MAO TSETUNG

Verker i utvalg

5

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ARBEIDERE I ALLE LAND, FOREN DERE!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Mao Tsetung

Verker i utvalg

Bind 5

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1977

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

MÅL-, VEKT- OG PENGEENHETER

katti — asiatisk vektenhet, før om lag 600 gram. I 1959 blei enheten knytta til det metriske systemet, og en katti er nå 500 gram.

li — kinesiske måleenheter. Lengdemål: 1 chiu li («gammel» li) = 180 chang = 576 meter, 1 kung li («offisiell» li) — 1 km. Flatemål: 1 shin li = 10 hao = 6,744 m^2. Vektenhet: 1 li = 1/1 000 tael = 0,04 gram.

mou — flatemål, 0,0666 hektar.

pikul — østasiatisk vektenhet som varierer i størrelse fra land til land, gjerne mellom 60 og 62 kg. Standarden varierte også i Kina. I grenseområdet mellom Shensi, Kansu og Ningsia var 1 pikul 150 kg.

yuan — pengeenhet, i 1977 om lag 3 norske kroner

Mao Tsetung:
Verker i utvalg, bind 5
Oversatt fra den autoriserte engelske oversettelsen av den første kinesiske utgava av det femte bindet av *Verker i utvalg* av Mao Tsetung, utgitt i april 1977 av Folkets Forlag, Peking.
Engelsk tittel: Selected Works of Mao Tsetung. Volum V.

© Forlaget Oktober A/S, Oslo 1977

1. opplag desember 1977, 12 000.
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk, Oslo 1977

ISBN 82-7094-958-2 (hft.)

ISBN 82-7094-192-1 (innbd.)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORORD FRA UTGIVERNE

Verkene til vår store leder og lærer, formann Mao Tsetung, er udødelige monumenter i marxismen-leninismen. I samsvar med vedtaket i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti er nå femte bind av *Verker i utvalg av Mao Tsetung* utgitt og resten av binda vil komme ut i rekkefølge.

Bind I til IV av *Verker i utvalg av Mao Tsetung,* som er utgitt tidligere, inneholder viktige skrifter fra perioden med den nydemokratiske revolusjonen. Femte bind og de binda som følger inneholder viktige skrifter fra perioden med den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga.

I den nye historiske perioden etter grunnlegginga av Folkerepublikken Kina arva, forsvarte og utvikla kamerat Mao Tsetung marxismen-leninismen, og han gjorde det i samsvar med prinsippet om å knytte marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet sammen med den konkrete praksisen til revolusjonen. Dette gjorde han mens han leda partiet vårt og folket vårt i ei rekke kamper. Dette var kamper for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, for å stå mot de revisjonistiske linjene til Kao-Jao, Peng Teh-huai, Liu Shao-chi, Lin Piao og Wang-Chang-Chiang-Yao, for å slåss mot imperialismen og reaksjonære i alle land, og for å nedkjempe den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske renegatklikken som sentrum. Kamerat Mao Tsetungs største teoretiske bidrag i denne perioden var å oppsummere de historiske erfaringene til proletariatets diktatur i Kina og i utlandet systematisk, analysere motsigelsene, klassene og klassekampen i det sosialistiske samfunnet, ved hjelp av den dialektiske materialismens grunnleggende oppfatning om motsetningenes enhet. På denne måten avdekka han loven om utviklinga av det sosialistiske samfunnet, og skapte den store teorien om at revolusjonen fortsetter under proletariatets diktatur. De nye ideene og tesene til kamerat Mao Tsetung om den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur, har gjort det teoretiske skattkammeret til marxismen-leninismen mye rikere inna-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

for områdene filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme. Disse ideene og tesene peker ikke bare ut det kinesiske folkets riktige veg for å konsolidere proletariatets diktatur, hindre kapitalistisk gjenreising og bygge sosialismen, men de har også stor og varig verdensomspennende betydning.

Femte bind av *Verker i utvalg av Mao Tsetung* inneholder viktige skrifter fra september 1949 til utgangen av 1957. Det var i disse skriftene kamerat Mao Tsetung for første gang fremma den vitenskapelige teorien at kampen mellom proletariatet og borgerskapet, mellom den sosialistiske vegen og den kapitalistiske vegen, vil fortsette lenge etter at den sosialistiske omforminga av eiendomsretten over produksjonsmidlene i hovedsak er gjennomført, fremma læra om den riktige måten å skille fra hverandre og å behandle de to typene motsigelser i et sosialistisk samfunn på, motsigelser som er forskjellige i innhold, de mellom oss og fienden og de som er blant folket, fremma den store teorien om at revolusjonen fortsetter under proletariatets diktatur, og de ideene som ligger til grunn for generallinja for å bygge sosialismen. Seinere, særskilt under den store proletariske kulturrevolusjonen, fortsatte kamerat Mao Tsetung å berike og utvikle denne samlinga av lysende tanker på grunnlag av den praktiske erfaringa fra revolusjonen.

Kamerat Mao Tsetung var den største marxist-leninist i vår tid. Mao Tsetungs tenkning er den seierrike fana som partiet vårt, hæren vår og folket vårt vil slåss enhetlig under og fortsette revolusjonen under. Det er en skatt som deles av det internasjonale proletariatet og det revolusjonære folket i alle land. Kamerat Mao Tsetungs tenkning og lære vil alltid leve.

Noen av kamerat Mao Tsetungs skrifter fra perioden med den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga som står i *Verker i utvalg* er utgitt før. Andre er det ikke og de omfatter dokumenter som han laga utkast til, manuskriptene hans og offisielle referater fra talene hans. Under arbeidet med å samle inn og ordne materialet er det gjort en del nødvendig teknisk redigering av referatene av talene.

Komiteen for å redigere og utgi verkene
til formann Mao Tsetung, Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti

1. mars 1977

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

INNHOLD

PERIODEN MED DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN OG DEN SOSIALISTISKE OPPBYGGINGA (I)

DET KINESISKE FOLKET HAR REIST SEG! (*21. september 1949*) 17

LENGE LEVE DEN STORE ENHETEN I DET KINESISKE FOLKET! (*30. september 1949*) 21

EVIG ÆRE TIL FOLKETS HELTER! (*30. september 1949*) 24

HOLD ALLTID FAST PÅ STILEN MED Å LEVE ENKELT OG KJEMPE HARDT (*26. oktober 1949*) 25

FORESPØRSEL OM SYNSPUNKTER PÅ TAKTIKKEN OVERFOR RIKBØNDENE (*12. mars 1950*) 26

SLÅSS FOR EI GRUNNLEGGENDE VENDING TIL DET BEDRE I NASJONENS FINANSIELLE OG ØKONOMISKE SITUASJON (*6. juni 1950*) 28

IKKE SLÅ I ALLE RETNINGER (*6. juni 1950*) 35

VÆR EN EKTE REVOLUSJONÆR (*23. juni 1950*) 39

DERE ER FORBILDER FOR HELE NASJONEN (*25. september 1950*) 44

ORDRE TIL DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE (*8. oktober 1950*) 46

DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE MÅ VOKTE HVER ÅS, HVER ELV, HVERT TRE OG HVERT GRASSTRÅ I KOREA (*19. januar 1951*) 47

HOVEDPUNKTER FRA RESOLUSJONEN SOM BLEI VEDTATT PÅ DET UTVIDA MØTET I DET POLITISKE BYRÅET TIL SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI (*18. februar 1951*) 48

I. Tjuto måneder til forberedelse 48

II. Propaganda- og skoleringskampanje for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea 48

III. Jordbruksreformen 49

IV. Undertrykking av kontrarevolusjonære 49

V. Arbeid i byene 50

VI. Konsolidering og bygging av partiet 50

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VII. Enhetsfrontsarbeid 51
VIII. Korrigeringsbevegelsen 52

MASSELINJA TIL PARTIET MÅ FØLGES NÅR EN UNDERTRYKKER KONTRAREVOLUSJONÆRE (*Mai 1951*) 54

SLÅ SIKKERT, NØYAKTIG OG UBØNNHØRLIG NÅR DERE UNDERTRYKKER KONTRAREVOLUSJONÆRE (*Desember 1950 — september 1951*) 57

GI DISKUSJONEN OM FILMEN *WU HSUNS LIV* STOR OPPMERKSOMHET (*20. mai 1951*) 61

STORE SEIRER I TRE MASSEBEVEGELSER (*23. oktober 1951*) 63

OM KAMPEN MOT «DE TRE ONDENE» OG «DE FEM ONDENE» (*November 1951 — mars 1952*) 68

GJØR GJENSIDIG HJELP OG KOOPERASJON I JORDBRUKET TIL EI HOVEDOPPGAVE (*15. desember 1951*) 75

NYTTÅRSBUDSKAP (*1. januar 1952*) 76

OM DE POLITISKE RETNINGSLINJENE FOR ARBEIDET VÅRT I TIBET — DIREKTIV FRA SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI (*6. april 1952*) 77

MOTSIGELSEN MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG BORGERSKAPET ER HOVEDMOTSIGELSEN I KINA (*6. juni 1952*) 81

LA OSS FORENE OSS OG SKILLE KLART MELLOM OSS SJØL OG FIENDEN (*4. august 1952*) 82

VI HILSER DEN ENESTÅENDE SEIEREN TIL DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE (*24. oktober 1952*) 86

NEDKJEMP BYRÅKRATI, KOMMANDOMETODER OG BRUDD PÅ LOVEN OG DISIPLINEN (*5. januar 1953*) 88

KRITISER HAN-SJÅVINISMEN (*16. mars 1953*) 91

LØS PROBLEMET MED «DE FEM OVERDRIVELSENE» (*19. mars 1953*) 93

LIU SHAO-CHI OG YANG SHANG-KUN KRITISERT FOR Å BRYTE DISIPLINEN VED Å SENDE UT DOKUMENTER I SENTRALKOMITEENS NAVN UTEN FULLMAKT (*19. mai 1953*) 96

TILBAKEVIS HØYRESYN SOM AVVIKER FRA GENERALLINJA (*15. juni 1953*) 97

UNGDOMSFORBUNDET MÅ TA OMSYN TIL SÆRTREKKA VED UNGDOMMEN I ARBEIDET SITT (*30. juni 1953*) 99

OM STATSKAPITALISMEN (*9. juli 1953*) 105

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

PARTIETS GENERALLINJE FOR OVERGANGSPERIODEN (*August 1953*) 106

NEDKJEMP BORGERLIGE IDEER I PARTIET (*12. august 1953*) 107

DEN ENESTE VEGEN FOR Å OMFORME KAPITALISTISK INDUSTRI OG HANDEL (*7. september 1953*) 117

DEN STORE SEIEREN I KRIGEN FOR Å STÅ MOT AGGRESJON FRA USA OG HJELPE KOREA, OG OPPGAVENE VÅRE I FRAMTIDA (*12. september 1953*) 120

KRITIKK AV DE REAKSJONÆRE IDEENE TIL LIANG SHU-MING (*16. — 18. september 1953*) 126

TO TALER OM GJENSIDIG HJELP OG KOOPERASJON I JORDBRUKET (*Oktober og november 1953*) 136

I. Talen den 15. oktober 136

II. Talen den 4. november 140

OM GRUNNLOVSUTKASTET FOR FOLKEREPUBLIKKEN KINA (*14. juni 1954*) 146

STRI FOR Å BYGGE ET STORT SOSIALISTISK LAND (*15. september 1954*) 153

BREV OM STUDIET AV *DRØMMEN OM DET RØDE ROMMET* (*16. oktober 1954*) 155

DET KINESISKE FOLKET LAR SEG IKKE KUE AV ATOMBOMBA *(28. januar 1955)* 157

TALER PÅ LANDSKONFERANSEN TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTI (*Mars 1955*) 159

Åpningstale 159

Avslutningstale 163

1. Vurdering av denne konferansen 163
2. Om den første femårsplanen 165
3. Om den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shih 166
4. Om situasjonen nå 173
5. Stri for ei vellykka sammenkalling av partiets åttende nasjonale kongress 174

TILBAKEVISNING AV «ENSRETTING AV FOLKEMENINGA» (*24. mai 1955*) 178

FORORD OG REDAKSJONELLE MERKNADER TIL *MATERIALE OM DEN KONTRAREVOLUSJONÆRE HU FENG-KLIKKEN* (*Mai og juni 1955*) 182

Forord 182

Redaksjonelle merknader (Utvalg) 184

OM DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET (*31. juli 1955*) 190

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

STOL PÅ MEDLEMMENE I PARTIET OG UNGDOMSFORBUNDET OG FATTIGBØNDENE OG DE LAVERE MELLOMBØNDENE I DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET (*7. september 1955*) 215

ORDSKIFTET OM DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET, OG KLASSEKAMPEN FOR ØYEBLIKKET (*11. oktober 1955*) 218

I. Forholdet mellom jordbrukskooperasjonen og omforminga av kapitalistisk industri og handel 219

II. Oppsummering av ordskiftet og spørsmålet om kooperasjon 223

III. Om spørsmålet om omfattende planlegging og mer effektiv ledelse 226

IV. Om ideologisk kamp 230

V. Andre spørsmål 234

FORORD TIL *DET SOSIALISTISKE OPPSVINGET PÅ LANDSBYGDA I KINA* (*September og desember 1955*) 242

Forord I 242

Forord II 245

REDAKSJONELLE MERKNADER FRA *DET SOSIALISTISKE OPPSVINGET PÅ LANDSBYGDA I KINA* (*September og desember 1955*) 249

FORESPØRSEL OM SYNSPUNKTER PÅ SYTTENPUNKTS-DOKUMENTET OM JORDBRUKET (*21. desember 1955*) 286

SETT FART PÅ DEN SOSIALISTISKE OMFORMINGA AV HANDVERKSNÆRINGENE (*5. mars 1956*) 291

OM DE TI VIKTIGSTE FORHOLDA (*25. april 1956*) 295

I. Forholdet mellom tungindustri på den ene sida og lettindustri og jordbruk på den andre 296

II. Forholdet mellom industri i kystområdene og industri i det indre av landet 298

III. Forholdet mellom økonomisk oppbygging og oppbygging av forsvaret 299

IV. Forholdet mellom staten, produksjonsenhetene og produsentene 300

V. Forholdet mellom de sentrale myndighetene og de lokale myndighetene 304

VI. Forholdet mellom han-nasjonaliteten og minoritetsnasjonalitetene 306

VII. Forholdet mellom parti og ikke-parti 308

VIII. Forholdet mellom revolusjon og kontrarevolusjon 309

IX. Forholdet mellom riktig og galt 313

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

X. Forholdet mellom Kina og andre land 314

USA-IMPERIALISMEN ER EN PAPIRTIGER (*14. juli 1956*) 319

STYRK ENHETEN I PARTIET OG FØR PARTITRADISJONENE VIDERE (*30. august 1956*) 323

NOEN ERFARINGER FRA HISTORIA TIL PARTIET VÅRT (*25. september 1956*) 335

TIL MINNE OM DR. SUN YAT-SEN (*12. november 1956*) 341

TALE PÅ DET ANDRE PLENUMSMØTET I KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS ÅTTENDE SENTRALKOMITE (*15. november 1956*) 343

TALER PÅ EN KONFERANSE FOR SEKRETÆRENE I PARTIKOMITEENE FOR PROVINSENE, BYPROVINSENE OG DE AUTONOME OMRÅDENE (*Januar 1957*) 361

I. Talen den 18. januar 361

II. Talen den 27. januar 371

OM DEN RIKTIGE BEHANDLINGA AV MOTSIGELSER I FOLKET (*27. februar 1957*) 396

I. To slags motsigelser av forskjellig karakter 396

II. Spørsmålet om å rydde ut kontrarevolusjonære 408

III. Spørsmålet om den kooperative omforminga av jordbruket 411

IV. Spørsmålet om industri- og forretningsfolka 414

V. Spørsmålet om de intellektuelle 416

VI. Spørsmålet om minoritetsnasjonalitetene 418

VII. Omtanke for helheten og høvelige tiltak 419

VIII. Om «La hundre blomster blomstre, la hundre tankeretninger strides» og «Langsiktig sameksistens og gjensidig tilsyn» 420

IX. Om spørsmålet om uro forårsaka av et lite antall mennesker 427

X. Kan dårlige ting bli gjort til gode ting? 428

XI. Om å være sparsommelig 430

XII. Kinas veg til industrialisering 431

TALE PÅ DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIETS LANDSKONFERANSE OM PROPAGANDAARBEID (*12. mars 1957*) 434

HOLD FAST PÅ ENKELT LIV OG HARD KAMP, OPPRETTHOLD NÆRE BAND TIL MASSENE (*Mars 1957*) 449

FORHOLDA BEGYNNER Å ENDRE SEG (*15. mai 1957*) 453

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET ER KJERNEN I LEDELSEN AV HELE DET KINESISKE FOLKET (*25. mai 1957*) 460

LA OSS MØNSTRE STYRKENE VÅRE FOR Å SLÅ TILBAKE DE VILLE ANGREPA FRA HØYREELEMENTENE (*8. juni 1957*) 461

WEN HUI PAOS BORGERLIGE INNRETTING BØR BLI KRITISERT (*1. juli 1957*) 464

SLÅ TILBAKE ANGREPA FRA DE BORGERLIGE HØYREELEMENTENE (*9. juli 1957*) 470

SITUASJONEN SOMMEREN 1957 (*Juli 1957*) 486

VÆR AKTIVISTER I Å FREMME REVOLUSJONEN (*9. oktober 1957*) 497

HA FAST TILTRU TIL FLERTALLET AV FOLKET (*13. oktober 1957*) 512

EI DIALEKTISK HOLDNING TIL INDRE ENHET I PARTIET (*18. november 1957*) 528

ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRER (*18. november 1957*) 531

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

PERIODEN MED DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN OG DEN SOSIALISTISKE OPPBYGGINGA (I)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DET KINESISKE FOLKET HAR REIST SEG!

21. september 1949

Medutsendinger.

Den politiske rådgivende konferansen som hele folket har venta så ivrig på er med dette åpna.

Det er mer enn seks hundre utsendinger på konferansen vår. De representerer alle de demokratiske partiene og folkeorganisasjonene i Kina, Folkets frigjøringshær, de ulike områdene og nasjonalitetene i landet og utenlandskineserne. Dette viser at konferansen vår står for den store enheten i folket i hele landet.

Denne store enheten i folket har vi nådd fordi vi har slått den reaksjonære Kuomintang-regjeringa, som har vært støtta av USA- imperialismen. På litt over tre år har den heltemodige kinesiske Folkets frigjøringshær, en hær som verden sjelden har sett maken til, knust alle offensivene som blei satt i gang av de flere millioner sterke troppene til den reaksjonære Kuomintang-regjeringa med støtte fra USA, og gått over til motoffensiven og offensiven. Nå har de flere millioner sterke feltarmeene til Folkets frigjøringshær drevet krigen fram til områder nær Taiwan, Kwangtung, Kwangsi, Kweichow, Szechuan og Sinkiang, og det store flertallet av det kinesiske folket er frigjort. På litt over tre år har folket i hele landet slutta rekkene, støtta opp om Folkets frigjøringshær, slåss mot fienden og vunnet en grunnleggende seier. Og det er på dette grunnlaget at denne folkets politiske rådgivende konferanse er blitt sammenkalt.

Konferansen vår kalles den politiske rådgivende konferansen fordi vi holdt en politisk rådgivende konferanse med Chiang Kai-sheks Kuomintang for om lag tre år sia.[1] Resultatene av den konferansen blei sabotert

---

Åpningstale på det første plenumsmøtet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

av Chiang Kai-sheks Kuomintang, og av medhjelperne deres. Likevel gjorde konferansen et uutslettelig inntrykk på folket. Den viste at ingenting som er til fordel for folket kunne bli gjennomført sammen med Chiang Kai-sheks Kuomintang, løpeguttene til imperialismen, og medhjelperne deres. Til og med når de motvillig var med på å vedta resolusjoner, var det til ingen nytte, for så snart tida var moden reiv de dem i stykker og begynte en hensynsløs krig mot folket. Det eneste vi oppnådde med den konferansen var den grundige leksa den lærte folket om at det absolutt ikke er noe rom for kompromiss med Chiang Kai-sheks Kuomintang, løpeguttene til imperialismen, og medhjelperne deres — styrt disse fiendene eller bli undertrykt og slakta av dem. Enten det ene eller det andre, det er ikke noe annet valg. På litt over tre år har det kinesiske folket under ledelse av det kinesiske kommunistpartiet våkna raskt, og organisert seg i en landsomfattende enhetsfront mot imperialismen, føydalismen, byråkratkapitalismen og hovedtalsmannen deres, den reaksjonære Kuomintang-regjeringa, støtta folkets frigjøringskrig, gitt den reaksjonære Kuomintang-regjeringa et grunnleggende nederlag, styrta imperialismens herredømme i Kina og gjenreist den politiske rådgivende konferansen.

Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse er sammenkalt på et helt nytt grunnlag denne gangen. Den representerer folket over hele landet og har støtte og tillit fra dem. Derfor erklærer konferansen at den vil utøve funksjonene og fullmaktene til en nasjonal folkekongress. I samsvar med dagsordenen vil konferansen fastsette forskriftene for Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse, forskriftene for Folkerepublikken Kinas sentrale folkeregjering og fellesprogrammet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse. Konferansen vil velge nasjonalkomiteen for Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse og Folkerepublikken Kinas sentrale folkeregjeringsråd. Den vil velge et nasjonalflagg og et riksvåpen for Folkerepublikken Kina. Den vil bestemme hvor hovedstaden i Folkerepublikken Kina skal ligge, og vedta den tidsrekninga som brukes i flest land i verden.

Medutsendinger, vi er alle overbevist om at arbeidet vårt vil gå over i menneskehetens historie og vise at det kinesiske folket, som nå omfatter en fjerdedel av verdens befolkning, nå har reist seg. Kineserne har alltid vært en stor, modig og arbeidsom nasjon. Det er først i moderne tid at den har sakka etter. Og det kom utelukkende av at utenlandske imperialister og reaksjonære regjeringer i dette landet under-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trykte og utbytta det. I over hundre år førte forfedrene våre uforsonlige kamper mot innenlandske og utenlandske undertrykkere, medrekna revolusjonen i 1911, leda av dr. Sun Yat-sen, den store forløperen vår i den kinesiske revolusjonen. Forfedrene våre påla oss å gjennomføre den målsettinga de ikke fikk fullføre. Og vi handla etter det. Vi har slutta rekkene og slått både innenlandske og utenlandske undertrykkere gjennom folkets frigjøringskrig og folkets store revolusjon, og nå kunngjør vi grunnlegginga av Folkerepublikken Kina. Fra nå av vil landet vårt tilhøre fellesskapet til de fredselskende og frihetselskende nasjoner i verden, og vil arbeide modig og strevsomt for å fostre sin egen sivilisasjon og sin egen velferd og samtidig fremme fred og frihet i verden. Nasjonen vår vil ikke lenger være en nasjon som må finne seg i fornærmelse og ydmykelse. Vi har reist oss. Revolusjonen vår er blitt møtt med velvilje og begeistring fra folk i alle land. Vi har venner over hele verden.

Det revolusjonære arbeidet vårt er ikke fullført. Frigjøringskrigen og den revolusjonære bevegelsen i folket raser fortsatt framover, og vi må fortsette å anstrenge oss. Imperialistene og våre egne reaksjonære vil helt sikkert ikke finne seg rolig i nederlaget sitt, de kommer til å slåss til siste skanse. Etter at det er blitt ro og orden i hele landet, kommer de helt sikkert til å drive sabotasje og lage uro på en eller annen måte. Hver dag og hvert minutt vil de prøve å reise seg igjen. Dette er uunngåelig og heva over tvil, og vi må ikke under noen omstendigheter slappe av og bli mindre årvåkne.

Statssystemet vårt, folkets demokratiske diktatur, er et mektig våpen for å vokte fruktene av seieren i folkerevolusjonen og for å hindre sammensvergelsene som utenlandske og innenlandske fiender setter i verk for å komme til makta igjen, og dette våpenet må vi ta et fast grep om. Internasjonalt må vi forene oss med alle fredselskende og frihetselskende land og folk, først og fremst med Sovjetunionen og nydemokratiene, slik at vi ikke blir stående aleine i kampen for å forsvare disse seiersfruktene og for å hindre at innenlandske og utenlandske fiender lykkes med sammensvergelsene sine og kommer til makta på nytt. Så lenge vi opprettholder folkets demokratiske diktatur og forener oss med de utenlandske vennene våre, vil vi alltid seire.

Folkets demokratiske diktatur og solidariteten med de utenlandske vennene våre vil gjøre oss i stand til å fullføre oppbyggingsarbeidet vårt raskt. Vi står allerede overfor oppgava med ei landsomfattende økonomisk oppbygging. Vilkåra er svært gunstige for oss: Vi har en folke-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mengde på 475 millioner og et territorium på 9 600 000 km². Det er helt riktig at vi har vansker foran oss, ja, svært mange også. Men vi trur fullt og fast at folket i landet vil overvinne dem alle sammen gjennom heltemodig kamp. Det kinesiske folket har rik erfaring i å vinne over vansker. Når både forfedrene våre og vi kunne tåle lange år med store vansker og slå mektige innenlandske og utenlandske reaksjonære, hvorfor kan vi ikke bygge et framgangsrikt og blomstrende land nå etter seieren? Så lenge vi holder fast på stilen vår med å leve enkelt og kjempe hardt, så lenge vi står sammen, og så lenge vi holder fast ved folkets demokratiske diktatur og forener oss med de utenlandske vennene våre, vil vi være i stand til å vinne en rask seier på det økonomiske området.

Et oppsving i den økonomiske oppbygginga vil måtte bli fulgt av et oppsving i oppbygginga på det kulturelle området. Det er nå slutt på den tida da det kinesiske folket blei rekna for å være usivilisert. Vi skal stå fram for verden som en nasjon med en framskreden kultur.

Det nasjonale forsvaret vårt vil bli konsolidert — og ingen imperialister vil noen gang få lov til å invadere landet vårt igjen. De væpna styrkene til folket vårt må bli opprettholdt og utvikla, med den heroiske og stålsatte Folkets frigjøringshær som grunnlag. Vi skal ikke bare ha en mektig hær, men også et mektig flyvåpen og en mektig marine.

La de innenlandske og utenlandske reaksjonære skjelve for oss! La dem si at vi kan verken det ene eller det andre. Gjennom vår egen ukuelige innsats vil vi, det kinesiske folket, nå målet vårt uten å vakle.

Folkets helter som ga sitt liv i folkets frigjøringskrig og i folkets revolusjon, vil alltid leve i tankene våre.

Vi hilser seieren i folkets frigjøringskrig og i folkets revolusjon!

Vi hilser grunnlegginga av Folkerepublikken Kina!

Vi hilser seieren til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse!

NOTER

1. «Knus Chiang Kai-sheks offensiv gjennom en forsvarskrig», note 2, *Verker i utvalg av Mao Tsetung*, engelsk utgave, 4. bind.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

LENGE LEVE DEN STORE ENHETEN I DET KINESISKE FOLKET!

30. september 1949

Landsmenn.

Det første plenumsmøtet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse har fullført oppgavene sine framgangsrikt.

Utsendinger fra alle de demokratiske partiene og folkeorganisasjonene i Kina, fra Folkets frigjøringshær, de ulike områdene og nasjonalitetene i landet, utenlandskineserne og andre patriotiske demokrater har deltatt på dette møtet. Møtet representerer viljen til folket i hele landet og viser den nye og store enheten i folket.

Den store enheten i hele folket har først kommet i stand etter lange år med heltemodig kamp, og først etter at det kinesiske folket og Folkets frigjøringshær under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti slo Chiang Kai-sheks reaksjonære Kuomintang-regjering, som var støtta av USA-imperialismen. I mer enn et hundreår har foregangsmenn i det kinesiske folket, medrekna slike framstående menn som den store revolusjonære dr. Sun Yat-sen, som leda revolusjonen i 1911, vegleda massene i de uavbrutte kampene for å styrte imperialistenes og de reaksjonære kinesiske regimenes undertrykking. Dette målet er nå endelig nådd gjennom ukuelig og utholdende innsats. Vi holder dette møtet i ei tid da det kinesiske folket har seira over fiendene sine, endra landets utseende og grunnlagt Folkerepublikken Kina. Vi, det 475 millioner store kinesiske folket har nå reist oss, og framtida for nasjonen vår er uendelig lys.

Det første plenumsmøtet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse ga kamerat Mao Tsetung i oppgave å lage et utkast til denne erklæringa. Etter forslag fra utsendingene blei formuleringa «under ledelse av formann Mao Tsetung, lederen for folket vårt», tatt inn i erklæringa da den blei vedtatt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Under ledelse av formann Mao Tsetung, lederen for folket vårt, har møtet arbeidd enhetlig og i samsvar med prinsippet for nydemokratiet, og har vedtatt forskriftene til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse, forskriftene til Folkerepublikken Kinas sentrale folkeregjering og fellesprogrammet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse. Møtet har vedtatt at Peking skal være hovedstaden i Folkerepublikken Kina, valgt et flagg med fem stjerner på rød bunn som nasjonalflagget for Folkerepublikken Kina og «De frivilliges marsj» som nasjonalsang. Det har vedtatt å bruke den kristne tidsrekninga i Folkerepublikken Kina, og valgt nasjonalkomiteen til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse og Det sentrale folkeregjeringsrådet i Folkerepublikken Kina. Med dette begynner det en ny epoke i Kinas historie.

Landsmenn. Det er kunngjort at Folkerepublikken Kina er grunnlagt, og folket i Kina har nå si egen sentralregjering. I samsvar med fellesprogrammet vil regjeringa utøve folkets demokratiske diktatur over hele Kina. Den vil lede Folkets frigjøringshær i kampen for å gjennomføre den revolusjonære krigen til siste slutt, utslette resten av fiendetroppene, frigjøre alt territorium over hele landet og gjennomføre den store oppgava med å samle Kina. Den vil lede folket i hele landet i kampen for å overvinne alle vansker og å gå i gang med storstilt oppbygging på det økonomiske og kulturelle området, for å utslette den fattigdommen og uvitenheten som er arva fra det gamle Kina og bedre det materielle og kulturelle livet til folket steg for steg. Den vil verne folkets interesser og knuse alle sammensvergelsene til de kontrarevolusjonære. Den vil styrke folkets hær, marine og flyvåpen, konsolidere det nasjonale forsvaret, stå vakt om den territoriale integriteten og suvereniteten til landet vårt, og gå mot aggresjon fra et hvilket som helst imperialistisk land. Den vil forene seg med og alliere seg med alle fredselskende og frihetselskende land, nasjoner og folk, og først og fremst med Sovjetunionen og nydemokratiene, slåss sammen med dem mot imperialistiske sammensvergelser for å framkalle krig, og på dette viset kjempe for varig verdensfred.

Landsmenn, vi må organisere oss bedre. Vi må organisere det overveldende flertallet av det kinesiske folket i politiske, militære, økonomiske, kulturelle og andre organisasjoner, og gjøre en slutt på den desorganiserte tilstanden som kjennetegna det gamle Kina, slik at vi kan øse av den veldige felles styrken til massene, både for å støtte folkeregje-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ringa og Folkets frigjøringshær og for å bygge et nytt Kina som er sjølstendig, demokratisk, fredelig, samla, velstående og sterkt.

Folkets helter som har gitt sitt liv i folkets frigjøringskrig og folkets revolusjon, skal alltid leve i tankene våre.

Lenge leve den store enheten i det kinesiske folket!

Lenge leve Folkerepublikken Kina!

Lenge leve den sentrale folkeregjeringa!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

EVIG ÆRE TIL FOLKETS HELTER!

30. september 1949

Evig ære til folkets helter som har ofra livet i folkets frigjøringskrig og i folkets revolusjon i de siste tre åra!

Evig ære til folkets helter som har ofra livet i folkets frigjøringskrig og i folkets revolusjon i de siste tretti åra!

Evig ære til folkets helter som fra 1840 har ofra livet i mange kamper mot innenlandske og utenlandske fiender og for nasjonal sjølstendighet og for folkets frihet og velferd!

Innskrift på Minnesmerket over folkets helter som kamerat Mao Tsetung skreiv utkastet til.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

HOLD ALLTID FAST PÅ STILEN MED Å LEVE ENKELT OG KJEMPE HARDT

26. oktober 1949

Kamerater i Yenan og landsmenn i grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

Jeg er svært glad og takknemlig for å ha mottatt hilsenen med lykkeønskningene deres. Fra 1936 til 1948 var Yenan og grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia sete for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti og det bakre hovedområdet i det kinesiske folkets kamp for frigjøring. Folket i Yenan og i grensestrøket har ytt store bidrag til hele nasjonen. Jeg ønsker dere fortsatt enhet, at dere kommer dere raskt fra krigsskadene og går fram i den økonomiske og kulturelle oppbygginga deres. Og jeg håper at det revolusjonære personellet i hele landet vil holde seg til stilen med å leve enkelt og kjempe hardt, som blei opprettholdt i mer enn et tiår av det arbeidende personellet i Yenan og i grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia.

Mao Tsetung

26. oktober 1949

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORESPØRSEL OM SYNSPUNKTER PÅ TAKTIKKEN OVERFOR RIKBØNDENE

12. mars 1950

Vennligst samle inn synspunkter på taktikken overfor rikbøndene på møtet dere nå har med de ledende kameratene i provinsen, og telegrafer dem til oss. Det gjelder taktikken med å la være å røre ikke bare de kapitalistiske, men også de halvføydale rikbøndene i jordbruksreformen som er planlagt for i vinter i de sørlige provinsene og i noen områder i nordvest, og å vente med å løse problemet med de halvføydale rikbøndene i flere år framover. Vennligst vurder om dette ikke er den mest fordelaktige metoden. Grunnene for å gjøre det på denne måten er: For det første har jordbruksreformen et makeløst omfang, og det er sannsynlig at ultravenstre-avvik vil forekomme. Om vi bare tar godseierne og ikke rikbøndene, kan vi isolere godseierne mer effektivt, beskytte mellombøndene og sikre oss mot at folk blir banka opp og drept i hytt og vær. Ellers ville det være svært vanskelig å hindre slikt. For det andre blei jordbruksreformen i nord gjennomført i krigstid. Den atmosfæren krigen skapte overdøva den som blei skapt av jordbruksreformen. Men nå da kampene nesten er over, vil jordbruksreformen tre klart fram, og sjokket for samfunnet vil bli ekstra stort og ramaskrika fra godseierne vil bli ekstra skarpe. Om vi lar de halvføydale rikbøndene være i fred foreløpig og tar oss av dem om noen år, vil vi stå på tryggere grunn, det vilsi at vi politisk vil ha større initiativ. For det tredje har vi danna en enhetsfront med det nasjonale borgerskapet, politisk, økonomisk og organisatorisk. Og ettersom det nasjonale borgerskapet er nært knytta

---

Rundskriv sendt til byrået for det sentrale sør under sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti og deretter til byrået for Øst-Kina, underbyrået for Sør-Kina, sørvest-byrået og nordvest-byrået.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

til jordspørsmålet, virker det som om det er bedre at vi ikke rører de halvføydale rikbøndene foreløpig, for å roe det nasjonale borgerskapet.

På møtet i det politiske byrået i november i fjor tok jeg opp spørsmålet om ikke å røre rikbøndene foreløpig, men det blei verken gjennomført en detaljert analyse eller tatt en avgjørelse da. Nå er tida kommet for å ta en avgjørelse. Etter at det er gjort, må jordloven og andre dokumenter som har med jordbruksreformen å gjøre revideres og gjøres kjent for jordbruksreformkadrene i de nylig frigjorte områdene så de kan studere dem, slik at vi kan lette jordbruksreformen som skal begynne etter høstinnhøstinga. Om ikke vi gjør dette, vil vi la det rette øyeblikket gå fra oss og miste initiativet. Derfor er det svært viktig at ikke bare kameratene i byrået for det sentrale sør, men også kameratene i byrået for Øst-Kina, underbyrået for Sør-Kina, sørvest-byrået og nordvest-byrået, drøfter dette spørsmålet, sender dette telegrammet over til provins- og byprovinskomiteene under seg til diskusjon, samler inn oppfatninger for og mot, og straks telegraferer dem inn til sentralkomiteen slik at vi kan ta omsyn til dem når vi gjør vedtaket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

SLÅSS FOR EI GRUNNLEGGENDE VENDING TIL DET BEDRE I NASJONENS FINANSIELLE OG ØKONOMISKE SITUASJON

6. juni 1950

Den internasjonale situasjonen for tida er til fordel for oss. Den verdensomspennende fronten for fred og demokrati under ledelse av Sovjetunionen er sterkere enn den var i fjor. Folkebevegelsen for fred og mot krig har hatt framgang i alle land. De nasjonale frigjøringsbevegelsene som kjemper for å kaste av seg imperialismens åk har økt sterkt i omfang, og det er særlig viktig å merke seg at det vokser fram massebevegelser i det japanske og tyske folket mot den amerikanske okkupasjonen og at folkets frigjøringskamper vokser i styrke i de undertrykte nasjonene i Østen. Samtidig har det utvikla seg motsigelser mellom imperialistlanda, særlig mellom USA og Storbritannia. Kjeklinga mellom de ulike gruppene i borgerskapet i USA og i det britiske borgerskapet har også økt. I motsetning til dette er det en sterk enhet mellom Sovjetunionen og folkedemokratiene og blant de sistnevnte. Den nye avtalen mellom Kina og Sovjetunionen[1], som har stor og historisk betydning, har styrka de vennskapelige forholda mellom de to landa. Den gjør oss i stand til å fortsette den nasjonale oppbygginga friere og raskere, og fremmer samtidig den veldige kampen verdens folk fører for fred og demokrati og mot krig og undertrykking. Krigstruselen fra den imperialistiske leiren er fortsatt til stede og det er fortsatt en mulighet for en tredje verdenskrig. Men de kreftene som slåss for å holde krigsfaren i tømme og unngå at en tredje verdenskrig bryter ut, vokser raskt, og det politiske bevissthetsnivået til de fleste av verdens folk vokser stadig. En ny ver-

---

Skriftlig rapport til det tredje plenumsmøtet i den sjuende sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

denskrig kan unngås, forutsatt at kommunistpartiene i verden fortsetter å forene alle mulige krefter for fred og demokrati, og hjelper dem til å utvikle seg videre. Formålet med krigsryktene som de reaksjonære i Kuomintang sprer er å lure folket, og de er grunnløse.

Situasjonen i landet vårt for tida er slik: Folkerepublikken Kinas sentrale folkeregjering og lokale folkeregjeringer på alle plan er blitt oppretta. Sovjetunionen og nydemokratiene og ei rekke kapitalistiske land har etter hvert oppretta diplomatiske forbindelser med landet vårt. I hovedsak er krigen slutt på fastlandet, og det står bare igjen å frigjøre Taiwan og Tibet, men denne oppgava innebærer fortsatt alvorlig kamp. I visse områder på fastlandet har de reaksjonære i Kuomintang tydd til banditgerilja-krigføring, og har satt noen tilbakeliggende elementer opp mot folkeregjeringa. De har organisert mange hemmelige agenter og spioner som skal gå mot regjeringa og spre rykter blant folket. Hensikten er å forsøke å undergrave prestisjen til kommunistpartiet og folkeregjeringa, og ødelegge enheten og samarbeidet mellom de ulike nasjonalitetene, demokratiske klassene, demokratiske partiene og folkeorganisasjonene. Disse hemmelige agentene og spionene er også opptatt med å sabotere folkets økonomiske foretak, å snikmyrde personellet i partiet og i regjeringsorganisasjonene og å samle opplysninger for imperialistene og de reaksjonære i Kuomintang. All denne kontrarevolusjonære virksomheten blir leda bak kulissene av imperialismen og særlig av USA-imperialismen. Alle disse banditten, hemmelige agentene og spionene er imperialistlakeier. 21. april 1949, etter de avgjørende seirene i de tre store felttoga i Liaohsi-Shenyang, Huai-Hai og Peiping-Tientsin vinteren 1948, begynte vi operasjonene for å krysse Yangtse. I de tretten og en halv månedene som er gått sia de blei satt i verk, har Folkets frigjøringshær fullført okkupasjonen av hele det kinesiske territoriet, bortsett fra Tibet, Taiwan og ei rekke andre øyer, og utsletta 1 830 000 av de reaksjonære Kuomintang-soldatene og 980 000 av banditgerilja-styrkene deres. I løpet av denne tida har folkeorganene for offentlig sikkerhet avdekka store mengder reaksjonære spiongrupper og agenter. I de nye frigjorte områdene er oppgava til Folkets frigjøringshær for tida å fortsette å utslette det som er igjen av banditter, og oppgava til folkeorganene for offentlig sikkerhet er å fortsette å slå mot fiendens spiongrupper. Det store flertallet av folket i hele landet støtter varmt opp om kommunistpartiet og folkeregjeringa og Folkets frigjøringshær. I de siste månedene har folkeregjeringa utøvd enhetlig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kontroll og enhetlig ledelse over det finansielle og økonomiske arbeidet i landsmålestokk, og har lykkes med å få inntektene og utgiftene i budsjettet til å stemme og med å stoppe inflasjonen og stabilisere prisene. Hele folket har støtta regjeringa ved å levere korn, betale skatter og kjøpe statsobligasjoner[2]. I fjor blei landet vårt ramma av naturkatastrofer over store områder. Omtrent 120 millioner mou jordbruksland og 40 millioner mennesker blei berørt av oversvømmelse eller tørke i større eller mindre grad. Folkeregjeringa har organisert utstrakt hjelp til ofrene og på mange steder har den starta storstilt arbeid med anlegg for å regulere vannet. Avlingene i år er bedre enn i fjor, og stort sett ser sommeravlinga ut til å bli god. Om høstavlinga også blir god, kan vi rekne med enda bedre utsikter neste år. Lange år med imperialistisk og reaksjonært Kuomintang-styre hadde satt økonomien vår i en kaotisk tilstand, og forårsaka utbredt arbeidsløshet. Sia seieren i revolusjonen har det vært omorganiseringer i forskjellig grad i hele den gamle økonomiske strukturen, og antallet arbeidsløse har økt enda mer. Dette er ei alvorlig sak, og folkeregjeringa har begynt å ta tiltak for å hjelpe dem som er arbeidsløse og finne arbeid til dem, for å løse dette problemet skritt for skritt. Den har gjort omfattende arbeid på områdene for kultur og utdanning, og mange intellektuelle og studenter har begynt å studere den nye kunnskapen eller tatt på seg revolusjonært arbeid. Den har alt gjort en del for å omstille industri og handel skikkelig og for å bedre forholdet mellom statssektoren og den private sektoren i økonomien og mellom arbeid og kapital, og den har gjort store anstrengelser for å nå disse måla.

Kina er et enormt land og forholda er svært innfløkte. Dessuten seira revolusjonen først i noen områder og først seinere i hele landet. Følgelig er jordbruksreformen fullført i de gamle frigjorte områdene (med ei befolkning på om lag 160 millioner). Det er oppretta offentlig orden, og arbeidet med den økonomiske oppbygginga har kommet i gang på rett spor, livet til mesteparten av det arbeidende folket er bedra, og problemet med arbeidsløse arbeidere og intellektuelle er blitt løst (som i nordøst) eller det er i ferd med å bli løst (som i Nord-Kina og i Shantung-provinsen). Særlig har planmessig økonomisk oppbygging starta i nordøst. På den andre sida står det fortsatt igjen å utrydde mer enn 400 000 banditter som er spredd i fjerne strøk i de nye frigjorte områdene (med en folkemengde på om lag 310 millioner) ettersom frigjøringa her først skjedde for noen få måneder sia, eller et halvt eller

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ett år sia. Jordspørsmålet har heller ikke blitt løst, industri og handel er ikke blitt skikkelig omstilt, arbeidsløsheten er fortsatt alvorlig og det er ikke blitt oppretta offentlig orden. Kort sagt mangler fortsatt vilkåra for å gjennomføre planmessig økonomisk oppbygging. Det er grunnen til at jeg for ei tid sia sa at vi har oppnådd ei rekke framganger på den økonomiske fronten, for eksempel var det nærmest balanse mellom budsjetterte inntekter og utgifter, inflasjonen var i ferd med å bli stoppa og prisene var i ferd med å bli stabile. Alt dette pekte mot at den finansielle og økonomiske situasjonen var i ferd med å gjøre ei vending til det bedre, men ennå ikke ei grunnleggende vending til det bedre. Tre vilkår er nødvendige for at det skal bli ei grunnleggende vending til det bedre i den finansielle og økonomiske situasjonen, nemlig 1) fullføring av jordbruksreformen, 2) ei skikkelig omstilling av den industrien og handelen som fins, og 3) ei storstilt nedskjæring av regjeringsutgiftene. Det vil ta ei tid å oppfylle disse tre vilkåra, la oss si tre år eller litt lengre. Hele partiet og nasjonen må stri for å få til disse vilkåra. Jeg trur, og det samme gjør dere alle, at vi avgjort kan gjøre dette på om lag tre år. Da vil vi kunne se ei grunnleggende vending til det bedre i hele den finansielle og økonomiske situasjonen i landet.

Med dette målet for øye må hele partiet og nasjonen samle seg og utføre disse oppgavene:

1) Arbeidet med jordbruksreformen må gå fram skritt for skritt og på systematisk vis[3]. Krigen er i hovedsak slutt på fastlandet og situasjonen er helt ulik den som var i perioden fra 1946 til 1948 (da Folkets frigjøringshær var låst fast i en kamp på liv og død med de reaksjonære i Kuomintang og utfallet av kampen ikke var avgjort). Nå er det mulig for staten å gi lån til fattigbøndene for å hjelpe dem ut av vanskene og på den måten gjøre godt igjen den ulempa at de vil få mindre jord. Følgelig må det bli ei forandring i politikken vår overfor rikbøndene, ei forandring fra politikken med å beslaglegge overskuddsjorda og overskuddseiendommen deres til en politikk som opprettholder rikbondeøkonomien, for å gjøre det lettere for produksjonen på landsbygda å komme i gang igjen raskt og for å isolere godseierne bedre, og beskytte mellombøndene og utleierne av små jordstykker.

2) Vi må konsolidere den enhetlige kontrollen og den enhetlige ledelsen i det finansielle og økonomiske arbeidet, det må vi også gjøre når det gjelder å balansere de budsjetterte inntektene og utgiftene og stabilisere prisene. I samsvar med dette prinsippet må skattene justeres og fol-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ket må få rimelige lettelser i de byrdene de er pålagt. I samsvar med prinsippet om å lage altomfattende planer og ta alle faktorer med i betraktning, må vi gradvis rydde ut alt flytende og alt anarki i det økonomiske arbeidet vårt. Den industrien og handelen som fins må omstilles skikkelig, og vi må bedre forholdet mellom statssektoren og den private sektoren og mellom arbeid og kapital på en effektiv og høvelig måte. Under den sosialistiske statssektorens ledelse vil dermed alle de økonomiske sektorene fungere tilfredsstillende med riktig arbeidsdeling for å fremme gjenreisinga og utviklinga av hele økonomien. Den oppfatninga som enkelte folk har, om at det er mulig å utrydde kapitalismen og sette sosialismen ut i livet på et tidlig tidspunkt, er gal. Den svarer ikke til de nasjonale vilkåra.

3) Sjøl om Folkets frigjøringshær opprettholder hovedstyrken sin, vil den bli delvis demobilisert i 1950, forutsatt at styrkene er store nok til å frigjøre Taiwan og Tibet, grunnfeste det nasjonale forsvaret og undertrykke kontrarevolusjonære. Denne demobiliseringa må skje forsiktig, slik at de demobiliserte soldatene kan vende hjem og slå seg til med produktivt arbeid. Det er også nødvendig å gjøre omstillinger i forvaltningsorganisasjonene, og her må det overflødige personellet behandles høvelig, slik at de har muligheten til å begynne å arbeide eller til å studere.

4) Reformer av den gamle skoleundervisninga og de gamle kulturinstitusjonene i samfunnet vårt må bli gjennomført forsiktig og skritt for skritt, og alle patriotiske intellektuelle må vinnes over til å tjene folket. I dette spørsmålet er det galt å nøle eller vise motvilje mot å gjennomføre reformer, og det er også galt å være ubesindig og forsøke å kjøre dem igjennom uten omtanke.

5) Vi må gjennomføre hjelpetiltak for arbeidsløse arbeidere og intellektuelle på en alvorlig måte, og de må få hjelp til å skaffe seg arbeid etter en plan. Vi må fortsette med å gjøre en alvorlig innsats for å gi hjelp til folk som er ramma av naturkatastrofer.

6) Vi må forene oss oppriktig med demokratiske enkeltpersoner i alle kretser, hjelpe dem med å løse problemene de har med arbeid og studier, og overvinne alle tendenser til en politikk med lukka dører eller overdreven imøtekommenhet i enhetsfrontsarbeidet. Vi må gjøre det vi kan for at en konferanse med mennesker fra alle kretser[4] kan bli vellykka, slik at mennesker fra alle samfunnslag kan gå sammen om felles innsats. Alle saker som har betydning for folkeregjeringene bør legges fram for disse

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

konferansene til diskusjon og avgjørelse. Representantene på disse konferansene må ha rett til å si meninga si fullt ut, det er galt å hindre dem i å gi uttrykk for den.

7) Banditter, hemmelige agenter, lokale tyranner og andre kontrarevolusjonære, som alle er en fare for folket, må ryddes besluttsomt ut. I dette spørsmålet er det nødvendig å følge en politikk som forener undertrykking med mildhet, uten å legge vekt på det ene slik at en forsømmer det andre, det vil si en politikk med bestemt straff for hovedugjerningsmennene, ingen straff for de medhjelperne som handler under press og belønning for dem som gjør oss positive tjenester. Hele partiet og nasjonen må høyne årvåkenheten mot sammensvergelsesvirksomheten til de kontrarevolusjonære.

8) Sentralkomiteens direktiv om å konsolidere og utvide partiorganisasjonen, om å styrke banda mellom partiet og massene, om å gjennomføre kritikk og sjølkritikk og om å starte en korrigeringsbevegelse i hele partiet, må alle bli strengt gjennomført. Fordi medlemstallet i partiet har vokst til 4 500 000 må vi fra nå av følge en varsom politikk når det gjelder å utvide partiorganisasjonen, være strenge når det gjelder å hindre at politiske spekulanter får bli medlemmer av partiet, og ta passende tiltak for å kaste ut dem som allerede er innafor. Vi må legge vekt på å ta opp politisk bevisste arbeidere i partiet på en planmessig måte for å øke andelen av arbeidere i partiorganisasjonene. Stort sett bør partirekrutteringa opphøre i landsbyene i de gamle frigjorte områdene. I de nye frigjorte områdene bør partiorganisasjonene i landsbyene stort sett ikke bli utvida før jordbruksreformen er fullført, for å hindre at politiske spekulanter ormer seg inn i partiet. I løpet av sommeren, høsten og vinteren 1950 må hele partiet utføre en storstilt korrigeringsbevegelse, nøye knytta sammen med de andre oppgavene det har, og ikke isolert fra dem. Slike metoder som å lese utvalgte dokumenter, oppsummere arbeidet, analysere situasjonen og å gjøre kritikk og sjølkritikk bør brukes for å høyne det politiske og ideologiske nivået til kadrer og vanlige partimedlemmer, rette opp feil i arbeidet, utrydde innbilskhet og sjølgodhet hos dem som gir seg ut for å være framstående veteraner, utrydde byråkrati og kommandostil og forbedre forholdet mellom partiet og folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Dette viser til Den kinesisk-sovjetiske avtalen om vennskap, allianse og gjensidig hjelp som blei undertegna 14. februar 1950.

2. Dette viser til de garanterte folkeseierobligasjonene som blei utstedt av den sentrale folkeregjeringa i 1950.

3. Fra vinteren 1950 begynte de nye frigjorte områdene ett etter ett å utvikle en storstilt jordbruksreformbevegelse. Innen utgangen av vinteren 1952 var jordbruksreformen i all hovedsak ferdig, bortsett fra i noen minoritetsnasjonalitetsområder. I de gamle og nye frigjorte områdene over hele landet fikk om lag 300 millioner jordløse bønder, eller bønder som ikke hadde nok jord, til sammen omtrent 700 millioner mou jord.

4. Før valget og sammenkallinga av de lokale folkekongressene på alle plan, blei det sammenkalt konferanser av folk fra alle kretser i samsvar med det som fellesprogrammet til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse i 1949 slo fast, slik at funksjonene og makta til folkekongressen kunne bli utøvd skritt for skritt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

IKKE SLÅ I ALLE RETNINGER

6. juni 1950

Etter det andre plenumsmøtet til partiets sjuende sentralkomite er det blitt vunnet landsomfattende seier i den nydemokratiske revolusjonen som partiet vårt leder, og Folkerepublikken Kina er grunnlagt. Dette er en stor seier, en stor seier uten like i Kinas historie, en stor seier av verdensomspennende betydning etter Oktoberrevolusjonen. Kamerat Stalin og mange andre utenlandske kamerater rekner alle sammen seieren for den kinesiske revolusjonen som en uhyre stor seier. Og likevel er det mange av kameratene våre som ikke forstår dette, fordi de er blitt så vant til kampen. Vi må drive mye propaganda for den enorme betydninga av seieren for den kinesiske revolusjonen i partiet og blant massene.

Midt oppe i den store seieren står vi overfor svært innvikla kamper og mange problemer.

Vi har fullført jordbruksreformen i de nordlige delene av landet med en folkemengde på 160 millioner, og vi må slå fast at dette er ei enorm bragd. Vi vant frigjøringskrigen ved å stole på disse 160 millioner menneskene først og fremst. Det var seieren i jordbruksreformen som gjorde det mulig for oss å styrte Chiang Kai-shek. Når høsten kommer, vil vi sette i gang jordbruksreformer i de store områdene som har en folkemengde på om lag 310 millioner, for å knekke hele godseierklassen. Når det gjelder jordbruksreformen er fiendene våre like tallrike som de er mektige. Mot oss står for det første imperialistene, for det andre de reaksjonære på Taiwan og i Tibet, for det tredje restene av

---

En del av en tale på det tredje plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Den kaster lys over den skriftlige rapporten «Slåss for ei grunnleggende vending til det bedre i den finansielle og økonomiske situasjonen i landet», og på de strategiske og taktiske ideene i den.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Kuomintang-styrkene, de hemmelige agentene og banditтene, for det fjerde godseierklassen og for det femte de reaksjonære kreftene i misjonsskolene som blei oppretta i Kina av imperialistene, i religiøse kretser og også i de kultur- og utdanningsinstitusjonene som er tatt over fra Kuomintang. Dette er fiendene våre. Dem må vi slåss mot alle som en, og gjennomføre jordbruksreformen i et område som er mye større enn før. Dette er en særs tilspissa kamp, og helt uten like i historia.

I mellomtida har seieren i revolusjonen ført til at samfunnsøkonomien vår er blitt omorganisert. Denne omorganiseringa er nødvendig, men samtidig har den lagt tunge byrder på oss i øyeblikket. Mange mennesker er misfornøyde med oss på grunn av denne omorganiseringa og på grunn av en viss forstyrrelse i industri og handel som er skjedd på grunn av krigen. I øyeblikket er forholdet til det nasjonale borgerskapet svært anstrengt. De sitter som på nåler og er svært utilfredse. Arbeidsløse intellektuelle og arbeidere er utilfredse med oss og det samme er ei rekke småhandverkere. Bøndene i de fleste områdene på landsbygda klager også fordi jordbruksreformen ennå ikke er utført der, og attpå til må de levere korn til staten.

Hva er det viktigste i øyeblikket? Det er å utrydde restene av Kuomintang-styrkene, de hemmelige agentene og banditтene, styrte godseierklassen, frigjøre Taiwan og Tibet og slåss mot imperialismen til siste slutt. For å isolere og angripe de umiddelbare fiendene våre, må vi gjøre de delene av folket som er misfornøyde med oss til tilhengere av oss. Sjøl om denne oppgava i øyeblikket innebærer mange vansker, må vi overvinne dem med alle mulige midler.

Vi må foreta høvelige omstillinger i industrien og i handelen, slik at fabrikkene kan begynne produksjonen igjen og arbeidsløshetsproblemet kan bli løst, og vi må skaffe 2 000 millioner kattier med korn til de arbeidsløse arbeiderne og vinne støtte fra dem. Når vi senker leieavgiftene og rentene, undertrykker banditтene og de lokale tyrannene og gjennomfører jordbruksreformen, vil massene av bondebefolkninga støtte oss. Vi må også hjelpe de små handverkerne med å finne en måte å tjene til livets opphold på. Vi bør gjennomføre høvelige omstillinger i industri og handel og når det gjelder skattlegginga, for å bedre forholdet vårt til det nasjonale borgerskapet, heller enn å forverre dette forholdet. Vi må drive forskjellige slags opplæringskurs, militære og politiske høyskoler og revolusjonære institutter for intellektuelle, og utdanne dem og omdanna dem mens vi drar nytte av tjenestene deres. Vi bør la dem studere

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

historia om samfunnsutviklinga, historisk materialisme, og andre emner. Vi kan få sjøl de som er idealister til å ikke gå mot oss. La dem si at Gud skapte mennesket, vi sier at mennesket utvikla seg fra apene. Noen intellektuelle er gamle, de er over sytti år, dem må vi sørge for så lenge de støtter partiet og folkeregjeringa.

Hele partiet må ærlig og samvittighetsfullt prøve å lykkes i enhetsfrontsarbeidet sitt. Vi må samle småborgerskapet og det nasjonale borgerskapet under arbeiderklassens ledelse og på grunnlag av forbundet mellom arbeidere og bønder. Det nasjonale borgerskapet vil til slutt opphøre å eksistere, men på dette stadiet må vi samle det rundt oss og ikke skyve det vekk. Vi må slåss mot det på den ene sida og forene oss med det på den andre. Vi må gjøre kadrene oppmerksomme på dette og vise med eksempler at det er riktig og nødvendig å forene seg med det nasjonale borgerskapet, de demokratiske partiene, kjente demokratiske personer og intellektuelle. Mange av dem var fiendene våre før, men nå når de har brutt med fiendens leir og kommet over på vår side, skal vi forene oss med alle disse folka, som vi kan forene oss med i større eller mindre grad. Det er i det arbeidende folkets interesse å forene seg med dem. Nå må vi bruke denne taktikken.

Det er livsviktig at vi forener oss med minoritetsnasjonalitetene. Det er om lag tretti millioner av dem i hele landet. Det er svært viktig med samfunnsreformer i områdene deres, og vi må gå varsomt fram. Vi må ikke for noen pris være heftige, for utålmodighet vil føre til bråk. Ingen reformer skal settes ut i livet før vilkåra er modne. Vi bør heller ikke sette noen større reform ut i livet hvis bare et av vilkåra er modent, mens de andre ikke er det. Det betyr sjølsagt ikke at det ikke skal gjennomføres noen reformer i det hele tatt. Som det står i fellesprogrammet, kan skikker og tradisjoner i minoritetsnasjonalitetenes områder bli endra. Men det må minoritetsnasjonalitetene sjøl gjøre. Uten støtte fra folket, uten folkets væpna styrker og uten minoritetsnasjonalitetenes egne kadrer, bør en ikke forsøke å gjennomføre noen reform i stort omfang. Vi må hjelpe dem til å utdanne sine egne kadrer, og vi må forene oss med massene i minoritetsnasjonalitetene.

Kort sagt, vi må ikke slå i alle retninger. Vi har ikke noe ønske om å slå i alle retninger og skape spenning over hele landet. Vi må absolutt ikke skaffe oss for mange fiender, vi må gjøre innrømmelser og lette spenninga på noen steder, og konsentrere angrepet vårt i ei retning. Vi må gjøre arbeidet vårt bra, slik at alle arbeiderne, bøndene og de små

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

handverkerne vil støtte oss, og slik at det overveldende flertallet av det nasjonale borgerskapet og de intellektuelle ikke vil gå mot oss. På denne måten vil restene av Kuomintang-styrkene, de hemmelige agentene og banditтene bli isolerte, akkurat som godseierklassen og de reaksjonære på Taiwan og i Tibet, og imperialistene vil stå isolert overfor folket i landet vårt. Dette er politikken vår, strategien og taktikken vår, og det er linja til det tredje plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen i partiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VÆR EN EKTE REVOLUSJONÆR

23. juni 1950

Dette møtet har oppsummert erfaringene våre i den perioden som har vært, og gitt forskjellige retningslinjer.

Vi har gjort dette arbeidet sammen i denne samlinga med representanter fra alle nasjonaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkeorganisasjoner og kjente demokratiske personer fra alle samfunnslag. Ikke bare medlemmene av nasjonalkomiteen til folkets politiske rådgivende konferanse har deltatt i diskusjonene, mange kadrer i den sentrale folkeregjeringa og fra folkeregjeringene (eller militær- og administrasjonskommisjoner), fra de administrative store områdene[1], provinsene, byprovinsene, såvel som representanter fra de rådgivende komiteene i provins- og byprovinsforsamlingene av folk fra alle kretser[2] og mange kjente patriotiske personer som er spesielt invitert, har også vært til stede og deltatt i diskusjonene. På denne måten har vi vært i stand til å samle oppfatninger fra alle hold, se på det arbeidet vi har gjort før, og sette fram retningslinjer for framtida. Jeg håper at vi vil fortsette med å bruke denne metoden, og at folkeregjeringene (eller militær- og administrasjonskommisjonene) i de administrative storområdene, provinsene og byprovinsene også vil bruke den. Hittil har komitemøtene vår hatt en rådgivende karakter. Men i praksis vil den sentrale folkeregjeringa sjølsagt følge og sette ut i livet avgjørelsene som er tatt på møtene våre, som rimelig er.

Avslutningstale på det andre møtet til den første nasjonalkomiteen til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Vi har enstemmig vedtatt beretninga om arbeidet til nasjonalkomiteen og de forskjellige beretningene om arbeidet til den sentrale folkeregjeringa. Dette er rapporter om jordbruksreformen, om politisk, militært, økonomisk og finansielt arbeid, om skattlegging, kultur og utdanning, og om arbeidet til domstolene. Alle disse rapportene er gode. I disse rapportene er erfaringene fra det tidligere arbeidet vårt skikkelig oppsummert, og retningslinjene for arbeidet vårt i framtida er streka opp. Det var mange punkter på dagsorden for møtet vårt, fordi arbeidet er begynt eller utvida på alle felter etter at vi grunnla den nye staten vår. Over hele landet utvikler folket aktivt en stor og ekte revolusjonær massekamp på alle fronter, en stor kamp uten sidestykke på den militære, økonomiske og ideologiske fronten, og på fronten for jordbruksreformen, og arbeidet på alle områder venter på å bli oppsummert og trenger retningslinjer. Det er grunnen til at vi har så mange saker på dagsorden. Vi skal holde to møter i året, som loven fastsetter, et med en fullstendig og et med en mindre fullstendig dagsorden. Det er dette vi er kalt til å gjøre, for Kina er et stort land, med et folketall som faktisk overstiger 475 millioner, og dessuten befinner det seg i den historiske epoken med folkets revolusjon. Og det er dette vi har gjort, og jeg mener vi har gjort rett.

Dette møtet har mange emner å diskutere, det viktigste har vært spørsmålet om å forandre det gamle jordsystemet. Vi har godkjent utkastet til jordbruksreformlov[3] som blei foreslått av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, og har gjort mange nyttige endringer og tillegg i den. Dette er bra. Jeg er glad for det, og vil gjerne få gratulere det nye Kinas jordbruksbefolkning på flere hundre millioner med å ha fått muligheten til frigjøring og nasjonen med å ha oppnådd det grunnleggende vilkåret for industrialisering. Størsteparten av folket i Kina er bønder. Det var med deres hjelp at seieren i revolusjonen blei vunnet, og det er også deres hjelp som vil gjøre det mulig å industrialisere landet. Derfor må arbeiderklassen aktivt hjelpe bøndene med å gjennomføre jordbruksreformen. Småborgerskapet i byene og det nasjonale borgerskapet bør også gi dem sin støtte, og i enda høyere grad bør alle de demokratiske partiene og folkeorganisasjonene gjøre det. Krig og jordbruksreform er to prøver som hver enkelt og hvert eneste politiske parti i Kina må gjennom i nydemokratiets historiske epoke. Enhver som støtter det revolusjonære folket er en revolusjonær. Enhver som bare støtter imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen er en kon-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trarevolusjonær. Enhver som støtter det revolusjonære folket i ord, men ikke i handling, er en revolusjonær i ord. Enhver som støtter det revolusjonære folket i handling, såvel som i ord, er en ekte revolusjonær. Krigens prøve er i hovedsak over, og vi har alle bestått den, slik at folket over hele landet er fornøyd med det. Nå må vi bestå prøven med jordbruksreformen, og jeg håper at vi vil bestå den like bra som vi besto prøven med krig. La oss gi denne saka mer oppmerksomhet, diskutere den mer, rette på tankegangen vår, marsjere i takt og danne en stor antiføydal enhetsfront. Da vil vi være i stand til å lede folket og hjelpe det til å bestå denne prøven. Når vi har bestått prøven med krig og jordbruksreform, vil den prøven som står igjen være lett å bestå, nemlig prøven med sosialismen, med ei landsomfattende sosialistisk omforming. Når tida kommer for å nasjonalisere den private industrien og sosialisere jordbruket (som fortsatt er langt unna), så vil ikke folket glømme dem som har bidratt til den revolusjonære krigen og den revolusjonære omforminga av jordsystemet, og som fortsetter å gjøre det i de kommende åra med økonomisk og kulturell oppbygging, og de vil ha ei lys framtid. Dette er måten landet vårt går jamt og trutt framover på. Landet vårt har gjennomgått krigen, og nå gjennomgår det nydemokratiske reformer. I framtida vil det gå inn i den sosialistiske perioden uten å forhaste seg og etter at de riktige tiltaka er tatt, når økonomien vår og kulturen vår blomstrer, når forholda er modne og når overgangen er grundig gjennomtenkt og godkjent av hele folket. Jeg mener det er nødvendig å gjøre dette klart, slik at folk vil føle seg trygge og slutte å engste seg: «Jeg veit ikke når det ikke lenger blir bruk for meg og jeg ikke vil få høve til å tjene folket, sjøl om jeg vil det.» Nei, det vil ikke skje. Folket og regjeringa deres har ingen grunn til å avvise noen eller nekte han å ha et levebrød og tjene landet, forutsatt at han virkelig er villig til å tjene folket, og forutsatt at han virkelig hjalp og ga ei handsrekking når folket sto overfor vansker og fortsetter å gjøre det uten å gi opp på halvvegen.

Med dette store målet for øye, må vi på det internasjonale planet forene oss fast med Sovjetunionen, folkedemokratiene og de kreftene som arbeider for fred og demokrati overalt, og det må ikke være den minste nøling eller vakling i dette spørsmålet. Hjemme må vi forene alle nasjonalitetene, demokratiske klassene, demokratiske partiene, folkeorganisasjonene og patriotiske demokrater, og grunnfeste den store, ærerike revolusjonære enhetsfronten som allerede eksisterer. Alle som

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er med på å konsolidere denne revolusjonære enhetsfronten gjør rett, og vi ønsker dem velkommen. Alle som skader denne konsolideringa gjør feil, og vi går mot dem. For å konsolidere den revolusjonære enhetsfronten må vi bruke metoden med kritikk og sjølkritikk. Det viktigste som vi legger til grunn når vi bruker denne metoden er den grunnleggende loven vår for tida — fellesprogrammet. Vi har brukt metoden med kritikk og sjølkritikk på dette møtet på grunnlag av fellesprogrammet. Det er en utmerka metode som tvinger oss alle til å holde fast ved sannheten og rette på feil, og det er den eneste riktige metoden alle revolusjonære har for å skolere seg og omdanne seg i folkets stat. Folkets demokratiske diktatur bruker to metoder. Overfor fienden bruker det metoden med diktatur, det vil si at det ikke lar dem delta i politisk virksomhet så lenge som det er nødvendig, og tvinger dem til å lyde loven til folkeregjeringa og å drive med kroppsarbeid og bli omforma til nye mennesker gjennom slikt arbeid. Overfor folket bruker det derimot metoden med demokrati og ikke tvang, det vil si at det nødvendigvis må la dem ta del i politisk virksomhet og ikke tvinger dem til å gjøre det ene eller det andre, men bruker den demokratiske metoden for å skolere og overtale. Slik skolering er sjølskolering for folket og den grunnleggende metoden er kritikk og sjølkritikk. Jeg håper at alle nasjonalitetene, demokratiske klassene, demokratiske partiene, folkeorganisasjonene og patriotiske demokratene i landet vil bruke denne metoden.

NOTER

1. På den tida var landet delt opp i seks administrative storområder, nemlig: nordøst, Nord-Kina, Øst-Kina, det sentrale sør, sørvest og nordvest med et byrå som representerte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet i hvert av dem. Hvert av de fem områdene, bortsett fra Nord-Kina, hadde et administrativt organ. Det i nordøst blei kalt folkeregjeringa, men i de andre fire blei det kalt militær- og administrasjons-kommisjon. I november 1952 blei alle omdøpt til forvaltningsråd, og et slikt forvaltningsråd blei også oppretta i Nord-Kina. I 1954 blei alle forvaltningsråda nedlagt.

2. De rådgivende komiteene til provins- og byprovinsforsamlingene av folk fra alle kretser blei valgt av forsamlinger av folk fra alle kretser på samme nivå. Når de sistnevnte ikke var samla, fikk de førstnevnte i oppgave å hjelpe folkeregjeringa med å gjennomføre resolusjonene til konferansene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

3. Dette viser til «Utkast til jordbruksreformlov for Folkerepublikken Kina». Sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet la fram utkastet på det andre møtet til den første nasjonalkomiteen til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse den 14. juni 1950, til diskusjon. Etter at det var diskutert og vedtatt av møtet, godkjente det sentrale folkeregjeringsrådet utkastet. 30. juni samme år kunngjorde Mao Tsetung, formann i den sentrale folkeregjeringa, «Jordbruksreformloven for Folkerepublikken Kina».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DERE ER FORBILDER FOR HELE NASJONEN

25. september 1950

Kamerater utsendinger til landskonferansene for krigshelter og mønsterarbeidere i industri, jordbruk og i hæren:

Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti sender sine varme lykkeønskninger til konferansene deres og vil gjerne takke dere og hilse dere for arbeidet dere har gjort.

Dere har overvunnet en mengde vansker og påkjenninger, og vist umåtelig mot, klokskap og entusiasme i kampen for å utslette fienden og i kampen for å gjenreise og øke industri- og jordbruksproduksjonen. Dere er forbilder for hele den kinesiske nasjonen, aktivister som driver folkets sak framover til seier på alle arbeidsfelter, ei fast støtte for folkeregjeringa og ei bru som binder folkeregjeringa sammen med massene.

Sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet oppfordrer hele partiet og nasjonen til å lære av dere, og oppfordrer samtidig dere, kjære kamerater utsendinger, og alle krigshelter og mønsterarbeidere i landet, til å fortsette med å lære gjennom kamp og lære av massene. Bare ved å vokte seg for innbilskhet og sjølgodhet og ved utrettelig å fortsette å lære, kan dere fortsette å gi framstående bidrag til Folkerepublikken Kina og på den måten leve opp til navnet deres.

Kina må bygge en mektig nasjonal forsvarsstyrke og en mektig økonomi — to oppgaver av stor betydning. Det at disse oppgavene blir oppfylt avhenger av om dere, kamerater, smir sterke enhetsband og gjør samla anstrengelser sammen med alt befal og alle menige i Folkets fri-

---

Hilsningstale holdt på vegne av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet til landskonferansene for krigshelter og mønsterarbeidere i industri, jordbruk og i hæren.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

gjøringshær, og alle arbeiderne, bøndene og andre deler av folket. Ettersom ett-årsdagen for grunnlegginga av Folkerepublikken Kina nærmer seg, er dette møtet deres av enestående betydning. Vi ønsker dere framgang på konferansene deres og store seirer i arbeidet deres i tida som kommer.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ORDRE TIL DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE

8. oktober 1950

Til de ledende kameratene i Det kinesiske folkets frivillige på alle plan:

1. For å støtte det koreanske folkets frigjøringskrig og stå mot angrepa fra USA-imperialismen og dens løpegutter, og med det forsvare interessene til folka i Korea og Kina og alle andre land i Østen, gir jeg med dette Det kinesiske folkets frivillige ordre om å marsjere raskt til Korea, og slutte seg til de koreanske kameratene for å slåss mot angriperne og vinne en ærerik seier.

2. Mens de er i Korea må Det kinesiske folkets frivillige vise brorskapsfølelser og respekt for folket, folkehæren, den demokratiske regjeringa, Koreas Arbeiderparti og andre demokratiske partier i Korea, såvel som for kamerat Kim Il Sung, lederen for det koreanske folket, og holde streng militær og politisk disiplin. Dette er et svært viktig politisk grunnlag for å sikre at den militære oppgava deres blir fullført.

3. Dere må fullt ut rekne med ulike mulige og uunngåelige vansker og være forberedt på å overvinne dem med stor entusiasme, mot, omsorg og utholdenhet. I øyeblikket er den internasjonale og nasjonale situasjonen som helhet gunstig for oss, ikke for angriperne. Så lenge dere kamerater er faste og modige og er flinke til å forene dere med folket der og slåss mot angriperne, vil den endelige seieren bli vår.

Mao Tsetung
formann i Det kinesiske folkets
revolusjonære militærkommisjon
8. oktober 1950, Peking

Utdrag fra en ordre kamerat Mao Tsetung sendte ut til Det kinesiske folkets frivillige.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE MÅ VOKTE OVER HVER ÅS, HVER ELV, HVERT TRE OG HVERT GRASSTRÅ I KOREA

19. januar 1951

De kinesiske og koreanske kameratene må forene seg like nært som brødre, gå igjennom tjukt og tynt sammen, holde sammen i liv og død og slåss til siste slutt for å slå den felles fienden. De kinesiske kameratene må se på Koreas sak som si egen, og befal og menige må få beskjed om å vokte over hver ås, hver elv, hvert tre og hvert grasstrå i Korea og de må ikke ta ei eneste nål eller en eneste trådstump fra det koreanske folket, på samme måten som vi føler for vårt eget land og behandler vårt eget folk. Dette er det politiske grunnlaget for å vinne seier. Så lenge vi handler på denne måten, vil den endelige seieren bli sikra.

Direktiv til Det kinesiske folkets frivillige.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

HOVEDPUNKTER FRA RESOLUSJONEN SOM BLEI VEDTATT PÅ DET UTVIDA MØTET I DET POLITISKE BYRÅET TIL SENTRAL-KOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

18. februar 1951

Det politiske byrået sammenkalte et møte i midten av februar der ansvarlige kamerater fra byråene til sentralkomiteen var til stede, og der det blei diskutert forskjellige viktige spørsmål. Med dette gjør vi dere kjent med hovedpunktene fra resolusjonen.

I. TJUETO MÅNEDER TIL FORBEREDELSE

Tanken om «tre år til forberedelse og ti år til planmessig økonomisk oppbygging» må gjøres klar for alle kadrer fra provins- og byprovinsplan og oppover. Rekna fra nå har vi tjueto måneder igjen til å gjøre forberedelser. Følgelig må vi trappe opp arbeidet vårt på alle områder.

II. PROPAGANDA- OG SKOLERINGSKAMPANJE FOR Å STÅ MOT AGGRESJON FRA USA OG HJELPE KOREA

Det må bli gjort iherdige anstrengelser for å drive fram denne kampanjen over hele landet, for å utdjupe den der den alt er i gang, og spre

---

Internt partirundskriv utforma for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

den der den ikke er det, slik at vi sikrer at denne skoleringa når alle i alle deler av landet.

III. JORDBRUKSREFORMEN

1. Under den travle årstida i jordbruket må jordbruksreformen stoppe opp alle steder for ei stund, og erfaringene må oppsummeres.
2. Stri for en god høst i år.
3. Stol på bonderepresentantenes fylkeskonferanser og på opplæringskursa.
4. Arbeid hardt for å legge alle de nødvendige vilkåra til rette. Tving ikke jordbruksreformen igjennom der og når forholda ikke er modne.
5. Gå over til de to hovedoppgavene med produksjon og skolering straks jordbruksreformen er fullført.
6. Øst-Kinas metode for avdragsvis tilbakebetaling av pantesummen[1] er godkjent.
7. Overbevis bøndene om at det er til vår fordel å avstå fra å bruke tortur, som er ulovlig.
8. Opprett flere distrikter og herred etter jordbruksreformen, og minsk det området som er under hvert distrikts og hvert herreds myndighet.

IV. UNDERTRYKKING AV KONTRAREVOLUSJONÆRE

1. Før en dødsdom blir avsagt må dere som en allmenn regel legge saka fram for massene og rådspørre kjente demokratiske personer.
2. Utøv streng kontroll, forebygg vilkårlige handlinger og unngå feil.
3. Gi «det midtre laget»[2] oppmerksomhet og rensk omhyggelig ut kontrarevolusjonære som gjømmer seg blant gammelt personell og blant de intellektuelle som nylig er trukket inn i arbeidet vårt.
4. Gi det «indre laget» oppmerksomhet, rensk omhyggelig ut kon-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trarevolusjonære som har sneket seg inn i partiet og styrk arbeidet vårt med å beskytte hemmelige opplysninger mest mulig.

5. Skoler i tillegg kadrene og støtt dem i arbeidet deres.

V. ARBEID I BYENE

1. Alle byråer og underbyråer til sentralkomiteen samt alle partikomiteer på provins-, byprovins- og administrasjonsområdeplan må kalle inn til to møter om arbeidet i byene i løpet av året, med den dagsordenen som sentralkomiteen har fastsatt, og gi to rapporter om dette emnet til sentralkomiteen.

2. Styrk partikomiteenes ledelse over arbeidet i byene og gjennomfør den resolusjonen som blei vedtatt på det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen.

3. Skoler kadrene slik at de har klart for seg at de skal stole på arbeiderklassen.

4. I fabrikker må partiet utøve enhetlig ledelse over arbeidet til partiorganisasjonen, ledelsen av fabrikken, fagforeninga og ungdomsforbundet. Den sentrale oppgava er å oppfylle produksjonsplanene.

5. Stri for ei gradvis bedring i arbeidernes levekår på grunnlag av økt produksjon.

6. Tanken om å tjene behova til produksjonen og arbeiderne må gjennomsyre planlegginga av oppbygginga av byene.

7. Den kinesiske faglige landsorganisasjonen og de høyere nivåene i hver fagforening må legge vekt på å løse de særegne problemene til de lavere nivåene.

8. Partikomiteer og fagforeninger må gjøre det til en regel å skape forbilder og straks spre erfaringene sine til andre steder.

VI. KONSOLIDERING OG BYGGING AV PARTIET

1. Partiet vårt er et parti som er stort, ærerikt og korrekt. Dette er hovedsida som må bli slått fast og gjort klar for kadrer på alle plan.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Men det må også bli gjort klart for dem at det fins problemer som må bli brakt i orden, og at en må innta ei forsiktig holdning til partibygging i de nye frigjorte områdene.

2. Konsolideringa og bygginga av partiet må fortsette under streng kontroll fra sentralkomiteen og byråene under den, og organisasjoner på lavere plan må ikke i noe høve handle som det måtte passe dem.

3. Konsolideringa av partiet må være fullført på tre år. De skritta vi må ta er som følger: Bruk ett år (1951) til omfattende skolering i hva som blir krevd av en kommunist, slik at alle medlemmene kjenner til hvilke mål en kommunist skal leve opp til, og til opplæring av personell til organisatorisk arbeid. Eksperimenter på samme tid med typiske enheter som skal tjene som forbilder. Fortsett så konsolideringa i lys av de erfaringene som er vunnet. I byene kan imidlertid dette starte i 1951. Når vi konsoliderer partiet, må vi først kaste ut «personene i den fjerde gruppa»[3]. Så må vi skille mellom «personene i den andre gruppa» og «personene i den tredje gruppa», og overtale dem som etter skolering fortsatt ikke er på høyde med krava til partimedlemskap, til å gå ut av partiet. Men pass på at de går ut av egen fri vilje, og at følelsene deres ikke blir såra. Ikke gjenta praksisen fra 1948 med å «fjerne byrder»[4].

4. Vi må ta i bruk en forsiktig politikk når vi bygger partiet i byene og de nye frigjorte områdene. I byene skal det først og fremst opprettes partiorganisasjoner blant industriarbeiderne. I områdene på landsbygda er det først etter at jordbruksreformen er fullført, at det kan opprettes partiavdelinger, ved å ta opp dem som etter skolering beviser at de er kvalifisert til partimedlemskap. De første to åra må i alminnelighet medlemsstokken i ei partiavdeling på landsbygda ikke overskride ti. Både i byene og på landsbygda må det drives skolering i hvordan en blir kommunist, blant aktivister som er modne for det. Etter ei slik skolering må de som virkelig er kvalifisert til partimedlemskap bli tatt opp.

VII. ENHETSFRONTSARBEID

1. Byråene og underbyråene til sentralkomiteen og partikomiteene på provins-, byprovins- og administrasjonsområdeplan er pålagt å innkalle to møter i 1951 for å diskutere enhetsfrontsarbeid og rapportere til sentralkomiteen om dette emnet to ganger.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

2. Det må bli gjort klart for kadrene hvorfor enhetsfrontsarbeidet vårt trenger å bli styrka.

3. Det er nødvendig å forene intellektuelle, industri- og forretningsfolk, ledende religiøse personer, de demokratiske partiene og kjente demokratiske personer på grunnlag av kampen mot imperialismen og føydalismen og å drive skolering blant dem.

4. Arbeid samvittighetsfullt blant minoritetsnasjonalitetene. De to sentrale oppgavene er å drive fram regional autonomi og å lære opp kadrer fra disse nasjonalitetene.

VIII. KORRIGERINGSBEVEGELSEN

Denne bevegelsen må gjennomføres en gang hver vinter i en kort periode. Målet er å gå gjennom arbeidet vårt, oppsummere erfaringer, øke bragdene og overvinne feil og mangler, og på dette viset skolere kadrene.

NOTER

1. Før frigjøringa måtte de bøndene som leide jord av godseierne betale en betydelig pantesum på forskudd for den jorda de fikk forpakte. Under jordbruksreformen krevde bøndene at godseierne skulle betale disse pengene tilbake. Dette blei kjent som tilbakebetaling av pantesummer. De godseierne som også dreiv industri- og handelsforetak eller som ikke klarte å betale hele summen tilbake med en gang, fikk lov til å betale tilbake i avdrag.

2. I arbeidet for å undertrykke kontrarevolusjonære fins det tre lag som det må bli renska opp i — det ytre, midtre og indre laget. Å renske opp i det «ytre laget» betyr å avsløre kontrarevolusjonære som ligger i dekning i samfunnet i sin alminnelighet. Å renske opp i det «midtre laget» betyr å avsløre kontrarevolusjonære som ligger i dekning i hærenhetene og regjeringsorganisasjonene våre. Og å renske opp i det «indre laget» betyr å avsløre kontrarevolusjonære som ligger i dekning i partiet vårt.

3. Under partikonsolideringa i 1951 blei partimedlemmene delt inn i fire grupper: For det første de som var fullt ut verdige medlemmer. For det andre de som ikke var fullt ut verdige eller hadde temmelig alvorlige mangler, og som måtte bli omdanna og måtte heve

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

det politiske nivået sitt. For det tredje passive og tilbakeliggende elementer som ikke tilfredsstilte krava til partimedlemskap. Og for det fjerde fremmede klasseelementer, overløpere, politiske spekulanter og degenererte som hadde gjømt seg i partiet.

4. «Å fjerne byrder» blei forfekta av Liu Shao-chi i 1948 under jordbruksreformen og konsolideringa av partiet i de frigjorte områdene. Han rakka ned på et stort antall kadrer på landsbygda og kalte dem «byrder» for bøndene, og ønska å få dem fjerna fra postene sine og ekskludert fra partiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

MASSELINJA TIL PARTIET MÅ FØLGES NÅR EN UNDERTRYKKER KONTRAREVOLUSJONÆRE

Mai 1951

1. Den bevegelsen for å undertrykke kontrarevolusjonære som nå foregår over hele landet er en stor, heftig og innvikla kamp. Den linja for dette arbeidet som har vist seg å være effektiv overalt, er masselinja til partiet. Dette betyr at partikomiteene har ledelsen, det betyr mobilisering av alle medlemmene i partiet, mobilisering av massene, deltaking fra de demokratiske partiene og fra kjente personer fra alle kretser, enhetlig planlegging, enhetlig handling, nøye undersøkelse av listene over personer som skal arresteres eller henrettes, at en vier taktikken i de ulike kampfasene oppmerksomhet, og det betyr utbredt propaganda og skolering. (En må holde ulike slags konferanser, kadermøter, samlinger og massemøter. På alle disse møtene kan ofrene komme med anklagene sine, det kan legges fram bevis for forbrytelser, og en kan drive propaganda gjennom filmer, lysbilder, teaterforestillinger, aviser, hefter og løpesedler for å gjøre bevegelsen kjent for alle husholdninger og enkeltpersoner.) Dette betyr et brudd med praksisen med å arbeide bak lukka dører og være hemmelighetsfull, og besluttsom motstand mot avviket med å være ubesindig. Overalt der en holder seg til denne linja fullt og helt, er arbeidet fullstendig riktig. Overalt der en ikke holder seg til denne linja, er arbeidet feilaktig. Overalt der en stort sett holder seg til denne linja, men ikke fullstendig, er dette arbeidet stort sett, men ikke fullstendig riktig. Vi trur at denne linja for arbeidet er en garanti for at kampen for å undertrykke kon-

---

Instrukser føyd til av kamerat Mao Tsetung da han omarbeidde utkastet til resolusjon på den tredje landskonferansen om offentlig sikkerhet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trarevolusjonære blir utdjupa, og for at vi lykkes helt og fullt. I dagene som kommer er det avgjørende å holde seg helt og holdent til denne linja når en undertrykker kontrarevolusjonære. Det viktigste her er å være nøye med å undersøke listene over personer som skal arresteres eller henrettes, og gjøre godt arbeid med utbredt propaganda og skolering. Gjør begge delene bra, så vil feil bli unngått.

2. Tallet på kontrarevolusjonære som skal drepes må holdes innafor visse grenser. Prinsippet som skal følges er at de som skylder blod eller er skyldige i andre uhyre alvorlige forbrytelser og må bli henretta for å døyve folkets vrede, og de som har påført nasjonens interesser uhyre alvorlig skade, uten nøling må bli dømt til døden og henretta straks. Når det gjelder dem som har begått forbrytelser som fortjener dødsstraff, men som ikke skylder blod og som folket ikke hater bittert, eller som har påført nasjonens interesser alvorlig, men ikke uhyre alvorlig skade, er den politikken en må følge å avsi dødsdommen, innvilge en utsettelse på to år og underkaste dem tvangsarbeid for å se hvordan de oppfører seg. I tillegg må en uttrykkelig slå fast at i tilfeller der det er usikkert om en skal foreta en arrestasjon, så skal det ikke under noen omstendigheter skje noen arrestasjon, og at det å handle på noe annet vis ville være et mistak. Videre må det bli slått uttrykkelig fast at i tilfeller der det er usikkert om det skal foretas en henrettelse, så må det ikke under noen omstendigheter skje noen henrettelse, og at det å handle på noe annet vis ville være et mistak.

3. For å hindre «venstre»avvik når bevegelsen for å undertrykke kontrarevolusjonære raser som verst, er det blitt vedtatt at fra og med 1. juni skal myndigheten til å godkjenne arrestasjoner uten unntak ligge hos prefekturmyndighetene. Myndigheten til å godkjenne henrettelser skal uten unntak ligge hos provinsmyndighetene, som skal sende representanter for å ta seg av slike tilfeller på steder som er langt borte fra provinshovedstaden. Dette gjelder for alle områder i hele landet, medrekna de stedene der det til nå er blitt gjennomført svært få henrettelser. Ingen områder kan be om tillempinger av dette vedtaket.

4. Fra nå av er det nødvendig å begynne ei planmessig utskilling av kontrarevolusjonære som skjuler seg i «det midtre laget» og «det indre laget». I samsvar med direktivet til sentralkomiteen har en vedtatt at det vil bli utført ei foreløpig utskilling i form av korrigeringer i sommer og høst blant alt personell som er beholdt siden frigjøringa, og blant de intellektuelle som nylig er trukket inn i arbeidet vårt. Målet er å danne seg

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

et bilde av situasjonen og ta seg av ei rekke åpenbare tilfeller. Den framgangsmåten som må følges er å studere dokumenter om undertrykkinga av kontrarevolusjonære, oppfordre dem blant det ovafor nevnte personellet og intellektuelle (ikke alle) som har tvilsomme rulleblad, til å innta ei oppriktig og ærlig holdning, gjøre klart greie for historia si og tilstå åpent det de til nå har holdt for seg sjøl. Denne kampanjen for å «reinvaske seg» må bli satt under ledelse av det ledende medlemmet i den organisasjonen det gjelder. En må bruke frivillighetsprinsippet, og det må ikke bli brukt tvang. For hver organisasjon må kampanjen være kortvarig og ikke bli trukket ut. Den taktikken en må ta i bruk er å vinne de mange og isolere de få, for å forberede ei videre utskilling til vinteren. Denne utskillinga må først bli gjennomført i de ledende organene, organene for offentlig sikkerhet og andre ømfintlige avdelinger. Deretter må de erfaringene som er vunnet bli spredt. Under slik utskilling i regjeringsdepartementer, skoler og fabrikker, er det nødvendig at det sitter partiløse folk i de komiteene som leder dette arbeidet, for å unngå at partimedlemmer handler isolert.

5. I den nåværende store kampen for å undertrykke kontrarevolusjonære må det organiseres komiteer for offentlig sikkerhet blant massene overalt. Slike komiteer må velges av folket i alle herred på landsbygda og i alle avdelinger og organisasjoner, skoler, fabrikker og grannelag i byene. Tallet på komitemedlemmer kan være så lite som tre og så høyt som elleve, og det må omfatte pålitelige partiløse patrioter, for å gjøre komiteen til en organisasjon av enhetsfrontstypen til trygging av den offentlige sikkerheten. Under ledelse av regjeringa og organene for offentlig sikkerhet på grunnplanet, har slike komiteer ansvaret for å hjelpe folkeregjeringa med å fjerne kontrarevolusjonære, verne oss mot forrædere og spioner og trygge den nasjonale og offentlige sikkerheten. Opprettinga av komiteene må skje på et velleda vis i de områdene på landsbygda der jordbruksreformen er blitt fullført, eller i byer der arbeidet for å undertrykke kontrarevolusjonære er godt i gang, for å hindre dårlige elementer i å gripe sjansen til å orme seg inn.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

SLÅ SIKKERT, NØYAKTIG OG UBØNNHØRLIG NÅR DERE UNDERTRYKKER KONTRAREVOLUSJONÆRE

Desember 1950 — september 1951

1

Vennligst forviss dere om at dere slår sikkert, nøyaktig og ubønnhørlig når dere undertrykker kontrarevolusjonære.

(19. desember 1950)

2

Det er blitt henretta ei gruppe banditthøvdinger, lokale tyranner og hemmelige agenter i tjueen fylker i det vestre Hunan, og ei anna gruppe vil bli henretta av lokale myndigheter i år. Jeg mener at tiltak av dette slaget er absolutt nødvendige. For bare på dette viset kan vi ta lufta ut av fiendens hovmot og heve folkets moral. Dersom vi er svake og ubestemte, dersom vi er tolerante og ettergivende, vil det påføre folket skade og fjerne oss fra massene.

Å slå sikkert betyr å vie taktikken oppmerksomhet. Å slå nøyaktig betyr å unngå feilaktige henrettelser. Å slå ubønnhørlig betyr å ikke nøle med å drepe alle slike reaksjonære elementer som fortjener dødsstraff (de som ikke fortjener det vil sjølsagt ikke bli henretta). Så lenge vi unngår feilaktige henrettelser trenger vi ikke bekymre oss, sjøl om borgerskapet hyler opp.

(17. januar 1951)

Viktige direktiver om bevegelsen for å undertrykke kontrarevolusjonære, utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

3

I Shantung er de sløve noen steder og ubesindige andre steder. Stort sett finner en begge disse avvika i alle provinsene og byene i landet, og en må vie korrigeringa av dem oppmerksomhet. Ubesindighet er hovedfaren. For de som er sløve kan bli aktive til slutt gjennom skolering og overtalelse, og det gjør ikke særlig forskjell om en kontrarevolusjonær blir henretta noen få dager før eller seinere. Men å være ubesindig og foreta feilaktige arrestasjoner og henrettelser vil framkalle svært uheldige virkninger. Vennligst utøv streng kontroll over arbeidet med å undertrykke kontrarevolusjonære, forviss dere om at dere går fram med forsiktighet og korrigerer alle avvik med å være ubesindige når dere utfører arbeidet. Vi må undertrykke alle kontrarevolusjonære, men vi må ikke under noen omstendighet foreta feilaktige arrestasjoner eller henrettelser.

(30. mars 1951)

4

Med omsyn til de kontrarevolusjonære som er spora opp i kommunistpartiet, Folkets frigjøringshær og organene til folkeregjeringa og i utdannings-, industri- og handelskretser og religiøse kretser, demokratiske partier og folkeorganisasjoner, har sentralkomiteen vedtatt dette: De som har begått forbrytelser som ikke fortjener dødsstraff skal bli dømt til livsvarig fengsel eller ulike fengselsstraffer, eller bli stilt under offentlig kontroll og overvåking. Når det gjelder alle kontrarevolusjonære som fortjener dødsstraff skal en bare henrette dem som skylder blod eller som har begått andre større forbrytelser som vekker offentlig harme, slik som gjentatte voldtekter eller plyndring av store mengder eiendom, eller som har påført nasjonens interesser uhyre alvorlig skade. Politikken overfor resten skal derimot være en politikk med å avsi dødsdommen, innvilge to års utsettelse og underkaste dem tvangsarbeid i denne perioden for å se hvordan de oppfører seg. Dette er en forsiktig politikk, en politikk som kan hindre mistak. Den kan skape gunstige reaksjoner fra folk i alle samfunnslag. Den kan splitte de kontrarevolusjonære kreftene og bidra til at kontrarevolusjonen blir grundig utsletta. Dessuten kan den spare et stort forråd av arbeidskraft, som vil være et

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

positivt tilskudd til oppbygginga av landet vårt. Derfor er det en riktig politikk. Av alle de kontrarevolusjonære som fortjener dødsstraff og som er spora opp i de parti-, regjerings-, militær-, utdannings-, industri-, handels- og folkeorganisasjonene vi har nevnt, blir det anslått at de som skylder blod, de som har begått andre forbrytelser som framkaller offentlig harme, og de som har påført nasjonens interesser uhyre alvorlig skade, bare utgjør et lite antall, grovt sett 10 til 20 prosent, mens de som skal dømmes til døden, men får innvilga en utsettelse, trulig svarer for 80 til 90 prosent, det vil si at 80 til 90 prosent kan bli spart. Disse kontrarevolusjonære skiller seg fra banditthøvdinger, forherda røvere og lokale tyranner i områdene på landsbygda, fra de lokale tyrannene, banditten, forherda røverne, lederne for forbryterbander og overhodene for reaksjonære hemmelige selskaper i byene og også fra visse hemmelige agenter som har påført nasjonen uhyre store skader, ved at de ikke har pådratt seg blodskyld eller begått andre større forbrytelser som utsetter dem for massenes djupe hat. Den skaden de påførte nasjonens interesser hadde ikke vært av det ytterliggående slaget, sjøl om den var alvorlig nok. De har begått forbrytelser som fortjener dødsstraff, men massene var ikke de direkte ofrene. Om vi lar slike folk bli henretta, vil det ikke bli forstått så lett av massene, og reaksjonen fra offentlige personer vil heller ikke bli så gunstig. Samtidig vil det ta fra oss et stort forråd av arbeidskraft og ikke tjene til å splitte fiendens rekker. Dessuten kan vi gjøre feil i dette spørsmålet. Overfor slike personer har sentralkomiteen derfor vedtatt en politikk med å avsi dødsdommen med en utsettelse og å underkaste dem tvangsarbeid for å se hvordan de oppfører seg. Dersom noen ikke kan forbedres og fortsetter illgjerningene sine kan de bli henretta seinere, ettersom initiativet er i våre hender. Alle lokale myndigheter blir bedt om å holde seg til prinsippet vi har nevnt når de tar for seg kontrarevolusjonære som blir avslørt i parti-, regjerings-, militær-, utdannings-, industri og handels- og folkeorganisasjoner. Som en forholdsregel må det svært lille antallet henrettelser som skal gjennomføres (det løper opp i grovt rekna 10 til 20 prosent av alle dem som er dømt til døden) uten unntak bli meldt til de administrative storområdene eller militære storområdene og godkjennes der. Når det gjelder henrettelser av framstående personer som kan få følger for enhetsfrontsarbeidet vårt, må en innhente godkjenning fra sentralmyndighetene. Når det gjelder kontrarevolusjonære i områdene på landsbygda, skal vi også bare dømme dem til døden som det er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nødvendig å henrette for å døyve folkets vrede, og ingen skal henrettes uten at folket krever det. Overfor enkelte skal vi på samme vis bruke politikken med å avsi dødsdommen med en utsettelse. Men personer som folket krever skal dø, må bli henretta for å døyve folkets vrede og hjelpe produksjonen.

(8. mai 1951)

5

Ikke under noen omstendighet må en tru at politikken med «å innvilge to års utsettelse» betyr at en ikke skal henrette de forbryterne som skylder blod eller er skyldige i andre større forbrytelser, når folket krever at de skal henrettes. Dette ville være galt. Vi må gjøre det klart for distrikts- og landsbykadrene og for massene at personer som har vakt et bittert hat hos alle og enhver på grunn av de avskyelige forbrytelsene sine og må bli henretta for å døyve folkets vrede, derfor må bli dømt til døden. Det er bare når det gjelder de kontrarevolusjonære som er skyldige i forbrytelser som fortjener dødsstraff, men som ikke har vakt et djupt hat i folket og som folket ikke forlanger skal bli henretta, at vi skal avsi dødsdommen med to års utsettelse og pålegge tvangsarbeid for å se hvordan de oppfører seg.

(15. juni 1951)

6

Arbeidet med å undertrykke kontrarevolusjonære må stilles helt og holdent under den enhetlige ledelsen til partikomiteene på alle plan, og de ansvarlige kameratene i alle organer for offentlig sikkerhet og andre organer som har tilknytning til dette arbeidet må, som alltid, godta denne ledelsen uten forbehold.

(10. september 1951)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

GI DISKUSJONEN OM FILMEN *WU HSUNS LIV* STOR OPPMERKSOMHET

20. mai 1951

Det spørsmålet som *Wu Hsuns liv* reiser er av grunnleggende karakter. En fyr som Wu Hsun[1], som levde mot slutten av Ching-dynastiet i en epoke da det kinesiske folket førte en stor kamp mot utenlandske angripere og innenlandske reaksjonære føydalherskere, løfta ikke en finger mot den reaksjonære føydale økonomiske basisen eller dens overbygning. Han strevde tvert om fanatisk etter å spre føydal kultur, og smiska for de reaksjonære føydalherskerne på alle vis for å få høve til å gjøre dette på en måte som hadde vært uoppnåelig for han tidligere. Skulle vi lovprise en slik avskyelig opptreden? Hvordan kan vi tåle at den blir lovprist for massene, særlig når slik lovprisning brisker seg med den revolusjonære fana om «å tjene folket» og når tilbakeslaget i de revolusjonære bondekampene blir brukt som bakgrunn for å framheve lovprisninga? Å bifalle eller tåle en slik lovprisning er å bifalle eller tåle bakvasking av bøndenes revolusjonære kamper, bakvasking av kinesisk historie, bakvasking av den kinesiske nasjonen, og å se på slik reaksjonær propaganda som rettmessig.

Utsendinga av filmen *Wu Hsuns liv*, og særlig den voldsomme strømmen med lovprisning som blir øst ut over Wu Hsun og filmen, viser hvor ideologisk forvirra de kulturelle kretsene i landet er blitt!

Ifølge synet til mange skribenter er det ikke slik at historia går framover ved at det nye trenger vekk det gamle, men ved at en gjør alt en kan for å bevare det gamle fra å bli utrydda. Historia går ikke framover fordi det blir ført klassekamp for å styrte de reaksjonære føydalherskerne som bør bli styrta, men ved å fornekte klassekampen til dem som er undertrykt og underkaste seg disse herskerne på Wu Hsuns vis. Skriben-

---

Forkorta tekst av en lederartikkel skrevet for Folkets Dagblad.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tene våre bryr seg ikke med å studere historie og lære hvem som var fiendene som undertrykte det kinesiske folket, og om det var noe som helst rosverdig ved dem som underkasta seg disse fiendene og arbeidde for dem. De bryr seg heller ikke med å finne ut hvilke nye økonomiske samfunnsformasjoner, nye klassekrefter, nye personligheter og tanker som har oppstått i Kina i løpet av det drøye hundreåret sia Opiumskrigen i 1840 i kampen mot de gamle økonomiske formasjonene og overbygninga deres (politikk, kultur osv.), før de bestemmer seg for hva de skal rose og lovprise, og hva de ikke skal rose og lovprise og hva de skal gå mot.

Visse kommunister som angivelig har tilegna seg marxismen fortjener særlig oppmerksomhet. De har studert historia om samfunnsutviklinga — den historiske materialismen — men når det kommer til særskilte historiske hendinger, særskilte historiske personer (som Wu Hsun) og særskilte ideer som går mot tendensen i historia (som i filmen *Wu Hsuns liv* og i skriftene om Wu Hsun), mister de alle de kritiske evnene sine, og enkelte har til og med kapitulert for disse reaksjonære ideene. Er det ikke ei kjensgjerning at reaksjonære borgerlige ideer har funnet vegen inn i det militante kommunistpartiet? Hvor i all verden fins den marxismen som visse kommunister gjør krav på å ha tilegna seg?

Av disse grunnene er det absolutt nødvendig å utvikle diskusjonen om filmen *Wu Hsuns liv* og om avhandlingene og andre skrifter om Wu Hsun, og dermed klargjøre den forvirra tenkninga i dette spørsmålet.

NOTER

1. Wu Hsun (1838—96) var født i Tangyi i Shantung-provinsen. Opprinnelig var han landstryker. Han brukte slagordet «skoler gjennom almisser» og for omkring og lurte folk for pengene deres, kjøpte jord og lånte penger. Til slutt blei han storgodseier og ågrer. Han rotta seg sammen med despotiske godseiere for å opprette noen få såkalte «gratis skoler», der han fanatisk spredde føydal kultur og lærte opp lakeier for utbytterklassen. For dette blei han lovprist av reaksjonære ledere for flere regimer på rad.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

STORE SEIRER I TRE MASSEBEVEGELSER

23. oktober 1951

Komitemedlemmer og kamerater!

Det tredje møtet i den første nasjonale komiteen til folkets politiske rådgivende konferanse er nå åpna. Ved sida av medlemmene i den nasjonale komiteen er det på dette møtet til stede særskilt innbudte representanter for Det kinesiske folkets frivillige og Folkets frigjøringshær, mønsterarbeidere i industri og jordbruk, utsendinger fra de gamle baseområdene, utdannings-, litteratur- og kunstarbeidere, industri- og forretningsfolk, eksperter på ulike områder, representanter fra religiøse kretser, minoritetsnasjonaliteter, utenlandskinesere, kvinner og ungdom, representanter fra rådgivende komiteer i provinsene og byprovinsene osv., og også mye regjeringspersonell. De medlemmene som er til stede på dette møtet og de som er innbudt til å delta omfatter mange offentlig anerkjente krigshelter og mønsterarbeidere i industri, jordbruk og på andre områder. Størrelsen og omfanget av dette møtet viser i rikt monn at Folkerepublikken Kina har oppnådd veldige resultater og har gjort store framsteg på alle fronter.

Sia i fjor har vi utvikla tre storstilte bevegelser i landet, nemlig bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, jordbruksreformbevegelsen og bevegelsen for å undertrykke kontrarevolusjonære, og vi har vunnet store seirer. I det store og det hele vil det som er igjen av kontrarevolusjonære på fastlandet være utrydda snart. Jordbruksreformen kommer til å bli fullført i 1952, unntatt i noen områder der det bor minoritetsnasjonaliteter. I bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea er det kinesiske folket breiere samla enn

Åpningstale på det tredje møtet i den første nasjonale komiteen til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

noen gang tidligere, og det fører en besluttsom kamp mot aggresjonsstyrkene til USA-imperialismen. Det kinesiske folkets frivillige uttrykker det kinesiske folkets mektige vilje, og de har gjort felles sak med Den koreanske folkehæren for å knuse USA-imperialismens vanvittige plan om å oversvømme og okkupere Den Demokratiske Folkerepublikken Korea og så gjøre invasjon på Kinas fastland. Dette har inspirert de fredselskende folka i Korea, Kina, Asia og hele verden og gjort dem sikrere på seg sjøl når det gjelder å forsvare freden og kjempe mot aggresjon. Vi må gratulere og hylle det kinesiske folkets heltemodige frivillige og Koreas heltemodige folkehær!

Takket være seirene i disse tre massebevegelsene og den felles innsatsen til folkeregjeringene på alle plan og fra alle deler av befolkninga, har landet vårt oppnådd en enhet som ikke har hatt sin like tidligere. Tibet-spørsmålet er blitt løst med fredelige midler. Det nasjonale forsvaret vårt er blitt konsolidert. Folkets demokratiske diktatur er blitt konsolidert. Valuta- og vareprisene våre har holdt seg stabile, og arbeidet vårt med gjenreising og utvikling på området for økonomisk oppbygging, kultur og utdanning har også tatt kjempesteg framover.

På industri- og jordbruksfronten er den voksende patriotiske bevegelsen for å øke produksjonen en ny gledelig foreteelse i landet vårt. Jordbruksreformen på landsbygda og den demokratiske reformen i fabrikker og andre foretak gjør arbeiderne og bøndene våre i stand til både å vise en veldig entusiasme i de patriotiske anstrengelsene for å øke produksjonen og til å bedre det materielle og kulturelle livet sitt. Dersom vi er flinke til å forene oss med arbeiderne og bøndene og skolerer dem og stoler på dem, så er det nødt til å komme et landsomfattende oppsving i den patriotiske bevegelsen for å øke produksjonen.

På kultur- og utdanningsfronten og blant alle slags intellektuelle utvikler det seg en bevegelse for å skolere og omdanne seg sjøl i brei målestokk, i samsvar med de prinsippene som den sentrale folkeregjeringa har slått fast. Også dette er en ny gledelig foreteelse i landet vårt. Da det andre møtet i den nasjonale komiteen blei avslutta foreslo jeg å bruke kritikk og sjølkritikk i skoleringa og omdanninga av seg sjøl. Dette forslaget blir stadig omsatt i handling. Ideologisk omdanning, først og fremst av alle slags intellektuelle, er et viktig vilkår for å få gjennomført demokratiske reformer på alle områder og industrialisere landet vårt gradvis. Derfor ønsker vi enda større framganger for bevegelsen for sjølskolering og sjølomdanning, etter hvert som den går støtt framover.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Alle kjensgjerninger beviser at det systemet som vi har, folkets demokratiske diktatur, er uhyre overlegent i forhold til de politiske systemene i de kapitalistiske landa. Under dette systemet kan folket i landet vårt få brukt sin utømmelige styrke. Og en slik styrke er uovervinnelig overfor en hvilken som helst fiende.

Den store kampen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea fortsetter og må fortsette til regjeringa i USA er villig til å komme til ei fredelig ordning. Vi har ikke noen planer om å trenge inn i noe land. Det er imperialistenes aggresjon mot landet vårt vi kjemper mot. Som alle veit, ville ikke det kinesiske folket kjempa mot USA-styrkene dersom de ikke hadde okkupert vårt Taiwan, gått inn i Den Demokratiske Folkerepublikken Korea og trengt seg fram mot de nordøstlige grensene våre. Men fordi de amerikanske angriperne har satt i verk angrepet mot oss, må vi reise motstandsfana mot aggresjon. Dette er absolutt nødvendig og fullstendig rettferdig, og hele nasjonen forstår at det er slik. Denne kampen er like nødvendig som den er rettferdig, og for å framskynde den, må vi holde fram med å øke innsatsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, og vi må øke produksjonen og være sparsommelige for å støtte Det kinesiske folkets frivillige. Dette er den sentrale oppgava til det kinesiske folket i dag, og følgelig den sentrale oppgava på dette møtet.

Det har lenge vært kjent at vi holder fast på at Korea-spørsmålet burde bli løst ved fredelige midler, og dette er fortsatt holdninga vår. Dersom regjeringa i USA er villig til å løse spørsmålet på et ærlig og rimelig grunnlag, istedenfor å undergrave og legge hindringer i vegen for framsteg i forhandlingene på ulike fordekte måter, slik den har gjort tidligere, vil de koreanske våpenhvileforhandlingene kunne få ei vellykka avslutning. Ellers vil det være umulig.

I de to åra sia Folkerepublikken Kina blei grunnlagt har vi vunnet store seirer på alle arbeidsområder. Vi har vunnet disse seirene ved å stole på alle de kreftene som kan bli forent. Innafor landets grenser har vi stolt på den faste enheten mellom alle nasjonaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkeorganisasjoner og patriotiske demokrater under ledelse av arbeiderklassen og kommunistpartiet. Internasjonalt har vi stolt på den faste enheten i leiren for fred og demokrati, som blir leda av Sovjetunionen, og på den djupe velviljen til alle fredselskende folk over hele verden. Det er årsaka til de store seirene våre på alle arbeidsområder, som ikke var det fiendene våre hadde venta seg. For-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

di den nyfødte Folkerepublikken Kina sto overfor en mengde vansker, og fordi de på toppen av det satte i verk en aggresjonskrig mot oss, så trudde fiendene våre at vi ikke ville klare å overvinne vanskene våre eller slå tilbake mot angriperne. Stikk imot det de venta, har vi vist at vi kan overkomme vanskene våre, slå tilbake mot angriperne og vinne store seirer. Fiendene våre er kortsynte, de greier ikke å innse at den store innenlandske og internasjonale enheten vår er sterk, og at grunnlegginga av Folkerepublikken Kina en gang for alle har gjort slutt på den tida da utenlandske imperialister kunne hundse det kinesiske folket. De skjønner heller ikke at framveksten av det sosialistiske Sovjetunionen, Folkerepublikken Kina og folkedemokratiene, den faste enheten mellom de to store landa Kina og Sovjetunionen, som er forankra i avtalen om vennskap, allianse og gjensidig hjelp, den faste enheten i hele leiren for fred og demokrati og den djupe velviljen for denne store leiren hos verdens fredselskende folk, en gang for alle har gjort slutt på den epoken da imperialistene kunne herske over verden. Fiendene våre greier ikke å forstå alt dette, og de ønsker fortsatt å hundse Folkerepublikken Kina og herske over verden. Men, kamerater, jeg kan si med sikkerhet at hensikten deres er forgjeves, sinnsyk og uoppnåelig. I strid med det de trur vil ikke Folkerepublikken Kina finne seg i å bli hundsa. Den store fredsleiren under ledelse av Sovjetunionen vil ikke finne seg i noen inntrenging, og verdens fredselskende folk vil ikke bli ført bak lyset. Kamerater, seieren for den store sosialistiske Oktoberrevolusjonen har gjort det sikkert at verdens folk kommer til å seire, og denne framtidsutsikten har kommet nærmere og blitt sikrere i dag i og med at Folkerepublikken Kina og folkedemokratiene har oppstått. Det er sant at tre imperialiststater — Tyskland, Italia og Japan — forsøkte å herske over verden i den historiske perioden som fulgte etter første verdenskrig og Oktoberrevolusjonen i Russland. Dette skjedde før Folkerepublikken Kina og folkedemokratiene blei grunnlagt. Men hva kom det ut av det? Viste ikke forsøka til de tre imperialiststatene seg å være forgjeves og sinnsyke? Blei ikke følgene av det det stikk motsatte av det de ønska? Blei ikke imperialistene som tok sikte på herredømme sjøl slått ned? I dag er situasjonen helt annerledes. Den store Folkerepublikken Kina er grunnlagt, folkedemokratiene er oppretta, det politiske bevisstnivået til verdens folk er heva, kampen for nasjonal frigjøring har bølga fram over hele Asia og i Nord-Afrika, den imperialistiske blokka som helhet er blitt grunnleggende svekka, og — noe som er av livsviktig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

betydning — Sovjetunionen, vår nærmeste allierte, er blitt mye, mye sterkere. Under disse omstendighetene er det vel temmelig lett å spå utfallet dersom et hvilket som helst imperialistisk land prøver å følge i fotspora til de tre angriperne Tyskland, Italia og Japan? Kort sagt, fra nå av må verden være en verden som tilhører folket, der folket i hvert land styrer seg sjøl, og avgjort ikke en verden der imperialismen og dens lakeier kan fortsette å trå med jernskodd hæl. Jeg håper at folket i landet vårt vil forene seg nært, at de vil forene seg nært med vår allierte Sovjetunionen, med alle folkedemokratiene og med alle verdens nasjoner og folk som sympatiserer med oss, og marsjere fram til seier i kampen mot aggresjon, til seier i bygginga av det store landet vårt, til seier i forsvaret av en varig verdensfred. Kamerater, jeg føler meg trygg på at så lenge vi gjør alt dette, vil seieren så avgjort bli vår.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM KAMPEN MOT «DE TRE ONDENE» OG «DE FEM ONDENE»[1]

November 1951 — mars 1952

1

Kampen mot korrupsjon og sløsing er et viktig spørsmål som gjelder hele partiet, og vi har bedt dere om å gi det alvorlig oppmerksomhet. Vi må få ei skikkelig opprensking i hele partiet som kan føre til at alle tilfeller av korrupsjon, enten de er store, mellomstore eller små, blir grundig avslørt. Vi må rette hovedslaga mot de mest korrupte og samtidig følge politikken med å skolere og omdanne de mellomstore og små underslagerne så de ikke får tilbakefall. Bare slik kan vi stanse den alvorlige faren for at mange partimedlemmer blir ødelagt av borgerskapet, gjøre slutt på den situasjonen som allerede det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen forutså og sette ut i livet prinsippet om å bekjempe nedbryting, som blei slått fast da. Forviss dere om at dere gir alt dette oppmerksomhet.

(30. november 1951)

2

Vi må være spesielt oppmerksomme på at borgerskapets nedbryting av kadrer fører til alvorlige tilfeller av korrupsjon. Forviss dere om at dere oppdager, avslører og straffer dem som er innblanda, og se på dette som en kamp av stor betydning.

(30. november 1951)

---

[1] Viktige direktiver utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

3

En må legge like mye vekt på kampen mot korrupsjon, sløsing og byråkrati som på kampen for å undertrykke kontrarevolusjonære. Liksom i den siste kampen må de breie massene, medrekna de demokratiske partiene og også folk fra alle samfunnslag, bli mobilisert. Kampen vi fører nå må få brei omtale, de ledende kadrene må personlig ta ledelsen og ta et tak sjøl, og folk må bli oppfordra til å tilstå det gale de har gjort og melde fra om andres skyld. I mindre tilfeller må den skyldige bli kritisert og skolert. I større tilfeller må den skyldige bli avsatt fra stillingene sine, straffa eller dømt til fengselsstraff (for å bli omforma gjennom arbeid), og de verste blant dem må bli skutt. Problemet kan bare bli løst på dette viset.

(8. desember 1951)

4

I alle byer, og først og fremst i de store og mellomstore byene må vi stole på arbeiderklassen og forene oss med de lovlydige kapitalistene og andre deler av bybefolkninga for å føre en storstilt, besluttsom og grundig kamp mot de kapitalistene som krenker loven ved bestikkelser, skatteunndragelse, tjuveri av statseiendom, snylting på regjeringskontrakter og tjuveri av økonomiske opplysninger. Vi må samordne denne kampen med kampen mot korrupsjon, sløsing og byråkrati som blir ført innafor partiet, regjeringa, hæren og masseorganisasjonene. Dette er absolutt nødvendig og kommer til rett tid. I kampen må partiorganisasjonene i alle byer fordele klassenes og massenes krefter omhyggelig og ta i bruk taktikken med å utnytte motsigelser, få i stand splittelser, forene seg med de mange og isolere de få, slik at det raskt blir skapt en enhetsfront mot «de fem ondene» i løpet av kampen. I en storby kan det godt oppstå en slik enhetsfront på om lag tre uker når kampen mot «de fem ondene» får full kraft. Straks denne enhetsfronten er skapt, vil de reaksjonære kapitalistene som er skyldige i de verste forbrytelsene bli isolert, og staten vil stå sterkt og ikke møte særlig motstand når det gjelder å tildele passende straff, slik som bøter, beslaglegging, arrestasjon, fengsel eller henrettelse. Alle de store byene våre (medrekna provinshovedstedene)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

må begynne denne kampen mot «de fem ondene» i de ti første dagene av februar. Vennligst ta øyeblikkelige tiltak.

(26. januar 1952)

5

1) I bevegelsen mot «de fem ondene» er dette grunnprinsippene når det gjelder å ta seg av industri- og handelsenheter: Mildhet overfor tidligere lovbrudd og strenghet overfor nye (for eksempel har betaling av skatt som er blitt unndratt vanligvis bare tilbakevirkende kraft til 1951), mildhet overfor de mange og strenghet overfor de få, mildhet overfor dem som tilstår forbrytelsen og strenghet overfor dem som avslår å gjøre det, mildhet når det gjelder industrien og strenghet når det gjelder handelen, mildhet overfor handelen i sin alminnelighet og strenghet overfor handelsspekulasjon. Partikomiteene på alle plan blir bedt om å holde seg til disse prinsippene i bevegelsen mot «de fem ondene».

2) Ut fra formålet med bevegelsen mot «de fem ondene» må en dele private industri- og handelsenheter inn i fem grupper: De lovlydige, de hovedsakelig lovlydige, de som delvis holder seg til loven og delvis bryter den, de som bryter loven i et alvorlig omfang og de som bryter loven fullstendig. Når det gjelder storbyene, utgjør de tre første gruppene om lag 95 prosent og de to siste om lag 5 prosent. Prosentene for ulike storbyer er stort sett de samme, med bare små variasjoner. Når det gjelder mellomstore byer, varierer prosenten betydelig fra disse talla.

3) Disse fem gruppene gjelder for kapitalistene og de ikke-kapitalistiske sjølstendige handverkerne og familiekremmerne, men ikke for gateselgerne. I storbyene kan gateselgerne få være i fred for tida, men vi må ta oss av de sjølstendige handverkerne og familiekremmerne. I mellomstore byer ville det være best om vi både tok oss av de sjølstendige handverkerne, handelsfolka og gateselgerne i denne bevegelsen. I de store og mellomstore byene våre fins det et stort antall sjølstendige handverkere og handelsfolk som ikke ansetter arbeidere eller ekspeditører (sjøl om noen har lærlinger). Mange av dem er lovlydige, mange andre holder seg i hovedsak til loven, men bryter den delvis (dvs. de må stå til regnskap for mindre lovbrudd, slik som skat-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

teunndragelse i liten målestokk), og et lite antall holder seg delvis til loven og bryter den delvis og har unndratt seg skatt i et større omfang. I den nåværende bevegelsen mot «de fem ondene» må vi ta oss av et betydelig antall småkapitalister og vurdere dem. Og så langt det er mulig må vi gjøre det samme med sjølstendige handverkere og handelsfolk, som det grovt sett er like mange av som småkapitalistene. Dette vil være til fordel for den bevegelsen som går for seg nå og for den økonomiske oppbygginga i tida som kommer. Både småkapitalistene og de sjølstendige handverkerne og handelsfolka er stort sett uskyldige i alvorlige lovbrudd, og det er ikke vanskelig å vurdere dem. Når vi handler slik, kommer vi til å vinne støtte fra massene. Men dersom et par byer mener det passer best å vurdere andre industri- og handelsenheter enn de sjølstendige handverkerne og handelsfolka først, og utsette vurderinga av de siste, så er det også i orden.

4) Ut fra den faktiske situasjonen i byene har vi vedtatt å nyinndele industri- og handelsenhetene i fem grupper istedenfor i fire tidligere, dvs. de i den lovlydige gruppa skal deles i lovlydige og hovedsakelig lovlydige, mens de tre andre gruppene er og blir uendra. Av de femti tusen industri- og handelsenhetene i Peking (medrekna de sjølstendige handverkerne og handelsfolka, men ikke gateselgerne) utgjør de lovlydige om lag 10 prosent, de hovedsakelig lovlydige om lag 60 prosent, de som delvis holder seg til loven og delvis bryter den om lag 25 prosent, de som bryter loven i et alvorlig omfang om lag 4 prosent og de som krenker loven fullstendig om lag 1 prosent. Å skille mellom de strengt lovlydige og de hovedsakelig lovlydige som har gjort mindre lovbrudd, og videre behandle de hovedsakelig lovlydige enhetene som er skyldige i skatteunndragelse i mindre omfang forskjellig fra dem som er skyldig i større omfang, kan vise seg å ha stor oppdragende verdi.

5) I noen store og mellomstore byer satte bypartikomiteene i verk bevegelsen mot «de fem ondene» i all hast. De kjente slett ikke til situasjonen når det gjaldt de ulike gruppene av industri- og handelsenheter og hadde ikke klart for seg taktikken med ulik behandling, og arbeidslaga (eller etterforskningsgruppene) som fagforeningene og regjeringa sendte ut, var blitt organisert og lært opp på et svært sjuskete vis på det tidspunktet. Som følge av dette har det oppstått en del forvirring. Vi håper at bypartikomiteene det gjelder vil gi akt på dette og sørge for at det blir korrigert med en gang. Dessuten må etterforskinga av industri- og handelsenheter som bryter loven bli utført under streng kontroll fra

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bypartikomiteen og bystyret. Ingen andre organisasjoner har tillatelse til å sende ut folk for å etterforske på egen hand, og enda mindre å dra kapitalister inn på kontora sine til forhør. Både i bevegelsen mot «de tre ondene» og i bevegelsen mot «de fem ondene» er det forbudt å bruke tortur for å presse ut tilståelser, og det må bli tatt strenge forholdsregler for å hindre sjølmord. Der det har forekommet sjølmord, må det øyeblikkelig bli utarbeidd tiltak for å hindre flere sjølmord, for å sikre at begge bevegelsene utvikler seg forsvarlig og på rett spor, og at vi vinner fullstendig seier.

6) Bevegelsen mot «de tre ondene» og mot «de fem ondene» skal for tida ikke bli satt i gang i fylkene, distriktene og herreda. Sentralkomiteen vil gi nærmere melding om når og hvordan de skal gjennomføres. I de få tilfellene der bevegelsen mot «de fem ondene» er blitt satt i gang i fylkeshovedsteder og bevegelsen mot «de tre ondene» er blitt satt i gang i distrikter — i begge tilfeller som eksperiment — må en øve streng kontroll, og våronna og annen økonomisk virksomhet må ikke bli hindra. Bevegelsen mot «de fem ondene» må ikke begynne i alle de mellomstore byene samtidig, men må bli satt i gang til forskjellig tid og bli strengt kontrollert.

(5. mars 1952)

6

Både under og etter kampen mot «de fem ondene» må vi nå følgende mål:

1) Bli grundig klar over situasjonen i privat industri og handel for å bli bedre i stand til å forene oss med og kontrollere borgerskapet og utvikle landets planøkonomi. Planøkonomi er umulig dersom vi ikke har klarhet i situasjonen.

2) Trekke ei klar skillelinje mellom arbeiderklassen og borgerskapet, og utrydde korrupsjon og byråkrati som fjerner oss fra massene i fagforeningene og renske ut kapitalistenes leiesvenner. Slike leiesvenner og de mellomliggende elementene som vakler mellom arbeid og kapital, kan en finne overalt i fagforeningene, og i kampen må vi skolere og vinne de mellomliggende elementene over til oss, mens de leiesvennene som er skyldige i alvorlige forbrytelser må kastes ut.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

3) Omorganisere handelsråd og industri- og handelsforbunda, fjerne personer som er skyldige i alle «de fem ondene» og de som har kommet fullstendig i vanry, fra de ledende organene deres og isteden trekke inn dem som har skilt seg temmelig godt ut i kampen mot disse ondene. Med unntak av dem som har krenka loven fullstendig, må alle grupper av industri- og handelsfolk være representert.

4) Hjelpe lederne i Kinas demokratiske forbund for nasjonal oppbygging med å gjennomføre en oppvask for å kaste ut dem som er skyldige i alle «de fem ondene» og dem som har vanæra seg i offentlighetens øyne, og med å rekruttere ei rekke bedre enkeltpersoner. Dermed kan det bli en politisk organisasjon som er i stand til å representere de rettmessige interessene til borgerskapet, i hovedsak industriborgerskapet, og kan skolere dem i fellesprogrammets ånd og i prinsippene som styrer kampen mot «de fem ondene». Ta tiltak for å oppløse hemmelige organisasjoner av ulike grupper kapitalister, slik som «Torsdagsmiddagsklubben»[2].

5) Utslette «de fem ondene» og fjerne handelsspekulasjon, slik at hele borgerskapet adlyder lovene og forordningene fra staten og tar del i industri- og handelsvirksomhet som er til gagn for landets økonomi og folkets utkomme. Utvikle privat industri innafor de grensene staten har satt (forutsatt at kapitalistene ønsker dette og virksomheten samsvarer med fellesprogrammet), og redusere privat handel steg for steg. Utvide statsplanen for å monopolisere salga og kontraktene til den private industrien år for år, og samtidig utvide planen vår til å gjelde privat industri og handel. Sette nye profittandeler for privat kapital, slik at den kan klare å skape en del, men ikke ublu profitt.

6) Avskaffe skjulte konti, gjøre kontiene offentlige og gradvis opprette et system der arbeiderne og de ansatte i butikkene overvåker produksjon og ledelse.

7) Vinne inn igjen størstedelen av de økonomiske tapa for staten og folket gjennom betaling av unndratt skatt, erstatning, bøter og beslaglegging.

8) Opprette partiavdelinger blant arbeidere og ansatte i butikker i alle store og mellomstore private foretak, og styrke partiarbeidet.

(23. mars 1952)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Bevegelsen mot «de tre ondene» var den kampen mot korrupsjon, sløsing og byråkrati som blei starta på slutten av 1951 blant personellet i regjeringsdepartementene og statsforetaka. Bevegelsen mot «de fem ondene» var kampen mot bestikkelser, skatteunndragelse, tjuveri av statseiendom, snylting på regjeringskontrakter og tjuveri av økonomiske opplysninger, som blei starta i begynnelsen av 1952 blant eiere av private industri- og handelsforetak.

2. «Torsdagsmiddagsklubben» var en hemmelig organisasjon av noen kapitalister i Chungking, som tok del i hemmelig virksomhet som krenka loven alvorlig. Den blei avslørt og forbudt i bevegelsen mot «de fem ondene».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

GJØR GJENSIDIG HJELP OG KOOPERASJON I JORDBRUKET TIL EI HOVEDOPPGAVE

15. desember 1951

Her er utkast til resolusjon om gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen, som dere blir bedt om å trykke og spre helt ned til fylkes- og distriktspartikomiteene. Vennligst gi forklaringer med en gang innafor og utafor partiet i ånden til dette utkastet, og gjør alt klart for å sette det ut i livet. Dette skal gjøres i alle områder der jordbruksreformen er blitt fullført, og vennligst gjør dette til ei hovedoppgave. Dette utkastet til resolusjon kan stå i interne partiskrifter, men ikke i aviser og tidsskrifter som blir allment spredt, ettersom det fortsatt er et utkast.

Internt partirundskriv av historisk betydning for å slå tilbake Liu Shao-chis motstand mot den kooperative omforminga av jordbruket. I juli 1951 gikk Liu Shao-chi bak ryggen til kamerat Mao Tsetung og sentralkomiteen i partiet og skreiv og spredte en merknad i sitt eget navn. Han retta frekke angrep mot en rapport som partikomiteen i Shansi-provinsen hadde lagt fram om å fremme gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen. I denne merknaden gikk han mot kamerat Mao Tsetungs linje for den sosialistiske omforminga av jordbruket og rakka ned på den som ei «feilaktig, farlig og utopisk oppfatning av jordbrukssosialisme». I september samme år tok kamerat Mao Tsetung personlig ledelsen i å lage et utkast til «Resolusjon fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti om gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen. (Utkast)», og 15. desember, da utkastet til resolusjon skulle bli spredt, skreiv han dette rundskrivet og ga hele partiet instruks om å gjøre gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruket til ei hovedoppgave.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NYTTÅRSBUDSKAP

1. januar 1952

Måtte vi alle — kadrene i folkeregjeringa, befal og menige blant folkets frivillige og i Folkets frigjøringshær, de demokratiske partiene, folkeorganisasjonene, minoritetsnasjonalitetene og folket i hele landet — vinne seier på alle frontene i arbeidet vårt!

Måtte vi vinne seier på fronten for bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea!

Seier på den nasjonale forsvarsfronten!

Seier på jordbruksreformfronten!

Seier på fronten for bevegelsen for å undertrykke kontrarevolusjonære!

Seier på den økonomiske og finansielle fronten!

Seier på kultur- og utdanningsfronten!

Seier på fronten for den ideologiske omdanninga av folk fra alle samfunnslag, og først og fremst de intellektuelle!

Jeg vil også gjerne ønske seier for en ny front, nemlig for den storstilte kampen der alle mennesker og kadrer i landet blir oppfordra til å kjempe kraftig og besluttsomt mot korrupsjon, sløsing og byråkrati for å rense samfunnet vårt for all skitten og gifta som er igjen fra det gamle!

Kamerater! I 1951 vant vi mange seirer på alle disse frontene, og mange av dem var svært store seirer. Vi håper at vi ved felles innsats kommer til å vinne enda større seirer i alle disse oppgavene i 1952.

Lenge leve Folkerepublikken Kina!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM DE POLITISKE RETNINGSLINJENE FOR ARBEIDET VÅRT I TIBET — DIREKTIV FRA SENTRALKOMITEEN I KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

6. april 1952

Sentralkomiteen er grunnleggende enig i de instruksene som sørvest-byrået og det sørvestre militærområdet telegraferte til arbeidsutvalget og militærområdet for Tibet den 2. april. Den mener at de grunnleggende politiske retningslinjene (unntatt punktet med å omorganisere de tibetanske hærstyrkene og de ulike særegne tiltaka som blir foreslått i telegrammet er riktige. Bare ved å følge dem, kan hæren vår skaffe seg ei usårbar stilling i Tibet.

Forholda i Tibet er forskjellige fra dem som rår i Sinkiang. Tibet kan vanskelig sammenliknes med Sinkiang, verken politisk eller økonomisk. Men sjøl i Sinkiang var det første hærenhetene under Wang Chen gjorde da de kom fram dit å gi den største akt på stram økonomisk planlegging, tiltru til egne krefter og produksjon for egne behov. Nå har de fått et fast fotfeste og vunnet varm støtte fra minoritetsnasjonalitetene. De gjennomfører nedsettinga av leieavgifter og renter og vil gå videre med jordbruksreform til vinteren, og da kan vi være trygge på enda større støtte fra massene. Sinkiang er godt knytta sammen med hjertet av landet med bilveger, og dette er til stor hjelp i arbeidet med å bedre den materielle velstanden til minoritetsnasjonalitetene. Når det gjelder Tibet, kan verken nedsettinga av leieavgiftene eller jordbruksreformen

---

Internt partidirektiv, utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Det blei sendt til sørvest-byrået og arbeidsutvalget i Tibet, og gjort kjent for nordvest-byrået og underbyrået for Sinkiang.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ta til før om to til tre år. Mens det bor flere hundre tusen han-folk i Sinkiang er det knapt noen i Tibet, der hæren vår befinner seg i et fullstendig annet slags minoritetsnasjonalitetsområde. Vi støtter oss utelukkende på to grunnleggende politiske retningslinjer for å vinne massene og sette oss sjøl i ei usårbar stilling. Den første er stram økonomisk planlegging parra med produksjon for hærens egne behov, for å øve innflytelse på massene på denne måten. Dette er nøkkelleddet. Sjøl når det er bygd veger, kan vi ikke rekne med å transportere store mengder korn på dem. India vil antakelig gå med på å sende korn og andre varer til Tibet på et byttegrunnlag, men innstillinga vår må være at hæren vår skal være i stand til å holde ut sjøl om India en gang slutter å sende noe. Vi må gjøre vårt beste og sette i gang passende tiltak for å vinne dalaien og flertallet av toppsjiktet hans, og isolere de få dårlige elementene for å oppnå ei gradvis ublodig omforming av det tibetanske økonomiske og politiske systemet i løpet av en del år. På den andre sida må vi være forberedt på den muligheten at de dårlige elementene leder de tibetanske troppene til opprør og angriper oss, slik at hæren vår kan fortsette arbeidet sitt og holde stand i Tibet hvis det skulle skje noe likt. Alt avhenger av stram økonomisk planlegging og produksjon for å møte hærens egne behov. Bare med denne grunnleggende linja som hjørnestein for arbeidet vårt, kan vi nå måla våre. Den andre politiske retningslinja som kan og må bli satt i verk, er å opprette handelssamkvem med India og med hjertet av landet vårt, og stort sett oppnå likevekt av forsyninger til og fra Tibet, slik at levestandarden til det tibetanske folket ikke på noen måte vil synke fordi hæren vår er der, men vil stige ved hjelp av vår innsats. Hvis vi ikke klarer å løse de to problemene med produksjon og handel, mister vi det materielle grunnlaget for nærværet vårt. De dårlige elementene vil slå mynt på det og vil ikke la en eneste dag gå uten å egge de tilbakeliggende elementene i folket og de tibetanske hærstyrkene til å gå mot oss, og linja vår med å forene oss med de mange og isolere de få vil bli virkningsløs og kommer til å mislykkes.

Av alle de synspunktene som blir satt fram i telegrammet fra sørvestbyrået den 2. april, er det bare ett som krever videre overveielse. Det jeg sikter til er om det er mulig og tilrådelig å omorganisere de tibetanske hærstyrkene og opprette en militær- og administrasjonskommisjon ganske snart. Vi mener at de tibetanske hærstyrkene ikke bør bli omorganisert nå, og det bør heller ikke bli oppretta formelle militære underområder eller en militær- og administrasjonskommisjon. La alt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

være som det er inntil videre, la situasjonen trekke ut, og reis ikke disse spørsmåla før hæren vår er i stand til å dekke sine egne behov gjennom produksjon og vinner støtte fra massene om et år eller to. I mellomtida er det to muligheter. Den ene er at enhetsfrontspolitikken vår overfor det øvre laget, ei linje med å forene oss med de mange og isolere de få, vil gi resultater, og at det tibetanske folket vil nærme seg oss gradvis, slik at de dårlige elementene og de tibetanske hærstyrkene ikke vil våge å gjøre opprør. Den andre muligheten er at de dårlige elementene kan lede de tibetanske hærstyrkene til opprør i den trua at vi er svake og kan bli hersa med, og at hæren vår vil gå til motangrep i sjølforsvar og rette avgjørende slag mot dem. Begge deler vil være gunstig for oss. Slik som toppsjiktet i Tibet ser det, er det ikke tilstrekkelig grunn til å gjennomføre hele avtalen[1] eller omorganisere de tibetanske hærstyrkene nå. Men om få år vil dette være annerledes. Da vil de antakelig oppdage at de ikke har noe annet valg enn å sette avtalen i verk fullt ut og omorganisere de tibetanske hærstyrkene. Hvis de tibetanske hærstyrkene setter i gang ett eller tilmed flere opprør og blir slått tilbake av hæren vår hver gang, vil vi ha desto større rett til å omorganisere dem. Tydeligvis var ikke bare de to silonene[2], men også dalaien og det meste av klikken hans motvillige til å godta avtalen, og de er uvillige til å sette den ut i livet. Vi har ennå ikke et materielt grunnlag for å gjennomføre avtalen fullt ut, vi har heller ikke grunnlag for å gjøre dette i form av støtte i massene eller i det øvre laget. Å tvinge fram gjennomføring av avtalen ville gjøre mer skade enn gagn. Ettersom de er uvillige til å sette den i verk, ja, så kan vi la den ligge inntil videre, og vente. Jo lenger utsettelsen blir, desto sterkere vil stillinga vår bli, og deres vil bli desto svakere. Utsettelse vil ikke skade oss mye, tvert imot, det kan være en fordel for oss. La dem fortsette med de vanvittige ugjerningene sine mot folket, mens vi for vår del konsentrerer oss om gode gjerninger — produksjon, handel, vegbygging, helsetjeneste og enhetsfrontsarbeid (enhet med flertallet og tålmodig opplæring) for å vinne massene og vente på at vår tid skal komme, før vi reiser spørsmålet om full gjennomføring av avtalen. Hvis de ikke er for å opprette grunnskoler, kan det også ta slutt.

Demonstrasjonen i Lhasa nylig må ikke bare bli sett på som verket til de to silonene og andre dårlige elementer, men som et signal til oss fra flertallet av klikken til dalaien. Bønneskrivet deres er svært taktfullt, fordi det ikke antyder noe ønske om brudd med oss, men bare et ønske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

om innrømmelser fra oss. Et av vilkåra antyder at praksis fra Ching-dynastiet bør bli gjeninnført, med andre ord at ingen enheter fra frigjøringshæren skal være plassert i Tibet, men det er ikke dette de egentlig er ute etter. De veit godt at dette er umulig, de prøver å byttehandle dette vilkåret mot andre vilkår. Den fjortende dalaien blir kritisert i bønneskrivet, for å frikjenne han for alt politisk ansvar for demonstrasjonen. De framstiller seg som beskyttere av interessene til den tibetanske nasjonaliteten, fordi de er klare over at sjøl om de er underlegne overfor oss i militær styrke, så har de et overtak på oss når det gjelder samfunnsmessig innflytelse. Vi bør godta innholdet i dette bønneskrivet (ikke forma) og vente med å gjennomføre avtalen fullt ut. Når demonstrasjonen blei lagt til tida rett før panchenen kommer til Lhasa, var det vel overveid. Etter at han er kommet, vil de antakelig sette i gang med å bearbeide han med det samme for å få han til å slutte seg til klikken deres. Hvis vi for vår del gjør arbeidet vårt bra, og panchenen ikke går i fella deres, men når fram til Shigatse i god behold, vil situasjonen bli gunstigere for oss. Uansett, siden verken vår mangel på materielt grunnlag eller det overtaket de har på oss i samfunnsmessig innflytelse vil endre seg på ei stund, så vil heller ikke dalaiklikkens uvilje til å gjennomføre avtalen fullt ut endre seg. Nå bør vi gi inntrykk av at vi tar offensiven og fordømme demonstrasjonen og bønneskrivet som urettmessige (fordi de undergraver avtalen), men i virkeligheten bør vi være innstilt på å gi innrømmelser og gå over til offensiven i framtida (dvs. sette avtalen i kraft) når forholda er modne for det.

Hvordan ser dere på det? Vær snill og tenk gjennom dette, og telegrafer svaret.

NOTER

1. Dette viser til avtalen mellom den sentrale folkeregjeringa og den lokale regjeringa i Tibet om tiltak for den fredelige frigjøringa av Tibet, 23. mai 1951.

2. «Silonene» var de embetsmennene som hadde høyest rang under dalaien. De to silonene som det blir vist til her var de reaksjonære føydalherrene Lukhangwa og Lozang Tashi.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

MOTSIGELSEN MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG BORGERSKAPET ER HOVEDMOTSIGELSEN I KINA

6. juni 1952

Etter at godseierklassen og den byråkratkapitalistiske klassen er styrta, er motsigelsen mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet blitt hovedmotsigelsen i Kina. Derfor skal ikke det nasjonale borgerskapet lenger bli rekna som en mellomliggende klasse.

Skriftlig merknad til et dokument utarbeidd av departementet for enhetsfrontsarbeid under sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Kamerat Mao Tsetung kritiserte lederen for dette departementet for feilen hans med å se på det nasjonale borgerskapet som en mellomliggende klasse.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

LA OSS FORENE OSS OG SKILLE KLART MELLOM OSS SJØL OG FIENDEN

4. august 1952

I et helt år har vi samtidig ført krig, ført forhandlinger og arbeidd for stabilitet.

Forholda i krigen i Korea blei stabile etter juli i fjor, men på den tida var vi ikke sikre på om den finansielle og økonomiske situasjonen hjemme kunne stabiliseres. Vi hadde sagt: «Prisene er i hovedsak stabile og inntekter og utgifter er nesten i likevekt». Og det betydde at prisene enda ikke kunne bli stabiliserte og at inntekter og utgifter ikke var i likevekt enda. Utgiftene var større enn inntektene og det var et problem. Derfor kalte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet sammen til et nytt møte i september i fjor, og oppfordra til økt produksjon og stram økonomi. I oktober gjentok jeg denne oppfordringa på det tredje møtet i den første nasjonale komiteen til den politiske rådgivende konferansen. Den kampanjen for å øke produksjonen og være sparsommelige som fulgte etter dette, førte temmelig alvorlige tilfeller av korrupsjon, sløsing og byråkrati fram i lyset. I desember blei bevegelsen mot «de tre ondene» satt i verk, og etter den fulgte bevegelsen mot «de fem ondene». Begge disse bevegelsene har endt med framgang, nå er situasjonen fullkomment klar og vi har oppnådd allmenn stabilitet.

I fjor var det vi brukte på krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea mer eller mindre i samsvar med utgiftene våre til nasjonal oppbygging, det var like mye til hvert. I år vil det bli annerledes. Det er berekna at utgiftene våre til krigen bare vil bli halvparten av summen i fjor. Hærstyrkene våre er færre i antall, men de er bedre utstyrt. I mer

---

Hovedpunkter fra en tale holdt på det trettiåttende møtet i den stående komiteen til det første landsstyret i Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

enn to tiår kjempa vi uten luftforsvar, og vi var alltid på den sida som blei utsatt for bombing fra fienden. Nå har vi vårt eget luftforsvar, og anti-luftskyts, artilleri og stridsvogner også. Krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea er en stor skole i militærøvelser i stor målestokk, og slike øvelser er bedre enn et militærakademi. Hvis kampene fortsetter ut neste år, vil alle landstridskreftene våre ha fått sin omgang med militær øvelse i Korea.

I denne krigen sto vi overfor tre problemer i begynnelsen, for det første, evnen vår til å slåss, for det andre, evnen vår til å holde stand og for det tredje, evnen vår til å skaffe oss mat.

Problemet med evnen vår til å slåss blei løst i løpet av de første to eller tre månedene. Fienden hadde mer artilleri, men moralen deres var lav. De var rike på metall, men fattige på moral.

Problemet med evnen vår til å holde stand blei også løst i fjor. Svaret vårt var å grave tunneller. Vi bygde to rekker av forsvarsverk. Når fienden gikk til angrep, gikk vi inn i tunnellene. Noen ganger inntok fienden stillingene oppå jorda, men det som lå under var fortsatt på våre hender. Når de var i våre stillinger, gikk vi til motangrep og ga dem store tap. Vi brukte denne heimelaga framgangsmåten for å få tak i fiendtlige skytevåpen. Fienden var helt i villrede om hvordan han skulle hanskes med oss.

Det tok ganske lang tid før problemet med matforsyninger, det vil si, problemet med å sikre proviant, blei løst. Først visste vi ikke at vi kunne grave tunneller for å lagre korn. Nå veit vi det. Hver divisjon har kornlager for tre måneder, sitt eget lagerområde og et møtelokale i tillegg, og mannskapene våre har det utmerka i tunnellene.

I dag er den politiske linja vår klar og bestemt, stillingene våre er trygge, forsyningene våre er sikra og hver soldat veit at han må kjempe til siste slutt.

Hvor lenge vil kampen fortsette nå, og når vil forhandlingene nærme seg slutten? Jeg mener at forhandlingene vil fortsette, kampene vil fortsette, men det vil komme en våpenstillstand.

Hvorfor vil det komme en våpenstillstand? En tretti års krig eller en hundre års krig er høyst usannsynlig, fordi en langvarig krig er sterkt i strid med interessene til USA.

For det første, krigen koster liv. De kjempa videre for å holde på et titusen krigsfanger, bare for å miste tretti tusen liv til. Når det kommer til stykket så har de langt færre menn enn oss.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For det andre, krigen koster penger. De bruker mye mer enn ti milliarder dollar i året. Vi bruker mye mindre, og i år skal vi skjære ned utgiftene våre til halvparten av fjorårets. Pengene som kom fram da regnskapet blei gjort opp under bevegelsen mot «de tre ondene» og «de fem ondene» er nok til atten måneders krigføring. Og alle pengene som kommer fra økt produksjon og sparing kan bli brukt til oppbygging av landet vårt.

For det tredje står de overfor uovervinnelige motsigelser hjemme og i utlandet.

For det fjerde er det strategiske problemer også. Brennpunktet for den amerikanske strategien er i Europa. De forutså ikke at vi ville sende frivillige for å hjelpe Korea da de sendte styrker for å innta landet.

Hos oss er det lettere å holde styr på tingene. I innenrikssaker er vi herrer i eget hus. Men vi er ikke stabssjef i USA. USA har sin egen stabssjef. Så vi og koreanerne har bare halve avgjørelsen i spørsmålet om Koreakrigen vil fortsette.

Kort sagt, under press fra utviklinga i det store og hele, vil USA finne at det er mot deres interesser å nekte å gå med på en våpenstillstand.

Alt snakket om den overhengende faren for en tredje verdenskrig er bare for å skremme folk. Vi må streve etter å få en periode på ti år for å bygge opp industrien vår og legge et solid grunnlag.

Vi må slutte rekkene og skille klart mellom oss sjøl og fienden. Det er på grunn av enheten i hele nasjonen og samarbeidet mellom alle dem som er til stede her og de demokratiske partiene og folkeorganisasjonene at vi er sterke i dag. Det er av avgjørende betydning at vi forener oss og skiller mellom oss sjøl og fienden. Dr. Sun Yat-sen var en rettskaffen mann, men hvorfor endte revolusjonen i 1911 som han leda, med nederlag? Årsakene var: For det første, jorda blei ikke fordelt. For det andre, han så ikke at det var nødvendig å undertrykke kontrarevolusjonære. Og for det tredje, det blei ikke ført harde kamper mot imperialismen. Ved sida av å skille mellom oss sjøl og fienden, er det nødvendig å skille mellom rett og urett innafor våre egne rekker. Jamført med det første kommer det siste i annen rekke. For eksempel når det gjelder de fleste av dem som har gjort underslag, er det bare et spørsmål om rett og urett, for de er forskjellige fra kontrarevolusjonære og kan bli forbedra.

Det er nødvendig å drive skolering i de demokratiske partiene og i religiøse kretser, slik at de ikke vil bli lurt av imperialistene og stå på

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fiendens side. Ta buddhismen som et eksempel. Den har ikke mye kontakt med imperialismen og er knytta hovedsakelig til føydalismen. Ettersom kampen mot føydalismen omfatter jordproblemet, rammer den munkene, og de som kommer i skuddlinja er abbedene og de eldste i klostrene. Så snart dette lille antallet er styrta, vil vanlige munker som «Lu Chih-shen»[1] bli frigjort. Sjøl om jeg ikke trur på buddhismen, er jeg ikke mot å danne et forbund av buddhister for å få dem forent og gjøre dem i stand til å skille klart mellom folket og fienden. Vil enhetsfronten bli avskaffa noen gang? Jeg for min del er mot at den skal avskaffes. Vi må forene oss med alle, forutsatt at de virkelig trekker et klart skille mellom folket og fienden og tjener folket.

Landet vårt har ei lys framtid og er fullt av håp. Før lurte vi på om økonomien kunne komme på fote igjen på tre år. Som et resultat av to og et halvt års hard kamp, har den allerede gjort det, og mer enn det, planlagt oppbygging er under oppseiling. La oss alle forene oss, skille klart mellom oss sjøl og fienden og stri for stø framgang for landet vårt.

NOTER

1. En figur i den klassiske kinesiske romanen «Ved vannkanten», som er en vanlig buddhistmunk før han slutter seg til bondehæren på Liangshan-fjellet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VI HILSER DEN ENESTÅENDE SEIEREN TIL DET KINESISKE FOLKETS FRIVILLIGE!

24. oktober 1952

Fra 18. september har våre frivillige begynt å sette i verk taktiske motangrep på alle fronter sammen med Den koreanske folkehæren, og har vunnet en enestående seier ved å tilintetgjøre og såre mer enn tretti tusen fiendesoldater i løpet av en måned. Sentralkomiteen og sentralkomiteens militærkommisjon sender dere og alle befal og menige hjertelige gratulasjoner. Operasjonene kan oppsummeres på følgende vis: For det første, samle overlegne styrker og ildkraft på et visst antall utvalgte taktiske avgjørende punkter, slå til med overraskende angrep og utslette fienden i hele tropper, hele kompanier, hele bataljoner, eller i størstedelen av slike enheter. For det andre, gi fienden harde tap i gjentatte operasjoner når han åpner motangrep. Og for det tredje, holde fast på de forsvarsstillingene som kan holdes og forlate dem som ikke kan holdes, i samsvar med omstendighetene, for å holde initiativet på våre hender med tanke på framtidige motangrep. Hvis vi fortsetter med slike operasjoner, vil vi få et strupetak på fienden og tvinge han til å slutte forlik og avslutte Koreakrigen. De tapa som er påført fienden sia juli i fjor, da styrkene våre begynte med hardnakka stillingskrig, er langt større enn de tapa de blei påført i de mange felttoga med bevegelig krigføring før det. På den andre sida har tapa våre gått sterkt ned. Når det gjelder døde og såra, og nå snakker jeg bare om våre frivillige, så er gjennomsnittet for hver måned blitt innskrenka med to tredjedeler på de femten månedene sia juli i fjor, sammenlikna med de åtte månedene før det. Dette skyldes det slaget operasjoner som er nevnt ovafor, som blir satt ut i livet ved å stole på stillingene våre. I tida sia 18. september er

---

Direktiv til de ledende medlemmene i Det kinesiske folkets frivillige utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet og sentralkomiteens militærkommisjon.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

slike kamphandlinger blitt satt i verk over hele fronten mer omfattende og på en mer organisert måte, og derfor fortjener de særskilt oppmerksomhet.

I høve toårsdagen for at Det kinesiske folkets frivillige gikk inn i Koreakrigen, håper vi dere vil oppsummere erfaringene deres, styrke sansen for organisering enda mer, heve det taktiske nivået deres og spare på ammunisjonen, forene dere nærmere med de koreanske kameratene og det koreanske folket og stri for enda større seirer i framtidige operasjoner.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NEDKJEMP BYRÅKRATI, KOMMANDOMETODER OG BRUDD PÅ LOVEN OG DISIPLINEN

5. januar 1953

Oppgava med å nedkjempe byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og disiplinen bør få oppmerksomhet fra de ledende organene på alle plan.

I bevegelsen mot «de tre ondene» har partiet vårt i hovedsak løst de to problemene med korrupsjon og sløsing blant mange av kadrene våre på fire plan, på sentralt plan, på det administrative storområdeplanet, på provins- og byprovinsplanet og på prefekturplanet. Partiet har også i hovedsak fått bukt med ett slags byråkrati, nemlig det slaget som fjerner mange ledende kadrer fra dem som arbeider under dem. Men problemet med følgende slags byråkrati er ikke blitt grunnleggende løst på mange områder, i mange avdelinger og på mange arbeidsfelter. Noen ledende kadrer veit ingenting om de vanskene folket strever med, om forholda i underordna enheter bare et kort stykke unna sine egne kontor og om den kjensgjerninga at det er mange dårlige mennesker blant kadrene på fylkes-, distrikts- og herredsplanet som er skyldige i kommandometoder og brudd på loven og disiplinen. Eller de kan ha en viss kjennskap til slike dårlige mennesker og dårlige gjerninger, men vender det døve øret til dem, føler ingen harme, er ikke klar over hvor alvorlig dette er, og derfor treffer de ingen tiltak for å støtte gode mennesker og straffe de dårlige, eller for å oppmuntre til gode gjerninger og få slutt på de dårlige. Som et eksempel nevner jeg behandlinga av brev fra massene. Rapporten forteller at folkeregjeringa i en bestemt provins har sittet på godt over sytti tusen brev. Hittil har vi ingen oversikt når det gjelder hvor mange brev som er lagt på hylla av parti- og regjeringsorganisasjoner på lavere plan enn provinsene, men antakelig er det på ingen måte få. De fleste breva oppfordrer oss til å hjelpe til med å løse problemer,

---

Internt partidirektiv utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og mange inneholder beskyldninger mot visse kadrer for ulovlig oppførsel som krever øyeblikkelig oppmerksomhet.

For partiet og regjeringa vår vil byråkrati og kommandometoder være et stort problem, ikke bare i dag, men i lang tid framover. Når det gjelder det samfunnsmessige opphavet til en slik stil, så gjenspeiler den at den reaksjonære arbeidsstilen (en folkefiendtlig arbeidsstil, en Kuomintang-arbeidsstil) som de reaksjonære herskende klassene brukte når de hadde med folket å gjøre, har overlevd i partiet og regjeringa. Når det gjelder lederrolla og metodene for ledelse i parti- og regjeringsorganisasjonene, betyr det at en ikke gjør klart grensene for de politiske retningslinjene og den høvelige arbeidsstilen når en gir oppgaver. Med andre ord, det betyr at en ikke gir kadrene på mellomplan eller lavere plan som får oppgaver grundig rettleiing i disse sakene. Det betyr at en ikke gjør skikkelige undersøkelser, eller tilmed ikke gjør undersøkelser overhodet, av kadrer på forskjellige plan, særlig på fylkes-, distrikts- og herredsplanet. Det betyr at en ikke gjennomfører konsolideringsarbeid i partiet på disse tre plana eller, i tilfeller der partikonsolideringa er satt i gang, ikke setter i gang en kamp for å nedkjempe kommandometoder og luke ut dem som bryter loven og disiplinen. Det betyr at en ikke nedkjemper og utrydder den forma for byråkrati som enda fins blant kadrer i de ledende organisasjonene på prefekturplanet og oppover, som kommer til uttrykk ved at de ikke veit noe om eller ikke har noen følelser for de vanskene massene strever med og forholda i grunnplansorganisasjonene. Hvis vi styrker og bedrer lederrolla og metodene for ledelse, så vil byråkrati og kommandometoder, som er skadelige for folket, avta gradvis, og mange av parti- og regjeringsorganisasjonene våre vil bli i stand til å bryte med denne Kuomintang-arbeidsstilen tidligere. Og desto tidligere vil de mange dårlige menneskene som har infiltrert partiet og regjeringsorganisasjonene bli luka ut og de dårlige gjerningene som fortsatt er åpenbare i dag bli avskaffa.

Derfor må dere i 1953 ta utgangspunkt i behandlinga av brev fra massene og være snill å lage en undersøkelse om byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og disiplinen, og føre en besluttsom kamp mot det, samordna med partikonsolidering, partibygging og andre arbeidsområder. Typiske tilfeller av byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og disiplinen bør få brei dekning i pressa. Alvorlige lovbrytere bør bli straffa etter loven, og når de er partimedlemmer bør de også bli behandla i samsvar med partidisiplinen. Partikomiteer på alle

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

plan må gjøre en målbevisst innsats for å straffe dem som har brutt loven og disiplinen og er bittert hata av massene, og rense dem ut av partiet og regjeringsorganisasjonene, og de verste av dem bør bli henretta for å døyve harmen i folket og hjelpe til med å skolere kadrene og massene. Men på et høvelig stadium i den breie kampen mot dårlige mennesker og dårlige gjerninger må vi undersøke, vurdere og rose forbilder på gode mennesker og gode gjerninger på forskjellige steder, slik at alle partimedlemmene vil streve etter å måle seg med disse fine forbildene, og det som er rettskaffent vil seire over det som er ondt. Vi trur at det sikkert fins et betydelig antall slike forbilder i forskjellige deler av landet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

KRITISER HAN-SJÅVINISMEN

16. mars 1953

Noen steder er forholda mellom nasjonalitetene langt fra normale. For kommunister er dette en situasjon vi ikke kan godta. Vi må gå til rota og kritisere de han-sjåvinistiske ideene som fins i alvorlig grad blant mange partimedlemmer og kadrer, nemlig de reaksjonære ideene til godseierklassen og borgerskapet, eller de ideene som kjennetegner Kuomintang, som ytrer seg i forholda mellom nasjonalitetene. Slike feil må bli retta opp straks. Delegasjoner leda av kamerater som er godt kjent med nasjonalitetspolitikken vår og som har stor velvilje for de landsmennene våre fra minoritetsnasjonalitetene som ennå lider under diskriminering, bør bli sendt på besøk til de områdene der det er minoritetsnasjonaliteter. De må gjøre en alvorlig innsats for å undersøke og studere og hjelpe parti- og regjeringsorganisasjoner på de enkelte stedene til å oppdage problemer og løse dem. Besøka skal ikke være av det slaget som kalles å «kikke på blomster fra hesteryggen».

Utfra den massen av opplysninger som er for handa, hevder sentralkomiteen at der det fins minoritetsnasjonaliteter er hovedregelen at det fins problemer som må bli løst, og i noen tilfeller er de svært alvorlige. På overflata er alt rolig, men i virkeligheten fins det en del svært alvorlige problemer. Det som har kommet fram i lyset på forskjellige steder i de siste to—tre åra viser at det fins han-sjåvinisme nesten overalt. Det vil bli svært farlig hvis vi nå lar være å gi den skoleringa som er nødvendig og ikke overvinner han-sjåvinismen i partiet og blant folket på en besluttsom måte. Problemet i forholda mellom nasjonalitetene som viser seg i partiet og blant folket på mange steder er at han-sjåvinismen fins i alvorlig grad, det er ikke bare spørsmål om at det fins rester

---

Internt partidirektiv utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

av den. Med andre ord, borgerlige ideer dominerer tankegangen til de kameratene og folka som ikke har fått noe skolering i marxismen og som ikke har grepet nasjonalitetspolitikken til sentralkomiteen. Derfor må en drive iherdig skolering slik at dette problemet kan bli løst steg for steg. Videre bør avisene trykke flere artikler bygd på bestemte kjensgjerninger for å kritisere han-sjåvinismen åpent og skolere partimedlemmene og folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

LØS PROBLEMET MED «DE FEM OVERDRIVELSENE»

19. mars 1953

1. I arbeidet vårt i landbruksområdene er det problemer med at partiet og regjeringsorganisasjonene våre fjerner seg alvorlig fra bondemassene og at interessene til bøndene og bondeaktivistene blir krenka. Dette er kjent som «de fem overdrivelsene». «De fem overdrivelsene» består av en overflod av oppgaver, en overflod av møter og opplæringskurs, en overflod av dokumenter, skriftlige rapporter og statistikkskjemaer, en overflod av organisasjoner og en overflod av tilleggsoppgaver for aktivistene. Disse problemene har vært der i lang tid. Når det gjelder noen av dem har sentralkomiteen sendt ut direktiver til partikomiteer på ulike plan med sterke oppfordringer om å gi skikkelig akt på slike problemer og finne løsninger. Men problemene er langt fra i ferd med å bli løst, de blir mer og mer alvorlige. Dette er fordi saka aldri har vært reist systematisk og i full bredde, og enda viktigere, det er ikke blitt reist noen kamp mot byråkrati og undergraving av sentralismen fra de ledende parti- og regjeringsorganene på de fem plana — sentralplanet, det administrative storområdeplanet, provins(byprovins)planet, prefektur- og fylkesplanet. For i det store og hele er ikke «de fem overdrivelsene» i distriktene og herreda ei frukt av lokale feil, men stammer ovafra og er følgen av byråkrati og undergraving av sentralismen som fins i en alvorlig grad i de ledende parti- og regjeringsorganene på fylkesplan og over det. Noen av «de fem overdrivelsene» er en arv fra periodene for den revolusjonære krigen og jordbruksreformen, og har stått uendra fram til i dag. Når vi setter ut i livet direktivet fra sentralkomiteen om å nedkjempe byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og

---

Internt partidirektiv utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

disiplinen, må vi derfor legge vekt på å overvinne byråkrati og undergraving av sentralismen i de ledende organene i løpet av 1953, og endre de reglene og framgangsmåtene som har overlevd seg sjøl. Bare slik kan problemene bli løst. Når det gjelder myndigheten de ledende organene på ulike plan har til å gi oppgaver, innkalle møter og organisere opplæringskurs, sende ut dokumenter og statistikkskjemaer eller be om rapporter fra underordna enheter, avgjøre organisasjonsoppbygginga i distrikter og herred og bruke aktivistene i landsbyene, så er det fra nå av opp til de ledende kameratene som står i spissen for partikomiteen og regjeringa på fylkesplan og oppover å sette passende grenser ut fra det som er rimelig. I noen tilfeller står det til de sentrale myndighetene å fastsette grensene for alle det gjelder. Før var det mange partiavdelinger, regjerings- og folkeorganisasjoner på alle plan som hver for seg på egenhand ga oppgaver til de underordna enhetene, kalte vilkårlig sammen underordna og landsbyaktivister til møter eller opplæringskurs, ga ut flommer av sakspapirer og statistikkskjemaer og reiste tankeløse krav om å få inn rapporter fra underordna og landsbyer. Alle disse uønska reglene og framgangsmåtene må bli avskaffa på beslutt-somt vis og erstatta med nye som er standardiserte av ledelsen og tilpassa til den situasjonen det gjelder. Når det gjelder den store mengden komiteer i alle herred og overfloden på tilleggsoppgaver for aktivistene, så må dette også bli endra, sakte med sikkert, fordi det hemmer produksjonen og støter massene vekk.

2. Når det gjelder avdelingene i partiet, regjeringa og folkeorganisasjonene på landsplan, pålegger sentralkomiteen de ansvarlige kameratene i organisasjonsdepartementet til sentralkomiteen, forvaltningsrådet i den sentrale folkeregjeringa og de underordna finans- og økonomi-, kultur- og utdanningskomiteene og de politiske og rettslige komiteene oppgava med å rydde raskt unna alle arbeidsmetoder som har gitt opphav til «de fem overdrivelsene», og utarbeide høvelige regler og arbeidsmetoder og melde fra til sentralkomiteen.

3. I de administrative storområdene og provinsene og byprovinsene blir kameratene som står i spissen for sentralkomitebyråer og underbyråer, partikomiteene for provinser og byprovinser og forvaltningsorganene på tilsvarende plan holdt ansvarlige for å ordne opp i problemet med «de fem overdrivelsene», utarbeide løsninger og melde fra til sentralkomiteen. Til dette formålet blir sentralkomitebyråene og underbyråene og partikomiteene på provins- og byprovinsplan hver for

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

seg oppfordra til å sende ut ei etterforskningsgruppe som har som bestemt målsetting å granske dette problemet med «de fem overdrivelsene» og gjøre greie for situasjonen i ett eller to distrikter og herred (og i byen, en eller to bydeler og grannelag) som de forvalter, for å samle kildemateriale for løsninger.

4. Partikomiteene for provinsene blir holdt ansvarlige for å gi rettleiing til prefekturene og fylkene i å løse problemet de har med «de fem overdrivelsene».

5. Jordbruksproduksjonen er den altoverskyggende oppgava på landsbygda, alle andre oppgaver spiller ei støtterolle for den. Ethvert oppdrag eller enhver arbeidsmetode som hemmer produksjonen for bøndene må unngås. Den jordbruksøkonomien vi har i dag er fortsatt i bunn og grunn en spredt småbondeøkonomi der det blir brukt gammeldagse redskaper. Dette er umåtelig forskjellig fra det mekaniserte kollektivlandbruket i Sovjetunionen. Derfor kan vi ikke innføre enhetlig og planlagt produksjon i jordbruket og legge oss for mye opp i bøndenes saker i den nåværende overgangsperioden, unntatt på statsbruka. Vi kan bare rettleie jordbruksproduksjonen og samordne den med industriproduksjonen ved hjelp av prispolitikken og nødvendig og gjennomførbart økonomisk og politisk arbeid, slik at den kan bli samordna med den økonomiske planen for hele landet. Enhver «plan» for jordbruket og ethvert «oppdrag» for landbruksområdene som går utover dette vil være ugjennomførbart og vil helt sikkert vekke motstand blant bøndene og fjerne partiet vårt fra bondemassene, som utgjør 80 prosent av folketallet. Dette kan virkelig bli svært farlig. Problemet med «de fem overdrivelsene» i arbeidet vårt i distriktene og herreda er i høy grad ei gjenspeiling av slik overdreven innblanding i bøndenes saker (og i mindre omfang en levning av arbeidsmetoder som sprang ut av behova i den revolusjonære krigen og jordbruksreformen). Det har vekt misnøye hos bøndene, derfor må det bli en forandring.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

LIU SHAO-CHI OG YANG SHANG-KUN KRITISERT FOR Å BRYTE DISIPLINEN VED Å SENDE UT DOKUMENTER I SENTRALKOMITEENS NAVN UTEN FULLMAKT

19. mai 1953

I

Fra nå av kan alle dokumenter og telegrammer som blir sendt ut i sentralkomiteens navn bli sendt videre først etter at jeg har gått gjennom dem, *ellers er de ugyldige.* Vennligst vær oppmerksom på dette.

2

1) Vennligst ta ansvaret for å kontrollere telegrammene og dokumentene som er sendt ut i sentralkomiteens eller militærkommisjonens navn i tida fra 1. august i fjor (de som blei sendt ut før 1. august er blitt kontrollert) til 5. mai i år, for å se om det er noen jeg ikke har gått gjennom, og i så fall hvor mange (ikke medrekna de som blei sendt ut når jeg var borte på inspeksjonsreiser eller hadde sjukefravær), og la meg få vite resultatene.

2) Ved flere høve er resolusjoner som er blitt vedtatt på møter innkalt av sentralkomiteen, og som jeg ikke hadde gått gjennom, blitt sendt ut uten fullmakt. Dette er en feil og et brudd på disiplinen.

Kamerat Mao Tsetungs skriftlige kritikk av Liu Shao-chi og Yang Shang-kun.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TILBAKEVIS HØYRESYN SOM AVVIKER FRA GENERALLINJA

15. juni 1953

Partiets generallinje eller hovedoppgava til partiet i overgangsperioden[1] er å gjennomføre industrialiseringa av landet og den sosialistiske omdanninga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel i det vesentlige på ti til femten år, eller litt mer. Denne generallinja er et fyrlys som opplyser arbeidet vårt på alle felter. Vik ikke fra denne linja, ellers vil det oppstå «venstre»- eller høyrefeil.

Noen mennesker syns at overgangsperioden er for lang og gir etter for utålmodighet. Dette vil føre til «venstre»avvikende feil. Andre er blitt stående der de var etter seieren i den demokratiske revolusjonen. De greier ikke å innse at revolusjonen har forandra karakter og de driver og presser fram «nydemokratiet» sitt istedenfor den sosialistiske omforminga. Dette vil føre til høyreavvikende feil. Ta jordbruket vårt som eksempel, den sosialistiske vegen er den eneste vegen for det. Den sentrale oppgava til partiet i områdene på landsbygda er å utvikle bevegelsen for gjensidig hjelp og kooperasjon og stadig høyne produktiviteten i jordbruket.

Høyreavviket kommer til uttrykk i tre uttalelser:

«Legg en fast grunn for det nydemokratiske samfunnssystemet.» Det er ei skadelig formulering. I overgangsperioden skjer det forandringer hele tida og det kommer sosialistiske faktorer til syne hver dag. Hvordan kan dette «nydemokratiske samfunnssystemet» få «en fast grunn»?

Del av en tale på det politiske byrået til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Her avviste kamerat Mao Tsetung de høyreopportunistiske syna slik som «legg en fast grunn for det nydemokratiske samfunnssystemet», som blei satt fram av Liu Shao-chi og andre.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Det ville virkelig være vanskelig å «legge en fast grunn» for det! For eksempel blir privat industri og handel omforma, og hvis et system blir «lagt» den andre halvdelen av et år, vil det ikke ha noen «fast grunn» lenger neste år. Og det skjer også forandringer i gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruket fra år til år. Overgangsperioden er full av motsigelser og kamper. Den revolusjonære kampen vi fører nå, går enda djupere enn den væpna revolusjonære kampen før i tida. Det er en revolusjon som vil gravlegge det kapitalistiske systemet og alle andre utbyttingssystemer en gang for alle. Ideen om å «legge en fast grunn for det nydemokratiske samfunnssystemet», er i strid med kjensgjerningene i kampen vår og hindrer framgangen for den sosialistiske saka.

«Gå fra nydemokratiet mot sosialismen.» Det er ei uklar formulering. Å gå mot målet og ingenting mer, å gå mot det år ut og år inn og stadig gå mot det etter et tidsrom på femten år? Bare å gå mot det betyr at målet ikke er nådd. Formuleringa høres rimelig ut, men den står ikke for nøyere gransking.

«Opprettholdprivateiendom.» Ettersom mellombøndene er redde for å «bli for iøynefallende» og få eiendommene sine «sosialisert», har noen mennesker satt fram denne parolen for å roe dem. Men det er ikke rett.

Vi har foreslått en skrittvis overgang til sosialismen. Dette er ei bedre formulering. Når vi sier «skrittvis», mener vi at skritta skal bli spredd ut over femten år og over de tolv månedene i hvert år. Å gå for fort betyr å vingle til «venstre», å stå stille betyr å vingle for mye til høyre. Vi må gå mot «venstre»- og høyreavvik og gjennomføre en skrittvis overgang inntil hele prosessen er fullført.

NOTER

1. «Overgangsperioden» viser her til tida fra grunnlegginga av Folkerepublikken Kina til den sosialistiske omdanninga var gjennomført i det vesentlige. Kjernen i generallinja eller hovedoppgava til partiet i denne overgangsperioden var å fullføre industrialiseringa i Kina og den sosialistiske omdanninga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel i løpet av et temmelig stort tidsavsnitt. Denne overgangsperioden har ei anna betydning enn den overgangsperioden kamerat Mao Tsetung snakka om på det tiende plenumsmøtet til den åttende sentralkomiteen i partiet i september 1962 og deretter, som betyr hele den historiske overgangsperioden fra kapitalisme til kommunisme.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

UNGDOMSFORBUNDET MÅ TA OMSYN TIL SÆRTREKKA VED UNGDOMMEN I ARBEIDET SITT

30. juni 1953

Ungdomsforbundets hevding av sjølstendighet i forhold til partiet er allerede noe som hører fortida til. I dag er problemet med ungdomsforbundet at det mangler sjølstendig virksomhet, ikke at det hevder sjølstendighet.

Ungdomsforbundet må samordne virksomheten sin med de sentrale oppgavene til partiet, men samtidig må det ha sin egen sjølstendige virksomhet og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen. I en samtale med kameratene i ungdomsforbundets sentralkomite i 1952, satte jeg fram to spørsmål som den skulle tenke over: For det første hvordan partiet skal lede arbeidet til forbundet, og for det andre hvordan forbundet skal gjøre arbeidet sitt. Begge innebærer omsyn til særtrekka ved ungdommen. På ulike steder har partikomiteene sagt seg fornøyde med ungdomsforbundet, fordi det har samordna arbeidet sitt med de sentrale oppgavene til partiet. Nå er tida inne til å uttrykke misnøye, det vil si misnøye med at ungdomsforbundet mislykkes i å planlegge sjølstendig virksomhet som høver for særtrekka ved ungdommen. De ledende organene i partiet og forbundet må lære hvordan de skal lede forbundet i arbeidet det gjør, og for å organisere og skolere massene av unge mennesker må de være flinke til å samordne virksomheten til forbundet med de sentrale oppgavene til partiet og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen.

Under partiets ledelse har ungdomsforbundet vært aktivt på alle om-

---

Tale av kamerat Mao Tsetung da han mottok presidiet på den andre nasjonale kongressen til Kinas Nydemokratiske Ungdomsforbund.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

råder av det revolusjonære arbeidet og har mye å være stolt av. Den revolusjonære saka vår, enten den gjelder fabrikkene, gardene på landsbygda, enhetene i hæren eller skolene, kan ikke lykkes uten unge mennesker. Kinas ungdom har god disiplin og de har oppfylt alle oppgavene som partiet har gitt dem. Nå som krigen er i ferd med å ta slutt i Korea og jordbruksreformen er fullført, skifter vekta i arbeidet vårt hjemme over til sosialistisk omforming og sosialistisk oppbygging. Dette gjør at studier blir tvingende nødvendig. Ungdomsforbundet må vite hvordan det skal lede unge mennesker til å gjøre felles innsats med eldre folk for å gjøre godt arbeid i jordbruket på landsbygda, i industrien i byene, i studiene på skolen, i å utføre pliktene sine på kontora, såvel som i treninga i hærenhetene for å skape de nasjonale forsvarsstyrkene våre om til en modernisert hær.

Unge mennesker mellom fjorten og femogtjue må studere og arbeide, men ettersom ungdommen er alderen for fysisk vekst, blir mye satt på spill hvis en overser helsa. De unge må studere mye mer, for de må lære mange ting som eldre folk allerede veit. Men de må ikke overlesses verken med studier eller arbeid. Og særlig må en ikke sette fjorten- til atenåringene til å arbeide like hardt som voksne. Fordi unge mennesker er unge, trenger de mer tid til leik, rekreasjon og sport. Ellers vil de ikke være lykkelige. Og i sin tur kommer de til å forelske seg og gifte seg. Alt dette gjør dem forskjellige fra eldre folk.

Jeg vil gjerne si noen få ord til våre unge mennesker: For det første ønsker jeg dem god helse, for det andre ønsker jeg dem framgang med studiene sine og for det tredje ønsker jeg dem framgang i arbeidet sitt.

Jeg foreslår at all studerende ungdom får en time ekstra søvn. De skulle ha åtte timer søvn, men i virkeligheten sover de bare seks eller sju timer og føler vanligvis at de ikke får nok søvn. Unge mennesker i skolen har tendenser til nervøse spenninger og har svært ofte vansker med å sovne og dermed vansker med å stå opp. Ta alvorlig på at ni timer søvn blir en regel. Det må sendes ut en ordre om dette og den må settes i verk, og det skal ikke være noen diskusjon om dette. La unge mennesker få nok søvn, og lærerne også.

Revolusjonen har brakt oss mange bra saker, men også ei sak som ikke er så bra. Alle er alt for aktive og entusiastiske, og de blir ofte utslitte. Nå må vi sikre at alle, også arbeidere, bønder, soldater, studenter og kadrer, holder seg i form. Sjølsagt betyr ikke det nødvendigvis at hvis

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

du har god helse så er du dyktig i studiene, for studiene må gjøres skikkelig.

For øyeblikket tar timene i den lavere middelskolen for mye av tida til elevene, og det vil være å foretrekke at de blei kutta ned til høvelige mengder. Aktivistmøtene er for hyppige og må også skjæres ned. En må ta tilstrekkelig omsyn både til studier på den ene sida, og rekreasjon, hvile og søvn på den andre. Unge arbeidere, bønder og soldater lærer mens de arbeider, og derfor må en også ta tilstrekkelig omsyn til arbeid og studier så vel som til rekreasjon, hvile og søvn.

Vi må ta et fast grep om saka i begge ender, med studier og arbeid i den ene enden og søvn, hvile og rekreasjon i den andre. Tidligere tok vi et fast grep i den ene enden, og greip ikke den andre enden i det hele tatt eller vi gjorde det halvhjerta. Nå er det nødvendig å sørge for noe rekreasjon, og det krever tid og muligheter, og vi må ta et fast grep om denne enden også. Sentralkomiteen i partiet har vedtatt å kutte ned antallet møter og studietimer, og dere må sørge for at dette vedtaket blir satt ut i livet. Gå skarpt imot alle som nekter å gjøre det.

Kort sagt, unge mennesker må få høve til å holde seg i form, studere godt og arbeide bra. Noen ledende kamerater er bare interessert i å få arbeid ut av unge mennesker og bryr seg ikke om helsa deres. Dette kan dere si rett opp i ansiktet på dem. Dere er nemlig på trygg grunn, dere verner den yngre generasjonen slik at den kan vokse seg sterk. Vi i den eldre generasjonen blei fratatt vår rett, for de voksne brydde seg ganske enkelt ikke om barna sine. De voksne hadde et bord å spise ved, mens barna måtte greie seg uten. Barna hadde ikke noe å si i familien, og hvis de gråt, var de sikre på å få seg en lusing. I det nye Kina av i dag må vi endre holdninga vår og tenke mer til fordel for barna og ungdommene våre.

Unge kadrer må velges til sentralkomiteen i forbundet. I tida med de tre kongedømmene førte Tsao Tsao den svære hæren sin til Yangtse-elva for å angripe kongedømmet Wu i Øst-Kina. Chou Yu, som da var et «ungdomsforbundsmedlem» etter alderen, blei pekt ut til kommanderende general i Wu-hæren. Cheng Pu og andre generaler som hadde erfaring fra mange slag protesterte, men blei seinere overtalt til å godta kommandoen hans, og til slutt blei slaget vunnet. Nå ønsker vi at dagens «Chou Yu'er» skal sitte i sentralkomiteen i forbundet, og likevel vil ikke folk høre snakk om det! Bare eldre folk er kandidater til sentralkomiteen i forbundet — svært få unge. Duger det? Sjølsagt kan vi ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dømme bare etter alder, dyktighet teller også. Opprinnelig var det bare ni personer under tredve år på lista over kandidatene til sentralkomiteen i forbundet, men etter diskusjon i partiets sentralkomite er dette tallet blitt økt til mer enn seksti, og likevel utgjør det bare litt over en fjerdedel. De over tredve år utgjør fortsatt nesten tre fjerdedeler av helheten, og likevel klager noen kamerater over at dette tallet ikke er stort nok. Jeg trur det er fullstendig nok. Noen kamerater sier de ikke er sikre på om alle disse noen og seksti unge menneskene er kompetente på alle vis. Vi må ha full tiltru til de unge folka våre, de fleste av dem vil vise seg voksne til jobbene sine. Noen få kan komme til å vise seg udugelige, men det er ingen grunn til å engste seg, de kan erstattes gjennom seinere valg. På dette viset vil ikke den grunnleggende innrettinga bli feilaktig. De unge er ikke underlegne oss. Eldre folk har mer erfaring, som sjølsagt er et sterkt punkt, men på den andre sida går det nedover med den fysiske styrken deres, synet og hørselen er ikke så skarpe som før og lemmene deres ikke så ledige som de unges. Dette er en naturlov. Det er nødvendig å overbevise de kameratene som er uenige.

Ungdomsforbundets organisasjoner må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen og ha sitt eget arbeidsområde, men samtidig må de underordne seg ledelsen til partikomiteene på tilsvarende plan. Dette er ikke noe nytt, men noe som har stått ved lag lenge, og har alltid vært ei grunnsetning i marxismen. Dette er å ta utgangspunkt i virkeligheten. Tross alt, ungdom er ungdom, hvorfor ellers bry seg med å ha et ungdomsforbund? Unge mennesker er forskjellige fra voksne og likeens unge kvinner fra unge menn. Overse disse særtrekka og dere kommer til å fjerne dere fra massene. Nå har dere ni millioner forbundsmedlemmer, og hvis dere overser særtrekka ved ungdommen, vil kanskje bare en million støtte dere og åtte millioner vil ikke.

Ungdomsforbundet må ta omsyn til flertallet av medlemmene i arbeidet sitt, og samtidig gi akt på de framskredne. Dette vil kanskje ikke tilfredsstille enkelte av de framskredne elementene, for de ønsker at forbundsorganisasjonen skal sette strengere krav til alle medlemmene. Dette er ikke helt riktig, dere må prøve å overbevise dem. Utkastet til vedtekter for forbundet setter opp alt for mange plikter og for få rettigheter. Det må være en del spillerom, slik at flertallet kan holde tritt. Dere må samle oppmerksomheten om de mange, og ikke bare om de få.

I utkastet til vedtekter er det fastsatt at et medlem vil bli rekna som automatisk utmeldt av forbundet hvis han ikke deltar i de regelmessige

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

cellemøtene på fire måneder. Dette er altfor strengt. Sjøl partivedtektene tillater seks måneder, kan ikke dere gjøre det samme? Ikke ta inn i forbundsvedtektene det som er umulig å gjennomføre eller det som bare er mulig for en million medlemmer og ikke for de andre åtte millionene. Det kreves tøyelighet når en skal anvende prinsipper. Det er ei kløft mellom det som bør være og det som faktisk er. Det tar år før noen lover blir satt fullstendig ut i livet. For eksempel er mange av artiklene i ekteskapsloven programmatiske, og det kommer til å ta minst en periode på tre femårsplaner før de er skikkelig gjennomført. Artikkelen om «ikke å sladre bak ryggen på folk», er riktig i prinsippet, men behøver ikke bli tatt inn i forbundsvedtektene. Å bekjempe liberalismen er ei langsiktig oppgave, og den fins til og med i partiet i ikke liten grad. Dere kan forby baksnakk, men i virkeligheten kommer det ikke til å fungere. Ikke tving gjennom for snevre grenser. Den viktiste saka er å trekke et klart skille mellom oss sjøl og fienden.

Ry bygges opp gradvis. Det var ei tid da noen folk i hæren dikta opp visestubber for å skjelle ut andre. Vi tvang ikke gjennom noe forbud og satte heller ikke i gang noen etterforskning, likevel blei ikke hæren vår ødelagt. Vi hadde et fast grep om bare noen få hovedsaker, slike som de tre hovedreglene for disiplin og de åtte påbuda, og de væpna styrkene våre blei fast leda ut på den riktige vegen. Den ekte beundringa massene føler for lederne sine skriver seg fra det de får vite om dem gjennom revolusjonær praksis. Tillit vokser ut av virkelig forståelse. Nå har sentralkomiteen i ungdomsforbundet allerede ganske stort ry. Sjøl om noen mennesker ennå ikke beundrer den, kommer de til å gjøre det i tidas løp. Når en ung mann for første gang får et verv og ikke blir høyt vurdert, er det ingen grunn til å engste seg, for det er bare å vente at det vil være en del kritikk og utskjelling. «Tisking og hvisking» eksisterer fordi det ikke fins noe «åpent utløp for synspunkter». Hvis det er fullt demokrati og dere lar andre få klemme til på ømme punkter hos dere sjøl i åpne konfrontasjoner, da kommer folk til å si — sjøl om dere ønsker at de skal fortsette å sladre — at de ikke har tid til slikt nå, og at det får være nok for i dag. Men likevel kommer det alltid til å dukke opp problemer, og ikke innbill dere at de kan løses en gang for alle. Det er problemer i dag, og det kommer til å være problemer i morgen.

Hovedoppgava for partiet i overgangsperioden er å gjennomføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omdanninga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel i det vesentlige i løpet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

av tre femårsplaner. Tre femårsplaner dekker en periode på femten år. Ta et lite skritt hvert år og et stort skritt hvert femte år, og med de tre store skritta er arbeidet nesten gjort. «Gjennomføre i det vesentlige» betyr ikke «gjennomføre fullstendig». Å si at det er gjennomført i det vesentlige er en forsiktig talemåte. Det er alltid best å være forsiktig i alt vi gjør.

På dette stadiet har Kinas jordbruksøkonomi i det store og hele en individuell karakter, og den trenger skrittvis sosialistisk omforming. Prinsippet med frivillig deltaking må fastholdes for å fremme bevegelsen for gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruket. Å ikke fremme den vil føre inn på den kapitalistiske vegen, og det vil være et høyreavvik. Å drive den fram for hardt duger heller ikke, for det vil være et «venstre»avvik. Bevegelsen må gå framover skritt for skritt etter skikkelige forberedelser. Vi går alltid mot å utkjempe et slag uten å være forberedt og sikre på seieren, eller å utkjempe et slag når vi er forberedt, men ikke sikre på seieren. I den tida vi kjempa mot Chiang Kai-shek vingla noen personer over til subjektivismen i begynnelsen. Men seinere da denne subjektivismen var overvunnet gjennom korrigering, gikk vi seirende ut av kampen. Vi står nå oppe i slaget om sosialismen og kjemper for å gjennomføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omforminga av jordbruket, handverket og den kapitalistiske industrien og handelen. Dette er hovedoppgava for hele nasjonen. Når det gjelder hvordan ungdomsforbundet skal sette denne hovedoppgava ut i livet, må dere fastsette høvelige retningslinjer i lys av særtrekka ved ungdommen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM STATSKAPITALISMEN

9. juli 1953

Den kapitalistiske økonomien i Kina i dag er en kapitalistisk økonomi som for det meste er under kontroll av folkeregjeringa og som er knytta til den statseide sosialistiske økonomien på ulike måter og er under oppsyn fra arbeiderne. Det er ikke en vanlig, men en særegen type kapitalistisk økonomi, nemlig en statskapitalistisk økonomi av en ny type. Den fins ikke først og fremst for å skaffe kapitalistene profitt, men for å tilfredsstille behova til folket og staten. Sant nok går en del av profitten som arbeiderne produserer til kapitalistene. Men det er bare en liten del, omkring en fjerdedel av totalbeløpet. De tre fjerdedelene som står igjen blir produsert for arbeiderne (i form av velferdsfond), for staten (i form av inntektsskatt) og for å utvide produksjonsevnen (en liten del av dette produserer igjen profitt for kapitalistene). Derfor får denne statskapitalistiske økonomien av en ny type en sosialistisk karakter i svært stor utstrekning og gagner arbeiderne og staten.

Skriftlig merknad til et dokument fra landskonferansen om finansielt og økonomisk arbeid som blei holdt sommeren 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

PARTIETS GENERALLINJE FOR OVERGANGSPERIODEN

August 1953

Tida fra Folkerepublikken Kina blei grunnlagt til den sosialistiske omforminga er gjennomført i det vesentlige, er en overgangsperiode. Partiets generallinje eller hovedoppgava til partiet for overgangsperioden er å gjennomføre industrialiseringa av landet og den sosialistiske omforminga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri i det vesentlige i løpet av et temmelig stort tidsavsnitt. Denne generallinja må være fyrlyset som opplyser alt arbeidet vårt, og når vi avviker fra den, vil vi gjøre høyre- eller «venstre»feil.

Allerede i den resolusjonen som blei vedtatt på det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen, som blei holdt i mars 1949, blei mange av de politiske retningslinjene under denne generallinja lagt fram og avgjort i prinsippet. Likevel var det mange kamerater som hadde en hang til ikke å arbeide i samsvar med vedtaka fra det andre plenumsmøtet, og i noen saker foretrakk de å gå sin egen veg, på tvers av vedtaka fra møtet, eller de krenka tilmed åpent prinsippene i dem.

Viktig direktiv skrevet av kamerat Mao Tsetung da han gikk gjennom oppsummeringa som kamerat Chou En-lai skulle legge fram på landskonferansen om finansielt og økonomisk arbeid som blei holdt sommeren 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NEDKJEMP BORGERLIGE IDEER I PARTIET

12. august 1953

Konferansen vår har vært framgangsrik, og statsminister Chou har laga ei god oppsummering.

Nå, etter bevegelsen mot «de tre ondene» og «de fem ondene», er det klart at det er funnet to slags feil av ulik type i partiet. Det ene slaget er av en vanlig type, for eksempel «de fem overdrivelsene», feil som hvem som helst kan gjøre og som kan dukke opp når som helst. «De fem overdrivelsene» kan også gå over til «de fem manglene». Det andre slaget er prinsipielle feil, slik som å dra i retning av kapitalismen. Dette slaget er ei gjenspeiling av borgerlige ideer innafor partiet og et spørsmål om standpunkter som står i motstrid til marxismen-leninismen.

Bevegelsene mot «de tre ondene» og «de fem ondene» retta harde slag mot borgerlige ideer innafor partiet. Men på den tida var det bare borgerlige ideer som hadde med korrupsjon og sløsing å gjøre som fikk en grundig omgang, mens de som kommer til uttrykk i spørsmål om partilinja ikke blei tatt opp. De siste fins ikke bare i det finansielle og økonomiske arbeidet vårt, men også på områdene for politikk og rettsvesen, kultur og utdanning, og på andre områder, og blant kamerater i lokalsamfunna så vel som på landsplanet.

Feil i det finansielle og økonomiske arbeidet vårt er blitt hardt kritisert helt sia desember i fjor da kamerat Po I-po kom med det nye skattesystemet sitt som fastsatte «likhet mellom offentlige og private foretak»[1], og de er også blitt kritisert på denne konferansen. Dersom dette systemet hadde fått lov til å utvikle seg, ville det uunngåelig ført til kapitalisme, stikk i strid med marxismen-leninismen og generallinja til partiet for overgangsperioden.

Tale på landskonferansen om finansielt og økonomisk arbeid som blei holdt sommeren 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hva vil overgangsperioden føre til, sosialisme eller kapitalisme? Generallinja til partiet fastsetter overgang til sosialismen. Dette krever en kampperiode av betydelig lengde. Til forskjell fra feilen til Chang Tzu-shan[2], omfatter feilen som blei gjort i det nye skattesystemet et spørsmål om ideologi og et avvik fra generallinja til partiet. Vi må utvikle en kamp mot borgerlige tanker i partiet. Ideologisk faller partimedlemmene i tre grupper: noen kamerater er faste og urokkelige og er marxist-leninister i tenkninga si, temmelig mange er marxist-leninister i det vesentlige, men smitta av ikke-marxist-leninistiske ideer, og et lite antall er ikke verdt noenting, tenkninga deres er ikke-marxist-leninistisk. Når de kritiserer de feilaktige tankene til Po I-po, sier noen at feilen hans stammer fra småborgerlig individualisme, det er ikke helt riktig. Han må kritiseres hovedsakelig for de borgerlige ideene sine, som er gunstige for kapitalismen og skadelige for sosialismen. Bare slik kritikk er riktig. «Venstre»opportunistiske feil er, som vi sa før, ei gjenspeiling av småborgerlig svermeri innafor partiet, de opptrådte i tider da vi brøt med borgerskapet. De tre gangene vi har samarbeidd med borgerskapet, nemlig i den første perioden med samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet, i tida for motstandskrigen mot Japan og i den nåværende perioden, har det vært borgerlig ideologi som har påvirka ei rekke folk i partiet, og de har vakla. Det var slik Po I-po kom til å gjøre feilen sin.

Feilen til Po I-po er ikke et enestående tilfelle. Slike feil fins ikke bare på landsplan, men også på administrativt storområdeplan og provins- og byprovinsplan. Hvert administrativt storområde, hver provins og byprovins må kalle sammen til et møte for å gå gjennom arbeidet sitt i lys av resolusjonen fra det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen og oppsummeringa fra denne konferansen, for å skolere kadrene.

Nylig tok jeg en tur til Wuhan og Nanking og lærte mye, og det var svært nyttig. Nesten ingenting kommer meg for øre i Peking, og derfor drar jeg på rundreise fra tid til annen. Det ledende sentrale organet er en fabrikk som framstiller ideer som produktene sine. Hvis det ikke veit hva som foregår på lavere plan, ikke får råmaterialer eller ikke har noen halvfabrikater å arbeide med, hvordan kan det da framstille noen produkter? Noen ganger blir fullt ferdige produkter framstilt i lokalsamfunna, og det ledende sentrale organet trenger bare å spre dem utover hele landet. Ta for eksempel bevegelsen mot de gamle og nye «tre

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ondene»[3]. Begge blei innleda på lokalt plan. Avdelingene under de sentrale departementene sender ut direktiver vilkårlig. Produktene fra disse departementene burde være førsteklasses, men i virkeligheten er de av dårlig kvalitet og det er store mengder av fullstendig verdiløst vrak. Ledende organer i de administrative storområdene og provinsene og byprovinsene er lokale fabrikker for å framstille ideer, og produktene deres bør også være førsteklasses.

Feilen til Po I-po er et uttrykk for borgerlige ideer. Den gagner kapitalismen og skader sosialismen og halv-sosialismen og strir mot resolusjonen fra det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen.

Hvem skal vi stole på? På arbeiderklassen eller på borgerskapet? Resolusjonen fra det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen gjorde det klart for lenge sia: «Vi må stole fullt og fast på arbeiderklassen». Resolusjonen sier også at det følgende må være regelen i gjenreisinga og utviklinga av produksjonen: produksjonen til statsindustri kommer først, produksjonen til privat industri i andre rekke og handverksproduksjonen i tredje rekke. Vekta blir lagt på industri, og først av alt tungindustri, som er statseid. Av de fem sektorene i den økonomien vi har for tida, er den statseide økonomien den ledende sektoren. Kapitalistisk industri og handel må gradvis bli ført i retning av statskapitalisme.

Resolusjonen fra det andre plenumsmøtet sier at utkommet til arbeiderne og andre arbeidende mennesker skal bli bedre på grunnlag av økt produksjon. Folk med borgerlige ideer vier ingen oppmerksomhet til dette punktet, og i det høvet er Po I-po typisk. Vi må legge vekt på utviklinga av produksjonen, men vi må ha omtanke for både utviklinga av produksjonen og bedringa av folkets utkomme. Noe må bli gjort for deres materielle velvære, men verken for mye eller ingenting i det hele tatt. Nå er det en god del kadrer som ikke bryr seg om folkets utkomme og gir blaffen i lidelsene deres. Det var et regiment i Kweichowprovinsen som la beslag på store områder av den dyrkbare jorda til bøndene. Det var et alvorlig overgrep mot folkets interesser. Det er galt å ikke bry seg om folkets utkomme, men vekta må bli lagt på produksjon og oppbygging.

Spørsmålet om å utnytte, innskrenke og omforme den kapitalistiske sektoren av økonomien blei også gjort helt klart på det andre plenumsmøtet. Resolusjonen som blei vedtatt der sier at den privatkapitalistiske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

økonomien ikke må få lov til å utvikle seg utemma, men må bli innskrenka fra flere hold — når det gjelder ramma for virkefeltet den har, gjennom skattepolitikken og gjennom markedspriser og arbeidsforhold. Forholdet mellom den sosialistiske økonomien og den kapitalistiske økonomien er forholdet mellom ledelsen og den som blir leda. Innskrenking oppimot motstand mot innskrenking er hovedforma for klassekamp i den nydemokratiske staten. Nå snakker det nye skattesystemet om «likhet mellom offentlige og private foretak». Det står i motstrid til linja som gjør den statseide økonomien til den ledende sektoren.

Når det gjelder kooperativ omforming av enmannsdrift i jordbruk og handverk, uttrykker resolusjonen fra det andre plenumsmøtet dette klart:

> Slike kooperativer er det arbeidende folkets økonomiske fellesorganisasjoner bygd på privateie og under ledelse av statsmakta leda av proletariatet. Den kjensgjerninga at det kinesiske folket er kulturelt tilbakestående og ikke har noen tradisjon i å organisere kooperativer gjør det ganske vanskelig for oss å fremme og utvikle kooperativ-bevegelsen, men kooperativer kan og må bli organisert, og de må bli fremma og utvikla. Hvis vi bare hadde en statseid økonomi og ingen kooperativ økonomi, ville det være umulig for oss å lede enkeltøkonomien til det arbeidende folket steg for steg mot kollektivisering, umulig å lede utviklinga fra den nydemokratiske staten til den framtidige sosialistiske staten og umulig å grunnfeste proletariatets ledelse av statsmakta.

Denne resolusjonen blei vedtatt i mars 1949, men ganske mange kamerater har unnlatt å merke seg den og det som ikke er nyheter lenger slår dem som noe hittil ukjent. I artikkelen «Styrk partiets politiske arbeid i områdene på landsbygda» sa Po I-po at de enkelte bøndenes veg til kollektivisering gjennom gjensidig hjelp og kooperasjon «er rein innbilning, fordi de nåværende laga for gjensidig hjelp ikke kan utvikle seg gradvis til kollektivbruk, ettersom de er grunna på enkeltøkonomien, enda mindre kan en slik veg føre til kollektivisering av jordbruket som helhet». Dette strir mot resolusjonen til partiet.

Nå er det to enhetsfronter, to forbund. Det ene er forbundet av arbeiderklassen og bøndene, det er grunnlaget. Det andre er forbundet av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet. Ettersom bøndene er kroppsarbeidere og ikke utbyttere, er forbundet av arbeiderklassen og bøndene et langsiktig forbund. Likevel er det motsigelser mellom arbeiderklassen og bøndene. Vi må lede bøndene steg for steg fra enkelteie til felleseie i samsvar med frivillighetsprinsippet. I framtida vil det også være motsigelser, mellom statseie og felleseie. Alle disse motsigelsene er ikke-antagonistiske. På den andre sida er motsigelsene mellom arbeiderklassen og borgerskapet antagonistiske.

Borgerskapet vil sikkert ødelegge folk og sikte de sukkertrekte kulene sine inn mot dem. Det er to slag av disse sukkertrekte kulene, materielle og åndelige. Ei åndelig kule traff målet sitt, Po I-po. Han gjorde feilen sin fordi han bukka under for innflytelsen fra borgerlige ideer. Lederartikkelen som kunngjorde det nye skattesystemet blei hilst med bifall av borgerskapet, og Po I-po blei glad. Før det nye skattesystemet blei satt i verk, ba han om forslag fra borgerskapet og gjorde en uskreven avtale med dem, men han unnlot å melde fra til sentralkomiteen. Handelsministeriet og sambandet av forsynings- og salgskooperativer protesterte den gangen, og ministeriet for lettindustrien var også misfornøyd. Av de 1 100 000 kadrene og funksjonærene som arbeider innafor feltene for finanser, økonomi og handel, er det overveldende flertallet bra og bare et lite antall er ikke det. De som ikke er bra faller inn under to grupper: kontrarevolusjonære som bør lukes ut, og revolusjonære, medrekna partimedlemmer og partiløst personell, som har gjort feil og som derfor må omdannes gjennom kritikk og skolering.

For å sikre seieren for sosialismens sak, må vi nedkjempe feilaktige høyreopportunistiske strømninger, det vil si borgerlige ideer, i hele partiet, og først og fremst i de ledende organene i partiet, regjeringa, hæren og masseorganisasjonene på landsplanet og på det administrative storområdeplanet og provins- og byprovinsplana. De administrative storområdene og provinsene og byprovinsene må kalle sammen møter når tida er inne, der partikomitesekretærene for prefekturene og prefekturkommissærene[4] tar del, for å utvikle kritikk og diskusjon og klargjøre spørsmålet om den sosialistiske vegen i motsetning til den kapitalistiske vegen.

For å sikre seieren for sosialismens sak, må vi utøve kollektivt lederskap og gå mot subjektivisme og undergraving av sentralismen.

Nå må vi nedkjempe subjektivismen, ikke bare i form av forhasta framrykking, men også i form av konservatisme. I tida for den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nydemokratiske revolusjonen opptrådte både høyre- og «venstre»-subjektivistiske feil. Chen Tu-hsiu og Chang Kuo-tao gjorde høyrefeil og Wang Ming først «venstre»- og så høyrefeil. Korrigeringsbevegelsen i Yenan samla all kraft for å nedkjempe dogmatismen og gikk mot empirismen i forbifarten. Både dogmatisme og empirisme er former for subjektivisme. Ingen revolusjon kan vinne seier hvis den revolusjonære teorien ikke er samordna med praksis. Problemet blei løst i den korrigeringsbevegelsen. Vi haddde rett da vi innførte linja med å lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida, og helbrede sjukdommen for å redde pasienten. Denne gangen har den ubøyelige og gjennomgripende kritikken av Po I-po til formål å hjelpe dem som har gjort feil til å rette feila sine og trygge den seierrike framrykkinga for sosialismen. I den nåværende perioden i den sosialistiske revolusjonen spiller subjektivismen fortsatt ei rolle. Både forhasta framrykking og konservatisme ser bort fra forholda slik de egentlig er, begge deler er subjektivistiske. Revolusjonen og oppbygginga kan ikke lykkes hvis ikke subjektivismen blir overvunnet. I tida for den demokratiske revolusjonen tjente korrigeringa til å rette de subjektivistiske feila, og som følge av dette blei hele partiet forent, både de kameratene som hadde holdt fast på den riktige linja og de som hadde gjort feil. Fra Yenan dro de ut til ulike krigsskueplasser, og hele partiet dro lasset som en mann og gikk fram til landsomfattende seier. I dag er kadrene mer modne og det politiske nivået deres er høyere, og vi håper at det ikke vil ta lang tid for dem å overvinne subjektivismen i hovedsak, når det gjelder oppgava de har med å lede, og bringe det subjektive i samsvar med det objektive gjennom innsatsen sin.

Løsninga på alle disse problemene er avhengig av ei styrking av det kollektive lederskapet og at undergravinga av sentralismen blir motarbeidd. Vi har alltid motarbeidd undergraving av sentralismen. Direktivet som blei sendt ut av sentralkomiteen til sentralkomitebyråene og befalet i hæren den 2. februar 1941, slo fast at alle telegrafiske rundskriv, kunngjøringer og interne partidirektiver som angår hele landet må være godkjent av sentralkomiteen på forhånd. I mai sendte sentralkomiteen ut et direktiv som reiste krav om enhetlig utadretta propaganda fra de ulike baseområdene. 1. juli samme året, på tjueårsdagen for partistiftelsen, sendte sentralkomiteen ut vedtaket sitt om å styrke partiånden med vekta på å nedkjempe undergravinga av sentralismen. I 1948 sendte sentralkomiteen ut flere direktiver med det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

samme formålet. Den sendte ut et direktiv om å opprette et rapportsystem den 7. januar, og et utfyllende direktiv i mars. Det politiske byrået hadde møte i september og vedtok en resolusjon om regler for rapporter til og forespørsler om rettleiing fra sentralkomiteen. Den 20. september gjorde sentralkomiteen et vedtak om å styrke systemet med partikomiteer. Den 10. mars 1953 vedtok sentralkomiteen å styrke ledelsen sin over regjeringsarbeidet for å unngå faren for at departementer i regjeringa kunne gli unna ledelsen fra sentralkomiteen.

Det er en stående motsigelse mellom sentralisering og desentralisering. Etter at vi rykka inn i byene har undergravinga av sentralismen økt. For å løse denne motsigelsen må først alle de vesentligste og viktige spørsmåla bli diskutert og avgjort av partikomiteen, før avgjørelsene derfra blir sendt over til regjeringa for å bli satt ut i livet. For eksempel, slike viktige avgjørelser som den om å reise Minnesmerket for folkets helter på Tien An Men-plassen og å rive ned Pekings bymurer blei tatt av sentralkomiteen og gjennomført av regjeringa. Mindre viktige saker kan bli overlatt til de ledende partigruppene i regjeringsdepartementene. Det nytter bare ikke for sentralkomiteen å monopolisere alt. Nedkjemping av undergravinga av sentralismen vil vinne veldig stor begeistring fra folket fordi de fleste kameratene i partiet er for kollektivt lederskap. Når det gjelder holdninga til kollektivt lederskap, deler partimedlemmene seg i tre grupper. De i den første gruppa er for kollektivt lederskap. De i den andre gruppa er ikke så klart for det, de hevder at det er best om partikomiteene lar dem være i fred, men de har ikke noe mot å bli holdt tilsyn med. «Det er best å få være i fred» avslører en mangel på partiånd, mens «har ikke noe mot å bli ført tilsyn med» viser en viss grad av partiånd. Vi må gripe tak i dette «har ikke noe mot å bli ført tilsyn med» og hjelpe slike kamerater til å overvinne mangelen på partiånd gjennom skolering og overtalelse. Ellers ville hvert ministerium gå sin egen veg og sentralkomiteen ville ikke kunne føre tilsyn med ministeriene, ministrene ville ikke kunne føre tilsyn med departements- og byråsjefene, og avdelingssjefene ville ikke kunne føre tilsyn med seksjonssjefene — kort sagt, ingen ville kunne føre tilsyn med noen. Resultatet ville bli at det blei danna uavhengige kongedømmer og at hundrevis av føydale prinser ville stige fram. De i den tredje gruppa er bare en handfull. De avviser blankt kollektivt lederskap og foretrekker bestandig å bli overlatt til seg sjøl. Avgjørelsen om å styrke partiånden legger vekt på å overholde partidisiplinen nøye under den demokratiske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sentralismen, med andre ord, mindretallet er underordna flertallet, den enkelte er underordna organisasjonen, lavere plan er underordna høyere og hele partiet er underordna sentralkomiteen (et eksempel på at flertallet er underordna mindretallet ettersom dette mindretallet opptrer på vegne av flertallet). Synspunkter er velkomne, men det ville være en svært skammelig ting å undergrave enheten i partiet. Det er tiltru til den politiske erfaringa og klokskapen til kollektivet som kan sikre den riktige ledelsen av partiet og staten og den urokkelige enheten i partirekkene.

På denne konferansen sa Liu Shao-chi at han hadde gjort en slags feil, og kamerat Teng Hsiao-ping sa at han også hadde gjort noen feil. Den som gjør feil må ta sjølkritikk, og alle uten unntak må sette seg sjøl under tilsyn av partiet og ledelse av partikomiteene på ulike plan. Dette er et hovedkrav for å oppfylle oppgavene til partiet. Over hele landet er det et temmelig stort antall mennesker som trives med anarki, og Po I-po er en av dem. Til en viss grad er han blitt forderva både politisk og ideologisk og det er helt nødvendig å kritisere han.

Et poeng til slutt. Vi må fostre beskjedenhet, lærevillighet og utholdenhet.

Vi må være utholdende. For eksempel, i krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, traff vi USA-imperialismen på et ømt punkt og satte skrekk i den. Dette var et gode, en viktig faktor for oppbygginga av landet vårt. Det som var ytterst viktig var at de væpna styrkene våre blei stålsatt slik at de menige viste tapperhet og befalet rådsnarhet. Sant nok, vi hadde døde og såra og pådro oss utgifter, vi betalte en pris. Men vi følte overhodet ingen frykt for offeret, så snart vi hadde bestemt oss for å gjøre noe, gjennomførte vi det. Da Hu Tsung-nan angrep grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia, trakk vi oss ikke ut sjøl om vi bare hadde en fylkeshovedstad igjen, og vi lot oss ikke merke med noe da vi måtte leve av lauv fra trea. Det er denne typen styrke vi må ha.

Vi må studere og må ikke bli innbilske eller se ned på andre. Gåseegg har ikke mye til overs for kyllingegg og jernholdige metaller synes ikke mye om sjeldne metaller — ei slik hånlig innstilling er ikke vitenskapelig. Sjøl om Kina er et stort land og partiet vårt er stort, er det ingen grunn til å se ned på små land eller små partier. Vi må alltid være villige til å lære av folket i broderlanda våre og vise en ekte internasjonalistisk ånd. I utenrikshandelen vår er noen mennesker hov-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

modige og innbilske, og dette er galt. Det må bli gjennomført skolering i hele partiet og særskilt blant folk som arbeider i utlandet. Vi må studere hardt og arbeide hardt for å gjennomføre den sosialistiske industrialiseringa og den sosialistiske omforminga i det vesentlige på femten år eller litt mer. Da vil landet vårt ha blitt sterkt, likevel bør vi fortsatt være beskjedne og alltid villige til å lære.

Det er mange bestemmelser som blei fatta på det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen, som ikke er ført inn i resolusjonen fra møtet. Den første er et forbud mot fødselsdagsfeiringer. Fødselsdagsfeiringer gir ikke lang levetid. Det viktige er å gjøre arbeidet vårt godt. Den andre er et forbud mot gaver, i det minste i partiet. Den tredje er å begrense skåltaler til det minst mulige. Skåltaler kan bli tillatt ved særskilte høve. Den fjerde er å begrense applaus til det minst mulige. Det bør ikke være noe forbud, og vi bør ikke helle kaldt vann i blodet på massene som klapper av begeistring. Den femte er et forbud mot å oppkalle steder etter personer. Den sjette er et forbud mot å sette kinesiske kamerater på linje med Marx, Engels, Lenin eller Stalin. Forholdet vårt til dem er som elever til lærere og det er slik det bør være. Å overholde disse bestemmelsene er sann beskjedenhet.

Kort sagt, vi må fortsette å være beskjedne, lærevillige, bevare utholdenheten vår og holde oss til systemet med kollektivt lederskap for å oppnå den sosialistiske omforminga og seier for sosialismen.

NOTER

1. Dette nye skattesystemet blei lagt fram i desember 1952 og satt i verk i januar 1953. Sjøl om det i navnet innebar «likhet mellom offentlige og private foretak», så letta det i virkeligheten skattetrykket på private industri- og handelsforetak og økte det på stats- og kooperative foretak. Slik tjente det interessene til kapitalistene på bekostning av de andre. Kort etter at kamerat Mao Tsetung framførte kritikken sin, blei denne feilen retta.

2. Chang Tzu-shan var en gang sekretær i prefekturkomiteen for Tientsin i det kinesiske kommunistpartiet. Han blei forderva av borgerskapet, degenererte og gjorde store underslag og blei dømt til døden under bevegelsen mot «de tre ondene».

3. Bevegelsen mot de gamle «tre ondene» var den kampen som blei satt i verk mot korrupsjon, sløsing og byråkrati i 1951. Bevegelsen mot de nye «tre ondene» var den kam-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

pen som blei satt i verk mot byråkrati, kommandometoder og brudd på loven og disiplinen i 1953.

4. Disse kommissærene var de administrative sjefene for kommissærkontora, som var kontor for folkeråda i provinsene og de autonome områdene og hadde myndighet over flere fylker.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DEN ENESTE VEGEN FOR Å OMFORME KAPITALISTISK INDUSTRI OG HANDEL

7. september 1953

Omforminga av kapitalismen til sosialismen skal bli gjennomført ved hjelp av statskapitalismen.

1. I de siste tre åra eller så har vi arbeidd noe med dette, men ettersom vi var opptatt med andre ting, brukte vi ikke nok krefter på det. Fra nå av må vi gjøre større anstrengelser.

2. Med mer enn tre års erfaring bak oss, kan vi si sikkert at å gjennomføre den sosialistiske omforminga av privat industri og handel ved hjelp av statskapitalismen er en temmelig sunn politikk og metode.

3. Politikken som er staka ut i punkt 31 i fellesprogrammet[1] bør nå bli klart forstått og konkret gjennomført steg for steg. «Klart forstått» betyr at folk i ledende stillinger på sentralt og lokalt plan først og fremst bør være fast overbevist om at statskapitalismen er den eneste vegen for omforminga av kapitalistisk industri og handel og for den gradvise fullføringa av overgangen til sosialismen. Hittil har dette ikke vært tilfelle verken for medlemmer av kommunistpartiet eller for kjente demokratiske personer. Dette møtet[2] blir holdt for å nå det målet.

4. Gjør støe framskritt og unngå å gå for fort fram. Det vil ta minst tre til fem år å føre den private industrien og handelen i landet grunnleggende over på den statskapitalistiske vegen, så det skulle ikke være noen gunn til frykt eller uro.

5. Felles statlig og privat drift, bestillinger fra staten til private foretak for å få bearbeidd råstoff eller framstilt varer, der staten leverer alle råvarene og tar over alle produkter, og liknende bestillinger der

---

Utkast til en tale til representative kjente personer fra de demokratiske partiene og industri- og handelskretser den 7. september 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

staten ikke tar over alt, men det meste av de ferdige produktene — dette er de tre formene for statskapitalisme som skal tas i bruk når det gjelder privat industri.

6. Statskapitalisme kan også bli nytta når det gjelder privat handel. Privathandelen kan ikke bli avskaffa ved å bli «utelukka». Her er erfaringa vår begrensa og vi trenger grundigere undersøkelser.

7. Med om lag 3 800 000 arbeidere og butikkansatte, har privat industri og handel stor verdi for staten og spiller ei viktig rolle i landets økonomi og for folkets utkomme. Ikke bare forsyner de staten med varer, men de kan også akkumulere kapital og lære opp kadrer for staten.

8. Noen kapitalister holder seg på god avstand fra staten og har ikke endra profitt-framfor-alt-innstillinga si. Noen arbeidere går for fort fram og vil ikke la kapitalistene gjøre profitt i det hele tatt. Vi bør prøve å skolere disse arbeiderne og kapitalistene og hjelpe dem til å innstille seg gradvis (men jo før jo bedre) på statspolitikken vår, nemlig å få den private industrien og handelen i Kina til først og fremst å tjene landets økonomi og folkets utkomme og delvis tjene inn profitt for kapitalistene, og starte på vegen til statskapitalismen på denne måten.

Den følgende tabellen viser fordelinga av profitten i statskapitalistiske foretak:

Inntektsskatt	34,5 %
Velferdsfond	15,0 %
Akkumulasjonsfond	30,0 %
Utbytte til kapitalister	20,5 %
Sum	100,0 %

9. Det er nødvendig å holde fram med å fostre kapitalister i patriotisme, og med dette formålet bør vi arbeide planmessig med en del av dem som er mer vidsynte og er rede til å nærme seg kommunistpartiet og folkeregjeringa, slik at flertallet av de andre kapitalistene kan bli overbevist gjennom dem.

10. Gjennomføringa av statskapitalismen må ikke bare være grunna på hva som er nødvendig og gjennomførbart (se fellesprogrammet), men det må også være frivillig fra kapitalistenes side, fordi det er et kooperativt foretak, og kooperasjon tillater ingen tvang. Dette er forskjellig fra den måten vi gikk fram på overfor godseierne.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

11. I de siste få åra har de ulike nasjonalitetene, demokratiske klassene, demokratiske partiene og folkeorganisasjonene gjort betydelige framsteg, og etter mi mening vil det bli gjort enda større framsteg i de neste tre til fem åra. Så det er mulig å gjennomføre oppgava med å føre privat industri og handel over på vegen mot statskapitalisme i hovedsak på tre til fem år. Overvekta av statsforetak gir den materielle sikkerheten for fullføringa av denne oppgava.

12. Når det gjelder fullføringa av oppgava for hele overgangsperioden, som består i å gjennomføre i det vesentlige industrialiseringa av landet og den sosialistiske omdanninga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel, så kan ikke dette bli gjort på tre til fem år, men vil isteden ta en periode på flere femårsplaner. I dette spørsmålet er det nødvendig å gå mot både ideen om å utsette ting på ubestemt tid og ideen om å presse ting gjennom i all hast.

13. Den ene er lederen mens den andre blir leda, den ene er ikke ute etter noen privat profitt mens den andre fortsatt er ute etter en viss mengde privat profitt, og så videre og så videre, det er der forskjellen ligger. Men under de forholda vi har nå, tjener privat industri og handel hovedsakelig landets økonomi og folkets utkomme (som, når det gjelder fordelinga av profitten, tar anslagsvis tre fjerdedeler av totalsummen). Derfor kan og bør vi overtale arbeiderne i private foretak til å gjøre som arbeiderne i statsforetak, nemlig å øke produksjonen og være sparsommelige, kappes med hverandre i arbeidet, heve arbeidsproduktiviteten, senke produksjonskostnadene og heve både mengde og kvalitet, for å tjene interessene til både den statlige sektoren og den private sektoren og til arbeid og kapital på denne måten.

NOTER

1. Punkt 31 i fellesprogrammet slår fast: «Foretak drevet i fellesskap av statlig og privat kapital er foretak av statskapitalistisk karakter. Så ofte som det er nødvendig og gjennomførbart skal privat kapital bli oppmuntra til å utvikle seg i retning av statskapitalisme ved hjelp av slike ting som å påta seg videreforedlingsarbeid for statsforetak, drive foretak i fellesskap med staten, eller ved konsesjoner på å drive statsforetak og utnytte nasjonale ressurser osv.»

2. Dette viser til det førtiniende (utvida) møtet i arbeidsutvalget til den nasjonale komiteen i den politiske rådgivende konferansen, 8.—11. september 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DEN STORE SEIEREN I KRIGEN FOR Å STÅ MOT AGGRESJON FRA USA OG HJELPE KOREA, OG OPPGAVENE VÅRE I FRAMTIDA

12. september 1953

Etter tre år har vi vunnet en stor seier i krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea. Den er nå slutt.

Hva skyldtes denne seieren? Akkurat nå tilskriver medlemmer av rådet det riktig ledelse. Ledelse er én faktor. Ingenting kan lykkes uten riktig ledelse. Men vi vant hovedsakelig fordi krigen vår var en folkekrig, fordi hele nasjonen ga si støtte og folket i Kina og Korea kjempa skulder ved skulder.

Vi kjempa mot USA-imperialismen, en fiende som hadde våpen som var våre mange ganger overlegne, og likevel klarte vi å vinne, og tvang dem til å gå med på våpenstillstand. Hvorfor var våpenstillstanden mulig?

For det første var de amerikanske angriperne i ei ugunstig stilling militært sett, og det var de som måtte ta støyten. Om de ikke hadde godtatt våpenstillstanden, ville hele frontlinja deres blitt brutt gjennom, og Seoul ville ha falt i hendene på det koreanske folket. Denne situasjonen blei åpenbar i fjor sommer.

Alle krigførende parter kaller si egen frontlinje for en jernbastion. Frontlinja vår var i sannhet en jernbastion. Soldatene og kadrene våre er oppfinnsomme og modige, og våger å se døden i øynene. I motsetning til dette er de amerikanske aggresjonsstyrkene redde for døden, offiserene deres er temmelig stivbeinte, ikke særlig smidige. Frontlinja deres er ikke solid, og er alt annet enn en jernbastion.

Tale på det tjuefjerde møtet i det sentrale folkeregjeringsrådet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

De problemene sida vår sto overfor var først om vi kunne kjempe, så om vi kunne holde linjene våre, sia om vi kunne sikre forsyningstilførselen og endelig om vi kunne avverge bakteriologisk krigføring. Disse fire problemene kom ett etter ett, og alle blei løst. Styrkene våre vokste seg sterkere og sterkere i kampen. Alt i sommer klarte vi å bryte gjennom ei fiendestilling med en front på tjueen kilometer i løpet av en time, avfyre flere hundre tusen granater i et samla angrep og trenge atten kilometer inn på fiendeområdet. Om vi hadde fortsatt og satt i verk to, tre eller fire angrep til, ville hele frontlinja til fienden blitt revet fullstendig opp.

For det andre hadde fienden politisk sett mange uløselige indre motsigelser, og folket over hele verden krevde fred.

For det tredje brukte fienden økonomisk sett veldige summer i aggresjonskrigen mot Korea, og budsjettinntektene og utgiftene hans balanserte ikke.

Alle disse årsakene til sammen tvang fienden til å komme til en overenskomst. Den første årsaka var den viktigste, og om den hadde mangla ville en våpenstillstand ha vært vanskelig. USA-imperialistene er svært hovmodige. Om det overhodet er mulig, nekter de alltid å snakke fornuft, og vil bare gjøre det på et eller annet vis når de er trengt opp i et hjørne.

I Koreakrigen hadde fienden 1 090 000 såra og drepte. Vi betalte sjølsagt også en pris. Ikke desto mindre var tapa våre langt færre enn vi venta, og de blei enda færre etter at det blei bygd tunneler. Vi vokste oss sterkere og sterkere gjennom å kjempe. Amerikanerne lyktes ikke i å undergrave stillingene våre, tvert om blei enhetene deres alltid utsletta av oss.

Akkurat nå nevnte dere alle ledelsesfaktoren. Etter mitt syn er ledelse én faktor, men den viktigste faktoren er massenes bidrag med ideer. Kadrene og soldatene våre fant på alle slags måter å kjempe mot fienden på. La meg gi ett eksempel. I krigens første måned var tapa våre av lastebiler enorme. Hva skulle vi gjøre? Samtidig som ledelsen tenkte ut mottiltak, stolte vi i hovedsak på at massene skulle komme fram med ideer. Over ti tusen mennesker blei stilt opp på begge sider av landevegen for å avfyre signalskudd som skulle advare mot fiendefly som nærma seg. Da sjåførene våre hørte disse signala, kjørte de raskt ut av vegen eller fant steder der de kunne gjømme lastebilene sine. I mellomtida blei vegene utvida, og det blei bygd mange nye slik at lastebilene

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

uhindra kunne kjøre i begge retninger. På dette viset sank tapa fra 40 prosent i starten til mindre enn 1 prosent. Seinere blei det bygd lager under jorda, og til og med underjordiske forsamlingssaler. Vi fortsatte med møtene våre under jorda mens fiendebombene regna ned. Når folk som bor i Peking forestiller seg slagmarka i Korea, føler de at den må ha vært svært farlig. Sant nok var det farer, men det var ikke så forferdelig så lenge alle bidro med ideer.

Erfaringa vår er at det å stole på folket sammen med en tilnærma riktig ledelse gjør oss i stand til å slå en fiende som er bedre utstyrt, med det underlegne utstyret vårt.

Seieren i krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea er en stor seier, og har stor betydning.

For det første har vi sammen med det koreanske folket kjempa oss tilbake til den 38. breddegraden og holdt oss der. Dette er svært viktig. Om vi ikke hadde kjempa oss tilbake til den 38. breddegraden, og frontlinjene fortsatt hadde vært langs elvene Yalu og Tumen, ville det ha vært umulig for folket i Shenyang, Anshan og Fushun å fortsette produksjonen uten bekymring.

For det andre har vi vunnet militær erfaring. Bakke-, luft- og sjøstridskreftene, infanteri-, artilleri-, ingeniør-, stridsvogns-, jernbane-, luftforsvars- og sambandskorpsa, samt sanitets- og transport- og forsyningsenhetene osv. til Det kinesiske folkets frivillige har alle vunnet praktisk erfaring i kampen mot aggresjonsstyrkene til USA. Denne gangen har vi tatt mål av de væpna styrkene til USA. Om du aldri har gitt deg i kast med dem, vil du sannsynligvis bli skremt av dem. Vi har kjempa mot dem i trettitre måneder og blitt kjent med hva de er gode for. USA-imperialismen er ikke skremmende, den er ingenting å være nervøs for. Dette er erfaringa vår, og det er i sannhet ei verdifull erfaring.

For det tredje har folket i hele landet høyna den politiske bevisstheten sin.

Ut fra de tre punktene ovafor kan det avledes et fjerde: En ny imperialistisk aggresjonskrig mot Kina og en tredje verdenskrig er blitt utsatt.

De imperialistiske angriperne bør huske dette: Det kinesiske folket er nå organisert. Det er ikke til å spøke med. Straks det blir hissa opp, kan situasjonen bli svært barsk.

Fienden kan ta opp igjen krigen, og sjøl om han ikke gjør det, er det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sikkert at han kommer til å lage bråk på alle mulige vis, som ved å sende hemmelige agenter for å utføre ødeleggelsesvirksomhet. Han har opprettа et veldig nettverk av hemmelige tjenester på steder som Taiwan, Hongkong og Japan. Men vi har vunnet erfaring i bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, og så lenge vi mobiliserer massene og stoler på folket, veit vi hvordan vi skal hamle opp med fienden.

For oss er situasjonen nå forskjellig fra det den var vinteren 1950. Var USA-aggressorene den gangen på den andre sida av den 38. breddegraden? Nei, det var de ikke. De var på den andre sida av elvene Yalu og Tumen. Hadde vi den gangen noen erfaring i å slåss mot de amerikanske angriperne? Nei, det hadde vi ikke. Visste vi mye om styrkene til USA den gangen? Nei, det gjorde vi ikke. Nå har alt dette endra seg. Sett at USA-imperialismen ikke utsetter den nye aggresjonskrigen sin og sier: «Jeg vil kjempe!» Da kan vi hamle opp med den ved å stole på de tre første punktene. Men sett at den sier «Jeg vil ikke kjempe!» Da vil det fjerde punktet holde stikk. Dette er et bevis for at vårt folkets demokratiske diktatur er overlegent.

Kommer vi til å invadere andre? Nei, vi kommer ikke til å invadere noen noe sted. Men dersom andre invaderer oss, kommer vi til å slå tilbake og slåss til siste slutt.

Det kinesiske folket står fast på standpunktet sitt: Vi er for fred, men vi er ikke redde for krig. Vi er rede til begge deler. Vi har folkets støtte. I krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, kaptes folk om å bli med. Vilkåra for å bli med var harde, bare en av hundre blei valgt. Folk sa at vilkåra var strengere enn vilkåra for å velge en ektemann til dattera si. Dersom USA-imperialismen ønsker å ta opp igjen kampen, vil vi ta den opp igjen.

Krig koster penger. Likevel kosta ikke krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea oss for mye. Den pågikk i flere år, men utgiftene vi pådro oss var mindre enn ett års skatter fra industri og handel. Sjølsagt hadde det vært bedre dersom vi ikke hadde vært nødt til å utkjempe denne krigen og bruke disse pengene. For i dag krever oppbygging i landet utlegg, og bøndene har fortsatt vansker. I fjor og året før det var jordbruksskatten ei tung bør å bære, og det fikk i sving en del snakk blant noen venner. De krevde en «velvillighetspolitikk», som om de representerte bøndenes interesser. Var vi for dette synet? Nei, det var vi ikke. På den tida måtte vi gjøre vårt ytterste for å vinne seier i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea. Hva av dette var i bøndenes, hele folkets interesse? Å tåle nøysomhet for øyeblikket og kjempe for seier? Eller å ikke stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, og på det viset spare noen få kopperslanter? Det var utvilsomt i deres interesse å vinne krigen. Det var fordi krigen krevde penger at vi krevde inn litt mer i jordbruksskatt i fjor og året før. I år er det annerledes. Vi har ikke økt jordbruksskatten og har satt et tak på mengden av den.

Med omsyn til «velvillighetspolitikken» er vi sjølsagt for den. Men hva var politikken med størst mulig velvillighet? Det var å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea. For å gjennomføre denne politikken med størst mulig velvillighet, måtte det bli gjort offer, det måtte bli brukt penger og krevd inn mer i jordbruksskatt. Nettopp fordi det blei krevd inn mer, hylte noen folk opp. De hevda til og med at de representerte bøndenes interesser. Jeg godkjenner bare ikke slikt prat.

Å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea var å sette ut i livet velvillighetspolitikken, og å fortsette industriell oppbygging i dag er på samme vis å gjennomføre denne politikken.

Det fins to slags velvillighetspolitikk. Det ene gjelder folkets øyeblikkelige interesser. Det andre gjelder de langsiktige interessene deres, slik som å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, og å bygge opp tungindustri. Det første er en politikk med mindre velvillighet og det andre er en politikk med større velvillighet. Vi må ta begge med i betraktning, og det er galt å ikke gjøre det. Hvor skal vi så legge hovedvekta? På politikken med større velvillighet. For tida må vekta i velvillighetspolitikken vår ligge på oppbygginga av tungindustri. Oppbygging krever penger. Og sjøl om utkommet til folket trenger å bli bedra mye, så kan dette ikke av den grunn bli gjort i noen stor grad for tida. Samtidig som vi må bedre folkets utkomme, må vi med andre ord ikke forsøke å gjøre for mye, og samtidig som vi må ta noe omsyn til det, må vi ikke ta for mye omsyn til det. Å ta omsyn til politikken med mindre velvillighet på bekostning av politikken med større velvillighet er å hoppe av det riktige sporet.

Nå legger noen venner skeiv vekt på politikken med mindre velvillighet. Følgelig ønska de at vi skulle gi opp krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, og nå ønsker de at vi skal gi opp å bygge tungindustri. Vi må kritisere dette feilaktige synet. En kan også finne det i kommunistpartiet, vi kom over det i Yenan. I 1941 krevde vi

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

inn 200 000 pikuler[1] korn i grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia, og noen mennesker begynte å hyle om at kommunistpartiet ikke tok omsyn til bøndene. Noen få ledende kadrer i partiet brakte også opp dette spørsmålet om velvillighetspolitikken. Sjøl den gangen kritiserte jeg dette synet. Hva var politikken med størst mulig velvillighet på den tida? Det var å styrte den japanske imperialismen. Om vi hadde skåret voldsomt ned på den mengden korn som skulle innkreves fra bøndene, ville vi ha vært nødt til å skjære ned på størrelsen av Den åttende rutearmeen og Den nye fjerde armeen. Dette ville ha vært til fordel for den japanske imperialismen. Derfor snakka de som hadde dette synet i virkeligheten på vegne av den japanske imperialismen, og gjorde den en tjeneste.

Nå er krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea slutt. Dersom De forente stater ønsker å ta opp igjen krigen, kommer vi til å kjempe videre. I så fall vil vi måtte kreve inn korn fra bøndene, arbeide med dem og overtale dem til å gi sitt bidrag. Å handle på et slikt vis ville i sannhet være å tjene bøndenes interesser. Å hyle og skrike ville i virkeligheten være å tjene interessene til USA-imperialismen.

Det fins både hovedprinsipper og underordna prinsipper. Folkets levestandard må bli heva år for år i hele landet, men ikke for mye. Dersom den blei heva for mye, kunne vi ikke ha utkjempa krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, eller i det minste ikke med slikt blodig alvor. Vi har utkjempa denne krigen besluttsomt, med alvor og med all vår makt. Alt som var tilgjengelig hjemme kunne den koreanske fronten få straks de ba om det. Slik har det vært de siste par åra.

NOTER

1. Pikul er en vekt for korn, og var 150 kilo i grensestrøket mellom Shensi, Kansu og Ningsia, men standarden varierte på ulike steder.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

KRITIKK AV DE REAKSJONÆRE IDEENE TIL LIANG SHU-MING

16.—18. september 1953

1. Er hr. Liang Shu-ming en «rettskaffen mann»? Hvilken rolle spilte han under fredsforhandlingene?

Hr. Liang kaller seg sjøl en «rettskaffen mann», den reaksjonære pressa i Hongkong framstiller hr. Liang som en «svært rettskaffen mann» på fastlandet, og radiosendingene fra Taiwan arbeider iherdig for å blåse deg opp også. Er du virkelig «rettskaffen»? Hvis du er det, så tilstå åpent historia di — hvordan du gikk mot kommunistpartiet og folket, hvordan du myrda folk med pennen din, og hva slags forhold du hadde til Han Fu-chu, Chang Tung-sun, Chen Li-fu og Chang Chun. Du har vært nær venn av dem alle. Jeg har bare ikke så mange venner. De var så fornøyd med deg, de kalte deg herr, mens de rakka ned på meg og kalte meg «banditt». Jeg lurer på hvilket parti, hvilken fraksjon du holder med. Jeg er ikke aleine, mange andre har de samme mistankene.

Fra talen som statsminister Chou nettopp holdt, kan vi alle se at under de to fredsforhandlingene våre med Kuomintang, støtta hr. Liang Chiang Kai-shek til siste slutt ved kritiske høve. Chiang Kai-shek hykla bare når han gikk med på fredsforhandlinger. Med oss her i dag er det representanter som kom til Peking på grunn av fredsforhandlingene, og de veit alle om Chiang Kai-shek virkelig var for fred eller ikke.

For å si sannheten er Chiang Kai-shek en snikmorder med gevær, og Liang Shu-ming er en snikmorder med penn. Det er to måter å drepe

---

Viktige deler av kamerat Mao Tsetungs kritikk av Liang Shu-ming på det tjuesjuende møtet til det sentrale folkeregjeringsrådet som blei holdt i Peking 16.—18. september 1953. Medlemmer av nasjonalkomiteen til Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse som var i Peking på den tida var til stede på møtet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

folk på: Den ene er å drepe dem med geværet og den andre er å drepe dem med pennen. Den måten som er mest kunstferdig tilslørt, og som ikke spiller blod, er å drepe dem med pennen. Det er den slags morder du er.

Liang Shu-ming er fullstendig reaksjonær, likevel nekter han det blankt, han sier at han er et forbilde. Han er ikke som hr. Fu Tso-yi. Hr. Fu innrømmer åpent at han var fullstendig reaksjonær, likevel gjorde han folket en tjeneste i den fredelige frigjøringa av Peking. Hvilken tjeneste gjorde du, Liang Shu-ming? Hvilken tjeneste har du i hele ditt liv noen gang gjort folket? Overhodet ingen, ikke den minste lille. Likevel omtaler du deg sjøl som en uforliknelig skjønnhet som overgår Hsi Shih og Wang Chao Chun og måler seg med Yang Kuei Fei.

2. Liang Shu-ming har brukt uttrykket «den niende himmel og det niende helvete». Med det mente han at «arbeiderne er i den niende himmel mens bøndene er i det niende helvete», og at «arbeiderne har fagforeningene å falle tilbake på, mens bondelaga ikke kan bli rekna med, det kan heller ikke partiet, ungdomsforbundet, kvinneforbundet osv. De er alle undermåls i kvalitet og kvantitet, og til og med underlegne industri- og handelssammenslutninga — derfor ingen tillit». Kan dette kalles «støtte til generallinja»? Nei! Det er ei *tvers gjennom reaksjonær oppfatning,* hvert grann av den, det er en reaksjonær påstand, ikke en fornuftig. Kan folkeregjeringa godta slike påstander? Jeg syns ikke den kan det.

3. Hr. Liang ber om «å få flere opplysninger om planene». Jeg er mot dette også. Tvert imot bør vi ikke la en mann som hr. Liang få vite mye om våre fortrulige saker, jo mindre han veit, dess bedre.

Liang Shu-ming er ikke en mann vi kan stole på. Vi kan la andre få flere fortrulige opplysninger, men ikke deg. Når det blir holdt delvis innskrenka møter med de demokratiske partiene, Liang Shu-ming, trenger du heller ikke å komme.

4. Hr. Liang ber også om at vi ikke plasserer han i den ikke-progressive gruppa, og sier han tilhører den progressive gruppa. Hva bør vi gjøre med det? Jeg mener vi bør være forsiktige og ikke gi noen løfter uten videre. Ellers vil vi bli lurt.

5. Hr. Liang maler et veldig vakkert bilde av seg sjøl, han sier at han allerede for flere tiår sia hadde en storslått drøm om å bygge opp landet etter en plan som ifølge han sjøl lå *svært nært* opp til nydemokratiet eller sosialismen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Er han virkelig så praktfull? Neppe. Jeg kjenner han ganske godt, og hver gang vi møttes, måtte jeg kritisere de feilaktige ideene hans. En gang sa jeg rett til han: «Jeg trur aldri på det du sier.» Til alt snakket hans, slik som at «Kina er klasseløst», «Kinas problem er mangel på kulturell tilpasning», det trenger «ei fargeløs, gjennomsiktig regjering»[1] og «den kinesiske revolusjonen har ingen indre, men bare ytre årsaker», må vi nå legge til det åndfulle snakket hans om «den niende himmel og det niende helvete» og om at «kommunistpariet har overlatt bøndene til seg sjøl», «kommunistpartiet er ikke så pålitelig som industri- og handelssammenslutninga», og så videre og så videre. Kan jeg tru på alt dette? Nei! Jeg fortalte han at særtrekket ved Kina er at det er et halvkolonialt, halvføydalt land. Ettersom du ikke går med på dette, hjelper du imperialismen og føydalismen. Derfor trur ingen på deg. Folket trur på kommunistpartiet. Ingen leser bøkene dine, eller hører på deg utenom reaksjonære og noen rørebøtter. Dessuten virker det ikke som om hr. Liang er mot Chiang Kai-shek heller. Nå kan jeg overlate til dere å undersøke spørsmålet om han noen gang har gått offentlig mot Chiang Kai-shek og hans reaksjonære Kuomintang, ettersom jeg ikke har lest alt han har skrevet eller hørt alt han har sagt.

Har en slik mann rett til å be folkets stat om å la han få tilgang til flere av planene og de fortrulige sakene sine? Jeg syns ikke det. Bør vi oppfylle ønsket hans? Jeg syns ikke det.

6. Hr. Liang har et annet ønske, at vi plasserer han i gruppa av progressive eller revolusjonære, og ikke i gruppa av ikke-progressive eller reaksjonære. Dette er et spørsmål om å «fastsette status», hva skal vi gjøre med det? På grunnlag av de forholda som vi står overfor, kan vi da plassere han i den progressive eller revolusjonære gruppa? Hva er progressivt i han? Når, om noen gang i det hele tatt, deltok han i revolusjonen? Så bør vi ikke uten videre oppfylle ønsket hans heller. Vi må vente og se.

7. I de siste åra har jeg fått flere brev fra folket som spør hvorfor kommunistpartiet samarbeider med reaksjonære, og har også hørt en del snakk om det samme. De reaksjonære som de snakker om er de som aldri har vært villige til å stå åpent fram, verken i pressa eller ved offentlige høve, for å gå mot imperialismen, føydalismen, Chiang Kai-shek og hans reaksjonære Kuomintang. Det er de som har standpunkt som ikke fyller minstekrava til en regjeringstjenestemann. Ettersom disse personene er særskilt uvillige til å gå mot Chiang Kai-shek, har

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

radiosendinger fra Taiwan og Hongkong-aviser gjort sitt beste for å vise at de støtter dem, ved aldri å skjelle dem ut, men å kalle dem «svært rettskafne menn» på fastlandet. Liang Shu-ming er en av denne gjengen. På den andre sida er det ingen grenser for ærekrenkinga og utskjellinga når det gjelder noen av vennene våre fra disse radiosendingene og avisene. De som blir rost og aldri utskjelt av Taiwan er sjølsagt *få tallmessig, men de fortjener nøye oppmerksomhet.*

Visse personer vil i dag heller dø enn å si et ord mot Chiang Kai-shek, sjøl om de ikke har noe imot å si noen få ord mot imperialismen. Enten det er i pressa eller i offentlige uttalelser, tør de ikke trekke fram fortida, for de er framleis ømme på det punktet. Jeg tipper at det er en god del av dem.

Det er tre slag patriotisme, ekte patriotisme, falsk patriotisme og halv-ekte og halv-falsk, vinglete, patriotisme. Alle veit hvilken gruppe de hører til, og det veit også Liang Shu-ming. Vi ønsker alle dem som virkelig har brutt banda til imperialismen og til Taiwan-klikken velkommen, uansett hvor tilbakeliggende de måtte være. De er ekte patrioter. Falske patrioter tar på seg ei fin maske, men under er de helt annerledes. Vaklende elementer er det tredje slaget, de er halv-ekte og halv-falske i patriotismen sin og snur kappa med vinden. Om en tredje verdenskrig ikke bryter ut, og Chiang Kai-shek ikke kommer tilbake, vil de følge kommunistpartiet. Om en tredje verdenskrig bryter ut, vil de ta stilling til hva de skal gjøre på nytt. Hvilke av disse tre slaga utgjør flertallet? De ekte patriotene. De ekte patriotene har blitt flere i de siste par åra, de halv-ekte og halv-falske er noen få, og de falske patriotene er bare en handfull, men de fins. Det er deres oppgave å undersøke om dette er riktig.

8. Det er ei oppgave som jeg mener at Liang Shu-ming bør utføre. Det er ikke oppgava med «å representere bøndene» og «be om frihet for dem» overfor folkeregjeringa, men å gi ei klar utgreiing om utviklinga av de reaksjonære ideene sine mot folket gjennom åra. Han bør legge fram hvordan han før gikk mot kommunistpartiet og folket på vegne av godseierne, og hvordan han nå har endra seg fra å representere godseierne til å «representere bøndene» — først når han kan forklare hvordan denne forandringa har kommet i stand, og i tillegg gjør det overbevisende, kan vi avgjøre hvilken gruppe vi skal plassere han i. Han gir meg inntrykk av at han aldri har tenkt på å forandre den reaksjonære holdninga si. Likevel foreslår jeg at for å helbrede sjukdommen og red-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

de pasienten bør han få tid til sjølransaking, og at vi legger saka fram for nasjonalkomiteen til den politiske rådgivende konferansen, istedenfor å avgjøre den nå.

9. «Alle mennesker har skamfølelse»[2], og om en mann ikke har noen skamfølelse, er det håpløst. Hr. Liang sier at han er klokere enn kommunistpartiet i bondespørsmålet, men trur noen på det? Det er som å vise fram hvor flink en er med øksa framfor Lu Pan, mestersnekkeren. Om det for eksempel blir sagt at «Mao Tsetung er en større skuespiller enn hr. Mei Lan-fang», eller overgår de frivillige når det gjelder tunnellgraving, eller flygehelten Chao Pao-tung når det gjelder å fly, ville ikke det være toppen av skamløshet? Så spørsmålet som er stilt av hr. Liang er både alvorlig og ikke alvorlig, og har et islett av latterlighet. Han hevder at han er bedre kvalifisert enn kommunistpartiet til å representere bøndene, er ikke det latterlig?

Nå er det så mange «representanter for bøndene», og hvem i all verden representerer de? Representerer de bøndene? Jeg syns ikke det ser slik ut, og det syns ikke bøndene heller. De representerer godseierklassen og tjener den. Og den mest framtredende av dem alle er Liang Shu-ming, som med fine ord på leppene faktisk hjelper fienden. Noen andre av dem er rørebøtter, og har sagt dumme ting, likevel er de patrioter og har Kina i sitt hjerte. Dette er én type. Liang Shu-ming er en annen type. Og det er andre som han som står fram som «representanter for bøndene». De falske eksisterer, og nå treffer vi på dem. Alle disse personene har en hale som en rev, det er klart for alle. Apen Sun Wukung kan forvandle seg på syttito forskjellige måter, men han har alltid vansker med en ting, å forandre halen. Han forandrer seg til et tempel, og gjør halen sin til ei flaggstang, men krigsguden Yang Erh-lang gjennomskuer knepet. Og hvordan? Ved å legge merke til halen. Det er faktisk en type personer som ikke kan skjule halen sin uansett hvordan de kler seg ut.

Liang Shu-ming er en ærgjerrig intrigemaker, en hykler. Han ljuger når han sier at han ikke er interessert i politikk og ikke ønsker verv. Han pleide å drive med det han kalte «oppbygging på landsbygda», og hva slags «oppbygging på landsbygda» var det? Oppbygging for godseierne, ødelegging av landsbygda og ruin for landet!

10. Hvis dere har med den mannen å gjøre, kan dere ikke ta han alvorlig. Dere kan aldri drøfte noe problem med han, for han følger ikke noen logikk og prater bare tull. Derfor foreslår jeg at problemet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hans blir lagt fram for nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen til diskusjon på den samlinga den har hver fjortende dag. Samtidig vil jeg gjerne advare dere mot å nære noe håp om å finne ei virkelig løsning. Det er fullstendig umulig. Utfallet kan bare bli «ikke noe vedtak etter overveielse, ingen handling, sjøl med et vedtak, og ikke noe fruktbart resultat etter utsettelse». Sjøl om det er slik, rår jeg dere til å prøve det på den samlinga dere har annenhver uke. For det er bedre enn «å sende et par folk» for å høre på de meningsløse harangene hans.

11. Skal vi nytte denne sjansen til å bryte med han og ikke ha noe mer med han å gjøre? Nei, det skal vi ikke. Så lenge han ønsker å ha samband med oss, er vi rede til å gjøre det samme. Jeg håper fortsatt at han vil bli gjenvalgt til nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen på dens andre plenumsmøte. Det er fordi det fortsatt fins folk som er tilbøyelige til å la seg lure av han og ikke kjenner han godt, og han har fortsatt ei rolle å spille som levende lærestoff. Han er derfor kvalifisert til å bli gjenvalgt, med mindre han sjøl har mista ønsket om å bruke talerstolen i den politiske rådgivende konferansen til å spre disse reaksjonære ideene sine.

Som jeg har sagt tidligere, har ikke Liang Shu-ming ytt noen som helst tjenester, og han duger ikke til noe. Er han dyktig når det gjelder å forsyne oss med produkter og betale inntektsskatt slik som industri- og forretningsfolka? Nei, det er han ikke. Er han til noen nytte når det gjelder å utvikle produksjonen og gjøre økonomien framgangsrik? Nei, det er han ikke. Gjorde han noen gang opprør? Nei, det gjorde han ikke. Når, om noen gang, gikk han mot Chiang Kai-shek eller imperialismen? Aldri. Når, om noen gang, gjorde han noe for å samarbeide med det kinesiske kommunistpartiet for å styrte imperialismen og føydalismen? Aldri. Derfor har han ikke ytt noen tjenester. Mannen nekta å nikke på hodet for en så stor kamp som bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, men rista tvert imot på hodet i motvilje. Hvorfor er han da i nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen? Hvorfor har det kinesiske kommunistpartiet innstilt han til medlemskap i denne komiteen? Nettopp fordi han fortsatt kan lure ei rekke folk og har ei viss villedende evne. Fullmaktene hans er bedrag, det er akkurat hva han har.

For Liang Shu-ming er alle som nikker anerkjennende til at han har en riktig politikk «edelmodige», og alle som ikke gjør det, er det ikke. Jeg er redd for at vi ikke har noen slik «edelmodighet». Men så mye har

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vi i hvert fall, Liang Shu-ming, at du kan fortsette som medlem av nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen.

12. Jeg mener Konfucius hadde de feila at han ikke var demokratisk og mangla ei sjølkritisk holdning, på et vis som er ganske likt herr Liangs. Konfucius sa: «Etter at jeg tok Tzu Lu som disippel har jeg aldri hørt noe vondt om meg sjøl.»[3] Skolen hans «blei fylt tre ganger og tømt tre ganger»[4], og han «henretta Shaocheng Mao mindre enn tre måneder etter at han hadde tiltrådt stillinga si»[5] — han var like ved å bli en despot og oste av fascisme. Jeg håper vennene mine, og særlig du, hr. Liang, ikke vil følge eksemplet til Konfucius. Og dersom dere ikke gjør det, vil det være svært oppmuntrende.

13. Dersom vi fulgte det storslagne programmet til hr. Liang, ville ikke bare sosialismen bli umulig i Kina, men partiene våre (de andre partiene såvel som kommunistpartiet) og landet vårt ville alle bli ødelagt. Linja hans er den borgerlige linja. Po I-pos feil er ei gjenspeiling av borgerlige tanker innafor partiet vårt. Men Po I-po er bedre enn Liang Shu-ming.

Liang Shu-ming sier at arbeiderne er «i den niende himmel» og bøndene er «i det niende helvete». Hva er kjensgjerningene? Det er virkelig ei kløft. Arbeiderne tjener mer enn bøndene, men etter jordbruksreformen har bøndene nå jord og hus, og livet deres bedrer seg for hver dag. Noen bønder klarer seg til og med bedre enn arbeidere. Noen arbeidere har det fortsatt vanskelig. Hva kan en gjøre for å hjelpe bøndene til å tjene mer? Har du noe forslag, Liang Shu-ming? Etter ditt syn «ligger ikke problemet i knapphet, men i ujamn fordeling»[6]. Tanken din er ikke å la bøndene øke inntekta si gjennom sin egen innsats i produksjonen, men å utjamne inntektene til arbeiderne og bøndene ved å ta en del fra inntektene til de første og fordele dem blant de andre. Ville det ikke bety at Kinas industri blei ødelagt om vi godtok tankene dine? Ei slik omfordeling av arbeidernes inntekter ville bety ruin for landet vårt og partiene våre. Du må ikke tru at bare kommunistpartiet ville bli ruinert. Også de demokratiske partiene ville bli ramma.

Du sier at «arbeiderne er i den niende himmel». Hvilken himmel er da du i, Liang Shu-ming? Du er i den tiende himmel, den ellevte, tolvte, nei, trettende himmel, for du får en gasje som er langt større enn ei arbeiderlønn! Likevel er det ikke din egen gasje du foreslår å skjære ned på først, men arbeiderlønnene. Dette mener jeg er urettferdig. Om du

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ønsker å være rettferdig, så skjær ned på din egen gasje først, for du er langt over «den niende himmel»!

Partiet vårt har stått for forbundet mellom arbeiderne og bøndene i mer enn tre tiår. Marxismen-leninismen står nettopp for forbund og samarbeid mellom arbeidere og bønder. Det fins to forbund i Kina: Det ene er arbeiderklassens forbund med bøndene og det andre er arbeiderklassens forbund med kapitalistene, professorene, det overordna tekniske personellet, Kuomintang-generalene som har kommet over til vår side, de religiøse lederne, de demokratiske partiene og demokratene uten partitilknytning. Begge forbunda er nødvendige og må fortsette. Hva for ett av dem er grunnlaget, hva for ett av de to er viktigst? Arbeiderklassens forbund med bøndene. Liang Shu-ming hevder at forbundet mellom arbeidere og bønder ligger i ruiner, og at det ikke fins noe håp om nasjonal oppbygging. Med mindre tankene hans blir godtatt, har med andre ord forbundet mellom arbeidere og bønder ikke noe håp om å lykkes, oppbygginga av landet kan ikke gjøre framsteg og det vil ikke være noe håp for sosialismen! Det er visselig ikke noe håp for den sorten «forbund mellom arbeidere og bønder» som Liang Shu-ming har i tankene. Linja di er den borgerlige linja. Dersom linja di blei fulgt, ville resultatet bli at landet vårt blei ruinert, Kina ville være tilbake på den gamle vegen med halvkolonialisme og halvføydalisme, og det ville bli et massemøte i Peking for å ønske Chiang Kai-shek og Eisenhower velkommen. La meg gjenta: Vi kommer aldri til å godta linja di!

Etter at vi gikk inn i byene, har vi «gløymt landsbygda», påstår Liang Shu-ming, og den er blitt et «tomrom». Det er et forsøk på å framkalle uoverensstemmelser. I de siste tre åra har vi vigd hovedinnsatsen vår til arbeid på landsbygda. Det var først i år at vi begynte å bruke et stort antall ledende kadrer til arbeid i byene, men hovedmassen av kadrene våre arbeider fortsatt i fylkene, distriktene og herreda. Hvordan kan det bli hevda at vi har gløymt landsbygda!

Liang Shu-ming anklager også arbeidet vårt på landsbygda for å være «tilbakeliggende», og kadrene våre på grasrota for å «krenke loven og disiplinen». Det som er kjent som tilbakeliggende herred fins virkelig i områdene på landsbygda. Men hvor mange er det? Bare 10 prosent. Hvorfor er de tilbakeliggende? I hovedsak fordi reaksjonære elementer, fiendegendarmer og agenter, overhoder for reaksjonære hemmelige selskap, kjeltringer og voldsmenn, godseiere og rikbønder har orma seg inn, blitt kadrer og revet til seg makta i landsbystyrene, og noen har til

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og med sneket seg inn i kommunistpartiet. Disse typene svarer for 80 til 90 prosent av de kadrene som er skyldige i alvorlige krenkinger av loven og av disiplinen, og degenererte kadrer utgjør resten. Derfor er hovedproblemet i de tilbakeliggende herreda å slå mot de kontrarevolusjonære, men de degenererte kadrene må også bli luka ut. Hvor mange av herreda i landet som helhet er bra eller nokså bra? Nitti prosent. Vi må ha denne situasjonen klart for oss, og ikke bli lurt av Liang Shu-ming.

14. Forkaster vi påstander og dekker over feil? Om den slags tanker som herr Liang setter fram kan kalles en «påstand», erklærer jeg at vi «forkaster påstander». Men vi dekker ikke over feil. Vi står besluttsomt for proletariatets ledelse over alle og enhver (arbeidere, bønder, industri- og forretningsfolk, nasjonalitetene, de demokratiske partiene og folkeorganisasjonene, industri- og jordbrukssaker, politiske og militære saker — kort sagt, alt), og for både enhet og kamp. Dersom du ønsker å prøve oss, så er dette noe du vil erfare, og det er noe som er av grunnleggende karakter. Dette er ikke noen bagatell, er det vel?

15. Liang Shu-mings problem har betydning for hele landet, og må, liksom tilfellet med Po I-po, bli tatt opp og drøfta av hele partiet og hele nasjonen. Se etter typiske eksempler og utvikle kritikk og sjølkritikk. La hele nasjonen diskutere generallinja.

Det er to måter å kritisere på. Den ene er ved sjølkritikk og den andre er ved kritikk. Hvordan skal det bli i ditt tilfelle, Liang Shu-ming? Vil det bli sjølkritikk? Nei, det vil bli kritikk.

Kritikken vår av Liang Shu-ming er ikke bare retta mot han, det er gjennom han vi avslører de reaksjonære ideene han står for. Enda så reaksjonær Liang Shu-ming er, behandler vi ikke desto mindre saka hans innafor ramma for ideologisk omdanning. Om han kan bli omdanna eller ikke, er et annet spørsmål. Det er mest sannsynlig at han ikke kan bli omdanna. Det spiller ingen rolle om han er hinsides omdanning, for han er bare en enkeltperson. Men en debatt med han er nyttig. Dere må ikke tru at vi gjør ei lita tue til et fjell, og at det ikke er verdt innsatsen. Debatten vår med han vil hjelpe til å oppklare spørsmålet. Om han er til nytte i det hele tatt, så er det her nytten hans ligger. Hva er spørsmålet som nå er under debatt? Er ikke det spørsmålet om generallinja? Å oppklare dette spørsmålet vil være bra for oss alle.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Da han forfekta «ei fargeløs, gjennomsiktig regjering», forkynte Liang Shu-ming at regjeringa skulle være uten noen parti- eller fraksjonsfarge, og skulle være en «fargeløs, gjennomsiktig enhet» som sto over klassene.

2. Mencius: «Kao Tzu», del I.

3. Dette sitatet er fra *Historiske opptegnelser,* et gammelt kinesisk historieverk. Tzu Lu var Konfucius' disippel og tjener. Etter at Tzu Lu blei tjeneren hans, nådde ingen kritiske oppfatninger noensinne Konfucius.

4. «Konfucius' skole blei fylt tre ganger og tømt tre ganger» er et sitat fra «Om lykkevarsler» i *Kritiske avhandlinger* av Wang Chung fra Han-dynastiet. Konfucius dreiv en skole i staten Lu for å forherlige det reaksjonære slavesystemet. Shaocheng Mao dreiv også en skole, og elevene til Konfucius flokka seg ofte for å høre han. Som et resultat var Shaocheng Maos skole ofte stappfull, mens Konfucius' skole ofte var tom.

5. Ifølge *Historiske opptegnelser* tjente Konfucius som justisminister og så som fungerende statsminister i staten Lu. Han dømte rivalen sin, Shaocheng Mao, til døden mindre enn tre måneder etter at han hadde tatt på seg den sistnevnte stillinga.

6. *Konfusianske læresetninger,* Bok XVI, «Chi Shih».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TO TALER OM GJENSIDIG HJELP OG KOOPERASJON I JORDBRUKET

Oktober og november 1953

I. TALEN DEN 15. OKTOBER

Om dere lykkes med kooperativene for jordbruksprodusenter vil det komme ei stor utviding av lag for gjensidig hjelp.

Hvert fylke, om det er stort, middelstort eller lite i de nye frigjorte områdene, bør få i gang et eller to vellykte kooperativer denne vinteren og neste høst, etter å ha forberedt seg godt. Det bør i det minste være ett, gjennomsnittlig ett til to, og i høyden tre, avhengig av hvor bra arbeidet er blitt gjort. En bør tildele kvoter. Å gjøre kvoten for stor, vil bety forhasta framrykking, og å gjøre den for liten ville være et høyreavvik. Å gjøre kvotene frivillige, ville være å la ting flyte. Kan det være mer enn tre? Så lenge kooperativene tilfredsstiller krava, svarer til forordningene og resolusjonene, opprettes på et frivillig grunnlag, har sterke ledende kadrer (de to viktigste krava til dem er rettferdighet og dyktighet) og de blir drevet bra, er det bedre jo flere det blir, som Han Hsin sa om antallet tropper han kunne kommandere.[1]

Partikomiteene i prefekturer og fylker bør bli oppfordra til å gjøre en hard innsats og gjøre godt arbeid. Departementene for arbeid på landsbygda under sentralkomite-byråene og i partikomiteene i byprovinsene og provinsene bør holde et fast grep om denne saka og gjøre den til tyngdepunktet i arbeidet sitt.

To taler til de ansvarlige medlemmene av departementet for arbeid på landsbygda under sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet, før og under den tredje konferansen om gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruket, som blei sammenkalt av sentralkomiteen og holdt fra 26. oktober til 5. november 1953.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Det bør være kontrolltall og tildeling av kvoter. Tildeling uten tvang — dette er ikke kommandostil. Etter konferansen i oktober er det fire eller fem måneder igjen, dvs. november og desember i år, januar og februar neste år, og i nord mars måned i tillegg. Vi gir klar beskjed nå at det vil bli sammenkalt et nytt møte tidlig neste år for å kontrollere arbeidet. Det vil helt sikkert bli kontroll da for å se hvordan det går.

Noen minoritetsnasjonalitetsområder der jordbruksreformen ikke er blitt fullført kan bli unntatt fra å danne kooperativer. Det lille antallet av dårlig styrte fylker, for eksempel fylker hvor tilbakeliggende herred utgjør 30—40 prosent av helheten, hvor partisekretærene er udugelige og hvor arbeidet ikke kan begynne uten at det fører til bråk, kan foreløpig bli unntatt og ikke få noen kvote. Likevel bør partikomiteene i provinsene og prefekturene ta på seg ansvaret for å hjelpe dem til å rette opp ting og legge forholda til rette for å begynne arbeidet neste vinter etter høstinnhøstinga.

Det allmenne mønsteret er å gå videre fra lag for gjensidig hjelp til kooperativ, men det er også tillatt å prøve å danne kooperativer direkte. Om dere tar den direkte vegen og lykkes, vil det øke farten på arbeidet. Så hvorfor kan en ikke forsøke det? Det kan en gjøre.

Departementene for arbeid på landsbygda på alle plan bør se på gjensidig hjelp og kooperasjon som ei sak av livsviktig betydning. Bønder som arbeider for seg sjøl kan ikke høyne produksjonen i særlig grad, derfor må vi fremme gjensidig hjelp og kooperasjon. Hvis ikke sosialismen erobrer stillingene på landsbygda, vil kapitalismen uunngåelig gjøre det. Er det mulig å ta noen annen veg enn den kapitalistiske eller den sosialistiske vegen? Den kapitalistiske vegen kan også føre til økt produksjon, men tida som trengs vil være lengre og vegen vil bli smertefull. Vi vil ikke praktisere kapitalisme, det er avgjort. Men kapitalisme vil helt sikkert spre seg uten hindringer om vi ikke går inn for sosialismen.

Generallinja, generalprogrammet, industrialisering og sosialistisk omforming bør bli diskutert på den konferansen som kommer i oktober.

Både «oppretthold privateiendommen» og «de fire store frihetene»[2] er til fordel for rikbøndene og de velstående mellombøndene. Hvorfor er det da bestemmelser om dette i loven? Loven setter bestemmelser om vern av privateiendommen, men ordet «oppretthold» står ikke der. Noen bønder selger jorda si nå, dette er ikke bra. Sjøl om loven ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

forbyr det, må vi anstrenge oss for å hindre dem i å gjøre det. Løsninga er å danne kooperativer. Laga for gjensidig hjelp er ikke i seg sjøl nok til å få bøndene til å slutte med å selge jorda si, bare kooperativer, helst store kooperativer, kan gjøre det. I tillegg kan store kooperativer gjøre det unødvendig for noen bønder å leie bort jord, for et stort kooperativ med ett eller to hundre husstander kan løse problemet ved å ta opp husstander med enker, foreldreløse og andre som ikke blir forsørga. Spørsmålet om små kooperativer også kan ta inn noen må undersøkes. Laga for gjensidig hjelp bør også hjelpe enker, foreldreløse og andre som ikke blir forsørga. Hvis dere ikke kan starte et stort kooperativ, prøv med et mellomstort et, hvis dere ikke kan starte et mellomstort kooperativ, prøv med et lite et. Men gå inn for et mellomstort eller stort kooperativ der det er mulig, og ikke bli bestyrta ved utsikten til et stort et. Et kooperativ med ett eller to hundre husstander kan reknes for stort, men et kooperativ med jamvel tre eller fire hundre husstander er også mulig. Det er ei nyskapning å tarte flere underkooperativer under et stort kooperativ, og det er på ingen måte nødvendig å oppløse det. Å drive et kooperativ bra betyr ikke å få alt perfekt. Ta til dere all slags erfaringer, og tving ikke gjennom det samme mønsteret overalt.

Det bør bli oppretta flere kooperativer i de gamle frigjorte områdene. Men noen nye frigjorte områder kan danne kooperativer i et raskere tempo enn noen gamle. F.eks. kan den sentrale Shensi-sletta utvikle seg raskere enn nordre Shensi, Chengtu-sletta raskere enn Fuping og andre liknende områder. Vi må utrydde ideen om at de nye frigjorte områdene er forutbestemt til å gå sakte fram. Faktisk er ikke nordøst et gammelt frigjort område, den sørlige delen av det er ikke mye forskjellig fra de nye frigjorte områdene sør for den store muren. Kiangsu og Hangchow-Chiahsing-Huchow-regionen vil antakeligvis gå forbi de fjellendte gamle frigjorte områdene i Shantung og Nord-Kina, som seg hør og bør. Stort sett bør de nye frigjorte områdene få mer tid til arbeidet sitt, men på de stedene hvor kadrene er sterke, befolkninga er tett og landskapet er flatt, er det sannsynlig at kooperativene vokser ganske raskt straks noen få foregangskooperativer er grunnlagt.

Nå er det seks tusen kooperativer i Nord-Kina. Om vi skal doble det tallet, kan vi tildele kvoter med en gang. Om vi skal tredoble det tallet må vi rådspørre dem det gjelder. Vi bør tildele rimelige kvoter og ha kontrolltall, ellers vil vi arbeide uten klare mål. Nordøst bør øke koope-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rativene sine med 100, 150 eller 200 prosent, og det bør også Nord-Kina. Kontrolltalla bør ikke være for høye, slik at stedene kan overoppfylle dem. Det vil øke folks begeistring i rikt monn om de overoppfyller dem.

Når vi utvikler kooperativer bør vi stri for kvantitet, kvalitet og sparsommelighet. Med sparsommelighet mener vi å ikke mislykkes, å mislykkes er å kaste bort kreftene til bøndene, med tap både politisk og i kornproduksjonen som det dårlige sluttresultatet. Vårt endelige mål er å produsere mer korn, mer bomull, grønnsaker, sukkerrør, osv. Det vil ikke være noen utveg hvis ikke kornproduksjonen blir økt, verken staten eller folket vil ha fordel av det.

Det vil heller ikke være noen utveg om det ikke blir dyrka mer grønnsaker i forstedene, verken staten eller folket vil ha fordel av det. Fordi utkantdistriktene rundt byen har fruktbar jord og flate jordbruksområder, og hva mer er, er i offentlig eie, kan store kooperativer startes der først. Sjølsagt må arbeidet være svært nitidig og det er enda mindre plass for slurv, for det å dyrke grønnsaker er annerledes enn å dyrke korn. Vi må starte foregangskooperativer og vokte oss for å rykke forhasta fram.

For å tilfredsstille byenes behov for grønnsaker, kan vi ikke stole på at bønder som arbeider for seg sjøl bringer det de dyrker til markedet. Vi må utvikle løsninger på produksjonssida såvel som når det gjelder forsynings- og salgskooperativer. Når det gjelder grønnsaker til de store byene, er det en stor motsigelse mellom tilbud og etterspørsel i øyeblikket.

Det er også store motsigelser mellom tilbud og etterspørsel når det gjelder korn og bomull, og andre vil snart dukke opp når det gjelder kjøtt, fett og matolje. Etterspørselen vokser raskt og vi kan ikke tilfredsstille den.

For å løse motsigelsen mellom tilbud og etterspørsel er det nødvendig å løse motsigelsen mellom eiendomsforholda og produktivkreftene. Bør eiendommen være individuell eller kollektiv? Kapitalistiske eiendomsforhold eller sosialistiske eiendomsforhold? Overflod av varer og produksjonsforholda under systemet med enkelteie er helt uforenlig med hverandre. Det må bli en overgang fra enkelteie til felleseie, til sosialisme. Det fins kooperativer på et lavt nivå, hvor hver skyter inn og eier sitt jordstykke, og det fins framskredne kooperativer hvor jorda eies i fellesskap, dvs. av kooperativet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

I en forstand er hensikten med generallinja å løse problemet med eiendomsforholda. Statseie skal utvides ved at det blir bygd nye statlige foretak, og ved at gamle blir fornya og utvida. De to typene privateie, den til det arbeidende folket og den til borgerskapet, skal forandres til henholdsvis felleseie og statseie (sammensmelting til sosialismen gjennom felles statlig og privat forvaltning). Bare på den måten kan produktivkreftene bli utvida og industrialiseringa av Kina bli fullført. Bare når produktivkreftene er blitt utvikla, kan motsigelsen mellom tilbud og etterspørsel bli løst.

II. TALEN DEN 4. NOVEMBER

Alt vi gjør må være i samsvar med virkeligheten, ellers er det galt. For å gjøre det som er i samsvar med virkeligheten, må vi ta omsyn til det som er nødvendig og det som er mulig, og det som er mulig er avhengig av de politiske og økonomiske vilkåra og kadersituasjonen. Nå er det på samme tid både nødvendig og mulig å utvikle kooperativer for jordbruksprodusenter, og det fins et stort grunnlag for det. Om vi ikke benytter oss av dette grunnlaget betyr det at vi står stille og ikke rykker fram. Beina våre er til for å gå med, og det er galt å stå stille hele tida. Det er ikke riktig å tvinge gjennom at kooperativer som oppfyller krava blir oppløst, dette er galt uansett hva forholda er. Kampanjen for å «stoppe ubetenksomhet og forhasta framrykking» var et vindkast, var den ikke det? Det kom ovafra og blåste overende en god del kooperativer for jordbruksprodusenter som burde ha overlevd. Vi bør sette i gang en undersøkelse av sånne kooperativer. Det vi finner bør bli gjort kjent og feila må vedgås, ellers kommer kadrene i herreda og aktivistene på sånne steder til å ruge på misnøye.

Vi må arbeide for sosialisme. «Oppretthold privateiendom» er ei borgerlig oppfatning. «Å være sammen hele dagen og aldri snakke om det vesentlige, men bare å gledè seg over å gjøre små tjenester — det er virkelig ei håpløs sak!» «Aldri snakke om det vesentlige» betyr aldri å snakke om sosialismen, aldri arbeide for sosialismen. Jordbrukskreditter, kornhjelp, skattlegging etter fastsatte takster, nedskjæring av skatten og fritaking ifølge loven, utbygging av vassreguleringsanlegg i mindre målestokk, brønner og kanaler, djup pløying og tett planting,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

riktig bruk av gjødsel, utbredt bruk av de nye typene av handploger, vannhjul, spredere, insektdrepende midler, osv. — alt dette er bra. Men å gjøre alt dette på grunnlag av småbonde-økonomien istedenfor å stole på sosialismen, er å gjøre bøndene små tjenester. Straks disse fine tingene blir knytta til generallinja og til sosialismen, vil saka være annerledes, og det vil ikke lenger være små tjenester. Vi må arbeide for sosialismen og binde disse fine tingene sammen med den. Når det gjelder å «opprettholde privateiendom» og «de fire store frihetene», er det enda større grunn til å kalle dem små tjenester, og dessuten er de til fordel for de rike og de velstående mellombøndene. Å sette sin lit ikke til sosialismen, men til å gjøre mye ut av småbondeøkonomien, og å gjøre små tjenester på grunnlag av systemet med enkeltøkonomi når det gjelder å øke kornproduksjonen kraftig, og når det gjelder å løse matproblemet og det enormt viktige problemet med landets økonomi og folkets utkomme — «det er virkelig ei håpløs sak»!

Som et gammelt ordspråk sier: «Straks overliket på et fiskegarn er dratt opp er alle maskene åpne.» Det er bare ved å holde fast på nøkkelleddet at alt annet vil komme på riktig plass. Nøkkelleddet betyr den viktigste saka. Motsigelsen mellom sosialismen og kapitalismen og den gradvise løsninga på denne motsigelsen — dette er den viktigste saka, nøkkelleddet. Grip dette nøkkelleddet, og alle typer politisk og økonomisk arbeid for å hjelpe bøndene vil komme inn under det.

Det er motsigelser både innafor og utafor jordbruksprodusentenes kooperativer. De kooperativene vi har nå er halv-sosialistiske, mens bønder som arbeider aleine utafor kooperativene helt er under systemet med privateie. Følgelig er det en motsigelse mellom de to. Lagá for gjensidig hjelp er forskjellig fra jordbruksprodusentenes kooperativer på den måten at de bare gjelder felles arbeid og ikke gjelder eiendomsforholda. Dagens kooperativer er bygd på grunnlag av privateiendom, med jord som er privateid, mens hver enkelt skyter inn andeler i trekkdyr og store jordbruksredskaper. Følgelig er det også en motsigelse innafor kooperativene mellom de sosialistiske faktorene og privateiendommen, en motsigelse som gradvis må bli løst. I framtida, når dagens halv-offentlige, halv-private eiendom utvikler seg til felleseiendom, vil denne motsigelsen bli løst. Vi tar støe skritt og beveger oss først fra lag for gjensidig hjelp, som inneholder kimen til sosialismen, til halvsosialistiske og seinere til fullt ut sosialistiske kooperativer (som vi fortsatt kaller kooperativer for jordbruksprodusenter og ikke kollektiv-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bruk). Stort sett er laga for gjensidig hjelp fortsatt grunnlaget for jordbruksprodusentenes kooperativer.

Ei viss tid blei det ikke sagt noe om gjensidig hjelp og kooperasjon i mange av dokumentene våre, og jeg la til ord om at det skulle utvikles gjensidig hjelp og kooperasjon eller at det skulle gjøres nødvendig og gjennomførbart politisk og økonomisk arbeid i alle sammen. Noen folk ville gjøre vesen av småbondeøkonomien, og dette er grunnen til at de konsentrerte seg om å gå mot at vi blanda oss for mye opp i bøndenes saker. Sant nok, det var noen som blanda seg for mye opp i det på den tida. «De fem overdrivelsene» fra høyere plan blei pressa ned gjennom forskjellige kanaler til de lavere plana og førte til mye bråk. «De fem overdrivelsene» må aldri bli godtatt verken i landsbyene, fabrikkene eller hærenhetene. Sentralkomiteen har utstedt flere dokumenter for å nedkjempe overdreven innblanding, og dette har gjort en del nytte. Hva betyr overdreven innblanding? Å lage subjektive planer som står i strid med virkeligheten og uten omsyn til hva som er nødvendig og mulig, eller å gjennomføre planer, også realistiske planer, ved hjelp av kommandometoder. Subjektivisme og kommandometoder er alltid skadelig, og vil være det ti tusen år fram i tida også. De er skadelige for den spredte småbondeøkonomien, og ikke mindre skadelige for kooperativene. Men å gjøre det som er både nødvendig og mulig, og dessuten å gjøre det med andre midler enn kommandometoder — dette kan ikke kalles for overdreven innblanding. Det som står ovafor burde være målestokken når vi går gjennom arbeidet vårt. Det som er subjektivistisk og urealistisk er galt. Alt som blir gjort med kommandometoder er også galt. Å stå stille og ikke gå fram er et høyreavvik, å gå lenger enn det som er mulig er et «venstre»avvik. Begge er uttrykk for subjektivisme. Å rykke forhasta fram er galt. Å ikke sette i gang kooperativer når det er mulig å sette dem i gang, er også galt. Å tvinge fram oppløsning av kooperativer er enda verre.

«Livet er tungt i landsbyene, alt er ikke bra og tiltaka vi har tatt passer ikke til småbondeøkonomien.» Slike klager fins det både i og utafor partiet. Sant nok er livet litt tungt i landsbyene, men vi bør analysere det skikkelig. I virkeligheten er ikke livet så tungt, de husstandene som har for lite korn, utgjør bare 10 prosent eller så, og halvparten av dem består av enker, foreldreløse og andre folk uten forsørger, som er i store vansker fordi de mangler arbeidskraft, men laga for gjensidig hjelp og kooperativene kan gi dem noe hjelp. Tross alt har de det mye bedre enn i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Kuomintangs dager, de har fått jord. Livet er virkelig tungt for folk i områder som er ramma av naturkatastrofer, men de har fått kornhjelp. Stort sett er livet til bøndene bra og blir bedre. Det er grunnen til at 80 til 90 prosent av dem føler seg lykkelige og støtter regjeringa. Om lag 7 prosent av befolkninga på landsbygda, godseierne og rikbøndene, er misfornøyde med regjeringa. «Livet er tungt i landsbyene, og forholda er forferdelige der» — dette er såvisst ikke mitt syn. Noen folk snakker både om hvor spredte landsbyene er, og om påkjenningene der, det vil si om hvor spredt småbondeøkonomien er, men når de gjør det nevner de ikke noe om å danne kooperativer. Å gjennomføre den sosialistiske omforminga av systemet med enkeltøkonomi, å fremme gjensidig hjelp og kooperasjon og å opprette kooperativer — det er ikke bare retninga vi må ta, men også den oppgava vi står overfor i øyeblikket.

Hadde det ikke vært for konferansen om finansielt og økonomisk arbeid som blei holdt i juli og august, ville spørsmålet om generallinja fortsatt ha vært uløst for mange kamerater. Målet med den konferansen var i hovedsak å avgjøre dette spørsmålet. Vi kritiserte Po I-po nettopp for feilen hans når det gjaldt å avvike fra generallinja. Kort sagt betyr generallinja gradvis fullføring av den sosialistiske industrialiseringa av landet vårt og av den sosialistiske omforminga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel. Det planmessige innkjøpet og tilførselen av korn som vi nylig har satt i verk har gitt sosialismen et kraftig puff framover. Konferansen om gjensidig hjelp og kooperasjon som vi holder nå, er kommet kort tid etter og vil gi sosialismen et nytt, kraftig puff framover. Ettersom kampanjen for gjensidig hjelp og kooperasjon er blitt holdt igjen mesteparten av dette året, må denne konferansen være mer aktiv når det gjelder dette. Men de politiske retningslinjene våre må bli klargjort. Det er veldig viktig å gjøre de politiske retningslinjene våre kjent.

«Aktiv ledelse og stø utvikling» — dette er bra sagt. Kampanjen er blitt holdt igjen mesteparten av dette året og har stått i stampe uten å ha rykka fram. Dette er ikke helt riktig. Men det fins ei positiv side ved det. Det er som å utkjempe slag. Etter hvert slag må det være tid til hvile og konsolidering før en tar fatt på det neste. Problemet er at på noen steder har vi gitt opp alt for mange stillinger, mens det på andre steder ikke har vært et spørsmål om å gi opp for mange stillinger, men å la være å skape utvikling der utvikling har vært mulig, eller å la være å tillate noen utvikling eller støtte det, slik at det blei ulovlig. I denne verden hender det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ofte at mange nye ting som er riktige blir sett på som ulovlige. Vi var sjøl «ulovlige» før i tida, mens Kuomintang var «lovlig». Men disse ulovlige kooperativene har holdt ut til den dag i dag, og gjør det riktig bra. Kan dere fortsatt nekte å anerkjenne dem? Dere må innrømme at de er lovlige, for tross alt har de klart seg.

Konferansen har diskutert aktiv ledelse og stø utvikling. Men dere må forutse noen vansker. Dere snakker om å være aktive og støe, men i praksis unnlater dere likevel å gi aktiv ledelse eller å oppnå stø utvikling. Det å være aktiv og stø medfører å sette kontrolltall, gi oppgaver og så å kontrollere om de er oppfylt. Ikke å oppfylle det som kan oppfylles er utillatelig, det viser mangel på entusiasme for sosialismen. Etter det kontrollen vår har vist, har 5 til 10 prosent av kooperativene vist en minska produksjon og gjør det ikke så bra. Dette kommer av mangel på aktiv ledelse. Sjølsagt er det uunngåelig at noen få kooperativer viser et fall i produksjonen på grunn av dårlig ledelse. Men om 20 prosent av kooperativene, eller til og med flere skulle vise et fall i produksjonen, ville det være et problem.

Generallinja betyr ei gradvis endring av produksjonsforholda. Ifølge Stalin er eiendomssystemet grunnlaget for produksjonsforholda.[3] Kameratene må ha en klar forståelse av dette punktet. Nå er både privat eie og sosialistisk offentlig eie lovlig, men privat eie vil gradvis bli ulovlig. Å «opprettholde privat eie» til tre mou jord og utøve «de fire store frihetene» er å gjøre det lettere for noen få rikbønder å vokse og følge den kapitalistiske vegen.

Fylkes- og distriktskadrer må gradvis legge om arbeidet sitt til gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen, til å fremme sosialismen. Om de ikke arbeider for sosialismen, hva arbeider de for da? For den individuelle økonomien? Sekretærer i fylkes- og distriktskomiteer i partiet må se på det å arbeide for sosialismen som et spørsmål av stor betydning. Partisekretærer må ta ledelsen, og jeg er sekretær i sentralkomiteen. Sekretærer i sentralkomite-byråene, sekretærer i provins-, prefektur-, fylkes- og distriktspartikomiteene og sekretærer på alle plan må personlig ta ledelsen og delta personlig i arbeidet. For tida vier sentralkomiteen 70 til 80 prosent av innsatsen sin til den sosialistiske omforminga av jordbruket. Og på samme vis er det å omforme kapitalistisk industri og handel også å arbeide for sosialismen. Kamerater i departementene for arbeid på landsbygda på alle plan, og alle de som er til stede på denne konferansen, må bli eksperter i den sosialistis-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ke omforminga av jordbruket og godt inne i teorien, linja, politikken og metoden.

Å forsyne byene med grønnsaker avhenger i hovedsak av planlagt tilførsel. Folkemengden er tett i de store byene og i de som vokser, og hvordan skulle de kunne klare seg uten grønnsaker? Dette problemet må løses. Det er ikke mulig å sikre produksjonen og tilførselen av grønnsaker ved å opprette lag for gjensidig hjelp i forstadsområdene, en kan hoppe over det stadiet og opprette halv-sosialistiske eller til og med helsosialistiske kooperativer. Dette spørsmålet må vi gå djupere inn i.

Det er satt fram en plan for å utvikle produsentkooperativer. Over 32 000 kooperativer skal opprettes i vinter og neste høst, og helt fram til tidspunktet for høstinnhøstinga. Innen 1957 vil tallet ha nådd 700 000. Men vi må vente ei plutselig økning på et eller annet tidspunkt, og tallet på kooperativer kan nå en million, kanskje mer. Kort sagt, opprett kooperativer i stor stil, og driv dem bra, led dem aktivt og oppnå ei stø utvikling.

Denne konferansen har båret frukter. Om vi ikke hadde holdt den, men venta til neste januar, ville det ha vært for seint og vinteren ville ha vært over. Vi skal holde en ny konferanse 26. mars neste år, og kontrollere hvordan planen vår er utført. Det er en god ide at denne konferansen fastsetter datoen for det neste møtet og vedtar at det vil gå igjennom oppfyllinga av resolusjonen som er fatta her. Neste høst vil vi holde enda en konferanse for å diskutere og avgjøre oppgavene for vinteren som kommer.

NOTER

1. Han Hsin var en ledende general under Liu Pang, den første keiseren i Handynastiet. Ifølge *Historiske opptegnelser,* spurte Liu Pang engang Han Hsin hvor mange styrker han kunne kommandere. «Jo flere jo bedre», svarte han.
2. Se side 231 nedafor.
3. J. V. Stalin: «Den dialektiske og historiske materialismen».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM GRUNNLOVSUTKASTET FOR FOLKEREPUBLIKKEN KINA

14. juni 1954

Dette grunnlovsutkastet har åpenbart støtte fra folket. Ut fra diskusjonene til mer enn fem hundre personer i Peking og til aktivister fra ulike kretser i provinsene og byprovinsene, det vil si ut fra de omfattende diskusjonene til over åtte tusen personer som er representative for hele landet, kan vi si at den foreløpige teksten var ganske god og fikk allmenn tilslutning og støtte. Også på møtet i dag har mange talt for det.

Hvorfor organisere disse omfattende diskusjonene? Det har flere fordeler. Vil for det første det som er blitt utarbeidd av de få vinne støtte fra de mange? Diskusjonene tyder på at det er alminnelig tilslutning til hovedbestemmelsene og grunnprinsippene i den foreløpige teksten. Alt som er riktig i den foreløpige teksten er blitt beholdt. Den kjensgjerninga at ideene til noen få ledere har fått tilslutning fra flere tusen mennesker, viser at disse tankene var godt underbygd, hensiktsmessige og gjennomførbare. Dette gir oss tillit. For det andre er det blitt samla inn over 5 900 forslag (spørsmål ikke medrekna) i diskusjonene. De er av tre slag. Det første slaget er forslag som er feilaktige. Det andre er forslag som ikke egentlig er gale, men som likevel er uhensiktsmessige og helst ikke bør bli vedtatt. Hvorfor samle dem inn hvis de ikke vil bli vedtatt? Er det noen god ting å samle inn disse forslaga? Ja, det er det. Det gjør at vi kan kjenne til at det fins slike syn om grunnloven blant de åtte tusen personene og trekke sammenlikninger. Det tredje slaget består av de forslaga som er blitt vedtatt. De er sjølsagt svært bra og nødvendige. Uten disse forslaga ville den foreløpige teksten fortsatt ha vært ufullstendig, mangelfull og ikke godt gjennomtenkt, sjøl om den grunn-

---

Tale på det trettiende møtet i det sentrale folkeregjeringsrådet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

leggende sett var riktig. Det er mulig at utkastet fortsatt er mangelfullt og ufullstendig i den forma det har nå, og vi må be folket over hele landet om å si meninga si. Etter det vi kan si nå, er dette utkastet forholdsvis fritt for ufullstendigheter, og det er resultatet av at vi har vedtatt fornuftige forslag.

Hvorfor har grunnlovsutkastet vunnet støtte fra folket? Jeg trur en grunn er at vi tok i bruk metoden med å samordne tankene til det ledende organet med tankene til massene da vi laga utkastet. Dette grunnlovsutkastet forener ideene til noen få ledere med ideene til mer enn åtte tusen mennesker, og etter at det er gitt ut, vil hele nasjonen diskutere det, slik at ideene til sentralkomiteen vil bli samordna med tankene til hele folket. Dette er måten å samordne ledelsen med massene og med de mange aktivistene på. Vi har brukt denne metoden før, og vi skal gjøre det i framtida. Den må bli brukt i all viktig lovgiving. Gjennom denne metoden har vi nå frambrakt et grunnlovsutkast som er temmelig godt og forholdsvis fritt for ufullstendigheter.

Hvorfor støtter alle dere som er her og det veldige antallet aktivister grunnlovsutkastet og finner det tilfredsstillende? Det er to hovedgrunner: Den ene er at det oppsummerer erfaringene fra fortida, og den andre er at det forener prinsippfasthet og smidighet.

For det første oppsummerer det erfaringene fra fortida, særlig erfaringene fra revolusjonen og oppbygginga vår de siste fem åra. Det oppsummerer erfaringene våre i folkets revolusjon, som blir leda av proletariatet, mot imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen, såvel som erfaringene våre når det gjelder samfunnsreform, økonomisk oppbygging, kulturell oppbygging og regjeringsarbeid de siste fem åra. Dessuten oppsummerer grunnlovsutkastet erfaringene med grunnlovsarbeid sia de siste åra av Ching-dynastiet, det vil si fra de nitten grunnlovsartiklene[1] i de siste dagene av Ching-dynastiet, fram til den provisoriske grunnloven for Republikken Kina[2] i 1912. Og det oppsummerer erfaringene fra de ulike grunnlovene og grunnlovsutkasta under regjeringene til krigsherrene i nord[3], den provisoriske grunnloven til Republikken Kina i perioden under politisk formynderskap av det reaksjonære Chiang Kai-shek-regimet, og helt fram til den falske grunnloven til Chiang Kai-shek. En av disse hadde positiv karakter, og de andre negativ. Følgelig var den provisoriske grunnloven for Republikken Kina i 1912 en nokså bra grunnlov for si tid. Sjølsagt var den ufullstendig og mangelfull. Den var av borgerlig karakter, men det var noe revolu-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sjonært og demokratisk ved den. Den var nøyaktig, og det er blitt sagt at den blei utarbeidd i all hast — det tok bare en måned fra loven blei satt opp til den blei vedtatt. Når det gjelder de andre grunnlovene og grunnlovsutkasta, var de fullstendig reaksjonære. Grunnlovsutkastet vårt er i hovedsak ei oppsummering av erfaringene våre i revolusjon og oppbygging, men samtidig er det ei sammenfatning av erfaringene våre hjemme og internasjonalt. Grunnloven vår er av et sosialistisk slag. Den er i hovedsak bygd på våre egne erfaringer, men har trukket veksler på det som er bra i grunnlovene til Sovjetunionen og folkedemokratiene. Når vi snakker om grunnlover, var borgerskapet forløperen. Borgerskapet, om det så er i Storbritannia, Frankrike eller USA, var revolusjonært ei tid, og det var i denne tida at borgerskapet begynte å lage grunnlover. Vi må ikke avskrive borgerlig demokrati med et pennestrøk og nekte borgerlige grunnlover en plass i historia. Likevel er ikke dagens borgerlige grunnlover bra i det hele tatt, de er dårlige, særlig grunnlovene til de imperialistiske landa, som er laga for å lure og undertrykke flertallet av folket. Grunnloven vår er av et nytt sosialistisk slag, forskjellig fra alle de borgerlige. Den er til og med langt mer progressiv enn grunnlovene til borgerskapet i den revolusjonære perioden det hadde. Vi er borgerskapet overlegne.

For det andre forener grunnlovsutkastet prinsippfasthet med smidighet. Det er to grunnprinsipper, prinsippet om demokrati og prinsippet om sosialisme. Demokratiet vårt er ikke et borgerlig demokrati, men et folkedemokrati, det vil si et folkets demokratiske diktatur, under ledelse av proletariatet, og bygd på forbundet mellom arbeidere og bønder. Prinsippet om folkedemokrati går igjen i hele grunnloven. Det andre prinsippet er prinsippet om sosialisme. Alt i dag fins sosialismen i landet vårt. Grunnloven fastsetter at den sosialistiske omforminga må bli gjennomført og at den sosialistiske industrialiseringa av landet vårt må bli til virkelighet. Det er prinsippet vårt. Skal vi sette sosialismen ut i praksis over natta på alle områder over hele landet når vi gjennomfører dette prinsippet om sosialisme? Det kan se svært revolusjonært ut, men fordi det mangler smidighet vil det ikke fungere, det vil støte på motstand og ende med nederlag. Derfor må det som ikke kan bli gjort for øyeblikket få tid til å bli gjort gradvis. Som det er fastslått, skal for eksempel statskapitalismen settes ut i praksis gradvis. Den vil ta ulike former, ikke bare form av felles statlig og privat driftsledelse. Legg merke til orda «gradvis» og «ulike». Det vil si at statskapitalisme i ulike

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

former skal settes ut i praksis gradvis, for å oppnå hele folkets sosialistiske eie. Hele folkets sosialistiske eie er prinsippet, men for å gjøre dette prinsippet til virkelighet må vi forene det med smidighet. Og smidighet betyr statskapitalisme, som ikke tar ei, men «ulike» former, og som ikke kan gjøres til virkelighet over natta, men «gradvis». Det bidrar til å skape smidighet. I grunnloven vår tar vi med det som er gjennomførbart nå, og utelukker det som ikke er det. La oss for eksempel ta de materielle garantiene for borgerrettene. De vil avgjort bli utvida når produksjonen vokser i framtida, men ordlyden i grunnloven er bare «utvide seg gradvis». Også dette betyr smidighet. Ta et annet eksempel, enhetsfronten. Den er tatt med i fellesprogrammet. Og nå er den også tatt med i innledninga til grunnlovsutkastet. Det er nødvendig å ha en «brei demokratisk enhetsfront av folket, som er sammensatt av alle de demokratiske klassene, demokratiske partiene og gruppene og folkeorganisasjonene». Dette vil tjene til å berolige de ulike samfunnslaga, det nasjonale borgerskapet og de demokratiske partiene, så vel som bøndene og småborgerskapet i byene. Og så har vi spørsmålet om minoritetsnasjonalitetene, som både har ei allmenn og ei særegen side. De allmenne bestemmelsene i grunnloven gjelder den allmenne sida ved dem, de særegne bestemmelsene den særegne sida ved dem. Minoritetsnasjonalitetene har særegne kjennetegn politisk, økonomisk og kulturelt sett. Hva kjennetegner økonomien deres? La meg gjengi ett eksempel. Artikkel 5 i grunnlovsutkastet vårt slår fast at det fins fire former for eie av produksjonsmidlene i Folkerepublikken Kina. I virkeligheten fins det andre eieformer i minoritetsnasjonalitetsområdene våre. Fins det fortsatt primitivt felleseie i landet vårt? Jeg er redd det fortsatt fins blant noen av minoritetsnasjonalitetene. På samme vis fins det fortsatt slaveeie og føydaleie. Fra et moderne standpunkt er slavesystemet, føydalsystemet og det kapitalistiske systemet dårlige alle sammen, men historisk sett var de mer progressive enn det primitive fellesskapssystemet. Disse systemene var progressive i førstninga, men ikke seinere. Derfor blei de fortrengt etter tur. Artikkel 70 i grunnlovsutkastet vårt fastsetter at minoritetsnasjonalitetsområdene «kan vedta forordninger både når det gjelder å utøve autonomien og forordninger i særskilte saker, i lys av de politiske, økonomiske og kulturelle særtrekka til nasjonaliteten eller nasjonalitetene i et bestemt område». Alt dette er eksempler på samordning av prinsippfasthet og smidighet.

Grunnlovsutkastet er blitt allment lovprist og støtta nettopp av disse

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

to grunnene: Det oppsummerer tidligere erfaringer riktig og skikkelig, og det samordner prinsippfasthet og smidighet riktig og skikkelig. Ellers trur jeg ikke at folk ville ha lovprist og støtta det.

Det er fullt ut mulig og det er nødvendig å sette dette grunnlovsutkastet i kraft. I dag er det sjølsagt fortsatt et utkast, men om noen få måneder, etter at den nasjonale folkekongressen har godkjent det, vil det være den formelle grunnloven. Vi må gjøre oss klare nå til å handheve den. Straks loven er godtatt, må hele nasjonen, alle og enhver, overholde den. Særlig må personellet i staten, og i første rekke de som er til stede her, gå foran i å overholde den. Å ikke overholde grunnloven er å krenke den.

Når det blir kunngjort, kommer grunnlovsutkastet vårt til å vinne enstemmig støtte fra hele folket og høyne entusiasmen deres. En organisasjon må ha regler, og det samme må en stat. En grunnlov er et sett allmenne regler, det er den grunnleggende loven. Å sammenfatte prinsippene for folkedemokrati og sosialisme i form av en grunnleggende lov, i form av en grunnlov, slik at folket i hele landet vil ha en klar kurs foran seg, og vil føle seg sikre på at de har en klar, bestemt og riktig veg å følge, vil høyne entusiasmen deres.

Kommer dette grunnlovsutkastet til å gjøre inntrykk på verden når det blir kunngjort? Ja, det vil det — både på den demokratiske leiren og på de kapitalistiske landa. Folk i den demokratiske leiren vil bli glade over å se at vi har staka ut en klar, bestemt og riktig veg. De vil bli glade fordi vi kinesere er glade. De undertrykte og utbytta folka i de kapitalistiske landa kommer også til å bli glade når de får vite om den. Sjølsagt er det noen som ikke vil bli glade, verken imperialistene eller Chiang Kai-shek vil bli det. Trur dere at Chiang Kai-shek vil bli lykkelig? Jeg trur dere veit at han ikke vil bli det, uten å spørre han. Vi kjenner Chiang Kai-shek så alt for godt. Han vil avgjort være mot den. Og president Eisenhower vil heller ikke bli lykkelig, han vil si at den ikke er bra i det hele tatt. De kommer til å si at denne grunnloven vår har staka ut en klar og bestemt, men svært dårlig veg, en gal veg, og at sosialisme og folkedemokrati er dumheter. De vil heller ikke sette pris på smidigheten vår. Det de ville like best, var at vi trylla fram sosialismen over natta og rota til alt sammen. Det ville gjøre dem virkelig lykkelige. De vil heller ikke like at Kina har en enhetsfront. De ønsker at vi skal spille et «ettparti-spill». Grunnloven vår har nasjonale særmerker, men på samme tid har den en internasjonal karakter. Den er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

en nasjonal og en internasjonal foreteelse. Mange nasjoner blir undertrykt av imperialismen og føydalismen slik vi en gang var, og de er flertallet av befolkninga i verden. Det vil hjelpe folka i disse landa at vi har en revolusjonær grunnlov, en folkedemokratisk grunnlov, og en klar, bestemt og riktig veg.

Hovedmålet vårt er å stri for å bygge et stort sosialistisk land. Landet vårt er et stort land med 600 millioner mennesker. Hvor lang tid vil det egentlig ta å fullføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omforminga og mekaniseringa av jordbruket, og gjøre Kina til et stort sosialistisk land? Ikke nødvendigvis. Vi vil ikke sette en streng tidsfrist nå. Det vil trulig ta en periode på tre femårsplaner, eller femten år, å legge grunnlaget. Vil Kina da bli et stort land? Jeg mener at om lag femti år, eller ti femårsplaner, sannsynligvis vil være nok til at vi kan bygge et stort sosialistisk land. I løpet av den tida vil det stå bra til i Kina, og landet være helt forskjellig fra det det er nå. Hva kan vi lage nå? Vi kan lage bord og stoler, tekopper og tekanner, vi kan dyrke korn og male det til mel, og vi kan lage papir. Men vi kan ikke lage en eneste bil, fly, stridsvogn eller traktor. Derfor må vi ikke skryte og være kjepphøye. Jeg mener sjølsagt ikke at vi kan bli kjepphøye når vi lager den første bilen vår, mer kjepphøye når vi lager ti biler og enda mer kjepphøye når vi lager flere og flere biler. Det holder ikke. Sjøl etter femti år, når det står bra til i landet vårt, må vi fortsatt være like beskjedne som vi er nå. Om vi i løpet av den tida blir innbilske og ser ned på andre, ville det være ille. Vi må ikke bli innbilske om hundre år engang, vi må aldri bli kjepphøye.

Denne grunnloven vår er av et sosialistisk slag, men ennå er den ikke en fullstendig sosialistisk grunnlov. Den er en grunnlov for overgangsperioden. Nå må vi forene folket i hele landet og forene alle de kreftene som kan og må bli forent i kampen for å bygge et stort sosialistisk land. Og grunnloven er blitt laga særskilt for dette formålet.

Til slutt noen forklarende ord. Enkelte sier at det er på grunn av uvanlig beskjedenhet fra visse enkeltpersoners side at noen artikler er blitt strøket fra grunnlovsutkastet. Vi kan ikke si det på denne måten. Det var ikke av beskjedenhet, men fordi det å ta med disse artiklene ville være uriktig, uforsvarlig og uvitenskapelig. I en folkedemokratisk stat som vår, bør ikke slike uriktige artikler bli tatt med i grunnloven. Vi har ikke utelatt noe som burde ha vært med av beskjedenhet. Når det gjelder vitenskap, er det ikke snakk om å være beskjeden eller ubeskje-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

den. Å lage grunnlover er et spørsmål om vitenskap. Vi må tru på vitenskapen og ikke noe annet, det vil si at vi ikke må stole blindt på noe. Det som er rett er rett, og det som er galt er galt, uansett om det gjelder kinesere eller utlendinger, uansett om det gjelder de døde eller de levende. Å tru noe annet er blind tru. Vi må kvitte oss med blind tru. Vi må tru på det som er riktig, og ikke på det som er uriktig, enten det er eldgammelt eller moderne. Ikke bare det — vi må kritisere det som er uriktig. Bare det er ei vitenskapelig holdning.

NOTER

1. Dette viser til de nitten grunnlovsartiklene som Ching-regjeringa kunngjorde i november 1911.

2. Den provisoriske grunnloven til Republikken Kina blei kunngjort av dr. Sun Yat-sen da han tiltrådte som provisorisk president for Republikken Kina etter revolusjonen i 1911.

3. Dette viser til Yuan Shih-kai-regjeringas grunnlovsutkast fra det himmelske tempelet fra 1913, og den provisoriske grunnloven til den regjeringa fra 1914, Tsao Kun-regjeringas grunnlov fra 1923 og den provisoriske regjeringa til Tuan Chi-jui sitt grunnlovsutkast fra 1925.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

STRI FOR Å BYGGE ET STORT SOSIALISTISK LAND

15. september 1954

Medutsendinger!

Det første møtet i Folkerepublikken Kinas første nasjonale folkekongress åpner i dag i hovedstaden vår, Peking.

Det samla tallet på utsendinger er 1 226. 1 211 av disse har meldt at de kommer, og 15 har ikke gjort det på grunn av sykdom eller av andre og har søkt om permisjon. 70 av dem som har meldt seg kan ikke delta i dag på grunn av sykdom eller andre grunner. Det virkelige tallet på utsendinger som er til stede på møtet i dag er 1 141. Det er et vedtaksdyktig antall.

Det første møtet i Folkerepublikken Kinas første nasjonale folkekongress er pålagt viktige oppgaver.

Oppgavene til dette møtet er:

å vedta en grunnlov,

å gi ei rekke viktige lover,

å godkjenne meldinga om arbeidet til regjeringa, og

å velge de nye statslederne.

Møtet vi holder nå har stor og historisk betydning. Det er en milepel som markerer de nye seirene og framstega til folket vårt sia folkerepublikken vår blei grunnlagt i 1949. Grunnloven som skal vedtas på dette møtet kommer til å fremme den sosialistiske saka i landet vårt enormt.

Hovedoppgava vår er å samle hele folket og vinne støtte fra alle vennene våre i utlandet i kampen for å bygge et stort sosialistisk land, forsvare verdensfreden og fremme det menneskelige framstegets sak.

Åpningstale på det første møtet i Folkerepublikken Kinas første nasjonale folkekongress.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Folket i landet vårt må arbeide hardt, gjøre sitt beste for å lære av framskredne erfaringer fra Sovjetunionen og andre broderland, være ærlige og flittige, oppmuntre og hjelpe hverandre, være på vakt mot skryt og hovmot. Det må forberede seg på å bygge opp landet vårt, som i dag er økonomisk og kulturelt tilbakeliggende, til et stort industrialisert land med en framskreden moderne kultur i løpet av flere femårsplaner.

Saka vår er rettferdig. Ei rettferdig sak er uovervinnelig overfor en hvilken som helst fiende.

Den innerste krafta som leder saka vår framover er det kinesiske kommunistpartiet.

Det teoretiske grunnlaget som rettleier tenkninga vår er marxismen-leninismen.

Vi har full tillit til at vi kan overvinne alle vansker og gjøre landet vårt til en stor sosialistisk folkerepublikk.

Vi går framover.

Vi er nå opptatt med ei stor og svært ærefull sak som forfedrene våre aldri ga seg i kast med.

Vi må nå målet vårt.

Vi kan utvilsomt nå målet vårt.

La alle de 600 millioner menneskene i landet vårt stå sammen og stri for den felles saka vår!

Lenge leve det store fedrelandet vårt!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

BREV OM STUDIET AV *DRØMMEN OM DET RØDE ROMMET*

16. oktober 1954

To artikler som tilbakeviser Yu Ping-po er lagt ved. Vær så snill å lese dem. Det er første gangen på over tretti år at det er blitt retta et alvorlig angrep mot de feilaktige synspunktene til de såkalte autoritetene på *Drømmen om det røde rommet.* Forfatterne er to medlemmer av ungdomsforbundet. Først skreiv de til *Litteraturtidende* for å spørre om det var i orden at de kritiserte Yu Ping-po, men de blei oversett. I denne situasjonen var det deres plikt å skrive til læreren sin ved Shantung-universitetet, deres alma mater, og de fikk støtte. Artikkelen deres som tilbakeviser «Ei avhandling om *Drømmen om det røde rommet*» blei trykt i universitetstidsskriftet *Litteratur, historie og filosofi.* Så kom saka opp igjen i Peking. Det blei foreslått at Folkets Dagblad skulle trykke opp igjen artikkelen for å starte en diskusjon og føre kritikken videre. Det blei heller ikke noe av dette fordi visse personer protesterte av ulike grunner (de viktigste var at det var «en artikkel skrevet av folk som ikke betydde noe» og at «partiavisa ikke er et forum for åpent ordskifte»). Til slutt blei det gjort et kompromiss og artikkelen blei tillatt trykt opp i *Litteraturtidende.* Seinere brakte «Litteraturarv»-sida i Kuangming Dagblad en annen artikkel av de to unge mennene som gjendriver boka til Yu Ping-po om *Studiet av «Drømmen om det røde rommet».* Det ser ut til at det kan være en kamp under oppseiling mot den borgerlige idealismen til Hu Shih-skolen innafor området for klassisk litteratur. Denne skolen har forgifta tankene til de unge i mer enn tretti år. Hele greia er blitt satt i gang av to «personer som ikke betyr noe», mens «storkarene» har oversett og forhindra den, slik de har for vane.

Brev til kamerater i Det politiske byrået i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti og andre kamerater som det angår.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

De går inn for en enhetsfront med borgerlige skribenter i spørsmålet om idealismen, og blir villige gisler for borgerskapet. Saka er nesten lik den med filmene *Den virkelige historia om Ching-hoffet*[1] og *Wu Hsuns liv,* da de blei vist. *Den virkelige historia om Ching-hoffet,* som er blitt omtalt av visse folk som en patriotisk film, men som i virkeligheten er en film om landssvik, er aldri blitt kritisert sia den blei vist over hele landet. *Wu Hsuns liv* er blitt kritisert, men fram til i dag har en ikke trukket noen lærdom av det. Og i tillegg er slike merkelige ting skjedd som at idealismen til Yu Ping-po er blitt godtatt, mens de levende kritiske avhandlingene av «de personene som ikke betyr noe» blir undertrykt. Dette fortjener oppmerksomhet.

Mot slike borgerlige intellektuelle som Yu Ping-po må holdninga vår være at vi forener oss med dem, men vi må kritisere de feilaktige ideene deres som forgifter tankene til de unge, og vi må avgjort ikke gi oss over for dem.

NOTER

1. *Den virkelige historia om Ching-hoffet* var en reaksjonær film som bakvaska den patriotiske Yi Ho Tuan-bevegelsen fra 1900 og forkynte kapitulasjon overfor imperialismen. Denne filmen om landssvik lovpriste Liu Shao-chi som en film om «patriotisme».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DET KINESISKE FOLKET LAR SEG IKKE KUE AV ATOMBOMBA

28. januar 1955

Kina og Finland er land som står på vennskapelig fot med hverandre. Forbindelsene mellom oss er grunnlagt på de fem prinsippene om fredelig sameksistens.

Kina og Finland har aldri vært i konflikt med hverandre. Krigene som Kina har ført mot europeiske land før i tida var bare retta mot Storbritannia, Frankrike, Tyskland, Tsar-Russland, Italia, Det østerriksk-ungarske keiserdømmet og Nederland. Alle disse landa kom langt borte fra for å drive aggresjon mot Kina, som i invasjonene fra de engelsk-franske allierte styrkene og de allierte styrkene fra de åtte maktene, medrekna De forente stater og Japan. Seksten land deltok i aggresjonen mot Korea, medrekna Tyrkia og Luxemburg. Alle disse angriperlanda hevda at de var fredselskende, mens de stempla Kina og Korea som angripere.

I dag kommer faren for verdenskrig og truslene mot Kina i hovedsak fra krigshisserne i De forente stater. De har okkupert vårt Taiwan og Taiwan-stredene og overveier å sette i gang en atomkrig. Vi har to prinsipper: For det første ønsker vi ikke krig. For det andre kommer vi til å slå besluttsomt tilbake om noen invaderer oss. Det er dette vi lærer medlemmene av kommunistpartiet og hele nasjonen. Det kinesiske folket kommer ikke til å la seg kue av atomutpressinga fra USA. Landet vårt har ei befolkning på 600 millioner og et landområde på 9 600 000 kvadratkilometer. De forente stater kan ikke utslette den kinesiske nasjonen med det lille atombombelageret sitt. Sjøl om atombombene til

---

Hovedpunkter i en samtale med ambassadør Carl Johan (Cay) Sundstrøm, den første finske utsendingen til Kina, da han la fram akkreditivene sine.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

USA var så kraftige at de ville lage et hull tvers gjennom jorda eller sprenge den i stykker om de blei sluppet over Kina, så ville det neppe bety noe for universet som helhet, sjøl om det kunne bli ei viktig hending for solsystemet.

Vi har et uttrykk om hirse og gevær. Når det gjelder De forente stater, er det fly og A-bomba. Men hvis De forente stater setter i gang en aggresjonskrig mot Kina med flya sine og A-bomba si, så kommer Kina helt sikkert til å gå seirende ut av slaget med hirsen og geværa sine. Folket i hele verden kommer til å støtte oss. Som et resultat av den første verdenskrigen blei tsaren, godseierne og kapitalistene i Russland utsletta. Som et resultat av den andre verdenskrigen blei Chiang Kai-shek og godseierne styrta i Kina og de østeuropeiske landa, og ei rekke land i Asia blei frigjort. Om De forente stater skulle sette i gang en tredje verdenskrig, og vi antar at den varte i åtte eller ti år, ville resultatet være at de herskende klassene i De forente stater, Storbritannia og de andre medskyldige landa blei utsletta, og at størstedelen av verden blei omdanna til land under ledelse av kommunistiske partier. Verdenskriger slutter ikke til fordel for krigshisserne, men til fordel for kommunistpartiene og de revolusjonære folka i alle land. Hvis krigshisserne har tenkt å starte krig, så må de ikke klandre oss for å gjøre revolusjon eller drive med «undergravingsvirksomhet», som de driver og snakker om hele tida. Hvis de avstår fra krig, kan de overleve litt lenger på denne kloden. Men jo snarere de får i stand en krig, jo snarere kommer de til å bli utsletta fra jordoverflata. Så kommer det til å bli danna et folkenes forente nasjoner, kanskje i Shanghai, kanskje et eller annet sted i Europa, eller det kan bli danna på nytt i New York, så snart krigshisserne til USA er utsletta.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TALER PÅ LANDSKONFERANSEN TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

Mars 1955

ÅPNINGSTALE

21. mars 1955

Kamerater utsendinger til landskonferansen til Kinas Kommunistiske Parti!

Det er tre punkter på dagsordenen på denne landskonferansen vår: 1) den første femårsplanen for utviklinga av nasjonaløkonomien og ei beretning om denne planen, 2) ei beretning om den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shih, og 3) opprettinga av en sentral kontrollkommisjon.

På grunnlag av Lenins lære om overgangsperioden har sentralkomiteen oppsummert erfaringene som er vunnet sia Folkerepublikken Kina blei grunnlagt, og i 1952 la den fram partiets generallinje for overgangsperioden, på et tidspunkt da stadiet med gjenreisinga av Kinas nasjonaløkonomi nærma seg slutten. Denne generallinja betyr skrittvis gjennomføring av den sosialistiske industrialiseringa av landet sammen med den sosialistiske omforminga av jordbruket, handverket og den kapitalistiske industrien og handelen i løpet av en periode på grovt sett tre femårsplaner, og følgelig at målet med å bygge et sosialistisk samfunn i Kina blir nådd. Praksis har bevist at generallinja til partiet og de viktige politiske retningslinjene og tiltaka for å sette den ut i livet er riktige. Vi har gjort store bragder i arbeidet vårt, takket være innsatsen til alle kameratene i partiet og folket i hele landet. Men det har også vært mangler og feil. Mange av de tiltaka vi tenkte ut kan umulig være formålstjenlige på alle vis, og de må utfylles og revideres i lys av nye erfaringer mens de blir utført.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Den første femårsplanen for utviklinga av nasjonaløkonomien er et stort steg fram mot å gjøre partiets generallinje til virkelighet. Denne landskonferansen må diskutere dette planutkastet samvittighetsfullt i lys av de praktiske erfaringene våre, for å gjøre innholdet i den forholdsvis holdbart og dermed få planen til å bli dugelig.

Det er ikke noen lett oppgave å bygge et sosialistisk samfunn i et stort land som vårt, med sine sammensatte vilkår og tidligere svært tilbakeliggende økonomi. Vi kan klare å bygge et sosialistisk samfunn i løpet av tre femårsplaner, men å bygge et sterkt, høyt industrialisert sosialistisk land vil kreve flere tiår med hardt arbeid, la oss si femti år, eller hele den andre halvdelen av dette hundreåret. Oppgava vår krever at vi handterer forholda i folket godt, særlig forholda mellom arbeiderklassen og bøndene. Den krever at vi handterer forholda blant de ulike nasjonalitetene våre godt. Samtidig krever den at vi gjør godt arbeid med å fremme nært samarbeid med Sovjetunionen, som er et stort og framskredent sosialistisk land, og med folkedemokratiene, og også at vi fremmer samarbeid med alle de fredselskende landa og folka i den kapitalistiske verden.

Vi sier ofte at vi ikke må bli innbilske fordi vi har gjort det bra i arbeidet vårt, og at vi kamerater må fortsette å være beskjedne og lære av de framskredne landa, av massene og av hverandre for å gjøre færre feil. Jeg mener alt dette fortsatt trenger å bli gjentatt på denne partikonferansen. Av saka om den partifiendtlige virksomheten til Kao Kang og Jao Shu-shih kan vi se at innbilskhet og sjøltilfredshet virkelig fins i partiet vårt, ja, i en alvorlig grad blant visse kamerater. Om vi ikke greier å overvinne det, vil det hindre at den store oppgava med å bygge et sosialistisk land blir gjennomført.

Som alle dere kamerater veit, var ikke oppkomsten av den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shih på noen måte tilfeldig, men et krasst uttrykk for den heftige klassekampen i landet vårt på dette stadiet. Det forbryterske målet til denne partifiendtlige alliansen var å splitte partiet vårt og gripe den øverste makta i partiet og staten med sammensvergelsesmetoder, og på det viset bane vegen for at de kontrarevolusjonære kunne komme tilbake til makta. Under den enhetlige ledelsen til sentralkomiteen har partiet vårt knust den partifiendtlige alliansen og blitt enda mer samla og konsolidert. Dette er en viktig seier i kampen vår for sosialismens sak.

Saka med Kao Kang og Jao Shu-shih tjener som en viktig lærdom for

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

partiet vårt, og alle medlemmene må ta dette som en advarsel og sikre at liknende tilfeller ikke vil gjenta seg i partiet. Kao Kang og Jao Shu-shih smidde renker og lagde sammensvergelser. De opererte i dølgsmål i partiet og sådde i hemmelighet splid blant kameratene, men offentlig gjorde de gode miner til slett spill for å dekke over virksomheten sin. Dette var nettopp den slags skjendig virksomhet som godseierklassen og borgerskapet vanligvis tydde til før i tida. I *Det kommunistiske partis manifest* sier Marx og Engels: «Kommunistene forakter å skjule syna og måla sine.» Som kommunister, for ikke å snakke om som overordna partikadrer, må vi alle være åpne og ærlige politisk, alltid klare til å uttrykke de politiske syna våre åpent, og ta et standpunkt for eller mot i hvert eneste viktige politiske spørsmål. Vi må aldri følge eksemplet til Kao Kang og Jao Shu-shih og ty til renkespill.

Ut fra formålet med å bygge et sosialistisk samfunn, mener sentralkomiteen at det på dette kritiske tidspunktet er nødvendig å opprette en sentral kontrollkommisjon i samsvar med partivedtektene for å erstatte den gamle kommisjonen for kontroll av disiplinen. Målet til kommisjonen er å stramme opp partidisiplinen i den nye perioden med heftig klassekamp, trappe opp kampen mot alle slags krenkinger av loven og disiplinen, og især være på vakt mot at saker som den partifiendtlige alliansen Kao-Jao, som setter interessene til partiet i alvorlig fare, skal gjenta seg.

I lys av de forskjellige lærdommene fra fortida og den kjensgjerninga at individuell klokskap bare kan bli godt utnytta når den blir samordna med kollektiv klokskap, slik at det blir gjort færre feil i arbeidet vårt, må sentralkomiteen og partikomiteene på alle plan holde seg til prinsippet om kollektiv ledelse og fortsette å gå mot to avvik, nemlig personlig diktatur og undergraving av sentralismen. Vi må forstå at kollektiv ledelse og personlig ansvar er to sider som ikke står i motsetning til hverandre, men er knytta til hverandre. Og personlig ansvar er noe helt forskjellig fra personlig diktatur, som krenker prinsippet om kollektiv ledelse.

Internasjonalt er vilkåra for tida gunstige for den sosialistiske oppbygginga vår. Den sosialistiske leiren under ledelse av Sovjetunionen er sterk, og rekkene i den er samla, mens den imperialistiske leiren er svak og plaga av ei rekke uovervinnelige motsigelser og kriser. Men likevel må vi skjønne at vi fortsatt er omgitt av imperialiststyrker og vi må være forberedt på alle mulige krisesituasjoner. Skulle imperialistene slippe løs

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

en krig i framtida, ville de høyst trulig sette i verk et overraskelsesangrep, som i den andre verdenskrigen. For å unngå å bli tatt på senga av ei slik plutselig vending, må vi derfor være forberedt mentalt og materielt. Dette er ei side av saka. Den andre sida er at de kontrarevolusjonære kreftene som fortsatt fins i landet framleis er svært aktive, og vi må ta utgangspunkt i kjensgjerningene og gi dem flere slag på et planmessig og skjønnsomt vis for å svekke disse skjulte kontrarevolusjonære enda mer og sikre tryggheten til den sosialistiske oppbygginga vår. Dersom vi tar skikkelige tiltak når det gjelder disse to sidene, kan vi hindre fiendene våre i å gjøre oss alvorlig skade. Ellers kan vi komme til å gjøre feil.

Kamerater. Vi er nå inne i en ny historisk periode. Når et land i Østen med ei befolkning på 600 millioner skal gjøre sosialistisk revolusjon, endre utseendet sitt og gangen i historia si, gjennomføre industrialiseringa og den sosialistiske omforminga av jordbruket, handverket og den kapitalistiske industrien og handelen i det vesentlige i løpet av en periode på grovt sett tre femårsplaner, og nå igjen eller gå forbi de mektigste kapitalistiske landa i verden på noen tiår — når det gjør alt dette vil det uunngåelig møte vansker som er like tallrike som, ja kanskje større enn de vi møtte i den demokratiske revolusjonen. Ikke desto mindre, kamerater, er vi kommunister kjent for å være uforferda overfor vansker. Taktisk sett må vi ta alle vansker alvorlig. Vi må ta hver særskilt vanske alvorlig, skape de nødvendige vilkåra, studere metodene for å hamle opp med dem og overvinne dem en etter en og gruppe for gruppe. Erfaringene fra de tiåra som har gått viser at vi virkelig greide å overvinne alle vanskene vi møtte. Alle slags vansker må vike for kommunister, akkurat som i ordtaket: «Fjella bøyer seg og elvene viker.» Den lærdommen vi kan trekke ut av dette er at vi kan forakte vanskene. Her snakker vi om strategien, og situasjonen som helhet. Hvor stor vansken enn måtte være, kan vi ta raske tiltak for å løse den. Vansker er ikke noe annet enn det både fiendene våre i samfunnet og naturen legger i vegen for oss. Vi veit at imperialistene, våre egne kontrarevolusjonære, agentene deres i partiet vårt og så videre, bare er døende krefter, mens vi sjøl er de nyfødte kreftene og har sannheten på vår side. Mot dem er vi alltid uovervinnelige. Et overblikk over historia vår vil sette oss i stand til å skjønne dette poenget. Da partiet vårt først blei grunnlagt i 1921, var det svært lite og hadde bare noen få titalls medlemmer, men seinere vokste det i styrke likevel og greidde å styrte den mektige innenlandske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fienden. Naturen som fiende kan også bli overvunnet. I naturen som i samfunnet er alle nyfødte krefter uovervinnelige i seg sjøl. Motsatt er alle gamle krefter, uansett hvor tallrike de er, nødt til å bli utrydda. Derfor kan og må vi forakte alle de vanskene vi møter i denne verden samme hvor veldige de måtte være og se på dem som om de ikke fortjente forakt engang. Slik er optimismen vår. Den er bygd på vitenskapelig grunn. Forutsatt at vi veit mer om marxismen-leninismen og naturvitenskapene, kort sagt mer om lovene for den objektive verden, og gjør færre feil av det subjektivistiske slaget, er vi sikre på å nå måla våre i revolusjonen og oppbygginga.

AVSLUTNINGSTALE

31. mars 1955

Kamerater!

Talene fra utsendingene er nå slutt. Nå vil jeg si noen få ord om disse spørsmåla: Ei vurdering av denne konferansen, femårsplanen, saka med Kao Kang og Jao Shu-shih, situasjonen nå og den åttende kongressen.

1. VURDERING AV DENNE KONFERANSEN

De fleste av kameratene er enige om at konferansen har vært en stor seier og at den har vært et nyttig korrigeringsmøte, som føyer seg til korrigeringa fra Yenan-dagene. Demokratiet er blitt fremma og det er blitt gjennomført kritikk og sjølkritikk som har satt oss i stand til å kjenne hverandre bedre, tenke mer etter de samme linjene og komme til en felles forståelse. Det har vært en felles forståelse blant oss, men i noen spørsmål har meningene vært forskjellige, og denne konferansen har satt oss i stand til å gjøre forståelsen vår enhetlig. Partiet vårt vil være mer enhetlig på dette grunnlaget, det vil si på grunnlag av felles forståelse av ideologi, politikk og ulike politiske retningslinjer. Som kamerat Chou En-lai sa det: Vi kan si at den sjuende nasjonale

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kongressen til partiet og den ideologiske og politiske korrigeringa av hele partiet i perioden før den, la grunnlaget for den ideologiske enheten i partiet vårt. På grunnlag av denne enheten gikk vi fram til å vinne seier i den demokratiske revolusjonen mot imperialisme, føydalisme og byråkratkapitalisme. På samme vis vil denne konferansen gjøre oss i stand til å vinne seier for sosialismen.

Denne konferansen har bevist at partiet vårt har nådd et mye høyere nivå. Partiet har ikke bare gjort kjempesteg framover etter den sjuende kongressen for ti år sia, men også etter det andre og tredje plenumsmøtet i den sjuende sentralkomiteen i 1949 og 1950. Dette er bra, konferansen viser at vi gjør framskritt.

Vi har gått inn i en periode, en ny periode i historia vår, da det vi har satt oss fore å gjøre, tenke på og gi oss i kast med er sosialistisk industrialisering, sosialistisk omforming og modernisering av det nasjonale forsvaret vårt, og vi er i ferd med å gjøre det samme når det gjelder atomkraft. Når det gjelder partiet som helhet, kaster en del kamerater seg skikkelig ut i arbeidet sitt, mens andre ikke gjør det. Dette gjelder også for kameratene som er til stede på denne konferansen. Som når det gjelder leger, er det noen som kan utføre operasjoner, og noen som ikke kan det. Noen kan gi intravenøse innsprøytinger og noen kan det ikke, og veit bare hvordan de skal gi underhudsinnsprøytinger. Og det fins leger som ikke tør å gå under huden og bare kan arbeide på overflata. Sjøl om en del ikke kaster seg ut i arbeidet sitt, gjør de fleste kameratene det, og temmelig mange ser ut til å ha lært faget sitt og er nesten blitt eksperter i det. Dette er blitt bevist på denne konferansen, og det er en svært god ting. For nå står vi overfor nye problemer, nemlig sosialistisk industrialisering, sosialistisk omforming, et nytt forsvarssystem og andre nye arbeidsfelter. Det er oppgava vår å tilpasse oss denne nye situasjonen, kaste oss ut i oppgavene våre og bli eksperter. Derfor er det nødvendig å skolere dem som har latt være å kaste seg ut i oppgava si og holdt seg på overflata, slik at de blir eksperter alle sammen.

Kampen mot den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shushih vil føre partiet vårt et stort steg framover.

Vi må spre den dialektiske materialismen blant de fem millionene intellektuelle i og utafor partiet og blant kadrer på alle plan, slik at de tilegner seg den og nedkjemper idealismen. Da vil vi klare å organisere et mektig korps av teoriarbeidere, som vi har et brennende behov for. Det vil igjen være en svært god ting.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Vi må streke opp en plan for å skape et slikt korps med flere millioner mennesker som tar opp studiet av den dialektiske materialismen og den historiske materialismen, det teoretiske grunnlaget for marxismen, og nedkjempe alle varianter av idealisme og mekanisk materialisme. For tida fins det mange kadrer som gjør teoretisk arbeid, men det fins ennå ikke noe korps av teoriarbeidere, for ikke å snakke om et mektig korps. Uten et slikt korps kan ikke saka til hele partiet, den sosialistiske industrialiseringa og den sosialistiske omforminga av landet, moderniseringa av det nasjonale forsvaret og atomkraftforskninga gå framover eller lykkes. Derfor tilrår jeg at dere leser filosofi, kamerater. Ganske mange mennesker er ikke interessert i filosofi, og har ikke utvikla vanen med å lese det. De kan starte med å lese hefter eller korte artikler og gi seg i kast med bøker som går opp i sytti tusen eller åtti tusen og så tilmed flere hundre tusen ord, når interessen deres er blitt vakt på det viset. Marxismen består av flere kunnskapsgreiner: Marxistisk filosofi, marxistisk økonomi og marxistisk sosialisme, det vil si teorien om klassekampen, men grunnlaget er marxistisk filosofi. Om vi ikke tilegner oss den, vil vi ikke ha et felles språk eller noen felles metode, og vi kan holde på å diskutere fram og tilbake uten at det gjør tingene noe klarere. Straks en har tilegna seg den dialektiske materialismen, vil en mengde bry være spart og mange feil unngått.

2. OM DEN FØRSTE FEMÅRSPLANEN

Noen kamerater sier at de fleste talene under diskusjonen av femårsplanen var gode, og alle sammen føler seg tilfreds med dem. Noen taler var uvanlig gode, for talerne ga grundige utgreiinger og lød helst som eksperter. Men noen av talene som blei holdt på vegne av de sentrale departementene var temmelig fattige på innhold, og var ikke så bra som en kunne ønske i måten å analysere og kritisere på. Det samme gjelder for en del av talene til kamerater fra de ulike lokale stedene. Så er det noe annet. I visse taler blei det alvorlige problemet med sløsing og andre feil framstilt som det det er, men det blei ikke sagt noe om hvordan vi skulle ordne opp i dem. Noen kamerater er misnøyde med disse talene. Jeg mener det er grunn til slik misnøye.

Jeg håper alle sekretærer i provins-, byprovins- og prefekturkomi-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

teene i partiet og kameratene i ledelsen for de sentrale departementene vil stri for å bli eksperter i politisk og økonomisk arbeid på grunnlag av et høyere nivå i marxismen-leninismen. De må gjøre det godt både i politisk og ideologisk arbeid og i økonomisk oppbygging. Når det gjelder det siste, må vi virkelig få kjennskap til hvordan vi skal gjøre det.

Med omsyn til de mange problemene som de lokale myndighetene la fram for sentralmyndighetene til løsning på denne konferansen, må det gjøres en innsats for å løse dem i de tilfellene der sentralkomiteen har slått fast retningslinjene. Når det gjelder de andre problemene må sekretariatet på konferansen utarbeide løsninger sammen med de kameratene som reiste dem, og legge fram meldinger til sentralkomiteen slik at den kan fatte vedtak.

Så fins det også mange spørsmål der de sentrale departementene gjerne vil sikre seg samarbeid med lokalmyndighetene. De lokale partikomiteene blir bedt om å overvåke og hjelpe foretaka til de sentrale departementene på ulike steder, særlig når det gjelder politisk og ideologisk arbeid. Det er de lokale partikomiteene si plikt å hjelpe disse foretaka til å gjennomføre oppgavene sine. Derfor er det ikke bare lokalmyndighetene som har krav til sentralmyndighetene, men det samme gjelder den motsatte vegen. Den første femårsplanen kan bare bli gjennomført framgangsrikt når de sentrale departementene og de lokale partikomiteene konsentrerer innsatsen sin i ei lei og arbeider i fellesskap og med skikkelig arbeidsdeling.

3. OM DEN PARTIFIENDTLIGE ALLIANSEN TIL KAO KANG OG JAO SHU-SHIH

Første punkt. Noen spør: «Var det eller var det ikke noen slik allianse? Var det kanskje to sjølstendige kongedømmer eller to firmaer som dreiv for seg sjøl og ikke en allianse?» Noen kamerater sier at de ikke er kommet over noen dokumenter og at dersom Kao og Jao hadde en allianse, så må det være en eller annen slags avtale, og en avtale må være svart på hvitt. Og sant nok, det fins ikke noen skriftlig avtale, den fins ikke noe sted. Vi sier at Kao Kang og Jao Shu-shih hadde en allianse. Hvordan fant vi ut dette? For det første fant vi det ut da Kao Kang samarbeidde nært med Jao Shu-shih under konferansen om finansielt og økonomisk

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

arbeid. For det andre fant vi det ut da Jao Shu-shih samarbeidde med Chang Hsiu-shan om partifiendtlig virksomhet under konferansen om organisatorisk arbeid. For det tredje fant vi det ut fra Jao Shu-shihs egne ord. Han sa: «Fra nå av vil Kuo Feng tjene som midtpunktet i organisasjonsdepartementet til sentralkomiteen.» Jao Shu-shih var sjef for organisasjonsdepartementet og Kuo Feng, Kao Kangs fortrulige, skulle bli midtpunktet der. Det er bra! For en fullkommen enhet! For det fjerde fant vi det ut da Kao Kang og Jao Shu-shih gikk vidt og breitt og spredde ei liste over framtidige medlemmer av det politiske byrået, som var laga i smug av An Tzu-wen. For dette fikk An Tzu-wen en disiplinær advarsel. Kao Kang, Jao Shu-shih og andre spredde denne lista til alle dem som var til stede på konferansen for organisatorisk arbeid, og lot den til og med gå rundt i de sørlige provinsene. Hva var motivet deres med å gi den slik brei utbredelse? For det femte fant vi det ut da Kao Kang to ganger overfor meg uttrykte ønske om å få Jao Shu-shih beskytta, mens Jao Shu-shih fortsatte med å beskytte Kao Kang helt til siste slutt. Kao Kang sa at Jao Shu-shih nå var på tynn is, og ønska at jeg skulle redde han. Hvorfor taler du for han, spurte jeg. Jeg er i Peking og det samme er Jao Shu-shih. Hvorfor vil han at du skal snakke for han? Hvorfor kommer han ikke rett til meg? Sjøl om han var i Tibet kunne han sende et telegram. Han er jo her i Peking, og han har bein. Det andre høvet var dagen før Kao Kang blei avslørt, og enda en gang prøvde han å beskytte Jao Shu-shih. Jao Shu-shih fortsatte å verne Kao Kang til siste slutt, og ønska å rette opp de «urettferdighetene» som var gjort mot Kao Kang. På et utvida møte i det politiske byrået i sentralkomiteen som blei holdt for å avsløre Kao Kang, sa jeg at det var to hovedkvarter i Peking. Det første, som var leda av meg, virvla opp en åpen vind og tente en åpen ild. Det andre, som var leda av andre, virvla opp en skummel vind og tente en skummel ild. De opererte under jorda. Kom den politiske ledelsen fra ei eller flere kilder? Skal en dømme etter de mange kjensgjerningene som er nevnt ovafor, hadde de en partifiendtlig allianse, de var ikke to sjølstendige kongedømmer eller to firmaer som dreiv for seg sjøl og ikke hadde noe med hverandre å gjøre.

Nå om den tvilen som enkelte kamerater uttrykte om at fordi det ikke var noen skriftlig avtale, så var det kanskje ingen allianse når alt kom til alt. Dette er å likestille partifiendtlige allianser som renkesmeder har tømra sammen med åpne og formelle politiske og økonomiske allianser

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

i det store og hele, og å se på de to som om de er av samme slag. De dreiv med sammensvergelser. Trenger en sammensvergelse en skriftlig avtale? Dersom ingen skriftlig avtale betyr ingen allianse, hva da med hver av de to partifiendtlige klikkene som blei leda av Kao Kang og Jao Shu-shih hver for seg? Kao Kang undertegna ikke noen pakt med Chang Hsiu-shan, Chang Ming-yuan, Chao Teh-tsun, Ma Hung og Kuo Feng som var i klikken hans. I alle fall har ikke vi sett noen skriftlig avtale mellom dem. Skal en også nekte for at denne partifiendtlige klikken fantes? Vi har heller ikke sett noen pakt undertegna av Jao Shu-shih med Hsiang-Ming og Yang Fan. Derfor er det galt å si at det ikke kan finnes noen allianse uten en skriftlig avtale.

Andre punkt. Hva slags holdning bør vi ta til kamerater som blei påvirka av Kao og Jao og de som ikke blei det? De som blei det, blei påvirka i ulik grad. Noen blei påvirka på allment vis — Kao og Jao strøk dem med vingene sine. Noen få kamerater var djupt påvirka, de drøfta mange saker med Kao og Jao, fortsatte med lyssky virksomhet og spredde syna sine. Det er en forskjell mellom disse to gruppene folk. Men uansett graden av slik påvirking, har de fleste kameratene klargjort holdninga si på denne konferansen. Noen har ei svært bra holdning, og dette blei ønska velkommen av alle. Noen andre hadde ei temmelig bra holdning, og dette blei hilst velkommen av de fleste av kameratene, sjøl om det de sa ikke var fritt for mangler. Noen gikk ikke langt nok, men har fulgt opp med tilleggsmerknader i dag. Noen taler var stort sett gode, men inneholdt deler som ikke var helt riktige. I alle fall har alle sammen antyda mer eller mindre hvor de står, og det må vi hilse velkommen. Når alt kommer til alt har de gjort noe for å klargjøre stillinga si. Noen få kamerater som gjerne ville ha talt, men som ikke gjorde det på grunn av mangel på tid, kan sende inn skriftlige meldinger til sentralkomiteen. Når det gjelder de som ikke har talt, er ikke problemet alvorlig. De blei bare streifa, og var medvirkende i noen av gjerningene til Kao og Jao, men avslørte dem ikke. Er det ikke fortsatt noen av dem som har talt som holder noe tilbake? Vel, la oss nå gjøre vedtak om at kameratene kan få talene og meldingene sine tilbake til revidering, uansett om de var om femårsplanene eller om den partifiendtlige alliansen til Kao og Jao. Disse kameratene kan gå over formuleringene sine omhyggelig og få fem dager til å endre alt det de ikke sa godt nok eller ikke helt riktig. Ikke slå kloa i noen for å gjøre ting vanskelig for han i framtida bare fordi han sa noe som ikke var helt riktig på denne kon-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

feransen. Dere har lov til å gjøre rettinger, og den reviderte teksten vil bli rekna som den endelige.

Vi må ta denne holdninga til disse kameratene, det vil si vi må ikke bare holde øye med dem, men også hjelpe dem i håp om at de vil rette på feila sine. Vi må med andre ord ikke bare holde øye med dem for å se om de kommer til å rette på feila sine, men også hjelpe dem til å gjøre det. Alle trenger hjelp. I all sin skjønnhet trenger lotusen det grønne i bladene sine, for at den skal bli framheva. Et gjerde trenger støtta fra tre stolper, en dyktig fyr trenger hjelp fra tre andre mennesker. Å drive på for seg sjøl går ikke bra, og hjelp fra andre er alltid nødvendig. Og det er desto mer nødvendig i det spørsmålet det dreier seg om. Det er nødvendig å holde øye med folk, å se om de forbedrer seg. Men bare å holde øye med dem er passivt. Det er også nødvendig å gi dem hjelp. Når det gjelder de kameratene som kom under innflytelse av Kao og Jao, må vi — uansett graden — være glade over å se at de forbedrer seg, og vi må ikke bare følge med, men også hjelpe dem. Slik er den positive holdninga overfor kamerater som har gjort feil.

Kamerater som ikke kom under innflytelsen deres må ikke bli innbilske, men være på vakt mot denne sorten sjukdom. Dette er uhyre viktig. Blant de kameratene som blei nevnt tidligere, var det antakelig en del som blei lurt og andre var temmelig djupt innblanda. Men etter å ha gjort feil, kan disse kameratene bli mer eller mindre på vakt og unngå liknende feil i framtida. En blir immun mot enkelte sjukdommer etter at en har hatt dem. Vaksinering har ei forebyggende virkning. Men det er ikke noen sikker garanti, og en kan fortsatt få kopper. Derfor er det best å få ei vaksine til — i vårt tilfelle enda et møte av dette slaget — etter at det har gått tre eller fem år. Andre kamerater må ikke bli innbilske, men må være på vakt mot å gjøre feil. Hvorfor nærma ikke Kao Kang og Jao Shu-shih seg disse folka? Det fins flere grupper. Den første gruppa er de som de så på som fiendene sine, og de ville sjølsagt ikke prøve å påvirke dem. Den andre gruppa er de som de så ned på som betydningsløse, og de følte ikke noe behov for å påvirke dem på dette stadiet, for de tenkte at disse folka automatisk ville komme over til dem når «landet var godt og vel under kontroll». Den tredje gruppa er de som de ikke våga å nærme seg, trulig fordi disse folka var mer motstandsdyktige og ikke så ut som den slags folk de trengte. Sjøl om de ikke så på dem som fiender eller som betydningsløse, våga de likevel ikke å nærme seg dem. Den fjerde gruppa er de som de ikke hadde tid til å påvirke. Det tar tid å spre

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

denne sorten pest. Om det hadde drøyd et år til før avsløringa kom, kan du ikke si på forhånd at ikke flere hadde blitt smitta. Så ikke spill skrythals og si: «Se så skitten og fæl du er blitt! Men se så rein jeg er!» Dersom en hadde utsatt avsløringa ett år til, våger jeg å si at temmelig mange folk ville ha blitt ramma.

Jeg trur at både kameratene som kom under Kaos og Jaos innflytelse og de som ikke gjorde det, burde legge merke til det som er sagt.

Tredje punkt. I prinsippsaker må vi hele tida være på vakt og holde oss på en viss avstand fra kamerater når det de sier eller gjør står i strid med partiprinsippene. Når det de sier og gjør står i strid med partiprinsippene og frastøter oss, må vi aldri identifisere oss med dem i slike saker og under slike forhold. Når det de sier og gjør samsvarer med partiprinsippene i slike saker som femårsplanen, resolusjonen og meldinga om den partifiendtlige alliansen til Kao og Jao, de riktige politiske retningslinjene og partivedtektene og partiforskriftene våre, må vi sjølsagt gi dem sterk støtte og identifisere oss med dem. Vi må holde oss på en viss avstand fra alt som ikke er i samsvar med partiprinsippene, vi må med andre ord trekke ei klar skillelinje og avvise det på stedet. Vi må ikke la være å holde denne avstanden bare fordi en eller annen er en gammel venn, en gammel overordna, en gammel underordna, en gammel kollega, en skolekamerat eller fra samme byen som oss. Vi har erfart dette gang på gang i denne saka om den partifiendtlige virksomheten til Kao og Jao, og i de tidligere linjekampene i partiet: Når dere syns det er vanskelig å snakke ut og lar være å holde en viss avstand på bakgrunn av et gammelt og nært forhold til visse mennesker og lar være å avvise noen og trekke ei klar skillelinje, vil dere få se at dere blir djupere og djupere innblanda og plaga av «spøkelsene» deres. Derfor må vi ta et standpunkt og holde på prinsippene.

Fjerde punkt. Noen kamerater sier: «Vi visste om noen av de dårlige gjerningene til Kao og Jao, men oppdaga ikke sammensvergelsen deres.» Jeg vil si det fins to grupper. For det første er det dem som hørte Kao og Jao si mange ting som var mot partiprinsippene, og dessuten rådførte Kao og Jao seg med dem når det gjaldt noe av den partifiendtlige virksomheten sin. Disse folka burde ha oppdaga sammensvergelsen deres. For det andre er det dem som fikk kjennskap til de dårlige gjerningene deres i store trekk, men ikke skjønte at de hadde en sammensvergelse i gang. Vi kan ikke klandre disse folka, for det var ikke lett å oppdage det. Det var først i 1953 at sentralkomiteen oppdaga den parti-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fiendtlige sammensvergelsen deres. Etter det som skjedde på konferansen om finansielt og økonomisk arbeid og om organisatorisk arbeid, og etter alt det som gikk for seg før konferansen om finansielt og økonomisk arbeid, skjønte vi at de ikke oppførte seg normalt. Under konferansen om finansielt og økonomisk arbeid blei den uvanlige virksomheten deres oppdaga, og de blei irettesatt ved hvert høve. Derfor gikk de fullstendig over til undergrunnsvirksomhet fra da av. Det var ikke før høsten og vinteren 1953 at vi oppdaga denne sammensvergelsen, de sammensvorne og klikkene. I temmelig lang tid hadde vi ikke noen aning om at Kao Kang og Jao Shu-shih var dårlige mennesker. Slikt har hendt før. I tida da vi var i Chingkang-fjella fantes det noen få overløpere, men vi hadde aldri noen mistanke om at de ville forråde revolusjonen. Dere har ganske sikkert hatt liknende erfaringer alle sammen.

Her må vi trekke en lærdom: Ikke bli villeda av et falskt skinn. Noen av kameratene våre blir lett villeda av det. Det er motsigelse mellom skinn og vesen i alle ting. Det er ved å analysere og studere skinnet til en ting at folk får kjennskap til vesenet. Derfor er det behov for vitenskap. Hva ville vitsen ellers være med vitenskap, dersom en kunne komme fram til vesenet til en ting ved intuisjon? Hva ville vitsen være med å studere? Å studere er nødvendig nettopp fordi det er en motsigelse mellom skinn og vesen. Likevel er det en forskjell mellom skinnet og det falske skinnet til en ting, fordi sistnevnte er falskt. Følgelig må vi trekke lærdommen: Prøv så langt som råd å ikke bli villeda av et falskt skinn.

Femte punkt. Faren for å bli innbilsk. Ikke spill skrythals. Saka vår avhenger av de mange for at den skal lykkes og de få spiller bare ei begrensa rolle. Mens de få, det vil si lederne og kadrene, spiller ei rolle som en må anerkjenne, er det ikke ei rolle av enestående betydning. Den enestående betydelige rolla er det massene som spiller. Det riktige forholdet mellom kadrene og massene er slik at sjøl om kadrene er nødvendige, er det massene som gjør det virkelige arbeidet, mens kadrene leder, og det er ei rolle som ikke må bli overdrevet. Ville det bare bli rot uten dere? Tingene kan gå sin gang uten dere, det kan historia og mange kjensgjerninger i livet vitne om. Har det bare vært rot uten for eksempel Kao Kang og Jao Shu-shih? Vel, det går ganske bra, gjør det ikke det? Uten Trotski, uten Chang Kuo-tao, uten Chen Tu-hsiu har det også gått ganske bra. De var dårlige mennesker alle sammen. Konfucius har vært død i en evighet og i dag har vi et kommunist-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

parti i Kina, som avgjort er klokere enn Konfucius. Dette viser at vi kan greie oss bedre uten Konfucius. Når det gjelder bra mennesker, så er heller ikke de uunnværlige. Ville jorda slutta å gå rundt uten dem? Jorda vil fortsette å gå uansett. Livet vil gå videre som vanlig eller kanskje bedre, til og med.

Vi har to slags folk. De første er veteranene, og mange av dere her har lang tjeneste bak dere. De andre er det friske blodet, de unge menneskene. Hvem av de to er mest lovende? Avgjort det friske blodet, som kamerat Chou En-lai sa i dag. Noen kamerater svulmer av stolthet bare fordi de er veteraner i revolusjonen. Dette er helt uberettiga. Om vi skal la folk få være stolte av seg sjøl, er det heller de unge som har noe å være stolt av. Når det gjelder dem over førti eller femti, bør de være mer beskjedne jo eldre de er og jo mer erfaring de har. Overlat det til de unge folka å finne ut at vi virkelig er erfarne: «Disse veteranene har virkelig litt erfaring. Vi må ikke undervurdere dem. Se hvor beskjedne de er!» Om folk over førti eller femti blei innbilske trass i den rike erfaringa si, ville det ta seg sørgelig ut! Det ville få de unge til å snakke: «All erfaringa deres er ikke verdt noenting, dere oppfører dere akkurat som unger.» Småunger kan like å vise seg litt, det er forståelig. Men at folk som begynner å dra på åra og har så mye erfaring bak seg blir innbilske og kjepphøye, det er helt unødvendig. Som ordtaket sier: «Oppfør dere ordentlig og stikk halen mellom beina.» Menneskene har ikke hale, hvorfor snakker vi da om å stikke halen mellom beina? La en hund illustrere poenget. Av og til løfter en hund på halen, og av og til stikker den halen mellom beina. Stort sett stikker den halen mellom beina når den blir slått, og løfter den når den har det bra. Jeg håper at alle kameratene våre, veterankameratene framfor alle, heller stikker halen mellom beina enn at de løfter på den, for å si det slik. Jeg håper at de er på vakt mot innbilskhet og ubesindighet, alltid er beskjedne og går framover hele tida.

Sjette punkt. Vær på vakt mot «venstre»- og høyreavvik. Noen folk sier: «Det er bedre å stå til 'venstre' enn til høyre.» Det er ei bemerkning som mange kamerater gjentar. I virkeligheten er det mange som sier til seg sjøl at «det er bedre å stå til høyre enn til 'venstre'», men de sier det ikke høyt. Bare de som er ærlige sier det åpent. Det fins altså disse to oppfatningene. Hva er «venstre»? Det er å ligge langt foran det tidspunktet tilsier, å gå fortere enn utviklinga, å være ubesindig i handling og i spørsmål om prinsipper og politiske retningslinjer, og å slå vilkårlig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

i kamper og strider — dette er «venstre»avvik og slett ikke bra. Å ligge langt etter det tidspunktet tilsier, å ikke holde tritt med utviklinga og å stå tilbake når det gjelder å være militant — dette er høyreavvik og er heller ikke bra. I partiet vårt er det folk som foretrekker å stå til «venstre», og det er også nokså mange som foretrekker å stå til høyre eller stiller seg til høyre for sentrum. Ingen av delene er bra. Vi må føre kamp på begge fronter og nedkjempe både «venstre»- og høyreavvik.

Det er alt jeg vil si om den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shih.

4. OM SITUASJONEN NÅ

Hvordan er stoda når det gjelder den internasjonale situasjonen, situasjonen hjemme og i partiet? Hva er mest framherskende — den lyse sida eller den mørke? Vi må stadfeste at den lyse sida er mer framherskende enn den mørke, både internasjonalt, hjemme og i partiet. På samme vis med konferansen vår. Ikke tru at alt er mørkt bare fordi så mange folk har øvd sjølkritikk. Disse kameratene understreka manglene og feila sine, og kom ikke inn på de positive punktene sine. De tok ikke opp slike ting som tida da de slutta seg til revolusjonen, slaga de har vunnet og de framgangene de har oppnådd i arbeidet sitt. Om dere bare dømmer ut fra sjølkritikken deres, så fins det ikke noe annet enn mørke. I virkeligheten er dette bare ei side av historia, og for mange kamerater den underordna sida. Saka er ei annen når det gjelder Kao Kang og Jao Shu-shih og de fem løytnantene deres, Chang Hsiu-shan, Chang Ming-yuan, Chao Teh-tsun, Ma Hung og Kuo Feng. Vurderinga om at den lyse sida er framherskende kan ikke gjelde for dem. Hvilken framherskende lys side er det i Kao Kangs tilfelle? Det er mørke tvers gjennom, et så tett mørke at verken måneskinn eller solskinn kan trenge igjennom. Det er helt annerledes når det gjelder kameratene våre. De har noen få mørke flekker som kan bli fjerna ved gjentatt bruk av såpe.

Hvorfor kommer vi med ei oppfordring om å være forberedt på et brått omslag i utviklinga, på at de kontrarevolusjonære kan komme tilbake, og på at episoder av Kao-Jao-typen kan skje igjen? Fordi vi ikke har noe å tape dersom vi er forberedt på det verste. Uansett hva slags arbeid vi driver med, må vi se for oss de verste mulighetene og planlegge i samsvar med det. Det verste som kan hende kan bare være at im-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

perialistene utløser en ny verdenskrig, at Chiang Kai-shek kommer tilbake i salen i Peking og at slike episoder som den partifiendtlige alliansen Kao-Jao inntreffer på nytt, og dessuten kan ikke bare en av disse tingene skje, men ti eller til og med hundre. Men uansett hvor mye som skjer, er det ikke noen grunn til uro så lenge vi er forberedt. Om det skjer ti ting, betyr det bare fem par, og det er ikke noe å bry seg om, for vi har forutsett dem alle sammen. Imperialismen vifter med atombomba og hydrogenbomba si for å skremme oss. Heller ikke det gjør oss redde. Verden er innretta slik at det alltid fins en ting som vinner over en annen. Når en ting blir brukt til angrep, må det nødvendigvis være en annen som vinner over den. Dersom dere leser romanen *Heltenes forherligelse*[1], vil dere vite at det ikke fins noe slikt som et uovervinnelig «magisk våpen». I virkeligheten er det mengder av «magiske våpen» som er blitt overvunnet. Vi trur at så lenge vi stoler på folket, fins det ikke noe uovervinnelig «magisk våpen» i denne verden.

5. STRI FOR EI VELLYKKA SAMMENKALLING AV PARTIETS ÅTTENDE NASJONALE KONGRESS

Sentralkomiteen har vedtatt å kalle sammen den åttende nasjonale kongressen til partiet i den andre halvdelen av 1956. Det vil bli tre punkter på dagsordenen: 1) ei beretning om arbeidet til sentralkomiteen, 2) revisjon av partivedtektene og 3) valg av ny sentralkomite. Valget av utsendinger og forberedelsen av dokumenter må være ferdig før juli neste år. Vi oppfordrer til et stort steg framover i løpet av litt over ett år på alle arbeidsområder — økonomien, kulturen og utdanninga, militære spørsmål, partiet, politikken og ideologien, masseorganisasjonene, enhetsfronten og minoritetsnasjonalitetene.

Et par ord i forbifarten om arbeidet vårt med minoritetsnasjonalitetene. Vi må kjempe mot han-sjåvinismen. Ikke innbill dere at det er han-nasjonaliteten som har hjulpet minoritetsnasjonalitetene. I virkeligheten har minoritetsnasjonalitetene hjulpet han-nasjonaliteten svært mye. Noen kamerater liker å skryte av den hjelpa som er gitt til minoritetsnasjonalitetene, men de skjønner ikke at vi ikke kan klare oss uten minoritetsnasjonalitetene. Hvem er det som befolker 50 til 60 prosent av territoriet vårt, han-folket eller de andre nasjonalitetene? Minoritetsnasjonalitetene. Det fins rike ressurser og skjulte rikdommer i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

overflod i disse områdene. Til nå har vi gitt minoritetsnasjonalitetene lite hjelp og noen steder ikke noe hjelp i det hele tatt, mens minoritetsnasjonalitetene har ytt han-folket hjelp. Men noen minoritetsnasjonaliteter må ha hjelp fra oss før de kan hjelpe oss. Politisk sett har minoritetsnasjonalitetene gitt han-nasjonaliteten stor hjelp. At de deltar i den kinesiske nasjonens fellesskap betyr politisk hjelp til han-nasjonaliteten. Folket i hele landet er glade over at minoritetsnasjonalitetene og han-folket er forent. Slik har minoritetsnasjonalitetene betydd ei stor hjelp politisk, økonomisk og når det gjelder det nasjonale forsvaret for hele landet, hele den kinesiske nasjonen. Det er galt å tru at bare han-folket har hjulpet minoritetsnasjonalitetene, mens minoritetsnasjonalitetene ikke har hjulpet han-folket, eller å svulme av stolthet på grunn av den lille hjelpa som er gitt til minoritetsnasjonalitetene.

Når vi sier at vi må ta et stort steg framover på alle områder i løpet av ett år, mener vi at alle manglene og feila som er avslørt må bli retta opp. Ikke bare gi løfter på denne konferansen og la disse manglene og feila være urørte og ukorrigerte når den åttende kongressen blir sammenkalt neste år. Det vi mener med å stri for sammenkallinga av den åttende kongressen, er nettopp å rette opp manglene og feila våre. Vi må for eksempel gjøre en samvittighetsfull innsats for å kvitte oss med ødselhet og sløsing og stilen med svære tak i arkitekturen. Gi ikke løfter her og strekk dere ut og sov straks dere er hjemme.

Noen personer foreslår at det bør holdes en konferanse av dette slaget hvert år eller annethvert år slik at kameratene kan føre gjensidig tilsyn med hverandre. Jeg trur det er verdt å vurdere forslaget. Hvem skal føre tilsyn med folk som oss? Gjensidig tilsyn er en god ide. Det vil fremme rask framgang i saka til partiet og staten. Vi trenger rask og ikke langsom framgang. Vi har ikke holdt noen partikongress på ti år. De fem første åra ville det sjølsagt ikke være riktig å sammenkalle en ny kongress, fordi krigen fortsatte med alle sine spenninger og påkjenninger, og fordi den sjuende kongressen hadde vært holdt. I løpet av de siste fem åra kunne det vært holdt en kongress, men det blei det ikke. Likevel blei noe vunnet ved ikke å sammenkalle den. Det var bedre å komme til bunns i saka med Kao og Jao før kongressen for ellers ville de ha utnytta den åttende kongressen fullt ut til sine egne formål. I mellomtida er femårsplanen vår godt i gang, vi har lagt fram generallinja for overgangsperioden og gjennom denne konferansen har vi opp-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nådd større enhet i tenkninga og på det viset bana vegen for den åttende nasjonale kongressen til partiet. Samtidig som det ikke vil bli krevd sjølkritikk fra alle utsendingene på den kongressen som kommer, må det være åpen kritikk og sjølkritikk av manglene og feila i arbeidet vårt. Det er galt å ikke bruke dette marxistiske prinsippet.

Kritikken må være skarp. Jeg syns ikke at den kritikken enkelte kamerater har kommet med på denne konferansen har vært særlig skarp. Det ser ut som om dere er redde for å fornærme andre. Om dere ikke er skarpe nok, om brodden ikke treffer, vil den personen som blir kritisert ikke føle noe smerte og ta omsyn til det. Navngi den personen og det departementet det gjelder. Dere har gjort en dårlig jobb og jeg er ikke tilfreds, og blir dere fornærma, så vær fornærma. Frykt for å fornærme andre er bare frykt for å miste stemmer og for et ubehagelig forhold i arbeidet. Vil jeg miste risbollen min dersom dere ikke stemmer for meg? Overhodet ikke. I virkeligheten vil dere finne det lettere å komme overens med andre dersom dere sier det dere mener og legger sakene skarpt fram. Ikke trekk inn horna. Hvorfor har en okse to horn? De er for kamp, for sjølforsvar og angrep. Jeg spør ofte kamerater om de har «horn» i panna si. Kamerater, kjenn etter og føl om dere har noen. Jeg kan se at noen kamerater har horn. Noen har horn, men ikke særlig skarpe, og andre har ikke horn i det hele tatt. Etter mi mening er det bedre å ha horn, for det går godt ihop med marxismen. Et av prinsippene i marxismen er kritikk og sjølkritikk.

Derfor er det å holde møter med regelmessige mellomrom for å drive kritikk og sjølkritikk et godt tiltak for å øve gjensidig tilsyn blant kamerater og fremme rask framgang for saka til partiet og staten. Jeg foreslår at kameratene i partikomiteene i provinsene og byprovinsene tenker over det, og ser om dere kan gjøre det samme. Dere ønsker å følge eksemplet til sentralkomiteen, ikke sant? Jeg mener dere kan gjøre det i dette spørsmålet.

Til slutt oppfordrer jeg kameratene her og alle partimedlemmer:

Stri for ei vellykka sammenkalling av den åttende nasjonale kongressen til partiet i 1956!

Stri for den vellykka oppfyllinga av den første femårsplanen!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. En kinesisk mytologisk roman med konflikten mellom de gamle statene Shang og Chou som bakgrunn.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TILBAKEVISNING AV «ENSRETTING AV FOLKEMENINGA»

24. mai 1955

Det Hu Feng kaller «ensretting av folkemeninga» betyr i virkeligheten at de kontrarevolusjonære ikke får lov til å gi uttrykk for kontrarevolusjonære syn. Dette er så avgjort sant. Systemet vårt tar virkelig talefriheten fra alle kontrarevolusjonære og innrømmer bare folket denne friheten. Vi tillater at meningene er forskjellige i folket, det vil si at det fins frihet til å kritisere, til å gi uttrykk for ulike syn og å forfekte gudetru eller ateisme (dvs. materialisme). I alle samfunn og til alle tider har det alltid vært to slags mennesker og syn, de framskredne og de tilbakeliggende, som fins som motsetninger som kjemper mot hverandre, og de framskredne syna dominerer uten unntak over de tilbakeliggende syna. Det er verken mulig eller riktig med «ensretting av folkemeninga». Samfunnet kan bare gjøre framskritt om det som er framskredent får fritt spillerom og dominerer over det som er tilbakeliggende. Men i ei tid der det fortsatt fins klasser og klassekamp både hjemme og i utlandet, må arbeiderklassen og massene som har grepet statsmakta undertrykke motstanden mot revolusjonen som alle kontrarevolusjonære klasser, grupper og enkeltpersoner reiser, hindre at de driver virksomhet som sikter mot å vinne makta tilbake og hindre dem i å utnytte talefriheten til kontrarevolusjonære formål. Derfor syns Hu Feng og kontrarevolusjonære av hans slag at «ensretting av folkemeninga» er ubeleilig for dem. Det er nettopp det vi ønsker, at det skal være ubeleilig for dem, og det er det som er beleilig for oss. Folkemeninga i landet vårt er både ensretta og uensretta. Blant folket kan både de framskredne og de tilbakeliggende bruke avisene, tidsskriftene, talerstolene våre osv. til å kappes

---

Artikkel som kritiserer den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med hverandre, slik at de første kan skolere de siste gjennom den demokratiske metoden med overtalelse og slik at tilbakeliggende tanker og systemer kan bli overvunnet. Når en motsigelse er løst, oppstår det nye motsigelser, og det blir kappestrid igjen. På dette viset går samfunnet framover hele tida. Det at det fins motsigelser betyr uensretting. Det at motsigelser blir løst betyr midlertidig ensretting. Men det oppstår snart nye motsigelser som betyr uensretting, og de må i sin tur bli løst. Når det gjelder motsigelsen mellom folket og de kontrarevolusjonære, er det et spørsmål om folkets diktatur over de kontrarevolusjonære, under ledelse av arbeiderklassen og kommunistpartiet. Her er det den diktatoriske, ikke den demokratiske metoden som blir brukt. De kontrarevolusjonære må med andre ord oppføre seg ordentlig, og har ikke lov til å være ustyrlige i ord eller gjerning. Når det gjelder dette er det ikke bare folkemeninga som er ensretta, men loven også. I dette spørsmålet kan argumentene til Hu Feng og andre kontrarevolusjonære se truverdige ut, og når enkelte rørebøtter hører slike kontrarevolusjonære bemerkninger, føler de at de tar litt feil sjøl. Ja, hør her, «ensretting av folkemeninga» eller «mangel på folkemening» eller «undertrykking av friheten» — høres ikke det forferdelig ut? Disse personene kan ikke skille klart mellom to forskjellige kategorier, mellom det som er innafor folkets rekker og det som er utafor. Innafor folkets rekker er det forbrytersk å undertrykke friheten, å undertrykke folkets kritikk av manglene og feila til partiet og regjeringa, eller å undertrykke det frie ordskiftet i akademiske kretser. Det er systemet vårt. Men alt dette er lovlig i kapitalistiske land. Utafor folkets rekker er det forbrytersk å la kontrarevolusjonære være ustyrlige i ord og handling, og det er lovlig å utøve diktaur over dem. Det er systemet vårt. Det motsatte er tilfelle med kapitalistiske land, der borgerskapet utøver et diktatur der det revolusjonære folket ikke har lov til å være «ustyrlige i ord og handling», men må «oppføre seg ordentlig». Utbyttere og kontrarevolusjonære er alltid og alle steder i mindretall, mens de utbytta og revolusjonære uten unntak er i flertall. Derfor er de sistes diktatur over de første helt riktig, mens de førstes diktatur over de siste alltid er galt. Hu Feng sa også: «Det store flertallet av leserne er med i en eller annen organisasjon med en atmosfære av tvang.» Blant folket forkaster vi tvangsmetoden med kommandostil, og holder oss til den demokratiske metoden med overtalelse. Her må det være en fri atmosfære, «tvang» er galt. «Det store flertallet av leserne er med i en eller annen organisa-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sjon» — dette er utmerka. I tusener av år har det aldri skjedd noe liknende. Det var først etter at kommunistpartiet leda folket til å kjempe en lang og strevsom kamp at det klarte å gå over til å bli samla fra å være som løs sand, en tilstand som var til fordel for utbyttinga og undertrykkinga fra de kontrarevolusjonære. Og først da oppnådde folket denne store enheten innafor sine egne rekker i løpet av et par år etter seieren i revolusjonen. Med «tvang» mener Hu Feng at vi tvinger dem som står på kontrarevolusjonen si side. Ja, de skjelver av frykt, og føler seg som «den ulykkelige svigerdattera som alltid er redd for å bli slått», eller er urolige for at «sjøl et kremt blir notert». Vi ser også på dette som utmerka. Heller ikke noe slikt hadde skjedd på tusener av år. Først etter at kommunistpartiet leda folket gjennom en lang og strevsom kamp, fikk disse kjeltringene føle seg så ille til mote. Kort sagt, gledens dag for folket er en sorgens dag for de kontrarevolusjonære. Det er framfor alt dette vi feirer hvert år når nasjonaldagen kommer. Hu Feng sa også: «Når det gjelder litteratur og kunst, er det å være mekanisk virkelig det enkleste.» Her er «mekanisk» et nedsettende ord for den dialektiske materialismen, og å kalle det «det enkleste», er reint tull. Idealisme og metafysikk er det enkleste i verden, for de er verken bygd på den objektive virkeligheten eller underkasta den prøven virkeligheten stiller, og de tillater derfor folk å snakke så mye tull de måtte ønske. Materialisme og dialektikk på den andre sida krever innsats. De må bygge på og bli prøvd av den objektive virkeligheten. Om en ikke anstrenger seg, vil en gjerne drive over i idealisme og metafysikk. I brevet sitt[1] reiste Hu Feng tre prinsippspørsmål som vi mente det var nødvendig å tilbakevise litt utfyllende. I tillegg skreiv Hu Feng i brevet: «Nå er det et ønske om å gjøre motstand overalt, det blir stilt flere og flere krav overalt.» Det var i 1950. På den tida hadde hovedmassen av de militære styrkene til Chiang Kai-shek nettopp blitt utsletta på fastlandet, det sto ennå igjen å utrydde mange av de kontrarevolusjonære væpna styrkene som hadde blitt banditter, de storstilte bevegelsene for jordbruksreform og undertrykking av kontrarevolusjonære hadde ennå ikke tatt til, heller ikke arbeidet med omstilling på området for kultur og utdanning. Det Hu Feng sa, gjenspeila situasjonen den gangen, men han lot noe stå usagt. For å ta det ord for ord, burde det ha hett: Nå er det et ønske fra de kontrarevolusjonære si side om å gjøre motstand mot revolusjonen overalt, og overalt blir det stilt flere og flere krav av alle slag fra de kontrarevolusjonære som prøver å stelle til problemer for revolusjonen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Dette viser til et kontrarevolusjonært fortrulig brev som Hu Feng skreiv 13. august 1950 til tilhengeren sin, Chang Chung-hsiao.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORORD OG REDAKSJONELLE MERKNADER TIL *MATERIALE OM DEN KONTRAREVOLUSJONÆRE HU FENG-KLIKKEN*

Mai og juni 1955

FORORD

15. juni 1955

For å møte behova til det breie lesende publikummet har vi samla materialet om den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken som blei offentliggjort i tre deler i Folkets Dagblad mellom 13. mai og 10. juni 1955, og også lederartikkelen fra Folkets Dagblad den 10. juni, og dette blir nå utgitt av Folkets Forlag under tittelen *Materiale om den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken.* I denne boka har vi også trykt opp igjen Hu Fengs «Min sjølkritikk» som kildemateriale, men i et tillegg som kommer etter det materialet som Shu Wu[1] har forsynt oss med, slik at leserne kan granske denne kontrarevolusjonære dobbeltspilleren. Vi har gjort noen få språklige endringer i de redaksjonelle merknader og fotnotene til de tre delene i materialet. Vi har retta noen fotnoter, lagt til andre og føyd til to nye redaksjonelle merknader i den andre delen. For å være konsekvent er uttrykket «partifiendtlig klikk» i overskrifta til den første og andre delen blitt endra til «kontrarevolusjonær klikk», slik det står i den tredje delen. Ellers er teksten uendra.

Vi kan vente at utgivinga av denne boka vil vekke oppmerksomhet fra to slags mennesker, slik som da materialet blei offentliggjort i Folkets Dagblad. På den ene sida vil kontrarevolusjonære gi den oppmerksomhet. På den andre sida vil folkemassene gi den enda større oppmerksomhet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Kontrarevolusjonære og de som har visse kontrarevolusjonære følelser, vil finne ut at brevvekslinga til Hu Feng-elementene slår an en sympatisk tone. Hu Feng og klikken hans er virkelig talsmenn for alle kontrarevolusjonære klasser, grupper og enkeltpersoner, og de forbannelsene som de slynger ut mot revolusjonen og den taktikken de bruker i virksomheten sin, vil bli mottatt med tilfredshet av alle de kontrarevolusjonære som kan få tak i denne boka. Fra den kan de tilegne seg en del kontrarevolusjonær skolering om klassekamp. Men dette vil likevel ikke på noen måte redde dem fra undergangen. Liksom alle de kontrarevolusjonære skriftene til beskytterne deres, imperialistene og Chiang Kai-sheks Kuomintang, som var retta mot det kinesiske folket, så er disse skriftene til Hu Feng-elementene vitnesbyrd om nederlag, ikke om framgang. De redda ikke sin egen klikk fra ødeleggelsen.

Folkemassene har svært stor bruk for dette stoffet. Hvordan setter kontrarevolusjonære dobbeltspill-taktikken sin ut i livet? Hvordan greier de å lure oss med den falske framferda si, mens de gjør de tingene vi minst venter bak ryggen på oss? Alt dette er ukjent for tusener på tusener av velmenende mennesker. Derfor har mange kontrarevolusjonære orma seg inn i rekkene våre. Folket vårt har ikke skarpe blikk, de er ikke mestrer i å skille gode mennesker fra dårlige typer. Når folk opererer under vanlige forhold, veit vi hvordan vi skal skille de dårlige fra de gode, men vi er ikke mestrer i å gjennomskue dem som opererer under uvanlige forhold. Hu Feng-elementene er kontrarevolusjonære som tar på seg ei maske for å skjule de sanne trekka sine og gi et falskt inntrykk. Men ettersom de er mot revolusjonen er det umulig for dem å dekke de sanne trekka sine fullstendig. Når det gjelder de åndelige lederne for Hu Feng-klikken, så har de ligget i ordstrid med oss ved mange høve før og etter frigjøringa. De skiller seg i ord og handling ikke bare fra kommunister, men også fra et veldig stort antall partiløse revolusjonære og demokrater. De blei nylig fullstendig avslørt rett og slett fordi vi fikk tak i en mengde håndfast bevismateriale mot dem. Når det gjelder mange av enkeltmedlemmene i Hu Feng-klikken, så klarte de å føre oss bak lyset fordi partiorganisasjonene, statsorganene, folkeorganisasjonene, kultur- og utdanningsinstitusjonene eller foretaka våre lot være å granske fortida deres nøye før de slapp dem inn. Det var også fordi vi nettopp hadde vært gjennom en stormfull revolusjonsperiode, og alle slags folk prøvde å nærme seg oss da vi sto fram som seierherrer. Derfor var det ikke til å unngå at vannet var grumsete, godt blei blanda

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med dårlig, og vi har ennå ikke fått tid til å skille dem skikkelig ut fra hverandre. Skal en lykkes med å oppdage og rense ut dårlige elementer, er det ellers avhengig av riktig rettleiing fra de ledende organene, kombinert med et høyt politisk bevissthetsnivå fra massenes side. Når det gjelder dette, mangla det ikke på feil i arbeidet vårt før i tida. Alt dette er lærepenger for oss.

Vi legger vekt på Hu Feng-saka fordi vi ønsker å bruke den til å skolere folkemassene, og først de kadrene som kan lese, og også de intellektuelle. Til dem anbefaler vi dette *Materialet* slik at de kan høyne det politiske bevissthetsnivået sitt. *Materialet* er oppsiktsvekkende fordi det er så usedvanlig skarpt og klart. Kontrarevolusjonære vil sjølsagt gi akt på det og revolusjonære mennesker vil gjøre det i enda større grad. Dersom de revolusjonære folkemassene lærer noe av denne saka og dette materialet og dermed øker den revolusjonære gløden sin og evna si til å skjelne mellom rett og urett, vil vi gradvis avdekke alle slags skjulte kontrarevolusjonære.

REDAKSJONELLE MERKNADER (Utvalg)

Mai og juni 1955

1

En fraksjon — kalt «koteri» av forfedrene våre og «sirkel» eller «gjeng» av folk i dag — er noe vi er ganske godt kjent med. For å nå de politiske måla sine, beskylder ofte folk som driver med fraksjonsvirksomhet andre for å være fraksjonister, og de sier at fraksjonisme ikke er ærlig. De hevder at de sjøl er ærlige, og ærlige folk vil rett og slett ikke ha noe med fraksjoner å gjøre. Det blei sagt at de som fulgte Hu Fengs ledelse var «unge forfattere» og «revolusjonære forfattere» som var «hata» og «forfulgte» av kommunistpartiet, en fraksjon som hadde «borgerlige teorier» og «danna et sjølstendig kongedømme». Derfor ønska Hu Feng og kompani hevn. Spørsmålet om *Litteraturtidende*[2] var «bare ei åpning som det var blitt grepet fatt i» og det var «på ingen måte ei enestående sak», det var høyst nødvendig å «utvide den og få fram det allmenne» og «vise at spørsmålet gjaldt fraksjoniststyre» og tilmed «fraksjonist- og krigsherrestyre». Saka var så alvorlig at de «fyrte av»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

en mengde ammunisjon for å få has på oss. Ved å gjøre det, tiltrakk Hu Feng og kompani seg oppmerksomhet. Etter nøye etterforsking av mange av disse personene, viste det seg at klikken var temmelig stor. Tidligere var de kjent som «ei lita gruppe». Nei, det er ikke sant, det er ganske mange av dem. Tidligere var de kjent som bare ei gruppe av boklærde menn. Nei, det er ikke sant, de har orma seg inn i politiske, militære, økonomiske, kultur- og utdanningsavdelinger. Tidligere så det ut til å være ei gruppe revolusjonære som dreiv virksomheten sin i fullt dagslys. Nei, det er ikke sant, de fleste av dem har en svært dunkel bakgrunn. Hovedkrafta i denne klikken består av hemmelige agenter for imperialismen og Kuomintang, trotskister, reaksjonære hæroffiserer eller overløpere fra kommunistpartiet. Med disse personene som ryggrad blei det danna en kontrarevolusjonær fraksjon som skjulte seg i den revolusjonære leiren, et sjølstendig undergrunns-kongedømme. Denne kontrarevolusjonære fraksjonen, dette undergrunns-kongedømmet har satt seg som oppgave å styrte Folkerepublikken Kina og gjeninnsette imperialist- og Kuomintang-styre. Overalt der det er mulig går de omkring og snuser etter våre feil og bruker dem som påskudd for sabotasje. Overalt der de har folka sine, skjer det merkelige ting. Etter frigjøringa vokste denne kontrarevolusjonære klikken, og hvis den ikke blei stoppa, ville den fortsette å vokse. Nå som sannheten om Hu Feng og kompani er kommet fram i lyset, kan mange foreteelser få sin tilfredsstillende forklaring og virksomheten deres kan bli stoppa.

2

Sant nok, seinere fulgte Hu Feng forslaget fra Lu Tien om å bruke en offensiv forsvarstaktikk. Derfor kom han til Peking for å søke arbeid, ba om at saka hans skulle bli diskutert, la fram notat på 300 000 ord for sentralkomiteen og greip til slutt fatt i spørsmålet om *Litteraturtidende* for å åpne ild. Når det går dårlig for dem, bruker vanligvis alle slags representanter for de utbyttende klassene en offensiv taktikk som forsvarsmiddel for å overleve i dag og vokse i morgen. Rykter blir tatt ut av løse lufta og løgner fortalt beint fram. De griper fatt i visse overflatiske foreteelser for å angripe kjernen i tingene. Noen folk blir skamrost, mens andre blir fordømt, og sakene blir forvrengt og overdrevet for å «gjøre gjennombrudd på visse punkter» og sette oss i en vanskelig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

situasjon. Kort sagt, de er flittige til å studere hva slags taktikk de skal bruke mot oss og «utspeide lendet» for å nå målet sitt. Noen ganger «ligger de lavt» og venter på en sjanse til å «gå til motangrep». De har årelang erfaring i klassekamp og er dyktige i ulike slags kamp, legal og illegal. Vi revolusjonære må kjenne knepa deres og studere taktikken deres for å overvinne dem. Vær aldri så boklærde og godtruende at dere behandler innfløkt klassekamp som ei enkel sak.

3

Det som har gjort det mulig for mange kontrarevolusjonære å «gjennombore levra» vår er innbilskhet, sjølgodhet, mangel på årvåkenhet og fordjupning i det daglige arbeidet på bekostning av politikken fra vår side som revolusjonære. De kontrarevolusjonære er på ingen måte begrensa til Hu Feng-klikken, mange andre hemmelige agenter og dårlige elementer har også sneket seg inn.

4

Når et partimedlem blir kritisert for liberalistiske tilbøyeligheter, sier Hu Feng-elementene at han «blir angrepet». Dersom «kampviljen hans er heller svak», det vil si, dersom han ikke klamrer seg til det liberalistiske standpunktet sitt, men er villig til å godta kritikken fra partiet og komme over til et riktig standpunkt, da er han ikke mye å satse på for Hu Feng-klikken og kan ikke bli trukket med. Dersom «kampviljen» hans, viljen til å klamre seg til det liberalistiske standpunktet sitt, tvert om er «heller sterk» og ikke «heller svak», står han i fare for å bli trukket med. Det er sikkert at Hu Feng-elementene vil «prøve seg», og de kaller han allerede «kamerat». Burde vi ikke ta dette som et varsku? Hva slags holdning bør et partimedlem ta når han blir kritisert for å ha gjort ideologiske og politiske feil? Han har valget mellom to veger. Den ene er å rette på feila sine og bli et godt partimedlem, den andre er å gli lenger nedover og tilmed falle i grava til kontrarevolusjonen. Den andre muligheten er virkelig til stede, og det kan godt være kontrarevolusjonære som vinker han fram.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

5

Akkurat som vi hele tida vurderer styrkeforholdet i den internasjonale og innenlandske klassekampen, så gjør fienden det samme. Men fordi de er tilbakeliggende og forderva reaksjonære, er fiendene våre fortapte. De kjenner ikke til lovene for den objektive verden, er subjektive og metafysiske i tenkninga si, og derfor tar de uten unntak feil når de vurderer situasjonen. Klasseinstinktet driver dem ubønnhørlig til å tru at de er svært overlegne og at de revolusjonære kreftene aldri kan bli noe særlig tess. De overvurderer uten unntak sin egen styrke og undervurderer vår. Vi har vært vitne til at mange kontrarevolusjonære er blitt styrta en etter en — regjeringa til Ching-dynastiet, krigsherrene i nord, de japanske militaristene, Mussolini, Hitler og Chiang Kai-shek. De gjorde feil i tanke og gjerning og kunne ikke gjøre noe annet. Alle imperialister i vår tid er nødt til å gjenta slike feil. Er det ikke komisk? Ifølge Hu Feng-elementene er det kinesiske folkets revolusjonære krefter under ledelse av kommunistpartiet «fortapte», og de er bare «et vissent gult blad» og «et råtnende lik». Og hva med de kontrarevolusjonære styrkene som Hu Feng-elementene representerer? Sjøl om «noen skjøre spirer kan bli kvalt», er det en mengde spirer som «bryter fram» og de vil «vokse seg robuste». Når det den dag i dag fins kongevennlige representanter i den borgerlige franske nasjonalforsamlinga, så er det høyst sannsynlig at noen representanter for Chiang Kai-shek-dynastiet vil fortsette å være i aktivitet her og der i årevis etter at alle utbytterklasser er fullstendig utrydda fra jordoverflata. De verste stribukkene blant dem vil aldri innrømme nederlaget. Det er fordi de er nødt til å føre både seg sjøl og alle andre bak lyset, ellers ville de ikke kunne holde det gående.

6

I dette brevet viser setninga «de tilslørte føydale kreftene dreper folk som vanvittige» at den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken er skrekkslagen av den store kampen som de revolusjonære kreftene i folket vårt fører for å undertrykke de kontrarevolusjonære kreftene, og denne følelsen er typisk for alle kontrarevolusjonære klasser, grupper og enkeltpersoner. Det som setter skrekk i dem er nøyaktig det samme

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

som får de revolusjonære massene til å juble. «Uten like i historia» — det er også riktig. Bortsett fra revolusjonen som satte slavesystemet istedenfor det primitive fellesskapssystemet, det vil si erstatta et system som ikke var grunna på utbytting med et utbyttingssystem, har alle tidligere revolusjoner endt med at ett utbyttingssystem er blitt erstatta med et annet, og det var verken nødvendig eller mulig å gå grundig til verks med å undertrykke kontrarevolusjonære. Bare vår revolusjon, revolusjonen til folkemassene under ledelse av proletariatet og kommunistpartiet, tar sikte på å fjerne alle utbyttingssystemer og klasser en gang for alle. De utbytterklassene som er i ferd med å bli fjerna, er derfor nødt til å rykke ut og reise motstand gjennom de kontrarevolusjonære partiene og gruppene sine eller gjennom visse enkeltpersoner. Og folkemassene må på si side forene seg og undertrykke disse motstandskreftene besluttsomt, grundig og fullstendig. Først nå er slik undertrykking tvingende nødvendig og mulig. «Kampen er uunngåelig blitt mer djuptgripende» — dette er også helt riktig. Men uttrykket «tilslørte føydale krefter» er galt. Det er et nedsettende uttrykk for «folkets demokratiske diktatur under ledelse av proletariatet og kommunistpartiet og bygd på forbundet mellom arbeiderne og bøndene», akkurat som ordet «mekanisk» brukt av denne klikken er et nedsettende uttrykk for «dialektisk materialisme».

7

Her kommer vi over Chang Chung-hsiao igjen. Han har temmelig god kontrarevolusjonær teft og overgår mange i de revolusjonære rekkene våre, sjøl mange kommunister, når det gjelder nivå i klassebevissthet og skarp politisk luktesans. Når det gjelder dette er mange av våre egne folk enormt underlegne i forhold til folk fra Hu Feng-klikken. Vi må studere og høyne klasseårvåkenheten vår og gjøre den politiske luktesansen vår skarpere. Dersom det er noe bra Hu Feng-klikken kan tilby oss, så er det at vi skal heve den politiske bevisstheten og følsomheten vår til et mye høyere nivå gjennom den sjelerystende kampen som pågår nå, at vi skal undertrykke alle kontrarevolusjonære med fasthet og styrke det revolusjonære diktaturet vårt i høy grad. Slik skal vi gjennomføre revolusjonen til siste slutt, og nå målet, å bygge et stort sosialistisk land.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Dette viser til «En del materiale om den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken» lagt fram av Shu Wu, et medlem av klikken. Det inneholder utdrag fra en mengde fortrulige kontrarevolusjonære brev som Hu Feng skreiv til Shu Wu før og etter frigjøringa.

2. Fra slutten av oktober til begynnelsen av desember 1954 holdt presidiet i Det kinesiske forbundet for litteratur- og kunstkretser og Den kinesiske forfatterforeninga utvida fellesmøter for å granske feila som var gjort av *Litteraturtidende* ved å undertrykke kritikken fra unge forfattere av de borgerlige tankene som var rådende i studiene av *Drømmen om det røde rommet*. Hu Feng trudde at tida hans var kommet og begynte å angripe kommunistpartiet. I et fortrulig brev til en av tilhengerne sine skreiv han: «Dette er bare ei åpning som det er blitt grepet fatt i, og det er høyst nødvendig å utvide den og få fram det allmenne.»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET

31. juli 1955

I

Vi står på terskelen til et oppsving i den nye sosialistiske massebevegelsen over hele landsbygda. Men noen av kameratene våre stavrer framover som ei kvinne med snørte føtter og klager hele tida: «Dere går for fort, altfor fort.» For mye flisespikking, grunnløse klager, endeløs engstelse og talløse tabuforestillinger — alt dette holder de for å være den riktige linja for å lede den sosialistiske massebevegelsen i områdene på landsbygda.

Nei, dette er ikke den riktige linja, det er den gale linja.

Flodbølga av samfunnsomforming på landsbygda, kooperasjonsflodbølga, har allerede feid over mange steder og vil snart feie over hele landet. Det er en enorm sosialistisk revolusjonær bevegelse som omfatter ei jordbruksbefolkning på mer enn 500 millioner, og den har kolossal verdensomspennende betydning. Vi må gi denne bevegelsen aktiv, begeistra og systematisk ledelse, vi må ikke holde den igjen med noen slags midler. Noen feil er uunngåelige i utviklinga av denne bevegelsen, det er forståelig, og det vil ikke være vanskelig å rette på dem. Mangler eller feil blant kadrer og bønder kan rettes opp eller overvinnes forutsatt at vi hjelper dem aktivt. Kadrene og bøndene går framover under partiets ledelse, og bevegelsen er grunnleggende sunn. Noen steder har de gjort visse feil i arbeidet sitt. For eksempel har fattig-

---

Rapport på en konferanse av sekretærer fra partikomiteene for provinser, byprovinser og autonome områder innkalt av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bøndene blitt stengt ute fra kooperativene uten at det er blitt tatt omsyn til vanskene deres, mens velstående mellombønder er blitt tvunget inn i kooperativene i strid med interessene sine. Disse feila må bli retta opp ved å skolere kadrene og bøndene og ikke ganske enkelt ved å skjelle dem ut. Bryske irettesettelser løser ikke noe problem. Vi må lede bevegelsen på modig vis og vi må ikke «frykte draker foran oss og tigrer bak». Både kadrer og bønder vil omdanne seg i løpet av kampene som de sjøl opplever. La dem gå til handling og la dem lære og bli dyktigere ettersom de går framover. På dette viset vil mange utmerka mennesker stå fram. «Å frykte draker foran oss og tigrer bak» vil ikke bringe fram noen kadrer. Store grupper av kadrer med kortvarig opplæring må bli sendt ut på landsbygda fra sentralt hold for å lede og hjelpe kooperativ-bevegelsen, men må også delta i sjølve bevegelsen dersom de skal lære hvordan arbeidet gjøres. En lærer ikke nødvendigvis hvordan en skal gjøre en jobb bare ved å høre på at en foreleser forklarer noen punkter på et opplæringskurs.

Kort sagt, ledelsen må aldri sakke etter massebevegelsen. Slik som situasjonen er nå er det likevel massebevegelsen som går foran, mens ledelsen ikke greier å holde tritt med den. Dette forholdet må bli endra.

II

Den landsomfattende kooperativ-bevegelsen tar nå svære steg framover, og likevel må vi fortsatt drøfte slike spørsmål som: Kan kooperativene vokse? Kan de bli grunnfesta? Når det gjelder visse kamerater ser det ut til at det springende punktet er den uroa de føler med omsyn til om det er mulig å grunnfeste de flere hundre tusen halv-sosialistiske kooperativene som fins. Disse er stort sett heller små, med gjennomsnittlig om lag tjue bondehusstander i hver. Sjølsagt kan det ikke bli tale om vekst dersom de ikke kan bli grunnfesta. Visse kamerater er ennå ikke overbevist til tross for beretningene om vekst i kooperasjonen i de siste få åra, og vil vente og se hvordan tingene utvikler seg i 1955. De vil kanskje tilmed vente og se enda et år, og bare dersom flere kooperativer er grunnfesta ved utgangen av 1956, vil de være helt overbevist om at den kooperative omforminga av jordbruket

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er mulig og at linja til sentralkomiteen i partiet vårt er riktig. Derfor er arbeidet i disse to åra avgjørende.

For å vise at jordbrukskooperasjon er gjennomførbart og at linja til partiets sentralkomite er fornuftig på dette området, er det kanskje ikke uten en viss verdi for oss å ta et overblikk over historia til bevegelsen for jordbrukskooperativer i landet vårt.

I de tjueto åra med revolusjonære kriger før Folkerepublikken Kina blei danna, hadde partiet vårt alt høsta erfaring i å veglede bøndene til å gå videre når jordbruksreformen var gjennomført og danne organisasjoner for gjensidig hjelp for jordbruksprodusenter, som inneholdt visse kimer til sosialisme. På den tida var det arbeidsgrupper for gjensidig hjelp og pløyingslag i Kiangsi-provinsen, arbeidsutvekslingslag i nordre Shensi og lag for gjensidig hjelp i nordre, østre og nordøstre Kina. I enkeltstående tilfeller oppsto det også kooperativer for jordbruksprodusenter som hadde en halv-sosialistisk eller sosialistisk karakter. Under motstandskrigen mot Japan dukka det for eksempel opp et kooperativ for jordbruksprodusenter av sosialistisk karakter i Ansai fylke i nordre Shensi. Men slike kooperativer blei ikke oppmuntra breitt den gangen.

Det var først etter at Folkerepublikken Kina var grunnlagt at partiet vårt leda bøndene til å danne lag for gjensidig hjelp for jordbruksprodusenter i større utstrekning, og i å sette i gang med å opprette virkelig mange kooperativer for jordbruksprodusenter på grunnlag av disse laga. Nå har vi brukt nesten seks år til på dette arbeidet.

15. desember 1951, da sentralkomiteen i partiet vårt vedtok det første utkastet til resolusjon om gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen og sendte den til lokale partiorganisasjoner til utprøving, var det allerede tre hundre eller flere kooperativer for jordbruksprodusenter. (Dokumentet blei ikke offentliggjort i pressa som en formell partiresolusjon før i mars 1953.) To år seinere, da sentralkomiteen sendte ut resolusjonen om kooperativer for jordbruksprodusenter den 16. desember 1953, hadde antallet vokst til mer enn 14 000, ei økning på 46 ganger i løpet av to år.

Denne resolusjonen oppfordra til ei økning av kooperativer for jordbruksprodusenter fra om lag 14 000 til 35 800 fra vinteren 1953 til høstinnhøstinga i 1954, det vil si ei økning på bare 150 prosent. I virkeligheten gikk det slik at antallet steig til 100 000 i løpet av året, eller ei økning på mer enn 600 prosent.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

I oktober 1954 vedtok sentralkomiteen i partiet ei økning på 500 prosent, fra 100 000 til 600 000. I virkeligheten nådde tallet 670 000. Inntil juni 1955, etter ei foreløpig omlegging, blei det skåret ned med 20 000. Da sto det igjen 650 000, eller 50 000 mer enn det planlagte målet. Tallet på bondehusstander i kooperativene var 16 900 000, eller gjennomsnittlig 26 husstander i hvert.

Disse kooperativene ligger hovedsakelig i de nordre provinsene som blei frigjort først. Når det gjelder de andre provinsene som blei frigjort seinere og som utgjør flertallet, er det mange kooperativer for jordbruksprodusenter i hver av dem, men med unntak av Anhwei og Chekiang har de ikke mange ennå.

Disse kooperativene er stort sett små, men noen få er store, noen med 70 til 80 husstander, noen med over 100, og noen med flere hundre.

De fleste er halv-sosialistiske, men noen få har utvikla seg til kooperativer på høyere nivå av sosialistisk karakter.

Sammen med veksten i bøndenes kooperative bevegelse i jordbruksproduksjonen, er det blitt oppretta et lite antall sosialistiske statsbruk i landet vårt. I løpet av 1957 vil vi ha 3 038 statsbruk med 16 870 mou dyrkingsjord. Av disse vil 141 være mekaniserte bruk (medrekna både de som fantes i 1952 og de som vil bli starta i løpet av den første femårsplanen) med 7 580 000 mou dyrkingsjord og 2 897 vil være ikkemekaniserte statsbruk under lokal administrasjon, med 9 290 mou dyrkingsjord. Det vil bli en stor vekst i statsdrevet jordbruk i løpet av den perioden som blir dekka av den andre og tredje femårsplanen.

Våren 1955 avgjorde sentralkomiteen i partiet vårt at antallet kooperativer for jordbruksprodusenter skulle øke til en million. Dette betyr ei økning på bare 350 000, i tillegg til de 650 000 som fins nå, eller drøyt 50 prosent. For meg ser det ut som om dette kan være litt for lite. Trulig burde tallet på 650 000 bli om lag dobla, det vil si ei økning til om lag 1 300 000, slik at det vil være ett eller flere små kooperativer for jordbruksprodusenter av halv-sosialistisk karakter som kan tjene som mønster i hvert av de om lag 200 000 herreda i landet, unntatt i noen av grensestrøka. I løpet av et år eller to vil disse kooperativene vinne erfaring og bli gamle, og folk vil lære av dem. Det er ennå fjorten måneder til høstinnhøstinga i oktober 1956 og det skulle være mulig å fullføre denne planen for å opprette kooperativer. Jeg håper at de ansvarlige kameratene fra de ulike provinsene og autonome områdene vil undersøke saka nærmere når de kommer tilbake, utarbeide høvelige

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

planer i samsvar med de virkelige vilkåra og melde fra til sentralkomiteen innen to måneder. Da skal vi drøfte saka igjen og ta en endelig avgjørelse.

Spørsmålet er om kooperativene kan bli grunnfesta. Noen sier at planen for i fjor om å sette i gang 500 000 var for stor og forhasta, og at det samme gjelder planen for i år om å sette i gang 350 000 til. De tviler på at så mange kooperativer kan bli grunnfesta når de først er danna.

Er det mulig å grunnfeste dem?

Sant nok er verken sosialistisk industrialisering eller sosialistisk omforming enkelt. Å endre om lag 110 millioner bondehusstander fra enkeltdrift til fellesdrift i jordbruket og deretter fullføre den tekniske omforminga av jordbruket innebærer ganske visst en bråte med vansker. Men vi må stole på partiets evne til å lede massene til å overvinne dem.

Til spørsmålet om jordbrukskooperasjon mener jeg vi først og fremst må ha tillit til at både fattigbøndene og de lavere mellombøndene blant de nye og gamle mellombøndene[1] er begeistra for å ta den sosialistiske vegen og svarer ivrig på oppfordringa fra partiet vårt om kooperativ omforming — og dette gjelder særlig for dem som har et høyere politisk bevissthetsnivå. For fattigbøndene står i ei vanskelig økonomisk stilling og de lavere mellombøndene er ennå ikke velstående, sjøl om den økonomiske stillinga deres er bedre enn før frigjøringa.

For det andre mener jeg vi må ha tillit til at partiet er i stand til å lede folket i hele landet til sosialismen. Etter å ha leda folkets store demokratiske revolusjon til seier og oppretta folkets demokratiske diktatur under ledelse av arbeiderklassen, kan partiet vårt helt sikkert lede hele nasjonen i å gjennomføre sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omforminga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel i det vesentlige i løpet av om lag tre femårsplaner. I jordbruket såvel som på andre felter har vi allerede mektige og overbevisende prov på dette. Se på den første gruppa på 300 kooperativer, den andre på 13 700 og den tredje med 86 000, eller 100 000 til sammen. Alle disse blei oppretta før høsten 1954 og alle er blitt grunnfesta sia. Hvorfor kan ikke da den fjerde gruppa på 550 000 kooperativer som blei danna i 1954—55 og den femte gruppa som skal bli oppretta i 1955—56 (det foreløpige kontrolltallet på 350 000 vil bli gjenstand for endelig stadfesting) også bli grunnfesta?

Vi må ha tillit til massene og vi må ha tillit til partiet. Dette er de to

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hovedprinsippene. Dersom vi tviler på disse prinsippene, vil vi ikke oppnå noenting.

III

For å fullføre kooperasjonen steg for steg over alle jordbruksområdene våre, må vi være samvittighetsfulle med å kontrollere og styrke de kooperativene som allerede er danna.

Vi må legge vekt på kvaliteten til kooperativene og gå mot enhver hang til å legge ensidig vekt på antallet og medlemstallet i kooperativene på bekostning av kvaliteten. Derfor må vi gi alvorlig akt på arbeidet med å kontrollere kooperativene.

Denne kontrollen må ikke bare gjennomføres en gang, men to eller tre ganger i året. Et visst antall kooperativer er blitt kontrollert i det første halvåret i år (i visse områder tydeligvis en svært slurvete kontroll, gjennomført uten alvorlig innsats). Jeg foreslår at disse kooperativene blir kontrollert for annen gang i løpet av høsten og vinteren i år, og for tredje gang i løpet av våren og sommeren neste år. Av de 650 000 kooperativene som fins, er 550 000 nye som er blitt starta i fjor vinter eller i vår, og de omfatter mange kooperativer av klasse I[2] som er mer eller mindre grunnfesta. Dersom vi legger til de 100 000 gamle og grunnfesta kooperativene, er det antallet som er grunnfesta nå på ingen måte lite. Kan disse kooperativene bidra til at de andre blir gradvis grunnfesta? Svaret vil ganske visst være ja.

Vi må se på hver gnist av sosialistisk begeistring hos bøndene og kadrene som en dyrbar skatt, og ikke stå i vegen for slik begeistring. Vi må leve oss helt og holdent inn i situasjonen til medlemmene og kadrene i kooperativene og til fylkes-, distrikts- og herredskadrene, og ikke stå i vegen for begeistringa deres.

Det må ikke bli tatt avgjørelser om å oppløse kooperativer dersom ikke alle eller nesten alle medlemmene er bestemt på å ikke fortsette. Dersom noen medlemmer er bestemt på å gi opp så kan de trekke seg ut mens flertallet blir igjen og fortsetter. Dersom flertallet er bestemt mot å fortsette, men mindretallet er villig til å gjøre det, så kan flertallet trekke seg ut, mens mindretallet blir igjen og fortsetter. Sjøl om det går så vidt, vil det ordne seg. I et svært lite kooperativ med bare seks husstander i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hopei-provinsen nekta de tre husstandene som besto av gamle mellombønder bestemt å fortsette og fikk lov til å trekke seg ut, men de tre fattigbondehusstandene[3] sa de ville holde fram uansett hva som hendte. Det gjorde de og kooperativet blei opprettholdt. I virkeligheten er den leia som disse tre fattigbondehusstandene har slått inn på, den samme leia som de 500 millioner bøndene i landet vil ta. Alle de bøndene som driver enmannsjordbruk i dag vil til slutt ta den vegen som disse tre fattigbondehusstandene besluttsomt valgte.

Etter at ei politisk retningslinje som blei kalt «besluttsom innsnevring» blei vedtatt i Chekiang (ikke etter vedtak i partikomiteen for Chekiang-provinsen) blei 15 000 av de 53 000 kooperativene i provinsen (som besto av 400 000 bondehusstander) oppløst med et eneste slag. Dette førte til stor misnøye blant massene og kadrene, og det var fullstendig galt å gjøre det. Denne politikken med «besluttsom innsnevring» blei vedtatt i en tilstand av panikk. Det var også galt å ta et så viktig steg uten godkjenning fra sentralkomiteen. Dessuten hadde sentralkomiteen allerede i april 1955 sendt ut en advarsel: «Gjenta ikke feilen med masseoppløsning av kooperativer som blei gjort i 1953, ellers må dere utforme en sjølkritikk igjen.» Og likevel foretrakk visse kamerater å la være å ta omsyn til denne advarselen.

For meg ser det ut som om det fins to tilbøyeligheter når en står overfor medgang, og begge er uønska. Den ene er å bli svimmel av medgang, og det fører til stormannsgalskap og «venstre»avvikende feil. Det er sjølsagt ille. Den andre er å bli skremt av medgang, og det fører til «besluttsom innsnevring» og høyreavvikende feil. Det er like ille. Problemet nå er av det siste slaget, for noen kamerater er blitt skremt av de flere hundre tusen små kooperativene.

IV

Før kooperativer blir satt i gang, må det bli gjort grundig og godt forberedende arbeid.

Vi må gi akt på kvalitet helt fra starten og gå mot hangen til å bare gå etter mengde.

Utkjemp ikke noe slag uforberedt, utkjemp ikke noe slag dere ikke er sikre på å vinne. Dette var det berømte slagordet til partiet vårt under de

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Både når det gjelder å opprette kooperativer og å kontrollere dem, bør de lokale kadrene i områdene på landsbygda være hovedstyrken, og de må bli oppmuntra og bedt om å ta ansvaret, mens kadrer som er sendt fra sentralt hold bør være hjelpestyrken som har som funksjon å lede og hjelpe og ikke å overta alt arbeidet sjøl.

V

I produksjonen må kooperativene for jordbruksprodusenter oppnå høyere avlinger enn de bøndene som driver for seg sjøl og høyere enn laga for gjensidig hjelp. Produksjonen må ikke holde seg på samme nivå som for de bøndene som driver for seg sjøl eller som for laga for gjensidig hjelp, for det ville bety nederlag. Hva er poenget med å ha kooperativer i det hele tatt da? Enda mindre kan vi tillate at avkastninga synker. Over 80 prosent av de 650 000 kooperativene for jordbruksprodusenter som alt er oppretta har økt avlingene sine. Dette er svært bra og viser at medlemmene er veldig ivrige etter å produsere og at kooperativene er overlegne i forhold til laga for gjensidig hjelp, og svært overlegne i forhold til enmannsdrift i jordbruket.

For å øke avlingene er det nødvendig:

1) å holde fast på prinsippene om frivillig deltaking og gjensidig fordel,

2) å bedre ledelsen (planlegging og administrasjon av produksjonen, organisering av arbeidet, osv.),

3) å bedre driftsmetodene (djup pløying og intensiv dyrking, tett planting i små klynger, utvide området for dobbel eller tredobbel avling, innføre bedre sorter av såkorn, utbre bruken av nye typer jordbruksredskaper, kjempe mot plantesjukdommer og skadeinsekter, osv.), og

4) å øke produksjonsmidlene (dyrka mark, gjødningsmiddel, anlegg for å regulere vannet, trekkdyr, jordbruksredskaper, osv.).

Dette er uunnværlige vilkår for å grunnfeste kooperativene og sikre økt produksjon.

Når det gjelder å holde fast ved prinsippene med frivillig deltaking og gjensidig fordel, må vi gi akt på følgende problemer:

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

1) Om det lønner seg å utsette innleveringa av trekkdyr og større jordbruksredskaper som andeler i kooperativet med et år eller to, og om de fastsatte prisene er rettferdige og om betalinga til eierne er spredd over et for langt tidsrom.

2) Om det er et høvelig forhold mellom betaling som er bygd på andeler av jorda og betaling for arbeid.

3) Hvordan kooperativet bør reise de fonda de trenger.

4) Om enkelte av medlemmene kan få lov til å bruke en del av arbeidskrafta si til visse slags attåtproduksjon eller ikke. (Ettersom de kooperativene for jordbruksprodusenter som vi oppretter nå ennå stort sett er av halv-sosialistisk karakter må vi være omhyggelige med å løse disse fire problemene skikkelig, slik at vi ikke krenker prinsippet om gjensidig fordel i forholdet mellom fattigbøndene og mellombøndene. Uten dette kan det ikke være noe grunnlag for frivillig deltaking.)

5) Hvor mye jord bør det bli satt til side til medlemmene for dyrking til personlige behov.

6) Spørsmålet om klassesammensetninga av medlemsstokken i kooperativet.

Og så videre.

Her vil jeg gjerne behandle spørsmålet om klassesammensetninga av medlemsstokken i kooperativene. I de første ett eller to åra mener jeg at der hvor bevegelsen for kooperasjon nettopp har begynt å bre seg eller der den først nylig har bredd seg, slik tilfellet er i de fleste områdene for øyeblikket, må vi først få de aktive elementene i disse delene av folket til å organisere seg: 1) fattigbøndene, 2) de lavere mellombøndene blant de nye mellombøndene, og 3) de lavere mellombøndene blant de gamle mellombøndene. Men de blant dem som ikke er begeistra for øyeblikket, må ikke bli trukket med mot sin vilje. De kan bli trukket med i kooperativene i ei og ei vending av gangen når den politiske bevisstheten deres er økt og de er blitt interessert i kooperativer. Disse laga er mer eller mindre ensarta når det gjelder økonomisk stilling. Enten lever de fortsatt et hardt liv (fattigbøndene har nemlig fortsatt vansker på grunn av mangel på arbeidskraft, trekkdyr og jordbruksredskaper, sjøl om de har fått jord og har det mye bedre enn i tida før frigjøringa), eller de er ennå ikke velstående (nemlig de lavere mellombøndene). Derfor er de alle sammen oppglødde for å danne kooperativer. Likevel varierer denne begeistringa, av forskjellige grun-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ner. Noen er svært ivrige, noen er ikke så ivrige for øyeblikket, og andre foretrekker å vente og se. Derfor må vi bruke litt tid til å skolere alle dem som ikke ønsker å slutte seg til kooperativene ennå, sjøl om de er fattigbønder eller lavere mellombønder, vi må vente tålmodig til de er politisk mer bevisste, og vi må ikke krenke prinsippet om frivillighet ved å trekke dem inn mot sin vilje.

Så til spørsmålet om de nye og gamle øvre mellombøndene, det vil si de mellombøndene som har det bedre økonomisk. Med unntak for dem som er politisk bevisste nok til å ta den sosialistiske vegen og virkelig er villige til å slutte seg til kooperativene, bør de øvre mellombøndene ikke bli tatt opp i kooperativene for øyeblikket, og de bør slett ikke bli trukket med mot sin vilje. Årsaka er at de ikke er politisk bevisste nok ennå til å ta den sosialistiske vegen. De kommer til å bestemme seg til å slutte seg til kooperativene først etter at flertallet i områdene på landsbygda har slutta seg til, eller når avkastninga pr. mou i kooperativene kommer på høyde med eller tilmed går forbi avkastninga deres, og de innser at det er ufordelaktig på alle måter for dem å fortsette med å arbeide på egen hand, og at de ikke kan fremme sine egne interesser på andre måter enn ved å gå inn i kooperativene.

Så det første som må gjøres er å dele inn de menneskene som er fattige eller ikke velstående i grupper i samsvar med det politiske bevissthetsnivået deres (til sammen utgjør de om lag 60 til 70 prosent av befolkninga på landsbygda) og få dem til å organisere kooperativer i flere vendinger i løpet av de neste få åra, og først da bør de velstående mellombøndene bli trukket med. På denne måten unngår vi kommandometoder.

I alle de områdene der kooperativ omforming i det vesentlige ikke er fullført, må godseiere og rikbønder avgjort ikke bli tatt opp i kooperativene i løpet av de neste par åra. Men i områder der omforminga er fullført i det vesentlige, kan grunnfesta kooperativer ta opp slike folk på visse vilkår, stegvis og i grupper. Dette gjelder bare tidligere godseiere og rikbønder som har gitt opp utbytting for lenge sia, som tar del i kroppsarbeid og er lovlydige. Kooperativene kan la dem få lov til å delta i fellesarbeid, mens en fortsetter med å forbedre dem gjennom kroppsarbeid.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VI

Når det gjelder utviklinga av kooperativene er ikke problemet nå at vi må kritisere forhasta frammarsj. Det er galt å si at den nåværende utviklinga av kooperativene har «gått lengre enn de virkelige mulighetene» eller «gått lengre enn det politiske bevissthetsnivået til massene». Slik er situasjonen: Kina har et enormt folketall og utilstrekkelig med oppdyrka jord (bare tre mou pr. hode, hele landet sett under ett, og en mou eller enda mindre i gjennomsnitt i mange deler av de sørlige provinsene), naturkatastrofer er hyppige (hvert år blir store jordbruksområder utsatt for flom, tørke, stormer, frost, hagl eller skadeinsekter i ulik grad) og dyrkingsmetodene er tilbakeliggende. Sjøl om livet til bondemassene har bedra seg sia jordbruksreformen eller tilmed bedra seg en god del, er det følgelig mange som har vansker eller ikke er velstående, og de som er velstående er forholdsvis få. Derfor er de fleste av bøndene oppglødde for den sosialistiske vegen. Begeistringa deres blir stadig større på grunn av den sosialistiske industrialiseringa av Kina og på grunn av de bragdene som blir utført. Sosialismen er den eneste utvegen for dem. Disse bøndene utgjør 60 til 70 prosent av hele folketallet på landsbygda. Den eneste utvegen flertallet av bøndene har til å riste av seg fattigdommen, bedre utkommet sitt og bekjempe naturkatastrofer er med andre ord å forene seg og gå framover på vegen til sosialismen. Forståelsen for dette vokser raskt blant massene av fattigbønder og blant dem som ikke er velstående. De velstående eller nokså velstående bøndene som bare utgjør 20 til 30 prosent av folketallet på landsbygda vakler, noen av dem gjør alvorlige forsøk på å gå den kapitalistiske vegen. Som jeg allerede har sagt er det også mange blant fattigbøndene og de bøndene som ikke er velstående som inntar ei vente-og-se-holdning for øyeblikket fordi de har et lavt politisk bevissthetsnivå, og de vakler de også. Men det er lettere for dem enn for de velstående bøndene å godta sosialismen. Slik er situasjonen i virkeligheten. Men noen av kameratene våre ser bort fra disse kjensgjerningene og trur at de flere hundre tusen nyoppretta små halv-sosialistiske kooperativene for jordbruksprodusenter har «gått lengre enn de virkelige mulighetene» eller «gått lengre enn det politiske bevissthetsnivået til massene». Dette viser at de har blikket festa på et forholdsvis lite antall velstående bønder og ikke ser det store flertallet, fattigbøndene og de bøndene som ikke er velstående. Dette er ett slags feilaktig tenkning.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Videre undervurderer disse kameratene styrken til kommunistpartiets ledelse på landsbygda og den helhjerta støtta til partiet fra bondemassene. De trur det er vanskelig nok som det er for partiet å grunnfeste de flere hundre tusen små kooperativene som allerede fins, og derfor blir det helt umulig å tenke seg ei storstilt utviding. De er svartsynte og sier at det arbeidet partiet gjør for tida med å lede jordbrukskooperasjonen har «gått lenger enn erfaringsnivået til kadrene». Sant nok er den sosialistiske revolusjonen en revolusjon av en ny type. Tidligere var erfaringene våre innskrenka til den borgerlig-demokratiske revolusjonen og vi hadde ingen erfaringer med den sosialistiske revolusjonen. Men hvordan kan vi få slike erfaringer? Ved å sitte ned og vente på dem? Eller ved å kaste oss ut i kampene i den sosialistiske revolusjonen og lære undervegs? Hvordan kan vi få erfaring med industrialisering uten å gjennomføre femårsplanen, eller uten å drive arbeidet med den sosialistiske industrialiseringa framover? Ett avsnitt i femårsplanen behandler jordbrukskooperasjon. Hvor vil «erfaringsnivået til kadrene» komme fra, og hvordan vil det stige, dersom vi ikke leder bøndene til å organisere ett eller flere kooperativer for jordbruksprodusenter i hvert herred eller landsby? Tanken om at den nåværende utviklinga i kooperativene for jordbruksprodusenter har «gått lenger enn erfaringsnivået til kadrene» er klart feilaktig. Dette er et annet slags feilaktig tenkning.

Disse kameratene ser på problemer på en gal måte. De ser ikke på de vesentlige sidene eller på hovedsidene, men legger vekt på de uvesentlige eller de underordna sidene. Jeg må påpeke at disse uvesentlige eller underordna sidene ikke må bli oversett, de må handteres ei for ei. Men de må ikke bli oppfatta som de vesentlige sidene eller hovedsidene, ellers mister vi retningssansen vår.

For det første må vi ha tiltru til at bondemassene er villige til å ta den sosialistiske vegen steg for steg under ledelse av partiet og, for det andre, at partiet er i stand til å lede bøndene inn på denne vegen. Disse to punktene er det vesentlige i saka, kjernen. Dersom vi mangler denne overbevisninga, vil det være umulig for oss å fullføre bygginga av sosialismen i det vesentlige i løpet av om lag tre femårsplaner.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VII

De store historiske erfaringene Sovjetunionen har høsta i bygginga av sosialismen gir folket vårt full tillit til bygginga av sosialismen i Kina. Men sjøl på dette området for internasjonal erfaring er det ulike syn. Noen kamerater misliker politikken til sentralkomiteen vår med å holde utviklinga av jordbrukskooperasjonen i takt med den sosialistiske industrialiseringa, til tross for at uviklinga i Sovjetunionen har stadfesta at en slik politikk er holdbar. De vedgår at takta i industrialiseringa er i orden slik den er nå, men hevder at jordbrukskooperasjonen burde gå umåtelig langsomt framover, og at den ikke trenger å holde følge. Dette er å overse erfaringene fra Sovjetunionen. Disse kameratene greier ikke å forstå at den sosialistiske industrialiseringa ikke kan bli gjennomført avsondra fra den kooperative omforminga av jordbruket. Som alle veit er for det første dagens produksjonsnivå for korn til salg og for råvarer til industrien lavt i Kina, mens statens behov for dette øker fra år til år, og dette stiller oss overfor en skarp motsigelse. Dersom vi ikke kan løse problemet med jordbrukskooperasjon i det vesentlige i løpet av om lag tre femårsplaner, det vil si, dersom jordbruket vårt ikke kan gjøre et sprang fra smådrift med jordbruksredskaper trukket av trekkdyr til storstilt mekanisert jordbruksdrift, ved sida av utbredd statsorganisert nydyrking med nybyggere som bruker maskiner (planen er å dyrke opp 400 til 500 millioner mou udyrka jord i løpet av tre femårsplaner), så vil vi ikke greie å løse motsigelsen mellom det stadig økende behovet for korn til salg og råvarer til industrien, og dagens stort sett lave produksjon fra de viktigste avlingene, og vi kommer til å støte på enorme vansker i den sosialistiske industrialiseringa vår og vil ikke klare å fullføre den. Sovjetunionen sto overfor det samme problemet under bygginga av sosialismen, og løste det ved å lede og utvikle kollektiviseringa av jordbruket på en planmessig måte. Og vi kan bare løse problemet vårt på den samme måten. For det andre har noen av kameratene våre ikke skjenka sammenhengen mellom de to følgende kjensgjerningene en tanke, nemlig at tungindustrien, den viktigste greina i den sosialistiske industrialiseringa, produserer traktorer og andre landbruksmaskiner til bruk i jordbruket, kunstgjødsel, moderne transportmidler, olje, elektrisk kraft osv., og at alle disse tingene bare kan bli brukt, eller brukt i stor utstrekning, på grunnlag av et jordbruk

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

der storstilt kooperativ drift er framherskende. Nå gjennomfører vi ikke bare en revolusjon i samfunnssystemet, endringa fra privat til offentlig eie, men også en teknologisk revolusjon, endringa fra handverk til storstilt moderne maskinell produksjon, og de to revolusjonene er knytta sammen. Slik vilkåra er i landet vårt, må kooperasjonen komme før bruken av store maskiner i jordbruket (i kapitalistiske land utvikler jordbruket seg kapitalistisk). Derfor må vi ikke under noen omstendigheter se på industrien og jordbruket, den sosialistiske industrialiseringa og den sosialistiske omforminga av jordbruket, som ting som er uavhengige eller isolerte fra hverandre, og vi må ikke under noen omstendigheter legge vekt på det ene og bagatellisere det andre. Også i dette spørsmålet peker de sovjetiske erfaringene ut vegen. Likevel er det noen av kameratene våre som ikke gir akt på dette og som ser på disse spørsmåla som isolerte og uten samband med hverandre. For det tredje har noen av kameratene våre heller ikke tenkt på sammenhengen mellom to andre kjensgjerninger, nemlig at det trengs store fond for å fullføre både industrialiseringa av landet og den tekniske omforminga av jordbruket, og at en betydelig del av disse fonda må bli akkumulert gjennom jordbruket. Bortsett fra den direkte jordbruksskatten blir dette gjort ved å utvikle lettindustri for å produsere de store mengdene av forbruksvarer som bøndene trenger og bytte dem mot det kornet bøndene selger og råmaterialer til lettindustrien. Slik blir de materielle behova til både bøndene og staten dekka og fond blir akkumulert for staten. Dessuten krever ei storstilt utviding av lettindustrien at såvel jordbruket som tungindustrien blir utvikla. Dette kan ikke bli gjort på grunnlag av en småbondeøkonomi, det må vente på storstilt jordbruksdrift, og i landet vårt betyr det sosialistisk kooperativ-jordbruk. Bare denne typen jordbruk kan gi bøndene ei langt større kjøpekraft enn de har nå. Igjen har Sovjetunionen forsynt oss med erfaringer, men noen av kameratene våre bryr seg ikke om det. De tar standpunktet til borgerskapet, rikbøndene eller de velstående mellombøndene som heller spontant mot kapitalismen. Tankene deres er alltid prega av interessene til de få og de unnlater å ta standpunktet til arbeiderklassen og la tankene sine være prega av interessene til hele landet og folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VIII

Videre har noen kamerater gravd fram et slags argument fra historia til Sovjetunionens Kommunistiske Parti mot det de kaller heftighet og ubesindighet i arbeidet vårt med jordbrukskooperasjon i Kina. Forteller ikke *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, Kort framstilling,* at mange lokale partiorganisasjoner i Sovjetunionen i en viss periode gjorde feilen med heftighet og ubesindighet i spørsmålet om farten i kollektiviseringa? Burde ikke vi merke oss disse internasjonale erfaringene?

Jeg mener vi bør merke oss disse sovjetiske erfaringene, og at vi må gå mot all heftig og ubesindig tenkning som ser bort fra forberedende arbeid og ikke tar omsyn til det politiske bevissthetsnivået til bondemassene. Men vi må ikke under noen omstendighet la disse kameratene bruke de sovjetiske erfaringene som skalkeskjul for sin egen tanke om å gå framover med sneglefart.

Hvordan har sentralkomiteen i partiet vårt vedtatt å gjennomføre jordbrukskooperasjonen i Kina?

For det første sikter den mot å gjennomføre planen i hovedsak på atten år. Perioden på drøyt tre år fra grunnlegginga av Folkerepublikken Kina i oktober 1949 til 1952, blei brukt til gjenreising av nasjonaløkonomien. Innafor området for jordbruket gjennomførte vi jordbruksreformen og gjenreisinga av produksjonen i løpet av denne perioden. I tillegg til dette utvida vi organiseringa av lag for gjensidig hjelp for jordbruksprodusenter i alle de gamle frigjorte områdene der vi også begynte å danne halv-sosialistiske kooperativer for jordbruksprodusenter og høsta en del erfaringer. Etter dette fulgte den første femårsplanen som tok til i 1953. Nesten tre år har gått sia da, og i løpet av den tida har bevegelsen for kooperativer i jordbruket spredd seg over hele landet og erfaringene våre vokser. Perioden fra Folkerepublikken Kina blei grunnlagt til slutten av den tredje femårsplanen dekker atten år. I den perioden sikter vi mot å fullføre den sosialistiske omforminga av jordbruket i det vesentlige, samtidig med den sosialistiske industrialiseringa og den sosialistiske omforminga av handverk og kapitalistisk industri og handel. Er dette mulig? Sovjetiske erfaringer viser oss at det er fult mulig. I Sovjetunionen slutta borgerkrigen i 1920 og kollektiviseringa av jordbruket blei fullført på de sytten

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

åra fra 1921 til 1937. Hoveddelen av dette arbeidet blei gjort på de seks åra fra 1929 til 1934. Sjøl om noen lokale partiorganisasjoner i Sovjetunionen blei «svimle av framgangen» i løpet av denne perioden, slik som *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, Kort framstilling,* forteller, blei feilen retta raskt. Ved hjelp av en stor innsats gjennomførte Sovjetunionen til slutt den sosialistiske omforminga av hele jordbruket sitt og oppnådde samtidig ei omfattende teknisk omlegging av jordbruket. Denne vegen som Sovjetunionen har lagt bak seg er mønsteret vårt.

For det andre bruker vi metoden med stegvis framrykking i den sosialistiske omforminga av jordbruket. I samsvar med prinsippene om frivillig deltaking og gjensidig fordel, var det første steget å oppfordre bøndene til å organisere lag for gjensidig hjelp for jordbruksprodusenter. Disse laga hadde bare visse kimer til sosialisme i seg og omfatta bare noen få husstander, opptil om lag et dusin hver. Det andre steget har vært å oppfordre bøndene til å organisere små kooperativer for jordbruksprodusenter på grunnlag av disse laga for gjensidig hjelp, kooperativer av en halv-sosialistisk karakter som er kjennetegna av at bøndene skyter inn jorda si som andeler og av enhetlig ledelse. Dette andre steget var også i samsvar med prinsippene om frivillig deltaking og gjensidig fordel. Nå kommer det tredje steget til å bli å oppfordre bøndene i samsvar med de samme prinsippene, til å gå videre med sammenslutninga på grunnlag av disse små halv-sosialistiske kooperativene og organisere store fullt ut sosialistiske kooperativer for jordbruksprodusenter. Disse stega gjør det mulig for bøndene å høyne den sosialistiske bevisstheten sin gradvis ved egne erfaringer, og endre livsforma si gradvis. På denne måten blir følelsen av ei brå endring dempa. I det store og hele kan disse stega hindre at avlingene faller i løpet av de første ett til to åra. Ja, de må sikre ei økning år for år, og dette er mulig. Mer enn 80 prosent av de 650 000 kooperativene for jordbruksprodusenter som fins har økt avkastninga si, mens over 10 prosent har stått på stedet hvil og mindre enn 10 prosent har vist nedgang. I de to siste gruppene står det dårlig til, særlig i den siste gruppa der produksjonen har gått ned, og det må bli gjort en stor innsats for å kontrollere og styrke disse kooperativene. Ettersom mer enn 80 prosent av alle kooperativene har økt avkastninga si (med alt fra 10 til 30 prosent), ettersom over 10 prosent verken har vist økning eller minskning det første året, men kan komme til å vise økning i det andre året etter at de er blitt kontrollert, og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ettersom de under 10 prosentene som har notert en nedgang i avkastninga også kan komme til å vise ei økning i det andre året sitt eller i det minste komme opp på det gamle nivået sitt etter kontrollen, kan en si at framgangen vår i kooperasjonen som helhet er sunn og at vi stort sett kan sikre økt produksjon og unngå synkende avkastning. Videre er disse stega et glimrende kurs for å lære opp kadrer. På denne måten kan vi gradvis lære opp store antall administrativt og teknisk personell til kooperativene.

For det tredje må det bli fastsatt ei målsetting for utviding av jordbrukskooperasjonen en gang i året i lys av den virkelige situasjonen, og i løpet av året må det flere ganger være ettersyn av hvordan arbeidet med kooperasjonen blir satt ut i livet. På denne måten kan det hvert år bli tatt bestemte tiltak for å utvide kooperasjonen i hver provins, fylke og herred i samsvar med de skiftende vilkåra og graden av framgang i arbeidet. På noen steder kan utvidinga bli stansa for ei tid for å gjennomføre en kontroll. Andre steder kan utviding og kontroll foregå samtidig. I visse kooperativer kan noen av medlemmene få lov til å trekke seg ut, og i enkelte tilfeller kan et kooperativ tilmed få lov til å bli oppløst midlertidig. Noen steder må det bli satt i gang et stort antall nye kooperativer, mens det på andre steder ikke bør være noen økning bortsett fra i antall bondehusstander i de kooperativene som er danna før. I hver provins eller fylke må ekspansjonen bli stansa hver gang det er oppretta ei gruppe kooperativer, slik at det kan bli tid til en kontroll før den neste gruppa blir satt i gang. Tanken om aldri å tillate noen pause, aldri et opphold, er feilaktig. Når det gjelder tilsynet med framgangen i den kooperative bevegelsen, må sentralkomiteen og partikomiteene for provinser, autonome områder, byprovinser og prefekturer ta et fast grep og sikre at det blir gjort ikke en, men flere ganger hvert år. Når det oppstår et problem, løs det med en gang. Ikke la problemer hope seg opp for å prøve å løse alle i samme slengen. Kritiser i god tid, ikke legg dere til vanen med å kritisere først etter at ting har skjedd. I de første sju månedene i år, for eksempel, har sentralkomiteen aleine sammenkalt tre konferanser, medrekna denne, av ledende kamerater fra ulike deler av landet for å drøfte spørsmålet om kooperasjon på landsbygda. Denne metoden med å tilpasse tiltaka våre til lokale vilkår og gi rettleiing i rett tid sikrer at det vil bli gjort færr feil i arbeidet vårt, og at de feila som blir gjort vil bli retta raskt.

Når vi vurderer alt det som er nevnt, kan vi ikke da si at den rettlei-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ende politikken til sentralkomiteen i partiet vårt når det gjelder jordbrukskooperasjon, er den riktige og at den derfor trygger ei sunn utvikling av bevegelsen? Jeg mener vi kan og bør si det. Å vurdere denne politikken som «forhasta frammarsj» er ytterst feilaktig.

IX

Noen kamerater har ei feilaktig innstilling til det avgjørende spørsmålet om forbundet mellom arbeiderne og bøndene, ettersom de tar utgangspunkt i synet til borgerskapet, rikbøndene eller de velstående mellombøndene som heller spontant mot kapitalisme. Disse kameratene trur at situasjonen i den kooperative bevegelsen er svært farlig for øyeblikket, og de råd oss til å «komme oss av hesten raskt» i den nåværende frammarsjen vår på vegen med kooperasjon. «Dersom dere ikke gjør det», advarer de oss, «vil det være fare for å ødelegge forbundet mellom arbeidere og bønder». Vi mener at det stikk motsatte er sannheten. Det vil være fare for at forbundet mellom arbeidere og bønder blir ødelagt dersom dere ikke kommer dere på hesten raskt. Forskjellen her er bare et eneste ord — den ene sier «av», mens den andre sier «på» — likevel viser det forskjellen mellom de to linjene. Som alle veit, har vi allerede et forbund mellom arbeidere og bønder bygd på grunnlag av den borgerlig-demokratiske revolusjonen mot imperialismen og føydalismen, en revolusjon som tok jorda fra godseierne og delte den ut til bøndene for å fri dem fra trelldommen med føydaleie. Men denne revolusjonen er over og føydaleie er blitt avskaffa. Det som fins på landsbygda i dag er rikbøndenes kapitalistiske eie og et veldig hav av enkelteie for de andre bøndene. Som alle er klar over, har de spontane kapitalistiske kreftene vokst jamt på landsbygda de siste åra, der nye rikbønder dukker opp alle plasser og de mange velstående mellombøndene strever etter å bli rikbønder. På den andre sida lever mange fattigbønder fortsatt i armod på grunn av mangel på produksjonsmidler. Noen av dem setter seg i gjeld og andre selger eller leier ut jorda si. Dersom denne tendensen får fortsette ukontrollert, vil polariseringa på landsbygda uunngåelig bli verre dag for dag. De bøndene som mister jorda si og de som fortsetter å leve i armod kommer til å klage over at vi ikke gjør noe for å redde dem fra å bli ruinert eller

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

for å hjelpe dem ut av vanskene sine. De velstående mellombøndene som styrer i retning av kapitalismen kommer heller ikke til å være fornøyd med oss, for vi kommer aldri til å greie å tilfredsstille krava deres med mindre vi har til hensikt å ta den kapitalistiske vegen. Kan forbundet mellom arbeidere og bønder fortsette med å være fast under disse omstendighetene? Avgjort ikke. Det fins ingen løsning på dette problemet unntatt på et nytt grunnlag. Og det betyr å få i gang, steg for steg, den sosialistiske omforminga av hele jordbruket, sammen med sosialistisk industrialisering og den sosialistiske omforminga av handverk og kapitalistisk industri og handel. Med andre ord, det betyr å gjennomføre kooperasjonen og avskaffe rikbondeøkonomien og den individuelle økonomien på landsbygda, slik at alle menneskene på landsbygda vil komme til å øke velstanden sin i lag. Vi holder fast på at dette er den eneste måten å grunnfeste forbundet mellom arbeidere og bønder på. Ellers står dette forbundet i virkelig fare for å bli ødelagt. De kameratene som gir oss rådet om å «komme oss av hesten» tar fullstendig feil i tenkninga si i dette spørsmålet.

X

Nå må vi innse at det snart vil komme ei landsomfattende flodbølge av sosialistisk omforming på landsbygda. Dette er uunngåelig. Våren 1958, på slutten av det siste året i den første femårsplanen og ved begynnelsen av det første året i den andre femårsplanen, vil kooperativer av en halvsosialistisk karakter omfatte om lag 250 millioner mennesker, om lag 55 millioner bondehusstander (med gjennomsnittlig fire og en halv person i hver), og dette vil bety halve befolkninga på landsbygda. Da vil mange fylker og noen provinser i det vesentlige ha fullført den halv-sosialistiske omforminga av jordbruksøkonomien, og i alle deler av landet vil et lite antall halv-sosialistiske kooperativer ha blitt fullt ut sosialistiske. Innen utgangen av 1960, det vil si i løpet av den første halvdelen av den andre femårsplanen, vil vi i hovedsak ha oppnådd den halv-sosialistiske omforminga av resten av jordbruksøkonomien, som omfatter den andre halvdelen av befolkninga på landsbygda. Da vil tallet på fullt ut sosialistiske kooperativer som har utvikla seg fra de halv-sosialistiske kooperativene ha økt. Gjennom hele den første og andre femårsplanen vil omforminga av landsbygda fortsette å være samfunnsmessig i første

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rekke, og teknisk først i andre rekke. Tallet på store landbruksmaskiner kommer helt sikkert til å øke, men ikke i stor grad. I løpet av den tredje femårsplanen kommer den samfunnsmessige og tekniske omforminga av områdene på landsbygda til å foregå samtidig. Hvert år vil det bli tatt i bruk flere store landbruksmaskiner, og på området for samfunnsmessig omforming vil det fra 1960 skje ei gradvis utvikling av de halv-sosialistiske kooperativene til fullt ut sosialistiske kooperativer i vending etter vending og steg for steg. Kinas samfunnsmessige og økonomiske kjennemerker vil ikke være fullstendig endra før den sosialistiske omforminga av samfunnssystemet og det økonomiske systemet er fullstendig fullført, og innafor det tekniske feltet, før maskiner blir brukt på alle mulige felter og områder. Fordi de økonomiske vilkåra i landet er som de er, vil den tekniske omforminga ta lengre tid enn den samfunnsmessige. Det er anslått at den landsomfattende tekniske omforminga av jordbruket vil være fullført i det vesentlige etter grovt rekna fire eller fem femårsplaner, det vil si tjue eller tjuefem år. Hele partiet må kjempe for at denne store oppgava skal bli oppfylt.

XI

Vi må ha omfattende planlegging og mer effektiv ledelse.

Vi må ha planer for den stegvise utviklinga av kooperasjonen for lands-, provins-, prefektur-, fylkes-, distrikts- og herredsplan. Og etter som arbeidet går framover, må disse planene hele tida bli retta opp i lys av de virkelige vilkåra. Alle parti- og ungdomsforbunds-organisasjonene på provins-, prefektur-, fylkes-, distrikts- og herredsplan må gi alvorlig akt på problemene som hører landsbygda til og gå oppriktig inn for å bedre ledelsen sin når det gjelder arbeidet på landsbygda. De ledende kameratene som står i spissen for lokale parti- og ungdomsforbundskomiteer på ulike plan må pålegge seg sjøl å studere arbeidet med jordbrukskooperasjon og bli eksperter på det. De må kort sagt ikke fortsette med å sitte med hendene i fanget, men ta initiativet, ikke gi fra seg ledelsen, men styrke den.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

XII

I august 1954 (dette er sjølsagt ikke noen nyhet lenger) meldte provinskomiteen for Heilungkiang i Kinas Kommunistiske Parti:

> Med framveksten og utbredelsen av kooperasjon på landsbygda, er de ulike slaga organisasjoner for gjensidig hjelp og for kooperasjon og folket innafor de ulike samfunnslaga i jordbruksområdene alle i bevegelse i større eller mindre grad. De kooperativene for jordbruksprodusenter som fins, planlegger og forbereder å utvide medlemsstokken sin, og de laga for gjensidig hjelp for jordbruksprodusenter som etter planen skal bli til kooperativer planlegger og forbereder å trekke inn flere husstander, mens de som ennå ikke har nådd det nivået er ivrige etter å gå framover og nå et høyere trinn. Noen mennesker er travelt opptatt med å forberede seg på å slutte seg til nye kooperativer, andre på å slutte seg til kooperativer som alt er oppretta. De som ikke er klare til å slutte seg til kooperativer i år, tenker aktivt på å slutte seg til lag for gjensidig hjelp. Bevegelsen har svært stor rekkevidde. Det er oppstått en massebevegelse. Dette er et nytt og slående trekk i den mektige utviklinga av jordbrukskooperasjonen. Men fordi noen av de ledende kameratene i visse fylker og distrikter ikke har holdt seg på høyden med dette nye trekket og ikke har ytt mer effektiv ledelse i god tid, har det begynt å komme til syne visse usunne foreteelser i mange tsun og tun. (NB. I Heilungkiang-provinsen er tsun den administrative enheten som svarer til herred i provinsene sør for den store muren, mens tun, som ikke er en administrativ enhet, svarer til landsby i de sistnevnte provinsene.) Når for eksempel folk begynner å se seg om etter noen de kan gå sammen med, oppsøker de sterke andre som er sterke og knuffer unna de bøndene som er dårlig stilt. Det er krangel om folk som er aktivister tvers igjennom, og om medlemmer, og dette skaper splittelse. Folk som er aktivister tvers igjennom blir blindt konsentrert på ett sted, og rikbøndene og de velstående bøndene, som heller temmelig sterkt mot kapitalisme, griper sjansen til å rigge til lag for gjensidig hjelp av dårlig kvalitet eller sine egne rikbonde-kooperativer. Med den enorme veksten i jordbrukskooperasjonen som foregår nå, viser alt dette klart at

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

> det ikke er nok bare å tenke på å sette i gang nye kooperativer når en setter de politiske retningslinjene til partiet ut i livet og rettleier bevegelsen. Det er nødvendig å ha hele tsunen (dvs. hele herredet) og framhjelpa av jordbrukskooperativ-bevegelsen som helhet i tankene, og ha omtanke både for å utvide de gamle kooperativene og å sette i gang nye, både for å utvikle kooperativene og få laga for gjensidig hjelp opp på et høyere trinn, både for hva som blir gjort i år og hva som må gjøres neste år, og tilmed året etter det. Dette er den eneste måten å gjennomføre de politiske retningslinjene til partiet fullt ut på, og sikre en sunn vekst for bevegelsen for jordbrukskooperativer.

Er det bare i Heilungkiang-provinsen at «noen av de ledende kameratene i visse fylker og distrikter ikke har holdt seg på høyden med dette nye trekket og ikke har ytt mer effektiv ledelse i god tid»? Er det bare i visse fylker og distrikter? Jeg trur det er svært sannsynlig at det er folk i mange ledende organisasjoner over hele landet som er typiske eksempler på denne alvorlige tilstanden der ledelsen sakker etter bevegelsen.

Rapporten fra partikomiteen for Heilungkiang-provinsen fortsatte:

> Hsichin herred i Shuangcheng fylke har utarbeidd en omfattende plan for hele herredet på grunnlag av ledelse fra partiet kombinert med frivillig deltaking fra massene. Dette er ei nyvinning når det gjelder metoden for å lede den storstilte utbredelsen av kooperasjonen. Betydninga det har ligger først og fremst i den kjensgjerninga at klasselinja som partiet har for landsbygda er blitt omsatt fullt ut i praksis gjennom ei slik planlegging, slik at enheten mellom fattigbøndene og mellombøndene er blitt styrka og slik at det er blitt ført en hard kamp mot rikbonde-tilbøyeligheter. Folk som er aktivister tvers igjennom er blitt skikkelig fordelt for å tjene den allmenne frammarsjen til bevegelsen for jordbrukskooperativer. Forbindelsene mellom de ulike kooperativene og mellom kooperativene og laga for gjensidig hjelp er blitt endra og styrka, og som følge av dette har bevegelsen for jordbrukskooperativer gått fram langs hele fronten i samsvar med planen. For det andre har denne måten å planlegge på ført til at arbeidet med å utbre jordbrukskooperasjon i stor målestokk er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

blitt særskilt fordelt helt ned til de ledende organene på grunnplanet og til massene, slik at partiavdelinga i herredet veit hvordan den skal lede, de gamle kooperativene veit hvordan de skal gå framover, de nye kooperativene veit hvordan de skal komme igang og laga for gjensidig hjelp veit hvordan de skal finne sin særegne veg mot videre framskritt. På dette viset har initiativet og begeistringa til partiavdelinga i herredet og til massene fått fritt spillerom, og det riktige prinsippet med å stole på partiavdelinga og på erfaringene og klokskapen til massene blitt brukt fullt og helt. Endelig er det nettopp gjennom slik planlegging at vi har klart å få greie på den virkelige situasjonen i herredet, og klart å gjennomføre de politiske retningslinjene til partiet konkret og fullt ut. Derfor har det vært mulig å unngå heftighet og ubesindighet på den ene sida og konservatisme og la-det-skure-holdning på den andre, og på denne måten gjøre riktig bruk av sentralkomiteens linje med «aktiv ledelse og stø frammarsj».

Hvordan blei de «visse usunne foreteelsene» som var nevnt i rapporten fra partikomiteen for Heilungkiang-provinsen behandla i virkeligheten? Sjølve rapporten ga ikke noe direkte svar på dette spørsmålet. Men det gjorde rapporten fra partikomiteen for Shuangcheng fylke, som fulgte med som vedlegg til rapporten fra provinspartikomiteen. Der sto det:

Som resultat av omfattende planlegging, bygd på å forene ledelse fra partiavdelinga med frivillig deltaking fra massene, har avviket med å stenge bondehusstander som er dårlig stilt ute fra kooperativene, blitt retta, praksisen med å samle for mange folk som er aktivister tvers igjennom på ett sted er blitt stoppa, kranglinga om kadrer og medlemmer er forsvunnet, forbindelsene mellom kooperativene og laga for gjensidig hjelp er blitt nærere, forsøka fra rikbøndene og de velstående mellombøndene på å rigge til rikbondekooperativer eller lag for gjensidig hjelp av dårlig kvalitet har slått feil, og planen til partiavdelinga har i hovedsak blitt satt ut i livet. Medlemsstokken i de to eldre kooperativene er økt med 40 prosent, det er blitt danna rammeorganisasjoner for seks nye kooperativer og det er blitt organisert to lag for gjensidig hjelp. Dersom det utvikler seg bra, rekner vi med at hele herredet vil bli kooperativt neste år (dvs. 1955). Nå

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

gjelder det å arbeide energisk for å oppfylle årsplanen for utbredelse av jordbrukskooperasjon, øke produksjonen og sikre en god høst. Den vanlige meninga blant kadrene i herredet er: «Det er heldig at vi gjorde alt dette, ellers ville det vært et eneste rot. Det ville ikke bare ha blitt bråk i år, men neste år også.»

La oss arbeide slik de gjør.

Omfattende planlegging og mer effektiv ledelse — det er linja vår.

NOTER

1. I løpet av den kooperative omforminga av jordbruket blei de som var fattigbønder før, men steig til mellombondestatus etter jordbruksreformen, kalt nye mellombønder. De som var mellombønder tidligere og som fortsatt hadde den samme økonomiske stillinga, blei kalt gamle mellombønder.

2. På den tida blei de kooperativene for jordbruksprodusenter som blei drevet godt, middels og dårlig vanligvis kalt henholdsvis kooperativer av klasse I, klasse II, og klasse III.

3. De tre fattigbondehusstandene som det er vist til her var husstandene til Wang Yu-kun, Wang Hsiao-chi og Wang Hsiao-pang i landsbyen Nanwangchuang i Anping fylke i Hopei-provinsen. Det kooperativet for jordbruksprodusenter som de grunnla, var forgjengeren for det som nå er Nanwangchuang-brigaden i folkekommunen med samme navn.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

STOL PÅ MEDLEMMENE I PARTIET OG UNGDOMSFORBUNDET OG FATTIG-BØNDENE OG DE LAVERE MELLOM-BØNDENE I DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET

7. september 1955

I dag er slagordet «Stol på fattigbøndene (som omfatter alle de nye mellombøndene som var fattigbønder før) og foren dere fast med mellombøndene» fortsatt i det vesentlige riktig. Men: 1) Det er kommet fram velstående mellombønder (det vil si øvre mellombønder) fra rekkene til de nye mellombøndene, og bortsett fra noen med høyere politisk bevissthet, er de uvillige til å slutte seg til kooperativene for øyeblikket. 2) De lavere mellombøndene blant de gamle mellombøndene er i det store og hele interesserte i å slutte seg til kooperativene, fordi de mer eller mindre har samme økonomiske stilling som de lavere mellombøndene blant de nye mellombøndene. De var nemlig ikke velstående fra begynnelsen og det blei gjort urettmessige inngrep i interessene til noen av dem da jordbruksreformen blei gjennomført. På alle steder der kooperasjonen ennå ikke er steget til ei flodbølge og de velstående mellombøndene mangler politisk bevissthet, er det riktig, på grunn av disse to forholda, å trekke de følgende tre gruppene av folk først med i kooperativene (i vendinger i samsvar med det politiske bevissthetsnivået deres, og først de med høyere bevissthet): 1) fattigbøndene, 2) de lavere mellombøndene blant de nye mellombøndene (I den omarbeidde utforminga av kamerat Mao Tsetungs rapport er mellombøndene bare delt inn i to grupper, de øvre

---

Internt partidirektiv utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og lavere mellombøndene. De midtre mellombøndene blir ikke nevnt, for å unngå at inndelinga blir for fin til å kunne trekke skillelinjer. Slik som inndelinga er nå, omfatter de lavere mellombøndene i virkeligheten det som opprinnelig blei bestemt som lavere og midtre mellombønder blant de gamle mellombøndene.), og 3) de lavere mellombøndene blant de gamle mellombøndene. Alle de velstående mellombøndene, det vil si de øvre mellombøndene blant både de nye og gamle mellombøndene, som ikke er villige til å slutte seg til kooperativene ennå, må ikke bli trukket inn mot sin vilje. For øyeblikket er det mange steder tilfelle at de velstående mellombøndene blir tvunget inn i kooperativene, med henblikk på å få tak i trekkdyra og jordbruksredskapene deres (til for lav pris og med betaling over for lang tid). Dette er i virkeligheten et inngrep mot interessene deres og ei krenking av prinsippet om å «forene seg fast med mellombøndene». Vi må aldri gå mot dette marxistiske prinsippet. På alle de stedene der det nettopp er blitt danna kooperativer eller der de ennå ikke har ei dominerende stilling, vil det for øyeblikket være svært ufordelaktig om de velstående mellombøndene med rotfesta borgerlige ideer blir trukket inn, eller om de ormer seg inn ved egne krefter for å ta ledelsen (heller enn å slutte seg til på grunn av ekte politisk bevissthet) eller danner slike dårlige kooperativer som de som fins i Shuangcheng fylke i Heilungkiang-provinsen. Dette ville være svært ufordelaktig når det gjelder å opprette en ledelse av fattigbøndene og de lavere mellombøndene, og denne ledelsen er det helt nødvendig å opprette i alle kooperativer. (Sjølsagt kan vi gjøre unntak for noen få velstående mellombønder som er rettskafne og dyktige og har høyere politisk bevissthet.) Noen sier at slagordet «Stol på fattigbøndene og foren dere fast med mellombøndene» ser ut til å ha blitt forkasta i den formuleringa vi bruker nå. Det er ikke sant. Vi har ikke forkasta slagordet, men heller gjort det mer bestemt i lys av de nye vilkåra. Det vil si, vi rekner de lavere mellombøndene blant de gamle mellombødene som en del av folket vi skal stole på, men ikke de nye mellombøndene som har kommet seg opp og blitt velstående mellombønder. Dette skillet er gjort i samsvar med den økonomiske stillinga deres og i samsvar med om de inntar ei aktiv holdning til den kooperative bevegelsen. Vi mener med andre ord at fattigbøndene og de to gruppene av lavere mellombønder som svarer til de gamle fattigbøndene, er folk vi må stole på, og de to gruppene av øvre mellombønder som svarer til de gamle mellombøndene er folk vi må forene oss fast med. For øyeblikket er det å la være å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tvinge dem til å slutte seg til kooperativene og gjøre inngrep i interessene deres en måte å forene seg med dem på.

Når det gjelder spørsmålet om hvem vi må stole på i områdene på landsbygda, må vi klargjøre noen punkter til. Først og fremst må vi stole på medlemmer i partiet og ungdomsforbundet. Det er galt av partikomiteene våre fra distriktsplan og oppover og av kadrer som er sendt ut for å rettleie arbeidet i områdene på landsbygda å ikke stole på medlemmene i partiet og ungdomsforbundet på stedet i første rekke, men å sette dem i bås med folk som ikke er medlemmer av partiet eller ungdomsforbundet. For det andre må vi stole på de mer aktive elementene blant de partiløse, som skulle utgjøre om lag 5 prosent av befolkninga på landsbygda (for eksempel skulle det være om lag 125 slike aktivister i et herred med om lag 2 500 mennesker). Vi må gjøre vårt beste for å øve opp ei gruppe av slike aktivister, og vi må heller ikke sette dem i bås med massene. For det tredje må vi stole på massene, på fattigbøndene og de to gruppene av lavere mellombønder. Dersom vi ikke er klar over hvem vi skal stole på og hvordan vi skal stole på dem, vil det føre til feil i kooperativ-bevegelsen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ORDSKIFTET OM DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET, OG KLASSEKAMPEN FOR ØYEBLIKKET

11. oktober 1955

Dette møtet har vært et stort ordskifte. Dette ordskiftet gjelder spørsmålet om generallinja til partiet vårt for overgangsperioden fra kapitalisme til sosialisme er helt riktig eller ikke. Dette ordskiftet i hele partiet blei utløst av spørsmålet om politikken vår for den kooperative omforminga av jordbruket. Diskusjonen deres har også samla seg om dette spørsmålet. Likevel dekker ordskiftet et vidt emneområde. Det har å gjøre med arbeidet til departementene for jordbruk, industri, samferdsel, transport, finanser, pengesaker, handel, kultur, utdanning, vitenskap, folkehelse, osv., omforminga av handverk, kapitalistisk industri og handel, undertrykkinga av kontrarevolusjonære, de væpna styrkene og utenrikssaker. Kort sagt vedrører det hele området for arbeidet vårt, arbeidet til partiet, regjeringa, de væpna styrkene og folkeorganisasjonene. Det trengs et stort ordskifte av dette slaget. For vi har ikke gjennomført noe slikt i partiet vårt sia vi la fram generallinja. Vi må utvikle ordskiftet på landsbygda og i byene så godt at arbeidet vårt på alle områder, og farten og kvaliteten av det, passer med oppgavene som generallinja stiller, og blir dekka av en omfattende plan.

Nå skal jeg snakke om ei rekke spørsmål.

Avslutningstale på det utvida sjette plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

I. FORHOLDET MELLOM JORDBRUKS-KOOPERASJONEN OG OMFORMINGA AV KAPITALISTISK INDUSTRI OG HANDEL

Forholdet mellom jordbrukskooperasjonen og omforminga av kapitalistisk industri og handel er i virkeligheten forholdet mellom jordbrukskooperasjonen og borgerskapet. Det er forholdet mellom de to oppgavene: Å gjennomføre den sosialistiske omforminga av jordbruk og av kapitalistisk industri og handel samtidig og i det vesentlige i løpet av om lag tre femårsplaner.

Vi trur at bare når forbundet mellom arbeiderklassen og bøndene gradvis blir konsolidert på et nytt grunnlag, på sosialismens grunnlag, vil det i løpet av den gjennomgripende sosialistiske omforminga av jordbruket bli mulig å kutte alle banda mellom borgerskapet i byene og bøndene, isolere borgerskapet helt og lette den gjennomgripende omforminga av kapitalistisk industri og handel. Formålet med den sosialistiske omforminga av jordbruket er å stenge av kildene til kapitalisme på den enorme landsbygda.

Vi har ennå ikke gjennomført jordbrukskooperasjonen. Arbeiderklassen har ennå ikke konsolidert forbundet sitt med bøndene på et nytt grunnlag, og forbundet er fortsatt usikkert. Bøndene er ikke lenger tilfredse med forbundet vi danna med dem tidligere, på grunnlag av jordbruksrevolusjonen. De er i ferd med å gløme fordelene de høsta av det forbundet. Nå må de få nye fordeler, og det betyr sosialisme. Ennå har ikke bøndene oppnådd felles velstand, og det er langt fra nok korn og råvarer til industrien. Når stoda er slik, er det trulig at borgerskapet vil finne feil hos oss og angripe oss på grunn av dette. Men om noen få år vil vi bli vitne til en helt ny situasjon, nemlig et forbund mellom arbeiderklassen og bøndene på et nytt grunnlag, et forbund som er mer konsolidert enn noen gang.

Det gamle forbundet for å stå mot godseierne, styrte de lokale despotene og fordele jord, var et midlertidig forbund. Det er blitt ustabilt etter en stabil periode. Sia jordbruksreformen har det funnet sted ei polarisering mellom bøndene. Om vi ikke har noe nytt å by dem, og ikke kan hjelpe dem til å øke produktiviteten, øke inntekta si og nå felles velstand, vil ikke de fattige ha tillit til oss lenger, og de vil mene at det ikke er noen vits i å følge kommunistpartiet. Ettersom de fortsatt er fat-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tige etter at de er blitt tildelt jord, hvorfor skal de da fortsatt følge dere? Når det gjelder de velstående, det vil si de som er blitt rikbønder eller blitt ganske velstående, så vil ikke de stole på oss heller, og de politiske linjene til kommunistpartiet vil aldri falle i smak hos dem. Som et resultat av dette vil verken de ene eller de andre, verken de fattige eller de rike, stole på oss, og forbundet mellom arbeidere og bønder vil bli temmelig vaklevorent. For å konsolidere dette forbundet må vi lede bøndene inn på vegen til sosialismen, gjøre dem i stand til å nå felles velstand. Ikke bare fattigbøndene, men alle bøndene må ha framgang, og hva mer er, de må få det mye bedre enn dagens velstående bønder. Straks landsbygda blir kooperativ, vil livet til hele befolkninga på landsbygda bli bedre og bedre ettersom åra går, og det vil bli mer korn til salg og mer råvarer til industrien. Innen den tida vil borgerskapet være brakt til taushet, og det vil være helt isolert.

Nå har vi to forbund, det ene med bøndene og det andre med det nasjonale borgerskapet. Begge er uunnværlige for oss, og kamerat Chou En-lai har også snakka om dette. Hvilken fordel har vi av forbundet med borgerskapet? Det gjør det mulig for oss å skaffe mer ferdigvarer for å bytte med jordbruksprodukter. Det var nettopp dette Lenin hadde i tankene i én fase etter Oktoberrevolusjonen. Ettersom staten ikke hadde noen ferdigvarer å bytte bort, nekta bøndene å selge kornet sitt og ville ikke ta imot simple papirpenger for det. Derfor ville Lenin at den proletariske statsmakta skulle gå i forbund med statskapitalismen for å sikre mer ferdigvarer for å hamle opp med de spontane kapitalistiske kreftene på landsbygda[1]. Det er nettopp for å sikre mer ferdigvarer for å tilfredsstille behova til bøndene og få bukt med motviljen deres mot å selge kornet sitt og til og med noen av råvarene sine til industrien, at vi har gått inn i et forbund med borgerskapet, og foreløpig latt være å beslaglegge kapitalistiske foretak. Isteden har vi tatt i bruk en politikk med å gjøre bruk av dem, innskrenke og omforme dem. Dette betyr at vi bruker forbundet vårt med borgerskapet for å overvinne bøndenes motvilje mot å selge produktene sine. På den andre sida stoler vi på forbundet vårt med bøndene for å sikre oss korn og råvarer til industrien, som vi kan bruke til å få borgerskapet under kontroll. Kapitalistene har ingen råvarer, staten har det. Om de vil ha råvarer, må de selge ferdigvarer til staten, og gå inn for statskapitalisme. Om de nekter å gjøre det, vil vi nekte dem råvarer. I begge tilfeller vil de bli holdt i tømme. Dette vil sperre den kapitalistiske vegen som borgerskapet ønsker å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

følge, nemlig at det blir åpna frie markeder, fri tilegnelse av råvarer og fritt salg av ferdigvarer. Det vil i tillegg isolere borgerskapet politisk. Slik er den gjensidige påvirkninga mellom disse to forbunda. Av de to er forbundet vårt med bøndene det viktigste, det er grunnleggende og kommer i første rekke, mens forbundet vårt med borgerskapet er midlertidig og kommer i andre rekke. For et økonomisk tilbakeliggende land som vårt, er begge forbunda uunnværlige i øyeblikket.

Jordbruksreformen gjorde det mulig for oss å inngå et forbund med bøndene på grunnlag av demokrati, og gjorde det mulig for dem å skaffe seg jord. Det at bøndene skaffa seg jord, hadde karakter av en borgerlig-demokratisk revolusjon, for det ødela bare føydaleie, ikke kapitalistisk eie eller enmannseie. Det forbundet fikk borgerskapet til å føle seg isolert for første gang. På det tredje plenumsmøtet i 1950 talte jeg mot å slå i alle retninger. Jordbruksreformen var ennå ikke gjennomført i enorme områder av landet, bøndene var heller ikke kommet helt over på vår side. Om vi hadde åpna ild mot borgerskapet da, ville det ikke ha vært til rett tid. Etter jordbruksreformen, da bøndene var kommet helt over på vår side, var det mulig og nødvendig for oss å starte bevegelsen mot «de tre ondene» og «de fem ondene». Jordbrukskooperasjonen vil gjøre det mulig for oss å konsolidere forbundet med bøndene på grunnlag av proletarisk sosialisme, og ikke på grunnlag av borgerlig demokrati. Det vil isolere borgerskapet en gang for alle og lette den endelige utryddinga av kapitalismen. I dette spørsmålet er vi helt hjerteløse! I dette spørsmålet er marxismen virkelig ond og har liten barmhjertighet. For den er bestemt på å utrydde imperialisme, føydalisme, kapitalisme og småproduksjon i tillegg. Med omsyn til dette er det best å ikke ha mye barmhjertighet. Noen av kameratene våre er for snille, de er ikke harde nok. Med andre ord er de ikke så marxistiske. Det er ei svært god sak, og ei viktig sak også, å utrydde borgerskapet og kapitalismen i Kina, et land med en folkemengde på 600 millioner. Målet vårt er å utrydde kapitalismen, fjerne den fra jordas overflate og gjøre den til ei fortidslevning. Det som dukker opp i historia er nødt til å dø ut. Alt i verden er en historisk foreteelse. Liksom det er liv, så må det være død. Som en historisk foreteelse må kapitalisme også dø ut, og den har et svært fint sted å gå til, det vil si under jorda, for å «sove» der.

Den internasjonale situasjonen for tida er gunstig for å oppfylle hovedoppgava vår i overgangsperioden. Vi trenger tre femårsplaner til å gjennomføre den sosialistiske industrialiseringa og sosialistiske om-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

forminga i det vesentlige. Vi må stri for å sikre at vi får så lang tid til fredelig oppbygging. Tre av de femten åra er allerede gått, og tolv til vil gjøre nytta. Det virker som det er sannsynlig at vi vil få så lang tid, og vi må stri hardt for det. Vi må doble anstrengelsene våre i utenrikssaker og i oppbygginga av det nasjonale forsvaret.

I denne femtenårsperioden vil klassekampen innenlands og utenlands bli veldig spent. Vi har alt sett at dette er tilfelle. Vi har vunnet mange seirer i denne kampen, og vil fortsette å gjøre det. I den indre klassekampen har vi utført fire viktige saker i de siste tolv månedene. En, vi har slåss mot idealismen. To, vi har undertrykt kontrarevolusjonære. Tre, vi har avgjort kornspørsmålet. Og fire, vi har gått i gang med å løse spørsmålet om jordbrukskooperasjon. Kampene som blei ført om disse fire sakene hadde alle karakter av å være en kamp mot borgerskapet. Vi har gitt dem alvorlige slag og fortsetter med å gi dem knusende slag.

Kampen mot idealismen har foregått i ett år. Den begynte med spørsmålet om *Drømmen om det røde rommet* og omfatta kritikken av *Litteraturtidende* og kritikken av Hu Shih og Liang Shu-ming som kom like etter. Vi må gjennomføre en effektiv kampanje mot idealismen. Vi har tenkt å bruke en periode på tre femårsplaner til kampen. I løpet av denne kampen er det nødvendig å bygge opp grupper av kadrer som er godt inne i marxismen og i den dialektiske materialismen, slik at et stort antall av kadrene våre og av folket kan bli væpna med marxismens grunnleggende teorier. Når det gjelder undertrykkinga av kontrarevolusjonære har vi planlagt å bruke resten av dette året og hele neste år på arbeidet med å fjerne dem fra statsfabrikker, statlige handelsforetak, kooperativer og forskjellige organisasjoner på fylkes-, distrikts- og herredsplan, og de som fins blant kadrer i hæren og fabrikkarbeidere — det vil si fra rekkene til grovt sett tolv millioner mennesker. Mens vi snakker om kontrarevolusjonære: Det virker kanskje som om det ikke er mange igjen og at det knapt er noen å få øye på. Men når vi undersøker saka nøye finner vi likevel ut at de virkelig er til. Vi har nettopp røykt ut ei gruppe. Det er også blitt utkjempa et stort slag i spørsmålet om korn. Borgerskapet brukte kornproblemet som et påskudd til å angripe oss. Det dukka også opp en rykteflom innafor partiet, og vi gikk derfor til motangrep ved å reise kritikk. Vi har ført mange kamper på spørsmålet om jordbrukskooperasjon og dette møtet har også lagt hovedvekta på det. Vi har starta viktige kamper i disse fire sakene, slått

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tilbake motstanden og offensiven til borgerskapet og vunnet initiativet.

Borgerskapet er redd for kampene vi fører mot dem i disse sakene, og spesielt for undertrykkinga vår av kontrarevolusjonære. Vi har gjort et godt arbeid med å undertrykke kontrarevolusjonære. I dette arbeidet må vi være oppmerksomme på kriteriene. Om vi ikke er det, vil det være svært farlig. Bare de som oppfyller kriteriene skal stemples som kontrarevolusjonære. Det vil si at vi må røyke ut ekte kontrarevolusjonære, ikke falske. Vi må vente oss at det vil forekomme tilfeller med falske kontrarevolusjonære. Det er svært vanskelig å utelukke denne muligheten. Men vi krever at det skal bli færre slike tilfeller og helst ikke noen i det hele tatt. De kontrarevolusjonære må være tvers gjennom og umiskjennelige kontrarevolusjonære som fullt ut fyller kriteriene. Vi må ikke gjøre urett mot uskyldige folk. På den andre sida vil noen ekte kontrarevolusjonære kunne smette gjennom nettet vårt. Dere sier at dere vil feie dem helt vekk denne gangen. Det er ikke særlig sannsynlig. Det er vanskelig å unngå at noen vrir seg unna, men vi må gjøre vårt beste for at det skal bli færrest mulig.

II. OPPSUMMERING AV ORDSKIFTET OM SPØRSMÅLET OM KOOPERASJON

Når det gjelder jordbrukskooperasjonen har de tallrike nyskapningene til massene knust mange illusjoner og feilaktige synspunkter. Denne gangen har ordskiftet avgjort en god del spørsmål som mange folk ikke helt forsto for et par måneder sia.

For det første er det spørsmålet om hva som er best, stor eller liten tilvekst. Dette har vært et hovedspørsmål som har ført til mye uenighet, og nå er det avgjort. Massene krever stor tilvekst og hovedoppgava i overgangsperioden krever at jordbruket tilpasser seg til industrien. Derfor er det synet som går inn for en liten tilvekst feilaktig.

For det andre, spørsmålet om det er mulig med tilvekst i områder som blei frigjort seint, i fjellområder, i tilbakeliggende herred og i områder som er ramma av naturkatastrofer. Nå er dette spørsmålet avgjort. Det er mulig på alle slike steder.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For det tredje, spørsmålet om det kan bli oppretta kooperativer i minoritetsnasjonalitetsområder. Nå er det bevist at de kan bli oppretta der forholda er modne. På noen steder som i Tibet og i Taliang- og Hsiaoliang-fjella, der forholda ennå ikke er modne, bør det ikke bli oppretta kooperativer.

For det fjerde, spørsmålet om en kan sette i gang kooperativer uten penger, kjerrer og okser eller uten velstående mellombønder. Nå er det bevist at dette er mulig også.

For det femte er den villfarelsen at «det er lett å sette i gang et kooperativ, men vanskelig å grunnfeste det» blitt knust. Å sette i gang et kooperativ er ikke så lett og å grunnfeste det er ikke nødvendigvis så vanskelig. Om dere holder fast på at det er lett å sette i gang, men vanskelig å grunnfeste et kooperativ, går dere i virkeligheten inn for å danne få eller ingen.

For det sjette, spørsmålet om en kan opprette kooperativer uten jordbruksmaskiner. Det er ikke lenger mange som mener at det må finnes maskiner før kooperativer kan bli oppretta, men det er noen som mener det ennå. Denne villfarelsen kan også bli knust.

For det sjuende, spørsmålet om alle dårlig drevne kooperativer bør bli oppløst. Sjølsagt kan noen få som absolutt ikke kan fortsette, få lov til å gå tilbake til å bli lag for gjensidig hjelp. Men stort sett bør ikke de såkalte dårlig drevne kooperativene bli oppløst, for de kan forandre seg til det bedre etter en kontroll.

For det åttende, uttalelsen om at «om dere ikke kommer dere av hesten raskt, vil det være fare for å ødelegge forbundet mellom arbeidere og bønder» er antakelig et «argument» som er spredd nedover fra sentralkomiteens departement for arbeid på landsbygda. Dette departementet lager ikke bare rykter, men det produserer også en hel haug med «argumenter». Jeg mener denne påstanden i hovedsak er «riktig», — bare ett eneste ord må bli bytta ut. Det er ordet «av» som må bli bytta ut med «på». Dere kamerater i departementet for arbeid på landsbygda må ikke føle dere motløse, for jeg har godtatt nesten alle orda deres, og bare bytta ut ett. Forskjellen ligger i et enkelt ord, uenigheten vår dreier seg bare om ett ord — dere vil komme dere av hesten, mens jeg vil komme meg på. «Om dere ikke kommer dere på hesten raskt, vil det være fare for å ødelegge forbundet mellom arbeidere og bønder», og fare vil det helt sikkert bli.

For det niende, beskyldninga om at «tapet av okser er kooperativenes

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skyld» stemmer ikke helt overens med de faktiske forholda. Hovedårsaka til tapet av okser ligger ikke i kooperativene, men i oversvømmelser, i de høye prisene på oksehuder og i mangelen på for, og noen okser er for gamle og må bli slakta.

For det tiende er det galt å si at «den grunnleggende årsaka til den spente situasjonen på landsbygda er at det er oppretta for mange kooperativer». Den spente situasjonen på landsbygda sist vår kom hovedsakelig av kornproblemet. Den såkalte kornmangelen var i de fleste tilfellene oppdikta. Det var godseierne, de rike bøndene og de velstående mellombøndene som ropte og skreik om det. Vi fikk ikke tid til å gjennomføre omfattende skolering blant bondemassene for å slå det tilbake. Dessuten var det mangler i arbeidet vårt når det gjaldt korn. Vi kjøpte 7 000 millioner kattier for mye i fjor. Da visste vi ikke hvor mye korn vi burde kjøpe inn. Nå foretar vi ei korrigering og planlegger å kjøpe 7 000 millioner kattier mindre. Sammen med den gode avlinga i år vil dette lette den spente situasjonen på landsbygda.

For det ellevte er det enda ei bemerkning i omløp: «Kooperativene kan bare være overlegne i tre år». Dette er pessimistisk. Som jeg ser det, vil de slett ikke være overlegne i bare tre år. For sosialismen vil vare svært lenge. I framtida når sosialismen ikke lenger er det mest overlegne, vil kommunismen med sin overlegenhet ta plassen dens.

For det tolvte, bør vi danne en del framskredne kooperativer i den nærmeste framtida? Før var ikke folk sikre på dette spørsmålet. Det er blitt reist på dette møtet. Det bør bli oppretta ei gruppe sånne kooperativer. Hvor mange det skal være, det må dere avgjøre.

For det trettende, det er også galt å si at «det går ikke an å starte noen kooperativer med djunker og kjerrer trukket av dyr». Som vi ser det nå, bør også de millionene av arbeidende mennesker som driver med transport med djunker eller kjerrer trukket av dyr, bli organisert i kooperativer.

Vi har avgjort alle disse spørsmåla i lys av diskusjonene deres. Dette er ei enorm bragd av det nåværende plenumsmøtet i sentralkomiteen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

III. OM SPØRSMÅLET OM OMFATTENDE PLANLEGGING OG MER EFFEKTIV LEDELSE

Omfattende planlegging bør inneholde: For det første en plan for kooperativer. For det andre en plan for jordbruksproduksjon, og for det tredje en økonomisk helhetsplan. En økonomisk helhetsplan for landsbygda omfatter attåtproduksjon, handverk, forskjelligarta økonomiske foretak, foretak som skal tjene mange formål, nydyrking i nærliggende områder og befolkningsflytting, tilførsels- og salgskooperativer, kredittkooperativer, banker og stasjoner for å utbre tekniske hjelpemidler osv., såvel som nyplanting i ufruktbare fjell og landsbyer. Jeg mener at de ufruktbare fjella i nord særskilt burde bli tilplanta, og det kan de utvilsomt bli. Har dere, kamerater fra nord, mot nok til dette? Mange steder i sør trenger tilplanting også. Det vil være fint om vi om noen år kan se forskjellige steder i sør og nord kledd i grønt. Det vil være til fordel for jordbruk, industri og alle andre virkeområder.

Hvilke andre planer må vi legge? En plan for kultur og utdanning. Den bør omfatte dette: å utrydde analfabetisme, åpne grunnskoler, starte middelskoler som er retta inn på behova for jordbruksområdene, å føye til noen kurs i jordbruk på undervisningsplanen til middelskolene, å gi ut populære hefter og bøker som passer til bøndenes behov, å opprette kringkastingsnett på landsbygda og filmframvisningslag, å arrangere kultur og fritidssysler osv. Det må også være planer for å konsolidere og bygge opp partiet og ungdomsforbundets organisasjoner. Det må også være en plan for kvinnearbeid og for undertrykkinga av kontrarevolusjonære. Alt dette må tas med i en omfattende plan.

Vi må ha planer av disse slaga: 1) En plan for landsbykooperativer. Alle kooperativer, uansett hvor små de er, må lage en plan og lære hvordan de gjør det. 2) En plan for et helt herred. Landet vårt har over 220 000 herred, hvert av dem må ha en plan. 3) En plan for et helt fylke. Vi håper at alle fylkene vil lage en. Noen fylker har allerede laga gode planer som er interessante å lese. Kameratene har frigjort tankene sine, de trosser himmel og jord og er ikke bundet av lenker og band, og planene deres er dynamiske. 4) En plan for en hel provins (eller et autonomt område, eller forstadsområdene i en byprovins). Her må vekta legges på planer for hele herred og for hele fylker. Vi må ta et grep

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

om disse to ledda og legge ei rekke slike planer straks. For eksempel bør det lages planer i hver provins for tre eller fire fylker og de må bli spredd som eksempler.

Planer for kooperativ omforming må fastsette ulik hastighet i utviklinga i ulike områder. Det er tre slags områder. Det første omfatter størstedelen av områdene på landsbygda, det andre en del av den minste delen av områdene på landsbygda og det tredje det som er igjen. For størstedelen av områdene på landsbygda bør utviklinga gå i tre bølger, dvs. tre vintrer og vårer. De tre bølgene består av denne vinteren og neste vår, neste vinter og den påfølgende våren og enda en vinter og vår. Tre vintrer og vårer er tre bølger, der den ene bølga skyller etter den andre, og mellom dem må det være et opphold. Det er en dal mellom to fjell og det er en bølgedal mellom to bølger. Det første slaget områder vil i hovedsak ha gjennomført den halv-sosialistiske kooperative omforminga innen våren 1958. For det andre slaget, slik som områder i Nord-Kina og i nordøst og også i noen forstadsområder, vil to vintrer og to vårer, eller to bølger, være nok. Blant dem vil noen få i all hovedsak ha blitt kooperative innen neste vår, og på den måten vil de nå målet i bare ei bølge. Det tredje slaget områder, det vil si det som er igjen av de minste delene av områdene på landsbygda, vil trenge fire, fem eller til og med seks vintrer og vårer. Dette omfatter ikke noen av minoritetsnasjonalitetsområdene, nemlig Taliang, og Hsiaoliang-fjella, Tibet og andre minoritetsnasjonalitetsområder, der forholda ennå ikke er modne, og det må ikke bli oppretta kooperativer under slike omstendigheter. Hva menes med å gjennomføre halv-sosialistisk kooperasjon i det vesentlige? At 70 til 80 prosent av befolkninga på landsbygda har blitt med i halv-sosialistiske kooperativer. Her gir vi slingringsmonn. 70 prosent er i orden, og det er også 75 eller 80 prosent, eller litt over 80 prosent — det er det vi kaller å gjennomføre halv-sosialistisk kooperasjon i det vesentlige. Kooperasjonen vil komme i stand seinere for resten av befolkninga på landsbygda. Det er ikke bra å gå for sakte fram. Det er heller ikke bra å gå for fort fram. Begge deler er opportunisme. Det fins to slag opportunisme, å være sein og å gå for fort fram. Når vi sier det på denne måten, vil det gjøre det lettere for vanlige folk å forstå det.

Provins (byprovins eller autonomt område), prefektur og fylke — alle tre nivåer må hele tida gjøre seg kjent med utviklinga i bevegelsen, og de må gå løs på alle problemene når de reiser seg. Pass på at dere ikke ven-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ter til problemene hoper seg opp før dere gjør opp regnskap. Det ville være å skyte for seint. Før blei mye av arbeidet vårt gjort på denne måten. Problemer fikk lov til å hope seg opp istedenfor at de blei løst når de oppsto, og bare helt på slutten gjorde vi opp regnskap eller kritiserte. Noen kamerater gjorde denne feilen i bevegelsen mot «de tre ondene» og «de fem ondene». Ikke gå inn for å kritisere på etterskudd. Sjølsagt må det komme kritikk på etterskudd, men det beste vil være å kritisere straks en feil begynner å vise seg. Det er ikke bra å gå inn for kritikk på etterskudd, og la være å gi rettleiing etter som forholda forandrer seg. Hva må gjøres når situasjonen blir ugunstig? Når dette hender må dere bremse med en gang, eller med andre ord, stanse opp. Det er som å kjøre en bil. Når vi kjører ned en bratt bakke bremser vi straks vi møter fare. Provins-, prefektur- og fylkesmyndighetene har alle makt til å bremse. Vi må gi akt på å vokte oss mot «venstre»avvik. Å vokte seg mot «venstre»avvik er marxisme, ikke opportunisme. Marxismen trenger ikke «venstre»avvik, og «venstre»-opportunisme er ikke marxisme.

Hva bør vi kappes i fra nå av, når vi danner kooperativer? I kvalitet, i å leve opp til normene. Når det gjelder kvantitet eller fart, holder det vi fastsatte før. Hovedvekta ligger nå på konkurranse om kvalitet. Og hva er kriteriene for kvalitet? De er økt produksjon og ikke noe tap i husdyrbestanden. Hvordan kan vi øke produksjonen og unngå tap av husdyr? For å gjøre det er det nødvendig å overholde prinsippene om frivillig deltaking og gjensidig fordel. Vi må lage omfattende planer og gi smidig vegledning. Om de får slike forhold, trur jeg kooperativene vil klare å oppnå bedre kvalitet, øke produksjonen og hindre tap i husdyrbestanden. Vi må med alle midler unngå å gjøre den feilen som Sovjetunionen en gang gjorde, som førte til at husdyra blei slakta i store mengder. De neste to åra er avgjørende, og særlig de neste fem månedene. Det vil si denne vinteren og neste vår. Jeg ber kameratene her å sørge for at det ikke forekommer alvorlige problemer eller tap av okser i store mengder, mellom november i år og mars neste år. Sia vi bare har noen få traktorer, er okser uvurderlige. De er det viktigste redskapet i jordbruksproduksjonen.

I de neste fem månedene må de ledende kadrene på provins-, prefektur-, fylkes-, distrikts- og herredsplan og først og fremst alle partisekretærene og visesekretærene fordjupe seg i spørsmålet om kooperativer og gjøre seg kjent med de forskjellige problemene i tilknyt-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ning til dem. Er det for kort tid? Jeg mener at fem måneder klarer seg, om dere gjør alvorlige anstrengelser. Sjølsagt er det svært viktig for kamerater på provinsplan å gjøre det, men det vil være svært farlig om særlig kamerater på fylkes-, distrikts- og herredsplan ikke gransker dette spørsmålet, og praktisk talt ikke veit noe om kooperativer når mange blir starta. Hva om en kamerat simpelthen ikke klarer å ta fatt? Da bør han få en annen jobb. Sentralkomiteen vil sannsynligvis kalle sammen til en liknende konferanse om fem måneder, det vil si etter mars neste år. Da vil vi ha en konferanse om kvalitet. Vi venter at de som snakker på konferansen ikke gjentar den talen de har holdt nå, for det må være noe nytt. Det vil si at de bør legge vekt på spørsmåla om omfattende planlegging, styring og metoder for ledelse. De bør snakke om effektive metoder for å starte flere og bedre kooperativer raskere. Med andre ord må de ta opp spørsmålet om kvalitet.

Metoder for ledelse er svært viktig. For å unngå feil, må dere være oppmerksomme på disse metodene og styrke ledelsen. Her er noen forslag om metoder for ledelse, undersøk om de er gjennomførbare. En metode er å holde flere store eller små møter i året for å løse de problemene en står oppe i, som vi gjør nå. Når et problem dukker opp bør dere være i stand til å se hva som er allment i en særegen sak. Dere behøver ikke å fange alle spurver og sprette dem opp og undersøke dem før dere kan bevise at «enda den er liten har spurven alle de livsviktige organene». Ingen vitenskapsmann har noen gang oppført seg på denne måten. Straks dere er sikre på et par kooperativer vil dere være i stand til å trekke riktige konklusjoner. Ved sida av metoden med å holde møter, kan dere bruke telegram og telefon og dra på inspeksjonsturer. Dette er også svært viktige metoder for ledelse. I tillegg til dette bør hver provins velge passende personell til å drive pressa bra og bedre den for å få til ei rask utveksling av erfaringer. Her er et annet forslag som jeg vil at dere skal forsøke. Jeg brukte elleve dager på å lese omkring 120 rapporter, mens jeg retta og noterte. På denne måten har jeg «reist gjennom alle kongeriker», og dratt lengre enn Konfucius som «reiste» så langt som Yunnan og Sinkiang.[2] Kanskje hver provins og autonomt område kan utarbeide ei bok hvert år eller hvert halvår, med en artikkel fra hvert fylke slik at alle fylkene kan utveksle erfaringer. Dette vil gjøre det lettere å spre kooperativ-bevegelsen raskt. Enda en metode er å gi ut bulletiner. Partikomiteene for fylkene må legge fram bulletiner for partikomiteene for prefekturene. De for prefekturene må legge dem fram

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

for partikomiteene for provinsene eller for de autonome områdene. De igjen må legge dem fram for sentralkomiteen, og de må gi rapport om hvor mange kooperativer som er starta og om problemene som er dukka opp. Ledelsen på ulike plan vil gjøre seg kjent med situasjonen gjennom disse bulletinene og være i stand til å finne løsninger på problemene når de dukker opp. Dette er noen forslag om metoder for ledelse som de kameratene som er her kan tenke over.

IV. OM IDEOLOGISK KAMP

All tidligere erfaring har vist en ting: Ideologisk kamp må treffe målet. Ideene må konfronteres med hverandre, for å bruke et aktuelt uttrykk. Det er som å slåss, du støter sverdet ditt mot meg og jeg støter mitt tilbake, og de to sverda må krysse hverandre — dette er konfrontasjon. Uten at ideene konfronteres med hverandre kan vi ikke oppnå noen klarhet og grundighet, og det er ikke bra. På dette møtet har vi hatt konfrontasjon. På denne måten har vi oppnådd klarhet og grundighet i tenkninga vår. Den første fordelen med denne metoden er at den hjelper de fleste kameratene til å få klarhet i spørsmåla. Den andre er at den hjelper de kameratene som har gjort feil til å rette på feila sine.

For kamerater som har gjort feil trur jeg at det bare trengs to ting. For det første må de sjøl være villig til å gjøre revolusjon. For det andre må andre folk la dem fortsette å gjøre revolusjon. Det er enkelte personer som ikke ønsker å fortsette å gjøre revolusjon sjøl, for eksempel ville ikke Chen Tu-hsiu det, heller ikke Chang Kuo-tao eller Kao Kang og Jao Shu-shih. Men det er bare en handfull av slike personer. De fleste ønsker å fortsette å lage revolusjon. Så er det den andre forutsetninga: De må få lov å gjøre revolusjon. Vi må ikke oppføre oss som den falske utenlandske djevelen i *Den sanne historia om Ah Q* som hindra Ah Q i å gjøre revolusjon. Heller ikke bør vi etterape Wang Lun, den lærde i hvitt[3] i *Ved vannkanten,* som også hindrer andre folk i å gjøre revolusjon. Den som hindrer andre fra å gjøre revolusjon, vil komme i ei svært farlig stilling. Wang Lun, den lærde i hvitt, som hindrer andre fra å gjøre revolusjon, ender med å miste livet. Kao Kang hindra andre fra å gjøre revolusjon, og endte ikke han med å miste livet også?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Historiske erfaringer viser at de fleste som har gjort dogmatiske eller empiristiske feil kan rette på dem. Men dette krever at to forutsetninger er oppfylt: Alvorlig kritikk på den ene sida og ei tålmodig holdning på den andre sida. Det er ikke bra å klare seg uten tålmodighet, for om den ikke er der, vil det føre til unaturlige forhold. Hvem gjør ikke en eller annen feil? Alle gjør feil, uten unntak. Men noen gjør alvorlige feil, og andre mindre feil. I alle fall er de som ikke kan forbedres få, som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao, Kao Kang, Jao Shu-shih og også Chen Kuang og Tai Chi-yuing. Med unntak av noen få folk som dem, kan alle andre som har gjort feil bli redda og kan rette på feila sine med hjelp fra kameratene sine. Vi må handle på denne måten og være tillitsfulle. På si side må også de som har gjort feil være tillitsfulle.

Noen kamerater i sentralkomiteens departement for arbeid på landsbygda, og først og fremst kamerat Teng Tzu-hui, har gjort feil. Feila han har gjort er denne gangen høyreavvik, og empiristiske av karakter. Kamerat Teng Tzu-hui har gjort sjølkritikk. Sjøl om noen kamerater på gruppemøter har ment at den ikke var grundig nok, har vi i det politiske byrået og andre kamerater diskutert den og funnet ut at den som helhet er tilfredsstillende. For øyeblikket er den forståelsen han har vist god nok. Vi må anerkjenne at kamerat Teng Tzu-hui gjorde mye arbeid i den lange revolusjonære kampen og ga sine bidrag. Men han burde ikke ha latt bidraga sine bli et hinder. Han har sjøl innrømt dette, og sagt at han i noen grad har briska seg med alderen og erfaringa si. En må være beskjeden. Forutsatt at kamerat Teng Tzu-hui er beskjeden og villig til å ta imot hjelp fra kameratene sine, trur vi at han vil være i stand til å rette på feila sine.

Kamerat Teng Tzu-hui fremma en gang den slags programmatiske formuleringer som gikk inn for å stole på forretningsfolk (det vil si på borgerskapet) og for «de fire store frihetene». Den formuleringa var gal og var et sant borgerlig program i sin karakter, et kapitalistisk program, ikke et proletarisk. Det sto i strid med vedtaket til det andre plenumsmøtet i den sjuende sentralkomiteen om restriksjoner mot borgerskapet. Vi følger nå en politikk med restriksjoner, både mot borgerskapet i byene og borgerskapet på landsbygda (de rike bøndene), derfor må vi stille spørsmål ved «de fire store frihetene». Under «de fire store frihetene» er det ingen restriksjoner på leie av arbeidskraft, på handel, pengeutlån og på bortforpakting av jord. Jeg vil si det er «fire små friheter». Her går forskjellen mellom store og små. Med restriksjoner

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

har borgerskapet en del av disse frihetene, bare en liten del. Vi må legge forholda til rette for å ta fra borgerskapet disse små frihetene også. Overfor borgerskapet i byene må vi ta i bruk en politikk med å gjøre oss nytte av dem, sette restriksjoner og drive omforming. Vi må utnytte dem. Men samtidig må vi sette restriksjoner for den sida som er skadelig for nasjonens økonomi og folkets utkomme. En slik politikk er verken «venstre» eller høyre. Ingen restriksjoner i det hele tatt ville bety å lene seg for mye mot høyre. De mest vidtgående restriksjonene som stenger borgerskapet ute fra ethvert foretak, ville være å lene seg for mye mot «venstre». Lenin sa at det ikke bare ville være tåpelig, men at det ville bety sjølmord for et politisk parti om det prøvde å utrydde kapitalismen med ett slag når det fortsatt fins millioner på millioner småprodusenter[4]. Men formuleringa til kamerat Teng Tzu-hui var uriktig fordi han ikke nevnte restriksjoner. Den var forskjellig fra formuleringa til sentralkomiteen og formuleringa til det andre plenumsmøtet.

Noen kamerater bryr seg i lange perioder nesten ikke om resolusjonene til partiet og de politiske retningslinjene partiet går inn for. Det virker som om de aldri har lest dem eller hørt om dem, jeg veit ikke hvorfor. For eksempel foregikk bevegelsen for gjensidig hjelp og kooperasjon i mange år i det sentrale revolusjonære baseområdet, i Yenan og i hvert eneste baseområde, likevel ser det ikke ut til at disse kameratene har sett eller hørt noe til den. Så tidlig som vinteren 1951 vedtok sentralkomiteen en resolusjon om gjensidig hjelp og kooperasjon i jordbruksproduksjonen. Dette overser de også. Så seint som i 1953 snakka de fortsatt ikke om grunnprinsippene, men hadde glede av å gjøre små tjenester. Når vi sier at de aldri snakka om grunnprinsippene, mener vi at de aldri snakka om sosialismen. Når vi sier at de hadde glede av å gjøre små tjenester, mener vi at de hadde glede av å gi «de fire store frihetene». Det vil si at noen kamerater overhodet ikke brydde seg om partiets resolusjoner eller om noen av de politiske retningslinjene og programmene som det lenge har fremma. Isteden går de sine egne veger. De forsøker aldri å finne ut om et liknende spørsmål er drøfta før, eller hvordan. Noen historikere tar seg mye bry med å studere orakelbein, inskripsjoner på bronsefigurer eller steintavler og andre levninger fra den eldgamle fortida, som er blitt gravd fram. Men disse kameratene bryr seg ikke det minste om den nære fortida vår, og bryr seg ikke om å undersøke den. Kort sagt, de overser fullstendig det som foregår utafor de umiddelbare omgivelsene sine. De bare skriver og snakker som de vil.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For eksempel har de skravla om «de fire store frihetene» og, nåja, de har endt opp med å kjøre hodet sitt mot en mur.

En del andre kamerater foretrekker alltid desentralisme. De hevder sjølstendigheten sin og danner til og med sjølstendige kongeriker, diktatur faller dem nemlig svært mye i smak. Til å begynne med var det for å ha det behagelig at de danna kongeriker og utpekte seg sjøl til konger. Men hva var resultatet? Til slutt hadde de det svært ubehagelig da de blei kritisert. Er det ikke en opera som heter *Å bestige tronen*? Se hvor behagelig Hsueh Ping-kuei hadde det da han blei konge, for i de dager var det ingen sjølkritikk. Det var ikke bra. Mange folk er uvillige til å rådspørre andre. Mange kamerater hykler om at de er for kollektiv ledelse, men i virkeligheten er de uvanlig glade i personlig diktatur, som om de ikke ville se ut som ledere om de ikke var diktatoriske. En må ikke være diktatorisk for å være en leder, veit dere ikke det? Borgerskapet har borgerlig demokrati, det understreker klassediktaturet. Proletariatet og kommunistpartiet må også utøve klassediktatur. Det er ille å praktisere personlig diktatur. Det er alltid lurt å rådspørre andre når et problem dukker opp. Den beste måten er å få det løst av kollektivet og å slå sammen visdommen til de mange.

Det er nødvendig å ta opp enda en sak her. Mange kamerater graver seg ned i kontorarbeid og studerer ikke problemene. Må ikke kontorarbeid gjøres? Jo visst må det det. Vi kan ikke forsømme slikt arbeid, men det ville være farlig å ta seg av det aleine, uten å studere problemene. Om dere ikke går ute blant kadrene og massene, eller om dere alltid irettesetter dem når dere er ute blant dem istedenfor å rådspørre dem og utveksle synspunkter med dem, og si «hva synes dere om ideene mine? Vær så snill å si meg hva du synes». Om dere ikke gjør dette vil dere ikke være i stand til å føle det politiske klimaet. Nesene deres vil bli ufølsomme og dere vil bli politisk forkjøla. Når dere er blitt tette i nesa, kan dere ikke finne ut hva slags klima det er på et bestemt tidspunkt. I dag sa kamerat Chen Yi at en må være i stand til å gripe en ting når den er på begynnerstadiet. En person må være svært tungnem om han ikke klarer å se det som allerede er utbredt og tallrikt. Denne situasjonen krever oppmerksomhet. Det er svært ille om en del bare er opptatt av kontorarbeid på bekostning av å studere problemene, å gå ut blant massene og kadrene og rådføre seg med dem.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

V. ANDRE SPØRSMÅL

De fleste av de spørsmåla som jeg skal drøfte nå, er tatt opp av kamerater her.

For det første. Når det gjelder å fjerne velstående mellombønder fra ledende stillinger i kooperativene, er det nødvendig å være oppmerksom på de skritta vi må ta og på metodene vi må bruke. Ikke gi alle sparken med en gang. Sjøl om de ikke er skikka til å være ledere, er de tross alt arbeidende mennesker. Hvert tilfelle må avgjøres utifra saklige vurderinger. Avgjørelsen må avhenge av hvordan personen oppfører seg. Noen velstående mellombønder må fjernes, for det går simpelthen ikke an å la dem fortsette i stillingene sine. Men det må bli gjort klart for massene (for eksempel medlemmene av kooperativet) såvel som for den velstående mellombonden det gjelder, at han egentlig ikke er skikka til å fortsette å tjene som leder. Det er et vilkår til. Han må ikke fjernes før en bedre kvalifisert person er klar til å ta over etter han, eller er opplært til å ta plassen hans. Noen av de velstående mellombøndene kan fortsette i stillingene sine etter å ha gjort sjølkritikk og retta på feila sine. Andre kan bli nestledere eller komitemedlemmer. Naturligvis må vi ikke fjerne dem som har gjort en god jobb, sjøl om de er velstående mellombønder. Dere må ikke behandle velstående mellombønder som rike bønder, de er ikke det. Dere må ikke fjerne dem alle på en gang. Dette spørsmålet må vi nærme oss forsiktig og løse skikkelig. Vi venter at provinsene og de lokale stedene vurderer om de ulike måtene som er nevnt ovafor er gjennomførlige.

For det andre må det gjøres klart i partiavdelingene og blant massene at når vi nå sier at de lavere mellombøndene og de øvre mellombøndene er to forskjellige samfunnslag, er det ikke fordi vi omdefinerer klassestatusen, men fordi ulike samfunnslag i virkeligheten inntar forskjellige holdninger til kooperativ omforming, noen er aktive og noen er passive. Det er en liknende forskjell mellom folk innen samme lag. For eksempel er det, til og med blant fattigbøndene, folk som ikke vil bli med i kooperativene foreløpig. Dette kan brukes for å overbevise de velstående mellombøndene. «Se! Blant fattigbønder og lavere

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mellombønder er det også folk som er ganske passive. De vil ikke bli med, og da vil ikke vi be dem om å bli med. Ettersom dere velstående mellombønder ikke vil bli med nå, kan dere holde dere utafor dere også.» Vi må først trekke med dem som er ivrige etter å bli med, så kan vi propagandere i ei annen gruppe til de også blir ivrige etter å bli med, og så i ei tredje gruppe. Dette må gjøres skritt for skritt og i vendinger. Med tida vil alle bli med i kooperativene. Så det er ikke et spørsmål om å omdefinere klassestatus.

For det tredje, spørsmålet om godseiere og rikbønder skal bli med i kooperativene. Kanskje vi kan prøve denne måten: Ta fylket sammen med herredet som en enhet (det er ikke nok å ta fylket aleine som en enhet, for et fylke kan i det vesentlige ha gjennomført kooperativiseringa, mens det fortsatt kan være slik at det ikke fins noen kooperativer i det hele tatt i noen av herreda i fylket). Når et fylke og et herred i det vesentlige har gjennomført kooperativiseringa, det vil si når 70 til 80 prosent av bondehusstandene er blitt med, kan de konsoliderte kooperativene begynne å ta seg av godseierne og rikbøndene i flere vendinger og skritt for skritt, ettersom hvordan de har oppført seg. De som har et godt rulleblad og er ærlige og lovlydige, kan få medlemskap i et kooperativ. Andre kan delta i kollektivt arbeid i kooperativet og få sin del av utbyttet, men uten å være med i kooperativet. De er i virkeligheten medlemmer på prøve. Om de oppfører seg bra kan de også bli medlemmer. På denne måten vil de ha noe å se fram til. De i ei tredje gruppe vil foreløpig ikke få lov til å slutte seg til kooperativene. Det spørsmålet vil vi ta opp seinere og løse enkeltvis. Ingen av godseierne eller rikbøndene som får være med i kooperativet, må få stillinger i det. Kan ikke utdanna unge mennesker fra godseier- eller rikbondefamilier, som har vært gjennom noe prøving, få slike jobber som å lære landsbyfolk å lese og skrive? På steder hvor det er svært få andre intellektuelle er det behov for å få dem til å fungere som slike lærere under ledelse og oppsyn av partiavdelinga og av komiteen for ledelse av kooperativet. For øyeblikket er det fortsatt en god del slike utdanna unge mennesker blant grunnskolelærerne. Disse unge menneskene fra godseier- eller rikbondefamilier er bare sytten eller atten år gamle og er akkurat ferdige med grunnskolen eller den lavere middelskolen. Jeg mener at det er unødvendig strengt å ikke la dem tjene som lærere på landsbygda i lesing og skriving engang. Vi kan få dem med på å lære bøndene å lese og skrive, på å utslette analfabetisme. Vær så snill og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vurder om dette er gjennomførbart. Men det ville være ganske risikabelt å gi dem arbeid av typen bokføring.

For det fjerde vil jeg ikke si noe i dag om vilkåra for å opprette kooperativer av den framskredne typen, og om hvor mange som skal opprettes. Men jeg ber dere, kamerater, om å studere disse forholda, og så vil vi diskutere saka neste år. Forskjellige lokalsamfunn kan handle etter de forholda de har. Kort sagt kan en starte slike kooperativer der forholda er modne og ikke ellers. Dere kan begynne med bare noen få og seinere øke tallet skritt for skritt.

For det femte om tidspunktet for å opprette kooperativer. Kanskje dere kan vurdere om det må konsentreres om vinteren og våren hvert år og om en del kan startes om sommeren eller høsten, slik det faktisk blir gjort noen steder allerede. Men det må påpekes at det må være en pause til hvile og til konsolidering mellom to bølger. Etter at ei vending med kooperativer er danna må det bli gjennomført undersøkelser og konsolidering før det dannes nye. Det er som å utkjempe slag. Det må være hvile og konsolidering mellom to slag. Det er helt galt å klare seg uten, ikke ha noen pause og ikke tillate noe pusterom. I hæren fantes det en gang et synspunkt om at en kunne klare seg uten hvile og konsolidering, at en pause var unødvendig, og at det som var nødvendig var å marsjere og slåss hele tida. Dette er i virkeligheten umulig. Mennesker må sove. Om det møtet vi holder i dag ikke blir heva men fortsetter i det uendelige, ville alle være mot det, også jeg. Mennesker trenger lang hvile og konsolidering hver dag. Sju eller åtte eller i det minste fem eller seks timer søvn, og da rekner jeg ikke med de korte hvilene i løpet av dagen. Å si at opprettinga av kooperativer, ei sak av så stor betydning, kan klare seg uten hvile og konsolidering, er svært naivt.

For det sjette er «driv kooperativer med flid og nøysomhet» en svært god parole. Den er satt fram av folk på grunnplanet. Det er nødvendig å være sparsommelig og nedkjempe sløsing. En energisk kampanje mot sløsing er nå i gang i byene og også i landsbyene. Vi må oppmuntre flid og nøysomhet i husholdninga, i å drive kooperativer og i å bygge landet. Nasjonen vår må først og fremst være flittig, og dernest nøysom. Vi må ikke være late og råflotte. Latskap fører til forfall, det er ikke bra. For å drive kooperativene med flid og nøysomhet er det nødvendig å høyne arbeidsproduktiviteten, være strengt økonomisk, skjære ned på produksjonskostnadene, innføre økonomisk bokføring og nedkjempe råflotthet og sløseri. Alle kooperativer må høyne arbeidsproduktiviteten

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og skjære ned på produksjonskostnadene. Vi må gradvis starte med økonomisk bokføring. Etter som kooperativene vokser i størrelse kan de ikke klare seg uten økonomisk bokføring. De må lære seg til det skritt for skritt.

For det sjuende er det en mangel ved dette møtet at ingen har snakka om statsbruk. Jeg håper at sentralkomiteens departement for arbeid på landsbygda såvel som jordbruksministeriet vil studere dette spørsmålet. I framtida vil andelen av statsbruk øke år for år.

For det åttende må vi fortsette med å gå mot han-sjåvinismen. Det er ei form for borgerlig ideologi. Han-folket er mange, de har lett for å se ned på minoritetsnasjonalitetene og ikke hjelpe dem helhjerta. Derfor må vi slåss uforsonlig mot han-sjåvinismen. Sjølsagt kan det oppstå snever nasjonalisme blant minoritetsnasjonalitetene, det må vi også gå mot. Men av disse to er han-sjåvinismen den viktigste, og den vi må gå mot først. Så lenge kameratene fra han-nasjonaliteten inntar den riktige holdninga, og behandler minoritetsnasjonalitetene virkelig rettferdig, så lenge den nasjonalitetspolitikken de følger og det standpunktet de tar i spørsmålet om forholda mellom nasjonalitetene er fullt ut marxistiske og ikke gjenspeiler borgerlige synspunkter, det vil si så lenge de er fri for han-sjåvinisme, er det forholdsvis lett å overvinne snevre nasjonalistiske syn blant minoritetsnasjonalitetene. I øyeblikket er det fortsatt en god del han-sjåvinisme. For eksempel blir sakene til minoritetsnasjonalitetene monopolisert. Det blir ikke vist noen respekt for skikkene og tradisjonene deres. Han-folket er sjølgodt og ser ned på dem, og de sier at de er så tilbakeliggende. På den nasjonale konferansen til partiet vårt i mars sa jeg at Kina ikke kunne klare seg uten minoritetsnasjonalitetene sine. Det er dusinvis av nasjonaliteter i Kina. Områdene som minoritetsnasjonalitetene bor i er større i omfang enn de som han-nasjonaliteten bor i. De har materiell rikdom av alle slag i overflod. Nasjonaløkonomien vår kan ikke klare seg uten økonomien til minoritetsnasjonalitetene.

For det niende mener jeg vi må fortsette med kampanjen for å utslette analfabetismen. På noen steder er denne kampanjen sjøl blitt utsletta. Dette er ikke bra. Det er analfabetismen og ikke kampanjen som bør bli utsletta i løpet av den kooperative omforminga. Det vil si at vi bør utslette analfabetismen og ikke kampanjen for å utslette den.

For det tiende spør noen folk hva som menes med «venstre»- og høyreavvik. Som vi har sagt før, beveger alt seg i rom og tid. Her vil jeg

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

først og fremst ta opp spørsmålet om tid. Om de betraktningene dere gjør dere av tingenes bevegelse ikke stemmer med virkeligheten, er det et «venstre»avvik om avgjørelsen deres kommer for tidlig, og det er et høyreavvik om avgjørelsen deres henger etter. Ta for eksempel kooperativ-bevegelsen. Sjøl om forholda allerede er modne, slik som massenes entusiasme, det at laga for gjensidig hjelp og partiets ledelse er vidt utbredt, nekter noen kamerater for dette. Når det allerede er mulig (ikke for flere år sia, men akkurat nå) for den kooperative bevegelsen å utvikle seg i stor skala, sier de fortsatt at det er umulig. Alt dette er et høyreavvik. På den andre sida er det et «venstre»avvik om vi krever at 80 prosent av hele nasjonen skal kooperativiseres på svært kort tid, når slike vilkår som det politiske bevissthetsnivået til bøndene og ledelsen til partiet ennå ikke er modne. Som de gamle kinesiske ordtaka sier: «Når melonen er moden, faller den av stilken sin», og «når vann renner blir det danna en kanal». Vi må handle i samsvar med de konkrete vilkåra og nå måla våre på naturlig måte istedenfor å tvinge dem gjennom. Ta fødsler for eksempel. Det tar ni måneder. Om doktoren skulle bruke makt i den sjuende måneden og tvinge barnet ut, ville ikke det være bra. Det ville være et «venstre»avvik. På den andre sida, om det ufødte barnet allerede er ni måneder gammelt og absolutt ønsker å komme ut, og du allikevel ikke tillater det, ville det være et høyreavvik. Kort sagt, alt beveger seg i tid. Når den rette tida for å gjøre noe er kommet, må det gjøres. Om du ikke tillater det er det et høyreavvik. Om den rette tida for å gjøre noe ennå ikke er kommet og du allikevel prøver å tvinge det fram, er det et «venstre»avvik.

For det ellevte spør folk om det ikke er mulig at feil av typen «venstre»avvik vil dukke opp. Svaret vårt er at det er fullt ut mulig. Alvorlige feil av typen «venstre»avvik er nødt til å dukke opp dersom ledelsen på et bestemt sted, enten det er partiavdelinga i et herred eller partikomiteen i et distrikt, fylke, prefektur eller i en provins, ikke bryr seg om det politiske bevissthetsnivået til massene og utviklinga av laga for gjensidig hjelp, og om den istedenfor å lage planer, utøve kontroll og etablere kooperativer skrittvis og gruppevis, bare bryr seg om kvantitet og ikke kvalitet. Når det er et oppsving i massenes entusiasme, når alle ber om å få bli med i kooperativet, da er det absolutt nødvendig å forutse alle slags vansker og alle uheldige forhold som tenkes kan, og åpent gjøre dem kjent for massene og la massene vurdere saka utførlig. Om de

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ikke er redde, kan de bli med, er de redde trenger de ikke. Sjølsagt må vi ikke skremme bort folk. Jeg tror ikke jeg skremmer dere bort i dag, for vi har sittet sammen i så mange dager. Det er nødvendig å kjøle av hodene til folk i det rette øyeblikket slik at de ikke blir hissige.

Vi er mot grenseløse engstelser og talløse tabuer og bestemmelser. Betyr dette at vi ikke må bekymre oss i det hele tatt? Ikke et eneste tabu? Ikke en eneste bestemmelse? Sjølsagt er det ikke slik. Hvem er det som ikke har noen bekymringer, nødvendige bekymringer, berettiga bekymringer? Og vi må ha de nødvendige tabuer og bestemmelser også. Hvordan kan vi fortsette uten noen få tabuer, uten noen få bestemmelser? Det er helt rett å ha de nødvendige bekymringene, tabuene og bestemmelsene og de nødvendige pausene og oppholda og å bremse og bryte av.

Her er en metode: Når folk er i ferd med å bli innbilske, når de er i ferd med å bli kjepphøye, må de få ei ny oppgave (For eksempel har vi nå foreslått en konkurranse i kvalitet, og neste år når dere kommer hit vil vi sammenlikne resultatene. Da vil spørsmålet om kvantitet ha blitt underordna.), for at de ikke skal få muligheten til å bli innbilske. Det vil de nemlig ikke få tid til. Vi har prøvd denne metoden før. Når en hærenhet vant et slag og noen kamerater begynte å snakke om det med velbehag til folk rundt seg og blei for kjepphøye, da ga vi dem ei ny oppgave — å utkjempe et slag til. Ikke før var den nye oppgava stilt før de måtte begynne å tenke gjennom problemet den førte med seg og forberede seg, slik at de slutta å være kjepphøye, og ikke hadde tid til å være innbilske.

For det tolvte har noen kamerater foreslått at fylkesplanet kanskje kan få rett til et slingringsmonn på 10 prosent. Ta det å opprette kooperativer, tallet på dem kan enten være 10 prosent mindre eller 10 prosent mer. Jeg syns dette forslaget kan vedtas. Det er godt. Så gjør ikke tingene for lite smidige. Vær så snill å tenke mer over dette.

For det trettende, fins det ikke mennesker som vil forandre det vi har vedtatt? Det er en god del av dem. De trur ikke det vil bli noe ut av kooperativene, og at det vi gjør vil bli fullstendig snudd på hodet. De sier at vi ikke er marxister, men opportunister. Men som jeg ser det, og som den allmenne tendensen viser, kan ikke dette vedtaket endres.

For det fjortende spør noen folk: Hva vil retninga være i framtida? Den vil være å gjennomføre sosialistisk industrialisering såvel som ei sosialistisk omforming av jordbruk, handverk, kapitalistisk industri og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

handel i det vesentlige, i løpet av en periode på om lag tre femårsplaner. Så vidt jeg kan se vil dette bli retninga. Som jeg påpekte på den siste nasjonale konferansen til partiet vårt, kan det dessuten legges til at vi vil være i stand til å gjøre Kina til et mektig sosialistisk land i løpet av en periode på femti til syttifem år, det vil si i løpet av en periode på ti til femten femårsplaner.

I løpet av denne perioden på femti til syttifem år, vil mange alvorlige og innvikla konflikter og kamper helt sikkert finne sted, utenlands, innenlands og innafor partiet. Vi vil helt sikkert møte mange vansker. Vi har sjøl gjennomlevd jeg veit ikke hvor mange konflikter, væpna og fredelige, med blodsutgytelser og uten. Hvordan kan dere da garantere at det ikke vil bli noen i framtida? Det vil helt sikkert bli konflikter, og ikke få, men mange. Blant dem vil det være at det bryter ut en verdenskrig, at det slippes atombomber i hodet på oss, at det dukker opp Beria'er, Kao Kang'er, Chang Kuo-tao'er og Chen Tu-hsiu'er. Det er mange ting vi ikke kan forutse nå. Men som vi marxister ser det, er det helt sikkert at alle vansker kan overvinnes, og at det vil oppstå et mektig sosialistisk Kina. Er det sikkert? Jeg mener det er det. Ifølge marxismen er det det. Borgerskapet har frambrakt sin egen graver. Grava deres er klar. Hvordan kan det unngå å dø? Når vi snakker om retninger er dette i grove trekk retninga.

For det femtende har dere kommet med mange forslag om å omarbeide de to dokumentene — resolusjonen og forordningene. Dette er svært bra. Vi vil samle forslaga deres og vurdere dem. Etter at det er vedtatt i dag vil resolusjonen bli omarbeidd og utgitt av det politiske byrået om noen få dager. Forordningene vil ta lengre tid. De kjente demokratiske personene vil måtte bli rådspurt og framgangsmåten for lovgivinga vil måtte følges. Eller forordningene kan, liksom lovutkastet, først legges fram for den stående komiteen til den nasjonale folkekongressen til diskusjon, og så bli sendt til det statlige utgivelsesrådet for å få deres oppfatning. I ei tid kan de lokale stedene forsøksvis handle i samsvar med forordningene til de er lagt fram for den nasjonale folkekongressen for å bli vedtatt neste år.

Til slutt vil jeg i forbifarten be dere om å vie skrivinga oppmerksomhet. Jeg håper at alle de som er her vil bli «lærere i stil». Artiklene deres er godt skrevet, kanskje bortsett fra et par mangler. Dere bør være nøye med å hjelpe andre folk til å bedre skrivestilen sin. Med omsyn til artiklene som er skrevet av mange kamerater, så er noen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

langdryge og uten tyngde, men dette er relativt få. Hovedfeilen er at det blir brukt for mye klassisk kinesisk, og for sterkt islett av den halvlitterære, halv-muntlige stilen. Når en skriver artikler må en legge vekt på logikk. Det vil si en må legge vekt på den helhetlige oppbygginga av en artikkel eller en tale. Det må være et slags forhold mellom begynnelsen, midten og slutten, et slags indre forhold. De tre må ikke stå i motsetning til hverandre. En må også overholde de grammatikalske reglene. Mange kamerater har lett for å utelate subjektet eller objektet i ei setning, når det ikke burde utelates, eller å bruke adverb som verb, eller til og med utelate verb. Alt dette er ugrammatikalsk. Vi må også legge vekt på veltalenhet, på hvordan vi skal skrive mer levende. Kort sagt å være logisk, å ha en riktig grammatikk og ha bedre grep om veltalenhet — dette er de tre sakene jeg vil dere skal tenke på når dere skriver.

NOTER

1. V. I. Lenin: «Naturalskatten».

2. Dette viser til arbeidet med å samle og ordne *Hvordan drive kooperativer for jordbruksprodusenter* som kamerat Mao Tsetung gjorde etter å ha lest rapportene om jordbrukskooperasjon som var sendt inn av de ulike lokale stedene. Se «Forord til *Det sosialistiske oppsvinget på landsbygda i Kina*» nedafor.

3. I den klassiske kinesiske romanen *Ved vannkanten* blir Wang Lun (med tilnavnet «den lærde i hvitt») leder for bondeopprørerne når de tar Liangshan-fjellet. Han vil fortsette å være leder. Når Lin Chung, som er hovedinstruktør i den viktigste forlegninga, blir tvunget til å gjøre opprør mot myndighetene og søker ly på Liangshan-fjellet, prøver Wang Lun først å avvise han. Så gjør han forholda vanskelige for han. Seinere nekter han å la Chao Kai, en bondeopprørsleder, og de som følger han, å slutte seg til opprørerne på Liangshan-fjellet. Til slutt blir Wang Lun drept av Lin Chung.

4. V. I. Lenin, samme bok.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORORD TIL *DET SOSIALISTISKE OPPSVINGET PÅ LANDSBYGDA I KINA*

September og desember 1955

FORORD I

25. september 1955

Generallinja til det kinesiske kommunistpartiet for overgangsperioden fra kapitalisme til sosialisme, er å gjennomføre industrialiseringa av Kina, sammen med den sosialistiske omforminga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel i det vesentlige. Denne overgangsperioden vil dekke om lag atten år. Det vil si tre år med gjenoppbygging, pluss det tidsrommet som blir dekka av tre femårsplaner. På overflata har det vært enhet i partiet om denne framstillinga av generallinja, og på fastsettinga av tidsplanen. Men i virkeligheten har det vært ulike meninger. I øyeblikket kommer disse uenighetene i hovedsak fram i spørsmålet om den sosialistiske omforminga av jordbruket, eller jordbrukskooperasjonen.

Noen mennesker sier at det virker som om det har vært en viss regel som har virka i jordbrukskooperasjonen i de siste par åra. Ekspansjon blir oppmuntra om vinteren, men om våren vil enkelte personer helt sikkert gå mot det og kalle det forhasta framrykking. Det fins grunner for å si det slik, for de har sett motstand mot den såkalte forhasta framrykkinga ved flere høve. For eksempel var det ekspansjon vinteren 1952, som blei imøtegått våren 1953 som forhasta framrykking. Det var også ekspansjon vinteren 1954. Den blei imøtegått igjen som forhasta framrykking våren etter. Å gå mot den såkalte forhasta framrykkinga betydde ikke bare å stanse ekspansjonen, men å tvangsoppløse (eller «halshogge») store mengder kooperativer som allerede var danna. På

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

denne måten vakte en misnøye blant kadrene og bondemassene. Noen bønder blei så forarga av det at de nekta å spise, eller holdt senga, eller skulka arbeidet ti—tolv dager på rad. De sa: «Det var dere som sa til oss at vi skulle danne kooperativer, og nå er det dere som sier til oss at vi skal oppløse dem.» Oppløsninga gleda de velstående mellombøndene, men gjorde fattigbøndene lei seg. Da nyheten om stans i utvidinga, eller oppløsninga nådde fattigbøndene i Hupeh-provinsen, «frøys de inntil margen», men noen mellombønder sa: «Dette er like fint som ei pilgrimsreise til Mulan-høyden». (På Mulan-høyden i Huangpi fylke i Hupeh-provinsen står Mulan-tempelet. Det er et sted bøndene liker å dra på pilgrimsreiser til.)

Hvorfor vakla noen kamerater slik, enda de fleste synes det er helt unødvendig? Fordi de er kommet under innflytelse av en del av mellombøndene. På det innledende trinnet av kooperativ-bevegelsen var noen av mellombøndene mot sosialistisk omforming, særskilt de velstående mellombøndene som helte sterkt mot kapitalisme. Det som gjør forskjellen her er partiets politikk og metoder i arbeidet overfor mellombøndene i kooperativ-bevegelsen. Mange mellombønder, hovedsakelig de nye og de gamle lavere mellombøndene som ikke er så velstående og som har et høyere politisk bevissthetsnivå, er villig til å slutte seg til kooperativene, forutsatt at vi følger en politikk som tjener begge laga, dvs. fattigbøndene og også mellombøndene, og ikke en politikk som bare tjener de første, og forutsatt at arbeidsmetoden vår er bra. Men sjøl om vi følger denne politikken vil noen mellombønder fortsatt foretrekke å være utafor kooperativene foreløpig og «fortsette å være frie, om det så bare er for et år eller to». Dette er helt forståelig, for kooperasjon betyr ei forandring i bøndenes private eie av produksjonsmidlene og hele måten å drive på. For dem er dette ei grunnleggende forandring. Derfor vil de sjølsagt tenke nøye over saka, og kan synes at det er vanskelig å bestemme seg på ei stund. Noen av kameratene våre gikk ikke løs på problemene i samsvar med partiets politikk og arbeidsmetoder. Når de sto overfor klager fra de velstående mellombøndene og noen feil i arbeidet vårt, fikk de panikk. De satte i gang et hylekor mot «forhasta framrykking» og «halshogde» kooperativer som det passa dem, som om de var ondarta svulster som ville være dødelige om ikke de blei fjerna med en gang. Men det er slett ikke sånn det er. Det er mangler i arbeidet vårt, men stort sett er hele bevegelsen sunn. Massen av fattigbøndene og de lavere mellombøndene

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ønsker kooperativene velkommen. Om noen av mellombøndene vil vente og se, bør vi la dem gjøre det. Når det gjelder de velstående mellombøndene må vi gi dem enda mer tid til å vente og se, med unntak av dem som er villige til å slutte seg til. I øyeblikket er hovedfeilen med bevegelsen at partiets ledelse på mange steder ikke har greid å holde følge. Kameratene som har ansvaret har ikke tatt hand om ledelsen av hele bevegelsen, de har ingen helhetlig plan for provinsen, fylket, distriktet eller herredet, men tar det stykkevis, og de mangler initiativ, entusiasme, varm mottakelighet og drivkraft. Dermed har det oppstått et stort problem. Når bevegelsen sprer seg vidt omkring på grunnplanet, men får for lite oppmerksomhet sentralt fra, vil det sjølsagt dukke opp noen problemer. Når de står overfor sånne problemer tar kameratene våre ei negativ holdning og prøver å stoppe framgangen til bevegelsen eller forte seg med å «halshogge» en del kooperativer, istedenfor å sørge for sterkere ledelse og bedre planlegging. Dette er sjølsagt galt og må føre til flere vansker.

Vi har akkurat samla og ordna ei bok: *Hvordan drive kooperativer for jordbruksprodusenter*.[1] Den inneholder konkrete eksempler fra forskjellige provinser, byprovinser og autonome områder. Totalt inneholder den mer enn 120 artikler. Hovedvekta av materialet dekker perioden fra januar til august 1955, og resten dekker den andre halvparten av 1954. Mesteparten av artiklene er opptrykk fra interne partipublikasjoner i provinser, byprovinser eller autonome områder. Noen er tatt fra aviser. Andre er rapporter fra partikomiteer eller fra arbeidende personell til partikomiteer på høyere plan. En er et ordrett sitat fra en tale direktøren i et kooperativ holdt da han var invitert til Peking. Vi har bare gjort noen få ordforandringer i materialet. Vi har beholdt det opprinnelige innholdet uforandra. Vi har skrevet kommentarer til noen av artiklene. For å holde kommentarene våre atskilt fra kommentarene til redaktørene av originalutgava, heter våre kommentarer «redaksjonelle merknader». Vi mener at oppfatningene til forfatterne, slik som de er uttrykt i materialet, er riktige eller i hovedsak riktige. Av dette materialet vil leseren se omfanget og retninga på den kooperative bevegelsen i landet og utsiktene den har til å utvikle seg. Materialet viser at bevegelsen er sunn. Det kommer bare vansker på steder hvor partikomiteene ikke har gitt skikkelig vegledning. Men så snart de kom på høyden og ga skikkelig vegledning i samsvar med politikken til sentralkomiteen i partiet vårt, blei problemet raskt løst. Materialet er svært

- Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

overbevisende. Det kan vekke dem til handling som hittil har tatt ei passiv holdning til bevegelsen. Det kan hjelpe dem som fremdeles ikke veit hvordan de skal drive et kooperativ med å finne ut måter å drive det på. Og hva mer er, det kan stoppe munnen på dem som er glad i å «halshogge» kooperativer som det passer dem.

Det er virkelig ei enorm oppgave å gjennomføre den sosialistiske omforminga av jordbruket blant flere hundre millioner bønder. Bevegelsen har ikke pågått svært lenge på landsbygda som helhet, og erfaringene vi har høsta er fortsatt utilstrekkelige. Særskilt har vi ennå ikke gjennomført omfattende og effektiv propaganda i hele partiet. Som et resultat av dette har mange kamerater ikke brydd seg om emnet, og forstår ikke prinsippene, de politiske retningslinjene og tiltaka for bevegelsen. På denne måten er det fortsatt mangel på enhet og vilje langt inn i partiet. Det sjette plenumsmøtet til sentralkomiteen i partiet vårt skal snart sammenkalles for å diskutere emnet, og det vil bli vedtatt en ny resolusjon om det. Vi må starte omfattende og effektiv propaganda i samsvar med resolusjonen for å oppnå enhetlig vilje i hele partiet. Utgivinga av denne boka kan være til hjelp i propagandaarbeidet vårt.

FORORD II

27. desember 1955

Dette er ei kildebok som er ment for folk som arbeider på landsbygda. Et forord[2] blei skrevet til den i september. Nå, tre måneder seinere, er det forordet allerede forelda, og derfor må det utarbeides et nytt.

Her er det som er skjedd i rekkefølge. Boka er satt sammen og ordna to ganger, i september og igjen i desember. Da den blei satt sammen og ordna første gang var det 121 artikler med. De fleste av dem gjenspeilte forholda i den første halvdelen av 1955 og noen få forholda i den andre halvparten av 1954. Prøvebind blei delt ut for å få kommentarer fra ansvarlige kamerater fra partikomiteene i provinser, byprovinser, autonome områder og prefekturer, som deltok på det sjette (utvida) plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, 4.—11. oktober 1955. Disse kameratene mente at boka trengte utfylling. Etter møtet sendte de fleste provinsene, byprovinsene og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

autonome områdene inn tilleggsmateriale. Mye av dette gjenspeilte forholda i den andre halvparten av 1955. På grunn av dette måtte boka omredigeres. Vi tok ut 30 artikler av de opprinnelige 121, og beholdt 91 og la til 85 fra det nye materialet. Da blei det totale antallet 176 artikler — om lag 900 000 ord. På denne måten fikk vi den samlinga vi har nå. Kameratene som har ansvaret for redigeringa har gått gjennom alt materialet, gjort noen ordforandringer, lagt til noter til vanskelige uttrykk og utarbeidd et emneregister. Dessuten har vi lagt til merknader til noen artikler som kritiserer visse feilaktige ideer eller kommer med visse forslag. For å holde kommentarene våre skilt fra kommentarene til redaktørene av originalutgavene, har vi kalt våre merknader «redaksjonelle merknader». Siden noen av merknadene våre blei skrevet i september og noen i desember, er det naturligvis en del forskjell i tonen.

Men det det gjelder er ikke bare materialet. Saka er at situasjonen i Kina forandra seg grunnleggende i den siste halvdelen av 1955. Av Kinas 110 millioner bondehusstander har til nå (i slutten av desember 1955) mer enn 70 millioner (over 60 prosent) slutta seg til halv-sosialistiske kooperativer for jordbruksprodusenter, som svar på oppfordringa fra sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. I rapporten min 31. juli 1955 om den kooperative omforminga av jordbruket, anslo jeg antallet bondehusstander i kooperativer til å være 16 900 000, men i løpet av noen få måneder er tallet blitt overgått med godt over 50 millioner. Dette er en svær begivenhet. Denne begivenheten gjør det klart for oss at vi bare trenger kalenderåret 1956 for i hovedsak å fullføre den halvsosialistiske kooperative omforminga av jordbruket. Om tre eller fire år til, det vil si i løpet av 1959 eller 1960, kan vi i hovedsak fullføre omforminga av halv-sosialistiske kooperativer til fullt ut sosialistiske kooperativer. Denne begivenheten gjør det klart for oss at vi må forsøke å gjennomføre den sosialistiske omforminga av Kinas handverk og kapitalistiske industri og handel før planen, for å dekke behova til et jordbruk i vekst. Og denne hendinga gjør det klart for oss at industrialiseringa i Kina og utviklinga av vitenskapen, kulturen, utdanninga, helsearbeidet osv. ikke lenger kan fortsette på nøyaktig den måten vi forutsatte før, når det gjelder omfang og tempo, men må bli utvida og framskynda på passende måte.

Jordbrukskooperasjonen går nå framover med stor fart. Går den framover på en sunn måte? Det er det sikkert at den gjør. Partiorganisasjonene alle steder utøver helhetlig ledelse av bevegelsen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Bøndene tar helhjerta del i bevegelsen, og i utmerka orden. Begeistringa deres for produksjon øker til nye høyder. For første gang veit de breie massene sikkert hva de kan vente seg av framtida. Når tre femårsplaner er fullført, dvs. i løpet av 1967, vil produksjonen av korn og mange andre avlinger antakeligvis være det doble eller tredoble av den høyeste årlige produksjonen før folkerepublikken blei grunnlagt. På forholdsvis kort tid, la oss si sju eller åtte år, vil vi ha utrydda analfabetismen. Mange av sjukdommene som er mest skadelige for mennesker, slik som schistosomiasis, sjukdommer som tidligere blei rekna for å være uhelbredelige, kan nå bli behandla. Kort sagt ser massene allerede ei stor framtid foran seg.

Det problemet som hele partiet og folket står overfor er ikke lenger problemet med å kritisere høyrekonservative ideer om farten i den sosialistiske omforminga av jordbruket. Det problemet er løst. Heller ikke er det problemet med farten i omforminga av hele den kapitalistiske industrien og handelen, bransje for bransje, til felles statlig og private foretak. Det problemet er også løst. Farten i den sosialistiske omforminga av handverket må diskuteres i den første halvparten av 1956. Og det problemet kan også løses lett. Problemet vi har i dag angår ikke noe av dette. Det ligger andre steder. Det ligger i jordbruksproduksjon, industriproduksjon (medrekna statlige, felles statlige og private og kooperative industrier) og handverksproduksjon. Det ligger i omfanget og farten på kapitalkonstruksjonen i industri, samferdsel og transport, samkjøringa av handelen med andre deler av økonomien, samkjøringa av arbeidet i vitenskap, kultur, utdanning og helse med andre forskjellige økonomiske aktiviteter, osv. På alle disse områdene er situasjonen undervurdert, det er en mangel som må kritiseres og rettes opp om arbeidet vårt skal holde tritt med utviklinga av situasjonen som helhet. Folk må tilpasse tenkninga si til de endra forholda. Sjølsagt må ingen se bort fra virkeligheten og hengi seg til tankeflukt, eller lage aksjonsplaner som den objektive situasjonen ikke tilsier, eller strekke seg etter det umulige. Men problemet i dag er at den høyrekonservative tenkninga fortsatt er årsak til problemer på mange områder, og hindrer arbeidet vårt fra å holde følge med utviklinga av den objektive situasjonen. Problemet i dag er at det som kan gjøres ved å anstrenge seg en del, blir rekna for å være umulig av mange. Derfor er det helt nødvendig å fortsette kritikken av høyrekonservative ideer, som faktisk fins.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Denne boka er ment for kamerater som arbeider på landsbygda. Kan byfolk lese den også? Ikke bare kan de, men de bør. Her er noe friskt. Akkurat som det hender nye ting hver dag, hver time, i bygginga av sosialismen i byene, så hender det på landsbygda. Hva gjør bøndene? Hva er sammenhengen mellom det bøndene gjør og det arbeiderklassen, de intellektuelle og alle kjente patriotiske personer gjør? For å få en slik forståelse vil det være nyttig å lese om områdene på landsbygda.

For å gjøre det mulig for flere folk å forstå situasjonen på landsbygda i dag, forbereder vi ei forkorta utgave. Den inneholder 44 av de 176 artiklene, eller omkring 270 000 ord, slik at de som ikke er i stand til å lese hele samlinga, kan få en viss ide om emnet.

NOTER

1. Boka fikk et nytt navn, *Det sosialistiske oppsvinget på landsbygda i Kina,* da den blei utgitt.
2. Dette viser til «Forord I».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

REDAKSJONELLE MERKNADER FRA *DET SOSIALISTISKE OPPSVINGET PÅ LANDSBYGDA I KINA*

September og desember 1955

1

Dette er en svært godt skrevet artikkel som fortjener å bli anbefalt for leseren som det første stykket i denne boka. Slik det blir framstilt i begynnelsen av denne artikkelen, er det fortsatt temmelig mange mennesker i mange deler av landet som «styrer klar av kooperativene» fordi de ikke veit noe om det og er redde for å få spørsmål. «Besluttsom innsnevring», masseoppløsninga av kooperativer etter ordre, er på samme vis et uttrykk for «å styre klar av kooperativene». Den eneste forskjellen er at istedenfor å innta ei passiv unnvikende holdning, inntar disse folka ei svært aktiv holdning, og «halshogger» (for å nytte deres eget uttrykk) svært mange kooperativer med ett slag. Med øksa i handa hogger de ned og unngår på det viset brysomme problemer. De sier at det fins alle slags vansker når det gjelder å drive kooperativer, og ifølge dem overstiger vanskene det vi kan forestille oss. Men det fins utallige eksempler fra hele landet som beviser at argumentene deres er feilaktige. Ett slikt

---

Da kamerat Mao Tsetung redigerte *Det sosialistiske oppsvinget på landsbygda i Kina*, skreiv han 104 merknader. Av dem er 43 valgt ut her. På det utvida møtet i det politiske byrået til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet som blei holdt i Chengtu i mars 1958, blei en del av merknadene trykt opp på nytt. 19. mars 1958 skreiv kamerat Mao Tsetung ei forklaring. Den fulle ordlyden i den er:

> Disse merknadene som sto i boka med tittelen *Det sosialistiske oppsvinget på landsbygda i Kina* blei skrevet i september og desember 1955. Den dag i dag er det noen av dem som ikke har tapt betydninga si. Men det er et utsagn i merknadene om at 1955 var det året da sosialismen vant grunnleggende seier i det avgjørende

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

eksempel er erfaringene fra Tsunhua fylke i Hopei-provinsen. I 1952 visste ingen der hvordan de skulle drive et kooperativ. Løsninga deres var å lære seg hvordan de skulle gjøre det. Parolen deres var: «Partisekretæren tar fatt og alle medlemmene av partiet hjelper til med å drive kooperativene.» Resultatet var «fra å ikke vite noe til å vite en masse», «fra at noen få visste hvordan de skulle gjøre det til at mange visste hvordan de skulle gjøre det», «fra at distriktskadrer dreiv kooperativene til at massene dreiv dem». I de tre åra fra 1952 til 1954 fullførte de elleve herreda i tiende distrikt i Tsunhua fylke i Hopei-provinsen på et grunnleggende vis den halv-sosialistiske kooperative omforminga. Her blei 85 prosent av de 4 343 bondehusstandene trukket inn i kooperativer. Sammenlikna med 1952 viste produksjonen i jordbruk, skogbruk og feavl i dette distriktet disse økningene i 1954: korn 76 prosent, tømmer 56,4 prosent, frukttrær 62,87 prosent og sauer 463,1 prosent.

Nå har vi all grunn til å stille dette spørsmålet: Dersom dette kunne bli gjort her, hvorfor kan det ikke bli gjort andre steder? Dersom dere sier at det ikke kan bli gjort, hvilke grunner har dere? Jeg kan bare se en grunn — uvilje mot å ta bryet, eller for å si det mer likefram, høyreopportunisme. Det er grunnen til at en «styrer klar av kooperativene», det er grunnen til at partisekretæren ikke tar fatt og at alle medlemmene av partiet ikke hjelper til med å drive kooperativer, og det er grunnen til at en har gått fra ikke å vite noe til fortsatt ikke å vite noe, fra at få veit hvordan de skal gjøre noe til at det fortsatt bare er noen få som veit det, fra at distriktskadrer driver kooperativer til at det fortsatt bare er distriktskadrer som driver dem. Eller en har øksa i handa og hogger ned alle brysomme kooperativer i sikte. Om den grunnen får råde, vil ikke noe bli oppnådd. Vi har stilt opp slike paroler som «aktiv ledelse og stø frammarsj» og «omfattende planlegging og mer effektiv ledelse», og vi er enige i den fullkomment riktige parolen som kameratene i Tsunhua

---

slaget mot kapitalismen. Det er ikke rett å si det på denne måten. Vi må si det slik: 1955 var det året da det blei vunnet en grunnleggende seier når det gjaldt den sida av produksjonsforholda som angår eiendomsretten. Både når det gjaldt andre sider ved produksjonsforholda og noen sider av overbygninga, nemlig på den ideologiske og politiske fronten, blei det enten ikke vunnet noen grunnleggende seier, eller — dersom den blei vunnet — så var ikke seieren fullstendig, og det var nødvendig med ytterligere innsats. Vi forutså ikke at det ville bryte ut en så stor storm i verden i 1956, og vi forutså heller ikke at det ville finne sted en kampanje

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fylke reiste: «Partisekretæren tar fatt og alle medlemmene av partiet hjelper til med å drive kooperativene». Har det ikke vært «aktiv ledelse og stø frammarsj» i Tsunhua fylke? Har det ikke vært «omfattende planlegging og mer effektiv ledelse»? Sjølsagt har det det. Er dette farlig? Er dette «ubesindig frammarsj»? De farene som fins ligger i at en «styrer klar av kooperativene», og dette har kameratene i Tsunhua fylke overvunnet. Faren ligger også i å «halshogge» kooperativene i masseomfang under påskudd av å gå imot «ubesindig frammarsj», men dette skjedde ikke i Tsunhua fylke. Hvordan kan en forklare det som har skjedd i Tsunhua fylke, dersom det er slik som det blir hevda, at «utviklinga av kooperativene har gått ut over det politiske bevissthetsnivået til massene og kadrenes evne til å lede»? Der pressa massene i virkeligheten på for å få kooperativer, der endra kadrene seg fra ikke å vite noe til å vite en masse. Alle har øyne. Er det noen som ser noen fare i Tsunhua fylke? I løpet av de tre åra som de brukte på å fullføre den kooperative omforminga steg for steg, økte korn med 76 prosent, tømmer med 56,4 prosent, frukttrær med 62,87 prosent og sauer med 463,1 prosent. Kan en se på dette som noen form for fare? Kan dette bli kalt «ubesindig frammarsj»? Kan dette bli sett på som «å ha gått ut over det politiske bevissthetsnivået til massene og kadrenes evne til å lede»?

I Tsunhua fylkes kooperativ-bevegelse har vi Wang Kuo-fan-kooperativet, som en gang var kjent som «fattiglemskooperativet» fordi de tjuetre fattigbondehusstandene bare eide «tre bein» på et esel. Ved å stole på sin egen innsats fikk medlemmene av det «fjellene til å gi»[1] en betydelig del av produksjonsmidlene på tre år. Det var ei bragd som rørte ikke så få besøkende til tårer. Dette er etter mitt syn et bilde på hele nasjonen vår. Hvorfor kan ikke 600 millioner «fattiglemmer» skape et blomsrende og sterkt sosialistisk land i løpet av flere tiår med sin egen innsats? Det er arbeidere, bønder og arbeidende intellektuelle som

---

for å «stå mot ubesindig frammarsj» samme år i landet vårt — en kampanje som la en demper på massenes begeistring. Begge hendingene var ei betydelig spore for høyrefolka til å sette i verk de ville angrepa sine. Følgelig kan vi trekke en lærdom: Verken den sosialistiske revolusjonen eller den sosialistiske oppbygginga er enkel som fot i hose, og vi må være forberedt på å hamle opp med de mange store vanskene som kan dukke opp hjemme og i utlandet. Både internasjonalt og innenlands er situasjonen stort sett gunstig. Det kan vi være sikre på. Men det er mange alvorlige vansker som er nødt til å inntreffe, og vi må være forberedt på å ta oss av dem.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skaper rikdommen i samfunnet. Forutsatt at de tar skjebnen i sine egne hender, forutsatt at de har ei marxist-leninistisk linje og hamler energisk opp med problemer istedenfor å unngå dem, kan de overvinne alle vansker i verden.

Til slutt vil vi gjerne takke forfatteren av denne artikkelen, som ikke forteller hvem han er. Han flommer over av begeistring og skriver i en livlig stil, og gir ei detaljert framstilling av den kooperative omformingsprosessen av jordbruket i ett distrikt. Dette vil ikke være noe lite bidrag til den kooperative omforminga i hele landet. Vi håper at alle provinser, prefekturer og fylker kan frambringe en eller flere slike artikler.

(Merknad til «Partisekretæren tar fatt og alle medlemmene av partiet hjelper til med å drive kooperativene»)

2

For mange mennesker i Kina har 1955 vært et år med knuste illusjoner. I den første halvdelen av året var det fortsatt mange som klynga seg trassig til sine egne meninger i visse spørsmål. Men i det andre halvåret kunne de ikke gjøre det lenger, og måtte tru på det nye. Eksempler på dette er: De mente at massenes krav om «kooperativ omforming på tre år» bare var en tom drøm, at vi kunne oppnå kooperasjon raskere i nord, men ikke i sør, at det var umulig å drive kooperativer i tilbakeliggende herred, i fjellområder, i minoritetsnasjonalitetsområder, i områder som var befolka av flere nasjonaliteter eller i områder som var ramma av naturkatastrofer. De mente videre at det var lett å opprette et kooperativ, men vanskelig å konsolidere det, at bøndene var alt for fattige og at de ikke hadde noen vis å reise fond på, at bøndene var analfabeter og at det ikke var tilgang på bokholdere, at flere kooperativer betydde mer bry, at utviklinga av kooperativene hadde gått ut over massenes politiske bevissthetsnivå og kadrenes erfaring, at politikken til partiet med statsmonopol for kjøp og omsetning av korn og politikken til partiet når det gjaldt kooperasjon la en demper på bøndenes begeistring for produksjonen. Og de mente at med mindre kommunistpartiet straks ga etter i kooperasjonsspørsmålet, ville det risikere at forbundet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mellom arbeidere og bønder blei ødelagt, og at den kooperative omforminga ville frambringe et veldig overskudd av arbeidskraft, som det ikke ville være noe avløp for. Og vi kunne gjengi mange eksempler av dette slaget. Kort sagt var alle sammen illusjoner. Alle sammen blei knust etter at de blei kritisert av det sjette (utvida) plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti i oktober 1955. Ei flodbølge av sosialistisk omforming feier over områdene på landsbygda, og massene jubler. Dette har vært ei grunnleggende lekse for alle kommunister. Massene har slikt et veldig forråd av sosialistisk begeistring. Men hvorfor kunne så mange av de ledende organisasjonene være så ufølsomme eller bare så vidt følsomme for dette for bare noen få måneder sia? Hvorfor var det en så stor forskjell mellom det som lå enkelte ledere på sinne og det som lå massene på sinne? Om vi tar dette som ei lekse, hvordan skal en handtere liknende tilfeller og problemer i framtida? Det fins bare ett svar. Ikke skill dere fra massene. Lær dere isteden å oppdage massenes virkelige begeistring.

(Merknad til «En 'tilbakeliggende' landsby er ikke nødvendigvis tilbakeliggende på alle områder»)

3

Alle dem som trur at hvert enkelt område umulig kan oppnå kooperativ omforming på et lavere nivå på tre år (kooperasjon på tre år var den parolen massene reiste, men som opportunistene kritiserte) og alle dem som trur at de områdene som blei frigjort seinere umulig kan bli kooperative samtidig som de områdene som blei frigjort før, må være så snill å se nøye på dette herredet i Kunshan fylke i Kiangsu-provinsen! Her tok ikke den kooperative omforminga tre år, men to. Det er ikke et gammelt frigjort område, men et 100 prosent nytt frigjort område, og det ligger foran mange av de gamle frigjorte områdene. Hva kan dere gjøre med det? Stanse det? Sjølsagt ikke. Opportunistene er simpelthen nødt til å innrømme nederlaget sitt. Massene har et veldig forråd av begeistring for sosialismen. De som ikke veit om noe bedre enn å holde fast på den gamle rutinen sjøl i revolusjonstider, makter overhodet ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

å se denne begeistringa. De er blinde, og alt ser mørkt ut for dem. Noen ganger går de så langt at de forveksler det som er rett og det som er galt, og snur tingene på hodet. Har vi ikke kommet over mange nok slike mennesker? De veit bare hvordan de skal holde seg til den gamle rutinen, og derfor undervurderer de alltid folkets begeistring. Straks noe nytt oppstår, misliker de det alltid og går øyeblikkelig mot det. Seinere innrømmer de at de er slått, og øver litt sjølkritikk. Neste gang noe nytt oppstår, gjennomgår de den samme prosessen igjen — den ene holdninga blir avløst av den andre. Og det er slik de kommer til å oppføre seg når det gjelder alt nytt. Slike mennesker er alltid passive på den måten at de står stille i det kritiske øyeblikket og må bli dytta kraftig i ryggen før de tar et steg framover. Akkurat hvor lang tid vil det ta før slike mennesker kan makte å bevege seg av egen kraft og gå skikkelig? Det fins en kur for dem som har dette slaget sjukdom. Dra ut ei stund og ferdes blant massene, lær hva de er opptatt av, se hva de gjør og undersøk de framskredne erfaringene deres og spre dem. Dette er en effektiv resept for kronisk høyreopportunisme, og de som lir av dette blir tilrådd å prøve det.

(Merknad til «Dette herredet blei kooperativt på to år»)

4

Dette er en god artikkel. Når en leser den kan en se at uighur-bøndene er svært ivrige etter å ta den kooperative vegen. De har alt lært opp de kadrene de trenger til den halv-sosialistiske kooperative omforminga. Noen mennesker påstår at kooperasjon ikke kan lykkes blant minoritetsnasjonalitetene. Det er ikke tilfelle. Vi har sett at mongolene, huiene, uighurene, miaoene, chuangene og andre minoritetsnasjonaliteter har drevet temmelig mange kooperativer hver for seg, eller at folk fra ulike nasjonaliteter har drevet dem i fellesskap, og alle sammen er svært framgangsrike. Denne kjensgjerninga gjendriver de feilaktige syna til dem som ser ned på minoritetsnasjonalitetene.

(Merknad til «Herreds- og landsbykadrer er i stand til å lede danninga av kooperativer»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

5

Dette er en utmerka artikkel som kommer til å overbevise mange mennesker. Partiorganisasjonen her har aldri vakla i spørsmålet om kooperasjon. Den sto urokkelig bak fattigbøndene i kravet deres om å organisere et kooperativ, og resultatet var at de gikk seirende ut av kappestriden med de velstående mellombøndene, utvikla et lite kooperativ til et stort et og økte produksjonen hvert år, og også at hele landsbyen blei kooperativ på mindre enn tre år. De velstående mellombøndene hadde ropt hånlig: «Tru det eller ikke, disse fattiglemmene trur de kan opprette et kooperativ. Vi har aldri hørt om hønsefjær som kan fly til himmelen.» Og likevel er det nettopp det hønsefjærene har gjort. Dette er en kamp mellom to veger — mellom sosialisme og kapitalisme. I Kina er rikbondeøkonomien svært svak (den delen av jorda til rikbøndene som blei drevet på halvføydalt vis blei beslaglagt under jordbruksreformen, de fleste gamle rikbøndene leier ikke lenger arbeidskraft og de er kommet svært i vanry sosialt), men de velstående og nokså velstående mellombøndene, som utgjør 20 til 30 prosent av befolkninga på landsbygda, er temmelig sterke. Ei viktig side av kampen mellom de to vegene på landsbygda i Kina kommer til uttrykk i den fredelige kappestriden til fattigbøndene og de lavere mellombøndene med de velstående mellombøndene. Hvem kan øke produksjonen på to eller tre år — de velstående mellombøndene som arbeider for seg sjøl eller fattigbøndene og de lavere mellombøndene som arbeider sammen i kooperativer? I begynnelsen sto kappestriden mellom en del fattigbønder og lavere mellombønder som var organisert i kooperativer og de velstående mellombøndene som arbeidde for seg sjøl. De fleste fattigbøndene og lavere mellombøndene var tilskuere. Det var ei tevling mellom de to sidene for å vinne massene. Bak de velstående mellombøndene sto godseiere og rikbønder, som støtta dem — noen ganger åpent, andre ganger i hemmelighet. På kooperativene si side sto medlemmene av kommunistpartiet, som må være like faste i støtta si til kooperativene som kommunistene i landsbyen Nantsuichuang i Anyang fylke, var det. Det er trist at ikke alle partiavdelingene på landsbygda var så faste. Og der de ikke var det, oppsto det forvirring. For det første: Hva var folke-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

meninga når det gjaldt spørsmålet om hønsefjær kunne fly til himmelen? Dette er sjølsagt et svært viktig spørsmål. Hvem har vel sett hønsefjær fly til himmelen på tusenvis av år? Det så ut til å være helt sjølsagt at de ikke kunne det. Mang en fattigbonde eller lavere mellombonde ville ha blitt forvirra dersom partiet ikke hadde gjendrevet denne plattheten. For det andre ville kooperativene ha fått store vansker når det gjaldt kadrer, og for det tredje når det gjaldt materielle ressurser som lån, dersom partiet og staten ikke hadde kommet dem til hjelp. De velstående mellombøndene våga å spre slike mosegrodde plattheter som at «hønsefjær ikke kan fly til himmelen» fordi kooperativene ikke hadde økt produksjonen sin, de fattige kooperativene ikke hadde blitt rike og kooperativene ikke hadde vokst i antall fra noen få isolerte foretak til ti- og hundretusenvis. De våga å gjøre dette fordi partiet ennå ikke hadde drevet energisk landsomfattende propaganda om fordelene ved kooperasjon og i klare ordelag hadde pekt på at den mosegrodde plattheten at «hønsefjær ikke kan fly til himmelen» ikke lenger gjelder i sosialismens epoke. De fattige er i ferd med å snu fortida si opp ned. Det gamle systemet er i ferd med å dø, et nytt system er i ferd med å bli født. Hønsefjær flyr virkelig til himmelen. I Sovjetunionen har dette alt skjedd. I Kina skjer det nå. Og det kommer til å skje i hele verden. En kan ikke bare klandre mange av de lokale partiorganisasjonene våre for at de ikke ga de bøndene som hadde det vanskelig sterk støtte. For høyere oppe hadde opportunistiske tanker ennå ikke fått dødsstøtet, det var ikke laga omfattende planer for å fremme kooperativ omforming, og bevegelsen hadde ikke fått en mer effektiv ledelse på landsplan. I 1955 gjorde vi alt dette, og i løpet av noen få måneder endra situasjonen seg fullstendig. Store mengder mennesker som tidligere hadde vært tilskuere kom nå gruppevis over til kooperativene si side. Også de velstående mellombøndene endra tone. Noen søkte om å få slutte seg til kooperativene, og andre gjorde seg klare til å gjøre det. Sjøl de staeste blant dem turte ikke lenger å snakke om at hønsefjær ikke kunne fly til himmelen. Lufta gikk fullstendig ut av godseierne og rikbøndene. Den kjennsgjerninga at folkeregjeringa straffa en del kontrarevolusjonære som forstyrra offentlig orden og som prøvde å sabotere den kooperative omforminga, spilte også ei rolle her. Kort sagt fant det sted ei grunnleggende endring i styrkeforholdet mellom klassene i landet vårt i den andre halvdelen av 1955. Sosialismen tok et stort steg framover og kapitalismen lei et alvorlig tilbakeslag. Men enda et år med hardt arbeid i 1956 vil grunn-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

laget i det vesentlige vært lagt for den sosialistiske omforminga i overgangsperioden.

(Merknad til «Hvem sier at hønsefjær ikke kan fly til himmelen?»)

6

De nesten allestedsnærværende høyreopportunistene innafor partiet som hindrer massene av fattige bønder og lavere mellombønder i å ta kooperasjonsvegen handler i samråd med kapitalismens krefter i samfunnet vårt. Denne artikkelen gir ei treffende framstilling av situasjonen. Forfatteren langer med stor harme ut mot opportunistene, og går i bresjen for de bøndene som er dårlig stilt. Noen mennesker går for å være kommunister, men de viser knapt noen interesse for de sosialistiske oppgavene vi må gjennomføre nå. Istedenfor å støtte de begeistra massene, slår de kaldt vann i blodet på dem. 1955 har vært det avgjørende året i kampen mellom sosialisme og kapitalisme i Kina. Det avgjørende slaget utvikla seg først og fremst i de tre konferansene som sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet sammenkalte i mai, juli og oktober. I den første halvdelen av 1955 var atmosfæren fæl, med truende mørke skyer. Men i den andre halvdelen av året har det funnet sted ei fullstendig endring, og klimaet er helt annerledes. Som svar på oppfordringa fra sentralkomiteen har titalls millioner bondehusstander gått til handling og slutta seg til kooperativer. Når forfatteren skriver disse linjene har over seksti millioner bondehusstander slutta seg til kooperativer over hele landet. Dette er ei voldsom flodbølge som feier vekk alle demoner og uhyrer. Mennesker av alle slag i samfunnet vårt har stått klart fram som det de er. Det samme er tilfelle i partiet. Innen utgangen av dette året kommer sosialismens seier stort sett til å være sikra. Sjølsagt ligger det mange flere slag foran oss, og det må bli gjort videre anstrengelser for å fortsette kampen.

(Merknad til «Den onde opportunistiske vinden er i ferd med å dø, den rettskafne sosialistiske vinden blir sterkere»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

7

Dette er også en interessant artikkel. Nesten overalt fins det opportunister som prøver å demme opp for flodbølga, men den kan aldri bli stansa. Sosialismen går seierrikt fram overalt, og feier vekk alle hindringer. Samfunnet gjør framskritt daglig på dette viset, og folkets tenkning blir omforma i utviklinga, særlig når det er et oppsving i revolusjonen.

(Merknad til «Arbeiderfamiliene er svært oppsatte på kooperativ-bevegelsen»)

8

Denne artikkelen forteller ei rørende historie. Vi håper at leseren vil gå nøye gjennom den. De kameratene som ikke trur at bondemassene er ivrige etter å ta den sosialistiske vegen og de kameratene som griper så alt for villig til øksa for å «hogge ned» kooperativene, oppfordrer jeg særskilt til å lese den nøye. Over hele landsbygda vokser de sosialistiske faktorene dag for dag og time for time. Bondemassene presser på for å danne kooperativer, og blant folket står det fram store mengder av intelligente, dyktige, rettskafne og entusiastiske ledere. Dette er virkelig en svært oppmuntrende situasjon. Den alvorligste mangelen er at på mange steder har ikke lederne for partiet satt seg i bevegelse for å holde tritt. Oppgava vår nå er å få de lokale partikomiteene på ulike plan til å ta initiativet i denne saka i samsvar med det marxist-leninistiske standpunktet, ta fullt ansvar for kooperasjon i jordbruket og lede bevegelsen framover med begeistring, varm lydhørhet og energi. Historia om adelsmannen Yeh, som lot som om han elska draker, må ikke gjenta seg. Vi må ikke bare snakke om sosialisme i årevis og så plutselig bli bleike når sosialismen kommer og banker på døra.

(Merkand til «Et kooperativ oppretta spontant av massene mot ledelsens ønsker»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

9

I dette herredet følger en den riktige linja. Det har allerede fem kooperativer for jordbruksprodusenter, sju kombinerte lag for gjensidig hjelp, tre faste lag for gjensidig hjelp og fjorten midlertidige lag for gjensidig hjelp. Dette betyr at den samla medlemsmassen utgjør 98,4 prosent av de bondehusstandene som bør bli organisert. Før desember 1954 la ikke partiavdelinga i dette herredet vekt på bevegelsen for gjensidig hjelp og kooperasjon når den utøvde ledelse, og partimedlemmer var redde for vanskene med å lede laga for gjensidig hjelp. Istedenfor at «partisekretæren tar fatt og alle medlemmene av partiet hjelper til med å drive kooperativene», stolte denne partiavdelinga på arbeidslag (som åpenbart var sendt fra sentralt hold). I hele landet er det nokså mange partiavdelinger på landsbygda som er like svake og udugelige i spørsmålet om kooperasjon i jordbruket. Bortsett fra disse partiavdelingene er det nokså sannsynlig at noen av de høyere partikomiteene også har dette nivået. Det er der problemet ligger. Om den sosialistiske omforminga av jordbruket kan holde tritt med industrialiseringa av landet, og om den kooperative bevegelsen kan utvikle seg på en sunn måte med så få mangler som mulig og ei garantert økning i produksjonen, avhenger av om de lokale partikomiteene på ulike plan kan rette inn ledelsen sin på kooperasjon i jordbruket raskt og riktig. Det må sendes ut arbeidslag, men det må bli gjort klart at de bare er der for å hjelpe de lokale partiorganisasjonene, ikke for å ta deres plass og gjøre dem verdiløse og fullstendig avhengige. Dette herredet i Kweichow-provinsen oppnådde bemerkelsesverdig framgang bare på litt over fem måneder etter at ledelsen hadde endra innstilling til arbeidet i desember 1954. Istedenfor å være avhengig av arbeidslaga, tok de fatt sjøl, og partimedlemmer slutta å være redde for vansker. Ei endring av dette slaget avhenger først og fremst av sekretærene i partikomiteene på alle plan — provinser og autonome områder, prefekturer og autonome prefekturer, fylker og autonome fylker og også distrikter — og på sekretærene i partiavdelingene. De må sjøl ta fullt ansvar for kooperasjon i jordbruket. Å være redd for bry og vansker, å nekte å ta fatt når en står overfor denne store oppgava, og istedenfor rett og slett sende den videre til partiets departement for arbeid på landsbygda eller til arbeidslag — ei slik holdning vil

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ikke bare gjøre det umulig å gjennomføre oppgava, men vil også føre til mye bry.

(Merknad til «Hvordan Chunghsin herred i Fenkang fylke satte i verk bevegelsen for gjensidig hjelp og kooperasjon under ledelse av partiavdelinga»)

10

Forfatteren av denne artikkelen sier at det var etter et fellesmøte av ledere for kooperativer i fylket at dette kooperativet utvikla praksisen med sesongkontrakter ut fra praksisen med leilighetskontrakter. Av dette kan en se at fylkesledelse er svært viktig. Vi håper at det ledende organet i hvert av Kinas godt og vel to tusen fylker vil følge nøye med i utviklinga av landets kooperative bevegelse, sette fingeren på problemene, utarbeide løsninger på dem, innkalle møter for lederne for alle kooperativene eller utvalgte ledere i rett tid, fatte vedtak og utføre dem raskt. Ikke vent til problemene tårner seg opp og steller i stand en masse bry før dere tar dere av dem. Ledere må gå i spissen for bevegelsen, ikke sakke etter den. Innafor hvert fylke er det fylkeskomiteen til partiet som må spille hovedrolla når det gjelder ledelse.

(Merknad til «Kontrakter på sesongbasis»)

11

Dette materialet er svært overbevisende. Sunn lokal kooperativ omforming avhenger av de politiske retningslinjene og arbeidsmetodene til partiet. Dersom partiets politiske retningslinjer for kooperativ omforming er riktige, dersom arbeidsmetoden for å mobilisere massene til å slutte seg til kooperativer ikke er vilkårlige eller overforenkla, men består i å forklare og analysere tingene for massene og helt og holdent stole på initiativet og villigheten deres, da skulle det ikke være særlig vanske-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

lig å gjennomføre kooperativ omforming og øke produksjonen. Landsbyen Tungchuankou i Hsingtai fylke i Hopei-provinsen ligger i et gammelt frigjort område. Før 1952 hadde alle de sytti husstandene i landsbyen slutta seg til lag for gjensidig hjelp. De hadde ei sterk partiavdeling, og i Wang Chih-chi hadde de en leder som hadde massenes tillit. Alle vilkåra var modne. I 1952 organiserte så landsbyen et kooperativ, og gjennomførte halv-sosialistisk kooperativ omforming på litt over en måned. Hva med steder der vilkåra ikke er så modne som i denne landsbyen? Da er det et spørsmål om å skape vilkåra, og dette kan bli gjort på et par måneder, ett år eller litt lengre tid. De vilkåra som er nødvendige kan bli skapt samtidig som arbeidet blir utført. Å opprette et par små kooperativer betyr å skape vilkåra for den kooperative omforminga av hele landsbyen, hele herredet og hele distriktet. Dette materialet om Tungchuankou forklarer også utførlig hvordan ei partiavdeling skal drive propaganda og skolering blant massene, og hvordan den må stole på massenes eget initiativ og villighet til å opprette kooperativer. Det er vel verdt å gi akt på metoden med «omvendt propaganda»[2] som blei brukt i denne landsbyen. Materialet beskriver hvordan kooperativet fulgte en siksak-kurs da det tok seg av problemene med å organisere og overvåke arbeidet, og gikk videre og oppnådde stor framgang når det gjaldt å øke produksjonen år for år. Kjensgjerninger har bevist at dette kooperativet er sunt. Hovedkriteriet alle kooperativer bruker når de skal vurdere om det er sunt, er å se om produksjonen øker og med hvor mye.

(Merknad til «Hele landsbyen blir kooperativ på litt over en måned»)

12

Dette materialet peker på den sannheten at alle kooperativer der det hersker forvirring kan bli brakt i orden. Uansett hvilke uoverensstemmelser det er blant de ulike laga, kan de bli brakt ut av verden til sjuende og sist, for alle medlemmene av kooperativene er arbeidende bønder. Ei tid var det virkelig forvirring i noen kooperativer bare fordi de ikke fikk ledelse fra partiet, som ikke forklarte de politiske retningslinjene og til-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

taka sine for massene. «Vi veit det er en god ting å opprette et kooperativ. Men da vi oppretta ett, var det ingen som brydde seg om oss — verken fylkeskomiteen til partiet, distriktskomiteen til partiet eller den lokale partiavdelinga. De hadde kanskje ikke så høye tanker om den fattige landsbyen vår, de kunne ikke spise og leve godt her, og derfor kom de aldri til oss.» Dette, og bare dette, er årsak til den forvirringa som fins. Uten ledelse fra partiet oppstår det sjølsagt forvirring. Straks det blir gitt ledelse, vil forvirringa opphøre. Dette materialet reiser også spørsmålet om det kan bli oppretta kooperativer i tilbakeliggende landsbyer. Svaret er «ja». Nettopp det kooperativet som forfatteren beskriver ligger i en tilbakeliggende landsby. Omlag 5 prosent av Kinas landsbyer er tilbakeliggende. Vi må opprette kooperativer i alle disse landsbyene og utslette tilbakeliggenheten deres i løpet av denne kampen.

(Merknad til «Et kooperativ der det hersker forvirring blir brakt i orden»)

13

Dette er et vanlig, men alvorlig problem. Partikomiteer på alle plan og kamerater som blir sendt for å rettleie arbeidet med kooperativ omforming i områdene på landsbygda må gi det full oppmerksomhet. Det er absolutt nødvendig å slå fast den framherskende stillinga til dagens fattigbønder og de nye lavere mellombøndene i det ledende organet for et kooperativ, med de gamle lavere mellombøndene og de nye og gamle øvre mellombøndene som hjelpestyrken. Bare på det viset kan vi oppnå enhet mellom fattigbøndene og mellombøndene, grunnfeste kooperativer, utvide produksjonen og gjennomføre den sosialistiske omforminga på hele landsbygda riktig, i samsvar med politikken til partiet. Om dette vilkåret mangler, er det umulig å oppnå enhet mellom mellom- og fattigbøndene, grunnfeste kooperativene, utvide produksjonen og gjennomføre den sosialistiske omforminga på hele landsbygda. Mange kamerater greier ikke å forstå dette poenget. De hevder at det var nødvendig å slå fast den framherskende stillinga til fattigbøndene i perioden med jordbruksreformen. For fattigbøndene, som utgjorde 50, 60 eller 70 prosent av befolkninga på landsbygda, hadde ennå ikke oppnådd

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

status som mellombønder, mens mellombøndene vakla når det gjaldt jordbruksreformen. Og derfor var det virkelig helt nødvendig. De hevder at vi nå er i perioden med den sosialistiske omforminga av jordbruket. De fleste av de tidligere fattigbøndene er nå blitt nye mellombønder, og dessuten eier de gamle mellombøndene massevis av produksjonsmidler. Uten at de deltar er det umulig for kooperativene å hamle opp med knappheten på produksjonsmidler. Derfor hevder disse kameratene at vi ikke lenger må reise parolen med å stole på fattigbøndene eller slå fast den framherskende stillinga deres, og at denne parolen er skadelig for kooperativ-bevegelsen. Vi mener at dette synet er galt. Dersom arbeiderklassen og kommunistpartiet skal få i stand ei grundig omforming av småbøndenes privateie av produksjonsmidler på hele landsbygda i samsvar med den sosialistiske ånden og det sosialistiske systemet, kan de bare gjøre dette forholdsvis glatt dersom de stoler på massene av fattigbønder, de tidligere halvproletarene. Ellers vil det bli svært vanskelig. For halvproletariatet på landsbygda klynger seg ikke så sta til småbøndenes privateie av produksjonsmidlene. De er mer villige til å godta sosialistisk omforming. De fleste av dem har nå blitt nye mellombønder, men bortsett fra et sjikt som har blitt velstående, har flertallet av de nye mellombøndene et høyere politisk bevissthetsnivå enn de gamle mellombøndene. For det er lett for dem å huske den tidligere elendigheten sin. Så har vi de gamle lavere mellombøndene. Når det gjelder økonomisk stilling og politisk holdning er de mer eller mindre lik de nye lavere mellombøndene, men forskjellig fra de nye og gamle øvre mellombøndene, dvs. de velstående eller temmelig velstående mellombøndene. I løpet av den kooperative omforminga må vi derfor gi akt på 1) fattigbøndene, som fortsatt er i vansker, 2) de nye lavere mellombøndene, og 3) de gamle lavere mellombøndene — de tre sjikta som er mest villige til å godta sosialistisk omforming. De må være de første som blir trukket inn i kooperativene, i ei og ei vending og steg for steg. En del av dem som har høyere politisk bevissthet og større organisatorisk evne må velges ut og læres opp som hovedstammen i ledelsen av kooperativene, og det må legges særlig vekt på å velge dem fra dagens fattigbønder og de nye lavere mellombøndene. Dette betyr ikke at det skal gjennomføres en ny bestemmelse av klassestilling i områdene på landsbygda. Det er en politikk som må følges nøye under den kooperative omforminga av partiavdelingene og de kameratene som blir sendt ut på landsbygda for å rettleie arbeidet, og denne politikken må

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bli forklart offentlig for bondemassene. Vi mener heller ikke at de velstående mellombøndene skal holdes ute fra kooperativene. Det vi mener er at vi bare skal slippe dem inn når de har høyna den sosialistiske bevisstheten sin og er villige til å bli med og godta ledelsen til fattigbøndene (medrekna dagens fattigbønder og alle de nye lavere mellombøndene som tidligere var fattigbønder), og ikke stirre seg blind på oksene og jordbruksredskapene deres og tvinge dem til å bli med når de ikke er villige. De som alt er med i kooperativer kan bli dersom de ønsker det. De som har bedt om å få trekke seg ut, men har blitt overtalt til å endre mening kan også bli. Kooperativer kan organiseres sjøl med knappe produksjonsmidler, de mange kooperativene som fattigbønder og lavere mellombønder har organisert, har bevist det. Videre mener vi ikke at ingen av de velstående mellombøndene skal få lov til å tjene som kooperativ-kadrer. Noen få velstående mellombønder, som flertallet av medlemmene av kooperativene syns godt om på grunn av det høye sosialistiske bevissthetsnivået, rettskaffenheten og dyktigheten deres, kan tjene som kadrer. Men det er absolutt nødvendig å slå fast fattigbøndenes framherskende stilling i kooperativene (la meg gjenta at de omfatter dagens fattigbønder og alle de nye lavere mellombøndene som tidligere var fattigbønder. Sammen utgjør de flertallet, eller det overveldende flertallet, av befolkninga på landsbygda). Når det gjelder sammensetninga av det ledende organet, må fattigbøndene utgjøre om lag to tredjedeler, mens mellombøndene (medrekna de gamle lavere mellombøndene og de nye og gamle øvre mellombøndene) må utgjøre om lag en tredjedel, men ikke mer. Når det gjelder det ledende prinsippet, må kooperativene følge de politiske retningslinjene som både gagner fattigbøndene og mellombøndene, og ikke skader interessene til noen av dem. Også for dette formålet er det nødvendig å slå fast fattigbøndenes framherskende stilling. I kooperativer der mellombøndene har den framherskende stillinga, blir fattigbøndene vanligvis skjøvet til side, og interessene deres blir krenka. Erfaringene til Kaoshan herred i Changsha fylke i Hunan-provinsen viser til fulle at det er absolutt nødvendig og mulig å slå fast fattigbøndenes framherskende stilling, og dermed forene seg fast med mellombøndene. Og de viser hvor farlig det kan være dersom dette ikke blir gjort. Forfatteren av denne artikkelen har en grundig forståelse av partilinja. Og framgangsmåten er også riktig, det vil si at en først og fremst gjennomfører den brennende oppgava med å øke produksjonen og så slår fast fattigbøndenes framherskende stilling i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ledelsen. Resultatet var at fattigbøndene blei stolte av seg sjøl, og mellombøndene blei også imponert. Forfatteren forteller også noe som er svært viktig. Er det best å oppløse et kooperativ der det hersker forvirring, eller å foreta ei skikkelig omorganisering og hjelpe det til å komme over forvirringa og opp på solid grunn? Er det mulig å få et slikt kooperativ i orden og konsolidere det? Han forteller oss svært overbevisende at istedenfor å oppløse kooperativer av klasse III må vi gå i gang med å få dem på fote. Etter en slik innsats er det fullt ut mulig at kooperativer av klasse III blir kooperativer av klasse I. Mange andre steder i landet deler denne erfaringa, den er ikke særegen for Kaoshan herred i Changsha fylke.

(Merknad til «Hvordan den framherskende stillinga gikk fra mellombøndene til fattigbøndene i Wutang-kooperativet av jordbruksprodusenter i Kaoshan herred i Changsha fylke»)

14

Det problemet som blir drøfta her er av allmenn betydning. Det er avgjørende å forene seg med mellombøndene, og det er galt å ikke gjøre det. Men hvem må arbeiderklassen og kommunistpartiet stole på i områdene på landsbygda for å forene seg med mellombøndene og gjennomføre den sosialistiske omforminga på hele landsbygda? Avgjort ingen andre enn fattigbøndene. Slik var det før i tida, da kampen blei ført mot godseierne for å gjennomføre jordbruksreformen, og slik er det i dag når kampen blir ført mot rikbøndene og andre kapitalistiske elementer for å gjennomføre den sosialistiske omforminga av jordbruket. I begge disse revolusjonære periodene vakla mellombøndene i innledningsstadiet. Først når mellombøndene ser klart hvilken veg vinden blåser og først når seieren i revolusjonen er i sikte, vil de bli med på revolusjonens side. Fattigbøndene må bearbeide mellombøndene og vinne dem, slik at revolusjonen blir breiere for hver dag helt til den endelige seieren er nådd. I dag må komiteene for ledelse av kooperativene av jordbruksprodusenter, liksom bondelaga før i tida, trekke med de gamle lavere mellombøndene og ei rekke av de nye og gamle øvre mellombøndene som er representative for dette laget, og som har et forholdsvis

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

høyt politisk bevissthetsnivå. Men det må ikke være for mange av dem i komiteen. En tredjedel er om lag det riktige forholdstallet. De andre to tredjedelene må være fattigbønder (medrekna dagens fattigbønder og de nye lavere mellombøndene som tidligere var fattigbønder). Stort sett må fattigbøndene ha nøkkelpostene i kooperativet (for å gjenta innbefatter de dagens fattigbønder og alle de nye lavere mellombøndene som tidligere var fattigbønder), men slike poster kan også fylles av gamle lavere mellombønder og noen av de nye og gamle øvre mellombøndene som har et høyt politisk bevissthetsnivå og virkelig er rettskafne og dyktige. I Fuan fylke i Fukien-provinsen inntar et kooperativ som blir leda av fattigbøndene og et som blir leda av mellombøndene forskjellig holdning til sosialismens sak. Dette gjelder overalt, og må ikke bli sett på som en isolert foreteelse.

(Merknad til «En lærdom av at det fins et 'mellombondekooperativ' side om side med et 'fattigbondekooperativ' i Fuan fylke»)

15

Dette materialet er nyttig og verdt allmenn oppmerksomhet. Det beskriver strømningene blant de ulike laga på landsbygda. Fattigbøndene er mest begeistra for kooperativ omforming. Mange mellombønder ønsker «å vente og se ei stund» og vil helst «holde seg utafor og være frie», i hovedsak fordi de ønsker å finne ut om de ville gjøre en dårlig handel dersom de investerte produksjonsmidlene sine i kooperativene. De kan svinge begge veger. Mange velstående mellombønder er sterkt mot kooperasjon. De verste blant dem selger unna produksjonsmidlene sine, drikker opp pengene sine eller rigger til bløffkooperativer, og noen få rotter seg til og med sammen med godseiere og rikbønder. Vi håper at alle kamerater som driver med arbeid på landsbygda vil legge nøye merke til og analysere strømningene blant de ulike laga på sine steder, for å ta i bruk en politikk som passer til omstendighetene. Dette materialet nevner den feilaktige tendensen med å gi kooperativene oppmerksomhet på bekostning av laga for gjensidig hjelp, og tilrår helhetlig planlegging og helhetlig vurdering, og dette er riktig. «Nettverket av gjensidig hjelp og kooperasjon» er en god ide som tar omsyn både til kooperativene og laga for gjensidig hjelp, der kooperativene gir virkelig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hjelp til laga for gjensidig hjelp og bønder som arbeider på egen hand når det gjelder å løse vanskene deres i produksjonen nå. Fattigbondefonda må bli gjort tilgjengelige for landsbyene straks. De fattigbøndene som ikke har slutta seg til kooperativene ennå må få greie på at de kan trekke av dette fondet straks de blir med.

(Merknad til «En ny situasjon og nye problemer»)

16

Politikken til dette kooperativet er riktig. Alle kooperativer må gjøre det samme. I resolusjonene eller direktivene sine om spørsmålet om kooperativ omforming, må provinsene understreke at alle kooperativer har ansvar for å hjelpe og løse vanskene til enker, foreldreløse og andre medlemmer som ikke har forsørger, som ikke har noen arbeidskraft (det var riktig å slippe inn slike folk), og også vanskene til de medlemmene som har arbeidskraft, men som er plaga av store vansker. Nå er det temmelig mange kooperativer som mangler den sosialistiske ånden med å hjelpe trengende familier og som til og med holder fattigbøndene utafor. Dette er fullstendig galt. Regjeringa har nå oppretta et fattigbondefond som kan hjelpe dem til å løse problemet med okser og jordbruksredskaper, men som ennå ikke kan løse problemene til noen fattigbondefamilier som mangler arbeidskraft, eller fullstendig løse problemene til noen andre familier som har for lite mat før den nye innhøstinga. Disse problemene kan bare bli løst om en stoler på styrken til massene i kooperativene.

(Merknad til «Partiavdelinga i Chingfeng herred i Hsiangtan fylke hjelper dårlig stilte medlemmer av kooperativer til å komme over vanskene sine»)

17

Dette er ei svært interessant historie. Sosialismen er ny, og blir bare til gjennom hard kamp mot det som er gammelt. På et tidspunkt kan et lag av samfunnet være veldig sta med å følge ei fastlagt rutine. På et annet tidspunkt kan akkurat de samme menneskene være helt i stand til å endre holdninga si og gå inn for det nye. I den første halvdelen av 1955 var

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

de fleste velstående mellombøndene fortsatt mot kooperasjon, men i den andre halvdelen endra ei rekke av dem oppfatning og uttrykte et ønske om å bli med i kooperativene, sjøl om noen gjorde dette fordi de håpa at de skulle få ledelsen i kooperativene. Ei anna gruppe vakla en god del. De sa de ønska å bli med, men innerst inne var de tilbakeholdne. Ei tredje gruppe var sta og ville fortsatt vente og se. I dette spørsmålet må parti-organisasjonene på landsbygda ha tålmodighet med dette laget, og gi dem tid. For å slå fast den framherskende stillinga til fattigbøndene og de nye lavere mellombøndene i de ledende organene, kan det godt vise seg å være en fordel om noen av de velstående mellombøndene slutter seg til kooperativene litt seinere.

(Merknad til «De velger besluttsomt den kooperative vegen»)

18

Politisk arbeid er livsnerven i alt økonomisk arbeid. Dette er særlig sant i ei tid da det samfunnsmessige og økonomiske systemet gjennomgår ei grunnleggende endring. Fra starten av har bevegelsen for kooperasjon i jordbruket vært en hard ideologisk og politisk kamp. Det kan ikke bli oppretta noen kooperativer uten en slik kamp. Før det kan bli bygd et nytt samfunnssystem på det stedet der det gamle var, må dette stedet bli feid reint. Rester av gamle ideer som gjenspeiler det gamle systemet holder seg uten unntak i folks bevissthet ei lang tid, og de viker ikke lett. Når et kooperativ er blitt oppretta, må det gjennom mange flere kamper før det kan bli grunnfesta. Sjøl da kan det bryte sammen, dersom en slapper av på innsatsen. Et eksempel på dette er Sanlouszu-kooperativet i Hsiehyu fylke i Shansi-provinsen, som nesten brøt sammen fordi det ikke fortsatte å yte en innsats etter at det var blitt grunnfesta. Krisa blei ikke overvunnet og kooperativet klarte ikke å vokse igjen før partiav-delinga i kooperativet hadde kritisert sine egne feil, tatt opp igjen skoleringa for sosialismen og mot kapitalismen blant medlemmene av kooperativet og gjenoppliva det politiske arbeidet sitt. Å gå mot spon-tane tendenser til kapitalisme, som kjennetegnes av egoisme, og å fostre den sosialistiske ånden som setter opp prinsippet om å samordne felles-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skapsinteressene med den enkeltes interesser som kriteriet for å vurdere alle ord og handlinger — dette er den ideologiske og politiske garantien for den gradvise overgangen fra spredt småbondeøkonomi til en kooperativ økonomi i stor målestokk. Dette medfører at vi må gjøre enormt mye hardt arbeid — ikke på et grovt og overforenkla vis, men konkret og omhyggelig, i lys av bøndenes egne erfaringer. Det må foregå sammen med og ikke skilt fra økonomisk arbeid. Vi har nå temmelig rike erfaringer i denne forma for arbeid på landsbasis. Dette viser nesten hver eneste artikkel i denne boka.

(Merknad til «Ei alvorlig lekse»)

19

Synspunktet i denne artikkelen er riktig. Kooperativene må legge vekt på å gjøre det politiske arbeidet godt. Det kravet vi først og fremst må stille til politisk arbeid er at bondemassene hele tida blir gjennomsyra av en sosialistisk ideologi og at det blir øvd kritikk mot kapitalistiske tendenser.

(Merknad til «Politisk arbeid i Changkuochuang-kooperativet»)

20

Denne situasjonen fortjener oppmerksomhet. Det fins alvorlige tendenser til kapitalisme blant de velstående bøndene. Disse tendensene kommer til å bli ustyrlige dersom vi på noen måte forsømmer det politiske arbeidet blant bøndene, ikke bare under den kooperative omforminga, men også i en svært lang periode etterpå.

(Merknad til «Før en besluttsom kamp mot kapitalistiske tendenser»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for ÅKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

21

Dette er ei svært god beretning om hvordan et kooperativ må grunnfestes, og den bør anbefales. Når et nytt samfunnssystem blir født, blir det alltid fulgt av jubel og rop, det vil si av propaganda for overlegenheten til det nye systemet og kritikk av tilbakeliggenheten til det gamle. Det er umulig å gjennomføre ei så omveltende oppgave som å få om lag 500 millioner kinesiske bønder til å gjennomføre sosialistisk omforming i en rolig atmosfære. Derfor er det ei plikt for oss kommunister å drive tålmodig, levende og lett forståelig propaganda og skolering blant bondemassene som er tynga av det gamle systemets byrder. Dette blir nå gjort i alle deler av landet, og mange av de kameratene som driver med arbeid på landsbygda har bevist at de er gode propagandister. Den metoden som blir skildra i denne artikkelen, «trekk fire sammenlikninger og foreta fem vurderinger»[3], er en bra metode for å forklare hvilket system som er godt og hvilket som er dårlig for bøndene i lett forståelige ordelag. Den har stor overbevisningskraft. Den er helt forskjellig fra metoden til de kameratene som ikke er så flinke i propagandaarbeid, og som ikke kan frambringe noe mer overbevisende enn å si: «Enten følger du vegen til kommunistpartiet, eller så følger du vegen til Chiang Kai-shek.» Slik prøver de å kue tilhørerne sine ved å true med å feste merkelapper på dem. Metoden med «å trekke fire sammenlikninger og foreta fem vurderinger» er en metode som trekker veksler på de lokale bøndenes egne erfaringer og gir dem en detaljert analyse i hendene. Det er derfor den har så stor overbevisningskraft.

(Merknad til «Gode erfaringer fra grunnfesting av et kooperativ»)

22

Sabotasje av kooperativ-bevegelsen fra kontrarevolusjonære er en vanlig foreteelse, og er ikke begrensa til femte distrikt av Tuyun fylke i Kweichow-provinsen. Men det er blitt skrevet svært lite om det i liknende skrifter i andre provinser. I løpet av den kooperative omforminga må

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

alle kamerater som driver med arbeid på landsbygda gi kampen mot kontrarevolusjonær ødeleggelsesvirksomhet full oppmerksomhet. Liksom i dette distriktet i Tuyun fylke, må det bli oppretta sikkerhetsenheter innafor kooperativene med medlemmer av partiet og ungdomsforbundet som hovedstamme. Det er absolutt nødvendig at partiets distriktskomite, under ledelse av og overvåka av partiets fylkeskomite, studerer situasjonen, driver propaganda og forklarer situasjonen for folk innafor og utafor partiet, får massene til å være på vakt mot kontrarevolusjonær ødeleggelsesvirksomhet, og så etterforsker, luker ut og straffer de kontrarevolusjonære og andre dårlige elementer som har orma seg inn i de ledende organene til kooperativene. Men det må være stadfesta at de som skal lukes ut er kontrarevolusjonære og dårlige elementer. Bra personer eller personer som bare har visse mangler må ikke bli stempla som dårlige elementer. Særskilt må straffen være passende, og fylkesmyndighetene må godkjenne den.

(Merknad til «Før en besluttsom kamp mot kontrarevolusjonær sabotasje»)

23

For å bygge et stort sosialistisk land er det svært viktig å mobilisere kvinnemassene til å bli med i produktiv virksomhet. I produksjonen må menn og kvinner få lik betaling for likt arbeid. Ekte likhet mellom kjønna kan bare bli satt ut i livet i løpet av den sosialistiske omforminga av samfunnet i sin helhet.

(Merknad til «Nå er kvinnene på arbeidsfronten»)

24

Dette er en utmerka artikkel som kan tjene som kildemateriale for alle lokale steder. Unge mennesker er den mest aktive og dynamiske krafta i samfunnet. De er ivrigst etter å lære og de minst konservative i tenkninga si, og dette gjelder særlig i sosialismens epoke. Vi håper at parti-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

organisasjonene alle steder, som arbeider i samråd med ungdomsforbundsorganisasjonene, vil gi særlig akt på at ungdommens energi får fritt spillerom, og ikke bare ta de unge for gitt og overse særtrekka deres. Sjølsagt må unge mennesker lære av eldre, og så langt råd er prøve å få deres samtykke til å gjøre nyttige ting. Eldre mennesker er mer hemma av konservative ideer, og holder ofte igjen den progressive virksomheten til de unge. De blir ikke overbevist før de unge menneskene lykkes med noe. Alt dette er skildra svært godt i artikkelen. Sjølsagt må en ikke gjøre noen kompromisser med konservative ideer. La oss like godt prøve det, og dersom det fungerer, vil de gi sitt samtykke.

(Merknad til «Ungdommens stormbrigade i det niende kooperativet for jordbruksprodusenter i Hsinping herred i Chungshan fylke»)

25

Her er en god artikkel til som kan tjene som kildemateriale for alle de lokale stedene. Den kommer inn på hvordan en skal gå fram for å få middelskoleelever og dem som nettopp har gått ut av grunnskolen med i kooperativ-bevegelsen. Dette er veldig viktig. Alle sånne unge mennesker med utdanning som kan dra ut og arbeide på landsbygda skulle gjøre det med glede. Landsbygda er en stor verden der en kan utrette mye.

(Merknad til «Erfaringer fra å planlegge kooperativ omforming i et herred»)

26

Her er enda en, Chen Hsueh-meng. I Kina er det mange slike helter, men det er en skam at forfatterne våre ikke leiter dem fram. Og når det gjelder de som drar til landsbygda for å rettleie kooperativ-bevegelsen, så ser de veldig mye, men skriver svært lite.

(Merknad til «Chen Hsueh-meng, en arbeidets helt i den kooperative omforminga»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

27

Denne svært velskrevne artikkelen fortjener å bli anbefalt til alle parti- og ungdomsforbundskomiteer på fylkes- og distriktsplan, og til alle parti- og ungdomsforbundsavdelinger i herreda. Alle kooperativer bør følge det eksemplet som er skildra. Forfatteren forstår partilinja og treffer spikeren på hodet. Språket er godt, artikkelen er lett å lese og smaker ikke av sjablongmessig partiskriveri. Her vil vi gjerne gjøre leserne oppmerksom på at mange av kameratene våre er henfalne til sjablongmessig partiskriveri og at de artiklene de produserer ikke er levende, ikke livfulle, og gir leseren hodepine. De bryr seg lite om setningsbygning eller uttale, og de har forkjærlighet for en stil som er en krysning mellom litterær og muntlig — noen ganger vidløftig og usammenhengende, andre ganger sterkt sammentrengt og gammelmodig, som om de var ute etter å pine leseren. Temmelig mange av de mer enn 170 artiklene som blei valgt ut til denne boka oste sterkt av sjablongmessig partiskriveri. De blei leselige i noen grad først etter at de var pussa på gjentatte ganger. Trass i det er noen få fortsatt temmelig dunkle og vanskelige å forstå. De er tatt med bare på grunn av innholdet i dem. Hvor lang tid vil det ennå ta før vi leser mindre av dette sjablongmessige partiskriveriet som gir oss slik hodepine? Det er opp til kameratene som arbeider som redaktører i avisene og tidsskriftene våre å være oppmerksomme på denne saka, be bidragsyterne sine om å skrive sammenhengende og levende, og sjøl ta på seg å pusse på manuskriptene.

(Merknad til «Politisk arbeid i kooperativene»)

28

Det kooperativet vi blir presentert for her er «fattiglemskooperativet» under ledelse av Wang Kuo-fan. Flid og nøysomhet bør være prinsippet for å styre alle kooperativene for jordbruksprodusenter og alle de økonomiske foretaka våre. Flid og nøysomhet må bli praktisert i drifta av fabrikkene, butikkene og alle statseide, kooperative og andre slags fore-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tak. Vi må følge dette prinsippet i alt vi gjør. Det er prinsippet om å vise sparsommelighet, et av grunnprinsippene i den sosialistiske økonomien. Kina er et stort land, men fortsatt er det svært fattig, og det vil ta flere tiår å gjøre Kina velstående. Sjøl da vil prinsippet om flid og nøysomhet måtte bli fulgt. Men i de tiåra som kommer, over et tidsrom på flere femårsplaner, må vi legge særlig vekt på flid og nøysomhet og gi akt på å vise sparsommelighet. I dag er det mange kooperativer som ikke gir akt på å vise sparsommelighet. Dette er en usunn tendens som vi må rette på med en gang. Det fins kooperativer som blir drevet med flid og nøysomhet i alle provinser og fylker, og disse eksemplene må få publisitet slik at alle kan følge dem. De kooperativene som er flittige og nøysomme, får de høyeste avlingene og gjør det godt på alle vis må få ros, men de som sløser, får svært lave avlinger og gjør det dårlig på alle vis må bli kritisert.

(Merknad til «Driv kooperativet med flid og nøysomhet»)

29

Dette er en langsiktig sjuårsplan for et stort kooperativ (de kaller det et kollektivbruk, det vil si et kooperativ) som kommer til å omfatte de om lag tusen husstandene i herredet. Planen kan tjene som kildemateriale for alle de lokale stedene. Folk vil forstå behovet for en langsiktig plan av dette slaget etter at de har gått gjennom innholdet her. Menneskehetens utvikling går hundretusenvis av år tilbake, men her i Kina er det først nå at vilkåra er sikra for ei planmessig utvikling av økonomien og kulturen vår. I og med disse vilkåra vil landet vårt endre utseende år for år. Endringa i hver femårsperiode vil bli betydelig, og etter flere femårsperioder svært mye større.

(Merknad til «Den langsiktige planen til kollektivbruket Røde Stjerne»)

30

Dette er en god artikkel. Alle bør lese den, og kooperativene på alle lokale steder kan rådføre seg med den når de streker opp sine egne langsiktige planer. Som forfatteren så treffende sier det: «Hele prosessen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med å streke opp en produksjonsplan er en kamp mellom framskreden og konservativ tenkning.» Konservative ideer fører til bry nesten overalt. For å overvinne dem og bringe produktivkreftene og produksjonen et stort steg framover, må alle steder og kooperativer streke opp sine egne langsiktige planer.

(Merknad til «Treårs-produksjonsplanen til et kooperativ»)

31

Dette herredet har laga en toårsplan for kooperativ omforming, økt produksjon, vannregulering, konsolidering av partiet og ungdomsforbundsorganisasjonene, kultur- og utdanningsarbeid osv., og det samme må alle herreda i Kina gjøre. Noen mennesker sier at det er vanskelig å lage planer. Hvordan greide så dette herredet det? I 1956 må alle fylker, distrikter og herred i landet vårt streke opp en omfattende plan, som må ha med flere punkter enn planen ovafor, slike punkter som attåtproduksjon, handel, finanser, skogplanting og helsearbeid. Sjøl om planen er litt grov og ikke helt i samsvar med de virkelige vilkåra, er det bedre enn ingen ting. Dersom ett eller to fylker, distrikter og herred i en provins kan lage temmelig gode planer, kan disse straks bli offentliggjort og tjene som forbilder for andre fylker, distrikter og herred. Det sies at det er vanskelig å legge planer, men i virkeligheten er det ikke så vanskelig.

(Merknad til «Den omfattende planen til Yitao herred»)

32

Denne artikkelen er svært nyttig og kan tjene som kildemateriale for alle fylker. I den helhetlige planlegginga si må alle fylker streke opp en skikkelig plan for vannregulering. Vannregulering er et viktig tiltak for å sikre økt jordbruksproduksjon. Små prosjekter ligger godt og vel innafor rekkevidde for hvert eneste fylke, distrikt, herred og kooperativ.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Det er derfor helt nødvendig at det blir lagt planer som blir satt ut i livet skritt for skritt over flere år for å sikre overrisling når det er tørke og avløp når det er flom, slik at en kan sette en stopper for usedvanlig stor og ukontrollert flom eller tørke. Det er fullt mulig å gjennomføre dette. Når massene er organisert i kooperativer, er de umåtelig sterke. Problemene med vanlige oversvømmelser og tørke har vært uløselige i tusenvis av år. Nå kan de bli løst i løpet av noen få år.

(Merknad til «La alle få en mou overrisla jord»)

33

Griseavl er ei viktig sak. Det har direkte betydning for tilførsel av gjødsel, kjøttforsyning og inntjening av fremmed valuta fra eksport. Derfor må alle kooperativer ta med griseavl i planene sine, og provinsene, prefekturene, fylkene og distriktene må sjølsagt ha sine egne planer. Grisefor er lett tilgjengelig. Noen sorter gras og treblad, søtpoteter og potetplanter er alt sammen grisefor, og det trenger ikke nødvendigvis være korn, slett ikke mengder av korn. I tillegg til felles griseavl i kooperativer bør alle bondehusstander få råd om å ha en gris eller flere, og dette målet skal nås trinnvis i løpet av et par år. Sjølsagt må det bli gjort unntak når det gjelder noen minoritetsnasjonalitetssamfunn der griseavl er tabu, og når det gjelder enkelte familier som protesterer mot å avle griser av religiøse grunner. Vi må komme fram til et sett tiltak for å belønne griseavl, og erfaringene fra Shanghua-kooperativet i Chekiang-provinsen kan tjene som kilde for alle lokale steder.

(Merknad til «Her blir det avla en mengde griser»)

34

Før den kooperative omforminga av jordbruket var overskudd av arbeidskraft et problem mange steder i landet. Sia da har mange kooperativer følt vansken med mangel på arbeidskraft og behovet for å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mobilisere kvinnemassene, som ikke arbeidde på åkrene før, til å finne sin plass på arbeidsfronten. Dette var ei viktig utvikling som kom som en overraskelse for mange folk. Stort sett hadde folk venta at det skulle komme et overskudd på arbeidskraft i kjølvannet på kooperasjonen. Det er alt et overskudd, og hva skal vi gjøre om det skulle bli enda mer? Mange steder har kooperasjonen i praksis fått slike bekymringer til å forsvinne, etter som problemet ikke har blitt overskudd, men mangel på arbeidskraft. På noen steder blei det et overskudd av arbeidskraft ei stund etter at de hadde begynt med kooperasjon, men det var fordi de ikke hadde utvida omfanget av produksjonen ennå, satt i gang forskjellige økonomiske foretak eller starta intensiv dyrking. På mange steder blir mangelen på arbeidskraft åpenbar ettersom produksjonen vokser i omfang, tallet på foretak øker, anstrengelsene for å omforme naturen blir mer omfattende og intensive og arbeidet blir gjort grundigere. Dette er bare begynnelsen, og det kommer til å bli enda tydeligere etter som åra går. Det samme vil skje etter at jordbruket er mekanisert. I tida som kommer vil det oppstå alle slags foretak som en ikke drømte om før, og jordbruksproduksjonen kommer til å bli mangedobla, tolvdobla, kanskje tjuedobla i forhold til nivået nå. Utvidinga av industrien, samferdselen og byttevirksomheten vil overgå det tidligere generasjoner kunne drømme om. Det vil skje det samme med vitenskapen, kulturen, utdanninga og helsearbeidet. Kvinnene er en stor arbeidskraftreserve i Kina. Denne reserven må bli brukt i kampen for å bygge et stort sosialistisk land. Prinsippet om lik betaling for likt arbeid for menn og kvinner må gjennomføres for å oppmuntre kvinner til å ta del i produktiv virksomhet. Alle kooperativer kan trekke veksler på erfaringene til Chienteh fylke i Chekiang-provinsen.

(Merknad til «Mangel på arbeidskraft blei løst ved å samle kvinnene om å delta i produksjonen»)

35

Dette er også et vanlig problem. Erfaringene fra disse to kooperativene viser at det allerede er et overskudd på grovt sett en tredjedel av arbeidskrafta under de nåværende produksjonsvilkåra. Det som før krevde tre

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mennesker kan bli gjort av to etter den kooperative omforminga, og dette er et tegn på sosialismens overlegenhet. Hvor kan en finne utløp for dette overskuddet av arbeidskraft på en tredjedel eller mer? Fortsatt på landsbygda, for mesteparten. Sosialismen har ikke bare frigjort det arbeidende folket og befridd produksjonsmidlene fra det gamle samfunnets lenker. Men den har også sluppet løs de utømmelige ressursene i naturen, som det gamle samfunnet ikke kunne utnytte. Massene har en grenseløs skaperkraft. De kan organisere seg for å gå i gang på alle arbeidsområder og i alle arbeidsgreiner der de kan gi fritt spillerom til kreftene sine, mestre produksjonen mer intensivt og omfattende og sette i gang flere og flere velferdstiltak for seg sjøl. Til nå har vi ikke berørt mekaniseringa av jordbruket. Med mekanisering kan vi spare mye mer arbeidskraft. Kommer det til å bli noe utløp? Ja, det vil bli et utløp, da også, ifølge erfaringene fra visse mekaniserte statsbruk. Ettersom omfanget av produksjonen blir utvida, tallet på foretak øker og arbeidet blir gjort mer intensivt, trenger en ikke uroe seg om arbeidskraft som ikke blir utnytta.

(Merknad til «Det er blitt funnet et utløp for overskuddet av arbeidskraft»)

36

Situasjonen i dette fylket viser oss også at det kan bli funnet et utløp for overskudd av arbeidskraft i landsbyene. Ettersom ledelsen blir bedre og omfanget av produksjonen øker, kan alle sunne og friske menn og kvinner bidra med flere arbeidsdager i året. Istedenfor over ett hundre arbeidsdager for en mann og noen titalls dager for ei kvinne, slik det blir skildra i denne artikkelen, kan mennene bidra med godt over to hundre arbeidsdager og kvinnene med godt over ett hundre eller mer. Noen kooperativer på andre steder i landet har allerede nådd dette nivået. Attåtproduksjonen må ha et sikkert marked og ikke utvikle seg blindt — det er riktig. Om vi tar landet som helhet, blir attåtproduksjonen på landsbygda i stor grad levert til landsbygda, men en rimelig del, som trulig vil øke i framtida, må bli levert til byene og oppfylle eksportbehova.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Poenget er at staten må ha en enhetlig plan for å fjerne den blinde utviklinga gradvis.

(Merknad til «Hsiangyin fylke har funnet et utløp for overskudd av arbeidskraft»)

37

Denne artikkelen er svært god, og det den skildrer bør være et eksempel for alle lokale steder. «Det er ikke tilgang på bokholdere» — dette er ei av unnskyldningene til dem som er mot den raske utviklinga av kooperasjonen. Jordbrukskooperasjon over hele landet krever flere millioner bokholdere, og hvor kan vi finne dem? I virkeligheten er slik arbeidskraft tilgjengelig. Et stort antall av dem som går ut av grunnskolen og den lavere middelskolen kan nemlig bli mobilisert til å gjøre jobben. Det som kreves er at vi lærer dem opp raskt og hever lese- og skriveevnen og den faglige evnen deres i løpet av arbeidet. En god måte å heve lese- og skrivenivået og det faglige nivået deres på, ville være å organisere bokholderne fra produsent-, forsynings- og salgs- og kredittkooperativene til et nettverk av bokholdere for gjensidig hjelp i hvert distrikt. Et slikt nettverk i tredje distrikt i Changwu fylke har bidratt til å heve nivået til bokholderne på begge felter, og har dessuten gjort en mengde økonomisk og politisk arbeid. Partiorganisasjoner på fylkes- og distriktsplan må gi det arbeidet som blir drøfta her oppmerksomhet og rettleiing.

(Merknad til «Erfaringer fra å organisere bokholdere til jordbruksprodusent-, forsynings- og salgs- og kredittkooperativene til et nettverk av bokholdere for gjensidig hjelp»)

38

De erfaringene som blir drøfta her bør bli popularisert. Lenin sa at «et kommunistisk samfunn kan ikke bli bygd i et land av analfabeter».[4] I landet vårt i dag er det svært mange analfabeter, og likevel kan ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bygginga av sosialismen vente til analfabetismen er utrydda. Dermed oppstår det en krass motsigelse. I landet vårt i dag er det ikke bare mange barn i skolealder som ikke har noen skoler å gå på, men også mange unge mennesker over den alderen, for ikke å snakke om voksne. Dette alvorlige problemet må bli, og kan bare bli, løst i løpet av jordbrukskooperasjonen. I og med at det er blitt danna kooperativer, har bøndene en kraftig tilskyndelse til å lære å lese og skrive — det er økonomisk nødvendig. I og med at det er blitt danna kooperativer, har bøndene kollektiv styrke. Situasjonen endrer seg fullstendig og de kan organisere sine egne lese- og skrivekurs. For å klare å skrive ned arbeidspoeng, må de lære å skrive navna på personer og steder i landsbyen eller herredet sitt, navna på jordbruksredskaper, betegnelsene for ulike slag gardsarbeid og andre uunnværlige ord — to eller tre hundre alt i alt. Så må de tilegne seg et større ordforråd. Det trengs altså to slags lærebøker. Den første bør settes sammen med tanke på behova til kooperativene på et konkret sted av lokale utdanna mennesker med hjelp av kameratene som leder kooperasjonsarbeidet. Hvert sted bør sette sammen si egen lærebok, og det bør ikke være en enhetlig tekst for alle sammen. Denne læreboka trenger ikke å bli godkjent av høyere myndigheter. Den andre læreboka, som også skal ha et ordforråd på noen få hundre ord og bli satt sammen på samme vis, bør bli bygd på ting og uttrykk som er betydningsfulle for et forholdsvis begrensa område (for eksempel et fylke eller prefektur), og i tillegg på visse ting og uttrykk fra provinsen (eller byprovinsen eller det autonome området) og hele landet. Dette slaget lærebok trenger heller ikke være enhetlig på alle steder, men den bør gjennomgås med det samme av utdanningsmyndighetene for fylket, prefekturet eller provinsen (eller byprovinsen eller det autonome området). Når disse to stega er tatt, må en ta et tredje. Dette vil kreve at utdanningsmyndighetene for hver provins (eller byprovins eller autonomt område) forbereder ei tredje lærebok til allment bruk. Mer framskredne lærebøker må bli laga etter hvert. Kultur- og utdanningsmyndighetene på landsplan må gi skikkelig rettleiing i dette spørsmålet. Ungdomsforbundsavdelinga i landsbyen Kaochialiukou i Chunan fylke i Shantung-provinsen har gjort noe skapende. Det er svært tilfredsstillende å se hvordan det går der. De fant lærere blant dem som gikk ut av grunnskolen i herredet sitt. Framskrittet var raskt — mer enn hundre unge mennesker og voksne lærte over to hundre ord på to og en halv måned. Nå kan de protokollføre sine egne arbeidspoeng, og noen er blitt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

protokollførere av arbeidspoeng for kooperativet. «Et kurs for å protokollføre arbeidspoeng» — det er et treffende navn også. Slike kurs må bli åpna overalt. Ungdomsforbundsorganisasjoner på alle plan må rettleie i dette arbeidet, og alle parti- og regjeringsorganisasjoner må støtte dem.

(Merknad til «Erfaringene fra ungdomsforbundsavdelinga i landsbyen Kaochialiukou i Chunan fylke med å starte et kurs for å protokollføre arbeidspoeng»)

39

Dette er om Gylne Stjerne-kooperativet for jordbruks-, skogsdrifts- og feavlsprodusenter under ledelse av Li Shun-ta. På de tre åra sia det blei danna har det vokst til et stort kooperativ med 283 husstander. Det ligger i et avstengt område i Taihang-fjella, men utelukkende ved hardt arbeid fra alles side i disse tre åra har det begynt å få et nytt utseende. Utnyttingsgraden av arbeidskrafta er nå 110,6 prosent høyere enn i tida med enkeltdrift før den anti-japanske krigen, og 74 prosent høyere enn i perioden med lag for gjensidig hjelp før kooperativet blei danna. Akkumulasjonen til kooperativet har økt fra 120 yuan det første året til over 11 000 yuan. I 1955 fikk hvert medlem i gjennomsnitt 884 kattier korn, som er 77 prosent mer enn i tida før den anti-japanske krigen og 25,1 prosent mer enn i perioden med lag for gjensidig hjelp. Dette kooperativet har laga en femårsplan, men etter tre år er verdien av den samla produksjonen alt 100,6 prosent av det målet som denne planen satte. Erfaringene fra dette kooperativet stiller oss dette spørsmålet: Dersom vi kan oppnå ei stor økning i produksjonen på steder der de naturlige vilkåra er dårlige, hvorfor kan ikke steder der de naturlige vilkåra er gunstigere gjøre det enda bedre?

(Merknad til «Driv kooperativet med flid og nøysomhet, utvikle fjellområdene»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

40

Dette er et godt leda kooperativ. En kan lære mye av de verdifulle erfaringene det har gjort. Chufu fylke er hjembyen til Konfucius, der den gamle mannen dreiv en skole i mange år og lærte opp ei lang rekke dyktige disipler, ei kjensgjerning som er temmelig godt kjent. Men han brydde seg ikke mye om de økonomiske sidene ved folkets liv. Da disiplen hans Fan Chih spurte han hvordan han skulle drive jordbruk, avfeide han ikke bare spørsmålet, men skjelte ut Fan Chih for å tilhøre «den lavere ordenen»[5] bak ryggen på han. Nå har folket i hjembyen hans oppretta sosialistiske kooperativer. Etter tre år med kooperasjon har det økonomiske og kulturelle livet til folket, som var fattig og utarma i over to tusen år, begynt å endre seg. Dette viser at vår tids sosialisme virkelig ikke har noe sidestykke i historia. Sosialismen er uendelig overlegen i forhold til de konfusianske «klassikerne». Jeg vil gjerne foreslå for dem som er interessert i å besøke templet og grava til Konfucius at de på sin veg godt kan gå og se på det kooperativet som blir skildra her.

(Merknad til «Et kooperativ for jordbruksprodusenter øker produksjonen med 67 prosent på tre år»)

41

Denne artikkelen er svært godt skrevet og vel verdt å lese. De fleste av de halv-sosialistiske kooperativene som fins, er små. Hvert har bare tjue eller tretti husstander, fordi det er lett å opprette kooperativer av den størrelsen, og det gir kadrene og medlemmene høve til å vinne erfaringer raskt. Men med få medlemmer, lite jord og knappe fond kan ikke et lite kooperativ drive i stor målestokk eller bruke maskiner. Kooperativer som er så små hemmer fortsatt utviklinga av produktivkreftene. De må ikke bli på det stadiet lenge, men gradvis smelte sammen. På noen steder kan et eneste kooperativ omfatte et helt herred, på noen steder flere herred, men mange andre steder kan det sjølsagt være flere kooperativer

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

i et herred. Det kan bli danna store kooperativer både i fjellområdene og på slettene. Herredet i Anhwei-provinsen der Futzuling-bassenget ligger, er bakkelendt i en omkrets på dusinvis av li. Nettopp her er det blitt oppretta et stort kooperativ som går inn for omfattende jordbruk, skogdrift og feavl. Sjølsagt må sammensmeltinga av kooperativer skje skrittvis, med samtykke fra medlemmene og når passende kadrer er tilgjengelig.

(Merknad til «Overlegenheten til det store kooperativet»)

42

Erfaringene fra Røde Flagg-kooperativet på øya Hainan har nok en gang vist de store fordelene til store kooperativer og kooperativer av den framskredne typen. Bare ett år etter at det blei danna, kunne dette store kooperativet gå videre til det framskredne trinnet. Dette betyr sjølsagt ikke at alle kooperativer bør følge opp, for de må først vurdere om forholda er modne før de bestemmer seg for når de skal gå sammen og gå videre til det framskredne trinnet. Men stort sett er en periode på tre år tilnærma riktig. Det viktigste er å sette eksempler for bøndene. Når de ser at store kooperativer og kooperativer av den framskredne typen gir større fordeler enn små og elementære, kommer de til å ønske å smelte kooperativene sine sammen og fortsette til det framskredne trinnet.

(Merknad til «Røde Flagg-kooperativet for jordbruksprodusenter i første distrikt av Chiungshan fylke vokser seg sterkt i kampen mot naturkatastrofer og kapitalistisk ideologi»)

43

Det er nødvendig å vurdere om en skal forandre elementære kooperativer til framskredne når forholda er modne, for på det viset å utvikle produktivkreftene og produksjonen deres videre. Ettersom

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

elementære kooperativer holder på et system med halv-privat eie,[6] vil dette hemme utviklinga av produktivkreftene ettersom tida går, og folket vil begynne å kreve ei endring i eiesystemet slik at kooperativet blir en økonomisk enhet som blir leda i fellesskap, der produksjonsmidlene helt og fullt blir eid i fellesskap. Straks produktivkreftene blir mer frigjort, kommer produksjonen til å utvide seg enda mer. Noen steder kan denne omveltinga skje temmelig raskt, på andre steder kommer det trulig til å gå litt saktere. Når kooperativer av den elementære typen har fungert i om lag tre år, vil de i hovedsak ha oppnådd de nødvendige vilkåra. Partiorganisasjonene i alle provinser, byprovinser og autonome områder må granske dette spørsmålet og gjøre forberedelser, og i løpet av 1956 og 1957 må de opprette ei rekke eksperiment-kooperativer av den framskredne typen med samtykke fra massene. Allment sett er kooperativene i dag små, og når de går over til den framskredne typen, må de mange småkooperativene smelte sammen til store med samtykke fra massene. Dersom hvert distrikt i 1956 og 1957 kan få organisert ett eller flere slike kooperativer, og overlegenheten deres i forhold til den elementære typen blir gjort klar for massene, kommer dette til å skape gunstige vilkår for at kooperativer kan smelte sammen og gå videre til det framskredne stadiet i åra som følger. Dette arbeidet må bli samordna med helhetlig planlegging for å utvide produksjonen. Når folk ser at store kooperativer og kooperativer av den framskredne typen har større fordeler enn små og elementære, når folk ser at langsiktig planlegging fører med seg en mye høyere materiell og kulturell levestandard, kommer de til å si seg enige i å smelte sammen kooperativene sine og gå videre til det framskredne stadiet. Framrykkinga til det framskredne stadiet kommer til å gå raskere i forstadsområdene. Erfaringene fra dette kooperativet i Peking kan tjene som kildemateriale for andre kooperativer med liknende vilkår.

(Merknad til «Et kooperativ som går fra den elementære til den framskredne typen»)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. I den første tida var Wang Kuo-fan-kooperativet sørgelig i beit for produksjonsmidler. Istedenfor å be om statslån, organiserte kooperativet medlemmene sine til å dra inn i fjella om lag tretti li borte for å samle brensel som de solgte for å betale for produksjonsmidler. Derfor sa medlemmene av kooperativet at de «fikk fjella til å gi» en betydelig del av produksjonsmidlene.

2. Her betyr «omvendt propaganda» å gjøre klart for massene hvilke vansker og hvilken motgang de kan møte når de danner kooperativer, i tillegg til å spre fordelene og de gunstige vilkåra. Dette blei gjort da massene var reist helt og fullt og søkte om medlemskap i kooperativene i et stort antall slik at de kunne vurdere spørsmålet grundig og bli med av egen fri vilje.

3. De fire sammenlikningene var å sammenlikne og se hva som var best av: 1) kooperativet, laget for gjensidig hjelp eller bønder som arbeidde for seg sjøl, 2) sosialisme eller kapitalisme, 3) et system med utbytting eller et system uten utbytting og 4) personlig berikelse eller velstand for alle. De fem vurderingene gikk på vurdering av overlegenheten til kooperativene med omsyn til 1) å hamle opp med naturkatastrofer, 2) å øke inntektene ved å fremme attåtproduksjon, 3) å øke arbeidspoeng ved å heve entusiasmen for arbeidet, 4) å øke produksjon som et resultat av fattigbøndenes og mellombøndenes kooperasjon til gjensidig gagn og 5) å overvinne vansker med produksjonen og utkommet.

4. V. I. Lenin: «Oppgavene til ungdomsforbundet».

5. *Konfusianske læresetninger,* bok XIII, «Tzu Lu».

6. Det elementære kooperativet var kjennetegna av at jord blei slått sammen som andeler og av enhetlig ledelse, og var av halv-sosialistisk karakter. Det opprettholdt kooperativmedlemmenes privateie av slike produksjonsmidler som jord, trekkdyr og større jordbruksredskaper, og kooperativet måtte betale «dividender» til medlemmene for å bruke det. Det blei derfor sagt at det elementære kooperativet beholdt halv-privat eie.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORESPØRSEL OM SYNSPUNKTER PÅ SYTTENPUNKTS-DOKUMENTET OM JORDBRUKET

21. desember 1955

I november i år blei det oppnådd enighet om et syttenpunkts dokument etter at kamerat Mao Tsetung hadde holdt drøftinger i Hangchow og Tientsin med sekretærene i partikomiteene for fjorten provinser og det autonome området Indre Mongolia. Sentralkomiteen mener at dokumentet bør bli stadfesta på konferansen for sekretærene i partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene, som skal sammenkalles av sentralkomiteen 10. januar. Slik kan dokumentet bli innarbeidd i planen for 1956 og for alvor bli satt ut i livet. Vær derfor så vennlig å kalle sammen sekretærene i alle partikomiteene for prefekturene og for noen av fylkene i deres område når dere mottar dette, for å studere følgende spørsmål i detalj:

1) om alle, eller bare noen av punktene kan settes i verk, og om vilkåra er tilstrekkelig oppfylt for å sette hvert eneste punkt ut i livet,

2) om det er nødvendig med tilføyelser til de sytten punktene (det kan gjøres tilføyelser som er gjennomførbare), og

3) om dere er rede til å innarbeide de sytten punktene i planen deres for 1956 og sette dem i verk umiddelbart.

Vær så snill å fullføre studiene av disse spørsmåla og gjør dere opp ei mening innen 3. januar 1956.

Rundskriv som blei utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet og sendt til Shanghai-byrået og partikomiteene for provinsene og de autonome områdene:

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

De sytten punktene er:

1. Når det gjelder tempoet i den kooperative omforminga av jordbruket, så bør arbeidet med å opprette kooperativer av elementær type hovedsakelig være gjennomført innen andre halvdel av 1956. Provinsene, byprovinsene og de autonome områdene (unntatt Sinkiang) bør ha som målsetting at 75 prosent av bondehusstandene skal være medlemmer av et kooperativ, og la lavere plan overskride dette en del og oppnå om lag 80 prosent eller 85 prosent.

Dere bør stri for å få gjennomført kooperasjon på høyere nivå i løpet av 1960, eller hvis mulig et år tidligere, i løpet av 1959. For å oppnå dette er det nødvendig at fylkene, og også helst distriktene, tar direkte ansvar for å opprette ett eller flere store kooperativer av den framskredne typen (hver med over 100 husstander) i hvert enkelt fylke eller distrikt i 1956, og så ei vending til i 1957. Disse to gruppene bør utgjøre omtrent 25 prosent av bondehusstandene og tjene som forbilder. Er dette mulig, eller er det ikke? Hva bør være størrelsen på et kooperativ når små kooperativer smelter sammen til store? Flere kooperativer som utgjør et herred, et kooperativ som utgjør et herred eller et kooperativ som omfatter flere herred, — er det mulig å gjennomføre alle tre formene? Hvor mange kooperativer bør vi ha i landet, 300 000, 400 000 eller 500 000? Tallet er 100 000 i Sovjetunionen. Vil over 300 000 eller 400 000 være mer passende hos oss? Videre, hva er det beste, å smelte sammen kooperativene først og deretter heve dem opp på et høyere nivå, eller å smelte dem sammen og heve dem samtidig eller å heve dem først og deretter smelte dem sammen? Vær snill å drøfte disse spørsmåla også.

2. Når det gjelder spørsmålet om godseiere og rikbønder skal ha adgang til kooperativene, så kan dere kanskje i løpet av 1956 følge forslaget fra provinsene Anhwei, Shansi og Heilungkiang. Det vil si å la dem som oppfører seg bra bli medlemmer, å la dem som oppfører seg verken bra eller dårlig ta del i kooperativ produksjon, men uten medlemskap i kooperativet, og å tvinge dem som oppfører seg dårlig til å ta del i produksjonen under kooperativets overoppsyn. Denne metoden kan følges av alle de gamle kooperativene som har sterke kadrer. Det er mange fordeler med dette, men det er ei ulempe, nemlig at de øvre mellombøndene som ennå er uvillige til å slutte seg til kooperativene unektelig vil føle seg tvunget til å gjøre det. Dessuten må de få adgang før godseierne og rikbøndene, slik at de redder ansikt. Er dette bra eller ikke? Eller skal vi vente med å ta i bruk denne metoden i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ett år, det vil si til 1957? Vær så snill å tenke over hvilket alternativ som er best.

3. Når det gjelder sammensetninga av ledelsen i et kooperativ, så bør to tredjedeler komme fra de nåværende fattigbøndenes rekker, pluss alle de nye lavere mellombøndene som tidligere var fattigbønder, mens en tredjedel bør komme fra de som tidligere var lavere mellombønder og fra de gamle og nye øvre mellombøndene.

4. Vilkår for å øke produksjonen: a) Sett i verk noen grunnleggende tiltak (detaljene må fortsatt diskuteres, vi kan tillate noen forskjeller på de forskjellige stedene). b) Spre framskredne erfaringer (hvert år skal det samles materiale om forbilder som utgis i ei bok av hver provins).

5. I 1956 må hver provins, prefektur, fylke, distrikt og herred sette opp en langsiktig, omfattende plan som tar med alle nødvendige saker, med vekt på fylkes- og herredsplaner. Det bør forberedes et utkast i første halvår, som fullføres i andre halvår etter videre endringer. Planen bør dekke en periode på minst tre år, helst sju, muligens så mye som tolv. Dette skal gjøres straks. Har dere gjort noen forberedelser til dette? Mangel på erfaringer vil føre til at mange planer sikkert vil bli svært grovt skissert, men dere bør stri for å få noen fylker og herred til å sette opp mer realistiske planer som kan tjene som forbilder.

6. Lag en altomfattende plan for vern og oppdrett av kveg, hester, muldyr, esler, griser, sauer, kyllinger og ender, og spesielt for vern av ungdyr. Avlsplanene vil bli diskutert, så vær så snill å gjøre dere opp ei mening.

7. I samsvar med planene for elvebassenger, bør det bli ei utstrakt bygging av små vannreguleringsanlegg, for i hovedsak å sikre kontroll over alminnelige oversvømmelser og tørke innen sju år.

8. Stort sett utrydde om lag et dusin insektplager og plantesjukdommer som skader avlingene i løpet av sju år.

9. Gjøre mesteparten av ødemarka og de ufruktbare høydene produktive innen tolv år og dekke landet med skog ved å plante trær etter nærmere retningslinjer overalt der det er mulig, dvs. rundt hvert hus og hver landsby, ved vegkanter og langs vannkanter, såvel som i ødemarka og på de ufruktbare høydene.

10. Innen tolv år skal 90 prosent i de fleste områdene, og i noen områder 100 prosent av de lokale stedene og kooperativene være sjølforsynt med kunstgjødsel.

11. Innen tolv år bør det oppnås ei avkastning på gjennomsnittlig fire

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hundre kattier korn pr. mou i områdene nord for Den gule floden, Chinling-fjella, Pailung-elva og den delen av Den gule floden som ligger i Chinghai-provinsen. I områdene sør for Den gule floden og nord for Huai-elva bør avkastninga være fem hundre kattier, og i områdene sør for Huai-elva, Chinling-fjella og Pailung-elva bør gjennomsnittet være åtte hundre kattier. Vær så snill å foreslå kvoter som skal diskuteres for bomull, oljeplanter, soyabønner, silke, te, jute, sukkerrør, frukt og andre produkter.

12. Stort sett utrydde en del av de sjukdommene som er mest skadelige for dyr og mennesker, slik som schistosomiasis, filariasis, byllepest, encepalitis, kvegpest og grisekolera innen sju år. Vær så snill å studere hvilke endemiske sjukdommer i deres provins eller område som i hovedsak kan utryddes innen sju år, hvilke som vil ta lengre tid og hvilke som ikke kan utryddes under de nåværende forholda.

13. Bli kvitt de fire skadedyra. Dere må innen sju år stort sett ha utrydda rottene (og andre skadedyr), spurvene (og andre fugler som ødelegger avlingene, men om det er tilrådelig å utrydde kråkene må undersøkes nærmere), fluer og moskitomygg.[1]

14. Utrydd i hovedsak analfabetismen innen sju år. Det bør settes et mål for lesekyndighet på 1500 til 2 000 skrifttegn.

15. Innen sju år må det bygges ulike slags veger, hovedveger, mindre veger og stier etter nærmere retningslinjer, som trengs i provinsene, prefekturene, fylkene, distriktene og herreda.

16. Bygg ut et kabelradionett innen sju år, slik at sendingene kan nå hvert eneste herred og hvert eneste kooperativ.

17. Fullfør utbygginga av telefonsambandet mellom byene og de større kooperativene innen sju år.

Drøft punktene ovafor med andre kamerater som dette angår, og fullfør forberedelsene innen 3. januar. Sentralkomiteen vil muligens sammenkalle sekretærene fra partikomiteene i noen av provinsene til et møte 4. januar for å studere disse sakene i flere dager og for å ha forslag klare til konferansen den 10. januar.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. I direktivet om helsearbeid som blei utarbeidd i mars 1960 av kamerat Mao Tsetung for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet står det: «Det er ei anna sak. Slutt med å drepe spurver. Utrydd isteden veggdyr. Parolen må være: 'Utrydd rotter, veggdyr, fluer og moskitomygg'.»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

SETT FART PÅ DEN SOSIALISTISKE OMFORMINGA AV HANDVERKSNÆRINGENE

5. mars 1956

1. For meg ser det ut til at tempoet i den sosialistiske omforminga av de sjølstendige handverksnæringene var litt for lavt. Jeg hevda dette i januar i år på konferansen for sekretærene i partikomiteene for provinsene og byprovinsene. Inntil slutten av 1955 var bare to millioner handverkere organisert. Men tre millioner til har blitt organisert i løpet av de to første månedene i år, så i hovedsak kan arbeidet fullføres i år. Det er bra. Dere overveier ei gjennomsnittlig årlig økning i totalverdien av handverksproduksjonen på 10,9 prosent i en periode på tre femårsplaner. Dette ser ut til å være noe for lavt. Vi satte for lav målsetting i den første femårsplanen, og har fått lide noe for det. Det er ikke nødvendig å endre på det nå, men dere må vurdere det sjøl.

2. Når det gjelder størrelsen på handverkskooperativene, så vil det stort sett være passende med om lag hundre personer i hvert, sjøl om noen kan ha flere hundre og andre bare noen få dusin medlemmer.

3. Det er en god ide å organisere kooperativer av de smedene og snekkerne som reiser rundt i landsbyene og reparerer jordbruksredskaper og tjener jordbruksproduksjonen. Bøndene vil helt sikkert ta imot dette med glede. Handverkerne i Kina har gjort dette i tusener av år. Hvis de organiserer seg i kooperativer, vil de kunne forbedre arbeidsmetodene sine og tjene bøndene bedre.

4. Dere har sagt at massene var misnøyde fordi produksjonen i repa-

---

Deler av kamerat Mao Tsetungs retningslinjer da de departementene under det statlige rådet som hadde med dette å gjøre meldte fra om arbeidet sitt med handverksnæringene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rasjonsnæringene og de tjenesteytende næringene blei sentralisert, og for mange verksteder blei stengt da omforminga av handverksnæringene var på sitt høyeste. Det var for ille! Hva må gjøres nå? «Den alminnelige tendensen i verden er at etter langvarig splittelse må det bli enhet, og etter langvarig enhet, kommer splittelse.»

5. Den høyeste arbeidsproduktiviteten i mekanisert og delvis mekanisert produksjon er over tretti ganger så høy som den er på det laveste i handverksproduksjonen. Den årlige verdien av produksjonen pr. person er 20 000 til 30 000 yuan i modernisert statlig industri, 5 000 yuan i mekaniserte og delvis mekaniserte kooperativer, 2 000 yuan i store kooperativer med mer enn 100 handverkere, 1 500 yuan i små kooperativer og 800 til 900 blant sjølstendige handverkere. Sammenlikn forskjellen i arbeidsproduktivitet, og det blir klart at handverksnæringene må utvikle seg i retning av delvis og fullstendig mekanisering, og at arbeidsproduktiviteten må heves.

6. Alle handverksgreinene yter nyttige tjenester. De skaffer mat, klær og andre dagligvarer. De lager også kunst- og handverksartikler, som emaljearbeider, eller som glassdruene som blåses av «de fem jomfruene i Chang-familien»[1]. Dessuten kan teknikken med å steike Peking-and eksporteres. En del folk fra tjenesteytende næringer går rundt i gater og landsbyer og reparerer alt mulig — som i skuespillet *Å reparere krukker for tante Wang* — disse folka reiser rundt og er vel underretta. På Soloppgang-i-østen-markedet i Peking står mer enn seks tusen artikler utstilt for salg.

Vi må ikke kaste vrak på de fine handverksproduktene våre, det må dere ha klart for dere. Vi må ikke kaste vrak på kjøkkenknivene og saksene til Wang med kopparrene og Chang Hsiao-chuan, sjøl ikke om ti tusen år. Alt som er godt, og typisk kinesisk, og som er kasta vrak på, må bli tatt opp igjen, og til og med forbedra.

7. Det er en god ide å forbedre kvaliteten på kunst- og handverksartiklene og å ta seg av de gamle mesterne i handverkskunst. Dere bør sette i gang nå, og sette fart i arbeidet. Dere kan danne organisasjoner, åpne skoler og kalle sammen møter. Yiang Shih-hui, elfenbensskjæreren, er faktisk en svært fin kunstner. En gang spiste han og jeg ved samme bord, og mens han betrakta meg, klarte han å skjære ut et portrett av meg. Jeg er redd jeg kunne sett på han i flere dager uten å klare å tegne et bilde av han.

8. Det må settes rimelige priser på utstyr og materiell som staten for-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

deler til kooperativene. Prisen må ikke settes så høyt som normalt. Kooperativer er ikke det samme som statsforetak, og det er forskjell på sosialistisk felleseie og hele folkets sosialistiske eie. I utgangspunktet er ikke det økonomiske grunnlaget til kooperativene sterkt nok, og de trenger statlig hjelp. Det er en god ide om staten fordeler gamle, utskifta maskiner billig til kooperativene, og også maskinene og fabrikkbygningene som er blitt til overs ved sammenslåing av privateide anlegg under felles statlig og privat ledelse. «Gi for å ta.» Når grunnlaget for kooperativene er solid nok, vil staten kreve inn høyere skatt fra dem og også heve prisene på råmaterialer. Da vil kooperativene formelt eies av de som driver dem, men i virkeligheten av hele folket.

Staten må hjelpe kooperativene til å oppnå delvis og fullstendig mekanisering, og de må sjøl arbeide hardt for å nå dette målet. Jo større farten i mekaniseringa er, desto kortere vil handverkskooperativene leve. Jo mer «kongeriket» deres skrumper inn, desto bedre er det for den felles saka vår. Dere bør streve etter å framskynde mekaniseringa, og yte mer til staten.

9. Når det er slik at verdien av handverksproduksjonen utgjør en fjerdedel av verdien av hele industriproduksjonen i hele landet, hvorfor er da ikke råvareforsyninga til handverksnæringene, såvel som produksjon og salg, tatt med i den statlige planen? Handverket står for en så stor andel at det må inn i statens plan.

10. Noen steder er partikomiteene så opptatt med andre oppgaver at de ikke setter handverket på dagsordenen. Dette er ikke bra. Hvorfor er noen kadrer ganske uvillige til å ta på seg dette arbeidet? Jeg ville veldig gjerne gjort det sjøl, for det er særs viktig.

11. Dere bør velge ut framskredne eksempler blant de om lag seksti tusen handverkskooperativene og samle materiale om deres spesielle erfaringer. Eksemplene bør velges fra alle steder og fra hver handverksgrein, og bør omfatte både gode og dårlige, store og små, konsentrerte og spredte kooperativer, såvel som delvis mekaniserte og helt mekaniserte kooperativer. De bør offentliggjøres i bokform slik som *Det sosialistiske oppsvinget på landsbygda i Kina.*

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. Dette viser til de fem kvinnene i mester Changs familie i Peking som var berømte for glassdruene de blåste.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM DE TI VIKTIGSTE FORHOLDA

25. april, 1956

De siste månedene har det politiske byrået i sentralkomiteen hørt rapporter om arbeidet til 34 departementer under de sentrale myndighetene innafor industri, jordbruk, transport, handel, finans og andre områder. Fra disse rapportene har det politiske byrået slått fast flere problemer som gjelder sosialistisk oppbygging og sosialistisk omforming. Alt i alt koker de ned til ti problemer, eller ti viktige forhold.

Disse ti problemene blir reist for å sette søkelyset på en grunnleggende politikk, den grunnleggende politikken å mobilisere alle positive faktorer, indre og ytre, for å tjene sosialismens sak. Før i tida fulgte vi denne politikken med å mobilisere alle positive faktorer for å gjøre slutt på herredømmet til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen, og vinne seier for den folkedemokratiske revolusjonen. Nå følger vi den samme politikken for å føre den sosialistiske revolusjonen videre og bygge et sosialistisk land. Trass i det er det noen problemer i arbeidet vårt som trenger drøfting. Det er særskilt verdt å merke seg at visse feil og mangler som forekom under oppbygginga av sosialismen i Sovjetunionen, har kommet fram i lyset der i det siste. Vil dere følge de krokvegene som de har gått? Det var ved å trekke lærdom av erfaringa deres at vi var i stand til å unngå visse krokveger før i tida, og da er det enda mer grunn til at vi gjør det nå.

Tale på et utvida møte i det politiske byrået til sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet. Kamerat Mao Tsetung tok omsyn til lærdommene fra Sovjetunionen da han oppsummerte erfaringene fra Kina, behandla de ti viktigste forholda i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga og satte fram ideene som ligger til grunn for generallinja for å bygge sosialismen med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater, ei linje som var tilpassa til vilkåra i landet vårt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hva er de indre og ytre positive faktorene? Innenlands er arbeiderne og bøndene den grunnleggende krafta. Midtkreftene er krefter som kan overbevises. De reaksjonære kreftene er en negativ faktor, men likevel bør vi gjøre jobben vår godt og snu denne negative faktoren til en positiv faktor så langt råd. Internasjonalt må vi forene oss med alle de kreftene som lar seg forene, de kreftene som ikke er nøytrale kan bli nøytralisert gjennom vår innsats, og til og med reaksjonære krefter går det an å splitte og utnytte. Kort sagt bør vi mobilisere alle krefter, enten direkte eller indirekte, og legge oss i selen for å bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land.

Nå vil jeg drøfte de ti problemene.

I. FORHOLDET MELLOM TUNGINDUSTRI PÅ DEN ENE SIDA OG LETTINDUSTRI OG JORDBRUK PÅ DEN ANDRE

I oppbygginga av landet vårt ligger vekta på tungindustrien. Produksjonen av produksjonsmidlene må prioriteres, det er avgjort. Men det følger aldeles ikke at produksjonen av levnetsmidler, særskilt korn, kan forsømmes. Uten nok mat og andre nødvendige dagligvarer ville det bli uråd å sørge for arbeiderne i første rekke, og hva slags mening ville det være å snakke om å utvikle tungindustrien da? Derfor må forholdet mellom tungindustri på den ene sida og lettindustri og jordbruk på den andre bli skikkelig behandla.

Vi har ikke gjort prinsippfeil når vi har behandla dette forholdet. Vi har greid det bedre enn Sovjetunionen og flere østeuropeiske land. Den lange tida som gikk uten at Sovjetunionen greide å nå det høyeste nivået fra tida før Oktoberrevolusjonen i kornproduksjonen, de alvorlige problemene som sprang ut av det skrikende misforholdet mellom utviklinga av tungindustri og utviklinga av lettindustri i noen østeuropeiske land — slike problemer fins ikke i landet vårt. Den skeive vekta de la på tungindustri mens jordbruk og lettindustri blei forsømt, førte til varemangel på markedet og ustø valuta. Vi på vår side legger mer vekt på jordbruk og lettindustri. Vi har holdt øye med jordbruket og utvikla det hele tida, og har langt på veg sikra forsyninga av korn og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

råvarer som trengs for å utvikle industrien. Tilførselen av de nødvendige dagligvarene våre er ganske god, og prisene og valutaen vår er stabil.

Det problemet vi står overfor nå er å fortsette å tilpasse forholdet skikkelig mellom investering i tungindustri på den ene sida og i jordbruk og lettindustri på den andre sida, for å få til ei sterkere utvikling av de siste. Betyr det at tungindustri ikke har første rang lenger? Nei. Det har den fortsatt, fortsatt gjør den krav på tyngden av investeringa vår. Men andelen til jordbruk og lettindustri må økes noe.

Hva blir resultatet av denne økninga? For det første vil folkets daglige behov bli dekt bedre. For det andre vil akkumulasjonen av kapital få fart på seg slik at vi kan utvikle tungindustrien med større og bedre resultater. Tungindustri kan også akkumulere kapital, men med de økonomiske vilkåra vi har nå kan lettindustrien og jordbruket akkumulere mer og fortere.

Her reiser spørsmålet seg: Er ønsket deres om å utvikle tungindustrien ekte eller tilsynelatende, sterkt eller svakt? Hvis ønsket deres er tilsynelatende eller svakt, da rammer dere jordbruket og lettindustrien og investerer mindre i dem. Om ønsket deres er ekte og sterkt, da legger dere vekt på jordbruket og lettindustrien slik at det blir mer korn og mer råstoff til lettindustrien og større akkumulasjon av kapital. Og da blir det mer fond i framtida til å investere i tungindustrien.

Nå fins det to tilnærmingsmåter til utviklinga av tungindustrien vår: Den ene er å utvikle jordbruket og lettindustrien mindre, den andre er å utvikle dem mer. Over tid vil den første tilnærmingsmåten føre til mindre og seinere utvikling av tungindustrien, eller vil i det minste gi den løsere grunn under føttene, og når helhetsregnskapet skal gjøres opp noen få tiår fra nå, vil det ikke vise seg å ha svart seg. Den andre tilnærmingsmåten vil føre til større og raskere utvikling av tungindustrien, og ettersom den sikrer livsgrunnlaget for folket, gir den en fastere grunn under føttene på utviklinga av tungindustrien.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

II. FORHOLDET MELLOM INDUSTRI I KYSTOMRÅDENE OG INDUSTRI I DET INDRE AV LANDET

Før i tida var industrien samla i kystområdene. Med kystområdene mener vi Liaoning, Hopei, Peking, Tientsin, østre Honan, Shantung, Anhwei, Kiangsu, Shanghai, Chekiang, Fukien, Kwangtung og Kwangsi. Omtrent sytti prosent av all industrien vår, både den lette og den tunge, fins i kystområdene, og bare tretti prosent i det indre av landet. Denne ufornuftige situasjonen er et produkt av historia. Industribasen i kystområdene må brukes fullt ut, men for å jamne ut spredninga av industrien etter som den utvikler seg, må vi arbeide hardt for å fremme industri i det indre av landet. Vi har ikke gjort noen store feil i forholdet mellom disse to. Men i de siste åra har vi undervurdert kystindustrien i en viss grad, og har ikke tenkt nok på å utvikle den. Dette må endre seg.

For ikke så lenge sia var det fortsatt kamphandlinger i Korea, og den internasjonale situasjonen var temmelig spent. Dette kunne ikke annet enn virke inn på holdninga vår til kystindustrien. Nå virker det usannsynlig at det blir en ny angrepskrig mot Kina eller en verdenskrig til i nærmeste framtid. Antakelig blir det en fredsperiode på ti år eller mer. Derfor ville det være helt galt om vi fortsatt lot være å utnytte fabrikkkapasiteten og de tekniske kreftene i kystindustrien fullt ut. Om vi bare har fem år, for ikke å si ti, bør vi likevel arbeide hardt for å utvikle industrien i kystområdene i fire år og evakuere dem når krigen bryter ut i det femte året. Ifølge de opplysningene som foreligger, går det som regel temmelig fort å bygge et anlegg og akkumulere kapital der i lettindustrien. Når hele anlegget går inn i produksjon kan det tjene nok på fire år til å bygge tre nye fabrikker, eller to, eller i det minste en og en halv, i tillegg til å tjene inn det opprinnelige utlegget. Hvorfor skulle vi la være å gjøre slike lønnsomme saker? Å tru at atombomba alt er rett over oss og kommer til å dette ned på oss om noen få sekunder, er ei beregning som strir mot virkeligheten, og det ville være galt å innta ei negativ holdning til kystindustrien på grunn av det.

Det vil ikke si at alle nye fabrikker skal bygges i kystområdene. Størstedelen av den nye industrien bør uten tvil plasseres i det indre av landet slik at industrien litt etter litt kan bli spredd jamt utover. I tillegg

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vil dette hjelpe forberedelsene våre mot krig. Men det kan bygges flere nye fabrikker og gruver, til og med noen store, i kystområdene også. Når det gjelder utviding og gjenoppbygging av den lett- og tungindustrien som alt fins i kystområdene, har vi gjort en god del arbeid før, og kommer til å gjøre mye mer i framtida.

Å gjøre seg god nytte av den gamle industrien i kystområdene og utvikle kapasiteten der, vil sette oss i ei sterkere stilling for å fremme og støtte industri i det indre av landet. Å innta ei negativ holdning ville være å hindre den sistnevnte i å vokse fort. Så det er på samme vis et spørsmål om ønsket om å utvikle industri i det indre av landet er ekte eller ikke. Om det er ekte og ikke tilsynelatende, må vi bruke og fremme industri mer aktivt i kystområdene, særskilt lettindustrien.

III. FORHOLDET MELLOM ØKONOMISK OPPBYGGING OG OPPBYGGING AV FORSVARET

Nasjonalt forsvar er uunnværlig. Forsvarsevna vår har nå nådd et visst nivå. Som følge av krigen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea og mange års trening og konsolidering, har de væpna styrkene våre blitt mektigere, og nå er de sterkere enn den røde sovjethæren var før Den andre verdenskrigen. Væpninga er også blitt forbedra. Forsvarsindustrien vår holder på å bli bygd opp. Helt sia Pan Ku skilte himmel og jord, har vi aldri kunnet lage fly og biler, men nå begynner vi å lage det.

Vi har ikke atombomba ennå. Men vi hadde ikke fly og artilleri før i tida heller. Vi slo de japanske imperialistene og Chiang Kai-shek med hirse pluss gevær. Vi er sterkere enn før, og kommer til å bli enda sterkere i framtida. Vi kommer ikke bare til å ha mer fly og artilleri, vi kommer til å ha atombomba også. Hvis vi ikke skal bli hundsa i verden i dag, kan vi ikke greie oss uten bomba. Hva skal vi gjøre da? En trygg måte er å skjære ned militære og administrative utgifter til et passelig omfang og øke utgiftene til økonomisk oppbygging. Det kan bare bli mer framgang i oppbygginga av forsvaret om den økonomiske oppbygginga går fortere framover.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Alt på det tredje plenumsmøtet i den sjuende sentralkomiteen i partiet vårt i 1950, tok vi opp spørsmålet om å effektivisere statsapparatet og skjære ned militære og administrative utgifter. Vi så på dette tiltaket som en av de tre forutsetningene for å få til et grunnleggende skifte til det bedre i den finansielle og økonomiske stillinga vår. I perioden med den første femårsplanen svarte militære og administrative utgifter for 30 prosent av totalutgiftene på statsbudsjettet. Denne andelen er alt for stor. I perioden med den andre femårsplanen må vi skjære den ned til om lag 20 prosent, slik at det blir frigjort mer midler til å bygge flere fabrikker og lage flere maskiner. Etter ei stund kommer vi ikke bare til å ha rikelig med fly og artilleri, sannsynligvis har vi våre egne atombomber og.

Her reiser spørsmålet seg igjen: Har dere et ekte og veldig sterkt ønske om å få atombomba? Eller er ønsket bare lunkent og ikke så sterkt? Om ønsket er ekte og veldig sterkt, da vil dere skjære ned omfanget av militære og administrative utgifter og bruke mer på økonomisk oppbygging. Om ønsket ikke er ekte og ikke så veldig sterkt, holder dere dere i det gamle sporet. Dette er et spørsmål som gjelder strategiske linjer, og jeg håper militærkommisjonen vil drøfte det.

Ville det være i orden å demobilisere alle troppene våre nå? Nei, det ville ikke det. Fienden fins fortsatt, og de truer oss og omringer oss. Vi må styrke det nasjonale forsvaret, og for å få til det må vi først styrke arbeidet vårt i den økonomiske oppbygginga.

IV. FORHOLDET MELLOM STATEN, PRODUKSJONSENHETENE OG PRODUSENTENE

Både forholdet mellom staten på den ene sida og fabrikkene og jordbrukskooperativene på den andre sida, og mellom fabrikkene og jordbrukskooperativene på den ene sida og produsentene på den andre, bør bli godt behandla. Til beste for det bør vi ikke tenke bare på ei side, vi må tenke på alle tre, staten, kollektivet og enkeltmennesket, eller som vi brukte å si «rekn med både hæren og folket», «rekn med både samfunnets og enkeltmenneskets beste». I lys av både erfaringa fra Sovjet-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

unionen og vår egen erfaring, må vi sørge for at dette problemet blir løst mye bedre fra nå.

Ta arbeiderne som eksempel. Ettersom arbeidsproduktiviteten deres stiger, bør arbeidsvilkåra deres og den kollektive velferden bli bedre litt etter litt. Vi har alltid gått inn for enkelt liv og hardt arbeid og gått mot å sette personlige materielle fordeler over alt annet. Samtidig har vi alltid gått inn for å vise omsorg for massenes levevilkår og mot byråkrati, som er likeglad med om de har det bra. Når økonomien som helhet vokser, bør lønningene bli høvelig regulert. Vi har nylig bestemt at lønningene skal økes i en viss utstrekning, i hovedsak lønningene til dem som ligger lavest, lønningene til arbeiderne, for å minske lønnsforskjellen mellom dem og de som ligger høyest. Sett under ett er ikke lønningene våre høye, men sammenlikna med før i tida lever arbeiderne mye bedre, blant annet fordi flere folk har arbeid og prisene holder seg lave og stabile. Under proletariatets styre har arbeiderne våre støtt vist høy politisk bevissthet og entusiasme for arbeid. På slutten av fjoråret oppfordra sentralkomiteen til kamp mot høyrekonservatismen. Arbeidermassene tok varmt imot oppfordringa og overoppfylte planen for første kvartal av året ved å stå på hele tida i tre måneder, og det er enestående. Vi må anstrenge oss for å oppmuntre denne gløden for hardt arbeid, og samtidig vie enda mer oppmerksomhet til å løse de påtrengende problemene i arbeidet og dagliglivet deres.

Her har jeg lyst til å komme inn på spørsmålet om sjølstendigheten til fabrikkene under enhetlig ledelse. Det er ikke riktig, dessverre, å legge alt i hendene på de sentrale myndighetene eller myndighetene i provinsene og i byprovinsene, uten å la fabrikkene få beholde noe makt sjøl, noe høve til å handle sjølstendig og uten noen fordeler. Vi har ikke mye erfaring i hvordan vi skal dele makta og utbyttet riktig mellom sentrale myndigheter, provins- og byprovinsmyndigheter og fabrikkene, og vi bør studere emnet. Sentralisering og sjølstendighet er en enhet av motsetninger, og i prinsippet må det være både sentralisering og sjølstendighet. Nå holder vi for eksempel et møte, og det er sentralisering. Etter møtet kommer noen av oss til å gå en tur, noen leser bøker, noen går for å få seg mat, og det er sjølstendighet. Om vi lot være å avbryte møtet og gi alle noe sjølstendighet, og i stedet lot det fortsette og fortsette, ville ikke det komme til å tyne oss alle sammen? Dette er sant om enkeltmennesker, og det er ikke mindre sant om fabrikker og andre produksjonsenheter. Hver produksjonsenhet må nyte godt av sjøl-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

stendighet som den andre sida av sentralisering, om den skal utvikle seg kraftigere.

Og nå om bøndene. Forholdet vårt til bøndene har alltid vært bra, men vi gjorde en feil i kornspørsmålet. I 1954 førte oversvømmelser til at produksjonen gikk ned i noen deler av landet, og likevel kjøpte vi 7 000 millioner flere kattier med korn. Produksjonen sank og oppkjøpet steg — dette gjorde korn til samtaleemne på nesten alles lepper mange steder i fjor vår, og nesten hver eneste husholdning snakka om statsmonopolet for omsetning av korn. Bøndene var misfornøyde, og det kom mye klager både i og utafor partiet. Sjøl om ikke så få ga seg til med bevisste overdrivelser og utnytta høvet til å angripe oss, kan en ikke si at vi ikke hadde noen feil. Situasjonen blei ikke undersøkt skikkelig og oppsummert, og det førte til et oppkjøp på 7 000 millioner kattier mer. Det var en feil. Da vi hadde oppdaga det, kjøpte vi 7 000 millioner kattier mindre i 1955, og innførte et system med faste kvoter for produksjon, oppkjøp og omsetning av korn[1], og attpåtil var det et godt år. I og med at oppkjøpet gikk ned og produksjonen økte, sto bøndene igjen med mer enn 20 000 millioner flere kattier med korn. Til og med de bøndene som hadde klagemål før, sa: «Kommunistpartiet er virkelig bra.» Denne lærdommen må hele partiet huske på.

Sovjetunionen har tatt tiltak som presser bøndene svært hardt. Det tar mye fra bøndene til for lav pris gjennom systemet med såkalte obligatoriske salg[2] og andre tiltak. Denne metoden for kapitalakkumulasjon har lagt en alvorlig demper på bøndenes entusiasme for produksjonen. Du vil ha høna til å legge flere egg, men likevel forer du henne ikke, du vil ha hesten til å springe fort, og likevel lar du han ikke beite. Hva er dette for slags logikk!

Vår politikk overfor bøndene skiller seg fra politikken til Sovjetunionen og rekner med interessene til både staten og bøndene. Jordbruksskatten vår har alltid vært forholdsvis lav. Når det gjelder byttet av industriprodukter og jordbruksprodukter følger vi en politikk som går ut på å klemme sammen prissaksa, en politikk som går ut på å bytte like eller grovt sett like verdier. Staten kjøper jordbruksprodukter til standardpriser og bøndene taper ingen ting, og attpå til blir oppkjøpsprisene våre økt litt etter litt. Når vi forsyner bøndene med industrivarer, følger vi en politikk som går ut på å selge større mengder til liten profitt, og stabilisere prisene eller senke dem passelig. Når vi forsyner bøndene i kornfattige områder med korn, pleier vi å subsidiere slike salg

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

i en viss utstrekning. Likevel vil det forekomme feil av et eller annet slag om vi ikke er varsomme. I lys av de alvorlige feila Sovjetunionen har gjort i dette spørsmålet, må vi passe bedre på og behandle forholdet mellom staten og bøndene bra.

På samme vis bør forholdet mellom kooperativet og bøndene bli bra behandla. Det må bli skikkelig avgjort hvor stor del av inntektene til et kooperativ som skal gå til staten, til kooperativet og til bøndene hver for seg, og hvilken form de skal ha delen i. Den summen som går til kooperativet blir brukt direkte til å tjene bøndene. Produksjonsutgiftene trenger ingen forklaring, administrasjonsutgiftene er også nødvendige, akkumulasjonsfondet er til for å utvide reproduksjonen og fondet for offentlig velferd er til for at bøndene skal få det bra. Men vi bør utarbeide rettferdige forholdstall mellom disse delene sammen med bøndene. Vi må økonomisere strengt med utgifter til produksjon og administrasjon. Akkumulasjonsfondet og fondet for offentlig velferd må også bli holdt innafor visse grenser, og vi må ikke vente at alle bra ting skal bli gjort på ett eneste år.

Med unntak for tilfeller av naturkatastrofer utenom det vanlige, og forutsatt at jordbruksproduksjonen øker, må vi sørge for at 90 prosent av kooperativ-medlemmene får noe økte inntekter og de siste 10 prosent kommer jamt ut hvert år, og dersom inntektene til de siste skulle gå ned, må vi finne måter å løse problemet på i god tid.

Kort sagt så må en tenke på begge sider, ikke bare den ene, enten de to sidene er staten og fabrikken, staten og arbeideren, fabrikken og arbeideren, staten og kooperativet, staten og bonden eller kooperativet og bonden. Å bare tenke på den ene sida, samme hva for ei det er, skader sosialismen og proletariatets diktatur. Dette er et stort spørsmål som gjelder 600 millioner mennesker, og det krever opplæring på ny og på ny i hele partiet og hele nasjonen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

V. FORHOLDET MELLOM DE SENTRALE MYNDIGHETENE OG DE LOKALE MYNDIGHETENE

Forholdet mellom de sentrale myndighetene og de lokale myndighetene utgjør enda en motsigelse. For å løse denne motsigelsen må vi nå samle oppmerksomheten om hvordan vi skal utvide fullmaktene til de lokale myndighetene i en viss utstrekning, gi dem større sjølstendighet og la dem gjøre mer, alt sammen under forutsetning av at den enhetlige ledelsen til de sentrale myndighetene skal bli styrka. Dette vil være til fordel for oppgava vi har med å bygge et mektig sosialistisk land. Territoriet vårt er så svært, folketallet vårt er så høyt og forholda er så innfløkte at det er mye bedre å la initiativet komme både fra de sentrale og de lokale myndighetene enn bare fra en kilde. Vi må ikke følge Sovjetunionens eksempel og samle alt i hendene på de sentrale myndighetene, mens vi binder hender og føtter på de lokale myndighetene og nekter dem retten til sjølstendig handling.

De sentrale myndighetene vil utvikle industri, og det vil de lokale myndighetene også. Til og med industrier som ligger direkte under de sentrale myndighetene trenger hjelp fra de lokale myndighetene. Og dette gjelder enda mer for jordbruk og handel. Kort sagt, skal vi fremme den sosialistiske oppbygginga, må vi få initiativet til de lokale myndighetene til å utfolde seg. Hvis vi skal styrke de sentrale myndighetene må vi ta oss av interessene til lokalsamfunna.

Nå er det dusinvis av hender som strekker seg ut mot lokalsamfunna og gjør tingene vanskelige for dem. Så snart et ministerium er oppretta, vil det ha en revolusjon og dermed sender det ut ordrer. Ettersom ministeriene ikke syns det er riktig å sende ut ordrer til partikomiteene og folkeråda på provinsnivå, oppretter de direkte samband med de departementene og byråene det gjelder i provinsene og byprovinsene, og gir dem ordrer hver dag. Disse ordrene blir alle oppfatta som ordrer fra de sentrale myndighetene, enda verken sentralkomiteen i partiet eller statsrådet veit noe om dem, og de legger et hardt press på de lokale myndighetene. Det er en slik flom av statistiske skjemaer at de blir en straffedom. Denne tilstanden må bli endra.

Vi bør oppmuntre en arbeidsstil der de lokale myndighetene blir tatt med på råd om de sakene som skal bli tatt opp. Sentralkomiteen i partiet har som skikk å rådføre seg med de lokale myndighetene. Den sender

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

aldri ut ordrer i bråhast uten samråding først. Vi håper at ministeriene og departementene under de sentrale myndighetene merker seg dette på tilbørlig vis, og at de forhører seg med lokalsamfunna først om alle spørsmål som gjelder dem, og ikke sender ut noen ordrer uten fullgode samrådinger.

De sentrale departemetene er av to slag. De av det første slaget utøver ledelse helt ned til bedriftene, men administrasjonskontora og bedriftene i lokalsamfunna er også underlagt tilsyn fra de lokale myndighetene. De av det andre slaget har som oppgave å slå fast de retningsgivende prinsippene og lage arbeidsplaner, mens de lokale myndighetene tar på seg ansvaret for å sette planene ut i livet.

For et stort land som vårt og et stort parti som vårt er det livsviktig at forholdet mellom de sentrale og lokale myndighetene blir behandla riktig. Noen kapitalistiske land legger også stor vekt på dette. Sjøl om samfunnssystemet deres er grunnleggende forskjellig fra vårt, er erfaringa fra veksten i disse landa like fullt vel verdt et studium. Se på vår egen erfaring. Systemet med det administrative storområdet som blei satt i verk i den første tida under folkerepublikken vår, var nødvendig den gangen. Men likevel hadde det mangler som blei utnytta seinere i en viss grad av den partifiendtlige alliansen til Kao Kang og Jao Shu-shi. Deretter blei det bestemt at vi skulle avskaffe de administrative storområdene og legge de forskjellige provinsene direkte under sentralmyndighetene. Det var et riktig vedtak. Men resultatet var ikke så bra da heller når det gikk så langt at lokalsamfunna blei fratatt den nødvendige sjølstendigheten sin. Ifølge grunnloven vår ligger den lovgivende makta helt og holdent hos de sentrale myndighetene. Men de lokale myndighetene kan forme ut regler, bestemmelser og tiltak i lys av de særegne vilkåra og behova de har i arbeidet sitt, forutsatt at politikken til de sentrale myndighetene ikke blir krenka, og dette er ikke forbudt gjennom grunnloven på noe vis. Vi vil ha både enhet og særegenhet. For å bygge et mektig sosialistisk land er det tvingende nødvendig å ha en sterk og enhetlig ledelse og enhetlig planlegging og disiplin i hele landet. Vi kan ikke tillate at denne uunnværlige enheten blir revet opp. Samtidig er det vesentlig å få initiativet fra de lokale myndighetene til å utfolde seg fullt ut, og la alle lokalsamfunn nyte godt av den særegenheten som passer til de lokale vilkåra. Denne særegenheten er ikke Kao Kang-typen av særegenhet, men en særegenhet som er nødvendig til beste for helheten og for å styrke den nasjonale enheten.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Så er det forholdet mellom ulike lokale myndigheter, og her snakker jeg i hovedsak om forholdet mellom de høyere og de lavere lokale myndighetene. Når provinsene og byprovinsene har sine klager over de sentrale departementene, kan det tenkes at prefekturene, fylkene, distriktene og herreda ikke har klager over provinsene og byprovinsene? De sentrale myndighetene må passe på å gi armslag til initiativet i provinsene og byprovinsene, og de i sin tur bør gjøre det samme for prefekturene, fylkene, distriktene og herreda. De lavere nivåene må ikke legges i tvangstrøye i noen av tilfellene. Sjølsagt må kamerater på lavere nivåer få beskjed om de sakene der sentralisering er nødvendig, og de får ikke gjøre som de vil. Kort sagt må det bli gjennomført sentralisering der det er mulig og nødvendig, ellers bør det ikke være påtvunget i det hele tatt. Provinsene, byprovinsene, prefekturene, fylkene, distriktene og herreda bør alle sammen nyte godt av den sjølstendigheten og de rettighetene som tilkommer dem, og de bør slåss for dem. Å slåss for slike rettigheter til beste for hele nasjonen og ikke for et lokalt sted kan en ikke kalle lokalpatriotisme eller å hevde sjølstendighet på utilbørlig vis.

Forholdet mellom de ulike provinsene og byprovinsene er også et slags forhold mellom ulike lokale myndigheter, og det bør også bli behandla skikkelig. Vi har som vårt faste prinsipp å gå inn for hensynet til det felles beste, og gjensidig hjelp og gjensidig tilpasning.

Erfaringa vår er utilstrekkelig og umoden når det gjelder spørsmålet om å behandle forholdet mellom sentrale og lokale myndigheter og forholdet mellom ulike lokale myndigheter. Vi håper dere vil tenke gjennom det og drøfte det ærlig, og oppsummere erfaringa deres nå og da slik at vi oppnår mer og overvinner feila.

VI. FORHOLDET MELLOM HAN-NASJONALITETEN OG MINORITETSNASJONALITETENE

Relativt sett er politikken vår for forholdet mellom han-nasjonaliteten og minoritetsnasjonalitetene riktig, og den er blitt velsett hos minoritetsnasjonalitetene. Vi legger vekta på å gå mot han-sjåvinisme. Lokal

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nasjonalitets-sjåvinisme må vi også gå mot, men til vanlig er det ikke det vi legger vekta på.

Folketallet i minoritetsnasjonalitetene i landet vårt er lite, men området de bor i er stort. Han-folket omfatter 94 prosent av befolkninga, et overveldende flertall. Om de viste han-sjåvinisme og diskriminerte minoritetsfolka, ville det være svært ille. Og hvem har mest land? Minoritetsnasjonalitetene, som er bosatt på 50 til 60 prosent av territoriet. Vi sier at Kina er et land med et svært territorium, som er rikt på ressurser og har et stort folketall. I virkeligheten er det han-nasjonaliteten som har et stort folketall og minoritetsnasjonalitetene som har et svært territorium og rike ressurser, i det minste er det svært sannsynlig at ressursene under jordoverflata er rike.

Minoritetsnasjonalitetene har alle sammen bidratt til å skape Kinas historie. Den kolossale han-befolkninga er resultatet av at mange nasjonaliteter har blanda seg med hverandre gjennom lang tid. Til alle tider har reaksjonære herskere, særlig fra han-nasjonaliteten, skapt spente forhold blant de ulike nasjonalitetene våre og kua minoritets-folka. Det er ikke lett å få vekk virkningene av det på kort tid, sjøl i det arbeidende folket. Derfor må vi anstrenge oss mye og lenge for å lære opp både kadrene og massene i den proletariske nasjonalitetspolitikken vår, og legge vekt på å drive jamnlige undersøkelser av forholdet mellom han-nasjonaliteten og minoritetsnasjonalitetene. Det blei laga en slik undersøkelse for to år sia, og det bør komme en til nå. Om vi finner ut at forholdet er unormalt, da må vi ta grep om det i fullt alvor og ikke bare i ord.

Vi trenger å gjøre et grundig studium av hva slags system for økonomisk styring og finanser som passer best for områdene til minoritets-nasjonalitetene.

Vi må gi minoritetsnasjonalitetene oppriktig og aktiv hjelp til å utvikle økonomien og kulturen sin. I Sovjetunionen er forholdet mellom den russiske nasjonaliteten og minoritetsnasjonalitetene svært unormalt. Dette må vi ta lærdom av. Lufta i atmosfæren, skogene på jorda og rik-dommen under jordoverflata er viktige faktorer som vi trenger for å bygge sosialismen, men ingen materiell faktor kan bli utnytta og brukt uten den menneskelige faktoren. Vi må fostre gode forhold mellom han-nasjonaliteten og minoritetsnasjonalitetene og styrke enheten mellom alle nasjonalitetene i den felles innsatsen for å bygge det store sosialistiske fedrelandet vårt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VII. FORHOLDET MELLOM PARTI OG IKKE-PARTI

Hva er det beste, å bare ha ett parti eller å ha flere? Slik vi ser det nå er det kanskje best å ha flere partier. Dette har vært sant før i tida og kan godt komme til å være det i framtida, det vil si langsiktig sameksistens og gjensidig tilsyn.

I landet vårt er det mange demokratiske partier, som først og fremst består av det nasjonale borgerskapet og dets intellektuelle. De oppsto under motstanden mot Japan og kampen mot Chiang Kai-shek, og de har fortsatt å eksistere til denne dag. I så måte er Kina forskjellig fra Sovjetunionen. Vi har latt de demokratiske partiene bli med vilje, og gitt dem høve til å gi uttrykk for sitt syn og har inntatt ei holdning med både enhet og kamp overfor dem. Vi forener oss med alle de demokratiske personene som gir oss kritikk i beste mening. Vi bør fortsette å gi liv til entusiasmen til slike folk fra Kuomintang-hæren og Kuomintang-regjeringa som Wei Li-huang og Weng Wen-hao, som er patrioter. Vi bør til og med gi rom for kjeftesmeller som Lung Yun, Liang Shu-ming og Peng Yi-hu, og gi dem lov til å bære seg over oss, samtidig som vi viser tøvet deres tilbake og godtar det som det er vett i, i bebreidelsene deres. Det er best for partiet, for folket og for sosialismen.

Ettersom det fortsatt fins klasser og klassekamp i Kina, er det nødt til å være motstand i en eller annen form. Sjøl om alle de demokratiske partiene og demokratene uten partitilknytning har erklært at de godtar ledelsen til Kinas Kommunistiske Parti, står mange av dem mot oss i ulik grad i virkeligheten. I slike saker som «å gjennomføre revolusjonen til siste slutt», bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea og jordbruksreformen, var de mot oss og likevel ikke mot oss. Helt til denne dag tar de forbehold når det gjelder å undertrykke kontrarevolusjonære. De ville ikke ha en grunnlov av det sosialistiske slaget, for etter det de sa var fellesprogrammet helt fullkomment. Men likevel stemte de for da grunnlovsutkastet blei kjent, alle sammen. Tingene blir ofte til sin motsetning, og dette er sant om holdninga til de demokratiske partiene i mange spørsmål også. De er i opposisjon, og likevel ikke i opposisjon. Ofte beveger de seg fra å være i opposisjon til å ikke være i opposisjon.

Kommunistpartiet og de demokratiske partiene er alle sammen produkter av historia. Det som stiger fram i historia, forsvinner i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

historia. Derfor kommer kommunistpartiet til å forsvinne en dag, og det kommer de demokratiske partiene også til å gjøre. Er denne forsvinninga så uhyggelig? Etter mi mening kommer det til å bli svært hyggelig. Jeg syns det er helt flott at vi en dag skal greie å kvitte oss med kommunistpartiet og proletariatets diktatur. Oppgava vår er å skynde fram denne utryddinga. Dette spørsmålet har vi snakka om mange ganger.

Men nå kan vi ikke greie oss uten det proletariske partiet og proletariatets diktatur, og det er til og med tvingende nødvendig å gjøre dem enda mektigere. Ellers ville vi ikke greie å undertrykke kontrarevolusjonære, motstå imperialistene og bygge sosialismen, eller konsolidere den når den alt er bygd. Lenins teori om det proletariske partiet og proletariatets diktatur er slett ikke «gammaldags» slik visse folk hevder. Proletariatets diktatur kan ikke annet enn å bruke hard tvang. Men likevel må vi gå mot byråkrati og et tungvint apparat. Jeg gjør forslag om at organene til partiet og regjeringa bør bli grundig effektivisert og skåret ned med to tredjedeler, forutsatt at ingen dør og ikke noe arbeid stanser.

Men å effektivisere partiet og regjeringsorganene vil ikke si å kvitte seg med de demokratiske partiene. Jeg foreslår at dere vier oppmerksomheten til enhetsfrontsarbeidet vårt for å bedre vårt forhold til dem, og vi bør anstrenge oss på alle mulige måter for å mobilisere entusiasmen deres for sosialismens sak.

VIII. FORHOLDET MELLOM REVOLUSJON OG KONTRAREVOLUSJON

Hva slags faktor er de kontrarevolusjonære? De er en negativ faktor, en ødeleggende faktor, de er krefter som står mot de positive faktorene. Er det råd å forandre seg for kontrarevolusjonære? De innbarka kontrarevolusjonære kommer sikkert aldri til å forandre seg. Men gitt de vilkåra som rår i landet vårt, kommer de fleste kontrarevolusjonære til å forandre seg i større eller mindre grad til slutt. Takket være den riktige politikken vi vedtok, har mange blitt omforma til personer som ikke er mot revolusjonen lenger, og noen få har til og med gjort noe bra.

De følgende punktene bør bli slått fast:

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For det første bør vi slå fast at det var nødvendig å undertrykke kontrarevolusjonære i 1951—52. Det fins et syn som går ut på at det ikke var nødvendig å sette i gang denne kampanjen. Dette er galt.

Det går an å ordne opp med kontrarevolusjonære på disse måtene: henretting, fengsling, overvåking, og å la dem gå fri. Henretting — alle veit hva det vil si. Med fengsling mener vi å sette kontrarevolusjonære i fengsel og reformere dem gjennom arbeid. Med overvåking mener vi at vi lar dem være i samfunnet for å bli reformert under overvåking fra massene. Med å la dem gå fri mener vi at vi vanligvis ikke går til arrestasjon når det er på vippen om en skal arrestere dem eller ikke, eller at de som er arrestert får slippe ut for god oppførsel. Det er vesentlig at ulike kontrarevolusjonære får ulik behandling ut fra det de fortjener i hvert tilfelle.

La oss nå ta for oss henretting særskilt. Sant nok, vi henretta en del folk under den kampanjen jeg nevnte for å undertrykke kontrarevolusjonære. Men hva slags folk var det? Det var kontrarevolusjonære som sto i stor blodskyld til massene og som massene hata bittert. I en stor revolusjon som omfatter 600 millioner mennesker ville ikke massene greie å reise seg hvis vi ikke slo ihjel slike lokale tyranner som «tyrannen i øst» og «tyrannen i vest». Hadde vi ikke hatt den undertrykkingskampanjen ville ikke folket ha godkjent den milde politikken vi har nå. Nå da noen folk har hørt at Stalin avliva en del mennesker urettmessig, slutter de øyeblikkelig at vi og gjorde galt i å avlive den gruppa med kontrarevolusjonære. Nei, det er ikke sant. Nettopp i dag er det svært viktig å slå fast at det var fullstendig riktig å henrette de kontrarevolusjonære.

For det andre bør vi slå fast at det fortsatt fins kontrarevolusjonære, sjøl om tallet på dem er gått sterkt ned. Etter at Hu Feng-saka kom fram i dagen, blei det nødvendig å jage fram kontrarevolusjonære. Vi må fortsette å anstrenge oss for å få fram dem som fortsatt er i skjul. Vi bør slå fast at det fortsatt fins noen få kontrarevolusjonære som driver med kontrarevolusjonær sabotasje av ett eller annet slag. For eksempel slakter de krøtter, brenner korn, ødelegger fabrikker, stjeler opplysninger og slår opp reaksjonære plakater. Derfor er det galt å si at de kontrarevolusjonære er fullstendig fjerna og at vi derfor kan legge hodet på puta og rett og slett falle i søvn. Så lenge klassekampen fins i Kina og verden bør vi aldri slappe av på årvåkenheten. Men likevel ville det være galt å påstå at det fortsatt fins store mengder kontrarevolusjonære.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For det tredje bør det nå bli færre arrestasjoner og henrettinger når vi undertrykker kontrarevolusjonære i samfunnet som helhet. De er dødelige og nære fiender av folket, og folket hater dem djupt, og derfor bør noen få av dem bli henretta. Men de fleste bør bli overgitt til kooperativer i jordbruket og satt til jordbruksarbeid under overvåking og bli reformert gjennom arbeid. Men alt i alt kan vi ikke kunngjøre at det ikke kommer til å bli flere dødsdommer, og vi må ikke avskaffe dødsstraffen.

For det fjerde må vi holde oss til politikken som begynte i Yenan med å ikke drepe noen og arrestere få når vi rensker ut kontrarevolusjonære fra parti- og regjeringsorganer, skoler og enheter i hæren. Uforbederlige kontrarevolusjonære skal bli sikta ut av de organisasjonene det gjelder, men byråene for offentlig sikkerhet skal ikke arrestere dem, tiltalemyndighetene skal ikke sette i gang noen prosedyre og domstolene skal ikke stille dem for retten. Godt over nitti av hvert hundre med kontrarevolusjonære bør bli tatt hand om på denne måten. Det er dette vi mener med å arrestere få. Og for henrettingene sin del, ikke drep noen.

Hva slags folk er det vi ikke henretter? Vi henretter ikke folk som Hu Feng, Pan Han-nien, Jao Shu-shih, og ikke engang fanga krigsforbrytere som keiser Pu Yi og Kang Tse. Vi henretter dem ikke, ikke fordi forbrytelsene deres ikke fortjener dødsdom, men fordi slike henrettinger ikke gir noen fordel. Om en slik forbryter blir henretta kommer forbrytelsene til en annen og en tredje til å bli sammenlikna med den første, og så vil det begynne å rulle mange hoder. Dette er det første poenget mitt. For det andre kan det bli henretta folk med urette. Når et hode først er kappa av viser historia at det ikke kan settes på igjen, og det kan ikke vokse ut slik som grasløk gjør etter at den er klipt. Om du kapper av et hode ved et mistak, fins det ikke noen måte å rette opp mistaket på, sjøl om du vil. Det tredje poenget er at da har du ødelagt en beviskilde. Du trenger bevis for å undertrykke kontrarevolusjonære. Ofte tjener en kontrarevolusjonær som levende vitneprov mot en annen, og det fins tilfeller der du kan ønske å rådføre deg med han. Dersom du har kvitta deg med han, greier du kanskje ikke å få bevis mer. Og det vil være til fordel for kontrarevolusjonen og ikke for revolusjonen. Det fjerde poenget er at å drepe disse kontrarevolusjonære vil ikke 1) øke produksjonen, 2) heve det vitenskapelige nivået i landet, 3) hjelpe til å få vekk de fire skadedyra, 4) styrke det nasjonale forsvaret, eller 5) hjelpe til å få igjen Taiwan. Det vil bare gi deg et rykte om at du

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dreper fanger, og å drepe fanger har alltid gitt dårlig rykte. Et annet poeng er at de kontrarevolusjonære i parti- og regjeringsorganene er forskjellige fra dem i samfunnet som helhet. De siste opptrer som herrer overfor massene, mens de førstnevnte er på en viss avstand fra massene. Derfor får de fiender allment sett, men sjelden særegne fiender. Hva galt er det i å ikke drepe noen av dem? De som er i fysisk form til kroppsarbeid bør bli reformert gjennom arbeid, og de som ikke er det må bli tatt hand om. Kontrarevolusjonære er verdiløse, de er utøy, men når dere først har dem i hendene deres kan dere få dem til å gjøre en eller annen form for tjeneste for folket.

Men skal vi vedta en lov som fastsetter at ingen kontrarevolusjonære i partiorganene eller regjeringsorganene skal bli henretta? Politikken vår er en politikk som skal følges internt, og den trenger ikke å gjøres kjent. Alt vi trenger å gjøre er å gjennomføre den så langt råd i praksis. Tenk om noen kasta ei bombe inn i denne bygningen og drepte alle som er her, eller halvparten eller en tredjedel av de menneskene som er til stede, hva ville dere si da? Skulle han bli henretta eller ikke? Sjølsagt må han bli henretta.

Sjøl om vi vedtar politikken å ikke drepe noen når vi fjerner kontrarevolusjonære fra partiorganer og regjeringsorganer, hindrer ikke det oss på noen måte i å være strenge mot dem. Tvert om tjener det som sikring mot uopprettelige feil, og om det blir gjort feil, gir det oss høve til å rette dem. På denne måten vil mange mennesker falle til ro og vi unngår mistillit mellom kamerater innafor partiet. Om kontrarevolusjonære ikke blir henretta, må vi fø dem. Alle kontrarevolusjonære må få en utveg til å tjene til livets opphold, slik at de kan begynne på ny. Dette er bra for massene og vil bli godt mottatt i utlandet.

Arbeidet med å undertrykke kontrarevolusjonære krever fortsatt hardt arbeid. Vi må ikke slappe av. I framtida må vi ikke bare fortsette å undertrykke kontrarevolusjonære i samfunnet, men vi må også avdekke alle de skjulte kontrarevolusjonære i partiorganer og regjeringsorganer, skoler og hærenheter. Vi må trekke et klart skille mellom oss og fienden. Om fienden får lov til å orme seg inn i rekkene våre og til og med inn i de ledende organene våre, veit vi bare så altfor godt hva slags alvorlig trusel dette blir mot sosialismens sak og proletariatets diktatur.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

IX. FORHOLDET MELLOM RIKTIG OG GALT

Vi må trekke et klart skille mellom riktig og galt, enten det er i eller utafor partiet. Hvordan en skal behandle folk som har gjort feil, er et viktig spørsmål. Den rette holdninga til dem bør være å vedta en politikk for å «lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten», og hjelpe dem til å rette opp feila sine og la dem fortsette å være med i revolusjonen. I de dagene da dogmatikerne med Wang Ming i spissen satt i salen, gjorde partiet vårt feil i dette spørsmålet, og tok til seg den dårlige sida ved arbeidsstilen til Stalin. I samfunnet avviste dogmatikerne midtkreftene, og innafor partiet tillot de ikke folk å rette opp feila sine. De stengte begge ute fra revolusjonen.

Den sanne historia om Ah Q er ei fin fortelling. Jeg vil rå til at de kameratene som har lest den før, leser den om igjen, og at de som ikke har lest den, leser den med omhu. I denne fortellinga skriver Lu Hsun i hovedsak om en bonde som er tilbakeliggende og ikke har våkna politisk. Han vier et helt kapittel, «Utestengt fra revolusjonen», til å skildre hvordan en hyklersk utenlandsk djevel stenger Ah Q ute fra revolusjonen. Sant å si forstår ikke Ah Q noe annet med revolusjon enn å forsyne seg med noen få saker akkurat som noen andre gjør. Men til og med denne slags revolusjon blir han nekta av den hyklerske utenlandske djevelen. For meg ser det ut som om noen folk er ganske like den hyklerske utenlandske djevelen på denne måten. De stengte dem som hadde gjort feil ute fra revolusjonen, og skilte ikke mellom det å gjøre feil og kontrarevolusjon. De gikk så langt at de drepte en del folk som bare hadde gjort feil. Denne lærdommen må vi legge oss på hjertet. Det er ille å stenge folk utafor partiet ute fra revolusjonen, eller å forby kamerater innafor partiet som gjør feil å gjøre det godt igjen.

Når det gjelder kamerater som har gjort feil, så sier noen folk at vi må holde øye med dem og se om de kommer til å rette på feila sine. Jeg ville si at bare å holde øye med dem holder ikke, vi må hjelpe dem å rette feila sine. Det vil si at først må vi holde øye med dem og så må vi hjelpe dem. Alle trenger hjelp. De som ikke har gjort noe galt trenger det og de som har gjort noe galt trenger det enda mer. Antakelig er ingen fri for feil, men noen gjør flere og noen færre, og når de først gjør feil trenger de hjelp. Det er passivt å bare holde øye med dem. Det må bli skapt vilkår

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

for å hjelpe dem som har gjort feil til å forbedre seg. Vi må trekke et klart skille mellom riktig og galt, for uoverensstemmelser om prinsipper i partiet er ei gjenspeiling innafor partiet av klassekampen i samfunnet, og ingen tvetydighet skal bli tålt. Det er normalt å dele ut høvelig og velgrunna kritikk til kamerater som har gjort feil, i samsvar med det saka fortjener, ja, også å føre nødvendig kamp mot dem. Dette hjelper dem til å rette feila sine. Å nekte dem hjelp, og det som er enda verre, å godte seg over feila deres, er sekterisme.

For revolusjonen er det alltid best å ha flere folk. Bortsett fra noen få kamerater som klamrer seg til feila sine og ikke forbedrer seg etter gjentatte formaninger, kan de fleste av dem som har gjort feil rette opp feila sine. Folk som har hatt tyfus blir immune mot det. På samme vis vil folk som har gjort feil gjøre færre feil, forutsatt at de er flinke til å lære. På den andre sida er det lettere for dem som ikke har gjort feil å bli kjepphøye, derfor har de lett for å gjøre feil. La oss være forsiktige, for de som setter folk som er skyld i mistak i knipe, vil helst ende med å komme i knipe sjøl. Kao Kang tok til med å løfte en stor stein for å hive den på andre, bare for å oppdage at det var han som blei slått ned. Når vi behandler dem som har gjort feil med godvilje, vinner vi alminnelig anerkjennelse og forener folk. Ei hjelpsom eller ei fiendtlig holdning til kamerater som har gjort feil — dette er et kjennemerke som avgjør om en er velmenende eller har slette hensikter.

Politikken «lær av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbred sjukdommen for å redde pasienten» er en politikk som forener hele partiet. Vi må holde fast ved denne politikken.

X. FORHOLDET MELLOM KINA OG ANDRE LAND

Vi har satt fram slagordet om å lære av andre land. Jeg mener vi har gjort rett. Nå er lederne i noen land varsomme, til og med redde, for å sette fram dette slagordet. Det krever litt mot å gjøre det, for teatralske fakter må bli lagt bort.

En må vedgå at hver eneste nasjon har sine sterke sider. Hvordan kan den overleve ellers? Hvordan kan den gå framover? På den andre sida har hver eneste nasjon sine svake sider. Noen trur sosialismen er full-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kommen, uten en eneste feil. Hvordan kan det være sant? En må se i øynene at det alltid er to sider, de sterke sidene og de svake sidene. Sekretærene i partiavdelingene våre, kompanibefalet og troppsførerne i hæren vår har alle lært å skrive opp begge sidene i skrivebøkene de har i lomma, de sterke sidene så vel som de svake, når de oppsummerer erfaringene sine. Alle veit de at alle ting har to sider. Hvorfor nevner vi bare ei? Det kommer alltid til å være to sider, til og med ti tusen år fra nå. Hver tidsalder, både i framtida eller nå, har sine egne to sider, og hvert enkeltmenneske har sine egne to sider. Kort sagt er det to sider, ikke bare ei. Å si at det bare er ei er å bare være klar over den ene og ikke vite om den andre.

Politikken vår er å lære av de sterke sidene hos alle nasjoner og alle land, lære alt som er virkelig bra i områdene for politikk, økonomi, vitenskap og teknologi, og i litteratur og kunst. Men vi må lære med analytisk og kritisk blikk, ikke blindt. Og vi må ikke kopiere alt uten å skille, og overføre mekanisk. Vi må sjølsagt ikke ta til oss manglene og svakhetene deres.

Vi bør ta samme holdning når vi lærer av erfaringa til Sovjetunionen og andre sosialistiske land. Noen av våre folk var ikke klar over dette før, de tok til og med til seg svakhetene deres. Mens de blåste seg opp av stolthet over det de hadde plukka opp, holdt det alt på å bli forkasta i de landa. Derfor måtte de slå saltomortale akkurat som apen Sun Wukung. For eksempel var det folk som anklaga oss for å gjøre en prinsippfeil da vi oppretta et kulturministerium og et filmbyrå i stedet for et filmministerium og et kulturbyrå, slik det var i Sovjetunionen. De hadde ikke forutsett at Sovjetunionen kort tid etter ville forandre på det og opprette et kulturministerium slik vi hadde gjort. Noen folk bryr seg aldri med å analysere, de følger bare med «vinden». I dag når nordavinden blåser, slutter de seg til «nordavind»-skolen. I morgen, når det er vestavind, slår de om til «vestavind»-skolen. Etterpå når nordavinden blåser igjen slår de om igjen til «nordavind»-skolen. De har ingen sjølstendige egne meninger og går ofte fra det ene ytterpunktet til det andre.

I Sovjetunionen har de som engang priste Stalin til skyene nå feid han ned i skjærsilden i ett tak. Her i Kina er det noen folk som følger eksemplet deres. Sentralkomiteens syn er at feila til Stalin bare er 30 prosent av helheten, og fortjenestene hans er 70 prosent. Når alt blir tatt i betraktning var Stalin ikke desto mindre en stor marxist. Vi skreiv «Om den historiske erfaringa til proletariatets diktatur» på grunnlag av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

denne verdsettinga. Denne vurderinga av 30 prosent feil og 70 prosent fortjenester er temmelig nøyaktig riktig. Stalin gjorde en del gale ting i forbindelse med Kina. «Venstre»-eventyrpolitikken som Wang Ming fulgte i siste del av den andre revolusjonære borgerkrigen, og høyre-opportunismen hans tidlig i motstandskrigen mot Japan, lar seg begge spore tilbake til Stalin. I tida med frigjøringskrigen ville Stalin først ikke la oss gå videre med revolusjonen. Han hevda at om det flamma opp borgerkrig, sto den kinesiske nasjonen i fare for å ødelegge seg sjøl. Da det så brøt ut kamp, tok han oss halvvegs på alvor og så halvvegs på oss med skepsis. Da vi vant krigen, hadde Stalin mistanke om at seieren vår var av Tito-slaget, og i 1949 og 1950 var presset mot oss sannelig svært hardt. Likevel står vi ved vurderinga med 30 prosent for feila hans og 70 prosent for fortjenestene hans. Det er ikke mer enn rettferdig.

I samfunnsvitenskapene og i marxismen-leninismen må vi fortsette å studere Stalin flittig overalt der han har rett. Det vi må studere er alt det som er universelt sant, og vi må sikre at dette studiet er knytta til den kinesiske virkeligheten. Om hver eneste setning blei fulgt ville det føre til rot, om det så var setninger av Marx. Teorien vår er ei sammensmelting av den universelle sannheten i marxismen-leninismen og den konkrete praksisen i den kinesiske revolusjonen. Ei tid gikk noen folk i partiet inn for dogmatisme, og dette kom under kritikk fra oss. Likevel er det fortsatt dogmatisme å se i dag. Den fins fortsatt i akademiske kretser og økonomiske kretser også.

I naturvitenskapene er vi temmelig tilbakeliggende, og her bør vi anstrenge oss særskilt for å lære av fremmede land. Og likevel må vi lære kritisk, ikke blindt. I teknisk vitenskap trur jeg vi må følge andre i de fleste tilfellene den første tida, og det er bedre for oss om vi gjør det, for nå mangler vi teknisk vitenskap og veit lite om det. Men i de tilfellene der vi alt har klare kunnskaper, må vi ikke følge andre i hver detalj.

Vi må avvise og kritisere alle dekadente borgerlige systemer, ideologier og levevis i fremmede land med fasthet. Men dette må ikke på noen måte hindre oss i å lære oss framskreden vitenskap og teknikk fra de kapitalistiske landa, og hva som enn er vitenskapelig i den måten de styrer bedriftene på. I de industrielt utvikla landa driver de bedriftene sine med færre folk og større effektivitet, og de veit hvordan de skal gjøre forretninger. Alt dette må vi lære oss godt i samsvar med våre egne prinsipper, slik at arbeidet vårt kan bli forbedra. De som har gjort engelsk til sitt fag arbeider ikke hardt med det lenger nå om dagen, og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vitenskapelige arbeider blir ikke oversatt til engelsk, tysk, fransk og japansk lenger for å utveksle dem med andre land. Dette er også en slags blind fordom. Verken den avvisninga av alt fremmed som ikke trekker skiller, enten det gjelder vitenskap, teknikk eller kultur, eller den etterlikninga av alt utenlandsk som ikke trekker skiller, har noe til felles med den marxistiske holdninga, og det tjener ikke saka vår på noe vis.

Etter mi mening har Kina to svakheter, som samtidig er to sterke sider.

For det første, før i tida var Kina et kolonialt og halvkolonialt land, ikke ei imperialistmakt, og Kina blei alltid kua av andre. Industrien og jordbruket er ikke utvikla og det vitenskapelige og tekniske nivået er lavt. Bortsett fra det svære territoriet, de rike ressursene, det store folketallet, ei lang historie, *Drømmen om det røde rommet* i litteraturen, osv., er Kina andre land underlegent på mange vis, og har ingen grunn til å bli innbilsk. Men det fins likevel folk som har vært slaver for lenge, og føler seg underlegne i alle ting, og ikke retter ryggen når utlendingene er til stede. De er akkurat som Chia Kuei[3] i operaen *Famen-templet*, som nekter å sette seg når han blir bedt om det og unnskylder seg med at han er vant til å stå og vente på ordrer. Her trenger vi å ta oss sammen, styrke den nasjonale sjøltilliten og oppmuntre den ånden som fikk typisk uttrykk i «forakt USA-imperialismen» som blei fostra under bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea.

For det andre kom revolusjonen vår seint. Enda 1911-revolusjonen som styrta Ching-keiseren kom før den russiske revolusjonen, fantes det ikke noe kommunistparti den gangen, og revolusjonen var mislykka. Seieren i folkerevolusjonen kom først i 1949, om lag 30 år etter Oktoberrevolusjonen. Vi står ikke slik at vi bør bli innbilske av denne grunnen heller. Sovjetunionen skiller seg fra landet vårt for det første i det at Tsar-Russland var ei imperialistmakt og for det andre at det hadde Oktoberrevolusjonen. Som følge av det er mange mennesker i Sovjetunionen innbilske og svært arrogante.

De to svakhetene våre er sterke sider også. Som jeg har sagt før er vi for det første «fattige» for det andre «blanke». Med «fattig» mener jeg at vi ikke har mye industri og at jordbruket vårt er underutvikla. Med «blank» mener jeg at vi er som et blankt papirark, og kulturnivået og det vitenskapelige nivået vårt er ikke høyt. Når det gjelder muligheter er ikke dette ille. De fattige vil ha revolusjon, mens det er vanskelig for de

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rike å ønske revolusjon. Land med et høyt vitenskapelig og teknisk nivå er oppblåste av arroganse. Vi er som et blankt papirark, som er fint å skrive på.

Derfor er det bare til fordel for oss at vi er «fattige» og «blanke». Sjøl når landet vårt en dag blir sterkt og blomstrende, må vi fortsatt holde fast ved den revolusjonære vegen, være smålåtne og kloke, lære av andre land og ikke tillate oss sjøl å bli hovne og innbilske. Vi må ikke bare lære av andre land under perioden med den første femårsplanen vår, vi må fortsette med det etter at en hel del femårsplaner er fullført. Vi må være klar til å lære til og med ti tusen år fra nå. Er det noe ille ved det?

Jeg har tatt opp i alt ti emner. Disse ti forholda er alle sammen motsigelser. Verden består av motsigelser. Uten motsigelser ville verden slutte å være til. Vår oppgave er å behandle disse motsigelsene riktig. Når det gjelder om disse motsigelsene kan bli løst i praksis slik at vi er helt ut tilfreds eller ikke, så må vi være forberedt på begge muligheter. Videre er vi nødt til å støte på nye motsigelser og nye problemer etter hvert som vi løser disse motsigelsene. Men som vi ofte har sagt så er framtida lys sjøl om vegen foran oss er krokete. Vi må gjøre vårt beste for å mobilisere alle positive faktorer, både i og utafor partiet, både hjemme og i utlandet, både direkte og indirekte, og bygge Kina til et mektig sosialistisk land.

NOTER

1. Systemet med fastsatte kvoter for produksjon, oppkjøp og omsetning av korn blei innført våren 1955. Kvotene som var fastsatt for produksjonen det året var bygd på kornavkastninga pr. mou i normalår, og produksjonsøkning skulle ikke medføre tillegg i kornsalget til staten på tre år. Den fastsatte oppkjøpskvoten viser til at staten kjøpte opp en fastsatt del av overskuddskornet fra bondehusstander som hadde et overskudd. Den fastsatte kvoten for omsetning viser til kvoten for statens forsyning av korn til husstander som mangla korn. Systemet blei innført for å heve bøndenes glød for å øke produksjonen.

2. Systemet med obligatoriske salg som blei handheva i Sovjetunionen fra 1933 til 1957 var det viktigste tiltaket for statlig oppkjøp av jordbruksprodukter. Under dette systemet var kollektivbruka og de enkelte bondehusstandene pålagt å selge jordbruksproduktene sine til staten hvert år i mengder og til priser fastsatt av staten.

3. I Peking-operaen *Famen-templet,* er Chia Kuei en betrodd tjener for Liu Chin, en evnukk fra Ming-dynastiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

USA-IMPERIALISMEN ER EN PAPIRTIGER

14. juli 1956

USA heiser anti-kommunismens fane overalt for å drive aggresjon mot andre land.

USA står i gjeld overalt. De står i gjeld ikke bare til landa i Latin-Amerika, Asia og Afrika, men også til landa i Europa og Stillehavet. Hele verden, Storbritannia inkludert, misliker USA. Folkemassene misliker USA. Japan misliker USA fordi de blir undertrykt av dem. Ingen av landa i Østen går fri for aggresjonen fra USA. USA har invadert Taiwan-provinsen vår. Japan, Korea, Filippinene, Vietnam og Pakistan lider alle under aggresjonen fra USA, sjøl om noen av dem er alliert med USA. Folket er misfornøyd og i noen land gjelder det også myndighetene.

Alle undertrykte nasjoner ønsker uavhengighet.

Alt forandrer seg. De store kreftene som er i forfall vil måtte vike plass for de små nyfødte kreftene. De små kreftene vil forandre seg til store krefter, fordi flertallet av folket forlanger denne forandringa. Krafta til USA-imperialismen vil forandre seg fra stor til liten, fordi det amerikanske folket også er misfornøyd med regjeringa si.

I løpet av mitt liv har jeg sjøl vært vitne til slike forandringer. En del av oss som er her blei født under Ching-dynastiet, og andre etter 1911-revolusjonen.

Ching-dynastiet blei styrta for lang tid sia. Av hvem? Av partiet leda av Sun Yat-sen, sammen med folket. Styrkene til Sun Yat-sen var så små at Ching-embetsmennene ikke tok han alvorlig. Han leda mange opprør som led nederlag hver gang. Men til slutt var det Sun Yat-sen som felte

---

Del av en samtale med to offentlige personer fra Latin-Amerika.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Ching-dynastiet. Storhet er ikke noe å være redd for. Det store vil bli styrta av det lille. Det lille vil bli stort. Etter å ha styrta Ching-dynastiet, led Sun Yat-sen nederlag. For han tilfredsstilte ikke folkets krav, slik som kravet om jord og motstand mot imperialismen. Han forsto heller ikke at det var nødvendig å undertrykke de kontrarevolusjonære som da gikk fritt omkring. Seinere led han nederlag for Yuan Shih-kai, som var fører for krigsherrene i nord. Styrkene til Yuan Shih-kai var større enn Sun Yat-sens. Men den samme loven gjaldt her: Små krefter forbundet med folket blir sterke, mens sterke krefter som står mot folket blir svake. Derfor samarbeidde Sun Yat-sens borgerlig-demokratiske revolusjonære med oss kommunister, og sammen slo vi krigsherresystemet som Yuan Shih-kai hadde etterlatt seg.

Chiang Kai-sheks regime i Kina blei anerkjent av regjeringene i alle land og varte i tjueto år, og han hadde de største styrkene. Våre styrker var små, femti tusen partimedlemmer til å begynne med, men bare noen få tusen etter den kontrarevolusjonære undertrykkinga. Fienden laga vansker overalt. Igjen gjaldt denne loven: De store og sterke lider til slutt nederlag fordi de er skilt fra folket, mens de små og svake står fram som seierrike, fordi de er sveisa sammen med folket og arbeider for folkets interesser. Slik blei det til slutt.

I løpet av den anti-japanske krigen var Japan svært mektig. Kuomintang-troppene blei drevet innover i landet og de væpna styrkene under ledelse av kommunistpartiet kunne bare gjennomføre geriljakrig i landområdene bak fiendens linjer. Japan okkuperte store kinesiske byer, slik som Peking, Tientsin, Shanghai, Nanking, Wuhan og Kanton. Men i samsvar med den samme loven falt de japanske militaristene sammen i løpet av noen få år, akkurat som Tysklands Hitler.

Vi gikk gjennom utallige vansker, og blei drevet fra sør til nord mens styrkene våre minka fra flere hundre tusen til noen få titusen. På slutten av den 25 000 li lange marsjen hadde vi bare 25 000 mann igjen.

I historia til partiet vårt har det vært mange feilaktige «venstre» og høyrelinjer. Den høyreavvikende linja til Chen Tu-hsiu og den «venstre»avvikende linja til Wang Ming var de alvorligste av alle. I tillegg sto Chang Kuo-tao, Kao Kang og andre for høyrefeil.

Feilgrep har også ei god side, for de kan skolere folket og partiet. Vi har hatt ganske mange lærere ved negativt eksempel, slik som Japan, USA, Chiang Kai-shek, Chen Tu-hsiu, Li Li-san, Wang Ming, Chang Kuo-tao og Kao Kang. Vi har betalt en svært høy pris for å lære av disse

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

som har vært lærere ved negativt eksempel. Før førte Storbritannia krig mot oss mange ganger. Storbritannia, USA, Japan, Frankrike, Tyskland, Italia, Tsar-Russland og Nederland var alle svært interessert i landet vårt. Alle sammen var lærere ved negativt eksempel, og vi var elevene deres.

I motstandskrigen vokste troppene våre til å bli 900 000 mann sterke gjennom å slåss mot Japan. Så kom frigjøringskrigen. Våre våpen var underlegne våpna til Kuomintang. Kuomintang-troppene talte den gangen fire millioner, men i løpet av tre års kamp hadde vi utsletta åtte millioner av dem alt i alt. Til tross for at Kuomintang fikk hjelp fra USA-imperialismen, kunne de ikke slå oss. De store og sterke kan ikke vinne, det er alltid de små og svake som vinner fram til slutt.

Nå er USA-imperialismen ganske mektig, men i virkeligheten er den ikke det. Den er svært svak politisk fordi den er skilt fra folkemassene og mislikt av alle, også av det amerikanske folket. Den ser svært mektig ut, men i virkeligheten er den ikke noe å være redd for, den er en papirtiger. Den ser ut som en tiger, men den er laga av papir og er uten mulighet til å stå mot vind og regn. Jeg trur at USA ikke er noe annet enn en papirtiger.

Historia tatt under ett, klassesamfunnets historie gjennom tusener av år, har bevist dette: Det sterke må vike for det svake. Dette gjelder også for Amerika.

Først når imperialismen er fjerna, kan freden bli varig. Den dagen vil komme da papirtigrene vil bli utsletta. Men de vil ikke dø ut av seg sjøl, de må brytes ned av vinden og regnet.

Vi snakker om strategi, når vi sier at USA-imperialismen er en papirtiger. Sett under ett må vi forakte den. Men ser vi på hver del, må vi ta den alvorlig. Den har klør og hoggtenner. Vi må ødelegge den stykkevis. Har den for eksempel ti hoggtenner, må vi slå ut ei første gangen, og da vil det være ni igjen. Slå ut ei til, og det vil være åtte igjen. Når alle hoggtennene er vekk, har den fortsatt klør. Dersom vi går samvittighetsfullt fram — skritt for skritt — vil vi helt sikkert lykkes til slutt.

Strategisk må vi forakte USA-imperialismen fullt ut. Taktisk må vi ta den alvorlig. Når vi slåss mot den, må vi ta hvert slag og hver trefning alvorlig. USA er for tida mektig, men når vi ser på det i et videre perspektiv som et hele og på lang sikt, har det ingen støtte fra folket. Politikken til USA er mislikt av folket fordi den undertrykker og utbytter dem. Derfor er tigeren fortapt. Derfor er den ingenting å være

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

redd for og kan foraktes. Men i dag har USA fortsatt styrke, det utvinner over 100 millioner tonn stål i året og slår til overalt. Av den grunn må vi fortsette å føre kamper mot den, slåss mot den med all vår makt og rive stillingene fra den en for en. Og det tar tid.

Det ser ut som om landa i Amerika, Asia og Afrika må fortsette å krangle med USA til siste slutt, helt til papirtigeren er ødelagt av vinden og regnet.

For å stå mot USA-imperialismen må folka av europeisk herkomst i de latinamerikanske landa forene seg med de innfødte indianerne. De hvite immigrantene fra Europa kan kanskje deles i to grupper, ei sammensatt av herskerne og ei av dem som blir herska over. Dette skulle gjøre det enklere for gruppa av undertrykte hvite å nærme seg det lokale folket, fordi stillinga deres er den samme.

Vennene våre i Latin-Amerika, Asia og Afrika er i samme stilling som oss og gjør den samme typen arbeid, de gjør noe for folket for å lette den imperialistiske undertrykkinga. Dersom vi gjør et godt arbeid, kan vi rykke den imperialistiske undertrykkinga opp med rota. Gjennom dette arbeidet er vi kamerater.

Når vi står mot den imperialistiske undertrykkinga, er vi av samme natur som dere, forskjellen er bare geografisk plassering, nasjonalitet og språk. Men vi er av natur forskjellig fra imperialismen og bare synet av den gjør oss kvalme.

Hvilken nytte gjør imperialismen? Det kinesiske folket vil ikke ha noe med den å gjøre og det vil heller ikke folka i resten av verden. Det er ingen grunn til at imperialismen skal være til.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

STYRK ENHETEN I PARTIET OG FØR PARTITRADISJONENE VIDERE

30. august 1956

I dag starter vi det forberedende møtet til den åttende nasjonale kongressen. Møtet vil vare i om lag fjorten dager, og hovedgjøremåla er: 1) å lage utkast til dokumenter for kongressen, 2) å foreta et foreløpig valg av sentralkomite, og 3) å forberede talene på kongressen.

La meg ta for meg noen få punkter.

For det første, om hensikten og formåla med kongressen. Hvilke problemer skal denne kongressen løse, og hva er måla for den? Det er kort sagt å oppsummere erfaringene vi har vunnet sia den sjuende kongressen, forene hele partiet og forene oss med alle krefter, hjemme og i utlandet, som kan forenes i kampen for å bygge et stort sosialistisk Kina.

Om oppsummeringa av erfaringer. Sjøl om vi har et rikt forråd av erfaringer, må vi ikke bare sidestille en haug med kjensgjerninger, men vi må oppsummere dem ved å gripe det vesentlige, ta utgangspunkt i virkeligheten og ta et marxistisk standpunkt. Ei slik oppsummering vil stimulere hele partiet vårt og sette oss i stand til å gjøre arbeidet vårt bedre.

Partiet vårt er stort, ærerikt og korrekt parti, det er ei kjensgjerning som hele verden anerkjenner. Tidligere tvilte noen utenlandske kamerater på hva vi egentlig gjorde. Mange forsto ikke politikken vår overfor det nasjonale borgerskapet, de var heller ikke særlig sikre på korrigeringsbevegelsen vår. I dag vil jeg si at flere har forstått dem, og de fleste kan sies å ha en slik forståelse. Sjølsagt er det fortsatt noen som

---

Tale på den første sesjonen til det forberedende møtet for den åttende nasjonale kongressen til Kinas Kommunistiske Parti.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ikke forstår. I landet og sjøl innafor partiet er det noen som ikke forstår og som holder på at den linja vi har fulgt sia den sjuende kongressen ikke nødvendigvis er så riktig. Men kjensgjerningene ligger åpne for alle, vi har gjennomført to revolusjoner — den borgerlig-demokratiske revolusjonen for å gripe statsmakta og den proletariske sosialistiske revolusjonen for å gjennomføre den sosialistiske omforminga og bygge et sosialistisk land. I de elleve åra som har gått sia den sjuende kongressen, har vi vunnet store seirer og dette er anerkjent av hele nasjonen og av hele verden. Til og med borgerskapet i utlandet må anerkjenne det. De to revolusjonene beviser at sentralkomiteens linje sia den sjuende kongressen har vært riktig.

Oktoberrevolusjonen styrta borgerskapet, ei hending uten sidestykke i verdenshistoria. I alle land fordømte borgerskapet denne revolusjonen fullstendig og hadde aldri et godt ord å si om den. Borgerskapet i Russland var en kontrarevolusjonær klasse. Det forkasta statskapitalismen på den tida, organiserte nedsatt arbeidstempo og sabotasje og greip til våpen. Det russiske proletariatet hadde ikke noe annet valg enn å gjøre det av med det. Dette gjorde borgerskapet i andre land rasende og de mista alle skrupler. Her i Kina har vi vært forholdsvis moderate overfor det nasjonale borgerskapet vårt, som føler seg litt mer tilpass og som mener at det fins noen gode punkter i politikken vår. Ved å forby amerikanske journalister å dra til Kina har Eisenhower og Dulles nå i virkeligheten innrømt at den har noen gode punkter. Dersom situasjonen var forferdelig kaotisk her, ville de latt journalistene sine komme, vel vitende om at resultatet bare kunne bli ondskapsfulle artikler. Det de frykter mest er at artiklene kunne inneholde ikke bare skjellsord, men også et godt ord her og der, og det ville være svært kjedelig for dem.

Før blei Kina gjerne brennemerka som «et utlevd keiserrike», «Øst-Asias sjuke mann», et land med en tilbakeliggende økonomi og en tilbakeliggende kultur, uten hygiene, dårlig i ballspill og svømming, der kvinnene hadde snørte føtter og mennene bar hårpisk og en fortsatt kunne finne evnukker, og der månen var mindre og ikke skinte så sterkt som i andre land. Kort sagt var det mye som var ille i Kina. Men etter seks års omformingsarbeid har vi endra Kinas utseende. Ingen kan benekte det vi har oppnådd.

Partiet vårt er den kjernen som leder den revolusjonære saka vår framover. Når kongressen oppsummerer erfaringene, må den først og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fremst sikte mot å oppnå større enhet i hele partiet. I juni var medlemstallet i partiet 10 730 000. Det må gjøres mye arbeid for å skolere, opplyse og forene de mer enn ti millionene partimedlemmer, slik at de kan spille rolla si som kjernen i folket bedre. Aleine er ikke partiet nok, det er bare kjernen, og trenger masseoppslutning. På alle områder, også industri, jordbruk, handel, kultur og utdanning, blir 90 prosent av arbeidet gjort av folk uten partitilknytning og ikke av partimedlemmer. Derfor må vi arbeide hardt for å forene oss med massene, forene oss og arbeide med alle dem som kan forenes. I våre tidligere forsøk på å oppnå enhet med folk innafor partiet og folk utafor partiet, var det mange mangler. Under og etter kongressen må vi drive propaganda og fortsette skoleringa, slik at arbeidet vårt på dette området blir betraktelig forbedra.

Internasjonalt må vi forene oss med alle krefter i verden som lar seg forene. Først og fremst med Sovjetunionen, søsterpartiene og broderlanda og deres folk og også med alle fredselskende land og folk, og vi må skaffe oss støtte fra alle krefter som kan være nyttige. På kongressen vår vil det være utsendinger til stede fra kommunistpartier i over femti land og dette er svært bra. Tidligere hadde vi ikke grepet statsmakta eller vunnet seier i de to revolusjonene og hadde ikke noen framgang å snakke om med hensyn til oppbygging. Det er helt forandra nå. Vi blir verdsatt ganske høyt av våre utenlandske kamerater.

Hva er hensikten med å forene seg med alle krefter som lar seg forene, i og utafor partiet, og hjemme og utenlands? Hensikten er å bygge et stort sosialistisk land. Et land som vårt både kan og må beskrives som «stort». Partiet vårt er et stort parti, folket vårt er et stort folk, revolusjonen vår er en stor revolusjon og oppbygginga vår er også stor. Det er bare ett land på denne kloden som har ei befolkning på 600 millioner, og det er Kina. Før i tida hadde andre grunn til å se ned på oss, for vi hadde lite å bidra med. Stålproduksjonen gikk bare opp i noen hundre tusen tonn i året, og sjøl den var i japanernes hender. Under det despotiske styret til Chiang Kai-sheks Kuomintang, som varte i tjueto år, var stålproduksjonen bare noen få titusen tonn i året. Ennå har vi ikke mye stål, men vi har gjort en lovende start. Produksjonen i år vil bli over fire millioner tonn, den kommer til å nå femmillionersmerket neste år, og vil overskride ti millioner tonn etter den andre femårsplanen, og vil sannsynligvis gå opp i over tjue millioner tonn etter den tredje. Vi må arbeide hardt for å nå dette målet. Det fins

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

om lag hundre land i verden, men bare noen få produserer over tjue millioner tonn stål i året. Når Kina en gang er bygd opp, vil det derfor være et stort sosialistisk land, og det kommer til å endre radikalt på den situasjonen det var i i over et hundreår, da det var tilbakeliggende, forakta og elendig. I tillegg vil landet klare å ta igjen det mektigste kapitalistiske landet i verden, USA. USA har i dag ei befolkning på bare 170 millioner, og ettersom vi har en folkemengde som er flere ganger større og er tilsvarende rike på ressurser og er tilgodesett med mer eller mindre det samme klima, er det mulig for oss å ta igjen USA. Skulle vi ikke ta dem igjen? Jo, absolutt. Hva driver de 600 millioner menneskene deres med? Ligger de og halvsover? Hva er riktig, å halvsove eller å arbeide? Dersom svaret er å arbeide, hvorfor skulle ikke dere, med deres 600 millioner mennesker produsere 200 eller 300 millioner tonn stål, når de med si befolkning på 170 millioner kan produsere 100 millioner tonn? Hvis dere ikke greier å ta dem igjen, så kan dere ikke forsvare at dere har rett, og dere vil ikke være så ærerike eller store. USA har ei historie på bare hundreogåtti år, og for seksti år sia produserte også USA fire millioner tonn stål. Altså ligger vi seksti år etter. Når femti eller seksti år er gått, burde vi absolutt ha overgått USA. Dette er en forpliktelse. Dere har en så stor folkemengde, et slikt veldig territorium og slike rike ressurser. I tillegg sies det at dere bygger sosialismen, som skal være overlegen. Hvis dere fortsatt ikke er i stand til å overgå USA etter femti eller sektsi års arbeid, vil dere sannelig være noen ynkelige figurer! Dere skulle vært strøket av jordas overflate. Å overgå USA er derfor ikke bare mulig, men absolutt nødvendig og påkrevd. Dersom vi ikke gjør det, vil vi — den kinesiske nasjonen — svikte verdens nasjoner og vi vil ikke ha gitt noe bidrag å snakke om til menneskeheten.

For det andre, om å føre partitradisjonene videre. Kongressen må føre videre de gode tradisjonene til partiet vårt når det gjelder ideologi og arbeidsstil. Kongressen må nedkjempe subjektivisme og sekterisme effektivt, og i tillegg gå mot byråkrati. Jeg skal ikke ta opp byråkratiet i dag, jeg skal bare behandle subjektivismen og sekterismen. Subjektivismen og sekterismen har vært overvunnet, men dukker opp igjen og må bli overvunnet på nytt.

Med å gjøre feil mener vi å gjøre subjektivistiske feil, å følge en feilaktig måte å tenke på. De mange artiklene vi har kommet over som kritiserer Stalins feil, sier lite eller ingenting om dette. Hvorfor gjorde

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Stalin feil? Fordi den subjektive tenkninga hans i ei rekke saker ikke samsvarte med den objektive virkeligheten. Slike ting hender fortsatt ofte i arbeidet vårt i dag. Subjektivisme betyr å ta utgangspunkt i subjektive ønsker og ikke i den objektive virkeligheten og i det som virkelig er mulig. Det som blir lagt fram og behandla i kongressdokumentene våre må så langt som råd samsvare med eller ligge nært opp til den kinesiske virkeligheten. I lys av erfaringene våre må vi samtidig kritisere syn som står i motsetning til virkeligheten, kritisere og nedkjempe subjektivismen. Det var denne oppgava vi satte oss for mange år sia. Vi bekjemper i øyeblikket subjektivismen slik den fins i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. Under den demokratiske revolusjonen var vi i lang tid plaga av subjektivisme og vi måtte betale dyrt for det. Vi mista nesten alle baseområdene og over 90 prosent av de revolusjonære styrkene våre og det var først da vi tok til vettet. Problemet blei ikke løst før korrigeringsbevegelsen i Yenan som la vekt på undersøkelser og studier og ei jordnær tilnærming. Marxismens universelle sannhet må smeltes sammen med den kinesiske revolusjonens konkrete praksis ellers vil vi ikke komme noen veg. Teorien må med andre ord smeltes sammen med praksis. Sammensmeltinga av teori med praksis er ett av grunnprinsippene i marxismen. Ifølge den dialektiske materialismen må tanken gjenspeile den objektive virkeligheten, og tanken må bli prøvd og stadfesta i objektiv praksis før den kan godtas som sannhet, ellers kan den ikke det. Til tross for at vi har gjort det bra de siste par åra, er subjektivismen tydelig overalt. Det vil finnes subjektivisme i framtida, akkurat slik den fins i dag. Subjektivisme vil alltid finnes, om ti tusen år eller til og med om hundre millioner år. Den vil finnes så lenge menneskeheten ikke forgår. Der det er subjektivisme, er det feil.

Så har vi en annen foreteelse som kalles sekterisme. Et lokalsamfunn har sine helhetsinteresser, en nasjon har andre og jorda har andre igjen. Akkurat nå skal jeg ikke komme inn på saker som angår ting utafor planeten vår fordi reiserutene utafor jorda ikke har blitt åpna ennå. Dersom det skulle bli oppdaga menneskelige vesener på Mars eller Venus, ville vi diskutere spørsmålet om å forene oss med dem og danne en enhetsfront. På dette tidspunktet skal vi begrense oss til spørsmålet om enheten i partiet, i landet og i verden. Prinsippet vårt er å forene oss med alle dem som er i stand til å gjøre noe bra for verdensfreden og menneskehetens framgang, enten de er utenlandske kommunister eller

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

utlendinger uten partitilknytning. Først av alt må vi forene oss med mange kommunistpartier og med Sovjetunionen. Ettersom det har forekommet noen feil i Sovjetunionen og det er så mye snakk og sladder omkring disse, kan det se ut som disse feila var forferdelige. Det er galt å ta dette standpunktet. Ingen nasjon kan være feilfri, og fordi Sovjetunionen var det første sosialistiske landet i verden, og gjennomgikk så mye i så lang tid, var det umulig å unngå å gjøre feil. Hvordan skal vi så vurdere feila i Sovjetunionen, for eksempel feila til Stalin? Feila gjaldt delspørsmål og var av forbigående karakter. Sjøl om det har kommet oss for øre at visse ting har foregått i tjue år, så gjelder feila fortsatt delspørsmål og er forbigående, og de kan bli retta på. I Sovjetunionen har hovedtendensen, hovedsida, størsteparten, vært riktig. Russland fødte leninismen og blei gjennom Oktoberrevolusjonen det første sosialistiske landet. Russland bygde sosialismen, slo fascismen og blei et mektig industriland. Vi kan lære mye av Sovjetunionen. Vi skal naturligvis lære av de framskredne erfaringene og ikke av de tilbakeliggende. Den parolen vi alltid har forfekta er å trekke veksler på de framskredne sovjetiske erfaringene. Hvem ba dere lære av de tilbakeliggende erfaringene? Noen folk er så lite kritiske at de sier en russisk fjert lukter godt. Dette er også subjektivisme. Russerne sjøl sier at fjerten stinker. Derfor må vi analysere. Som vi har pekt på tidligere må vurderinga av Stalin være 70 prosent fortjenester og 30 prosent feil. Når det gjelder Sovjetunionen utgjør det som er godt og brukbart den viktigste og største delen, det som er galt utgjør bare en liten del. Vi har også ting som ikke er bra, og langt fra å la andre land ta etter disse feila, skulle vi kvitte oss med dem. På en måte er dårlige ting også en type erfaring som kan tjene et nyttig formål. Vi har hatt folk som Chen Tu-hsiu, Li Li-san, Wang Ming, Chang Kuo-tao, Kao Kang og Jao Shu-shih som har vært lærere for oss. I tillegg har vi hatt andre lærere. I dette landet har en av de beste av dem vært Chiang Kai-shek. De vi ikke greide å overbevise, blei overbevist straks Chiang Kai-shek kom for å gi dem ei lekse. Hvordan lærte Chiang Kai-shek bort leksa si? Han underviste med maskingevær, kanoner og fly. En annen lærer er imperialismen som har gitt de 600 millioner menneskene våre skolering. I over et hundreår blei vi undertrykt av flere imperialistmakter, og dette har skolert oss. Derfor kan dårlige ting tjene et utdanningsformål og åpne øynene våre.

Når det gjelder kampen mot sekterismen, må vi særlig understreke en

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ting, og det er at dere må forene dere med dem som har ført kamper mot dere. De begynte å slåss mot dere og slo dere ned, fikk dere til å lide og miste ansikt og ga dere «den offisielle hederstittelen» opportunist, sjøl om dere slett ikke var så ille. Dersom slaget var rettferdig, så gjorde det nytte for seg. Dersom du var opportunist, hvorfor skulle ikke slaget ha blitt retta mot deg? Det jeg snakker om nå er urettferdige slag og kamper. Straks de som deler ut slike slag endrer holdninga si og innrømmer at de tok feil da de angrep deg og at det ikke var riktig å utrope deg til «konge» i opportunismens rike, så la saka ligge der. Hvis noen få ikke innrømmer at de tok feil, kan du ikke da vente? Du kan det, skulle jeg tru. Med enhet mener vi at du skal forene deg med dem som ligger i strid med deg, som ser ned på deg og viser deg liten respekt, som har ei høne å plukke med deg eller som har ført kamper med deg, og som du har lidd under. Når det gjelder dem som har samme syn som deg, så er du allerede forent med dem slik at spørsmålet om enhet ikke dukker opp. Problemet her er dem som ennå ikke er blitt forent. Vi mener dem som har meninger som er i strid med dine eller som har alvorlige mangler. For eksempel er det for tida mange i partiet som har slutta seg til partiet bare organisatorisk og ikke ideologisk. De har kanskje ikke støtt sammen med eller kryssa klinger med dere, men ettersom de ikke har slutta seg til partiet ideologisk, så vil det de gjør uunngåelig ikke være så tilfredsstillende eller fullt av feil og de kan til og med komme til å gjøre visse dårlige ting. Når det gjelder slike folk, må vi forene oss med dem og skolere og hjelpe dem. Jeg sa tidligere at når vi tar oss av dem som har mangler eller har gjort feil, så må vi ikke bare se om de korrigerer seg, vi må også hjelpe dem til å rette på feila sine. Vi må med andre ord først iaktta og deretter hjelpe. Bare å iaktta betyr å stå og se hvordan de oppfører seg. Dersom de gjør det godt, så er det utmerka og dersom de ikke gjør det, så la dem lide. Dette er ei passiv holdning og den er ikke positiv. Marxister må innta ei positiv holdning, det vil si både hjelpe og iaktta.

For det tredje, valget av sentralkomiteen. Kamerat Teng Hsiao-ping nevnte nettopp at den åttende sentralkomiteen vil ha 150 til 170 medlemmer. Dette er litt mer enn det dobbelte av størrelsen til den sjuende sentralkomiteen, med sine syttisju medlemmer, og det er sannsynligvis temmelig riktig. Det vil trulig være best at vi ikke utvider sentralkomiteen enda mer på flere år, la oss si fem år. Mange dyktige folk som gjør svært nyttig arbeid i dag, blei lært opp i motstandskrigen mot Japan og er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kjent som kadrer av «38-modellen». De er hovedstammen i arbeidet vårt i dag, og vi kan ikke greie oss uten dem. Men de er tallrike og dersom det skulle gjelde særordninger for dem, måtte tallet på medlemmer i sentralkomiteen stige til flere hundre. Så denne gangen lager vi ikke noen slike ordninger. Vi overlater til kameratene her å vurdere om tallet 150 til 170, som er foreslått av sentralkomiteen, er passende, og hvis ikke, hvilken størrelse som vil være den riktige.

Vi må slå fast at medlemmene av den nåværende sentralkomiteen har gjort godt arbeid og levd opp til den tilliten som blei gitt dem av den sjuende kongressen. I de siste elleve åra har de leda den kinesiske demokratiske revolusjonen, den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga riktig uten å gjøre alvorlige feil. De har reist kamper mot opportunisme av alle slag og mot det som er feilaktig, og på den måten overvunnet alle faktorer som var ugunstige for revolusjonen og oppbygginga. De har gjort det bra, medrekna noen av kameratene som har gjort feil tidligere. Nå snakker jeg om sentralkomiteen som helhet. Når det gjelder enkelte kamerater, så gjelder ikke denne vurderinga, særlig ikke for Wang Ming. For å klare seg la han fram ei skriftlig erklæring på den sjuende kongressen. I denne erklæringa anerkjenner han at linja til sentralkomiteen var riktig, at han godtar sentralkomiteens politiske beretning til den sjuende kongressen og antyda at han var villig til å bøye seg for vedtaka til sentralkomiteen. Men da jeg snakka med han litt seinere, gjorde han kuvending og glemte det han hadde skrevet. Deretter tenkte han seg om, og neste dag sa han at han hadde skrevet noe der han innrømte feila sine. Jeg fortalte han at til tross for det kunne han trekke tilbake den erklæringa dersom han nekta for feila sine nå. Men det gjorde han ikke. Seinere, på det andre plenumsmøtet, uttrykte vi håp om at han ville snakke om feila sine, men i stedet unngikk han emnet og øste ut ros til oss. Vi sa at han kunne kutte ut det der, og heller snakke om de feila som han, Wang Ming, hadde gjort, men det ville han ikke høre på. Han lovte å skrive en sjølkritikk etter møtet. Men seinere sa han at han var blitt sjuk og ute av stand til å gjøre mentalt arbeid. Så snart han satte i gang med å skrive, kom sjukdommen tilbake. Kanskje var dette noe han kokte ihop, det er vanskelig å si. Han har følt seg uvel og vil ikke bli i stand til å være på kongressen. Skal vi velge han? Og kamerat Li Li-san også? Flere kamerater er villige til å tilgi Li Li-san, mens det er færre som er villige til å tilgi Wang Ming. Som kamerat Teng Hsiao-ping slo fast: Å velge dem vil ha samme

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

betydning som valget av dem hadde på den sjuende kongressen. På den kongressen var mange utsendinger uvillige til å velge dem (ikke bare Wang Ming, men en god del andre kamerater også). På den tida sa vi at vi ville gjøre en feil dersom vi valgte en slik politikk. Hvorfor ville vi ha gjort en feil dersom vi ikke hadde valgt dem som hadde gjort feil? Fordi det ville ha betydd at vi fulgte deres eksempel. Framgangsmåten deres var å forkaste alle som var blitt stempla av dem som opportunister, uansett om de virkelig hadde gjort feil eller ikke. Dersom vi hadde fulgt denne framgangsmåten, ville vi ha fulgt linja deres, Wang Ming-linja eller Li Li-san-linja. Vi skal ikke gjøre noe slikt. Ikke under noen omstendighet vil vi følge linja til Wang Ming eller Li Li-san. De forholda innad i partiet som de dyrka var slik at de avviste uten unntak alle som hadde gjort feil og som hadde ført kamper mot dem, eller fordømt dem som opportunister. Disse folka kalte seg sjøl for 100 prosent bolsjeviker, bare for seinere å vise seg å være 100 prosent opportunister. På den andre sida er det dem av oss som de en gang stempla som «opportunister», som har et visst grep om marxismen.

Kjernen i denne saka er at disse folka ikke bare er noen få isolerte enkeltpersoner, men de representerer en vesentlig del av småborgerskapet. Kina er et land med et enormt småborgerskap. En stor del av småborgerskapet vakler. Det er opplagt for alle at de velstående mellombøndene for eksempel alltid vakler og ikke er besluttsomme i noen revolusjon. De blir ville når de er opprømte og bøyer hodene i motløshet når de er pessimistiske. Mesteparten av tida er øynene deres klistra til den dyrebare lille eiendommen som de har, som ikke består av mer enn ett eller to trekkdyr, ei vogn og ett dusin mou jord. De er leda av vurderinger om tap og vinning, og de er svært ivrige etter ikke å miste det de eier. De skiller seg fra fattigbøndene. Fattigbøndene utgjør 50 prosent av befolkninga på landsbygda i Nord-Kina og 70 prosent i sør. Når det gjelder klassesammensetninga, består partiet vårt i hovedsak av arbeidere og fattigbønder, det vil si proletariatet og halvproletariatet. Halvproletariatet er også småborgere, men de er mye støere enn mellombøndene. Partiet vårt har også sluppet inn mange intellektuelle i rekkene sine, og av de mer enn ti millioner medlemmene våre, utgjør de intellektuelle fra høyere, mellomliggende og lavere nivåer, til sammen om lag en million. Det ville ikke være riktig å si at de representerer imperialismen, eller at de representerer godseierklassen, byråkratkapitalistklassen eller det nasjonale borgerskapet. Det ville være mer

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

treffende å klassifisere dem som småborgere. Hvilken del av småborgerskapet representerer de i hovedsak? De representerer den delen av småborgerskapet i byene og på landsbygda som har mest produksjonsmidler, for eksempel de velstående mellombøndene. De intellektuelle blant partimedlemmene våre «frykter drakene foran og tigrene bak». De vakler hele tida og er plaga av ganske mye subjektivisme og ikke så lite sekterisme. Hva innebærer det at vi velger disse to personene som representerer linjene til Wang Ming og Li Li-san? Det innebærer at vi behandler dem som har gjort ideologiske feil forskjellig fra dem som er kontrarevolusjonære og splittelsesmakere (folk som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao, Kao Kang og Jao Shu-shih). Wang Ming og Li Li-san proklamerte subjektivismen og sekterismen sin åpent og med brask og bram, i det de prøvde å overvelde folk med de politiske programmene sine. Wang Ming hadde i likhet med Li Li-san sitt eget politiske program. Sjølsagt hadde også Chen Tu-hsiu sitt eget politiske program, men han gikk fram som Trotski, arbeidde for en splittelse, og fortsatte virksomheten sin mot partiet utafra. Chang Kuo-tao dreiv med sammensvergelser og splittelsesmakeri, og gikk til slutt over til Kuomintang. Derfor er spørsmålet om Wang Ming og Li Li-san ikke bare et spørsmål om to enkeltpersoner. Det som er viktig her er at det fins underliggende samfunnsmessige årsaker. Et av utslaga i partiet vårt er at temmelig mange medlemmer har tendens til å vakle i kritiske øyeblikk. Disse vaklende elementene er opportunistiske. Det vil si at slike folk gjør en ting dersom de kan få noe ut av det, og skifter over til noe annet dersom de tjener på det. De har ingen bestemte prinsipper, ingen bestemte regler for hvordan de skal oppføre seg og ingen bestemt orientering. De går den vegen i dag, og den i morgen. Wang Ming er for eksempel akkurat slik. Først var han ekstremt «venstre», og seinere blei han ekstremt høyre.

På den sjuende kongressen overbeviste vi mange kamerater og Wang Ming og Li Li-san blei valgt. Har vi lidd noe tap på grunn av det i de elleve åra sia da? Nei, ikke i det hele tatt. Vi mislyktes ikke i revolusjonen vår, og seieren vår blei heller ikke forsinka noen måneder bare fordi vi valgte Wang Ming og Li Li-san.

Betyr valget av dem ei oppmuntring for folk som har gjort feil? «Nå, da folk som har gjort feil er i sentralkomiteen, la oss gjøre feil alle sammen, så vil vi også få en sjanse til å bli valgt!» Vil dette skje? Nei, det vil det ikke. Bare se, ikke en av de om lag sytti medlemmene i sen-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tralkomiteen har anstrengt seg for å gjøre noen få feil for å bli gjenvalgt. Og når det gjelder dem som ikke er medlemmer av sentralkomiteen, enten de slutta seg til revolusjonen før, i eller etter året 1938, vil de følge eksemplet til Wang Ming og Li Li-san og lage to nye linjer, i alt blir det fire linjer, bare for å bli valgt til sentralkomiteen? Nei, det vil de ikke, ingen vil gjøre det. Tvertom, kameratene våre vil bli klokere ved å trekke lærdommer av feila deres.

Så har vi et punkt til. Tidligere hørte en slikt snakk som «det er bedre å slutte seg til revolusjonen seint enn tidlig, eller enda bedre, ikke slutt deg til revolusjonen i det hele tatt». Vil valget av Wang Ming og Li Li-san nå skape det inntrykket i partiet at det er bedre å ta feil enn å ha rett, at det er bedre å gjøre store feil enn små? Dersom Wang Ming og Li Li-san, som har gjort feil med omsyn til partilinja, nå blir valgt til sentralkomiteen, så vil kamerater som har bevist at de har ei riktig linje eller bare har gjort små feil, måtte avgi to plasser til dem. Er ikke denne ordninga den mest urettferdige i verden? Sett i det lyset, er det avgjort urettferdig. Dere skjønner, de som har bevist at de har ei riktig linje eller bare har gjort små feil, må gi plass for dem som har gjort store feil. Dette er åpenbart urettferdig, det fins overhodet ikke noen rettferdighet i det. Dersom en sammenlikner på denne måten, må en erkjenne at det er bedre å ta feil enn å ha rett, bedre å gjøre store feil enn små. Men sett fra en annen synsvinkel, stiller saka seg annerledes. Feila deres med omsyn til partilinja er kjent over hele landet og i hele verden, og den kjensgjerninga at feila deres er så godt kjent er nettopp grunnen til å velge dem. Hva kan dere gjøre med det? De er godt kjent, mens dere som ikke har gjort noen feil eller bare har gjort små feil, ikke har et så stort ry som dem. I et land som vårt, med et svært småborgerskap, er slike folk det vanlige. Dersom vi velger dem, vil mange mennesker si: «Kommunistpartiet fortsetter å vise tålmodighet med dem og er villige til å gi to plasser til dem i håp om at de vil forbedre seg.» Om de vil forbedre seg eller ikke, er et annet spørsmål som er likegyldig ettersom det gjelder bare disse to. Poenget er at i samfunnet vårt er småborgerskapet tallrikt, at det i partiet vårt er mange vaklende elementer av småborgerlig opphav, og at det er mange slike vaklende elementer blant de intellektuelle. Alle sammen ønsker å se hvordan det går med disse prøvesakene. Når de ser at disse to vanlige typene fortsatt er der, vil de føle seg vel tilpass, vil sove godt og være fornøyde. Hvis dere river dem ned, kan de få panikk. Derfor er det ikke spørsmål om Wang Ming og Li Li-san vil forbedre

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

seg, det spiller ikke særlig stor rolle. Det som betyr noe er at de millionene partimedlemmer som kommer fra småborgerskapet, som er tilbøyelige til å vakle, og særlig de intellektuelle, følger med i hva for ei holdning vi tar til Wang Ming og Li Li-san. Dette er som behandlinga vår av rikbøndene under jordbruksreformen. Da vi lot rikbøndene være i fred, var mellombøndene rolige. Dersom vi inntar den samme holdninga til disse to mennene på den åttende kongressen som vi gjorde på den sjuende, så vil partiet vårt ha noe å vinne på det, noe å dra fordeler av. Det vil si at oppgava med å omskolere massene fra småborgerskapet over hele landet vil bli lettere. Dette vil også ha innvirkning i verden. Få land, eller en kan si ingen, inntar den holdninga vi tar overfor personer som har gjort feil.

Det forberedende møtet for kongressen vil bare vare om lag i fjorten dager fra i dag, men dersom vi tar skikkelige tiltak, er det fullt mulig å gjøre et godt arbeid med forberedelsene. Vi er sikre på at kongressen vil bli vellykka og at utsendingene med sitt politiske nivå vil sikre dette. Men vi må alle være samvittighetsfulle og gjøre vårt absolutt beste.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOEN ERFARINGER FRA HISTORIA TIL PARTIET VÅRT

25. september 1956

USA-imperialismen er deres motstander, såvel som vår, og motstanderen til verdens folk. Det er vanskeligere for USA-imperialismen å blande seg i våre saker enn i deres. En ting er at De forente stater ligger langt unna oss. Men USA-imperialismen har nådd svært langt ut, til vårt Taiwan, til Japan, Sør-Korea, Sør-Vietnam, Filippinene og så videre. De forente stater har stasjonert troppene sine i Storbritannia, Frankrike, Italia, Island og Vest-Tyskland og har oppretta militærbaser i Nord-Afrika, i Midt-Østen og i det nære Østen. Den har nådd ut til alle verdenshjørner. Den er en verdensomspennende imperialisme. Folka i alle land drar lærdommer av dens dårlige eksempel. Verdens folk bør samle seg og hjelpe hverandre med å kappe følehorna av USA-imperialismen samme hvor de strekker seg ut. Hver gang vi kapper av ett av følehorna til USA-imperialismen, blir vi litt mindre urolige.

Før i tida var Kina også undertrykt av imperialisme og føydalisme så våre og deres forhold er ganske like. Ei stor jordbruksbefolkning og eksistensen av føydale krefter er ulemper for et land, men fordeler for en revolusjon leda av proletariatet, fordi de forsyner oss med en brei alliert i bøndene. Føydalismen var sterk i Russland før Oktober-revolusjonen, og bolsjevikpartiet vant seier i revolusjonen med støtte fra bondemassene. Dette var i enda sterkere grad tilfelle i Kina. Landet vårt er et jordbruksland, med over fem hundre millioner mennesker bosatt på landsbygda. Tidligere stolte vi hovedsakelig på bøndene i kampen. Også i dag er det fordi bøndene har organisert seg og jordbruket har

---

Del av en samtale med representanter fra noen latinamerikanske kommunistpartier.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

blitt kooperativt, at byborgerskapet vårt raskt har underkasta seg sosialistisk omforming. Derfor er partiets arbeid blant bøndene av livsviktig betydning.

Jeg mener at i land der føydalismen er sterk, bør proletariatets politiske parti dra ut på landsbygda og oppsøke bøndene. Når intellektuelle drar ut på landsbygda for å oppsøke bøndene, kan de ikke vinne tillit blant dem uten at de har den rette innstillinga. Intellektuelle i byene veit lite om saker som angår landsbygda og om bondepsykologi, og de kan aldri løse bøndenes problemer på en helt riktig måte. Etter vår erfaring kan vi bare vinne seier etter lang tid og etter at vi virkelig har blitt ett med bøndene og overbevist dem om at vi kjemper for deres interesser. Ikke innbill dere at bøndene vil stole på oss med en gang. Ikke vent at de skal stole på oss fra det øyeblikket vi har gitt dem litt hjelp.

Bøndene er proletariatets viktigste forbundsfelle. I begynnelsen innså heller ikke partiet vårt hvor viktig det var å arbeide blant bøndene, og prioriterte arbeid i byene først og arbeid på landsbygda som nummer to. For meg ser det ut som om partiene i noen asiatiske land, som India og Indonesia, ikke har gjort særlig bra arbeid på landsbygda.

Til å begynne med lyktes ikke partiet vårt i arbeidet det dreiv blant bøndene. De intellektuelle hadde ei spesiell holdning til dem, ei intellektuell holdning. Derfor var de uvillige til å dra ut på landsbygda. De så ned på landsbygda. Bøndene på si side så skeivt til de intellektuelle. Dessuten hadde partiet vårt ennå ikke funnet måten å forstå landsbygda på. Da vi seinere dro dit igjen, fant vi den, analyserte de forskjellige klassene i jordbruksområdene og fikk forståelse for bøndenes revolusjonære krav.

I den første perioden hadde vi ikke klare ideer om landsbygda. Under den høyreopportunistiske linja til Chen Tu-hsiu blei bøndene, vår viktigste forbundsfelle, prisgitt. Mange av kameratene våre så snarere på landsbygda som ei flate enn som et tredimensjonalt legeme, det vil si at de ikke visste hvordan de skulle se på landsbygda ut fra klassesynspunktet. Først etter at de hadde forstått litt marxisme, begynte de å bruke klassesynspunktet når de så på landsbygda. Landsbygda viste seg å ikke være ei flate, men lagdelt i de rike, de fattige og de svært fattige, i landarbeidere, fattigbønder, mellombønder, rikbønder og godseiere. I denne perioden studerte jeg landsbygda og åpna bondebevegelsesinstitutter som fungerte i flere semestre. Sjøl om jeg kunne en del marxisme, hadde jeg ikke noen djup forståelse av landsbygda.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

I den andre perioden måtte vi takke vår gode lærer Chiang Kai-shek. Han dreiv oss ut på landsbygda. Dette var en lang periode, en med ti års borgerkrig der vi sloss mot han og derfor var nødt til å studere landsbygda. I de første få åra hadde vi fortsatt ikke noen særlig djup forståelse av landsbygda, men seinere blei den bedre og djupere. I løpet av denne perioden forårsaka de tre «venstre»opportunistiske linjene som i rekkefølge blei representert av Chu Chiu-pai, Li Li-san og Wang Ming, store tap for partiet vårt. Særlig framkalte Wang Mings «venstre»opportunistiske linje sammenbrudd i de fleste av partiets baseområder på landsbygda.

Så kom den tredje perioden, perioden med motstandskrigen mot Japan. Da de japanske imperialistene invaderte Kina, holdt vi opp med å slåss mot Kuomintang og sloss mot japansk imperialisme i stedet. På den tida kunne våre kamerater dra åpenlyst til byer i Kuomintang-områder. Wang Ming som tidligere hadde begått feil ved å fremme ei «venstre»opportunistisk linje, begikk nå den feilen å fremme ei høyre-opportunistisk linje. Først hadde han ført ut ultravenstre-politikken til Den kommunistiske internasjonalen, og denne gangen førte han ut en ultrahøyre-politikk. Han var også en av våre gode lærere ved sitt negative eksempel, og det skolerte partiet vårt. Li Li-san var en annen god lærer for oss med sitt negative eksempel. Hovedfeilen til disse to på den tida var dogmatisme, å overføre utenlandske erfaringer mekanisk. Partiet vårt utrydda de feilaktige linjene deres og fant virkelig vegen å gå for å integrere marxismen-leninismens universelle sannhet med de konkrete forholda i Kina. Resultatet av dette var at da Chiang Kai-shek i den fjerde perioden satte i gang en offensiv mot oss, så var det mulig for oss å styrte han og grunnlegge Folkerepublikken Kina.

Den kinesiske revolusjonens erfaring, det vil si å bygge baseområder på landsbygda, omringe byene fra landsbygda og til slutt ta byene, kan kanskje ikke anvendes fullt ut i mange av landa deres, men dere kan likevel ta dem til etterretning. Jeg vil gjerne råde dere til å ikke overføre kinesiske erfaringer mekanisk. Erfaringene til et hvert fremmed land kan tas til etterretning og må ikke bli sett på som dogmer. Marxismen-leninismens universelle sannhet og de konkrete forholda i deres egne land — disse to må smeltes sammen.

Skal dere kunne vinne bøndene og stole på dem, må dere drive undersøkelser i områdene på landsbygda. Metoden er å undersøke en eller flere landsbyer og bruke noen få uker der for å få et klart bilde av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

styrken til klassene, den økonomiske situasjonen, leveforholda osv. på landsbygda. De øverste lederne, som generalsekretæren i partiet, må sjøl gjøre dette arbeidet og lære seg en eller to landsbyer å kjenne. De må prøve å finne tid til det, for det er vel verd anstrengelsen. Sjøl om det er massevis av spurver, er det ikke nødvendig å dissekere hver eneste en. Å dissekere en eller to er nok. Når generalsekretæren i partiet har undersøkt en eller to landsbyer og veit hva som er hva, er han i stand til å hjelpe kameratene sine med å bli kjent med landsbyene og få ei klar forestilling om de konkrete forholda der. For meg ser det ut til at generalsekretærene i partiene i mange land ikke tillegger det å dissekere en eller to «spurver» betydning. Sant nok veit de en del om landsbygda, men kunnskapen deres går ikke særlig djupt, og derfor passer ikke de direktivene de sender ut helt til forholda på landsbygda. På samme måte burde de kameratene som er ansvarlige for de ledende avdelingene i partiet, på sentral-, provins- og fylkesplan, sjøl undersøke en eller to landsbyer, eller dissekere en eller to «spurver». Dette kalles «anatomi».

Det er to måter å gjøre undersøkelser på. Den ene er å se på blomster fra hesteryggen, og den andre er å stige av hesten for å se på dem. Hvis du ser på blomster fra hesteryggen, får du bare et overflatisk inntrykk sia det er så mange av dem. Når dere nå har kommet fra Latin-Amerika til Asia, har dere sett på blomster fra hesteryggen. Det er så mange blomster i deres egne land at det absolutt ikke er nok å kaste et blikk eller to på dem og så dra sin veg. Derfor må den andre måten anvendes, det vil si å stige av hesten og se på blomstene, granske dem nøye og analysere en «blomst», eller dissekere en «spurv».

I land som blir undertrykt av imperialismen er det to slags borgerskap — det nasjonale borgerskapet og kompradorborgerskapet. Fins disse to typene av borgerskap i landa deres? Sannsynligvis ja.

Kompradorborgerskapet er alltid løpegutt for imperialismen og et av angrepsmåla til revolusjonen. Forskjellige grupper av kompradorborgerskapet hører til monopolkapitalistgrupper i forskjellige imperialistiske land som De forente stater, Storbritannia og Frankrike. I kampen mot de ulike kompradorgruppene er det nødvendig å utnytte motsigelsene mellom imperialistland, å ta seg av ei av dem først og slå til mot den som i øyeblikket er hovedfienden. For eksempel besto det kinesiske kompradorborgerskapet før i tida av pro-britiske, pro-amerikanske og pro-japanske grupper. Under motstandskrigen mot Japan utnytta vi motsigelsen mellom Storbritannia og De forente stater

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

på den ene sida og Japan på den andre, ved først å slå ned de japanske angriperne og den kompradorgruppa som var avhengige av dem. Etterpå snudde vi oss for å slå mot de amerikanske og britiske angrepsstyrkene, og for å velte de pro-amerikanske og pro-britiske kompradorgruppene. Godseierklassen består også av forskjellige fraksjoner. De mest reaksjonære godseierne er et fåtall, og de som er patriotiske og går inn for å bekjempe imperialismen, bør ikke slås i hartkorn med dem når vi slår til. Dessuten må vi skille mellom de store og de små godseierne. Ikke slå til mot for mange fiender på en gang, slå til mot noen få. Til og med når det gjelder de store godseierne bør dere bare rette slaga mot en handfull av de mest reaksjonære. Det kan virke svært revolusjonært å slå til mot alle, men i virkeligheten gjør det stor skade.

Det nasjonale borgerskapet er vår motstander. Et ordtak i Kina sier «motstandere møtes alltid». Ei erfaring fra den kinesiske revolusjonen er at det er nødvendig med forsiktighet når en har med det nasjonale borgerskapet å gjøre. Samtidig som det står i motsetning til arbeiderklassen, står det også i motsetning til imperialismen. Ut fra det at hovedoppgava vår er å kjempe mot imperialismen og føydalismen, og at frigjøringa av folket ikke kan komme på tale uten at disse to fiendene blir beseira, må vi med alle midler vinne det nasjonale borgerskapet over til kampen mot imperialismen. Det nasjonale borgerskapet er ikke interessert i å kjempe mot føydalismen, for det har nære forbindelser med godseierklassen. Dessuten undertrykker og utbytter det arbeiderne. Derfor må vi kjempe mot det. Men for å vinne det over, slik at det går sammen med oss i kampen mot imperialismen, må vi vite når vi skal stoppe i kampen, det vil si at kampen må føres på et rettferdig grunnlag, til vår fordel og med tilbakeholdenhet. Vi må med andre ord ha rettferdige grunner for å føre kampen, være sikre på seier, og vise tilbakeholdenhet når vi har oppnådd en passende stor seier. Derfor er det nødvendig å gjøre undersøkelser om forholda på begge sider, blant arbeiderne og blant kapitalistene. Kjenner vi bare arbeiderne og ikke kapitalistene, er vi ikke i stand til å ha samtaler med de sistnevnte. Når det gjelder dette, er det også nødvendig å granske typiske saker, eller å dissekere en eller to «spurver». Begge metodene, å se på blomster fra hesteryggen og å stige av hesten for å se på dem, bør bli brukt.

I hele den historiske perioden med kamp mot imperialisme og føydalisme, må vi vinne det nasjonale borgerskapet over til oss og forene oss med det, slik at det vil stille seg på folkets side mot im-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

perialismen. Sjøl etter at oppgava med å kjempe mot imperialisme og føydalisme i hovedsak er fullført, må vi fortsatt holde på alliansen med det nasjonale borgerskapet i ei viss tid. Det vil vi vinne på når det gjelder å hanskes med imperialistiske angrep, å utvide produksjonen og stabilisere markedet, og også når det gjelder å vinne borgerlige intellektuelle over til oss, og omdanne dem.

Dere har ennå ikke vunnet statsmakta, men forbereder dere på å gripe den. Dere bør bruke en politikk med «både enhet og kamp» overfor det nasjonale borgerskapet. Foren dere med det i den felles kampen mot imperialismen og støtt opp om alle dets anti-imperialistiske ord og handlinger, men før samtidig en nødvendig kamp mot de reaksjonære, arbeiderfiendtlige og anti-kommunistiske orda og handlingene det kommer med. Det er galt å være ensidig. Kamp uten enhet er et «venstre»-avvik, og enhet uten kamp er et høyreavvik. Begge avvika kom fram i partiet vårt og vi høsta bitre erfaringer av dem. Seinere oppsummerte vi disse to formene for erfaring og sia har vi brukt en politikk med «både enhet og kamp», det vil si å kjempe når det er nødvendig og inngå enhet når det er mulig. Målet for kampen er å gå sammen med det nasjonale borgerskapet og vinne seier i kampen mot imperialismen.

I land som blir undertrykt av imperialisme og føydalisme må proletariatets politiske parti heise den nasjonale fana, og det må ha et program for nasjonal enhet som det kan bruke til å forene alle krefter som kan forenes, unntatt imperialismens løpegutter. La hele nasjonen se hvor patriotisk og fredselskende kommunistpartiet er, og hvor høyt det ønsker nasjonal enhet. Dette vil hjelpe til å isolere imperialismen og løpeguttene dens, og også storgodseierklassen og storborgerskapet.

Kommunister må ikke være redde for å gjøre feil. Feil har en dobbel karakter. På den ene sida skader feila partiet og folket. På den andre sida gjør de nytte som gode lærere, de gir både partiet og folket god skolering, og det tjener revolusjonen på. Nederlaget er framgangens mor. Hvordan kan nederlaget være mor til framgangen, hvis det ikke har noen god side? Når det er gjort for mange feil, er det nødt til å bli ei vending. Det er marxisme. «Ting slår over i sin motsetning når de når ytterpunktet sitt.» Når feila hoper seg opp, er ikke lyset langt unna.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TIL MINNE OM DR. SUN YAT-SEN

12. november 1956

La oss hedre vår store revolusjonære forløper, dr. Sun Yat-sen!

Vi hedrer han for den voldsomme kampen han førte mot de kinesiske reformistene i forberedelsesperioden til den demokratiske revolusjonen vår, der han tok en kinesisk revolusjonær demokrats reinhårige standpunkt. I denne kampen var han fanebæreren til Kinas revolusjonære demokrater.

Vi hedrer han for det enestående bidraget han ga til revolusjonen i 1911, da han leda folket i kampen for å styrte monarkiet og grunnlegge republikken.

Vi hedrer han for det enestående bidraget han ga i å utvikle folkets nye tre prinsipper fra folkets gamle tre prinsipper i den første perioden med samarbeid mellom Kuomintang og kommunistpartiet.

Han ga oss mye nyttig i arv på den politiske tenkningas område.

Bortsett fra en handfull reaksjonære er hele folket i det moderne Kina etterfølgere i den revolusjonære saka som dr. Sun Yat-sen via seg til.

Vi har fullført den demokratiske revolusjonen som dr. Sun Yat-sen ikke fikk gjort ferdig, og utvikla den til en sosialistisk revolusjon. Vi står nå midt oppe i denne revolusjonen.

Tingene går alltid framover. Det er bare førtifem år sia revolusjonen i 1911, men Kinas utseende har endra seg totalt. Om nye førtifem år, det vil si i år 2001 ved begynnelsen av det 21. århundret, kommer Kina til å ha gjennomgått ei enda større forandring. Det vil ha blitt et mektig, industrialisert sosialistisk land. Og det er som det skal være. Kina er et land med et flatemål på 9 600 000 kvadratkilometer og ei befolkning på

Artikkel til minne om dr. Sun Yat-sens nittiende fødselsdag.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

600 millioner, og det bør gi et større bidrag til menneskeheten. Men i fortida var Kinas bidrag i lang tid alt for lite. Dette er vi lei for.

Vi bør likevel være beskjedne — ikke bare nå, men førtifem år fram i tida, ja, for all framtid. I internasjonale forhold må det kinesiske folket besluttsomt, grundig, helt og fullt kvitte seg med stormaktssjåvinisme.

Dr. Sun var en beskjeden mann. Jeg hørte han tale ved mange anledninger og blei imponert over karakterstyrken hans. Jeg skjønte på den måten han anstrengte seg med studiene både av Kinas fortid og nåtid og av fremmede land, deriblant Sovjetunionen, at han var en mann med et mottakelig sinn.

Han arbeidde helhjerta for omforminga av Kina og ga hele livet sitt til saka. Om han kan det med rette sies at han ga sitt beste, alt han hadde til hjertet hans slutta å slå.

Som mange store skikkelser i historia som sto i forgrunnen og leda begivenhetenes gang, hadde også dr. Sun sine feil. Disse feila må forklares i lys av de historiske forholda slik at folk kan forstå dem. Vi må ikke være for kritiske mot forløperne våre.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TALE PÅ DET ANDRE PLENUMSMØTET I KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS ÅTTENDE SENTRALKOMITE

15. november, 1956

Jeg skal snakke om fire spørsmål: økonomien, den internasjonale situasjonen, forbindelsene mellom Kina og Sovjetunionen og spørsmålet om det store og det lille demokratiet.

I

Vi må foreta en omfattende analyse av et problem før det kan bli skikkelig løst. Om vi skal gå framover eller bakover, om vi skal stige av eller på hesten, må samsvare med dialektikken. I denne verden er det alltid saker der det gjelder om å stige av eller på hesten, om å gå framover eller bakover. Hvordan er det mulig å ri hele dagen uten å stige av? Når vi går, beveger alltid føttene våre seg framover en etter en, ikke begge på en gang. Den ene foten beveger seg framover når vi tar et skritt og den andre blir igjen bak, og når vi tar det neste skrittet beveger den siste seg framover og den andre blir tilbake. På film ser vi at figurene stadig er i bevegelse på lerretet, men ser vi på filmremsa, ser vi at alle sammen er urørlige på hvert bilde. I artikkelen «Under himmelen» i *Chuang Tzu* står det: «Skyggen til en fugl som flyr beveger seg ikke.» Alle ting er på en gang både i bevegelse og ikke i bevegelse — sånn er dialektikken i vår verden. Rein ubevegelighet fins ikke, og det gjør heller ikke rein bevegelse. Bevegelse er absolutt mens ro er midlertidig og betinga.

Planøkonomien vår er på samme tid både i likevekt og i ulikevekt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Likevekt er midlertidig og betinga. Etter at det midlertidig er oppretta likevekt, skjer det forandringer. Likevekt i det første halvåret vil bli til ulikevekt i det andre. Likevekt i år vil endre seg til ulikevekt neste år. Det er umulig å ha likevekt hele tida uten at den blir forstyrra. Vi marxister mener at ulikevekt, motsigelse, kamp og utvikling er absolutte, mens likevekt og ro er relative. Relativ betyr midlertidig, betinga. Ut fra dette synspunktet, går da økonomien vår framover eller bakover? Vi bør fortelle kadrene og massene at den går både framover og bakover, men i hovedsak framover — ikke i ei rett linje, men i bølger. Sjøl om vi noen ganger stiger av hesten, stiger vi som regel oftere på den. Fremmer partikomiteene våre på alle plan, de ulike sentrale departementene, og regjeringene på alle plan framskritt eller fremmer de tilbakeskritt? Grunnleggende sett fremmer de framskritt. Samfunnet går alltid framover, for å gå framover, å utvikle seg, er hovedtendensen.

Er den første femårsplanen riktig? Jeg støtter den oppfatninga at den er riktig i det vesentlige, slik de fire første åra av gjennomføringa av den klart har vist. Sant nok har det vært feil, men det er neppe til å unngå, sia vi mangler erfaringer. Kommer vi fortsatt til å gjøre feil i framtida når vi har fått erfaringer fra mange femårsplaner? Ja, det kommer vi til å gjøre. En kan aldri skaffe seg nok erfaringer. Kommer det til å bli mulig å ikke gjøre noen feil i planlegginga om ti tusen år? Det som skjer om ti tusen år vil ikke være vår sak lenger, men en ting er sikkert, sjøl da vil det bli gjort feil. Unge folk kommer til å gjøre feil, men hva med de eldre? Konfucius sa at alt han gjorde når han var blitt sytti år gammel, ville være i overensstemmelse med en objektiv lov.[1] Men jeg trur ikke på det, han bare skrøt. Noen av de byggeprosjekta som ligger over normen i den første femårsplanen vår har blitt planlagt for oss av Sovjetunionen, men de fleste av dem har vi planlagt sjøl. Trur dere at kineserne er udugelige? Å, vi er dyktige også. Men vi må innrømme at vi ikke er så dyktige ennå, for noen av prosjektene kan vi ennå ikke planlegge sjøl. I de siste par åra har det vært et problem i oppbygginga. Som noen kamerater sier det, har vi bare vendt oppmerksomheten vår mot «beina» og svært lite mot «kjøttet». Fabrikkbygninger er blitt reist og maskiner og annet utstyr er blitt installert, uten at det kommunale byggearbeidet og de servicetiltaka som hører til er blitt satt i gang, og det kommer til å bli et stort problem i framtida. Etter mitt syn kommer vi ikke til å merke virkningene av dette i løpet av den første femårsplanen, men i løpet av den andre eller kanskje den tredje. Når det gjelder spørsmålet om den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

første femårsplanen er riktig, så kan vi trekke en delvis konklusjon nå og en til neste år, men jeg trur at den fullstendige konklusjonen må vente til siste fase i den andre femårsplanen. Det er umulig å unngå en viss grad av subjektivisme i planlegginga. Å gjøre noen få feil er ikke så ille. Både framganger og feil har en dobbel karakter. Framganger oppmuntrer folk, men har samtidig en tendens til å fordreie hodet på dem. Feil gjør folk nedtrykte og skaper bekymring, derfor er de en fiende, men de er på samme tid en god læremester. Alt i alt har det ikke blitt oppdaga noe alvorlig eller grunnleggende galt i den første fremårsplanen til nå.

Vi må verne om entusiasmen til kadrene og massene, og ikke helle kaldt vann over dem. En gang helte noen folk kaldt vann over den sosialistiske omforminga av jordbruket, og da fantes det så å si en «komite for å fremme tilbakeskritt». Vi pekte seinere på at det ikke var riktig å helle kaldt vann over, derfor slo vi tilbake med en komite for å fremme framskritt. Den sosialistiske omforminga av eiendomsforholda skulle ifølge den opprinnelige planen være gjennomført i det vesentlige i løpet av atten år, men med denne støtta har den fått mye større fart på seg. Utkastet til program for å utvikle jordbruket fastsetter at jordbrukskooperasjon på et høyere trinn skal være fullført i 1958, og nå ser det ut til at vi kan nå dette målet i vinter eller til neste vår. Det kan komme til å bli ganske mange brister i denne prosessen, men det er bedre enn den komiteen for å fremme tilbakeskritt. Bøndene er fornøyde og jordbruksproduksjonen har økt. Hadde det ikke vært for denne kooperative omforminga, kunne ikke kornproduksjonen ha økt med over 20 000 millioner kattier i år på tross av alvorlige naturkatastrofer. I de områdene som er ramma sørger eksistensen av kooperativer for at hjelpearbeidet blir støtta av produksjonen. Feila til kadrene og massene og våre egne feil må kritiseres ut fra den forutsetninga at entusiasmen deres skal vernes, og dermed får de et kraftig puff framover. Når massene vil ha gjort noe som det er umulig å gjøre i øyeblikket, bør sakene forklares tydelig for dem, og det er det sjølsagt mulig å gjøre.

Før det årlige statsbudsjettet blir fastlagt, bør det være tre diskusjonsrunder. Det betyr at kameratene i sentralkomiteen vår og andre kamerater som har med saka å gjøre, bør gjennomføre tre møter for å diskutere den og ta avgjørelsen. Dette vil gjøre oss alle sammen i stand til å forstå innholdet i budsjettet. Ellers ville de ansvarlige kameratene alltid kjenne best til det, og vi for vår del ville bare rekke opp handa.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Men veit vi nå ikke noe om innholdet? Jeg vil si både ja og nei, vi veit ikke særlig mye om det. Kan en si at dere vil få svært god kjennskap til innholdet med denne metoden, ved å ta avgjørelsen etter tre diskusjonsrunder? Sannsynligvis ikke, og det vil fortsatt være ei kløft mellom oss og de ansvarlige kameratene. De er som operasangere på scenen, de kan synge. Vi er som publikum, vi kan ikke synge. Men går vi ofte nok i operaen, bli vi i stand til å skjelne mer eller mindre riktig mellom gode og dårlige sangere. Når alt kommer til alt er det opp til publikum å dømme om det sangeren framfører. Og det er med deres hjelp at sangeren retter opp feila sine. På dette punktet er publikum overlegent. En opera kan fortsette å bli vist hvis folk vil se den om og om igjen. Operaer som folk ikke liker noe særlig, må en forandre på. Derfor er det en motsigelse mellom eksperter og ikke-eksperter innafor sentralkomiteen vår. Både eksperter og ikke-eksperter har sine sterke sider. Ikke-eksperter kan skjelne mellom riktig og galt.

I rapporten om statsbudsjettet for 1956 blei uttrykket «betryggende pålitelig» brukt, og jeg foreslår at det fra nå av blir endra til «fullt ut pålitelig». På møtet om spørsmålet om de intellektuelle, som blei holdt i januar i år, brukte jeg uttrykket «fullt ut pålitelig». «Betryggende» og «pålitelig» står for det samme. Å bruke «betryggende» til å bestemme «pålitelig» legger ikke noe til og angir ingen egenskap. Et bestemmelsesord er noe som både beskriver og angir en egenskap. Å si at noe er «fullt ut pålitelig» er å bestemme graden av pålitelighet, det betyr at noe ikke bare er stort sett pålitelig, men pålitelig fullt ut. Det er ikke lett å gjøre ting fullt ut pålitelige. Alle sa at budsjettet var pålitelig da det blei vedtatt på den nasjonale folkekongressen i juni. Nå ser det ut til at en del av budsjettet, mindre enn 10 prosent, ikke er pålitelig, fordi noen av postene ikke har fått høy nok prioritet og andre er blitt tildelt for mye penger. Så i framtida må vi rette oppmerksomhet mot prioriteringa av postene i budsjettet. Om prioriteringa er riktig eller ikke, krever oppmerksomhet fra ekspertene, men det krever også oppmerksomhet fra oss og særlig fra kameratene på provinsplan. Sjølsagt bør alle rette oppmerksomheten mot dette spørsmålet.

Både vi og sekretærene i partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene, bør gi oss i kast med finansspørsmål og planlegging. Tidligere var det noen kamerater som ikke tok dette alvorlig. Kamerater, jeg vil gjerne vende oppmerksomheten deres mot spørsmåla om korn, flesk, egg, grønnsaker og så videre, fordi de byr på

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

et ganske stort problem. Sia sist vinter har innsatsen vært konsentrert om korn, på bekostning av attåtproduksjon og produksjon til industriformål. Nå er dette avviket retta opp, og kreftene er vendt mot disse områdene. Bøndene har blitt svært interessert i attåtproduksjon og produksjon til industriformål på bekostning av korn, særlig fordi det er faste prisforhold mellom korn og tjue eller tretti andre poster som bomull, matolje, griser og tobakk. Skeiv vekt først på korn og så på attåtproduksjon og produksjon til industriformål. Lave kornpriser skader bøndene. Når dere nå har satt så lave kornpriser, vil bøndene rett og slett slutte å dyrke det. Dette problemet fortjener nøye oppmerksomhet.

Vi må bygge landet med flid og nøysomhet, bekjempe råflotthet og sløsing, oppmuntre hardt arbeid og enkelt levesett og dele gleder og sorger med massene. Noen kamerater har foreslått at fabrikkdirektører og ledere for skoler og høyskoler kanskje skulle bo i skur, og jeg synes at dette er en god ide, særlig i vanskelige tider. Da vi kryssa sumplandet under den lange marsjen, fantes det ikke noen hus i det hele tatt. Vi bare sov der vi kunne, og det gjorde øverstkommanderende Chu Teh også da han gikk gjennom sumplandet i førti dager. Vi kom igjennom alle sammen. Troppene våre hadde ikke mat, og spiste barken og løvet fra trærne. Før i tida delte vi lykke og lidelse med folket, hvorfor kan vi ikke gjøre det nå? Så lenge vi fortsetter å gjøre det, kommer vi ikke til å fjerne oss fra massene.

Vi må vende oppmerksomheten mot avisene. Der det blir utgitt aviser, bør sentralkomiteen og partikomiteene på alle plan se på avisdrift som et svært viktig spørsmål. Sia begynnelsen av året har pressa bragt ensidig og urealistisk propaganda for å bedre folkets levekår, men det har blitt skrevet svært lite om å bygge landet med flid og nøysomhet, å bekjempe råflotthet og sløsing og å oppmuntre hardt arbeid og enkelt levesett og dele gleder og sorger med massene. Dette bør fra nå av stå i brennpunktet for propagandaen vår i pressa. Det radiostasjonene kringkaster, kommer sannsynligvis også fra avisene. Derfor er det nødvendig å innkalle møter med reportere, avisredaksjoner og radiopersonale, for å utveksle syn med dem og fortelle dem om de ledende prinsippene for propagandaen vår.

Her vil jeg komme inn på et annet spørsmål, nemlig spørsmålet om å undertrykke kontrarevolusjonære. Bør en drepe de lokale tyrannene og de onde lavadelsmennene, despotene og de kontrarevolusjonære som

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

har gjort seg skyldige i avskyelige forbrytelser? Ja, det bør en gjøre. Noen kjente demokratiske personer sier at det er galt å henrette dem, og vi sier det er bra — vi synger i forskjellige tonearter, det er det hele. Denne melodien kan vi aldri synge samstemt med de kjente demokratiske personene. De vi henretta var «små Chiang Kai-shek'er». Når det gjelder «store Chiang Kai-shek'er» som keiser Pu Yi, Wang Yao-wu og Tu Yu-ming, så vil vi ikke henrette noen av dem. Men hvis de «små Chiang Kai-shek'ene» ikke hadde blitt rydda unna, hadde det blitt «jordskjelv» under føttene på oss hver dag, produktivkreftene ville ikke blitt frigjort og arbeiderklassen ville ikke blitt frigjort. Produktivkreftene består av to faktorer, arbeidere og verktøy. Det arbeidende folket ville bli ulykkelig hvis vi ikke undertrykte kontrarevolusjonære. Det ville oksene og hakkene også bli, og til og med jorda ville være utilpass fordi bøndene som bruker oksene, hakkene og jorda ville være ulykkelige. Derfor må noen kontrarevolusjonære bli henretta, noen arrestert, og atter andre satt under offentlig overvåking.

II

I det store og hele er den internasjonale situasjonen bra. Det fins noen få imperialistiske makter, men hva så? Sjøl noen dusin flere hadde ikke vært noe å bli redd for.

Nå har det blitt bråk i to områder, i Øst-Europa og i Midt-Østen. Det har vært uroligheter i Polen og Ungarn[2] og Storbritannia og Frankrike har satt i gang et væpna angrep mot Egypt. Jeg mener at disse dårlige tingene er bra ting også. For en marxist har en dårlig ting en dobbel karakter. På den ene sida er den dårlig og på den andre sida bra. Når folk ser ordet «dårlig» foran ordet «ting», trur mange at den ikke er noe annet enn dårlig. Men vi sier at den har ei side til, det vil si at en dårlig ting på samme tid er en bra ting, og det er det som menes med at «nederlag er framgangens mor». Hvert nederlag, hver tilbakegang eller hver feil kan lede til gode resultater under bestemte forhold. Ettersom det er brann i Polen og Ungarn, vil den før eller seinere bryte ut i lys lue. Er det best å la brannen bryte ut eller er det bedre å ikke la den bryte ut? Det går ikke an å pakke en brann inn i papir. Når det nå har brutt ut branner, er det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

helt i orden. På denne måten har en hel del kontrarevolusjonære i Ungarn avslørt seg sjøl. Ungarn-episoden har skolert det ungarske folket og samtidig en del kamerater i Sovjetunionen så vel som oss kinesiske kamerater. Det var litt av et sjokk da Beria blei avslørt. Hvordan kan et sosialistisk land skape en Beria? Enda et stort sjokk kom da Kao Kang blei avslørt. Det er nettopp gjennom sånne hendinger at vi lærer. De ligger i tingenes natur og vil alltid skje.

Vil det fortsatt bli revolusjoner i framtida når alle imperialistene i verden er styrta og klassene er avskaffa? Hva mener dere? Sånn som jeg ser det, vil det fortsatt være behov for revolusjon. Fortsatt vil samfunnssystemet ha behov for forandring og ordet «revolusjon» vil fortsatt være i bruk. Sjølsagt vil ikke revolusjoner være av samme karakter da som revolusjoner i klassekampens tidsalder. Men det kommer fortsatt til å være motsigelser mellom produksjonsforholda og produktivkreftene, mellom overbygninga og den økonomiske basisen. Når produksjonsforholda blir uegna, må de styrtes. Hvis overbygninga (medrekna ideologi og folkemening) beskytter den sorten produksjonsforhold som folket misliker, så vil de omforme den. Overbygninga sjøl danner samfunnsmessige forhold av et annet slag. Den hviler på den økonomiske basisen. Med den økonomiske basisen mener vi produksjonsforholda, hovedsakelig eiendomsforholda. Den mest revolusjonære faktoren er produktivkreftene. Når produktivkreftene har utvikla seg, er det nødt til å bli en revolusjon. Produktivkreftene består av to faktorer: Den ene er mennesket og den andre er verktøy. Verktøy er laga av mennesker. Når verktøy krever revolusjon, vil de tale gjennom mennesker, gjennom arbeidere som vil ødelegge de gamle produksjonsforholda og de gamle samfunnsforholda. «En herre bruker munnen og ikke nevene,» og det beste er å diskutere sakene. Men når diskusjonene går upåakta hen, må våpna snakke. Hva om det ikke fins noen våpen? Arbeiderne har verktøy i hendene, og de som ikke har, kan bruke steiner. Og fins det ikke steiner heller, så har en alltids de to nevene sine.

Statsorganene våre er organer for proletariatets diktatur. Ta domstolene for eksempel. Domstolenes oppgave er å ta seg av kontrarevolusjonære, men det er ikke alt, for de må ordne opp i tallrike uenigheter blant folket. Det ser ut til at det fortsatt vil være nødvendig med domstoler om ti tusen år. For når klassene er avskaffa, vil det fortsatt være motsigelser mellom de framskredne og de tilbakeliggende, det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vil fortsatt være kamp og slåssing blant folk, og det vil fortsatt være alle slags uroligheter. For et rot det ville bli uten en domstol! Men da vil kampene være av en annen karakter, forskjellig fra klassekamp. Domstolen vil også være av en annen karakter. Overbygninga kan også da komme på villspor. For eksempel kan folk som oss gjøre feil, tape i kamp og bli avsatt, slik at en Gomulka kan komme til makta eller en Jao Shu-shih kan få støtte. Mener dere at sånne ting ikke vil skje? Det trur jeg de vil, sjøl tusen eller ti tusen år fram i tida.

III

Alt i verden er en enhet av motsetninger. Med enhet av motsetninger mener vi enheten av motsatte ting som er forskjellige av karakter. Vann er for eksempel en kombinasjon av to elementer, hydrogen og oksygen. Hvis det bare fantes hydrogen og ikke noe oksygen eller omvendt, så kunne det ikke danne seg vann. Over en million sammensetninger har visstnok allerede fått navn, og ingen veit hvor mange som ennå ikke har fått det. Alle sammensetninger er enheter av motsetninger som er av forskjellig karakter. Slik er det i samfunnet også. Forholdet mellom de sentrale og lokale myndighetene og mellom ett departementet og et annet er enheter av motsetninger.

Forholdet mellom to land er også en enhet av motsetninger. Både Kina og Sovjetunionen er sosialistiske land. Er det forskjeller mellom dem? Ja, det er det. De to landa er forskjellige i nasjonalitet. Det har gått trettini år sia Oktoberrevolusjonen, mens det bare er sju år sia vi vant statsmakta over hele landet. Når det gjelder de tingene hver av oss har gjort, er de forskjellige på mange måter. For eksempel har vår kollektivisering av jordbruket i motsetning til deres gått gjennom flere stadier, politikken vår overfor kapitalistene er forskjellig fra deres, og det er også markedsprispolitikken vår, den måten vi behandler forholdet mellom jordbruk og lettindustri på den ene sida og tungindustri på den andre, og militærsystemet og partisystemet vårt. Vi har sagt til dem: Vi er uenige i noen av de tingene dere har gjort, og vi liker heller ikke enkelte av de måtene dere behandler saker på.

Noen kamerater tar ganske enkelt ikke hensyn til dialektikken og analyserer ikke. De sier at alt sovjetisk er bra, og overfører det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

mekanisk. I virkeligheten trenger alle ting å bli analysert, enten de er kinesiske eller utenlandske, og noen er bra og andre dårlige. Dette gjelder arbeidet i hver enkelt provins. I hver enkelt provins er det både gode resultater og mangler. Og det gjelder også hver eneste en av oss, for vi har alle sammen ikke bare ei, men to sider, sterke punkter og svake punkter. Læra om at alt bare har ei side har eksistert helt sia oldtida, og det har også læra om at alt har to sider. De er kjent som henholdsvis metafysikk og dialektikk. Som en gammel kineser sa: «Yin og yang til sammen utgjør Tao.»[3] Det er umulig å bare ha yin uten yang og omvendt. Dette var ei lære i gammel tid som erkjenner to sider. Metafysikk er ei lære som bare erkjenner ei side. Og fortsatt holder et stort antall kamerater fast på den. De ser ensidig på ting, trur at alt sovjetisk er bra og overfører det ukritisk, og dermed bringer de hit en god del saker som ikke skulle ha vært overført. Der saker blir overført feil og ikke passer til landet vårt, må det skje forandringer.

Jeg skal nå ta opp spørsmålet om å «ha ulovlige forbindelser med fremmede land». Fins det folk i landet vårt som gir opplysninger til utlendinger bak ryggen på sentralkomiteen? Jeg trur de fins. Kao Kang er et eksempel. Det er bevist gjennom mange kjensgjerninger.

På et utvida møte i sentralkomiteens politiske byrå for å avsløre Kao Kang, den 24. desember 1953, erklærte jeg at det fantes to hovedkvarter i byen Peking. Ett som besto av alle oss som var til stede på møtet, og det satte i gang en åpen vind og tente en åpen ild, mens det andre var et underjordisk hovedkvarter som også satte i gang en slags vind og tente en slags ild, en skummel vind og en skummel ild. Lin Tai-yu, en person i en klassisk kinesisk roman, sa: «Enten seirer østavinden over vestavinden, eller så seirer vestavinden over østavinden.» I dag vil enten den åpne vinden og den åpne ilden seire over den skumle vinden og den skumle ilden, eller den skumle vinden og den skumle ilden vil seire over den åpne vinden og den åpne ilden. Med å sette i gang den skumle vinden og tenne den skumle ilden, hadde det andre hovedkvarteret til hensikt å overvinne den åpne vinden og den åpne ilden, det vil si å styrte et stort antall mennesker.

Blant kadrene våre av høyere og midtre rang er det noen få (ikke mange) som opprettholder ulovlige forbindelser med fremmede land. Dette er ikke bra. Jeg håper at dere, kamerater, vil gjøre det klart for alle i de ledende partigruppene og partikomiteene i de sentrale departementene, såvel som for alle i partikomiteene på provins-, byprovins-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og autonomt områdeplan, at denne trafikken må stoppe. Noen av de tingene som blir gjort i Sovjetunionen, liker vi ikke, og det har sentralkomiteen allerede sagt til sovjetlederne flere ganger, og noen spørsmål som vi ikke har berørt, vil bli tatt opp seinere. Hvis de skal tas opp, så skal sentralkomiteen gjøre det. Når det gjelder opplysninger, så prøv ikke på å gi dem videre. Slike opplysninger er ikke til noen nytte i det hele tatt, de gjør bare skade. De underminerer forholdet mellom de to partiene og de to landa. Dessuten setter de som driver slik virksomhet, seg sjøl i en vrien situasjon. Siden de gjør dette bak ryggen på partiet, har de alltid dårlig samvittighet. De som har gitt opplysninger videre bør legge korta på bordet og bli ferdig med det, ellers vil det bli satt i gang undersøkelser og de vil få straff som fortjent hvis det blir oppdaga.

Jeg vil gjerne si et par ord om den tjuende kongressen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti. Jeg mener at det fins to «sverd»: Det ene er Lenin og det andre er Stalin. Russerne har nå forkasta sverdet til Stalin. Gomulka og noen mennesker i Ungarn har nå plukka det opp for å hogge mot Sovjetunionen og gå mot den såkalte stalinismen. Kommunistpartiene i mange europeiske land kritiserer også Sovjetunionen, og lederen deres er Togliatti. Imperialistene bruker også dette sverdet til å slå ihjel mennesker med. Dulles har for eksempel svingt det ei tid nå. Dette sverdet har ikke blitt lånt ut, det har blitt kasta ut. Vi kinesere har ikke kasta det vekk. For det første beskytter vi Stalin, og for det andre kritiserer vi samtidig feila hans, og vi har skrevet artikkelen «Om den historiske erfaringa til proletariatets diktatur». I motsetning til noen mennesker som har prøvd å vanære og ødelegge Stalin, handler vi i samsvar med den objektive virkeligheten.

Når det gjelder Lenins sverd, har ikke det også i en viss grad blitt forkasta av en del sovjetledere? Etter mitt syn har det blitt forkasta i ganske stor grad. Er Oktoberrevolusjonen fortsatt gyldig? Kan den fortsatt tjene som eksemplet for alle land? Khrusjtsjovs beretning på den tjuende kongressen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti sier at det er mulig å gripe statsmakta ved hjelp av den parlamentariske vegen, det vil si at det ikke lenger er nødvendig for alle land å lære av Oktoberrevolusjonen. Straks denne porten er åpna, er leninismen i det store og hele kasta vekk.

Leninismens lære har utvikla marxismen. På hvilke områder har den gjort det? For det første i verdensanskuelse, det vil si i materialisme og dialektikk. For det andre i revolusjonær teori og taktikk særlig på

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

spørsmåla om klassekamp, proletariatets diktatur og proletariatets politiske parti. Dessuten har vi Lenins lærdommer om den sosialistiske oppbygginga. Oppbygginga begynte med Oktoberrevolusjonen i 1917 og fortsatte mens revolusjonen foregikk, og slik fikk Lenin sju års praktisk erfaring i oppbygging, noe som Marx ikke fikk. Det er nettopp disse grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen vi har lært oss.

Vi har mobilisert massene til å drive klassekamp både i den demokratiske og i den sosialistiske revolusjonen vår, og gjennom dette har vi lært opp folket. Vi har lært å føre klassekamp av Oktoberrevolusjonen. Under Oktoberrevolusjonen var massene i byene og i landsbyene mobilisert fullt ut til å føre klassekamp. De som Sovjetunionen nå sender som eksperter til ulike land, var bare barn eller tenåringer på Oktoberrevolusjonens tid, og mange av dem har glemt den praksisen. Kamerater i noen land sier at Kinas masselinje ikke er riktig, og de er bare så alt for glade for å få lære seg den paternalistiske holdninga. Ingen stopper dem hvis de ønsker å gjøre det. Vi holder i alle fall fast ved de fem prinsippene for fredelig sameksistens, med ikke-innblanding i hverandres indre anliggender og gjensidig ikke-aggresjon. Vi har ingen planer om å utøve lederskap over noe annet land utenom vårt eget, det vil si Folkerepublikken Kina.

Det grunnleggende problemet med noen østeuropeiske land er at de ikke har gjort noe godt arbeid med å føre klassekamp, og at de har latt så mange kontrarevolusjonære gå løs. De har heller ikke øvd proletariatet sitt opp i klassekamp for å hjelpe dem til å lære seg hvordan de skal trekke klare skillelinjer mellom folket og fienden, mellom rett og galt og mellom materialisme og idealisme. Og nå må de høste som de har sådd, de har sjøl stilt seg i skuddlinja.

Hvor mye kapital har dere? Bare Lenin og Stalin. Nå har dere forkasta Stalin og så og si hele Lenin også. Lenins føtter er borte, eller kanskje bare hodet hans er igjen, eller en av hendene hans er kutta av. Vi for vår del holder fast på å studere marxismen-leninismen og å lære av Oktoberrevolusjonen. Både Marx og Lenin har etterlatt oss svært mange skrifter. Å stole på massene, å følge masselinja — det er det vi har lært av dem. Det ville være svært farlig å ikke stole på massene når vi førte klassekamp og å la være å dra ei klar skillelinje mellom folket og fienden.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

IV

Noen få kadrer med intellektuell bakgrunn på departements- og byråledelseplan er talsmenn for det store demokratiet, og sier at det lille demokratiet ikke er tilfredsstillende nok. Deres «store demokrati» betyr å overta vestens borgerlige parlamentariske system og å kopiere sånne vestlige saker som «parlamentarisk demokrati», «pressefrihet» og «talefrihet». Det de går inn for er feil, for de mangler det marxistiske synspunktet, klassesynspunktet. Men begrepene det store demokratiet og det lille demokratiet er ganske illustrerende, derfor har vi lånt dem.

Demokrati er en metode, og alt avhenger av hvem det brukes på og hvilken hensikt det skal tjene. Vi er for det store demokratiet. Og det er det store demokratiet under proletariatets ledelse vi er for. Vi mobiliserte massene til å bekjempe Chiang Kai-shek og slo han etter mer enn tjue års kamp. I jordbruksreformbevegelsen reiste bondemassene seg mot godseierklassen og fikk jord etter tre års kamp. Dette var tilfeller av stort demokrati. Bevegelsen mot «de tre ondene» var en kamp mot de av våre folk som hadde blitt bestukket av borgerskapet. Bevegelsen mot «de fem ondene» var en kamp mot borgerskapet. I begge bevegelsene blei det slått ubarmhjertige slag. Alt dette var livskraftige massebevegelser og tilfeller av stort demokrati. For noen få dager sia demonstrerte folkemasser foran kontoret til den britiske chargé d'affaires i Kina, og flere hundre tusen mennesker samla seg på Tien An Men-plassen i Peking til støtte for Egypts motstand mot den britisk-franske aggresjonen. Dette var også et tilfelle av stort demokrati retta mot imperialismen. Hvorfor skulle vi ikke verne om dette store demokratiet? Vi verner faktisk om det. Hvem er dette store demokratiet retta mot? Mot imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen, og mot kapitalismen. Den sosialistiske omforminga av privatindustri og handel var retta mot kapitalismen. Den sosialistiske omforminga av jordbruket, som hadde som mål å fjerne småprodusentenes private eiendomsrett, hadde også karakter av å være retta mot kapitalismen. Vi gjennomførte den sosialistiske omforminga av jordbruket nettopp ved hjelp av massebevegelsen og mobiliserte bøndene, i hovedsak fattigbøndene og de lavere mellombøndene først, til å organisere seg, sånn at de øvre mellombøndene ikke hadde annet å gjøre enn å gå med på det. Når det gjelder det faktumet at kapitalistene ønska den sosialistiske om-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

forminga velkommen med trommevirvler og gong-gong-slag, så var det fordi de ikke hadde noe alternativ, i og med det sosialistiske oppsvinget på landsbygda og presset fra arbeidermassene under dem.

Hvis det store demokratiet nå skal settes i verk igjen, så er jeg for det. Dere er redde for at massene skal fylle gatene, det er ikke jeg, sjøl om hundre tusener skulle gjøre det. «Den som ikke er redd for å dø av tusen stikk, tør kaste keiseren av hesten.» Dette er et ordtak som stammer fra en av personene i en klassisk kinesisk roman, Wang Hsi-feng, ellers kalt søster Feng. Det var hun som sa dette. Proletariatet setter det store demokratiet i sving, og det er retta mot klassefiendene. Nasjonens fiender (som ikke er andre enn imperialistene og de utenlandske monopolkapitalistene) er også klassefiender. Det store demokratiet kan også rettes mot byråkrater. Jeg sa nettopp at det fortsatt kommer til å bli revolusjoner om ti tusen år, så det store demokratiet må muligens bli utøvd da. Hvis noen blir lei av livet, og derfor blir byråkratiske, hvis de ikke har et eneste vennlig ord til massene når de møter dem, men bare skjenner på dem, og hvis de ikke gidder å løse noen av de problemene massene kanskje har, da er de dømt til å bli styrta. Denne faren fins i dag. Hvis dere fjerner dere fra massene og ikke greier å løse problemene deres, vil bøndene bruke bærestengene sine, arbeiderne vil demonstrere i gatene og studentene vil lage bråk. Alltid når det skjer slike ting, må de først og fremst ses på som bra ting, og det er slik jeg ser på saka.

For en del år sia skulle det bygges en flyplass et sted i Honan-provinsen, men det var ikke truffet noen skikkelige tiltak på forhånd for bøndene som bodde der, og de fikk ikke tilstrekkelig forklaring da de blei tvunget til å flytte. Bøndene i den berørte landsbyen sa at sjøl fuglene ville skrike litt hvis du kommer med stokken din og roter rundt i reiret deres i et tre og prøver å rive det ned. Du har også et reir, Teng Hsiao-ping, ville du ikke skrike litt hvis jeg ødela det? Så lokalbefolkninga satte opp tre forsvarslinjer: Den første besto av barn, den andre av kvinner, og den tredje av sterke unge menn. Alle som kom dit for å inspisere, blei drevet vekk, og bøndene vant fram til slutt. Da de seinere fikk tilfredsstillende forklaringer og det blei truffet praktiske tiltak, gikk de med på å flytte, og flyplassen blei bygd. Det fins en god del liknende eksempler. Nå fins det mennesker som ser ut til å tru at nå, da statsmakta er vunnet, kan de sove trygt uten en bekymring og spille tyrann så mye de har lyst til. Massene vil gå mot slike personer, kaste stein på dem og slå etter dem med hakkene sine. Det synes jeg de har

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

godt av, og det vil glede meg stort. Dessuten er det noen ganger en bare kan løse et problem ved å kjempe. Kommunistpartiet trenger å lære ei lekse. Alltid når studentene og arbeiderne går ut på gata, bør dere, kamerater, se på det som en god ting. Over hundre studenter fra Chengtu ønska å dra til Peking og fremme et bønneskriv, men de som var i ett tog blei stoppa på Kuangyuan-stasjonen i Szechuan-provinsen, mens de i et annet tog kom så langt som til Loyang, men de nådde ikke Peking. Etter min og statsminister Chous mening skulle studentene ha fått lov til å komme til Peking og treffe de departementene saka gjaldt. Arbeiderne bør få lov til å streike og massene til å demonstrere. Opptog og demonstrasjoner er tillatt ifølge grunnloven vår. Når grunnloven skal forandres i framtida, foreslår jeg at retten til å streike blir føyd til, slik at alle arbeidere får lov til å gå til streik. Det vil hjelpe til å løse motsigelsene mellom staten og fabrikkdirektøren på den ene sida og arbeidermassene på den andre. Når alt komme til alt er de ikke annet enn motsigelser. Verden er full av motsigelser. Den demokratiske revolusjonen løste motsigelsene til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen. I dag, da motsigelsene til den nasjonale kapitalismen og småproduksjonen er løst i det vesentlige når det gjelder eiendomsforholda, kommer motsigelser på andre områder i forgrunnen, og nye motsigelser har oppstått. Landets framtid ligger i hendene på flere hundre tusen kadrer på fylkespartikomiteplan og høyere. Hvis de gjør en dårlig jobb, fjerner seg fra massene og ikke lever enkelt og kjemper hardt, vil arbeiderne, bøndene og studentene ha god grunn til å mislike dem. Vi må være på vakt så vi ikke fostrer en byråkratisk arbeidsstil og blir til et aristokratisk sjikt skilt fra folket. Massene vil ha god grunn til å kaste alle som praktiserer byråkrati, ikke anstrenger seg for å løse problemene deres, skjeller dem ut, tyranniserer dem og aldri prøver å bedre på tingene. Jeg mener det er bra å fjerne sånne typer, de bør absolutt bli fjerna.

De demokratiske partiene og borgerskapet er mot proletariatets store demokrati. De ville ikke like det om vi starta en ny bevegelse mot «de fem ondene». De er svært redde for at de demokratiske partiene skal bli utsletta og ikke kan nyte langvarig sameksistens hvis det store demokratiet blir satt ut i livet. Liker professorer det store demokratiet? Det er vanskelig å si, men jeg trur de er på vakt, at de også er redde for proletariatets store demokrati. Hvis de ønsker å drive borgerlig stort demokrati, vil jeg foreslå ei korrigering, det vil si ei ideologisk om-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

danning. Alle studentene vil bli mobilisert for å kritisere dem, og på hvert universitet vil det så å si bli satt ut en kontrollpost som de må forbi før saka kan betraktes som avslutta. Så professorer er også redde for proletariatets store demokrati.

Her vil jeg ta opp et annet emne, nemlig spørsmålet om dalaien. Buddha har vært død i 2 500 år, og nå vil dalaien og tilhengerne hans dra til India og hylle han. Skal vi la han dra eller ikke? Sentralkomiteen mener at det er bedre å la han dra enn å ikke gjøre det. Han reiser om noen få dager. Vi rådde han til å ta fly, men han nekta. Han foretrakk å reise med bil via Kalimpong[4], der det er spioner fra flere land såvel som hemmelige agenter for Kuomintang. Vi må vente at dalaien kanskje ikke kommer tilbake, og at han i tillegg kan komme til å rakke ned på oss hver dag med påstander som at «kommunistene har gjort invasjon i Tibet», og at han kan gå så langt som å erklære «Tibets uavhengighet» i India. Vi må også vente at han kan egge de tibetanske overklassereaksjonære til å sende ut oppfordring til alvorlige uroligheter i håp om å drive oss ut, mens han bruker fraværet sitt som et alibi for å skulke unna ansvaret. Hvis det verste skulle skje, er dette mulig. Men sjøl om denne vanskelige situasjonen skulle oppstå, ville jeg likevel være fornøyd. Arbeidsutvalget og troppene våre i Tibet bør forberede seg, bygge forsvarsverk og samle sammen store mengder mat og vann. Vi har bare noen få soldater der. Likevel er enhver fri til å gjøre som han ønsker. Ønsker dere å kjempe, skal vi være på vakt. Angriper dere, skal vi forsvare oss. Vi bør aldri angripe først, men la dem gjøre det, og etterpå skal vi sette inn et motangrep og knuse angriperen med ubarmhjertige slag. Skal jeg føle meg krenka over at en dalai sviker? Slett ikke, sjøl ikke om dere la til ni så de blei ti dalaier. Vi fikk erfare at det ikke var noen dårlig ting at Chang Kuo-tao svikta. Du kan ikke binde en mann og ei kvinne sammen for å gjøre dem til ektemann og kone. Når en eller annen ikke liker seg hjemme hos deg lenger og vil dra derfra, bare la han dra. Hvilken skade kan det gjøre oss at han drar? Ingen i det hele tatt. Han kan ikke gjøre annet enn å fordømme oss. Kommunistpartiet vårt er blitt fordømt i trettifem år. Og fordømmelsene har vært akkurat sånt forslitt tullprat som at kommunistpartiet «er forferdelig vilt», «gjør eiendom og kvinner til felles eie» og «er brutalt og umenneskelig». Hvilken forskjell gjør det om en dalai eller en hvilken som helst annen kommer i tillegg til alle de andre som skjeller oss ut? Hvis utskjellinga fortsetter i trettifem år til, blir det bare sytti år til sammen. Jeg trur ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

det er bra for en person å være redd for å bli skjelt ut. Noen mennesker er redde for at fortrulige opplysninger kan bli røpa. Hadde ikke Chang Kuo-tao en mengde fortrulige opplysninger? Jeg har aldri hørt om at våre saker har blitt ødelagt som et resultat av at Chang Kuo-tao røpa fortrulige opplysninger.

Partiet vårt har millioner av erfarne kadrer. De fleste av dem er gode kadrer, født og oppvokst på hjemlig grunn, knytta til massene og prøvd gjennom lange kamper. Vi har en hel stamme av kadrer — de som slutta seg til revolusjonen på den tida da partiet blei stifta, i tida med nordekspedisjonen, under jordbruksrevolusjonskrigen, motstandskrigen mot Japan og frigjøringskrigen, og de som har slutta seg til etter den landsomfattende frigjøringa. De er alle verdifulle aktiva for landet vårt. Situasjonen i noen østeuropeiske land er ikke særlig stabil, og en hovedgrunn til det er at de mangler en sånn stamme av erfarne kadrer. Med sånne kadrer som våre, som er blitt prøvd i ulike perioder av revolusjonen, kan vi «sitte støtt i fiskebåten på tross av at vinden og bølgene øker på». Såpass tillit må vi ha. Vi er ikke engang redde for imperialismen, så hvorfor skulle vi være redde for det store demokratiet? Hvorfor skulle vi være redde studenter som strømmer ut i gatene? Likevel er det noen av partimedlemmene våre som er redde for det store demokratiet, og det er ikke bra. De byråkratene som er redde for det store demokratiet, må studere marxismen grundig og rette på feila sine.

Neste år skal vi gjennomføre en korrigeringsbevegelse. Tre typer dårlig stil skal korrigeres: 1) subjektivisme, 2) sekterisme og 3) byråkrati. Etter at sentralkomiteen har tatt beslutninga vil det først bli sendt ut et rundskriv der det vil bli lista opp forskjellige punkter. Byråkrati består for eksempel av flere punkter, slik som dårlig kontakt mellom kadrer og massene, at en ikke går ned og undersøker situasjonen under seg og ikke deler gleder og sorger med massene, dessuten korrupsjon, sløsing og så videre. Hvis det blir sendt rundt et rundskriv i første halvår, så skal korrigeringsbevegelsen starte i andre halvår etter en periode på flere måneder. Alle som har underslått offentlige midler, må tilstå det og betale tilbake i løpet av den perioden, eller betale tilbake i avdrag seinere, eller bli fritatt for tilbakebetaling hvis det er helt umulig å greie å betale avdrag også. Alle disse tre måtene er i orden. Men i alle fall må de det gjelder sjøl innrømme feilen sin og uoppfordra oppgi størrelsen på det beløpet som er tatt. Dette er for å skaffe han en slags stige som han kan klatre ned trinn for trinn. Denne metoden skal også

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

brukes når andre feil blir behandla. Heller enn å dele ut «straff uten varsel» bør dere si fra på forhånd og så starte korrigeringsbevegelsen på ei fastsatt tid. Dette er en måte å bruke det lille demokratiet på. Noen sier at det trulig ikke vil være særlig mye igjen å korrigere i andre halvår, hvis vi bruker denne metoden. Det er nettopp det målet vi håper å oppnå. Vi håper at subjektivisme, sekterisme og byråkrati skal ha minka ganske mye innen korrigeringsbevegelsen formelt starter. I historia vår har korrigeringsbevegelsen vist seg å være en effektiv metode. Fra nå av skal alle problemer i folket eller innafor partiet løses ved hjelp av korrigering, det vil si ved hjelp av kritikk og sjølkritikk, og ikke med makt. Vi er for metoden med «lett bris og mildt regn», og sjøl om det neppe er til å unngå at det kan gå litt for hardt for seg i enkelte saker, så er den grunnleggende målsettinga å helbrede sjukdommen og redde pasienten, og virkelig å nå dette målet i stedet for bare å preike om det. Det første prinsippet er å beskytte en person og det andre å kritisere han. For det første skal han beskyttes fordi han ikke er en kontrarevolusjonær. Det betyr å ha ønsket om enhet som utgangspunkt og så komme fram til en ny enhet på et nytt grunnlag gjennom kritikk og sjølkritikk. Hvis vi bruker metoden med både å beskytte og kritisere en person som har gjort feil, innafor folkets rekker, vil vi vinne folks hjerter, greie å forene hele befolkninga og sette alle de positive faktorene blant våre 600 millioner mennesker i sving for å bygge sosialismen.

Jeg er for tanken om at lønnsforskjellen mellom kadrer i hæren og de utafor gradvis skal bli mindre i fredstid, men det betyr ikke absolutt likhet. Jeg har alltid ment at hæren bør leve enkelt og arbeide hardt og være et forbilde. På et møte som blei holdt her i 1949 foreslo en av generalene våre at betalinga i hæren skulle økes, og mange kamerater var for forslaget hans, men jeg var mot det. Bildet han brukte var at en kapitalist spiste et måltid med fem retter mens en soldat i Folkets frigjøringshær bare hadde saltvann og litt sylta kål til et måltid, og det holdt ikke, sa han. Jeg sa derimot at det var helt i orden. De hadde fem retter mens vi spiste sylta kål. Det var politikk i denne sylta kålen, og ut av den ville det oppstå forbilder. Folkets frigjøringshær vant folks hjerter nettopp på grunn av denne sylta kålen, men sjølsagt var det andre grunner også. Nå har måltidene i hæren bedra seg og de er allerede ganske forskjellige fra det å ha bare sylta kål. Men det viktigste er at vi må fremme enkelt liv og hardt arbeid. Det er vår innerste politiske egenskap. Chinchow er et område der det blir dyrka epler. Under Liaoshi-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kampanjen var det høst, og det var fullt av epler hjemme hos landsbybeboerne, men våre soldater tok ikke et eneste eple. Jeg blei djupt rørt da jeg leste om det. Her var soldatene sjøl bevisste på at det var edelt å ikke spise eplene, mens å spise dem ville være usselt, fordi eplene tilhørte folket. Slik bevissthet er grunnlaget for disiplinen vår. Det er resultatet av ledelse og skolering fra partiet vårt. Mennesket må ha ei viss innstilling, og den revolusjonære innstillinga til proletariatet kommer av denne bevisstheten. Sulta noen i hjel av å ikke spise et eple? Nei, for de hadde hirse og sylta kål. I nødstider vil dere kamerater, som er her, måtte bo i skur. Da vi kryssa sumplandet, hadde vi ikke noen skur å sove i, og vi klarte oss uten. Hvorfor kan vi ikke bo i skur nå som vi har dem? De militære har hatt møte i disse dager, og de har uttrykt med djupe følelser og entusiasme at de er klare til å utøve sjølfornekting og være sparsommelige. Nå da hæren gjør det, er det enda større grunn for andre til å leve enkelt og arbeide hardt. Ellers ville de bli utfordra av de militære. Her er det både sivile og militære til stede. Så får vi la de militære utfordre de sivile. Folkets frigjøringshær er en fin hær, og jeg setter stor pris på den.

Det politiske arbeidet må styrkes. Det må styrkes svært mye på alle områder, både blant sivile og militære, i fabrikker, landsbyer, butikker, skoler og hæravdelinger, både i partiet, regjeringsorganene og i folkets organisasjoner, for å høyne det politiske nivået til kadrene og massene.

NOTER

1. Dette viser til et ordtak av Konfucius, «Når jeg er sytti, kan jeg følge min hjertens lyst uten å gå på tvers av det som er riktig.» *Konfusianske læresetninger,* 2. bok, «Wei Cheng».
2. De viser til oppstanden som oppsto i Poznan i Polen i juni 1956 og til det kontrarevolusjonære opprøret som fant sted i Ungarn i oktober samme året.
3. *Forandringenes bok,* «Hsi Tzu», del I.
4. Kalimpong er en grenseby nordøst i India nær Yatung i Tibet, Kina.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TALER PÅ EN KONFERANSE FOR SEKRETÆRENE I PARTIKOMITEENE FOR PROVINSENE, BYPROVINSENE OG DE AUTONOME OMRÅDENE

Januar 1957

I. TALEN DEN 18. JANUAR

Denne konferansen vil i hovedsak diskutere tre spørsmål: spørsmålet om ideologiske strømninger, spørsmålet om landsbygda og det økonomiske spørsmålet. I dag skal jeg snakke om spørsmålet om ideologiske strømninger.

Vi må føre kontroll med ideologiske strømninger, det tar jeg opp her som det første spørsmålet. I øyeblikket er det dukka opp visse problemer som angår det, innafor partiet og i samfunnet som helhet. Det krever nøye oppmerksomhet fra oss.

En type problemer oppstår i våre egne rekker. For eksempel slåss noen kamerater nå om ære og berømmelse og er bare interessert i personlig vinning. I diskusjonen om graderinga av kadrer, var det tilfeller der en kader ikke var fornøyd med å bli forfremma en grad, til og med når han blei forfremma to grader lå han i senga og gråt, og det eneste som kunne få han ut av senga var kanskje en tre graders forfremming. Det bråket de lagde har avgjort spørsmålet. Bli ferdig med disse kadergraderingsgreiene! La lønningene grovt sett bli utjamna, med små forskjeller her og der. I gamle dager hadde regjeringa til krigsherrene i nord en statsminister som hette Tang Shao-yi. Flere år seinere var han dommer i Chungshan fylke i Kwangtung-provinsen. Om en statsminister i det gamle samfunnet kunne gjøre tjeneste som en fylkesdommer, hvorfor i all verden kan da ikke våre ministre gjøre det samme? I denne saka er de som maser om rangen sin og som kan la seg forfremme, men ikke degradere, etter mi mening dårlige sammenlikna med denne gamle mandarinen. De kappes ikke om å leve enkelt, arbeide mer og ha færre bekvemmeligheter, men om luksus, rang og status. I øyeblikket har den slags

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tankegang vokst betraktelig i partiet, og saka krever vår oppmerksomhet.

Lover jordbrukskooperasjonen godt eller lover den ikke godt? Hva er best, kooperativet eller enkeltøkonomien? Dette spørsmålet er blitt reist igjen. I fjor kom det ikke fram på steder hvor de hadde en rik høst, eller på steder som var ramma av svært ugunstige naturforhold, men bare i de kooperativene som var ramma av ugunstige naturforhold, men som ikke var av alvorlig art, eller hadde høsta ei avling, men ikke ei rik ei. Kontantverdien av arbeidspoenga i disse kooperativene viste seg å bli mindre enn det som var blitt lova dem, og det blei ingen økning, men i virkeligheten ei nedgang i inntekta til medlemmene. Dette ga støtet til sånt snakk som «er kooperativet fortsatt bra og er det verdt å bevare?» Denne type snakk har funnet grobunn hos visse partikadrer. Kooperativene er på ingen måte overlegne, sier noen. Noen ministrer har reist på korte besøk til landsbygda og når de har kommet tilbake til Peking har de spredd skremselspropaganda og har sagt at bøndene var likeglade og ikke ivrige etter å drive jordbruk, som om kooperativene var på randen av sammenbrudd og utslettelse. Noen kooperativledere kan ikke holde hodet heva fordi de blir angrepet fra høyre og venstre, og må tåle kritikk ovafra og fra pressa. Noen ledere for propagandaavdelingene i partikomiteene viker unna for å propagandere overlegenheten til kooperativene. Landbruksminister Liao Lu-yen, som samtidig er visedirektør for departementet for arbeid på landsbygda i sentralkomiteen i partiet, sier i praksis at han sjøl er motløs og at de ansvarlige kadrene under han er det samme, og at kooperativene ikke vil fungere likevel og at førtipunktsprogrammet for utviklinga av jordbruket ikke er holdbart lenger. Hva skal vi gjøre med en person som føler seg motløs? Det er enkelt. Om noen mister motet, pumper vi bare litt mot inn i han. Avisene har lagt an en annen tone i propagandaen sin nå. De dveler ved overlegenheten til kooperativene og de snarere roser enn riser dem. Fortsett med dette i flere måneder for å skape litt mot.

I forfjor blei det ført en kamp mot et høyreavvik, og i fjor kom det en kamp mot «forhasta frammarsj», som førte til et nytt høyreavvik. Med dette mener jeg høyreavviket i spørsmålet om den sosialistiske revolusjonen, først og fremst når det gjelder den sosialistiske omforminga i områdene på landsbygda. Særlig er det verd å merke seg at det har blåst et vindkast med en tyfons styrke blant kadrene våre. En betydelig del av ministrene våre, vise-ministrene, departements- eller

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

byråsjefene såvel som kadrene på provinsplan, kommer fra godseier-, rikbonde- eller velstående mellombondefamilier. I noen tilfeller er fedrene deres godseiere som er fratatt stemmeretten den dag i dag. Når disse kadrene drar hjem på besøk hører de ikke nòe annet enn negative kommentarer fra slektningene sine, sånn som at kooperativene ikke er bra og ikke vil vare. De velstående mellombøndene er et vaklende sosialt lag, tendensen blant dem til å gjøre alt på egen hand er på oppadgående igjen, og noen vil trekke seg ut av kooperativene. Den vinden som blåser blant kadrene våre vitner om hva disse klassene og laga tenker på.

Jordbrukskooperasjonen vil komme til å lykkes, men den kan ikke lykkes fullstendig på ett år eller to. Dette må gjøres klart for kameratene i partiet, regjeringa, hæren og folkets organisasjoner. Kooperativene har bare ei kort historie, de fleste et år eller et og et halvt år, og de mangler erfaring. Folk som har arbeidd for revolusjonen mesteparten av livet sitt, gjør fortsatt feil, så hvordan kan dere vente at de som bare har holdt på med arbeidet sitt et år til et og et halvt år, ikke skal gjøre feil i det hele tatt? Å si at kooperasjon ikke vil gå fordi om det er litt vind og regn er i seg sjøl en stor feil. I virkeligheten gjør de fleste kooperativene det bra eller ganske bra. Nevn bare et kooperativ som blir drevet framgangsrikt og dere vil være i stand til å sprenge alle de latterlige argumentene mot kooperasjon. Om dette kooperativet kan drives bra, hvorfor kan ikke andre gjøre det samme? Om dette kooperativet viser at det er overlegent, hvorfor kan ikke andre gjøre det samme? Bekjentgjør erfaringene fra dette kooperativet overalt der dere drar. Hver provins bør klare å finne i alle fall ett sånt eksempel. Velg et kooperativ med de dårligste vilkåra medrekna ugunstig terreng, som før hadde dårlige avlinger og var svært fattig. Ikke velg et der vilkåra var bra til å begynne med. Sjølsagt er det fint om dere har dusinvis av eksempler, men om dere får bare ett kooperativ til å fungere bra, betyr det framgang.

Det er også problemer på skoler og høyskoler, og på mange steder har studentene laga uro. I Shihchiachuang var det ei tid ikke arbeid å få for en del studenter i avgangsklassen på en skole, og de måtte fortsette et år til. Dette vakte misnøye blant dem. En handfull kontrarevolusjonære nytta høvet til å agitere, organisere en demonstrasjon og true med å okkupere radiostasjonen i Shihchiachuang og proklamere et «Ungarn». De hengte opp mange plakater, den mest iøynefallende hadde disse tre parolene: «Ned med fascismen!», «Vi vil ha krig, ikke fred!» og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

«Sosialismen er på ingen måte overlegen!» Ifølge dem var kommunistpartiet fascistisk og folk som oss måtte bli styrta. Parolene de reiste var så reaksjonære at de støtte arbeiderne, bøndene og folk fra alle samfunnslag fra seg. I Peking erklærte en student ved Tsinghua-universitetet åpent at «den dagen vil komme da jeg vil få tusener og titusener av folk skutt!» Med innføringa av politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides, er til og med denne «retninga» kommet fram i lyset. Kamerat Teng Hsiao-ping reiste til universitetet og holdt en tale. Om dere vil ha tusener og titusener av folk skutt, sa han, da vil vi måtte utøve diktatur.

Ifølge en undersøkelse som blei gjort i Peking er de fleste høyskolestudentene barn av godseiere, rikbønder, borgerskapet og de velstående mellombøndene, mens studenter fra arbeiderklassen og fattige og lavere mellombondefamilier utgjør under 20 prosent. Dette er sannsynligvis grovt sett tilfelle i resten av landet også. Denne situasjonen må forandre seg, men det vil ta tid. Gomulka er blitt svært populær blant en del av høyskolestudentene våre, og det har også Tito og Kardelj blitt. På den andre sida oppførte de fleste godseierne og rikbøndene på landsbygda og kapitalistene og medlemmene av de demokratiske partiene i byene seg bedre da oppstandene i Polen og Ungarn fant sted. De gjorde ingen forsøk på å skape uro eller å gå ut med trusler om å drepe tusenvis og titusenvis av folk. Men vi må analysere oppførselen deres. For de har ikke lenger noen politisk kapital, arbeiderne og fattigbøndene og de lavere mellombøndene vil ikke høre på dem, og de har ikke noe grunnlag å stå på. Ville ikke disse folka forandre seg om det hendte noe sånt som at atombomber sprengte hele Peking og Shanghai i lufta? Dere kan ikke være for sikre på at de ikke ville det. I så fall ville det skje ei omgruppering av godseierne, rikbøndene, borgerskapet og medlemmene av de demokratiske partiene. De er verdenskloke og mange av dem ligger lavt. Avkommet deres — disse skoleungene — er uerfarne, og det er de som byr fram slike varer som «jeg vil få tusener og titusener av folk skutt» og «sosialismen er på ingen måte overlegen».

Det er en del merkelig snakk blant noen av professorene også, sånn som at en må kvitte seg med kommunistpartiet, kommunistpartiet kan ikke lede dem, sosialismen holder ikke, og så videre, og så videre. Før holdt de disse ideene for seg sjøl, men etter at politikken med å la hundre tankeretninger strides ga dem høve til å snakke åpent ut, har disse bemerkningene kommet trillende fram. Har dere sett filmen *Wu Hsuns*

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

liv? Der er det et bilde av en skrivepensel som var mangfoldige fot lang, og som symboliserer «de lærde menn». Et drag med den penselen kunne bli fryktelig. Nå kommer de fram trulig for å feie oss vekk. Prøver de ikke i virkeligheten å komme til makta igjen?

I løpet av det siste året har det rast flere stormer på verdensscenen. På den tjuende kongressen til Sovjetunionens Kommunistiske Parti angrep de Stalin i stor stil. Deretter reiste imperialistene to stormer mot kommunismen, og så kom det to stormfylte debatter i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Under disse stormene var virkninga og tapa ganske store i enkelte kommunistpartier i Europa og Amerika, men mindre for kommunistpartiene i Østen. I og med sammenkallinga av SUKPs tjuende kongress blei en del folk som hadde vært svært begeistra for Stalin, svært voldsomme mot han. Etter mitt syn holder disse folka seg ikke til marxismen-leninismen, de nærmer seg ikke tingene ved å analysere dem og de mangler revolusjonær moral. Marxismen-leninismen omfatter den revolusjonære moralen til proletariatet. Ettersom dere tidligere var for Stalin alle sammen, så bør dere i alle fall angi en grunn for å svinge så skarpt. Men dere angir overhodet ingen grunn for denne plutselige helomvendinga, som om dere aldri i livet hadde støtta Stalin, sjøl om dere i virkeligheten støtta han fullt ut før. Spørsmålet om Stalin gjelder hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen og angår kommunistpartiene i alle land.

De fleste kadrene i partiet vårt er misfornøyde med den tjuende kongressen til SUKP og mener at den gikk for langt i angrep på Stalin. Det er en normal følelse og en normal reaksjon. Men noen få kadrer begynte å vakle. Før det regner i en tyfon, kommer maurene ut av hulla sine. De har svært følsomme «neser» og de kan sin meteorologi. Ikke før hadde tyfonen til den tjuende partikongressen i SUKP brutt løs, så kom noen få sånne maur i Kina ut av hulla sine. De er vaklende elementer i partiet og de vakler når det er noe på ferde. Da de hørte om den bastante fordømminga av Stalin, følte de seg vel til mote og svingte til den andre sida. De ropte hurra og sa at Khrusjtsjov hadde rett i alt og at de sjøl hadde ment det samme hele tida. Seinere, da imperialistene slo noen slag og det kom noen flere innafor den internasjonale kommunistiske bevegelsen, måtte sjøl Khrusjtsjov endre tonen sin litt, og så svingte de tilbake til denne sida igjen. Når de sto overfor ei slik uimotståelig strømning, hadde de ikke noe valg, de måtte svinge tilbake. Ei grasstue oppå en mur svinger til høyre og venstre i vinden. Vaklerne

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hadde egentlig ikke tenkt å vakle til vår side, men til den andre. Det er en god ting at noen folk innafor og utafor partiet sang lovsanger over det som skjedde i Polen og i Ungarn. De kunne ikke åpne munnen uten å snakke om Poznan og Ungarn. Dermed avslørte de seg sjøl. Maurene kom ut av hulla sine og landskilpadder og havskilpadder og alt avskum på jorda kom fram fra skjulestedene sine. De dansa etter Gomulkas taktstokk. Når Gomulka snakka om demokrati, gjentok de det han sa. Nå har situasjonen forandra seg og de holder kjeft. Men det er ikke det de ønsker å gjøre i virkeligheten. Det de virkelig ønsker er å snakke åpent ut.

Når vi blir ramma av en tyfon begynner de ustø elementene som ikke kan stå imot den å vakle. Det er en lov. Jeg vil gjerne at dere skal legge merke til det. Noen folk vinner erfaring etter å ha vakla noen ganger og slutter med å vakle. Men det er en type mennesker som vil fortsette med å vakle i all evighet. De er som noen avlinger, ris for eksempel, som vaier for et enkelt vindpust, på grunn av de tynne stilkene sine. Durra og mais, med de tykkere stilkene sine, klarer seg bedre. Bare store trær står rett og klippefast. Vi har tyfoner hvert år. Vi har også ideologiske og politiske tyfoner hvert år, hjemme og utenlands. Dette er en naturlig foreteelse i samfunnet. Et politisk parti er et slags samfunn, et politisk samfunn. Den viktigste kategorien i det politiske samfunnet består av politiske partier og politiske grupper. Et politisk parti er en klasseorganisasjon. Det kinesiske kommunistpartiet vårt er et proletært politisk parti som i hovedsak består av folk som kommer fra arbeiderklassen og halvproletære fattigbønder. Men det er også en del partimedlemmer som stammer fra godseiere, rikbønder og kapitalistfamilier, eller som har sin opprinnelse i velstående mellombønder eller i småborgerskapet i byene. Sjøl om de er mer eller mindre herda i lange år med vanskelig kamp, har en god del ikke tilegna seg særlig mye marxisme, og derfor har de lett for å svaie ideologisk eller mentalt i vinden som risstilker.

En del partimedlemmer som har bestått mange prøver, finner det nå vanskelig å bestå sosialismens prøve. Hsueh Hsun er et typisk eksempel. Før var hun visesekretær i partikomiteen i Hopei-provinsen og viseguvernør i provinsen. Når begynte hun å vakle? På den tida vi innførte statsmonopolet for innkjøp og omsetning av korn. Det var et viktig tiltak for å gjennomføre sosialismen. Men hun var helt mot det og motsatte seg det for enhver pris. Et annet eksempel er Meng Yung-chien,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

som er visedirektør i Det allkinesiske sambandet av forsynings- og salgskooperativer. I et bønneskrift gikk også han hardt mot dette statsmonopolet. Da jordbrukskooperasjonen blei gjennomført gikk igjen noen folk i partiet mot det. Kort sagt fins det høytstående partikadrer som har vakla og som ikke greier å bestå sosialismens prøve. Er det slutt på denne situasjonen? Nei, det er det ikke. Vil disse folka stå fast og virkelig tru på sosialismen om ti år fra nå? Nei, ikke nødvendigvis. Når noe dukker opp om ti år fra nå, kan de igjen komme til å si: Jeg forutså dette for lenge sia.

Her er en del materiale som skal spres blant de kameratene som er til stede, som viser de ideologiske strømningene blant visse kadrer i hæren. Sjøl om det er noe riktig i det de mener, for eksempel når de sier at inntektene til noen kadrer er for høye og at bøndene ikke liker det, er den allmenne tendensen ikke helt riktig, og den grunnleggende linja som de følger er gal. De kritiserer partiet vårt for å ha en «venstre»-politikk på landsbygda og en «høyre»-politikk i byene. Til tross for sine 9 600 000 kvadratkilometer består Kina bare av to deler, by og land. Ifølge dem gjør vi feil begge steder.

Når de sier at jordbrukspolitikken vår har veket av til «venstre», mener de at bøndenes inntekter er skrale, lavere enn arbeidernes. Her må en analysere og ikke dømme bare etter inntektene. Det er sant at arbeidernes inntekter allment sett er høyere enn bøndenes, men den verdien de produserer er større. Dessuten må de betale mer for dagligvarer. Om bøndenes utkomme blir forbedra avhenger i hovedsak av deres egne anstrengelser for å øke produksjonen. Regjeringa gjør også mye for å hjelpe dem, den bygger vannreguleringsanlegg, gir dem jordbrukskreditter og så videre. Skatten på jordbruksprodukter medrekna produktene fra attåtnæringer, utgjør om lag 8 prosent av hele verdien av produksjonen til bøndene, og mange av attåtnæringene blir det ikke lagt skatt på. Staten kjøper korn til faste priser. I tillegg får staten bare en liten fortjeneste fra å bytte industrivarer med bøndenes jordbruksprodukter. Vi bruker ikke systemet med påbudt salg, som er handheva i Sovjetunionen. Vi prøver å klemme sammen prissaksa når det gjelder bytte av industrivarer for jordbruksvarer, istedenfor å utvide den som i Sovjetunionen. Det er en himmelvid forskjell mellom vår politikk og politikken i Sovjetunionen. Derfor kan en ikke si at vi har gjort «venstre»avvik i politikken på landsbygda.

Noen av de ledende kadrene i hæren klager på vegne av bøndene fordi

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

de er påvirka av merknadene fra velstående mellombønder, rikbønder eller godseiere, som de kan ha hørt når de har besøkt hjembyen, eller fra slektninger som de har invitert på besøk til seg. I første halvdel av 1955 kom en god del partimedlemmer med slike klager. De stemte i med Liang Shu-ming og hans like, som om det bare var folk fra disse to holda som snakka for bøndene og forsto lidelsene deres. I deres øyne representerer ikke sentralkomiteen vår bøndene, det gjør heller ikke partikomiteene i provinsene, eller flertallet av partimedlemmene. En undersøkelse i Kiangsu-provinsen viser at på noen steder klaga over 30 prosent av kadrene på fylkes-, distrikts- og herredsnivå på vegne av bøndene. Den avslører også at de fleste av dem tilhører ganske velstående familier som har overskuddskorn til salgs. Det de kaller «lidelser» viser seg å bety det samme som å ha overskuddskorn. Og når de sier «hjelp bøndene» og «vis omsorg for bøndene», mener de å holde tilbake salg av overskuddskorn til staten. Hvem i all verden er det disse grinebiterne representerer? Ikke bondemassene, men et lite antall velstående bønder.

Når det gjelder anklagen om at vi har gjort høyreavvik i politikken vår i byene, ser det ut som om dette er tilfelle, for vi har tatt på oss å sørge for kapitalistene og betale dem faste renter i en periode på sju år.[1] Hva skal vi gjøre etter at de sju åra har gått? Det må vi avgjøre i samsvar med de forholda som rår da. Det er bedre å la saka stå åpen, det vil si, å fortsette med å gi dem et visst beløp i faste renter. Til denne lave prisen kjøper vi denne klassen over til oss. Sentralkomiteen har vurdert denne politikken svært nøye. Som helhet har kapitalistene pluss de demokratene og de intellektuelle som står i samband med dem et ganske høyt kulturelt og teknisk kunnskapsnivå. Ved å kjøpe denne klassen over til oss, har vi fratatt dem den politiske kapitalen deres og fått dem til å holde kjeft. Måten å ta fra dem den politiske kapitalen deres på er å kjøpe dem over til oss og å sørge for at de får arbeid. På denne måten vil ikke den politiske kapitalen deres falle i hendene på dem, men på oss. Vi må frata dem hvert gram av den politiske kapitalen deres, og fortsette med å gjøre det til de ikke har en eneste smule igjen. Derfor kan heller ikke politikken vår i byene sies å ha vært et høyreavvik.

Politikken vår på landsbygda er riktig og det er også politikken vår i byene. Det er grunnen til at det ikke kan oppstå landsomfattende uroligheter som Ungarn-episoden her. I høyden kan et lite antall mennesker lage bråk her og der og skrike opp om et såkalt demokrati. Det er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ikke noe skremmende ved stort demokrati. I dette spørsmålet er ikke jeg enig med en del kamerater blant dere, som ser ut til å være redde for det. Etter mitt syn bør dere for det første ikke bli redde om det skulle bli et stort demokrati, for det andre må dere analysere orda og handlingene til dem som går inn for det. De dårlige typene vil måtte si eller gjøre noe galt som bare vil avsløre og isolere dem, når de presser fram det såkalte store demokratiet sitt. Å få «tusener og titusener av folk skutt» — er dette måten å løse motsigelser i folket på? Kan dette vinne noen sympati fra flertallet av folket? «Ned med fascismen» og «sosialismen er på ingen måte overlegen» — krenker ikke dette grunnloven på skjendig vis? Kommunistpartiet og statsmakta under kommunistpartiets ledelse er revolusjonære og sosialismen er overlegen. Alt dette står i grunnloven og er godtatt av hele nasjonen. «Vi vil ha krig, ikke fred» — vel, det er bra! Så dere roper på krig, og likevel kan dere bare samle en liten flokk, et utilstrekkelig antall menn uten utdanna offiserer. Disse ungene er virkelig blitt gale! Skolen i Shihchiachuang holdt en diskusjon om de tre parolene som er nevnt ovafor. Av sytti representanter snakka bare et dusin for det, mens om lag femti sa nei. Så blei parolene diskutert blant fire tusen studenter. Ikke en eneste gikk inn for dem, så dusinet blei isolert. De ultrareaksjonære som satte fram og holdt fast ved disse parolene utgjorde bare en handfull. Om de ikke hadde reist parolen om stort demokrati og klint opp de plakatene overalt, ville vi fortsatt ikke ha visst hva de holdt på med. Straks de pressa på for å få et stort demokrati, blei de tatt. En god ting med Ungarn-episoden var at disse maurene i Kina blei lokka fram av hulla sine på denne måten.

I Ungarn velta det store demokratiet partiet, regjeringa og hæren, straks det blei satt i bevegelse. Dette vil ikke skje i Kina. Om en handfull skoleunger kan velte partiet, regjeringa og hæren vår ved å gi inntrykk av styrke må vi være tjukke i hue alle sammen. Vær derfor ikke redde for det store demokratiet. Om det blir uro, vil det hjelpe til å helbrede det betente såret, og det er en god ting. Vi var ikke redde for imperialismen før i tida og det er vi ikke nå heller. Og vi har aldri vært redde for Chiang Kai-shek. Skal vi nå være redde for det store demokratiet? Jeg mener at vi ikke bør være det. Om noen tyr til det han kaller det store demokratiet for å gå mot det sosialistiske systemet og for å prøve å styrte ledelsen i kommunistpartiet, skal vi utøve proletariatets diktatur over han.

Når det gjelder spørsmålet om de intellektuelle, er det i dag en tendens

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

til å legge vekt på å skaffe dem arbeid på bekostning av det å omdanne dem, det er for mye av det første og for lite av det siste. Med innføringa av politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides, har det vært en del tilbakeholdenhet med å omdanne intellektuelle. Hvorfor skal vi være tilbakeholdne med å omdanne intellektuelle og kjente demokratiske personer, når vi ikke har vært tilbakeholdne med å omdanne kapitalister?

La hundre blomster blomstre — jeg synes vi skal fortsette med å gjøre det. Noen kamerater mener at bare velluktende blomster skal få lov å blomstre og at giftig ugras ikke skal få lov å vokse. Denne innstillinga viser liten forståelse for politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. I det store og hele vil kontrarevolusjonære uttalelser sjølsagt bli forbudt. Men om de ikke blir satt fram i ei kontrarevolusjonær form, men i ei revolusjonær forkledning, vil dere måtte tillate dem. Det vil hjelpe oss til å se disse uttalelsene som det de er, og føre kamp mot dem. Det vokser to slags planter på åkrene, korn og ugras. Vi må luke hvert år, ja, flere ganger om året. Om dere sier at dere bare vil la velluktende blomster blomstre og ikke la noe giftig ugras gro, er det det samme som å si at dere bare vil la korn og ikke et eneste ugras vokse på åkrene. Dere kan godt si det, men den som har vært på åkrene, veit at om det ikke blir luka vil det bli massevis av ugras. Ugras er nyttig på en måte — når det blir pløyd ned kan det bli til gjødsel. Mener dere at det ikke er til noen nytte? Jo, det som er unyttig kan vendes til å bli nyttig. Bøndene må føre kamper mot ugraset i åkrene år ut og år inn, og det må også forfatterne, kunstnerne, kritikerne og professorene i partiet vårt gjøre mot ugraset på den ideologiske åkeren. Å si at noe er herda betyr at det har vært igjennom kamp. Om det gror ugras, luker vi det ut. Denne motsetninga i motsigelsen viser seg stadig. Sjøl om tusen år fra nå vil det vokse ugras, og derfor må vi være forberedt på å føre kamp i så lang tid.

Kort sagt har vi hatt et hendelsesrikt år i 1956. Internasjonalt var det et år da Khrusjtsjov og Gomulka reiste stormer, og her i landet var det et år med svært intens sosialistisk omforming. Det er fortsatt hendelsesrikt nå, og alle slags ideer vil fortsette med å trenge seg på. Jeg håper at dere kamerater som er her, vil holde øynene åpne.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

II. TALEN DEN 27. JANUAR

La meg nå ta opp en del punkter.

For det første må vi gi ei holdbar vurdering av hva vi har oppnådd. I revolusjonen og oppbygginga vår er det positive vi har oppnådd det viktigste, sjøl om det fins mangler og feil. Vi må ikke overdrive det vi har oppnådd, sjøl om det er mye, men om vi undervurderer det vil det føre til feil, kanskje til og med til store feil. Dette spørsmålet blei avgjort på det andre plenumsmøtet til den åttende sentralkomiteen. Men gjentatte henvisninger til det på denne konferansen viser at noen kamerater fortsatt ikke er overbevist. Særlig blant kjente demokratiske personer kommer det merknader som dette: «Dere sier alltid at det positive som er oppnådd er det vesentlige. Det løser ikke noe problem. Alle veit vel at det som er oppnådd er det vesentlige, men hva med manglene og feila?» Likevel er det virkelig det som er oppnådd som er det vesentlige. Om ikke dette blir slått fast vil folk miste motet. Fins det ikke folk som har mista motet når det gjelder den kooperative omforminga?

For det andre må det være helhetlig planlegging og allsidig omtanke, slik at vi sørger for alle. Dette har vært vår konsekvente politikk. Det var politikken vår i Yenan-dagene. I august 1944 hadde avisa Ta Kung Pao en leder der det sto «Ikke bygg eget kjøkken». Under Chungking-forhandlingene sa jeg til mannen som hadde ansvaret for Ta Kung Pao at jeg var helt enig med det han sa, forutsatt at generalissimus Chiang Kai-shek sørga for måltidene våre, for om han ikke gjorde det, hva annet kunne vi gjøre enn å bygge eget kjøkken? På den tida stilte vi Chiang Kai-shek overfor parolen om at det skulle sørges for alle. Nå styrer vi landet. Politikken vår er fortsatt en politikk med helhetlig planlegging og allsidig omtanke, slik at vi sørger for alle. Dette innbefatter å sørge for alt personellet i hæren og regjeringa som Kuomintang etterlot seg. Sjøl de som flykta til Taiwan kan komme tilbake. Alle kontrarevolusjonære som ikke skal henrettes vil gå gjennom omdanning og få sjansen til å tjene til livets opphold. De demokratiske partiene vil bli opprettholdt og de vil leve sammen med oss ei lang tid, og medlemmene deres vil bli sørga for. Kort sagt vil vi ta oss av alle de 600 millioner menneskene i landet vårt. For eksempel tar vi oss av hele bybefolkninga og alle husholdningene på landsbygda som mangler korn, gjennom stats-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

monopolet for innkjøp og salg av korn. Eller ta for eksempel ungdommen i byene. Vi må ta oss av dem på en eller annen måte — de kan gå på skolen eller jobbe på en bondegård, i en fabrikk eller i et grenseområde. Det vil bli ytt hjelp til familier der ingen medlemmer er i arbeid, prinsippet vårt er å ikke la noen dø av sult. Alt dette faller innafor ramma av helhetlig planlegging og allsidig omtanke. Hva slags politikk er dette? Det er en politikk med å mobilisere alle positive krefter for å bygge sosialismen. Det er en strategisk politikk. Det er best å følge denne politikken, og det vil bli færre problemer. Denne ideen med helhetlig planlegging og allsidig omtanke må gjøres klar for alle.

Kamerat Ko Ching-shih sa at vi må utforske alle mulige framgangsmåter. Det er godt sagt, for vi må utforske alle mulige måter å overvinne vanskene på. Denne parolen må bli spredd. Vanskene vi står overfor er ikke særlig store og teller ikke så mye! Er ikke situasjonen i alle fall bedre nå enn under den lange marsjen? Da måtte vi klatre opp på snødekte fjell og traske gjennom sumpland. Etter at vi kryssa Tatu-elva på den lange marsjen var spørsmålet hvilken veg vi skulle gå. Nordover var det ikke noe annet enn høye fjell og svært få innbyggere. På den tida oppfordra vi folk til å overvinne vanskene på tusen måter og med hundre påfunn. Hva mener vi med tusen måter og hundre påfunn? Tusen måter betyr 999 måter pluss en, og hundre påfunn betyr 99 påfunn med ett i tillegg. Hittil har dere foreslått svært få måter eller påfunn. Hvor mange måter eller påfunn har hver av provinsene og de sentrale departementene kommet med? Utforsk alle mulige framgangsmåter så vil vanskene bli overvunnet.

For det tredje, den internasjonale situasjonen. I Midt-Østen fikk vi episoden med Suez-kanalen. En mann som het Nasser nasjonaliserte kanalen og en annen som het Eden sendte en invasjonshær, og like i hælene på han kom en tredje som het Eisenhower, som bestemte seg for å drive britene ut og ha stedet helt for seg sjøl. Det britiske borgerskapet som før var mestre i intrigemakeri og manøvrer, er en klasse som best veit når de skal inngå kompromiss. Men denne gangen forkludra de det og lot Midt-Østen falle i hendene på amerikanerne. For en enorm feil! Kan en finne mange slike feil i historia til det britiske borgerskapet? Hva kommer det av at de mista hodet denne gangen og gjorde en slik feil? Fordi presset fra USA var for stort, og de mista sjølkontrollen i sin iver etter å ta tilbake Midt-Østen og stoppe USA. Retta Storbritannia spydodden først og fremst mot Egypt? Nei. De skritta Storbritannia tok

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

var retta mot USA, akkurat som de skritta USA tok var retta mot Storbritannia.

Utfra denne hendinga kan vi sette fingeren på brennpunktet i kampen i verden i dag. Motsigelsen mellom de imperialistiske landa og de sosialistiske landa er uten tvil svært tilspissa. Men de imperialistiske landa tevler nå med hverandre om kontrollen over forskjellige områder under dekke av å gå mot kommunismen. Hvilke områder tevler de om? Områder i Asia og Afrika som er befolka av 1 000 millioner mennesker. I øyeblikket samler striden deres seg om Midt-Østen, et område av stor strategisk betydning, og særlig om Egypts Suezkanalsone. I Midt-Østen er det to slags motsigelser, og tre slags krefter er i konflikt. De to slags motsigelser er: for det første motsigelsene mellom forskjellige imperialistmakter, det vil si mellom USA og Storbritannia og mellom USA og Frankrike, og for det andre motsigelsene mellom imperialistmaktene og de undertrykte nasjonene. De tre slags kreftene er: for det første USA, den største imperialistmakta, for det andre Storbritannia og Frankrike, annenrangs imperialistmakter, og for det tredje de undertrykte nasjonene. I dag er Asia og Afrika de viktigste områdene imperialistene tevler om. Det er oppstått nasjonale uavhengighetsbevegelser i disse områdene. Metodene USA tar i bruk er noen ganger voldelige og noen ganger ikke-voldelige, og dette er det spillet som de spiller i Midt-Østen.

Konflikten mellom dem er til fordel for oss. Vi, de sosialistiske landa, må følge en politikk som går ut på å konsolidere oss og ikke gi fra oss en eneste tomme av landet vårt. Vi vil kjempe mot alle som prøver å få oss til å gjøre det. Det er her vi trekker linja, og bak den kan de få lov til å krangle seg imellom. Skal vi si noe eller skal vi ikke gjøre det? Jo, vi skal si noe. Vi skal avgjort støtte de anti-imperialistiske kampene som folket i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører og de revolusjonære kampene som folket fører i alle land.

Når det gjelder forholdet mellom imperialistlanda og oss så «er de hos oss og vi er hos dem». Vi støtter folkets revolusjon i landa deres, og de driver undergravingsvirksomhet i vårt land. Vi har våre folk midt blant dem, det vil si kommunistene, de revolusjonære arbeiderne, bøndene og intellektuelle og de progressive i landa deres. De har sine folk midt blant oss, og i Kina for eksempel har de mange folk fra borgerskapet og de demokratiske partiene, og også fra godseierklassen, inne hos oss. I øyeblikket ser det ut som om disse folka oppfører seg ordentlig og ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

lager bråk. Men hva vil de gjøre om det blir sluppet ei atombombe over Peking? De kommer ikke til å gjøre opprør? Det er svært tvilsomt. Det er enda mer tvilsomt når det gjelder de forbryterne som nå blir omforma gjennom arbeid, de bandelederne som skapte uro i den skolen i Shih-chiachung, og den høyskolestudenten i Peking som ville få tusener og titusener av folk skutt. Vi må trekke dem til oss og omforme godseierne og kapitalistene til arbeidende mennesker. Dette er også en strategisk politikk. Det tar svært lang tid å avskaffe klassene.

Kort sagt vurderer vi fortsatt den internasjonale situasjonen slik at konflikten mellom de imperialistiske landa som tevler om kolonier, er den største motsigelsen. De prøver å dekke over motsigelsene seg i mellom ved å gjøre et stort nummer av motsigelsene sine til oss. Vi kan gjøre oss nytte av motsigelsene deres, mye kan gjøres i samband med det. Dette er en viktig sak i utenrikspolitikken vår.

Nå noen ord om forholdet mellom Kina og USA. Vi har kopiert opp og delt ut Eisenhowers brev til Chiang Kai-shek til dere. Etter mitt syn er meninga med dette brevet å helle kaldt vann i blodet på Chiang Kai-shek og så pumpe litt mot inn i han. Brevet snakker om nødvendigheten av å holde hodet kaldt og ikke være impulsiv, det betyr å ikke gripe til krig, men å stole på De forente nasjoner. Det er å helle kaldt vann i blodet på han. For Chiang Kai-shek er virkelig blitt temmelig impulsiv. For å pumpe mot inn i Chiang Kai-shek sier Eisenhower at han vil fortsette politikken med den harde linja overfor kommunistene, og setter sin lit til at det bryter ut uro midt iblant oss. Som Eisenhower ser det er det allerede brutt ut uro og kommunistene kan ikke stoppe den. Nåvel, alle har sin egen måte å se tingene på.

Jeg mener fortsatt at det er best at vi venter med å opprette diplomatiske forbindelser med De forente stater noen år. Dette vil være til større fordel for oss. Sovjetunionen oppretta diplomatiske forbindelser med De forente stater sytten år etter Oktoberrevolusjonen. I 1929 brøt det ut ei verdensomspennende økonomisk krise, som varte ut 1933. I 1933 kom Hitler til makta i Tyskland og Roosevelt i De forente stater. Og det var først da det blei oppretta diplomatiske forbindelser mellom Sovjetunionen og De forente stater. Det vil sannsynligvis bli etter den tredje femårsplanen vår at vi vil opprette diplomatiske forbindelser med De forente stater, det vil si, atten år eller til og med mer etter frigjøringsdagen. Vi har ikke noe hastverk med å innta plassen vår i De forente nasjoner, akkurat som vi ikke har hastverk med å opprette

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

diplomatiske forbindelser med De forente stater. Vi velger denne politikken for å ta fra De forente stater så mye politisk kapital som mulig og for å stille det i et dårlig lys og i ei isolert stilling. Dere stenger oss ute fra De forente nasjoner og vil ikke opprette diplomatiske forbindelser med oss. Det er greit, men jo lenger dere holder igjen, jo mer vil dere skylde oss. Jo lenger dere holder igjen, desto dårligere lys vil dere komme i og desto mer isolert vil dere bli, i deres eget land og overfor verdensopinionen. En gang sa jeg til en amerikaner i Yenan at De forente stater kan fortsette med å nekte å anerkjenne regjeringa vår i hundre år, men jeg tviler på om dere kan nekte å anerkjenne den i det etthundreogførste. En dag må De forente stater opprette diplomatiske forbindelser med oss. Når amerikanerne så kommer til Kina og ser seg om, vil de finne ut at det er for seint å angre. For dette landet som heter Kina vil ha blitt svært annerledes, med huset sitt reingjort og «de fire skadedyra» utrydda. De vil ikke finne mange venner her, og de vil ikke kunne gjøre særlig mye her, sjøl om de sprer noen få basiller.

Sia 2. verdenskrig har de kapitalistiske landa vært svært ustabile og i alvorlig opprør og det er utbredt engstelse blant folka deres. Det er engstelse i alle land, også i Kina. Men det er i alle fall mindre her. Sett dere inn i saka og se hvem som i virkeligheten er redd for hvem — er det de sosialistiske landa som er redd for de imperialistiske, og da først og fremst USA, eller er det omvendt? Jeg mener det er redsel på begge sider. Spørsmålet er hvilken side som er mest redd for den andre? Jeg er tilbøyelig til å tru at imperialistene er reddere for oss. Det kan være en viss fare i å komme med ei slik vurdering, det vil si, folka våre kan gå og legge seg alle sammen og sove tre dager til ende. Derfor må vi rekne med to muligheter. I tillegg til den fordelaktige muligheten er det en ufordelaktig en, og det er at imperialistene kan gå berserk. De har onde hensikter og er alltid ute etter å lage vansker. I dag er det sjølsagt ikke så lett for dem å starte en ny verdenskrig, for de må tenke over følgene.

Nå noen få ord om forholda mellom Kina og Sovjet. Etter mitt syn vil det måtte bli krangel. La ingen innbille seg at det ikke forekommer noe krangel mellom kommunistpartier. Hvordan kan en unngå å krangle i en verden som vår? Marxisme er en krangle-isme, for den dreier seg om motsigelser og kamper. Det er alltid motsigelser til stede, og der det er motsigelser er det kamper. Nå er det noen motsigelser mellom Kina og Sovjetunionen. Måten de tenker på, måten de gjør ting på og de tradisjonelle vanene deres er forskjellige fra våre. Derfor må vi arbeide

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med dem. Jeg sier alltid at vi må arbeide med kameratene våre. Noen folk sier at fordi de er kommunister, så burde de være like bra som vi er, så hvorfor er det nødvendig med slikt arbeid? Å arbeide med folk betyr å gjøre enhetsfrontsarbeid, å arbeide med de kjente demokratiske personene, men hvorfor med kommunister? Det er galt å se på saka på denne måten. Det er ulike meninger innafor kommunistpartiet sjøl. Noen folk har slutta seg til partiet organisatorisk, men ideologisk trenger de fortsatt å bli korrigert. Og sjøl blant gamle kadrer er det noen som ikke snakker det samme språket som vi snakker. Derfor er det ofte nødvendig å ha fortrulige samtaler, rådslå med dem enkeltvis eller kollektivt og holde møter mer enn en gang for å hjelpe folk med å rette på tenkninga si.

Etter mi mening er omstendigheter mektigere enn enkeltpersoner, sjøl høye tjenestemenn. Omstendighetenes makt vil gjøre det umulig for disse stribukkelementene i Sovjetunionen å komme noen veg om de fortsetter å kjøre fram stormaktssjåvinismen sin. Politikken vår for tida er fortsatt å hjelpe dem ved å diskutere sakene ansikt til ansikt med dem. Da delegasjonen vår dro til Sovjetunionen denne gangen, kom vi straks til saka i ei rekke spørsmål. Jeg sa til kamerat Chou En-lai på telefonen at disse folka er forblinda av de materielle vinningene sine og den beste måten å ta seg av dem på er å gi dem ei god skyllebøtte. Hva er de materielle vinningene deres? Ikke noe annet enn 50 millioner tonn stål, 400 millioner tonn kull og 80 millioner tonn jordolje. Er dette mye? Slett ikke. Men de blir stormannsgale ved synet av såpass mye. For noen kommunister! For noen marxister! Jeg mener at om dere ganger det med ti eller til og med hundre, vil det fortsatt ikke være særlig mye. Alt dere har gjort er å utvinne noe fra jorda, gjøre det til stål og lage noen biler, fly og jeg veit ikke hva. Hva er det som er så bemerkelsesverdig med det? Likevel lar dere dette bli en så tung byrde på skuldrene deres at dere til og med kaster vrak på revolusjonære prinsipper. Er ikke det å være forblinda av materielle vinninger? En kan også bli forblinda av materielle vinninger om en får ei høy stilling. Å bli førstesekretær er en slags materiell vinning som også har lett for å gjøre en stormannsgal. Når en mann blir for stormannsgal, må vi skjelle han skikkelig ut på en eller annen måte. Denne gangen holdt ikke kamerat Chou En-lai på formene i Moskva, han tok dem for seg, og følgelig holdt de et svare leven. Det er bra å ordne opp i ting ansikt til ansikt. De prøvde å påvirke oss og vi prøvde å påvirke dem. Men vi gikk ikke rett på sak i alle spørsmål, vi

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

spilte ikke alle korta våre, men hadde noen i reserve. Det vil alltid være motsigelser. Så lenge som situasjonen er noenlunde holdbar, kan vi leite etter en felles grunn og holde tilbake noen uenigheter, for å ta dem opp seinere. Om de står fast på å få det som de vil, vil vi før eller seinere måtte trekke alt fram i lyset.

Når det gjelder oss, må vi ikke bruke store ord i den eksterne propagandaen vår. Vi må alltid være beskjedne og forsiktige, og må, for å si det slik, stikke halen mellom beina. Vi må fortsette med å lære av Sovjetunionen. Men vi må velge ut det vi skal lære, vi må bare lære det som er framskredent og ikke det som er tilbakeliggende. Med omsyn til det som er tilbakeliggende, så er det en annen måte å lære på — bare ikke gjør det. Når det gjelder feila deres, kan vi unngå å gjenta dem om vi kjenner til dem. Når det gjelder de av sakene deres som er nyttige for oss, må vi for all del lære dem. Vi skal lære det som er nyttig fra alle land i verden. En bør dra overalt for å leite etter kunnskap. Det ville bli ensformig å dra bare ett sted.

La for det fjerde hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. Denne politikken blei satt fram etter at den kontrarevolusjonære Hu Feng-klikken blei slått tilbake. Jeg trur fortsatt at den er riktig, for den er i samsvar med dialektikken.

Om dialektikken sa Lenin: «Kort sagt kan dialektikken defineres som læra om motsetningenes enhet. Dette griper kjernen i dialektikken, men det krever forklaringer og utvikling.»[2] Det er vår oppgave å forklare og utvikle læra. Den trenger å bli forklart, og hittil har vi gjort for lite. Og den trenger å bli utvikla. Med de rike erfaringene vi har i revolusjon bør vi utvikle denne læra. Lenin sa også: «Motsetningenes enhet (sammenfall, identitet, lik handling) er betinga, midlertidig, forbigående, relativ. Kampen mellom motsetninger som gjensidig utelukker hverandre, er absolutt, akkurat som utvikling og bevegelse er absolutt.»[3] Ut fra denne oppfatninga har vi lagt fram politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides.

Sannhet står i motsetning til falskhet og utvikler seg i kamp med den. Det vakre står i motsetning til det stygge, og utvikler seg i kamp med det. Det samme gjelder godt og ondt. Det vil si gode gjerninger og gode folk står i motsetning til onde gjerninger og onde folk og utvikler seg i kamp med dem. Kort sagt står velluktende blomster i motsetning til giftig ugras og utvikler seg i kamp med det. Det er en farlig politikk å forby folk å komme i kontakt med det falske, stygge og fiendtlige, med

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

idealisme og metafysikk og med sludderet til Konfucius, Lao Tzu og Chiang Kai-shek. Det vil føre til åndelig forfall, og enspora tankegang, og folk vil ikke være forberedt på å stå ansikt til ansikt med verden og møte utfordringer.

I filosofien danner materialisme og idealisme en enhet av motsetninger og kjemper med hverandre. Det samme er tilfelle med et annet motsetningspar, dialektikk og metafysikk. Når en snakker om filosofi kan en aldri klare seg uten disse to par motsetninger. I Sovjetunionen vil de ikke ha noe å gjøre med slike «par» nå, de går heller inn for «enkelting». De sier at det bare vokser velluktende blomster der og ikke giftig ugras og nekter for at det fins idealisme og metafysikk i et sosialistisk land. Idealisme, metafysikk og giftig ugras fins i virkeligheten i alle land. I Sovjetunionen er det mye giftig ugras som står fram under navn av velluktende blomster, og mange tåpelige utsagn bærer merkelappen materialisme eller sosialistisk realisme. Vi erkjenner åpent kampen mellom materialisme og idealisme, mellom dialektikk og metafysikk og mellom velluktende blomster og giftig ugras. Denne kampen vil alltid fortsette og vil bevege seg et skritt framover på hvert trinn.

Om dere, kamerater som er her, allerede kjenner materialismen og dialektikken, vil jeg gjerne rå dere til å utfylle kunnskapen deres med en del studier av motsetningene til materialisme og dialektikk, det vil si idealisme og metafysikk. Dere må lese Kant og Hegel og Konfucius og Chiang Kai-shek, som er negative saker alt sammen. Om dere ikke veit noe om idealisme og metafysikk, om dere aldri har ført noen kamper mot dem, vil ikke materialismen og dialektikken deres være solid. Manglene ved noen av partimedlemmene og de intellektuelle er akkurat det at de veit for lite om de negative sakene. Etter å ha lest noen få bøker av Marx, gjentar de bare det som står i dem, og det er nokså ensformig å høre på dem. Talene og artiklene deres er ikke overbevisende. Om dere ikke studerer de negative sakene, vil dere ikke bli i stand til å tilbakevise dem. Verken Marx eller Engels eller Lenin var sånn. De anstrengte seg mye for å lære og studere alle slags saker, både fra nåtida og fortida, og lærte andre folk å gjøre det samme. Marxismens tre bestanddeler blei til mens de studerte, såvel som førte kamp mot, slike borgerlige saker som tysk klassisk filosofi, engelsk klassisk politisk økonomi og fransk utopisk sosialisme. Her var ikke Stalin så bra. På hans tid blei for eksempel tysk klassisk idealistisk filosofi framstilt som en reaksjon fra det tyske aristokratiet på den franske revolusjonen. Denne konklusjo-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nen fornekter den tyske klassiske idealistiske filosofien fullstendig. Stalin fornekta tysk militærvitenskap og hevda at den ikke lenger var til nytte og at bøker av Clausewitz[4] ikke lenger skulle leses ettersom tyskerne var slått.

Stalin hadde en god del metafysikk i seg og han lærte mange mennesker å følge metafysikken. I *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikene) historie, Kort framstilling,* sier Stalin at den marxistiske dialektikken har fire hovedtrekk. Som det første trekket snakker han om det gjensidige sambandet mellom ting, som om alle ting tilfeldigvis var knytta sammen uten noen som helst grunn. Hvilke ting er det så som er knytta sammen? Det er de to sidene som står i motsetning til hverandre i en ting, som er knytta sammen. Alt har to sider som står i motsetning til hverandre. Som det fjerde trekket snakker han om den indre motsigelsen i alle ting, men så tar han bare for seg kampen mellom motsetningene, uten å si noe om enheten mellom dem. Ifølge den grunnleggende loven i dialektikken, motsetningenes enhet, er det samtidig kamp og enhet mellom motsetningene, som både utelukker hverandre gjensidig og er knytta sammen med hverandre og som under bestemte vilkår blir omforma til hverandre.

Synspunktet til Stalin blir gjenspeilt under oppslagsordet «identitet» i *Kort filosofisk ordbok,* fjerde utgave, som blei utarbeidd i Sovjetunionen. Der blir det sagt: «Det kan ikke være noen identitet mellom krig og fred, mellom borgerskap og proletariat, mellom liv og død og andre liknende foreteelser fordi de er i grunnleggende motsetning til hverandre og utelukker hverandre gjensidig.» Med andre ord er det ikke noen identitet, i den marxistiske betydninga av det, mellom disse foreteelsene som er i grunnleggende motsetning til hverandre. Det er snarere slik at de bare utelukker hverandre gjensidig og de er ikke knytta sammen og de kan ikke bli omforma til hverandre under bestemte vilkår. Denne tolkninga er helt og holdent gal.

Som de ser det er krig krig og fred er fred, og de to utelukker hverandre gjensidig og er helt uten sammenheng med hverandre, og krig kan ikke forandres til fred og heller ikke fred til krig. Lenin siterte Clausewitz: «Krig er fortsettelsen av politikken med andre midler.»[5] Kamp i fredstid er politikk, det er også krig, sjøl om det blir brukt visse spesielle midler. Krig og fred utelukker hverandre gjensidig begge to, og er knytta sammen og de kan bli omforma til hverandre under bestemte vilkår. Om ikke det brygger opp til krig i fredstid, hvordan kan det da

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

være mulig at den plutselig bryter ut? Om ikke det brygger opp til fred i krigstid, hvordan kan det plutselig bli fred?

Om ikke liv og død kan bli omforma til hverandre, kan dere da være så snill å fortelle meg hvor det levende kommer fra? Til å begynne med var det bare livløs masse på jorda, og levende ting blei ikke til før seinere, da de blei omforma fra livløs masse, det vil si død masse. Alt levende gjennomgår en stoffskifteprosess. Det vokser, formerer seg og går til grunne. Så lenge livet utvikler seg, tar liv og død del i en uavbrutt kamp og blir hele tida omforma til hverandre.

Om ikke borgerskapet og proletariatet kan omforme seg til hverandre, hvordan kan det da ha seg at proletariatet, gjennom revolusjon, blir de som styrer og borgerskapet blir de som blir styrt? For eksempel sto vi i rak motsetning til Chiang Kai-sheks Kuomintang. Som et resultat av den gjensidige kampen og den gjensidige utelukkelsen av de to motsatte sidene skjedde det ei forandring i stillinga vår og i stillinga deres. Det vil si de forandra seg fra å være de som styrte til å bli de som blir styrt, mens vi forandra oss fra å være de som blei styrt til å være de som styrer. De som flykta til Taiwan utgjorde bare en tidel av Kuomintang, de som blei igjen på fastlandet utgjorde ni tideler. De siste blir omdanna av oss. Dette er et tilfelle av motsetningenes enhet under nye forhold. Når det gjelder den ene tidelen som har dratt til Taiwan er vårt forhold til dem fortsatt en enhet av motsetninger, og de vil også bli omforma gjennom kamp.

Stalin så ikke sambandet mellom kampen mellom motsetningene og motsetningenes enhet. Noen mennesker i Sovjetunionen er så metafysiske og sta i tenkninga si at de trur ei sak må være enten det ene eller det andre, og nekter å anerkjenne motsetningenes enhet. Derfor blir det gjort politiske feil. Vi holder oss til begrepet om motsetningenes enhet og bruker politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. Når velluktende blomster blomstrer, vil dere nødvendigvis finne at det vokser giftig ugras. Dette er ikke noe å være redd for, under bestemte vilkår kan det til og med vendes til en god ting.

Noen foreteelser kan ikke unngås på et bestemt tidspunkt, og etter at de er kommet fram vil det bli funnet en måte å ta seg av dem på. Før blei det, for eksempel, gjennomført streng kontroll med skuespillrepertoaret, og det ene eller det andre stykket blei forbudt. Straks forbudet blei oppheva dukka alle slags stykker om spøkelser og uhyrer opp på scenen, som *Historia om den svarte kulpen som det spøkte i* og *Tor-*

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dengudens hevn. Hva synes dere om denne foreteelsen? Jeg synes at det er bare bra at de kommer fram. Mange folk har aldri sett spøkelser og uhyrer på scenen, og når de ser disse stygge bildene, vil de forstå at det blir satt opp ting som ikke burde settes opp. Så vil disse skuespilla bli kritisert, forandra eller forbudt. Noen sier at noen få lokale operaer er så ille at sjøl ikke lokalbefolkninga liker dem. Jeg synes det er helt i orden å sette opp noen av dem. La praksis avgjøre om de kan overleve og hvor stort publikum de vil trekke til seg, så ha ikke hastverk med å forby dem.

Vi har nå bestemt oss for å øke opplaget av Nyheter til etterretning fra 2 000 til 400 000, på denne måten kan folk både innafor og utafor partiet lese det. Dette er et tilfelle med at et kommunistparti sprer ei avis for imperialismen, ettersom avisa til og med inneholder reaksjonære uttalelser som bakvasker oss. Hvorfor gjør vi dette? Hensikten er å legge fram giftig ugras og det som er umarxistisk og det som er anti-marxistisk for kameratene våre, for massene og de kjente demokratiske personene, sånn at de kan bli herda. Ikke lås ned disse tingene, for da vil de bli farlige. På denne måten er framgangsmåten vår forskjellig fra Sovjetunionens. Hvorfor er det nødvendig med vaksinasjon? En mann får en virus innpoda i kroppen på kunstig måte, for å føre «bakteriologisk krigføring» mot han. Slik at han skal få motstandskraft. Når vi offentliggjør Nyheter til etterretning og annet negativt læremateriell er det «vaksinering» for å øke den politiske motstandskrafta til kadrene og massene.

Skadelige utsagn må tilbakevises kraftig og i god tid. Ei sånn sak er artikkelen «Om det uunngåelige» som sto i Folkets Dagblad. Den hevder at det ikke er uunngåelig at vi gjør feil i arbeidet vårt og at vi bruker ordet «uunngåelig» som en unnskyldning for disse feila. Dette er et skadelig utsagn. Kanskje artikkelen ikke burde ha vært offentliggjort. Ettersom den blei offentliggjort, burde vi ha forberedt oss på å møte utfordringa med ei tilbakevisning i rett tid. I revolusjonen og oppbygginga vår er i alle fall noen feil uunngåelige, det har tidligere erfaring bevist. Artikkelen «Mer om den historiske erfaringa til proletariatets diktatur» tar nettopp opp ei viktig sak som er uunngåelig. Hvem blant kameratene våre ønsker å gjøre feil? Feil blir ikke erkjent før etter at de er gjort, og til å begynne med rekner alle seg for å være 100 prosent marxistiske. Sjølsagt må vi ikke tenke at ettersom feil er uunngåelige spiller det ingen rolle om vi gjør noen. Likevel må det innrømmes at det er absolutt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

umulig å ikke gjøre noen feil i arbeidet vårt. Det gjelder å gjøre færre og mindre feil.

Vi må absolutt overvinne dårlige strømninger i samfunnet. Enten det er i partiet, blant kjente demokratiske personer eller blant studenter, må vi absolutt overvinne dårlige strømninger, det vil si feil som ikke bare noen få enkeltpersoner har, men som har utvikla seg til strømninger. Måten å gjøre dette på er gjennom diskusjon. Så lenge diskusjonen er overbevisende er det mulig å overvinne dårlige strømninger. Om den ikke er overbevisende og en bare bruker noen få fordømmende ord, vil disse strømningene bli verre og verre. Der det dreier seg om hovedspørsmål, må en gjøre fullstendige forberedelser og vi må offentliggjøre fullt ut overbevisende gjendrivelser når seieren er sikra. Partisekretærene må sjøl ha tilsyn med avisene og skrive artikler.

Av de to motsatte sidene som kjemper mot hverandre i en enhet, må den ene være den viktigste og den andre må være underordna. I vår stat som er et proletariatets diktatur, må giftig ugras sjølsagt ikke få lov å spre seg uten hindring. Enten det er i partiet eller i ideologiske eller i litterære og kunstneriske kretser, må vi stri for å sikre at de velluktende blomstene og marxismen har hovedstillinga og den framherskende stillinga. Giftig ugras og det som er umarxistisk og anti-marxistisk må holdes i ei underordna stilling. På en måte kan forholdet mellom de to sammenliknes med forholdet mellom kjernen og elektronene i et atom. Et atom har to deler, kjernen og elektronene. Kjernen er svært liten men svært tung. Elektronene er svært lette, faktisk veier et elektron bare om lag 1/1800 av det den letteste kjernen veier. Kjernen i et atom kan også spaltes, men kreftene som binder den sammen er sterkere. Elektronene er i en viss grad skyldige i «liberalisme», ettersom noen går og andre kommer. Forholdet mellom kjernen og elektronene i et atom er også en enhet av motsetninger, det ene er den viktigste sida og det andre er den underordna sida. Om vi ser det fra dette synspunktet, er politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides gunstig, ikke skadelig.

For det femte, spørsmålet om uro. I et sosialistisk samfunn byr det at et lite antall mennesker skaper uro på et nytt problem som det er vel verdt å granske.

Alt i samfunnet er en enhet av motsetninger. På samme måte er et sosialistisk samfunn en enhet av motsetninger. Denne enheten av motsetninger fins både innafor folkets rekker og mellom oss og fienden.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Den grunnleggende årsaka til at noen få mennesker fortsatt skaper uro i landet vårt er at det fortsatt fins alle slags motsatte sider, positive og negative, i samfunnet. Det fins også motsatte klasser, motsatte mennesker og motsatte meninger.

I det vesentlige har vi fullført den sosialistiske omforminga av eiendommen over produksjonsmidlene. Men borgerskapet fins fortsatt, og det gjør også godseierne og rikbøndene, lokale tyranner og kontrarevolusjonære. De er klassene som er fratatt eiendommene sine og de blir undertrykt av oss. De bærer på hat og mange av dem vil gi det fritt utløp ved første høve. På den tida da Ungarn-episoden fant sted håpa de at Ungarn ville bli styrta ut i kaos, og helst at Kina ville det også. Det er klasseinstinktet deres.

De merkelige uttalelsene fra noen kjente demokratiske personer og professorer står også i motsetning til våre syn. De preker idealisme, mens vi fremmer materialisme. De sier at kommunistpartiet ikke er i stand til å rettleie vitenskapen, at det ikke er noe overlegent ved sosialismen, og at kooperativ omforming er en veldig dårlig ting. Men vi sier at kommunistpartiet har evnen til å rettleie vitenskapen, at sosialismen er overlegen og at kooperativ omforming er utmerka.

Blant studentene er det også en god del som står i motsetning til oss. Ettersom de fleste av dagens høyskolestudenter kommer fra utbytterklassefamilier, er det ikke noe rart at noen av dem står mot oss. Sånne folk fins i Peking, Shihchiachuang og andre steder.

Det er visse personer i samfunnet som bakvasker partikomiteene våre i provinsene, og kaller dem «mumier». Er de mumier? Etter mitt syn er de slett ikke døde, så hvordan kan de være mumier? Disse folka bakvasker partikomiteene våre i provinsene og kaller dem mumier, vi sier at de ikke er det, og de to meningene står i motsetning til hverandre.

Vi finner også motsatte syn innafor partiet vårt. For eksempel fins det to motsatte syn, for og imot, om SUKPs tjuende kongress, som kvitta seg med Stalin med ett slag. Det oppstår stadig meningsforskjeller innafor partiet. Ikke før har vi nådd enighet, så reiser det seg nye meningsforskjeller i løpet av en måned eller to.

Når det gjelder måten mennesker tenker på, står subjektivisme og det å søke sannheten gjennom kjensgjerninger i motsetning til hverandre. Jeg tror det alltid vil finnes subjektivisme. Vil det ikke finnes spor av subjektivisme ti tusen år fra nå? Det trur jeg.

Det fins motsatte sider i en fabrikk, i et jordbrukskooperativ, i en

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skole, i en organisasjon eller i en familie, kort sagt, overalt og alltid. Derfor vil det oppstå uro som er forårsaka av et lite antall personer i samfunnet hvert år.

Bør vi være redde for uroligheter, eller bør vi ikke det? Vi kommunister har aldri vert redde for imperialismen, for Chiang Kai-sheks Kuomintang, for godseierklassen eller for borgerskapet, og det ville virkelig være rart om vi nå skulle være redde for studenter som lager uro eller bønder som reiser bråk i et kooperativ! Bare Tuan Chi-jui og Chiang Kai-shek var redde for massenes uro. Noen folk i Ungarn og i Sovjetunionen er også redde. Vi må ta ei aktiv og ikke ei passiv holdning til uroligheter som et lite antall mennesker lager, det vil si vi må ikke være redde for dem, men vi må være forberedt på dem. Det er ikke noen løsning å være redd. Jo reddere dere er, jo mer vil spøkelsene plage dere. Dere vil ikke komme på defensiven om dere ikke er redde for uro og er mentalt forberedt på det. Jeg mener vi må være forberedt på større episoder. Om dere er forberedt på denne måten, kan det hende at det ikke kommer noen slike episoder, men om dere ikke er det, vil det bli uro.

Når en ting utvikler seg, er det bare to muligheter, enten en god eller en dårlig en. Vi må rekne med begge når vi tar oss av de internasjonale problemene og problemene våre hjemme. Dere sier at dette vil bli et år med fred, ja, kanskje det vil bli det. Men det vil ikke være bra å bygge arbeidet sitt på denne vurderinga, dere bør heller bygge det på den forutsetninga at det verste kan skje. Internasjonalt ville det verste være at det bryter ut en verdenskrig og at det blir sluppet atombomber. Innenlands vil det i høyden bli landsomspennende opptøyer, eller en «ungarsk episode», med flere millioner mennesker som reiser seg mot oss, som okkuperer noen få hundre fylker og rykker fram mot Peking. Alt vi ville trenge å gjøre da ville være å dra tilbake til Yenan, der vi kom fra. Vi har alt bodd i Peking i sju år, og hva om det blir krevd av oss at vi reiser tilbake til Yenan i det åttende? Ville vi alle klage over det vi hadde tapt og gråte så hjertet ville briste? Sjølsagt har vi ikke tenkt å reise tilbake til Yenan nå, for å «gjøre en skinnmanøver og snu hesten rundt for å trekke seg tilbake». På den sjuende kongressen sa jeg at vi måtte forutse sytten vansker. Blant dem tusen li uttørka jord, alvorlige naturkatastrofer, hungersnød og tap av alle fylkeshovedstedene. Det er fordi vi alltid har rekna med dette, at initiativet alltid har vært i våre hender. Nå når vi har erobra statsmakta, må vi fortsatt forutse de verste mulighetene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

I noen tilfeller var det byråkrati og subjektivisme fra ledelsens side og feil i den politiske eller økonomiske politikken vår som var skyld i at det oppsto uro fra et lite antall folk. I andre tilfeller skyldtes de ikke at politikken vår, men arbeidsmetoden vår var feilaktig. Den var for stivbeint. Det at det fantes kontrarevolusjonære og dårlige elementer var en annen faktor. Det er umulig å unngå helt at et lite antall folk lager uro. Dette er enda et eksempel på at noe er uunngåelig. Men så lenge vi ikke gjør alvorlige feil i den politiske linja, vil vi ikke få store landsomfattende uroligheter. Sjøl om de inntreffer på grunn av slike feil, tror jeg de vil stilne raskt, og ikke føre til undergang for nasjonen. Sjølsagt er det fortsatt mulig at forløpet til historia vil snu i noen grad og gå litt bakover, om vi ikke gjør arbeidet vårt bra. Revolusjonen i 1911 lei tilbakeslag. Etter at den hadde avsatt keiseren, kom først en annen keiser og så krigsherrene inn på scenen. Problemer fører til revolusjon og etter revolusjonen dukker det opp andre problemer. Om det flammer opp ei stor landsomfattende uro, er jeg sikker på at massene og lederne deres, kanskje vi sjøl eller kanskje andre, avgjort vil stå fram og ordne opp i situasjonen. Gjennom ei sånn stor uro vil landet vårt stå fram desto sterkere, etter at byllen har sprukket. Uansett hva som skjer vil Kina gå videre fram.

Når det gjelder et lite antall mennesker som lager uro, oppmuntrer vi for det første ikke til det, og for det andre, om noen mennesker absolutt vil lage uro, så la dem gjøre det. Grunnloven vår gir frihet til å gå i tog og til å demonstrere, og sjøl om den ikke gir frihet til å streike, forbyr den det heller ikke, så det å streike krenker ikke grunnloven. Om noen mennesker ønsker å sette i gang en streik eller legge fram et bønneskrift og dere hardnakka forsøker å hindre dem, er det ikke bra. Etter mi mening kan enhver som vil lage bråk få gjøre det så lenge han måtte ønske, og om ikke en måned er nok kan han fortsette i to. Kort sagt må ikke saka avsluttes før de føler at de har fått nok. Om dere avslutter den i ei snarvending, kommer de før eller seinere til å lage bråk igjen. Der studentene lager bråk, må dere ikke gi dem skoleferie, men dere må avgjøre spørsmålet ved kamp, som i slaget ved Chihpi i oldtida. Hva godt vil komme ut av dette? Det vil hjelpe til med å avdekke problemene fullt ut og trekke et klart skille mellom rett og galt, slik at alle kan bli herda og slik at de som er urimelige, de dårlige folka, vil li nederlag.

Dere må lære dere denne kunsten å lede. Prøv ikke å demme opp for allting bestandig. Når folk kommer med merkelige utsagn, setter i gang

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

streiker eller kommer med et bønneskrift, forsøker dere å slå dem tilbake med ett slag, og tenker alltid at sånne ting ikke bør forekomme. Hvorfor er det slik at disse tingene som ikke bør forekomme likevel gjør det? Sjølve denne kjensgjerninga viser at de bør forekomme. Dere forbyr folk å streike, å komme med bønnskrift, eller å komme med uforskammede bemerkninger. Dere tyr ganske enkelt til undertrykking i alle tilfeller, helt til dere en dag blir en Rakosi. Dette gjelder både innafor og utafor partiet. Når det gjelder merkelige utsagn, underlige hendinger og motsigelser, er det bedre å få dem avdekka. Motsigelser må bli avdekka og løses etterpå.

En må dele uroligheter inn i flere forskjellige grupper, og behandle dem i samsvar med det. I ei gruppe har vi den uroa som er rettmessig, i sånne tilfeller må vi innrømme feila våre og rette på dem. I ei annen gruppe har vi uro som ikke er rettmessig, den må vi slå tilbake. Uroligheter som har gode grunner bør oppstå, de som ikke har gode grunner vil ikke komme noen veg. I enda ei annen gruppe er uroen delvis rettmessig og delvis ikke, og vi må godta det som er rettmessig og kritisere det som ikke er det. Her må vi ikke gi etter ved alle høve helt uten omsyn til prinsippene og love å gjøre alt det som blir forlangt. Dere må ikke være alt for snare til å bruke makt eller etter å åpne ild mot folk, om det ikke er et tilfelle av virkelig storstilt kontrarevolusjonært opprør som krever å bli undertrykt med våpenmakt. Tuan Chi-jui satte 18. mars-massakren[6] i scene og greip til skyting, og han felte seg sjøl til slutt. Vi må ikke følge eksempelet hans.

Vi må arbeide godt blant dem som er innblanda i uro for å splitte dem og skille de mange fra de få. Gi de mange skikkelig vegledning og skolering slik at de gradvis kan endre seg, og ikke sår dem. Jeg trur det er slik overalt at det er få mennesker ved de to ytterpunktene, mens det er mange i midten. Vinn dem som er i midten skritt for skritt, så vil vi få overtaket. Vi må analysere opprørslederne. Noen av dem som tør å ta ledelsen i opprøra kan bli nyttige folk gjennom skolering. Når det gjelder handfullen av dårlige folk, trenger vi ikke å arrestere, fengsle eller utvise noen, unntatt dem som er skyldige i de alvorligste forbrytelsene. La dem få bli i sin egen avdeling, men ta fra dem den politiske kapitalen deres, isoler dem og bruk dem som lærere ved negativt eksempel. Da kamerat Teng Hsiao-ping dro for å holde en tale på Tsinghua-universitetet ba han den studenten som hadde trua med å drepe tusener og titusener av folk om å tjene som lærer. En fyr som han

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

har ikke noen våpen, ikke engang en pistol, hvorfor skulle dere være redde for han? Om dere utviser han straks, vil dere få et reint hus, men det vil ikke bli godt mottatt overalt. Om han blir utvist fra stedet deres vil han måtte finne seg en jobb på et annet sted. Derfor er det ikke en bra måte å gjøre det på å utvise folk som han i all hast. Slike folk representerer de reaksjonære klassene og det er ikke bare spørsmål om noen få enkeltpersoner. Om vi tar oss av dem med for grove midler, blir vi godt og vel kvitt dem, men vi får ikke utnytta rolla deres som lærere ved negativt eksempel fullt ut. I Sovjetunionen pleier de å utvise noen få hovedmenn når høyskolestudentene lager bråk, og de forstår ikke at dårlige ting kan tjene som lærestoff. Sjølsagt må vi utøve diktatur over de svært få som setter i scene slike kontrarevolusjonære opprør som Ungarn-episoden.

Vi må la kjente demokratiske personer utfordre oss med motsatte syn og gi dem frie hender til å kritisere oss. Ellers vil vi likne litt på Kuomintang. Kuomintang var livredd for kritikk og gikk i redsel og frykt hver gang det politiske rådet hadde møte. Kritikk fra kjente demokratiske personer kan bare være av to slag, den som er gal og den som ikke er det. Kritikk som ikke er gal kan hjelpe oss til å rette på manglene våre, mens vi må tilbakevise kritikk som er gal. Når det gjelder slike typer som Liang Shu-ming, Peng Yi-hu og Chang Nai-chi, kan de bare fjerte om de har lyst til det. Det vil være til fordel for oss, for alle kan sjøl dømme om lukta er god eller vond, og gjennom diskusjon kan flertallet vinnes og disse typene kan bli isolert. Om de vil lage bråk, så la dem få gjøre det så mye de orker. Den som gjør seg skyldig i mye urettferdig er dømt til å ødelegge seg sjøl. Jo falskere de snakker og jo større feil de har, desto bedre, og desto mer isolert vil de bli, og desto bedre vil de skolere folket ved negativt eksempel. Vi må både forene oss med og føre kamp mot de kjente demokratiske personene, og i samsvar med omstendighetene må vi arbeide blant dem på deres eget initiativ i noen tilfeller, mens vi i andre tilfeller lar dem avsløre seg sjøl før vi går til handling, heller enn å slå først.

Kampen mot borgerlig ideologi, mot dårlige mennesker og mot dårlige ting, er en langsiktig kamp, som vil ta flere tiår eller til og med hundreår. Arbeiderklassen, de andre delene av det arbeidende folket og de revolusjonære intellektuelle vil få erfaring, og de vil herde seg i løpet av kampen, og dette er en stor fordel.

En dårlig ting har en dobbelt karakter — den er både god og dårlig.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Mange kamerater er fortsatt ikke klare på dette punktet. En dårlig ting inneholder gode faktorer også. Å se på dårlige mennesker og dårlige ting som bare dårlige er ei ensidig, metafysisk innstilling til problemer. Det er ikke ei dialektisk innstilling eller en marxistisk måte å se på ting på. På den ene sida er dårlige mennesker og dårlige ting dårlige, men på den andre sida kan de spille ei bra rolle. For eksempel spiller en dårlig fyr som Wang Ming ei bra rolle som en lærer ved negativt eksempel. På samme måte inneholder en god ting negative faktorer også. For eksempel har de enorme seirene som vi har vunnet i de sju åra sia frigjøringa, særlig de vi vant i fjor, gjort noen kamerater stormannsgale, gjort dem innbilske og de blir tatt på senga når det plutselig bryter ut uro fra noen få mennesker.

Den egentlige årsaka til at en på den ene sida er redd for uro og på den andre handterer den så grovt, er at en nekter å erkjenne i tankene sine at et sosialistisk samfunn er en enhet av motsetninger, der det fins motsigelser, klasser og klassekamp.

I lang tid nekta Stalin for at det fantes motsigelser mellom produksjonsforholda og produktivkreftene og mellom overbygninga og den økonomiske basisen i det sosialistiske systemet. Først året før sin død da han skreiv *Sosialismens økonomiske problemer i SSSR*, nevnte han nølende motsigelsen mellom produksjonsforholda og produktivkreftene i det sosialistiske systemet, og innrømte at feilaktig politikk og uriktige omstillinger ville føre til problemer. Sjøl da stilte han ikke spørsmålet om motsigelsen mellom produksjonsforholda og produktivkreftene, og mellom overbygninga og den økonomiske basisen i det sosialistiske systemet som et spørsmål av avgjørende betydning. Han forsto heller ikke at disse motsigelsene er de grunnleggende motsigelsene som driver et sosialistisk samfunn framover. Han trudde alt var trygt under hans styre. Vi for vår del må ikke innbille oss at alt er trygt under vårt styre. Det er trygt og likevel utrygt.

Like sikkert som at et menneske må dø, vil det sosialistiske systemet, som en historisk foreteelse, ifølge dialektikken, opphøre en dag, og bli oppheva av det kommunistiske systemet. Hva slags marxisme ville det være om noen hevda at det sosialistiske systemet og produksjonsforholda og overbygninga til det, ikke vil dø ut? Ville ikke det være det samme som ei religiøs tru eller en teologi som forkynte en evig gud?

Hvordan vi skal behandle motsigelsene mellom folket og fienden og motsigelsene i folket i et sosialistisk samfunn er ei vitenskapsgrein som

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

det er verdt å studere nøye. Under de forholda som er i landet vårt kommer klassekampen til uttrykk i stor stil i motsigelser i folket, sjøl om den i øyeblikket delvis består av motsigelser mellom folket og fienden. De urolighetene som et lite antall mennesker har stelt i stand i øyeblikket, gjenspeiler denne situasjonen. Om jorda skulle gå under om ti tusen år fra nå, vil det i alle fall fortsette å oppstå uroligheter i disse ti tusen åra. Men det som skjer i ei så fjern framtid som ti tusen år fra nå vil ikke være vår sak. Det vi er opptatt med er å gjøre en alvorlig innsats for å få erfaringer i å handtere dette problemet innafor ramma av noen femårsplaner.

Vi må styrke arbeidet vårt og overvinne feila og manglene våre. Hva slags arbeid må vi styrke? Politisk og ideologisk arbeid på feltene for industri, jordbruk, handel, kultur og utdanning, såvel som i hæren, regjeringa og partiet. Dere er alle opptatt med yrkespliktene deres, med det daglige arbeidet i økonomien, kulturen og utdanninga, i det nasjonale forsvaret og i partisaker, men om dere forsømmer politisk og ideologisk arbeid vil det være svært farlig. Nå når generalsekretæren vår i partiet, kamerat Teng Hsiao-ping personlig har dukka opp på Tsinghua-universitetet og holdt et foredrag, vil jeg gjerne at dere får opp farta alle sammen. De ledende kameratene i sentralkomiteen og i partikomiteene for provinsene, byprovinsene og for de autonome områdene må alle sammen personlig ta på seg politisk og ideologisk arbeid. Etter den andre verdenskrigen brydde ikke Sovjetunionens Kommunistiske Parti og visse østeuropeiske partier seg lenger om grunnprinsippene i marxismen. De brydde seg ikke lenger om klassekamp, proletariatets diktatur, partiets ledelse, demokratisk sentralisme og banda mellom partiet og massene, og det var ikke særlig mye politisk atmosfære der. Følgen var Ungarn-episoden. Vi må holde oss til marxismens grunnleggende teori. Hver provins, hver byprovins og autonomt område må begynne med teoretisk arbeid og de må systematisk utdanne marxistiske teoretikere og kritikere.

Gjør organisasjonene våre strømlinja. Staten er et redskap for klassekamp. En klasse må ikke sammenliknes med staten, som er sammensatt av et antall folk (et lite antall) fra den klassen som har den ledende stillinga. Det trengs noen folk til kontorarbeid, men jo færre, jo bedre. I øyeblikket er statsapparatet vårt oppsvulma, det har mange departementer og mange folk sitter på kontora sine uten å gjøre noe. Dette problemet skriker etter å bli løst. For det første, kutt ned på antall folk.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For det andre må dere ta passende tiltak og sørge for at de som blir oppsagt har et sted å dra til. Det som er sagt ovafor gjelder like mye for partiet, regjeringa og hæren.

Gå ned på grunnplanet og studer problemene der. Jeg håper at kameratene i sentralkomiteen og de ledende kameratene som har ansvar for provinser, byprovinser og autonome områder og for de sentrale departementene, vil gjøre dette. Jeg har hørt at mange ledende kamerater ikke gjør det lenger, og det er ikke bra. De sentrale organene er noen elendige steder hvor dere ikke kan få noen kunnskaper i det hele tatt. Om dere er på jakt etter kunnskap, vil dere ikke finne noe ved å sitte på kontoret deres. Fabrikkene, kooperativene og butikkene er de virkelige kildene til kunnskap. Om dere blir på kontora deres, vil dere aldri få en klar ide om hvordan fabrikkene, kooperativene og butikkene blir drevet. Jo høyere stillinga er, jo mindre vil kunnskapene bli. For å hamle opp med problemene, må dere personlig gå ned eller dere må be folk å komme opp. Om dere verken går ned eller ber folk å komme opp, vil dere ikke være i stand til å løse noen problemer. Jeg foreslår at sekretæren i en partikomite for en provins, byprovins eller et autonomt område samtidig fungerer som sekretær i en fylkespartikomite eller i en partikomite på en fabrikk eller en skole, og at sekretæren i en partikomite i et prefektur eller i et fylke gjør det samme i en underordna enhet. På denne måten kan de tilegne seg erfaringer til å gi rettleiing overalt.

Hold dere i nær kontakt med massene. Det straffer seg helt sikkert å fjerne seg fra massene og bli byråkrater. De ungarske lederne kjente ikke til forholda blant massene fordi de ikke hadde undersøkt og studert dem. Og de visste ikke hva som hadde gått galt da det brøt ut uro i stor stil. I den siste tida har det vært tilfeller da lederne av noen av de sentrale departementene våre og av partikomiteene i provinsene, byprovinsene og de autonome områdene ikke fulgte med i de ideologiske strømningene i massene. De var helt uvitende om urolighetene og opptøyene som noen folk brygga på, og var derfor helt i villrede da det skjedde noe. Vi må ta disse forholda som en advarsel. Kamerater i sentralkomiteen og ledende kamerater med ansvar for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene, og for de sentrale departementene må bruke en del tid hvert år for å besøke enhetene på grunnplanet, slik som fabrikker, jordbrukskooperativer, butikker og skoler, for å undersøke og studere og finne ut av de politiske forholda blant massene, hvor mange som er framskredne, tilbakeliggende eller mellom-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

liggende, og hvor bra massearbeidet går. Slik vil de få et klart bilde av situasjonen. Stol på arbeiderklassen, på fattigbøndene, de lavere mellombøndene og på de framskredne elementene, for vi må ha tillit. Bare på den måten kan vi unngå episoder som den i Ungarn.

For det sjette, spørsmålet om rettssystemet. Jeg skal ta for meg tre punkter: Loven må overholdes, kontrarevolusjonære må utryddes, og vi må slå fast hva vi har oppnådd ved å utrydde kontrarevolusjonære.

Loven må overholdes og det revolusjonære rettssystemet må ikke undergraves. Lover er en del av overbygninga. Lovene våre har det arbeidende folket laga sjøl. De er ment å skulle opprettholde revolusjonær orden, forsvare interessene til det arbeidende folket, den sosialistiske økonomiske basisen og produktivkreftene. Vi forlanger at alle og ikke bare de kjente demokratiske personene skal respektere det revolusjonære rettssystemet.

Kontrarevolusjonære må utryddes. Denne oppgava må fullføres i år på de stedene der den ennå ikke er fullført etter planen, og er det fortsatt løse ender å feste, må arbeidet avgjort gjøres ferdig neste år. Noen enheter gjennomførte kampanjen for å utrydde kontrarevolusjonære, men arbeidet var ikke grundig og det er nødvendig gradvis å rense ut alle sammen i løpet av kampen. Det er ikke mange kontrarevolusjonære igjen, dette er ei kjensgjerning vi må slå fast. Massene vil ikke følge de kontrarevolusjonære når det bryter ut uro, og de som gjør det er få og de gjør det bare for ei tid. På den andre sida må vi også slå fast at det fortsatt fins kontrarevolusjonære og at arbeidet med å utrydde dem ikke er ferdig ennå.

Vi må slå fast hva vi har oppnådd i å utrydde kontrarevolusjonære. Det er oppnådd veldig mye. Det fins også feil, som vi sjølsagt må ta alvorlig. Vi må støtte kadrene som gjør arbeidet med å utrydde kontrarevolusjonære og vi må ikke bli bløte sjøl om vi blir skjelt ut av noen kjente demokratiske personer. Disse fyrene har holdt på med dette dag etter dag, de har ikke noe bedre å foreta seg etter et godt måltid enn å skjelle ut folk. Ja, la dem gjøre det. Jeg synes det er bedre jo mer de skjeller ut folk. I alle fall kan ikke all verdens utskjelling gjendrive de tre punktene som jeg har tatt opp.

Det er ingen som veit hvor mye kommunistpartiet er blitt skjelt ut. Kuomintang rakka ned på oss som «kommunistiske banditter», og om folk hadde det minste med oss å gjøre, blei de beskyldt for å «ha kontakt med banditter». Til sjuende og sist har «banditten» vist seg å være

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bedre enn «de som ikke er banditter». Fra uminnelige tider har ingenting som er progressivt noen gang blitt mottatt godt i begynnelsen og alt som er progressivt har alltid vært utsatt for utskjelling. Marxismen og kommunistpartiet er blitt skjelt ut helt fra starten av. Sjøl ti tusen år fra nå vil progressive ting bli skjelt ut i begynnelsen.

Fortsett arbeidet med å utrydde kontrarevolusjonære og utrydd dem overalt der de fins. Rettssystemet må respekteres. Å handle i overensstemmelse med loven betyr ikke at en er bundet på hender og føtter. Det er galt å være bundet på hender og føtter og ikke utrydde kontrarevolusjonære der de fins. Sørg for å følge loven uten å ha lenker på hender og føtter.

For det sjuende, jordbruksspørsmålet. Vi må stri for å få ei god avling i år. Ei god avling i år vil gi folk en følelse av trygghet, og den vil grunnfeste kooperativene i betydelig grad. I Sovjetunionen og i noen østeuropeiske land førte jordbrukskollektiviseringa bestandig til nedgang i kornproduksjonen i flere år. Vi har hatt jordbrukskooperasjon i flere år, og vi anstrengte oss til det ytterste i fjor, men så langt fra å synke har kornproduksjonen vår økt. Om vi får enda ei god avling i år, vil det ikke være noe sidestykke i historia til den kooperative bevegelsen i jordbruket og heller ikke i historia til den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Hele partiet må legge stor vekt på jordbruket. Jordbruket har livsviktig betydning for landets økonomi og for folkets utkomme. Legg nøye merke til dette for det er svært farlig å ikke ta et grep om kornproduksjonen. Om dere overser dette, vil det en dag bli utbredt uorden.

1) Jordbruket er livsviktig for ei jordbruksbefolkning på 500 millioner når det gjelder forsyning av korn, mat, matolje og andre jordbruksprodukter til daglig bruk som går til eget forbruk. Denne delen av jordbruksproduktene som går til eget forbruk blant bøndene er enorm. For eksempel utgjorde korn til salg medrekna korn levert til staten om lag 80 000 millioner kattier av de mer enn 360 000 millionene kattier korn som blei produsert i fjor, eller mindre enn en fjerdedel av den totale produksjonen. De tre fjerdedelene som var igjen og mer enn det gikk til bøndene. Om det står bra til i jordbruket og bøndene er sjølforsynte, da vil 500 millioner folk føle seg trygge.

2) Jordbruket er livsviktig for å forsyne befolkninga i by-, industri- og gruveområdene med mat. Behova til industribefolkninga kan bare dekkes og industrien kan bare bli utvikla når produksjonen av jord-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bruksprodukter til markedet blir økt. Når jordbruksproduksjonen øker, må vi gradvis øke den delen av jordbruksprodukter som går til markedet, og særskilt kornvarer. Når alle får regelmessige måltider behøver vi ikke å bekymre oss om ei handfull folk som lager bråk på skoler og i fabrikker.

3) Jordbruket er hovedkilden for råstoff til lettindustrien, som landsbygda er et viktig marked for. Først når jordbruket er utvikla kan lettindustrien få nok råstoff og finne et svært marked for varene sine.

4) Landsbygda er igjen et viktig marked for tungindustrien. For eksempel, blir kunstgjødsel, alle slags jordbruksmaskiner og deler av den elektriske krafta vår, kull og olje levert til områdene på landsbygda, og jernbanene, riksvegene og vannreguleringsanlegga tjener alle sammen jordbruket. Nå når vi har bygd opp en sosialistisk jordbruksøkonomi, er landsbygda i ferd med å bli et enormt marked for den voksende tung- og lettindustrien vår.

5) Jordbruksproduktene utgjør i øyeblikket hovedmassen av eksporten vår. De tjener inn utenlandsk valuta som vi kan bruke til å importere forskjellig slags industriutstyr med.

6) Jordbruket er en viktig kilde til akkumulasjon. Når det blir utvida kan det gi mer midler å utvikle industrien med.

På grunn av dette kan vi si at jordbruket på en måte er en industri i seg sjøl. Vi må overtale industridepartementene til å vende seg til landsbygda og støtte jordbruket. Dette må gjøres om industrialiseringa skal bli gjennomført.

Hva bør være det rette forholdet mellom den akkumulasjonen som er øremerka til jordbruket og den akkumulasjonen som skal tas fra jordbruket av staten, av det kooperativene tjener? Vær så snill å tenke igjennom denne saka og utarbeid det passende forholdet. Målet er å gjøre jordbruket i stand til å utvide reproduksjonen, å gi industrien et større marked og bli en større kilde til akkumulasjon. For det første, la jordbruket akkumulere mer til seg sjøl, for bare da kan det akkumulere mer til industrien. Om jordbruket bare akkumulerte til industrien og svært lite eller ikke noe til seg sjøl, ville det bety å «tappe alt vannet ut av dammen for å få tak i all fisken» og ville bare skade utviklinga av industrien.

Vi må også gi akt på forholdet mellom akkumulasjonen til kooperativet og inntektene til medlemmene av kooperativet. For å øke akkumulasjonen gradvis må kooperativene bruke verdiloven og bruke økonomisk bokføring, og de må drives med flid og nøysomhet. Om det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

blir ei god avling i år, bør akkumulasjonen deres være litt større enn i fjor, men ikke for stor, for det er bedre å la bøndene få mer å spise til å begynne med. Akkumuler mer i gode år og mindre eller ingenting i år når avlingene slår halvvegs feil eller helt feil. Med andre ord går akkumulasjon framover i bølger eller i spiraler. Ettersom alt i verden sjøl er en motsigelse, en enhet av motsetninger, er bevegelsen og utviklinga til alle ting bølgeaktig. Lyset som sola utstråler kalles lysbølger, bølgene radiostasjonene sender ut kalles radiobølger og lyden blir båret fram av lydbølger. Vannet beveger seg i vannbølger og varmen i varmebølger. På en måte foregår også det å gå i bølger, skritt etter skritt-bevegelsen danner bølger. Operasynging går også framover i bølger, sangeren synger ei linje etter den andre, aldri sju eller åtte linjer på samme tid. Vi skriver også i bølger, for folk skriver det ene ordet etter det andre, ikke flere hundre ord med et pennestrøk. Slik er den bølgeaktige karakteren til bevegelsen av motsetningene i alle ting.

Kort sagt må vi handle i samsvar med dialektikken. Det sa kamerat Teng Hsiao-ping. Jeg mener at hele partiet må studere dialektikken og gå inn for å handle i samsvar med dialektikken. Hele partiet må legge vekt på ideologisk og teoretisk arbeid, bygge opp grupper av marxistiske teoriarbeidere og legge mye arbeid i å studere og propagandere marxistisk teori. Vi må bruke den marxistiske teorien om motsetningenes enhet når vi undersøker og tar oss av nye problemer med klassemotsigelser og klassekamp i et sosialistisk samfunn og også når det gjelder de nye problemene i den internasjonale kampen.

NOTER

1. Det at det blei betalt ei fast rente var et middel staten brukte under den sosialistiske omforminga for å virkeliggjøre politikken med å løse inn det nasjonale borgerskapets produksjonsmidler. Etter at den kapitalistiske industrien og handelen blei omdanna til felles statlig-private foretak grein for grein i 1956, betalte staten det nasjonale borgerskapet ei fast årlig rente utfra pengeverdien av formuen deres i et bestemt tidsrom. I kjernen var denne renta fortsatt ei form for utbytting.
2. V. I. Lenin: «Oversikt over Hegels *Logikkens vitenskap.*»
3. V. I. Lenin: «Om spørsmålet om dialektikk».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

4. Carl von Clausewitz (1780—1831), den velkjente tyske borgerlige militærvitenskapsmannen. *Om krig* er blant hovedverkene hans. Når det gjelder Stalins kommentarer til Clausewitz, se Stalins «svarbrev til kamerat Razin».

5. V. I. Lenin: «Krig og revolusjon».

6. I mars 1926, under krigen mellom Feng Yu-hsiangs nasjonale hær og den nordøstre krigsherren Chang Tso-lin var de japanske krigsherrene så frekke at de sendte marinefartøy for å gi dekning til Changs tropper som angrep troppene til Feng, som lå i Takuhavna. Etter at de var slått tilbake sendte de japanske aggressorene, som arbeidde hand i hand med sju andre land, medrekna Storbritannia og USA, et ultimatum til den kinesiske regjeringa. Dette ultimatumet kom med slike frekke krav som at forsvarsverkene ved Taku-havna skulle legges ned. Den 18. mars holdt tusener av arbeidere, studenter og borgere i Peking et protestmøte foran Tien An Men og begynte en demonstrasjon. Da demonstrantene nådde regjeringsbygget og krevde at åttepunktsultimatumet blei avslått, ga Tuan Chi-jui, sjefen for regjeringa til krigsherrene i nord, vaktene ordre om å skyte og demonstrantene blei slakta med kaldt blod.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

OM DEN RIKTIGE BEHANDLINGA AV MOTSIGELSER I FOLKET

27. februar 1957

Hovedemnet vårt er den riktige behandlinga av motsigelser i folket. La oss drøfte det i tolv hovedpunkter for å gjøre det enkelt. Sjøl om jeg vil vise til motsigelser mellom oss sjøl og fienden, vil denne drøftinga hovedsakelig dreie seg om motsigelser i folket.

I. TO SLAGS MOTSIGELSER AV FORSKJELLIG KARAKTER

Aldri før har landet vårt vært så sammensveisa som det er i dag. Seirene for den borgerlig-demokratiske og for den sosialistiske revolusjonen og resultatene våre i den sosialistiske oppbygginga, har endra utseendet til det gamle Kina på kort tid. Ei enda lysere framtid for fedrelandet vårt ligger foran oss. Tida med nasjonal splittelse og kaos som folket avskydde, er over, og vil aldri komme tilbake. Under ledelse av arbeiderklassen og kommunistpartiet, går folket vårt på 600 millioner som en mann inn for den store oppgava å bygge sosialismen. Samlinga av landet vårt, enheten i folket vårt og enheten i de forskjellige nasjonalitetene våre — dette er grunnlaget som borger for den sikre seieren for saka vår. Men dette betyr ikke at det ikke lenger fins motsigelser i samfunnet vårt. Å tru at det ikke fins noen, er en blåøyd ide

---

Tale på det ellevte (utvida) møtet i Den øverste statskonferansen. Kamerat Mao Tsetung gikk igjennom det ordrette referatet og gjorde visse tilføyelser før det blei offentliggjort i Folkets Dagblad den 19. juni 1957.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

som ikke stemmer med den objektive virkeligheten. Vi står overfor to slags motsigelser i samfunnet, motsigelsene mellom oss og fienden, og motsigelsene i folket. De to har helt ulik karakter.

For å forstå disse to forskjellige slags motsigelsene riktig, må vi først ha klart for oss hva «folket» og «fienden» betyr. Begrepet «folket» har forskjellig innhold i ulike land og i ulike perioder av historia til et bestemt land. Ta for eksempel vårt eget land. Under motstandskrigen mot Japan kom alle klasser, lag og samfunnsgrupper som gikk mot den japanske aggresjonen inn under gruppa folket, mens de japanske imperialistene, de kinesiske medløperne deres og de pro-japanske elementene alle var fiender av folket. Under frigjøringskrigen var USA-imperialistene og løpeguttene deres — byråkratkapitalistene, godseierne og de reaksjonære i Kuomintang som representerte disse to klassene — fiendene til folket, mens de andre klassene, laga og samfunnsgruppene, som sto mot dem, alle kom inn under gruppa folket. På det nåværende trinnet, perioden med oppbygging av sosialismen, kommer de klassene, laga og samfunnsgruppene som ønsker, støtter og arbeider for saka til den sosialistiske oppbygginga, alle inn under gruppa folket, mens de samfunnskreftene og gruppene i samfunnet som gjør motstand mot den sosialistiske revolusjonen og er fiendtlig innstilt til eller saboterer den sosialistiske oppbygginga alle er fiender av folket.

Motsigelsene mellom oss og fienden er antagonistiske motsigelser. Innafor folkets rekker er motsigelsene i det arbeidende folket ikke-antagonistiske, mens motsigelsene mellom de utbytta klassene og utbytterklassene har ei ikke-antagonistisk side i tillegg til den antagonistiske. Det har alltid vært motsigelser i folket, men de har forskjellig innhold i hvert avsnitt av revolusjonen og i perioden med sosialistisk oppbygging. Under de forholda som rår i Kina i dag, omfatter motsigelsene i folket motsigelsene i arbeiderklassen, motsigelsene blant bøndene, motsigelsene blant de intellektuelle, motsigelsene mellom arbeiderklassen og bøndene, motsigelsene mellom arbeiderne og bøndene på den ene sida og de intellektuelle på den andre, motsigelsene mellom arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket på den ene sida og det nasjonale borgerskapet på den andre, motsigelsene i det nasjonale borgerskapet, og så videre. Folkeregjeringa vår er ei regjering som virkelig står for interessene til folket, det er ei regjering som tjener folket. Likevel er det fortsatt visse motsigelser mellom denne regjeringa og folket. De omfatter motsigelsene mellom statens interesser og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kollektivets interesser på den ene sida og interessene til den enkelte på den andre, mellom demokrati og sentralisme, mellom ledelsen og dem som blir leda, og de motsigelsene som oppstår ved den byråkratiske arbeidsstilen som noen statsfunksjonærer har i forholdet til massene. Alt dette er også motsigelser i folket. I det store og hele er den grunnleggende identiteten i folkets interesser et grunnlag for motsigelsene i folket.

I landet vårt hører motsigelsen mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet til gruppa motsigelser i folket. Stort sett er klassekampen mellom de to en klassekamp innafor folkets rekker, fordi det kinesiske nasjonale borgerskapet har en dobbel karakter. Under den borgerlig-demokratiske revolusjonen hadde karakteren til det nasjonale borgerskapet både ei revolusjonær og ei forsonlig side. Under den sosialistiske revolusjonen utgjør utbyttinga av arbeiderklassen for profitt ei side av karakteren til det nasjonale borgerskapet, mens støtte til grunnloven og vilje til å godta den sosialistiske omforminga utgjør den andre. Det nasjonale borgerskapet skiller seg fra imperialistene, godseierne og byråkratkapitalistene. Motsigelsen mellom det nasjonale borgerskapet og arbeiderklassen er en motsigelse mellom utbytter og utbytta, og er i sitt vesen antagonistisk. Men under de konkrete vilkåra i Kina, kan denne antagonistiske motsigelsen mellom de to klassene bli omforma til en ikke-antagonistisk motsigelse, og bli løst med fredelige midler, dersom den blir behandla riktig. Men motsigelsen mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet vil endre seg til en motsigelse mellom oss og fienden dersom vi ikke behandler den riktig, og ikke følger linja med å forene oss med, kritisere og skolere det nasjonale borgerskapet, eller hvis det nasjonale borgerskapet ikke godtar denne linja vår.

Ettersom de er av forskjellig karakter, må motsigelsene mellom oss og fienden og motsigelsene i folket bli løst på forskjellige måter. Kort sagt gjør de første det nødvendig å trekke et klart skille mellom oss sjøl og fienden, og de siste gjør det nødvendig å trekke et klart skille mellom riktig og galt. Det er sjølsagt sant at skillet mellom oss og fienden også er et skille mellom riktig og galt. For eksempel er spørsmålet om hvem som har rett, vi eller de hjemlige og utenlandske reaksjonære, imperialistene, føydalistene og byråkratkapitalistene, også et spørsmål om riktig og galt, men det hører til en annen kategori enn spørsmålet om riktig og galt innafor folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Staten vår er et folkets demokratiske diktatur under ledelse av arbeiderklassen og bygd på forbundet mellom arbeidere og bønder. Hvorfor har vi dette diktaturet? Den første oppgava er ei indre oppgave, nemlig å undertrykke de reaksjonære klassene og elementene og de utbytterne som gjør motstand mot den sosialistiske revolusjonen, å undertrykke dem som prøver å ødelegge den sosialistiske oppbygginga vår, eller med andre ord, å løse motsigelsene mellom oss sjøl og den indre fienden. For eksempel hører alt slikt som å arrestere, stille for retten og dømme visse kontrarevolusjonære og å ta fra godseiere og byråkratkapitalister stemmeretten og ytringsfriheten i ei viss tid, inn under virkefeltet til diktaturet vårt. For å bevare offentlig orden og trygge interessene til folket, er det også nødvendig å øve diktatur over tjuver, svindlere, mordere, brannstiftere, forbrytergjenger og andre kjeltringer som forstyrrer offentlig orden alvorlig. Den andre oppgava til dette diktaturet er å beskytte landet vårt mot undergraving og mulig aggresjon fra ytre fiender. I slike tilfeller er oppgava til dette diktaturet å løse motsigelsen mellom oss sjøl og den ytre fienden. Målet for dette diktaturet er å beskytte hele folket vårt, slik at det kan vie seg til fredelig arbeid og gjøre Kina til et sosialistisk land med moderne industri, moderne jordbruk og moderne vitenskap og kultur. Hvem skal utøve dette diktaturet? Sjølsagt arbeiderklassen og hele folket under ledelse av arbeiderklassen. Diktatur kan ikke brukes innafor folkets rekker. Folket kan ikke utøve diktatur over seg sjøl, og en del av folket må heller ikke undertrykke en annen del. Lovbryterne blant folket vil bli straffa etter loven, men dette er prinsipielt forskjellig fra det å utøve diktatur for å undertrykke fiendene til folket. Det som skal brukes i folket er demokratisk sentralisme. Grunnloven vår slår fast at innbyggerne i Folkerepublikken Kina nyter talefrihet, pressefrihet, forsamlings-, forenings-, prosesjons-, demonstrasjons- og religionsfrihet osv. Grunnloven vår bestemmer også at statsorganene må praktisere demokratisk sentralisme, at de må stole på massene og at de som er ansatt der må tjene folket. Det sosialistiske demokratiet vårt er et demokrati av det mest omfattende slaget, som det ikke fins maken til i noen borgerlig stat. Diktaturet vårt er folkets demokratiske diktatur under ledelse av arbeiderklassen og bygd på forbundet mellom arbeidere og bønder. Det vil si at demokratiet virker innafor folkets rekker, mens arbeiderklassen i forbund med alle andre som nyter borgerretter, og i første rekke med bøndene, handhever diktatur over de reaksjonære

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

klassene og elementene og alle dem som setter seg mot sosialistisk omforming og går mot sosialistisk oppbygging. Med borgerretter, i politisk forstand, mener vi rett til frihet og demokrati.

Men denne friheten er frihet med ledelse, og dette demokratiet er demokrati under sentralisert ledelse, ikke anarki. Anarki er ikke i samsvar med interessene og ønskene til folket.

Visse mennesker i landet vårt fryda seg over hendinga i Ungarn. De håpa at det ville skje noe liknende i Kina, at tusener på tusener av mennesker ville gå ut i gatene for å demonstrere mot folkeregjeringa. Håpa deres gikk tvert mot interessene til massene og derfor kunne de umulig vinne støtte fra dem. I Ungarn gjorde en del av folket som var ført bak lyset av innenlandske og utenlandske kontrarevolusjonære, den feilen at de tydde til vold mot folkeregjeringa, med det resultatet at både staten og folket fikk lide. Det vil ta lang tid å rette opp den skaden som blei påført landets økonomi i løpet av noen få ukers opptøyer. I landet vårt var det noen andre som vakla i spørsmålet om Ungarn-episoden fordi de ikke visste noen ting om den virkelige stoda i verden. De mener at det er for lite frihet under folkedemokratiet vårt og at det er mer frihet under vestlig parlamentarisk demokrati. De ber om et toparti-system som i Vesten, der ett parti har regjeringsmakta og det andre er i opposisjon. Men dette såkalte toparti-systemet er ikke noe annet enn et påfunn for å opprettholde diktaturet til borgerskapet. Det kan aldri garantere friheter for det arbeidende folket. I virkeligheten eksisterer ikke frihet og demokrati abstrakt, men bare konkret. I et samfunn der det er klassekamp, er det ingen frihet for det arbeidende folket til å ikke bli utbytta dersom det er frihet for utbytterklassene til å utbytte det arbeidende folket. Dersom det er demokrati for borgerskapet, er det ikke noe demokrati for proletariatet og andre arbeidende mennesker. I en del kapitalistiske land får kommunistpartiet lov til å eksistere legalt, men bare så lenge det ikke truer de grunnleggende interessene til borgerskapet. Ut over det blir det ikke tålt. De som krever demokrati og frihet reint abstrakt, ser på demokrati som et mål og ikke som et middel. Noen ganger kan det se ut som om demokrati i seg sjøl er et mål, men i virkeligheten er det bare et middel. Marxismen lærer oss at demokrati er en del av overbygninga og hører til området politikk. Det vil si at det til sjuende og sist tjener den økonomiske basisen. Det samme gjelder frihet. Både demokrati og frihet er relative, ikke absolutte, og de oppstår og utvikler seg under særegne historiske vilkår. Innafor folkets

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rekker er demokrati nøye forbundet med sentralisme og frihet med disiplin. De er to motsetninger i en eneste enhet, motstridende såvel som forent, og vi må ikke ensidig framheve det ene på bekostning av det andre. Innafor folkets rekker kan vi ikke klare oss uten frihet, men vi kan heller ikke klare oss uten disiplin. Vi kan ikke klare oss uten demokrati, men vi kan heller ikke klare oss uten sentralisme. Denne enheten mellom demokrati og sentralisme, mellom frihet og disiplin utgjør den demokratiske sentralismen vår. Under dette systemet nyter folket utstrakt demokrati og frihet, men på samme tid må de holde seg innafor grensene for den sosialistiske disiplinen. Alt dette forstår massene godt.

Når vi går inn for frihet med ledelse og demokrati under sentralisert rettleiing, mener vi ikke på noen måte at tvangsmidler bør bli brukt for å avgjøre ideologiske spørsmål eller spørsmål som innebærer det å skille mellom riktig og galt i folket. Alle forsøk på å avgjøre ideologiske spørsmål eller spørsmål om riktig og galt ved hjelp av administrative forordninger eller tvangsmidler er ikke bare virkningsløse, men skadelige. Vi kan ikke avskaffe religionen ved administrative forordninger eller tvinge folk til å ikke tru på den. Vi kan ikke tvinge folk til å gi avkall på idealismen mer enn vi kan tvinge dem til å slutte seg til marxismen. Den eneste måten for å avgjøre spørsmål av ideologisk karakter eller stridsspørsmål i folket, er den demokratiske metoden, metoden med diskusjon, kritikk, overtalelse og skolering, og ikke metoden med tvang eller undertrykking. Folket vil at regjeringa deres og de som sitter i ledelsen for produksjonen og for kultur og utdanningsorganisasjonene skal vedta passende administrative forordninger som er bindende, slik at folket kan klare å fortsette produksjonen og studiene sine effektivt og leve livet sitt i ro og orden. Sunt vett sier at det ville være umulig å opprettholde offentlig orden uten slike tiltak. Administrative forordninger og metoden med overtalelse og skolering utfyller hverandre når det gjelder å løse motsigelser i folket. I virkeligheten må administrative forordninger for å opprettholde offentlig orden komme samtidig med overtalelse og skolering, for i mange tilfeller vil ikke forordninger aleine ha noen virkning.

Denne demokratiske metoden for å løse motsigelser i folket blei sammenfatta i 1942 i uttrykket «enhet — kritikk — enhet». For å utdjupe det, så betyr det å starte fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp, og komme fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Etter vår erfaring er dette den riktige metoden for å løse motsigelser i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

folket. I 1942 brukte vi den for å løse motsigelser innafor kommunistpartiet, nemlig motsigelsene mellom dogmatikerne og det store flertallet av medlemsmassen, og mellom dogmatisme og marxisme. «Venstre»-dogmatikerne hadde tydd til metoden med «hensynsløs kamp og nådeløse slag» i indre partistrid. Det var den gale metoden. Da vi kritiserte «venstre»-dogmatismen brukte vi ikke denne gamle metoden, men innførte en ny, det vil si en metode med å starte med ønsket om enhet, skille mellom riktig og galt ved hjelp av kritikk eller kamp, og komme fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Det var denne metoden som blei brukt i korrigeringsbevegelsen i 1942. I løpet av et par år, på den tida det kinesiske kommunistpartiet holdt den sjuende nasjonale kongressen sin i 1945, var det som venta nådd fram til enhet i hele partiet, og som følge av det, seira folkets revolusjon. Her er kjernespørsmålet å starte fra ønsket om enhet. For uten dette ønsket om enhet, vil kampen helt sikkert skape forvirring og komme ut av styring, når den først er begynt. Ville ikke dette være det samme som «hensynsløs kamp og nådeløse slag»? Og hva slags partienhet ville det være igjen? Det var nettopp denne erfaringa som førte oss til oppskrifta «enhet — kritikk — enhet». Eller med andre ord, «lær av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbred sjukdommen for å redde pasienten». Vi utbredde denne metoden utafor partiet vårt. Vi brukte den med stor framgang i de antijapanske baseområdene når vi behandla forholdet mellom ledelsen og massene, mellom hæren og folket, mellom offiserer og menige, mellom de ulike enhetene i hæren, og mellom de ulike gruppene av kadrer. Bruken av denne metoden kan spores tilbake til enda tidligere tider i historia til partiet vårt. Helt sia 1927 da vi bygde de revolusjonære væpna styrkene våre og baseområdene i sør, er denne metoden blitt brukt til å behandle forholdet mellom partiet og massene, mellom hæren og folket, mellom offiserer og menige, og andre forhold i folket. Den eneste forskjellen var at vi brukte denne metoden mye mer bevisst under den antijapanske krigen. Og sia frigjøringa av hele landet har vi brukt denne samme metoden med «enhet — kritikk — enhet» i forbindelsene våre med de demokratiske partiene og med industri- og handelskretser. Nå er oppgava vår å fortsette med å utbre og gjøre enda bedre bruk av denne metoden overalt innafor folkets rekker. Vi vil at alle fabrikkene, kooperativene, butikkene, skolene, kontora og folkeorganisasjonene våre, kort sagt, at alle de 600 millionene våre skal bruke den for å løse motsigelser seg imellom.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Under vanlige vilkår er ikke motsigelser i folket antagonistiske. Men dersom de ikke blir behandla skikkelig, eller om vi slapper av på årvåkenheten vår og ikke er på vakt, kan det oppstå antagonisme. I et sosialistisk land er ei slik utvikling vanligvis bare en lokal og midlertidig foreteelse. Årsaka er at systemet der mennesker blir utbytta av mennesker er blitt avskaffa og at folket har grunnleggende felles interesser. De antagonistiske aksjonene som fant sted i temmelig stor målestokk i løpet av Ungarn-episoden var resultat av virksomheten til både innenlandske og utenlandske kontrarevolusjonære elementer. Dette var en særskilt så vel som en midlertidig foreteelse. Det var et tilfelle der de reaksjonære innafor et sosialistisk land, i ledtog med imperialistene, prøvde å nå de konspiratoriske måla sine ved å benytte seg av motsigelsene i folket til å framkalle splid og skape uorden. Lærdommen fra Ungarn-episoden fortjener oppmerksomhet.

Mange mennesker ser ut til å mene at det er noe nytt å bruke demokratiske metoder for å løse motsigelser i folket. I virkeligheten er det ikke det. Marxister har alltid hevda at proletariatets sak må avhenge av folkemassene og at kommunistene må bruke den demokratiske metoden med overtalelse og skolering i arbeidet sitt blant det arbeidende folket og at de ikke på noe vilkår må ty til kommandering eller tvang. Det kinesiske kommunistpartiet holder seg trufast til dette marxist-leninistiske prinsippet. Det har vært vårt konsekvente syn at to ulike metoder, den ene diktatorisk og den andre demokratisk, bør bli brukt under folkets demokratiske diktatur for å løse de to slaga motsigelser som har ulik karakter — motsigelsene mellom oss sjøl og fienden og motsigelsene i folket. Denne ideen er blitt forklart igjen og igjen i mange partidokumenter og i taler av mange ledende kamerater i partiet vårt. I min artikkel «Om folkets demokratiske diktatur», skrevet i 1949, sa jeg: «Kombinasjonen av disse to sidene, demokrati for folket og diktatur over de reaksjonære, er folkets demokratiske diktatur.» Jeg pekte også på at for å avgjøre problemer innafor folkets rekker er «metoden vi bruker demokratisk, metoden med overtalelse, ikke med tvang». Og så, da jeg talte til det andre møtet til den første nasjonale komiteen i den politiske rådgivende konferansen i juni 1950, sa jeg:

> Folkets demokratiske diktatur bruker to metoder. Overfor fienden bruker det metoden med diktatur, det vil si at det ikke lar dem delta i politisk virksomhet så lenge det er nødvendig, og tvinger

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dem til å lyde loven til folkeregjeringa og å drive med kroppsarbeid og bli omforma til nye mennesker gjennom slikt arbeid. Overfor folket bruker det derimot metoden med demokrati og ikke tvang, det vil si at det nødvendigvis må la dem ta del i politisk virksomhet og ikke tvinger dem til å gjøre det ene eller det andre, men bruker den demokratiske metoden for å skolere og overtale. Slik skolering er sjølskolering for folket og den grunnleggende metoden er kritikk og sjølkritikk.

Slik har vi drøfta bruken av den demokratiske metoden for å løse motsigelser i folket ved mange høve. Videre har vi i hovedsak brukt denne metoden i arbeidet vårt, og mange kadrer og mange andre mennesker er fortrulige med den i praksis. Hvorfor føler da noen mennesker nå at dette er et nytt emne? Fordi i fortida var kampen mellom oss sjøl og fienden, både den indre og den ytre, svært skarp, og derfor trakk ikke motsigelser i folket til seg så mye oppmerksomhet som de gjør i dag.

En god del mennesker klarer ikke å trekke et klart skille mellom disse to ulike slaga motsigelser — motsigelsene mellom oss sjøl og fienden og motsigelsene i folket — og er tilbøyelige til å blande dem sammen. Vi må innrømme at noen ganger er det ganske lett å gjøre det. Vi har hatt tilfeller av slik sammenblanding i arbeidet vårt tidligere. Under utrenskinga av kontrarevolusjonære, blei gode mennesker noen ganger forveksla med dårlige, og slike ting skjer fortsatt i dag. Vi greier å begrense feila fordi det har vært linja vår å trekke ei skarp grense mellom oss sjøl og fienden og rette på feil så snart de blir oppdaga.

Den marxistiske filosofien hevder at loven om motsetningenes enhet er den grunnleggende loven i universet. Denne loven gjelder overalt, både i naturens verden, i menneskesamfunnet og i menneskets tenkning. Mellom motsetningene i en motsigelse er det enhet og kamp på samme tid, og det er dette som driver ting til å bevege seg og endre seg. Motsigelser fins overalt, men karakteren av dem er ulik i samsvar med den forskjellige karakteren til ulike ting. I alle ting er motsetningenes enhet betinga, midlertidig og kortvarig, og derfor relativ, mens kampen mellom motsetningene er absolutt. Lenin ga ei svært klar framstilling av denne loven. Et voksende antall mennesker i landet vårt har forstått den etter hvert. Men for mange mennesker er det en ting å godta denne loven og en helt annen ting å bruke den til å undersøke og behandle problemer. Mange tør ikke innrømme åpent at det fortsatt fins motsigelser i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

folket i landet vårt, enda det er nettopp disse motsigelsene som driver samfunnet vårt framover. Mange innrømmer ikke at det fortsatt fins motsigelser i et sosialistisk samfunn, og det fører til at de blir ubesluttsomme og passive når de står overfor motsigelser i samfunnet. De forstår ikke at det sosialistiske samfunnet blir mer forent og grunnfesta gjennom den ustanselige utviklinga der motsigelser blir behandla og løst på en riktig måte. Av denne grunnen trenger vi å forklare ting til folket vårt, og til kadrene våre i første rekke, for å hjelpe dem til å forstå motsigelsene i det sosialistiske samfunnet og lære å bruke de riktige metodene til å behandle dem.

Motsigelsene i det sosialistiske samfunnet er grunnleggende forskjellige fra motsigelsene i de gamle samfunna, slik som det kapitalistiske samfunnet. I det kapitalistiske samfunnet kommer motsigelser til uttrykk i skarp antagonisme og konflikter, i skarp klassekamp. De kan ikke bli løst av det kapitalistiske systemet sjøl og kan bare bli løst av den sosialistiske revolusjonen. Med motsigelser i det sosialistiske samfunnet er det ei ganske annen sak. De er tvert imot ikke-antagonistiske og kan bli løst uten stans av det sosialistiske systemet sjøl.

I det sosialistiske samfunnet er de grunnleggende motsigelsene fortsatt motsigelsene mellom produksjonsforholda og produktivkreftene og mellom overbygninga og den økonomiske basisen. Men de er grunnleggende forskjellige i karakter og har særtrekk som skiller dem fra motsigelsene mellom produksjonsforholda og produktivkreftene og mellom overbygninga og den økonomiske basisen i de gamle samfunna. Det nåværende samfunnssystemet i landet vårt er langt overlegent det systemet som rådde før. Dersom det ikke hadde vært slik, ville ikke det gamle systemet ha blitt styrta, og det nye systemet kunne ikke ha blitt oppretta. Når vi sier at de sosialistiske produksjonsforholda samsvarer bedre med karakteren til produktivkreftene enn det de gamle produksjonsforholda gjorde, mener vi at de lar produktivkreftene utvikle seg med en fart som var uoppnåelig i det gamle samfunnet, slik at produksjonen kan øke støtt og tilfredsstille de stadig voksende behova til folket i stadig større grad. Under herredømmet til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen vokste produktivkreftene i det gamle Kina svært langsomt. I mer enn femti år før frigjøringa produserte Kina bare noen få titalls tusen tonn stål i året, når vi ikke rekner med produksjonen i de nordøstre provinsene. Dersom vi rekner med disse provinsene kom den høyeste årlige stålproduksjonen bare opp i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

drøyt 900 000 tonn. I 1949 var den nasjonale stålproduksjonen litt over 100 000 tonn. Men nå, bare sju år etter frigjøringa av landet vårt, overskrider stålproduksjonen allerede 4 000 000 tonn. I det gamle Kina fantes det knapt noen maskinindustri, for ikke å snakke om bil- og flyindustri. Nå har vi alt dette. Da folket styrta herredømmet til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen, var det mange som ikke var klar over hvilken veg Kina burde slå inn på — mot kapitalismen eller mot sosialismen. Nå har kjensgjerningene gitt svaret. Bare sosialismen kan redde Kina. Det sosialistiske systemet har fremma den raske utviklinga av produktivkreftene i landet vårt, det er ei kjensgjerning som tilmed fiendene våre i utlandet har vært nødt til å anerkjenne.

Men det sosialistiske systemet vårt er først nylig blitt oppretta. Det er ennå ikke blitt gjennomført eller grunnfesta fullt ut. I felles statlige og private industri- og handelsforetak får fortsatt kapitalistene en fast rentesats av kapitalen sin, det vil si at utbytting fins fortsatt. Når det gjelder eiendomsforholda, er disse foretaka ennå ikke fullstendig sosialistiske av karakter. En del av jordbruks- og handverksprodusentenes kooperativer er fortsatt halv-sosialistiske, og sjøl i de helt sosialistiske kooperativene står det igjen å løse visse særegne problemer med omsyn til eiendomsforholda. Det blir gradvis oppretta forhold mellom produksjon og bytte som samsvarer med sosialistiske prinsipper innafor alle greiner av økonomien vår, og vi leiter etter mer og mer passende former. Problemet med det passende forholdet mellom akkumulering og forbruk innafor hver av de to sektorene av den sosialistiske økonomien — den ene der produksjonsmidlene er eid av hele folket og den andre der produksjonsmidlene er eid av kollektivet — og problemet med det passende forholdet mellom akkumulering og forbruk mellom de to sektorene innbyrdes, er innfløkte problemer som det ikke er lett å utarbeide ei helt fornuftig løsning på med en gang. For å oppsummere: Det er blitt oppretta sosialistiske produksjonsforhold og de er i samsvar med veksten i produktivkreftene, men disse forholda er fortsatt langt fra feilfrie og denne ufullkommenheten står i motsigelse til veksten i produktivkreftene. I tillegg til at det er samsvar så vel som motsigelse mellom produksjonsforholda og veksten i produktivkreftene, er det samsvar så vel som motsigelse mellom overbygninga og den økonomiske basisen. Overbygninga, som omfatter statssystemet og lovene til folkets demokratiske diktatur og den sosialistiske ideologien rettleidd av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

marxismen-leninismen, spiller ei positiv rolle i å lette seieren for den sosialistiske omforminga og den sosialistiske måten å organisere arbeidet på. Den er i samsvar med den sosialistiske økonomiske basisen, det vil si med de sosialistiske produksjonsforholda. Men det at det fins borgerlig ideologi, en viss byråkratisk arbeidsstil i statsorganene våre og mangler i noen av ledda i statsinstitusjonene våre, står i motsigelse til den sosialistiske økonomiske basisen. Vi må fortsette med å løse alle slike motsigelser i lys av de særegne vilkåra våre. Sjølsagt vil det dukke opp nye problemer ettersom disse motsigelsene blir løst. Og det vil kreve ny innsats å løse de nye motsigelsene. For eksempel trengs det en stadig omstillingsprosess gjennom statlig planlegging for å behandle motsigelsen mellom produksjonen og samfunnets behov, en motsigelse som vil være en objektiv realitet i lang tid. Hvert år setter landet vårt opp en økonomisk plan for å opprette et passende forhold mellom akkumulering og forbruk og oppnå likevekt mellom produksjon og behov. Likevekt er ikke noe annet enn en midlertidig, relativ enhet mellom motsetninger. Mot slutten av hvert år blir denne likevekta, som helhet, forstyrra av kampen mellom motsetningene. Enheten gjennomgår ei endring, likevekt blir til mangel på likevekt, enhet blir til mangel på enhet, og igjen er det nødvendig å oppnå ei likevekt og en enhet for det neste året. I dette ligger overlegenheten til planøkonomien vår. I virkeligheten blir denne likevekta, denne enheten, delvis forstyrra hver måned eller hvert kvartal, og det er nødvendig å foreta delvise tilpasninger. Noen ganger oppstår det motsigelser og likevekta blir forstyrra fordi de subjektive tiltaka våre ikke svarer til den objektive virkeligheten. Det er dette vi kaller å gjøre en feil. Den ustanselige oppkomsten og den ustanselige løsninga av motsigelser utgjør den dialektiske loven for tingenes utvikling.

I dag er stillinga slik. Det er hovedsakelig slutt på massenes storstilte, stormende klassekamper som kjennetegner revolusjonære tider, men klassekampen er på ingen måte helt slutt. Sjøl om massene ønsker det nye systemet velkommen, er de ikke blitt helt vant til det ennå. Regjeringspersonellet er ikke tilstrekkelig erfarne og må gjennomføre videre studier og undersøkelser av særskilte politiske retningslinjer. Med andre ord, det trengs tid for at det sosialistiske systemet vårt skal bli bygd opp og grunnfesta, for at massene skal bli vant til det nye systemet, og for at regjeringspersonellet skal lære og få erfaring. Derfor er det helt nødvendig på dette avgjørende tidspunktet at vi reiser spørsmålet om å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skille mellom motsigelser i folket og motsigelser mellom oss sjøl og fienden, så vel som spørsmålet om den riktige behandlinga av motsigelser i folket. Dette er nødvendig for å forene folket av alle nasjonaliteter i landet vårt før det nye slaget, slaget mot naturen, for å utvikle økonomien og kulturen vår, for å hjelpe hele nasjonen til å komme seg forholdsvis lett gjennom denne overgangsperioden, grunnfeste det nye systemet vårt og bygge opp den nye staten vår.

II. SPØRSMÅLET OM Å RYDDE UT KONTRAREVOLUSJONÆRE

Å rydde ut kontrarevolusjonære er en kamp mellom motsetninger på samme måte som kampen mellom oss sjøl og fienden. I folket er det noen som ser dette spørsmålet i et noe annet lys. To slags mennesker har synspunkter som er forskjellige fra våre. De som har et høyreavvik i tenkninga si skiller ikke mellom oss sjøl og fienden, og tar fienden for våre egne folk. Akkurat de personene som massene ser på som fiender, ser de på som venner. De som har et «venstre»avvik i tenkninga si forstørrer motsigelsen mellom oss sjøl og fienden i en slik grad at de tar visse motsigelser i folket for motsigelser til fienden, og betrakter personer som i virkeligheten ikke er det som kontrarevolusjonære. Begge disse synspunktene er feilaktige. Ingen av dem gjør det mulig å behandle spørsmålet om å rydde ut kontrarevolusjonære på en riktig måte, eller å vurdere dette arbeidet riktig.

La oss se på hva slags virkninger Ungarn-episoden har hatt i Kina, for å få ei riktig vurdering av arbeidet vårt med å rydde ut kontrarevolusjonære. Etter denne hendinga var det en del uro innafor et sjikt av våre intellektuelle, men det blei ikke noe bråk. Hvorfor? En må si at en grunn var at vi lyktes med å rydde ut kontrarevolusjonære temmelig grundig.

Sjølsagt skyldes ikke grunnfestinga av staten vår i første rekke at vi rydder ut kontrarevolusjonære. Det skyldes i første rekke at vi har et kommunistparti og en frigjøringshær som begge er herda i tiår med revolusjonær kamp, og et arbeidende folk som er herda på samme vis. Partiet vårt og de væpna styrkene våre er rotfesta i massene. De er blitt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

herda i flammene av en langvarig revolusjon og har evna til å slåss. Folkerepublikken vår blei ikke bygd fra den ene dagen til den andre, men den blei utvikla steg for steg ut fra de revolusjonære baseområdene. En del kjente demokratiske personer er også blitt herda i kampen i ulik grad, og de har gjennomgått vanskelige tider sammen med oss. En del intellektuelle blei herda i kampene mot imperialismen og reaksjonen. Etter frigjøringa har mange gjennomgått en prosess med ideologisk omdanning som har vært retta inn på å gjøre dem i stand til å skille klart mellom oss sjøl og fienden. Grunnfestinga av staten vår skyldes dessuten den kjensgjerninga at de økonomiske tiltaka våre stort sett er fornuftige, at livet til folket er trygt og stadig bedres, at de politiske retningslinjene våre overfor det nasjonale borgerskapet og andre klasser er riktige, og så videre. Ikke desto mindre er det utvilsomt ei viktig årsak til grunnfestinga av staten vår at vi har lykkes med å rydde ut kontrarevolusjonære. Av alle disse grunnene er høyskolestudentene våre, med få unntak, patriotiske og støtter sosialismen, og de ga ikke etter for uro under Ungarn-episoden, sjøl om mange av dem kommer fra familier utafor det arbeidende folket. Det samme gjaldt for det nasjonale borgerskapet, for ikke å snakke om de viktigste massene — arbeiderne og bøndene.

Etter frigjøringa luka vi ut en del kontrarevolusjonære. Noen blei dømt til døden for større forbrytelser. Dette var absolutt nødvendig, det var et krav fra massene, og det blei gjort for å frigjøre dem fra årelang undertrykking fra de kontrarevolusjonære og alle slags lokale tyranner, med andre ord for å frigjøre produktivkreftene. Dersom vi ikke hadde gjort det, ville ikke massene vært i stand til å rette ryggen. Men sia 1956 har det foregått ei djuptgående endring i situasjonen. I landet som helhet er størstedelen av de kontrarevolusjonære blitt renska ut. Den grunnleggende oppgava vår er blitt endra fra å frigjøre produktivkreftene til å beskytte og utvikle dem i samsvar med de nye produksjonsforholda. Fordi de ikke skjønner at den nåværende linja vår høver til situasjonen nå og at den tidligere linja vår høvde til situasjonen før, vil noen mennesker utnytte den nåværende linja til å gjøre om tidligere vedtak og til å benekte den veldige framgangen vi oppnådde ved å rydde ut kontrarevolusjonære. Dette er fullstendig galt og massene kommer ikke til å tillate det.

I arbeidet vårt med å rydde ut kontrarevolusjonære var framgangen hovedsaka, men det blei også gjort feil. I noen tilfeller skjedde det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

overgrep og i andre tilfeller slapp de gjennom garnet vårt. Linja vår er: «Kontrarevolusjonære må bli rydda ut overalt der de fins, feil må bli retta på overalt der de blir oppdaga.» Linja vår i arbeidet med å rydde ut kontrarevolusjonære er masselinja. Sjølsagt kan det fortsatt skje feil sjøl med masselinja, men det vil bli færre feil, og feil som det er lettere å rette på. Massene får erfaringer gjennom kamp. Av de tingene som blir gjort riktig, får de erfaringer for hvordan ting skal gjøres riktig. Av de feila som blir gjort får de erfaringer for hvordan det blir gjort feil.

Overalt der det er blitt oppdaga feil i arbeidet med å rydde ut kontrarevolusjonære, er det blitt tatt skritt, eller det blir tatt skritt, for å rette på dem. De feila som ennå ikke er oppdaga vil bli retta på så snart de kommer fram i lyset. Frikjennelse eller oppreisning må bli kunngjort like breitt som de opprinnelige gale beslutningene. Jeg foreslår at det blir gjort ei omfattende gransking av arbeidet med å rydde ut kontrarevolusjonære i år eller neste år for å oppsummere erfaringer, fremme rettferdighet og imøtegå urettferdige angrep. På landsbasis bør de stående komiteene i den nasjonale folkekongressen og i nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen ha ledelsen i denne granskinga. På lokalt plan bør folkeråda og komiteene til den politiske rådgivende konferansen i provinsene og byprovinsene ha ledelsen. I denne granskinga må vi hjelpe det store antallet kadrer og aktivister som deltar i arbeidet, og ikke slå kaldt vann i blodet på dem. Det ville ikke være riktig å ta motet fra dem. Ikke desto mindre må feil bli retta opp når de blir oppdaga. Dette må være innstillinga til alle de offentlige sikkerhetsorganene, anklagemyndighetene og domstolene, fengslene og de organene som har til oppgave å forbedre forbrytere gjennom kroppsarbeid. Vi håper at medlemmer av den stående komiteen i den nasjonale folkekongressen, medlemmer i nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen og folkevalgte vil delta i denne granskinga der det er mulig. Dette vil være til hjelp i arbeidet med å forbedre rettssystemet vårt og med å behandle kontrarevolusjonære og andre forbrytere på en riktig måte.

Når det gjelder kontrarevolusjonære kan situasjonen nå beskrives med disse orda: Det fins fortsatt kontrarevolusjonære, men ikke mange. For det første, det fins fortsatt kontrarevolusjonære. Noen mennesker sier at det ikke er flere igjen og at alt er bra, og at vi derfor kan legge hodet på puta og bare falle i søvn. Men det er ikke slik situasjonen er. Saka er at det fortsatt fins kontrarevolusjonære (sjølsagt betyr ikke det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

at dere kommer til å finne dem overalt og i alle organisasjoner), og vi må fortsette med å bekjempe dem. Det må være klart at de skjulte kontrarevolusjonære som fortsatt er på frifot ikke vil finne seg rolig i det, men at de sikkert vil gripe alle høve til å lage bråk. USA-imperialistene og Chiang Kai-shek-klikken sender stadig inn hemmelige agenter for å fortsette med undergravingsvirksomhet. Sjøl etter at alle de kontrarevolusjonære som fins er silt ut, er det sannsynlig at det vil dukke opp nye. Dersom vi slutter å være på vakt, kommer vi til å bli grundig lurt og vi kommer til å få svi alvorlig for det. Kontrarevolusjonære må lukes ut med hard hand overalt der en finner ut at de lager bråk. Men i hele landet sett under ett er det helt sikkert ikke mange kontrarevolusjonære. Det ville være galt å si at det fortsatt er et stort antall kontrarevolusjonære i Kina. Å godta dette synspunktet ville også føre til rot.

III. SPØRSMÅLET OM DEN KOOPERATIVE OMFORMINGA AV JORDBRUKET

Vi har ei befolkning på landsbygda på over 500 millioner, så spørsmålet om hvordan bøndene våre klarer seg er svært viktig for utviklinga av økonomien vår og grunnfestinga av statsmakta vår. Etter mitt syn er situasjonen stort sett sunn. Den kooperative omforminga av jordbruket er blitt framgangsrikt gjennomført, og dette har løst den store motsigelsen mellom sosialistisk industrialisering og den individuelle bondeøkonomien i landet vårt. Ettersom den kooperative omforminga av jordbruket blei fullført så raskt, blei noen mennesker urolige og lurte på om det ville hende noe ubehagelig. Det fins virkelig noen feil, men heldigvis er de ikke alvorlige og bevegelsen sett under ett er sunn. Bøndene arbeider med liv og lyst, og i fjor var det ei økning i kornproduksjonen i landet til tross for de verste oversvømmelsene, tørkeperiodene og stormene på år. Nå fins det folk som pisker opp en lilleputt-tyfon, de sier at kooperasjon ikke er noe tess, at det ikke fins noe overlegent ved den. Er kooperasjon overlegent eller ikke? Blant de dokumentene som er delt ut på dagens møte er det ett om Wang Kuo-fan-kooperativet i Tsunhua fylke i Hopei-provinsen, som jeg foreslår at

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dere leser. Dette kooperativet ligger i et åslendt område som var svært fattig før og som i årevis var avhengig av korntilskudd fra folkeregjeringa. Da kooperativet blei oppretta i 1953, kalte folk det «fattiglemskooperativet». Men det er blitt mer velstående for hvert år, og nå, etter fire års hard kamp, har de fleste husstandene kornreserver. Det som var mulig for dette kooperativet burde det også være mulig for andre å oppnå under normale vilkår på like lang tid eller litt lengre. Det er klart at det ikke er noen grunn til å si at noe er gått galt med jordbrukskooperasjonen.

Det er også klart at det kreves hard kamp for å bygge kooperativer. Nye ting må alltid oppleve vansker og tilbakeslag mens de vokser. Det er rein innbilning å tru at den sosialistiske saka bare er grei skuring og lettvint framgang, uten vansker eller tilbakeslag, eller at den ikke krever veldige anstrengelser.

Hvem er aktive tilhengere av kooperativene? Det overveldende flertallet av fattigbøndene og de lavere mellombøndene som utgjør mer enn 70 prosent av befolkninga på landsbygda. Flesteparten av de andre bøndene setter også sin lit til kooperativene. Bare et svært lite mindretall er virkelig misfornøyd. En god del personer har ikke greid å analysere denne situasjonen og lage en samla undersøkelse av det kooperativene har oppnådd og av manglene deres og av årsakene til disse manglene. De har isteden tatt en del av bildet eller ei side av saka for å være helheten, og derfor er det blitt piska opp en lilleputt-tyfon blant noen mennesker som sier at kooperativene ikke er overlegne.

Hvor lang tid vil det ta å grunnfeste kooperativene, og hvor lang tid vil det ta før det blir slutt på dette pratet om at kooperativene ikke er overlegne? Å dømme etter erfaringene med veksten i mange kooperativer, vil det antakelig ta fem år eller litt mer. Ettersom de fleste kooperativene våre bare er litt over ett år gamle, ville det være urimelig å kreve for mye av dem. Etter mitt syn vil det være godt gjort om kooperativene kan bli grunnfesta i løpet av den andre femårsplanen etter at de er blitt oppretta under den første.

Nå er kooperativene i ferd med å bli gradvis grunnfesta. Det er visse motsigelser som står igjen å løse, slik som motsigelsene mellom staten og kooperativene og motsigelsene innafor og mellom kooperativene sjøl.

Vi må stadig ta omsyn til problemene med produksjon og distribusjon for å løse disse motsigelsene. Når det gjelder produksjonen, må den kooperative økonomien være underlagt den samla økonomiske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

planlegginga til staten, samtidig som den beholder en viss smidighet og sjølstendighet som ikke går på tvers av den samla statsplanen eller de politiske retningslinjene, lovene og forordningene til staten. Samtidig må alle husstandene i et kooperativ rette seg etter helhetsplanen til det kooperativet eller produksjonslaget som de hører til, sjøl om de kan lage sine egne passende planer med omsyn til den jorda som er utdelt til personlig behov og med omsyn til andre økonomiske foretak som blir drevet enkeltvis. Når det gjelder spørsmålet om distribusjonen, må vi ta omsyn til interessene til staten, kollektivet og den enkelte. Vi må behandle det tresidige forholdet mellom den statlige jordbruksskatten, akkumulasjonsfondet til kooperativene og den personlige inntekta til bøndene på en skikkelig måte, og vi må stadig passe på å gjøre omstillinger for å løse motsigelsene mellom dem. Akkumulering er nødvendig både for staten og kooperativene, men den må ikke bli overdrevet i noen av tilfellene. Vi må gjøre alt som er mulig for å sette bøndene i stand til å heve de personlige inntektene sine hvert år i normale tider gjennom økt produksjon.

Mange mennesker sier at bøndene lever et hardt liv. Er dette sant? På et vis er det det. Det vil si, fordi imperialistene og agentene deres undertrykte og utbytta oss i over hundre år, er landet vårt utarma og levestandarden er fortsatt lav, ikke bare for bøndene våre, men også for arbeiderne og de intellektuelle. Vi kommer til å trenge flere tiår med harde anstrengelser for å heve levestandarden til hele folket vårt gradvis. I denne sammenhengen er det riktig å si at bøndene lever et «hardt liv». Men på et annet vis er det ikke sant. Vi sikter til påstanden om at bare arbeiderne og ikke bøndene har fått et bedre liv i løpet av de sju åra etter frigjøringa. I virkeligheten har det, med svært få unntak, vært ei viss bedring av livet til både bøndene og arbeiderne. Etter frigjøringa har bøndene vært frie fra utbytting fra godseierne og produksjonen deres har økt år for år. Se på kornavlingene. I 1949 var produksjonen i landet bare noe over 210 000 millioner kattier. I 1956 var den økt til mer enn 360 000 millioner kattier, ei økning på nesten 150 000 millioner kattier. Den statlige jordbruksskatten er ikke tung, den kommer bare opp i noe over 30 000 millioner kattier i året. Statlig innkjøp av korn fra bøndene til standardpriser kommer bare opp i litt over 50 000 millioner kattier i året. Disse to postene utgjør til sammen over 80 000 millioner kattier. Dessuten blir mer enn halvparten av dette kornet solgt tilbake til landsbyene og byer i nærheten. Det er åpenbart at ingen kan si det ikke har

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vært noen bedring i livet til bøndene. Vi planlegger å stabilisere den totale årlige mengden av kornskatt pluss korn innkjøpt av staten til noe mer enn 80 000 millioner kattier i løpet av noen få år, for å hjelpe jordbruket til å utvikle seg og kooperativene til å bli grunnfesta. På denne måten vil det lille antallet husstander på landsbygda som fortsatt har for lite korn, slutte å mangle korn. Alle bondehusstander, unntatt noen som dyrker avlinger for industrien, vil enten ha kornreserver eller i det minste være sjølforsynte, det vil ikke lenger være fattigbønder på landsbygda, og levestandarden til hele bondebefolkninga vil nå opp til eller gå forbi nivået til mellombøndene. Det er ikke riktig å ganske enkelt sammenlikne den gjennomsnittlige årsinntekta til en bonde og en arbeider og trekke den slutninga at den ene er for lav og den andre for høy. Ettersom arbeidsproduktiviteten til arbeiderne er mye høyere enn for bøndene, og ettersom levekostnadene til bøndene er mye lavere enn for arbeiderne i byene, kan en ikke si at arbeiderne har fått særbehandling fra staten. Lønnene til et lite antall arbeidere og noen statsansatte er virkelig litt for høye. Bøndene har grunn til å være misfornøyd med dette, og det er nødvendig å foreta visse passende justeringer i samsvar med de særegne vilkåra.

IV. SPØRSMÅLET OM INDUSTRI- OG FORRETNINGSFOLKA

Med omsyn til omforminga av samfunnssystemet vårt, blei privateide industri- og handelsforetak omdanna til felles statlig-private foretak i året 1956, samtidig med den kooperative omforminga av jordbruk og handverk. Farten og jamnheten i denne omdanninga er nøye knytta sammen med at vi har behandla motsigelsen mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet som en motsigelse i folket. Er denne klassemotsigelsen blitt fullstendig løst? Nei, ikke ennå. Det vil ta betydelig tid. Men noen mennesker sier at kapitalistene er blitt så omdanna at de nå ikke er særlig forskjellige fra arbeiderne og at videre omdanning er unødvendig. Andre går så langt som å si at kapitalistene er enda bedre enn arbeiderne. Andre igjen spør, dersom omdanning er nødvendig, hvorfor er det ikke nødvendig for arbeiderklassen? Er disse synspunktene riktige? Sjølsagt ikke.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Under bygginga av et sosialistisk samfunn, trenger alle å bli omdanna — utbytterne og også det arbeidende folket. Hvem sier at det ikke er nødvendig for arbeiderklassen? Sjølsagt er omdanninga av utbytterne vesensforskjellig fra omdanninga av det arbeidende folket, og de to tingene må ikke blandes sammen. Arbeiderklassen omdanner hele samfunnet i klassekampen og i kampen mot naturen, og i denne utviklinga omdanner den seg sjøl. Den må lære ustanselig i løpet av arbeidet, gradvis overvinne manglene sine og aldri slutte med å gjøre det. Ta for eksempel dem av oss som er til stede her. Mange av oss gjør noe framskritt hvert år, det vil si, vi omdanner oss sjøl hvert år. Når det gjelder meg sjøl, så hadde jeg alle slags umarxistiske ideer før, og det var først seinere at jeg slutta meg til marxismen. Jeg lærte litt marxisme fra bøker og tok de første skritta for å omdanne ideologien min, men det var hovedsakelig ved å delta i klassekamp opp gjennom åra at jeg blei omdanna. Og dersom jeg skal gjøre videre framsteg, må jeg fortsette å lære, ellers vil jeg sakke etter. Kan kapitalistene være så bra at de ikke trenger mer omdanning?

Noen mennesker påstår at det kinesiske borgerskapet ikke lenger har en tosidig karakter, men bare en ensidig. Er dette sant? Nei. Enda om medlemmer av borgerskapet er blitt administrativt personell i felles statlig-private foretak og blir omforma fra utbyttere til arbeidende mennesker som lever av sitt eget arbeid, får de fortsatt en fastsatt rentesats av kapitalen sin i de felles foretaka, det vil si, de har ikke slitt seg løs fra røttene til utbyttinga. Det er fortsatt et betydelig sprang mellom dem og arbeiderklassen i ideologi, følelser og livsvaner. Hvordan kan noen si at de ikke lenger har en tosidig karakter? Sjøl når de slutter å få den fastsatte rente-betalinga si, og merkelappen «borger» blir fjerna, vil de fortsatt trenge ideologisk omdanning i ganske lang tid. Dersom borgerskapet ikke lenger har en tosidig karakter, slik det blir påstått, så vil ikke kapitalistene ha oppgava med å studere og omdanne seg sjøl lenger.

Det må sies at dette synspunktet verken stemmer med den virkelige situasjonen til industri- og forretningsfolka våre eller med det de fleste av dem ønsker. I løpet av de siste få åra har de fleste av dem vært villige til å studere og har gjort tydelige framskritt. Ettersom de bare kan oppnå gjennomgripende omdanning under arbeidet, bør de delta i kroppsarbeid sammen med kontorstaben og arbeiderne i foretaka og se på disse foretaka som de viktigste plassene der de kan omdanne seg sjøl. Men det er også viktig for dem å endre noen av de gamle synspunktene sine gjen-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nom studier. Slike studier bør være på et frivillig grunnlag. Når de kommer tilbake til foretaka etter å ha deltatt i studiegrupper i noen uker, finner mange industri- og handelsfolk ut at de har et mer felles språk med arbeiderne og representantene for statseiendom, og dermed er det bedre muligheter for å arbeide sammen. De veit av personlig erfaring at det er bra for dem å fortsette med å studere og omdanne seg. Den ideen som jeg nevnte før om at studier og omdanning ikke er nødvendig, gjenspeiler ikke synspunktene til flertallet av industri- og forretningsfolka, men bare til et lite antall.

V. SPØRSMÅLET OM DE INTELLEKTUELLE

Motsigelsene innafor folkets rekker i landet vårt finner også uttrykk blant de intellektuelle. De flere millionene intellektuelle som arbeidde for det gamle samfunnet tjener nå det nye samfunnet, og spørsmålet som melder seg nå er hvordan de kan fylle behova til det nye samfunnet og hvordan vi kan hjelpe dem til å gjøre det. Dette er også en motsigelse i folket.

De fleste av våre intellektuelle har gjort tydelige framskritt i løpet av de siste sju åra. De har vist at de er for det sosialistiske systemet. Mange studerer marxismen flittig, og noen er blitt kommunister. Sjøl om det fins få kommunister blant dem nå, blir det stadig flere. Sjølsagt fins det fortsatt noen intellektuelle som er mistruiske til sosialismen eller ikke synes om den, men de er et mindretall.

Kina trenger tjenestene til så mange intellektuelle som mulig til den kolossale oppgava med å bygge sosialismen. Vi bør stole på dem som virkelig er villige til å tjene sosialismens sak, og vi bør gå grundig til verks for å bedre forbindelsene våre til dem, og hjelpe dem å løse de spørsmåla som må løses slik at de kan la evnene sine få fritt spillerom. Mange av kameratene våre er ikke flinke til å forene seg med de intellektuelle. De har ei stivbeint holdning til dem, mangler respekt for arbeidet deres og blander seg inn i enkelte vitenskapelige og kulturelle spørsmål der innblanding er uberettiga. Vi må kvitte oss med alle slike mangler.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Sjøl om et stort antall intellektuelle har gjort framsteg, bør de ikke være sjøltilfredse. De må fortsette å omdanne seg, gradvis forkaste den borgerlige verdensanskuelsen sin og tilegne seg den proletariske, kommunistiske verdensanskuelsen slik at de kan passe helt og fullt til behova til det nye samfunnet og forene seg med arbeiderne og bøndene. Endringa i verdensanskuelse er grunnleggende, og hittil kan en ikke si at de fleste av våre intellektuelle har fullført den. Vi håper at de vil fortsette å gjøre framskritt, og at de gradvis, ved hjelp av arbeid og studier, vil tilegne seg den kommunistiske verdensanskuelsen, forstå marxismen-leninismen og bli sammensveisa med arbeiderne og bøndene. Vi håper at de ikke vil stoppe på halvvegen eller, enda verre, gå tilbake, for dersom de går tilbake, vil det ikke være noen framtid for dem. Det er ikke bare nødvendig for et stort antall av de intellektuelle i landet vårt å endre verdensanskuelsen sin, det er også mulig for dem å gjøre det, fordi samfunnssystemet vårt er endra og den økonomiske basisen for borgerlig ideologi i hovedsak er ødelagt. Men ei gjennomført endring i verdensanskuelse tar svært lang tid, og vi bør ikke sky noen anstrengelser for å hjelpe dem, og vi må ikke være utålmodige. Det er i virkeligheten nødt til å være noen som alltid vil være ideologisk motvillige mot å godta marxismen-leninismen og kommunismen. Vi bør ikke stille for store krav til dem. Så lenge de retter seg etter de vilkåra som staten fastsetter og deltar i lovlig virksomhet, må vi la dem få høve til å ha et passende arbeid.

Den siste tida har det vært tilbakegang i politisk og ideologisk arbeid blant studenter og intellektuelle, og noen usunne tendenser er kommet til syne. Noen mennesker ser ut til å mene at det ikke lenger er noe behov for å være opptatt av politikk eller av framtida til fedrelandet og menneskehetens idealer. Det ser ut som om marxismen som en gang var høyeste mote, ikke er så moderne for tida. Vi må styrke det politiske og ideologiske arbeidet vårt for å bekjempe denne utviklinga. Både studenter og intellektuelle bør studere hardt. I tillegg til å studere de særegne faga sine, bør de gjøre framsteg ideologisk og politisk. Dette betyr at de bør studere marxisme, aktuelle begivenheter og politikk. Å ikke ha ei riktig politisk innstilling er som å ikke ha sjel. Den ideologiske omdanninga som blei gjennomført før var nødvendig, og har gitt positive resultater. Men den blei gjennomført på en noe uvøren måte og noen mennesker blei såra — dette var ikke bra. Vi må unngå slike mangler i framtida. Alle avdelinger og organisasjoner bør ta på seg sin del av an-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

svaret for ideologisk og politisk arbeid. Dette gjelder kommunistpartiet, ungdomsforbundet, de departementene til regjeringa som står i ledelsen for dette arbeidet, og særskilt sjefene for utdanningsinstitusjoner og lærere. Utdanningspolitikken vår må sette alle som får utdanning i stand til å utvikle seg moralsk, intellektuelt og fysisk og bli arbeidere med både sosialistisk bevissthet og kultur. Vi må utbre ideen om å bygge landet vårt med flid og nøysomhet. Vi må hjelpe alle de unge menneskene våre til å forstå at landet vårt fortsatt er svært fattig, at vi ikke kan endre situasjonen grunnleggende på kort tid, og at Kina bare kan bli velstående og sterkt ved flere tiårs samla innsats fra den yngre generasjonen og hele folket vårt, når de arbeider med sine egne hender. Opprettinga av det sosialistiske systemet har åpna vegen til framtidas idealsamfunn, men det trengs hardt arbeid for å gjøre dette idealet om til virkelighet. En del av de unge menneskene i landet vårt mener at alt burde være feilfritt så snart et sosialistisk samfunn er oppretta, og at de burde kunne få nyte et ferdiglaga, lykkelig liv, uten å arbeide for det. Dette er urealistisk.

VI. SPØRSMÅLET OM MINORITETSNASJONALITETENE

Minoritetsnasjonalitetene i landet vårt teller mer enn tretti millioner. Sjøl om de bare utgjør 6 prosent av hele befolkninga, bor de innafor utstrakte områder som omfatter 50 til 60 prosent av hele Kinas landområde. Derfor er det avgjørende å hjelpe fram gode forhold mellom han-folket og minoritetsnasjonalitetene. Nøkkelen til dette spørsmålet ligger i å overvinne han-sjåvinismen. Samtidig må det gjøres anstrengelser for å overvinne lokal nasjonalitets-sjåvinisme, overalt der den fins blant minoritetsnasjonalitetene. Både han-sjåvinisme og lokal nasjonalitets-sjåvinisme skader enheten mellom nasjonalitetene. De står for en type motsigelse i folket som bør bli løst. Vi har allerede gjort noe arbeid for å nå dette målet. I de fleste av områdene der det bor minoritetsnasjonaliteter er det blitt ei betydelig bedring i forholda mellom nasjonalitetene, men en del problemer er ikke løst ennå. I noen områder fins det fortsatt både han-sjåvinisme og lokal nasjonalitets-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sjåvinisme i alvorlig grad, og dette krever full oppmerksomhet. Demokratiske reformer og sosialistisk omforming er i hovedsak blitt fullført i de fleste minoritetsnasjonalitetsområdene. Dette er et resultat av innsatsen til folket av alle nasjonaliteter i løpet av de siste få åra. I Tibet er det ennå ikke blitt gjennomført demokratiske reformer fordi forholda ikke er modne for det. Ifølge syttenpunktsavtalen som er inngått mellom den sentrale folkeregjeringa og den lokale regjeringa i Tibet, må reformen av samfunnssystemet bli gjennomført, men tidspunktet kan først bli fastsatt når det store flertallet av folket i Tibet og de lokale ledende offentlige personene mener det er passende, og en bør ikke være utålmodig. Nå er det blitt vedtatt å ikke gå videre med demokratiske reformer i Tibet i løpet av den andre femårsplanen. Det kan bare bli avgjort i lys av situasjonen når den tid kommer, om vi skal gå videre med dem i løpet av den tredje femårsplanen.

VII. OMTANKE FOR HELHETEN OG HØVELIGE TILTAK

Med omtanke for helheten mener vi omtanke som omfatter de 600 millioner menneskene i landet vårt. Når vi setter opp planer, behandler saker eller tenker gjennom problemer, må vi alltid ta utgangspunkt i den kjensgjerninga at Kina har ei befolkning på 600 millioner, og vi må aldri glømme denne kjensgjerninga. Hvorfor gjør vi dette til et poeng? Er det mulig at det fins mennesker som fortsatt ikke er klar over at vi har ei befolkning på 600 millioner? Sjølsagt veit alle dette, men når det virkelig kommer til stykket, glømmer noen mennesker alt dette og går fram som om det er bedre jo færre folk, jo mindre krets det er. De som har denne «liten krets»-innstillinga avskyr ideen om å sette alle positive faktorer i sving, om å forene seg med alle som en kan forene seg med, og om å gjøre alt som er mulig for å vende negative faktorer til positive for å tjene den store saka det er å bygge et sosialistisk samfunn. Jeg håper at disse menneskene vil få et videre syn og anerkjenne fullt ut at vi har ei befolkning på 600 millioner, at dette er ei objektiv kjensgjerning, og at det er et gode for oss. Den store befolkninga vår er en god ting, men sjølsagt medfører den også visse vansker. Oppbygginga går kraftig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

framover på alle fronter og med svært gode resultater også, men i den overgangsperioden vi er inne i nå, med veldige samfunnsendringer, er det fortsatt mange vanskelige problemer. Framskritt og samtidig vansker — dette er en motsigelse. Men alle slike motsigelser ikke bare bør bli løst, de kan avgjort bli løst. Det rettleiende prinsippet vårt er omtanke for helheten og høvelige tiltak. Uansett hva problemet er — om det gjelder mat, naturkatastrofer, sysselsetting, utdanning, de intellektuelle, enhetsfronten av alle patriotiske krefter, minoritetsnasjonalitetene, eller hva som helst ellers — så må vi alltid gå ut fra standpunktet om omtanke for helheten, som omfatter hele folket. Vi må ta høvelige tiltak, etter å ha rådført oss med alle de kretsene det gjelder, i lys av hva som er gjennomførbart på den særskilte tida og stedet. Vi må ikke på noe vilkår klage over at det er for mange mennesker, at andre er tilbakeliggende, at sakene er brysomme og vanskelige å behandle, og smelle igjen døra for dem. Mener jeg å si at bare regjeringa må ta seg av alt og alle? Sjølsagt ikke. I mange tilfeller kan de bli overlatt direkte til de offentlige organisasjonene eller massene — begge er fullt i stand til å tenke ut mange bra måter å behandle dem på. Dette faller også innafor ramma for prinsippet om omtanke for helheten og høvelige tiltak. Vi må rettleie de offentlige organisasjonene og folket overalt på dette området.

VIII. OM «LA HUNDRE BLOMSTER BLOMSTRE LA HUNDRE TANKERETNINGER STRIDES» OG «LANGSIKTIG SAMEKSISTENS OG GJENSIDIG TILSYN»

«La hundre blomster blomstre, la hundre tankeretninger strides» og «langsiktig sameksistens og gjensidig tilsyn» — hvordan kom disse slagorda til å bli lagt fram? De blei lagt fram i lys av de særegne vilkåra i Kina, ut fra erkjennelsen av at det fortsatt fantes ulike slags motsigelser i det sosialistiske samfunnet, og som svar på det påtrengende behovet for å øke takta i den økonomiske og kulturelle utviklinga i landet. Å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides er linja for å fremme framskrittet innafor kunst og vitenskap og for en blomstrende sosialistisk kultur i landet vårt. Ulike former og stilarter i kunsten bør

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

utvikle seg fritt, og ulike retninger i vitenskapen bør strides fritt. Vi mener at det er skadelig for veksten av kunst og vitenskap om det blir brukt administrative tiltak for å tvinge fram en særskilt stilart i kunsten eller ei tankeretning og å forby ei annen. Spørsmål om riktig og galt innafor kunst og vitenskap må avgjøres gjennom fri diskusjon i kunstner- og vitenskapskretser og ved praktisk arbeid på disse feltene. De må ikke bli avgjort på en overforenkla måte. Det trengs ofte ei prøvetid for å avgjøre om noe er riktig eller galt. Gjennom hele historia har nye og riktige ting ofte ikke klart å vinne anerkjennelse fra flertallet av folket fra starten, men har måttet utvikle seg via omveger og gjennom kamp. Ofte blei riktige og gode ting i første omgang sett på som giftig ugras og ikke som velluktende blomster. Kopernikus' teori om solsystemet og Darwins utviklingslære blei en gang avvist som feilaktige og måtte vinne fram mot bitter motstand. Det fins mange liknende eksempler i kinesisk historie. I et sosialistisk samfunn er vekstvilkåra for det nye grunnleggende forskjellig fra og langt overlegne vilkåra i det gamle samfunnet. Likevel hender det ofte at nye krefter som er i framgang blir holdt nede og at fornuftige ideer blir kvalt. Dessuten kan nye ideer bli hindra i veksten rett og slett på grunn av mangel på dømmekraft, sjøl om de ikke blir bevisst undertrykt. Derfor er det nødvendig å være forsiktig i spørsmål om riktig og galt innafor kunst og vitenskap, å oppmuntre fri diskusjon og unngå forhasta slutninger. Vi trur at ei slik holdning vil hjelpe til å sikre ei forholdsvis jamn utvikling av kunst og vitenskap.

Marxismen har også utvikla seg gjennom kamp. I begynnelsen blei marxismen utsatt for alle slags angrep og sett på som giftig ugras. Slik er det ennå i mange deler av verden. I de sosialistiske landa har den ei annen stilling. Men det fins ikke-marxistiske og tilmed anti-marxistiske ideologier sjøl i disse landa. I Kina fins det fortsatt rester av de styrta godseier- og kompradorklassene, det fins fortsatt et borgerskap, og omdanninga av småborgerskapet er først nylig påbegynt. Dette er situasjonen sjøl om den sosialistiske omforminga er fullført i hovedsak når det gjelder eiendomssystemet, og sjøl om det i hovedsak er slutt på massenes storstilte stormende klassekamper som er særegne for revolusjonære tider. Klassekampen er på ingen måte slutt. Klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, klassekampen mellom de ulike politiske kreftene, og klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet på det ideologiske området kommer fortsatt til å være

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

langvarig og innfløkt og tilmed svært skarp til tider. Proletariatet prøver å omforme verden i samsvar med sin egen verdensanskuelse, og det gjør borgerskapet også. Når det gjelder dette er ikke spørsmålet om hva som vil vinne, sosialisme eller kapitalisme, virkelig avgjort ennå. Marxistene er fortsatt et mindretall i hele befolkninga så vel som blant de intellektuelle. Derfor må marxismen fortsette å utvikle seg gjennom kamp. Marxismen kan bare utvikle seg gjennom kamp, og dette er ikke bare sant om fortida og nåtida, det er nødvendigvis sant for framtida også. Det som er riktig utvikler seg uten unntak gjennom kamp mot det som er galt. Det sanne, det gode og det vakre fins alltid som motsetning til det falske, det onde og det stygge, og vokser i kampen mot dem. Så snart som noe feilaktig blir forkasta og en særskilt sannhet blir godtatt av menneskeheten, begynner nye sannheter å kjempe mot nye villfarelser. Slike kamper kommer aldri til å ta slutt. Dette er loven om utviklinga av sannheten og, sjølsagt, om utviklinga av marxismen.

Det vil ta temmelig lang tid å avgjøre utfallet i den ideologiske kampen mellom sosialisme og kapitalisme i landet vårt. Grunnen er at innflytelsen til borgerskapet og de intellektuelle som kommer fra det gamle samfunnet, sjølve den innflytelsen som uttrykker klasseideologien deres, vil vare ved i landet vårt i lang tid. Om dette ikke blir forstått i det hele tatt eller om det ikke blir forstått godt nok, vil det bli gjort de alvorligste feil og nødvendigheten av å føre kamp på det ideologiske feltet vil bli oversett. Ideologisk kamp skiller seg fra andre kampformer, ettersom den eneste metoden som blir brukt er tålmodig forklaring og ikke grov tvang. I dag har sosialismen ei gunstig stilling i den ideologiske kampen. Den grunnleggende makta i staten ligger i hendene på det arbeidende folket under ledelse av proletariatet. Kommunistpartiet er sterkt og har godt omdømme. Sjøl om det er mangler og feil i arbeidet vårt, kan alle rettsindige mennesker se at vi er trufaste mot folket, at vi både er bestemte på og i stand til å bygge opp fedrelandet sammen med dem, og at vi allerede har oppnådd store framganger og kommer til å oppnå enda større framganger. Det veldige flertallet av borgerskapet og de intellektuelle som kommer fra det gamle samfunnet er patriotiske og villige til å tjene det blomstrende sosialistiske fedrelandet sitt. De veit at de ikke vil ha noe å falle tilbake på og framtida deres kan umulig være lys om de vender ryggen til den sosialistiske saka og til det arbeidende folket under ledelse av kommunistpartiet.

Folk kan komme til å spørre: Ettersom marxismen er godtatt som den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rettleiende ideologien av flertallet av folket i landet vårt, kan den da kritiseres? Sjølsagt kan den det. Marxisme er vitenskapelig sannhet og frykter ingen kritikk. Om den gjorde det, og om den kunne bli velta av kritikk, ville den være verdiløs. Kritiserer ikke i virkeligheten idealistene marxismen hver dag og på alle vis? Og de som huser borgerlige og småborgerlige ideer og ikke ønsker å endre seg — kritiserer ikke de også marxismen på alle måter? Marxister må ikke være redde for kritikk fra noe hold. Tvert imot, de trenger å herde og utvikle seg sjøl og vinne nye stillinger stikk imot all kritikk og i kampens storm og hete. Å kjempe mot feilaktige ideer er som å bli vaksinert — et menneske utvikler større motstandskraft mot sjukdom etter vaksinasjon. Det er lite sannsynlig at drivhusplanter vil være hardføre. Gjennomføring av linja med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides kommer ikke til å svekke, men styrke den ledende stillinga til marxismen på det ideologiske området.

Hva slags linje bør vi ha overfor ikke-marxistiske ideer? Når det gjelder umiskjennelige kontrarevolusjonære og sabotører av den sosialistiske saka, er spørsmålet enkelt, vi tar rett og slett fra dem ytringsfriheten. Men uriktige ideer innafor folket er ei helt annen sak. Nytter det å forby slike ideer og nekte dem høve til å komme til uttrykk? Avgjort ikke. Det er ikke bare nytteløst, men svært skadelig å bruke grove metoder i behandlinga av ideologiske spørsmål innafor folket, i behandlinga av menneskets tankeverden. Dere kan forby folk å uttrykke feilaktige ideer, men ideene vil fortsatt være der. På den andre sida, dersom riktige ideer blir dulla med i drivhus og aldri blir utsatt for stygt vær og gjort motstandsdyktige mot sjukdom, vil de ikke vinne over feilaktige ideer. Derfor er det bare ved å bruke metoden med diskusjon, kritikk og forklaring at vi virkelig kan fostre riktige ideer og overvinne gale. Det er bare på denne måten vi virkelig kan avgjøre spørsmål.

Det er uunngåelig at borgerskapet og småborgerskapet vil gi uttrykk for sine egne ideologier. Det er uunngåelig at de vil hevde seg hardnakka og med alle mulige midler i politiske og ideologiske spørsmål. Dere kan ikke vente noe annet fra dem. Vi bør ikke bruke undertrykkelsesmetoden og hindre dem i å uttrykke seg. Vi bør la dem få lov til å uttrykke seg og samtidig diskutere med dem og rette treffende kritikk mot dem. Vi må uten tvil kritisere alle slags gale ideer. Det ville avgjort ikke være riktig å avstå fra kritikk, se på mens gale ideer sprer seg uhindra og la dem beherske banen. Feil må bli kritisert og giftig ugras bekjempa uan-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sett hvor det dukker opp. Men slik kritikk må ikke være dogmatisk, og den metafysiske metoden må ikke brukes. Isteden må vi anstrenge oss for å gjøre bruk av den dialektiske metoden. Det som trengs er vitenskapelig analyse og overbevisende argumentasjon. Dogmatisk kritikk avgjør ingen ting. Vi er mot all slags giftig ugras, men vi må skille nøye mellom det som virkelig er giftig ugras og det som virkelig er velluktende blomster. Sammen med folkemassene må vi lære å skille omhyggelig mellom disse to tingene og bruke den riktige metoden til å bekjempe det giftige ugraset.

Samtidig som vi kritiserer dogmatismen, må vi rette oppmerksomheten vår mot å kritisere revisjonismen. Revisjonismen, eller høyreopportunismen, er ei borgerlig tankeretning som er enda farligere enn dogmatismen. Revisjonistene, høyreopportunistene, snakker marxismen etter munnen. De angriper også «dogmatismen», men i virkeligheten er det sjølve kjernen i marxismen de angriper. De går mot eller forvrenger materialismen og dialektikken, går mot eller prøver å svekke folkets demokratiske diktatur og den ledende rolla til kommunistpartiet, og går mot eller prøver å svekke den sosialistiske omforminga og den sosialistiske oppbygginga. Sjøl etter den grunnleggende seieren i den sosialistiske revolusjonen vår, vil det fortsatt være en del mennesker i samfunnet vårt som bærer på et forgjeves håp om å gjenopprette det kapitalistiske systemet og som helt sikkert vil bekjempe arbeiderklassen på alle fronter, medrekna den ideologiske fronten. Og revisjonistene er den høyre handa deres i denne kampen.

Reint ordrett har ikke de to slagorda — la hundre blomster blomstre og la hundre tankeretninger strides — noen klassekarakter. Proletariatet kan utnytte dem, og det kan borgerskapet eller andre også. Ulike klasser, lag og grupper i samfunnet har alle sine egne syn på hva som er velluktende blomster og hva som er giftig ugras. Hva bør da kjennetegna være i dag, fra massenes synsvinkel, for å skille velluktende blomster fra giftig ugras? Hvordan skal folket vårt i den politiske virksomheten sin bedømme om orda og handlingene til en person er riktige eller feilaktige? På grunnlag av prinsippene i grunnloven vår, viljen til det overveldende flertallet av folket vårt og den felles politiske holdninga som er blitt kunngjort ved ulike høve av de politiske partiene våre, mener vi at dette i store trekk bør være kjennetegna:

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

1) Ord og handlinger må hjelpe til å forene, ikke splitte folket av alle nasjonalitetene våre.

2) De må være til gagn og ikke til skade for sosialistisk omforming og sosialistisk oppbygging.

3) De må hjelpe til å grunnfeste, og ikke undergrave eller svekke folkets demokratiske diktatur.

4) De må hjelpe til å grunnfeste, og ikke undergrave eller svekke den demokratiske sentralismen.

5) De må hjelpe til å styrke, og ikke styrte eller svekke ledelsen til kommunistpartiet.

6) De må være til gagn, og ikke til skade for den internasjonale sosialistiske enheten og for enheten mellom alle fredselskende mennesker i verden.

Av disse seks kjennetegna er de to om den sosialistiske vegen og partiets ledelse viktigst. Disse kjennetegna er ikke lagt fram for å hindre, men for å fremme den frie diskusjonen av ulike spørsmål i folket. De som misliker disse kjennetegna kan likevel legge fram sitt eget syn og forsvare saka si. Men så lenge flertallet av folket har tydelige kjennetegn å gå etter, kan det bli ført kritikk og sjølkritikk etter riktige linjer, og disse kjennetegna kan bli brukt på folks ord og handlinger for å avgjøre om de har rett eller urett, om de er velluktende blomster eller giftig ugras. Dette er politiske kjennetegn. Sjølsagt trengs det andre høvelige kjennetegn for å bedømme om vitenskapelige teorier er holdbare eller for å vurdere den kunstneriske verdien til kunstverk. Men disse seks politiske kjennetegna kan brukes på all virksomhet innafor kunst og vitenskap. Er det mulig at det kan finnes noen nyttig vitenskapelig eller kunstnerisk virksomhet, i et sosialistisk land som vårt, som strir mot disse politiske kjennetegna?

De synspunktene som er satt fram ovafor er bygd på de særegne historiske vilkåra i Kina. Vilkåra er ulike i forskjellige sosialistiske land og for forskjellige kommunistpartier. Derfor hevder vi ikke at de bør eller må slå inn på den kinesiske vegen.

Slagordet «langsiktig sameksistens og gjensidig tilsyn» springer også ut fra de særegne historiske vilkåra i Kina. Det blei ikke lagt fram plutselig, men hadde vært i emning i flere år. Ideen om langsiktig sameksistens hadde vært der lenge. Da det sosialistiske systemet var blitt gjennomført i hovedsak i fjor, blei slagordet framsatt i klare ord. Hvor-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

for bør de borgerlige og småborgerlige demokratiske partiene få lov til å eksistere side om side med partiet til arbeiderklassen gjennom lang tid? Fordi vi ikke har noen grunn til å ikke slå inn på linja med langvarig sameksistens med alle de politiske partiene som virkelig er trufaste mot oppgava med å forene folket for sosialismens sak og som nyter tillit fra folket. Så tidlig som i juni 1950, på det andre møtet til den første nasjonalkomiteen i den politiske rådgivende konferansen, la jeg fram saka slik:

> Folket og regjeringa deres har ingen grunn til å avvise noen eller nekte han å ha et levebrød og tjene landet, forutsatt at han virkelig er villig til å tjene folket, og forutsatt at han virkelig hjalp og ga ei handsrekking når folket sto overfor vansker og fortsetter å gjøre det uten å gi opp på halvvegen.

Det jeg drøfta her var det politiske grunnlaget for den langsiktige sameksistensen mellom de ulike partiene. Det er kommunistpartiets ønske så vel som politikk å eksistere side om side med de demokratiske partiene i lang tid framover. Men det er ikke bare kommunistpartiets ønske som avgjør om de demokratiske partiene kan fortsette å eksistere lenge. Dette avhenger også av hvor godt de gjør rett og skjell for seg og om de nyter tillit fra folket. Gjensidig tilsyn mellom de ulike partiene er også ei ordning vi har hatt lenge, i den betydninga at de lenge har gitt hverandre råd og kritisert hverandre. Gjensidig tilsyn er åpenbart ikke et ensidig spørsmål. Det betyr at kommunistpartiet kan føre tilsyn med de demokratiske partiene, og omvendt. Hvorfor bør de demokratiske partiene få lov til å føre tilsyn med kommunistpartiet? Fordi et parti like mye som en enkeltperson har stort behov for å høre meninger som er forskjellige fra sine egne. Vi veit alle sammen at det er hovedsakelig det arbeidende folket og medlemsstokken i partiet som fører tilsyn med kommunistpartiet. Men det er til større fordel for oss at de demokratiske partiene også fører tilsyn med oss. Sjølsagt vil råda og kritikken som blir utveksla mellom kommunistpartiet og de demokratiske partiene bare spille ei positiv rolle i tilsynet om de er i samsvar med de seks politiske kjennetegna som blei lagt fram ovafor. Derfor håper vi at alle de demokratiske partiene vil legge vekt på ideologisk omdanning og stri for langsiktig sameksistens med kommunistpartiet og gjensidig tilsyn, slik at de vil tilpasse seg behova til det nye samfunnet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

IX. OM SPØRSMÅLET OM URO FORÅRSAKA AV ET LITE ANTALL MENNESKER

I 1956 gikk et lite antall arbeidere og studenter til streik på enkelte steder. Den umiddelbare årsaka til disse urolighetene var at noen av krava deres om materielle goder ikke blei oppfylt. Noen av disse krava burde og kunne ha blitt oppfylt, mens andre ikke var på sin plass eller var overdrevne så de ikke kunne bli oppfylt for øyeblikket. Men ei viktigere årsak var byråkrati fra ledelsens side. I noen tilfeller var det høyere myndigheter som hadde ansvaret for slike byråkratiske feil, og myndighetene på lavere plan kunne ikke klandres. Ei annen årsak til disse urolighetene var mangel på ideologisk og politisk skolering blant arbeiderne og studentene. Det samme året var det også uroligheter i noen jordbrukskooperativer som var forårsaka av noen få av medlemmene. Her var også hovedårsaka byråkrati fra ledelsens side og mangel på skoleringsarbeid blant massene.

Det skal innrømmes at det fins en del blant massene som er tilbøyelige til å være opptatt av øyeblikkelige, personlige delinteresser og som ikke forstår, eller ikke forstår godt nok, langsiktige, nasjonale og felles interesser. På grunn av mangel på politisk og samfunnsmessig erfaring, er det en god del unge mennesker som ikke uten videre kan se forskjellen mellom det gamle Kina og det nye, og det er ikke lett for dem å forstå til bunns de trengslene folket vårt gjennomgikk for å fri seg fra undertrykkinga fra imperialistene og de Kuomintang-reaksjonære, eller de lange åra med hardt arbeid som trengs før det kan bli oppretta et storarta sosialistisk samfunn. Derfor må vi stadig fortsette med livlig og effektiv politisk skolering blant massene og alltid fortelle dem sannheten om de vanskene som dukker opp og drøfte med dem hvordan vi skal overvinne disse vanskene.

Vi er ikke for uroligheter, fordi motsigelser i folket kan bli løst med metoden «enhet — kritikk — enhet», mens uroligheter må føre til noe tap og ikke bidrar til framgang for sosialismen. Vi trur at folkemassene støtter sosialismen, overholder disiplinen samvittighetsfullt og er fornuftige, og at de helt sikkert ikke vil delta i uroligheter uten grunn. Men dette betyr ikke at det ikke lenger er mulig at massene vil forårsake uroligheter i landet vårt. I dette spørsmålet må vi være oppmerksomme på det følgende: 1) For å utrydde årsakene til uroligheter må vi beslutt-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

somt overvinne byråkratiet, bedre den ideologiske og politiske skoleringa kraftig, og behandle alle motsigelser på en skikkelig måte. Dersom dette blir gjort, vil det stort sett ikke forekomme uroligheter. 2) Når det virkelig oppstår uroligheter som et resultat av dårlig arbeid fra vår side, må vi lede dem som er innblanda inn på rett veg, bruke uroligheten som et særskilt middel til å bedre arbeidet vårt og skolere kadrene og massene, og finne løsninger på de problemene som vi lot stå uløst før. Når vi behandler enhver urolighet må vi gjøre oss umake og ikke bruke overforenkla metoder, eller forhasta erklære saka for avslutta. Hovedmennene i uroligheter må ikke bli utstøtt uten videre, unntatt dem som har begått forbrytelser eller er aktive kontrarevolusjonære og må bli straffa etter loven. Det er ingen grunn til å bli urolige om et lite antall mennesker forårsaker uroligheter i et stort land som vårt. Tvert imot, slike uroligheter vil hjelpe oss til å bli kvitt byråkratiet.

Det fins også et lite antall enkeltpersoner i samfunnet vårt som trosser de offentlige interessene, bryter loven med overlegg og begår forbrytelser. De har lett for å utnytte de politiske retningslinjene våre og forvrenge dem, og de setter med hensikt fram urimelige krav for å egge opp massene, eller sprer rykter bevisst for å lage bråk og få offentlig orden til å bryte sammen. Vi foreslår ikke at disse enkeltpersonene skal få det som de vil. Vi må tvert imot gå til høvelige rettslige skritt mot dem. Massene krever at de skal straffes, og det ville gå på tvers av folkeviljen om de ikke blei straffa.

X. KAN DÅRLIGE TING BLI GJORT TIL GODE TING?

I samfunnet vårt er det, som jeg har sagt, ille når massene forårsaker uroligheter, og vi er ikke for det. Men når det virkelig oppstår uroligheter, gjør de det mulig for oss å få lærdommer, å overvinne byråkrati og skolere kadrene og massene. Slik sett kan dårlige ting bli gjort til gode ting. Uroligheten har altså en tosidig karakter. Alle uroligheter kan bli sett på på denne måten.

Alle veit at Ungarn-episoden ikke var en god ting. Men også den hadde en tosidig karakter. Fordi de ungarske kameratene våre traff de

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

riktige forholdsreglene i løpet av hendinga, blei det som var en dårlig ting gjort om til en god ting til slutt. Nå er Ungarn mer konsolidert enn noen gang, og alle de andre landa i den sosialistiske leiren har også lært noe.

På liknende måte var sjølsagt den verdensomspennende kampanjen mot kommunismen og folket som fant sted i det andre halvåret av 1956 en dårlig ting. Men den tjente til å skolere og herde kommunistpartiene og arbeiderklassen i alle land, og slik er den gjort om til en god ting. Under stormene og påkjenningene i denne tida, gikk en del mennesker ut av kommunistpartiene i mange land. Når noen går ut av partiet, blir medlemsstokken mindre og dette er sjølsagt en dårlig ting. Men det har ei god side også. Vaklende elementer som ikke er villige til å fortsette har gått ut, men det store flertallet som er stålsatte partimedlemmer kan bli bedre forent til kamp. Hvorfor er ikke dette en god ting?

For å oppsummere: Vi må lære oss til å på se problemene fra alle sider, å se baksida så vel som framsida på tingene. Under bestemte vilkår kan en dårlig ting føre til gode resultater og en god ting kan føre til dårlige resultater. For mer enn to tusen år sia sa Lao Tzu: «Den gode skjebne hviler i den dårlige, den dårlige skjebne lurer i den gode.»[1] Da japanerne skjøt seg inn i Kina, kalte de det en seier. Veldige deler av Kinas territorium blei tatt, og kineserne kalte dette et nederlag. Men Kinas nederlag inneholdt kimen til seier, mens Japans seier inneholdt kimen til nederlag. Har ikke historia bevist at dette er sant?

Folket i hele verden diskuterer nå om det vil bryte ut en tredje verdenskrig eller ikke. Også i dette spørsmålet må vi være mentalt forberedt og foreta en analyse. Vi står fast på fredens side og mot krig. Men om imperialistene absolutt vil slippe løs en krig så må vi ikke være redde for den. Holdninga vår til dette spørsmålet er den samme som holdninga vår til all uro: For det første er vi mot det, og for det andre er vi ikke redde for det. Etter den første verdenskrigen blei Sovjetunionen oppretta med ei befolkning på 200 millioner. Etter den andre verdenskrigen oppsto det en sosialistisk leir med ei samla befolkning på 900 millioner. Dersom imperialistene absolutt vil sette i verk en tredje verdenskrig, er det helt sikkert at flere hundre millioner til vil gå over til sosialismen, og det vil ikke være mye plass igjen til imperialistene på jorda. Det er også sannsynlig at hele det imperialistiske byggverket vil bryte fullstendig sammen.

Under bestemte vilkår vil hver av de to motsatte sidene i en motsigelse

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

uunngåelig forvandle seg til sin motsetning som et resultat av kampen mellom dem. Her er det vilkåra som er avgjørende. Uten de bestemte vilkåra, kan ingen av de to sidene i motsigelsen forvandle seg til sin motsetning. Av alle klasser i verden er det proletariatet som er ivrigst etter å endre stillinga si, og så kommer halvproletariatet, for proletariatet eier ingenting i det hele tatt, mens halv-proletariatet ikke er stort bedre stilt. De forente stater kontrollerer nå et flertall i De forente nasjoner og har herredømme over mange deler av verden — denne situasjonen er midlertidig og vil bli endra en vakker dag. Kinas stilling som et fattig land som er nekta rettighetene sine i internasjonale saker vil også bli endra — det fattige landet vil endre seg til et rikt, landet som er nekta rettighetene sine vil endre seg til et som har fulle rettigheter — ei forvandling av ting til sin motsetning. Her er de avgjørende vilkåra det sosialistiske systemet og den samla innsatsen til et forent folk.

XI. OM Å VÆRE SPARSOMMELIG

Her vil jeg si noen ord om det å være sparsommelig. Vi vil gjennomføre ei storstilt oppbygging, men landet vårt er fortsatt svært fattig — i dette ligger det en motsigelse. En måte å løse den på er å gjøre en gjennomført innsats for å være strengt sparsommelige på alle felter.

Under bevegelsen mot «de tre ondene» i 1952, kjempa vi mot korrupsjon, sløsing og byråkrati, med vekta på å nedkjempe korrupsjon. I 1955 slo vi til lyd for å være sparsommelige, og lyktes svært godt. Da la vi vekta på å nedkjempe den urimelig høye standarden i uproduktive prosjekter for kapitalkonstruksjon og på å spare på råmaterialene i industriproduksjonen. Men på den tida blei ikke sparsommelighet for alvor brukt som et ledende prinsipp innafor alle greiner av nasjonaløkonomien, eller i regjeringskontor, hærenheter, skoler og folkeorganisasjoner i det hele tatt. I år krever vi sparsommelighet og slutt på sløsing på alle felter i hele landet. Vi mangler fortsatt erfaringer med oppbyggingsarbeid. I løpet av de siste få åra har vi hatt store framganger, men det har også vært sløsing. Vi må bygge opp en del storstilte, moderne foretak steg for steg for å danne grunnstammen i industrien vår. Uten det kommer vi ikke til å greie å gjøre Kina til et mektig moderne industriland i løpet av de neste tiåra. Men flertallet av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

foretaka våre bør ikke bli bygd i en slik målestokk. Vi må føre opp flere små og mellomstore foretak og dra full nytte av det industrigrunnlaget som vi har arva fra det gamle samfunnet, for å gjennomføre størst mulig sparsommelighet og gjøre mer med mindre penger. I de få månedene som er gått etter at det andre plenumsmøtet til den åttende sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti la fram prinsippet om å være strengt sparsommelige og nedkjempe sløsing i mer ettertrykkelige ordelag enn før, i november 1956, er det begynt å komme fram bra resultater. Denne kampanjen for sparsommelighet må bli ført på en grundig og gjennomført måte. Liksom kritikken av alle andre feil og mangler, kan kampen mot sløsing sammenliknes med å vaske seg i ansiktet. Vasker ikke folk ansiktet sitt hver dag? Det kinesiske kommunistpartiet, de demokratiske partiene, demokratene uten partitilknytning, de intellektuelle, industri- og forretningsfolka, arbeiderne, bøndene og handverkerne — kort sagt, alle våre 600 millioner mennesker — må stri for økt produksjon og sparsommelighet, og mot ødselhet og sløsing. Dette har førsterangs betydning, ikke bare økonomisk, men politisk også. Den siste tida har det kommet til syne en farlig tilbøyelighet blant mange av funksjonærene våre — uvilje mot å dele medgang og motgang med massene, interesse for personlig ry og vinning. Dette er svært ille. En måte å få bukt med dette på er å forenkle organisasjonene våre i løpet av kampanjen for å øke produksjonen og være sparsommelige, og å overføre kadrer til et lavere nivå slik at et betydelig antall vil gå tilbake til produktivt arbeid. Vi må sørge for at alle kadrene våre og hele folket vårt bestandig husker på at vi har et stort sosialistisk land, men at dette landet er økonomisk tilbakeliggende og fattig, og at dette er en svært stor motsigelse. Det trengs flere tiår med hard kamp for å gjøre Kina velstående og sterkt. Det betyr blant annet at vi må følge linja med å bygge opp landet vårt med flid og nøysomhet, det vil si, være strengt sparsommelige og bekjempe sløsing.

XII. KINAS VEG TIL INDUSTRIALISERING

Når vi drøfter vår veg til industrialisering, er vi her i første rekke opptatt av forholdet mellom veksten i tungindustrien, lettindustrien og jordbruket. Det må slås fast at tungindustrien er kjernen i den økonomiske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

oppbygginga av Kina. Samtidig må vi gi utviklinga av jordbruket og lettindustrien full oppmerksomhet.

Ettersom Kina er et stort jordbruksland, med mer enn 80 prosent av befolkninga si i områdene på landsbygda, må jordbruket utvikle seg sammen med industrien, for bare på den måten kan industrien sikre seg råmaterialer og et marked, og bare på den måten er det mulig å akkumulere større fond for å bygge en mektig tungindustri. Alle veit at lettindustrien er nært knytta til jordbruket. Uten jordbruket kan det ikke være noen lettindustri. Men det er ennå ikke blitt forstått like klart at jordbruket sørger for et viktig marked for tungindustrien. Men denne kjensgjerninga vil bli lettere forstått ettersom det gradvise framsteget innafor den tekniske omforminga og moderniseringa av jordbruket krever mer og mer maskiner, kunstgjødsel, vannreguleringsanlegg og elektriske kraftanlegg og transportutstyr til bruka, så vel som brensel og byggematerialer til forbrukerne på landsbygda. I løpet av perioden for den andre og tredje femårsplanen vil hele nasjonaløkonomien ha fordel av det om vi kan oppnå en enda større vekst i jordbruket vårt og få til ei tilsvarende større utvikling av lettindustrien på den måten. Når jordbruk og lettindustri utvikler seg, vil tungindustrien være sikra marked og fond, slik at den også vil vokse raskere. Slik vil det som kan se ut som en langsommere takt i industrialiseringa i virkeligheten ikke være så langsomt, og det kan tilmed være enda raskere. På tre femårsplaner eller kanskje litt mer, kan Kinas årlige stålproduksjon økes til 20 000 000 tonn eller mer. Til sammenlikning var den høyeste produksjonen før frigjøringa på noe over 900 000 tonn i 1943. Dette framsteget vil glede folket både i by og land.

Jeg har ikke tenkt å oppholde meg ved økonomiske spørsmål i dag. Med knapt sju års økonomisk oppbygging bak oss, mangler vi fortsatt erfaringer og vi trenger å samle opp mer. Vi hadde ikke noen erfaringer med revolusjon heller da vi begynte, og det var først etter at vi hadde blitt slått overende en del ganger og fått erfaringer at vi vant den landsomfattende seieren. Nå må vi kreve av oss sjøl at vi vinner erfaringer i økonomisk oppbygging på kortere tid enn det tok oss å vinne erfaringer i revolusjon, og at vi ikke betaler en så høy pris for dem. Vi må betale en pris, men vi håper at den ikke vil bli like høy som den prisen vi betalte under revolusjonen. Vi må innse at det er en motsigelse her — motsigelsen mellom de objektive lovene for økonomisk utvikling av et sosialistisk samfunn og vår subjektive oppfatning av disse lovene — og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

denne motsigelsen må løses gjennom praksis. Denne motsigelsen kommer også til uttrykk som en motsigelse mellom forskjellige mennesker, det vil si, en motsigelse mellom dem som har ei forholdsvis nøyaktig oppfatning av disse objektive lovene og dem som har ei forholdsvis unøyaktig oppfatning av dem. Dette er også en motsigelse i folket. Enhver motsigelse er ei objektiv kjensgjerning, og det er vår oppgave å overveie den og løse den på en så nært opptil riktig måte som vi kan.

For å gjøre Kina til et industriland, må vi lære samvittighetsfullt av de framskredne erfaringene til Sovjetunionen. Sovjetunionen har bygd sosialismen i førti år, og erfaringene derfra er svært verdifulle for oss. La oss spørre: Hvem planla og utstyrte så mange viktige fabrikker for oss? Var det De forente stater? Eller Storbritannia? Nei, verken den ene eller den andre. Bare Sovjetunionen var villig til å gjøre det, fordi det er et sosialistisk land og vår allierte. I tillegg til Sovjetunionen har også de østeuropeiske broderlanda gitt oss noe hjelp. Det er helt sant at vi bør lære av de gode erfaringene fra alle land, sosialistiske eller kapitalistiske, det er det ingen uenighet om. Men fortsatt er hovedsaka å lære av Sovjetunionen. Nå fins det to forskjellige holdninger til å lære av andre. Den ene er den dogmatiske holdninga med å overføre alt, enten det passer til våre forhold eller ikke. Dette er ikke noe tess. Den andre holdninga er å bruke hodet og lære de tingene som høver til våre forhold, det vil si, å tilegne seg de erfaringene som er nyttige for oss. Det er denne holdninga vi bør ha.

Å styrke solidariteten vår med Sovjetunionen, å styrke solidariteten vår med alle de sosialistiske landa — dette er den grunnleggende politikken vår, og det er her hovedinteressene våre ligger. Så er det de asiatiske og afrikanske landa og alle de fredselskende landa og folka — vi må styrke og utvikle solidariteten vår med dem. Forent med disse to kreftene vil vi ikke stå aleine. Når det gjelder de imperialistiske landa så bør vi forene oss med folket og stri for å eksistere fredelig sammen med de landa, drive forretninger med dem og hindre en mulig krig, men vi må ikke under noen omstendigheter ha noen urealistiske oppfatninger av dem.

NOTER

1. *Lao Tzu*, kapittel LVIII.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

TALE PÅ DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIETS LANDSKONFERANSE OM PROPAGANDAARABEID

12. mars 1957

Kamerater.

Denne konferansen har gått svært bra. Mange spørsmål er blitt reist i løpet av konferansen, og vi har fått høre om mange ting. Jeg skal nå komme med noen få merknader til spørsmål som kameratene her har diskutert.

Vi lever i en periode med store samfunnsendringer. Det kinesiske samfunnet har i lang tid vært midt oppe i store forandringer. Motstandskrigen mot Japan var en periode med stor forandring og frigjøringskrigen var en annen. Men endringene i dag er av mye mer grunnleggende karakter enn de tidligere. Nå bygger vi sosialismen. Flere hundre millioner mennesker tar del i bevegelsen for den sosialistiske omforminga. Klasseforholda endrer seg over hele landet. Både småborgerskapet innafor jordbruk og handverk og borgerskapet innafor industri og handel har opplevd forandringer. Samfunnssystemet og det økonomiske systemet har blitt endra. Enkeltøkonomi har blitt omforma til fellesøkonomi, og kapitalistisk privateie har blitt omforma til sosialistisk offentlig eie. Endringer av så stor betydning gir seg sjølsagt uttrykk i folks bevissthet. Menneskenes samfunnsmessige tilværelse bestemmer deres bevissthet. Disse store endringene i samfunnssystemet vårt gjenspeiler seg forskjellig blant folk fra forskjellige klasser, lag og sosiale grupper. Massene støtter dem ivrig, for livet sjøl har stadfesta at sosialismen er den eneste utvegen for Kina. Å velte det gamle samfunnssystemet og opprette et nytt, det sosialistiske systemet, betyr en

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

voldsom kamp, ei voldsom endring i samfunnssystemet og i menneskenes forhold til hverandre. En må si at situasjonen er grunnleggende sunn. Men det nye samfunnssystemet har bare så vidt blitt oppretta, og det krever tid for å bli grunnfesta. En må ikke tru at det nye systemet kan bli fullstendig grunnfesta i det øyeblikket det er oppretta. Det er umulig. Det må grunnfestes skritt for skritt. For å oppnå at det blir endelig grunnfesta, er det ikke bare nødvendig å gjennomføre den sosialistiske industrialiseringa av landet og holde fram med den sosialistiske revolusjonen på den økonomiske fronten. Det må også drives stadige og energiske sosialistiske revolusjonære kamper og sosialistisk skolering på de politiske og ideologiske frontene. I tillegg er det dessuten nødvendig med ulike internasjonale vilkår. I Kina vil kampen for å grunnfeste det sosialistiske systemet, kampen for å avgjøre om sosialismen eller kapitalismen skal seire, ta en lang historisk tidsperiode. Men vi må alle innse at det nye sosialistiske systemet uten tvil vil bli grunnfesta. Vi kan helt sikkert bygge en sosialistisk stat med moderne industri, moderne jordbruk og moderne vitenskap og kultur. Dette er det første jeg vil understreke.

For det andre, situasjonen til de intellektuelle i landet vårt. Vi har ingen nøyaktige statistikker over antallet intellektuelle i Kina. Det blir antatt at det fins omkring fem millioner av alle slag, da er både de høyere intellektuelle og de vanlige rekna med. Av disse fem millionene er det overveldende flertallet patriotiske, elsker folkerepublikken vår og er villige til å tjene folket og den sosialistiske staten. Et lite antall ønsker ikke akkurat det sosialistiske systemet velkommen og er ikke særlig glad for det. De er fortsatt skeptiske til sosialismen, men de er patriotiske når det gjelder å stå mot imperialismen. Det er en svært liten del av de intellektuelle som er fiendtlige overfor staten vår. De liker ikke staten vår, proletariatets diktatur, og de lengter etter det gamle samfunnet. Så snart det er ei anledning, vil de hisse opp til bråk og prøve å kaste kommunistpartiet og gjenopprette det gamle Kina. I valget mellom den proletære og den borgerlige linja, mellom den sosialistiske og den kapitalistiske linja, vil de hardnakka velge å følge den siste. I virkeligheten er ikke denne linja gjennomførlig, og derfor er de egentlig ferdige til å overgi seg til imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismen. Slike personer fins i politiske kretser, i industri- og handelskretser, i kultur- og undervisningskretser, i vitenskapelige, teknologiske og religiøse kretser, og de er i aller høyeste grad reaksjonære. De

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er bare 1 eller 2 eller 3 prosent av de fem millionene intellektuelle. Det overveldende flertallet, eller godt over 90 prosent av de fem millionene, støtter det sosialistiske systemet i forskjellig grad. Mange av dem er ennå ikke helt sikre på hvordan de skal arbeide under sosialismen, eller på hvordan de skal forstå, ta fatt på og løse mange av de nye problemene.

Når det gjelder innstillinga som de fem millionene intellektuelle har til marxismen, kan en si at over 10 prosent, medrekna kommunistene og sympatisørene, er forholdsvis fortrulige med marxismen og tar et klart standpunkt — standpunktet til proletariatet. De er et mindretall blant de fem millionene, men de er kjernen der og ei sterk kraft. Flertallet ønsker å studere marxismen og har allerede lært noe, men de er ennå ikke fortrulige med den. Noen av dem tviler fortsatt, standpunktene deres er ennå ikke helt solide, og de vakler i vanskelige situasjoner. Denne delen av de intellektuelle, som består av flertallet av de fem millionene, er fortsatt i midten. De som går sterkt mot marxismen, eller er fiendtlige til den, er et svært lite antall. Noen er i virkeligheten uenige med marxismen, sjøl om de ikke sier det åpent. Det vil være folk som dette i lang tid framover, og vi bør la dem få lov til å være uenige. Ta noen av idealistene for eksempel. De kan støtte det sosialistiske politiske og økonomiske systemet, men være uenige i den marxistiske verdensanskuelsen. Det samme gjelder for patriotiske folk i religiøse kretser. De trur på gud og vi er ateister. Vi kan ikke tvinge dem til å godta den marxistiske verdensanskuelsen. Kort sagt, den innstillinga de fem millionene intellektuelle har til marxismen kan bli oppsummert slik: De som støtter marxismen og er forholdsvis fortrulige med den er et mindretall. De som går mot den er også i mindretall, og flertallet støtter marxismen, men er ikke fortrulige med den og støtter den i forskjellig grad. Her er det tre forskjellige typer standpunkter — det bestemte, det vaklende og det antagonistiske. En bør merke seg at denne situasjonen vil fortsette svært lenge. Er vi ikke klar over dette, vil vi komme til å stille for store krav til andre, samtidig som vi sjøl vil ta for lett på oppgava. Kameratene som driver propagandaarbeid har som oppgave å spre marxismen. Dette må gjøres gradvis, og det må gjøres godt, slik at folk villig godtar den. Vi kan ikke tvinge folk til å godta marxismen, vi kan bare overbevise dem. Hvis en temmelig stor del av våre intellektuelle godtar marxismen i løpet av en periode på flere femårsplaner, får et nokså godt grep om den gjennom praksis, gjennom arbeidet og livet sitt,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

gjennom klassekamp, produksjon og vitenskapelig virksomhet, så vil det være fint. Og det er dette vi håper vil skje.

For det tredje, spørsmålet om å omdanne de intellektuelle. Landet vårt er et kulturelt underutvikla land. For et svært land som vårt, er det for lite med fem millioner intellektuelle. Uten intellektuelle kan ikke arbeidet vårt bli gjort bra, og vi må derfor være flinke til å forene oss med dem. Sosialistiske samfunn består for det vesentligste av tre grupper av folk, arbeiderne, bøndene og de intellektuelle. Intellektuelle er åndsarbeidere. Arbeidet deres er i folkets tjeneste, det vil si arbeidernes og bøndenes tjeneste. Flertallet av de intellektuelle kan tjene det nye Kina slik som de tjente det gamle, tjene proletariatet slik som de tjente borgerskapet. Da de intellektuelle tjente det gamle Kina, gjorde venstrefløya motstand, de i midten vakla, og bare høyrefløya støtta fast. Det motsatte er tilfelle nå, når det gjelder å tjene det nye samfunnet. Venstrefløya støtter fast, de i midten vakler, (denne vaklinga i det nye samfunnet er forskjellig fra den i det gamle), og høyrefløya gjør motstand. Videre er de intellektuelle lærere. Avisene våre skolerer folket hver dag. Alle skribentene og kunstnerne våre, vitenskapsmennene og teknikerne, professorene og lærerne våre underviser studenter, de underviser folket. Når de skal være skolefolk og lærere har de plikt på seg til å bli utdanna sjøl først. Og dette gjelder enda mer i den perioden med store samfunnsendringer som vi er inne i nå. De har fått noe marxistisk skolering i de siste få åra, og noen har studert svært hardt og gjort stor framgang. Men flesteparten har fortsatt lang veg fram før de kan bytte den borgerlige verdensanskuelsen sin fullstendig ut med den proletære. Noen har lest noen få marxistiske bøker og syns sjøl de er svært lærde, men det de har lest har ikke sunket inn i dem, det har ikke slått rot i tankene deres, sånn at de veit ikke hvordan de skal bruke det, og klasseføIelsen deres er fortsatt uendra. Andre føler seg overlegne. De har plukka opp noen bokfraser, de syns de sjøl er framifrå og de er svært sjølsikre. Men hver gang det blåser opp en storm, tar de et standpunkt som er svært forskjellig fra det som arbeiderne og det store flertallet av de arbeidende bøndene tar. De vakler mens de andre står fast, de taler med to tunger mens de andre er endeframme. Ut fra dette ville det være galt å tru at folk som skolerer andre ikke lenger trenger å bli skolert sjøl og ikke trenger å studere mer, eller å tru at den sosialistiske omdanninga betyr å omdanne andre — godseierne, kapitalistene og enkeltprodusentene — men ikke de intellektuelle. De intellektuelle

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trenger også omdanning, ikke bare de som ikke har endra det grunnleggende standpunktet sitt. Alle burde studere og omdanne seg. Jeg sier «alle», og det betyr også alle oss som er her nå. Forholda endrer seg hele tida, og for å kunne tilpasse tenkninga si til de nye forholda må en studere. Til og med de som har et heller godt grep om marxismen og har et forholdsvis støtt proletært standpunkt, må fortsette å studere, må tilegne seg det som er nytt og studere nye problemer. Uten at de intellektuelle kvitter seg med det som er usunt i tankene sine, kan de ikke påta seg oppgava med å skolere andre. Sjølsagt må vi lære mens vi underviser, og vi må være elever mens vi gjør tjeneste som lærere. For å være en god lærer må en først være en god elev. Det er mange ting en ikke kan lære bare gjennom bøker. En må lære av dem som er i produksjonen, av arbeiderne, av bøndene, og i skolene må en lære av studentene, av dem en underviser. Mi mening er at flertallet av våre intellektuelle er villige til å lære. Når de er villige, er det vår plikt å være oppriktige og hjelpe dem med å studere. Vi må hjelpe dem på en skikkelig måte, vi må ikke ty til tvang og tvinge dem til å studere.

For det fjerde, spørsmålet om å integrere de intellektuelle med massene av arbeidere og bønder. Fordi de intellektuelle skal tjene massene av arbeidere og bønder, må de først og fremst bli kjent med dem, bli fortrulig med livet deres, arbeidet deres og ideene deres. Vi oppmuntrer de intellektuelle til å gå ut blant massene, til å dra til fabrikker og til landsbyer. Det er svært ille hvis du aldri i ditt liv treffer en arbeider eller en bonde. Våre folk i staten, skribentene, kunstnerne, lærerne og de vitenskapelige forskningsarbeiderne våre burde bruke enhver anledning til å komme i nær kontakt med arbeiderne og bøndene. Noen kan dra til fabrikker eller landsbyer bare for å se seg omkring. Dette kan kalles «å se på blomstene fra hesteryggen», og dette er bedre enn ikke å gjøre noe. Andre kan bli der noen måneder, gjøre undersøkelser og skaffe seg venner. Dette kan kalles «stige ned fra hesten for å se på blomstene». Andre igjen kan oppholde seg og bo der for lengre tid, la oss si to eller tre år eller til og med lenger enn det. Dette kan kalles «å slå seg ned». Noen intellektuelle lever virkelig blant arbeidere og bønder, for eksempel teknikere på fabrikker, teknisk personell i jordbruk og lærere i skolene på landet. De bør gjøre godt arbeid og bli ett med arbeiderne og bøndene. Vi burde gjøre det til en vanlig praksis at en kom i nær kontakt med arbeiderne og bøndene. Med andre ord bør vi ha et stort antall intellektuelle som gjør det. Sjølsagt ikke alle sammen, noen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er ikke i stand til det av en eller annen grunn, men vi håper at så mange som mulig vil gjøre det. Alle kan heller ikke dra samtidig, de kan dra i grupper til forskjellig tid. I Yenan-tida blei de intellektuelle sterkt oppfordra til å skaffe seg direkte kontakt med arbeidere og bønder. Mange intellektuelle i Yenan var svært forvirra i tenkninga si, og de kom fram med alle slags underlige argumenter. Vi arrangerte et stort møte og råda dem til å dra ut blant massene. Seinere var det mange som gjorde det, og resultatene var svært bra. Før bokkunnskapene til en intellektuell blir forent med praksis er de ufullstendige eller egentlig svært ufullstendige. Det er først og fremst gjennom å lese bøker at de intellektuelle får lære erfaringene til forfedrene våre å kjenne. Sjølsagt kan vi ikke komme utenom det å lese bøker, men aleine løser det ikke noe problem. En må studere forholda sånn som de er nå, studere praktiske erfaringer og faktisk materiale, og en må bli venner med arbeiderne og bøndene. Å bli venner med arbeiderne og bøndene er ingen lett sak. I dag er det også folk som drar til fabrikker og landsbyer, og resultatene er bra i noen tilfeller, men ikke i andre. Det som er spørsmålet her er hvilket standpunkt eller hvilken holdning en har, det vil si hvilken verdensanskuelse en har. Vi snakker om «å la hundre tankeretninger strides». Det kan være mange skoler og retninger innafor alle kunnskapsfelter, men når det gjelder verdensanskuelsen er det i grunnen bare to skoler i vår tid, den proletære og den borgerlige. Det er enten den ene eller den andre, enten den proletære eller den borgerlige verdensanskuelsen. Den kommunistiske verdensanskuelsen er verdensanskuelsen til proletariatet og ikke til noen annen klasse. De fleste av våre intellektuelle i dag kommer fra det gamle samfunnet og fra familier med ikke-arbeidende mennesker. Til og med de som kommer fra arbeiderfamilier eller bondefamilier er likevel borgerlige intellektuelle, fordi utdanninga de fikk før frigjøringa var ei borgerlig utdanning, og verdensanskuelsen deres er grunnleggende borgerlig. Hvis ikke de intellektuelle vraker den gamle verdensanskuelsen og erstatter den med den proletære, vil de fortsette med å være forskjellige fra arbeiderne og bøndene både når det gjelder syn, standpunkt og følelser. Da vil de være som firkanta plugger i runde hull, og arbeiderne og bøndene vil ikke åpne seg for dem. Hvis de intellektuelle går ut til arbeiderne og bøndene og blir venner med dem, kan den marxismen de har lært seg fra bøker virkelig bli deres egen. For å få et virkelig grep om marxismen kan en ikke bare lære den av bøker, men først og fremst gjennom klassekamp, gjennom praktisk arbeid og gjen-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

nom nær kontakt med massene av arbeidere og bønder. Når våre intellektuelle i tillegg til å ha studert en del marxisme også har fått en del forståelse for den gjennom nær kontakt med massene av arbeidere og bønder og gjennom sitt eget praktiske arbeid, da vil vi alle snakke det samme språket, ikke bare patriotismens og det sosialistiske systemets felles språk, men sannsynligvis også den kommunistiske verdensanskuelsens felles språk. Hvis det skjer, vil vi alle helt sikkert arbeide mye bedre.

For det femte, korrigering. Korrigering betyr å rette på tenkemåten og arbeidsstilen sin. Det blei ført korrigeringsbevegelser innafor kommunistpartiet under den anti-japanske krigen, under frigjøringskrigen og i den første tida etter grunnlegginga av Folkerepublikken Kina. Nå har sentralkomiteen i kommunistpartiet bestemt at det skal startes ei ny korrigering innafor partiet dette året. Folk uten partitilknytning kan delta eller la være som de sjøl vil. Det viktigste i denne korrigeringsbevegelsen er å kritisere disse gale tenkemåtene og arbeidsmetodene — subjektivisme, byråkrati og sekterisme. Som i korrigeringsbevegelsen under den anti-japanske krigen, vil metoden også denne gangen være først å studere en del dokumenter. På grunnlag av slike studier, skal en så granske tenkninga si og arbeidet sitt og utvikle kritikk og sjølkritikk for å avsløre mangler og feil og for å hjelpe fram det som er riktig og bra. På den ene sida må vi være nøyaktige og gjennomføre kritikk og sjølkritikk med hensyn til feil og mangler på en alvorlig og ikke overflatisk måte og rette på feila. På den andre sida må vi bruke metoden med «lett bris og mildt regn» og den med «å lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten», og vi må gå mot metoden med «å ta knekken på folk med et eneste slag».

Partiet vårt er et stort parti, et strålende parti, et korrekt parti. Dette må bli slått fast som ei kjensgjerning. Men vi har fortsatt mangler, og dette må også bli slått fast som ei kjensgjerning. Vi må ikke godta alt hos oss sjøl, men bare det som er riktig. På samme tid må vi ikke forkaste alt hos oss sjøl, bare det som er feil. Det viktigste i arbeidet vårt er det bra vi har oppnådd, ikke desto mindre er det ikke så få mangler og feil i arbeidet. Derfor trenger vi en korrigeringsbevegelse. Vil det undergrave anseelsen til partiet vårt hvis vi kritiserer vår egen subjektivisme, byråkrati og sekterisme? Jeg trur ikke det. Tvert om, det vil tjene til å styrke partiets anseelse. Dette blei bekrefta av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

korrigeringsbevegelsen under den anti-japanske krigen. Den styrka anseelsen til partiet vårt, til partikameratene våre og til veterankadrene våre, og den hjalp også de nye kadrene til å gjøre store framsteg. Hvem av de to, kommunistpartiet eller Kuomintang, var redd for kritikk? Kuomintang. Det forbød kritikk, men det redda ikke Kuomintang fra endelig nederlag. Kommunistpartiet er ikke redd for kritikk, for vi er marxister, sannheten er på vår side, og hoveddelen av massene, arbeiderne og bøndene, er på vår side. Som vi har pleid å si, er korrigeringsbevegelsen «en omfattende bevegelse av marxistisk skolering».[1] Korrigering betyr at hele partiet studerer marxismen gjennom kritikk og sjølkritikk. Det er helt sikkert at vi kan lære mer marxisme i løpet av korrigeringsbevegelsen.

Omforminga og oppbygginga av Kina er avhengig av vår ledelse. Når vi har korrigert tenkemåten og arbeidsmetoden vår, vil vi få større tiltakslyst i arbeidet vårt, vi vil bli flinkere og vi vil gjøre en bedre jobb. Landet vårt trenger mange mennesker som helhjerta tjener massene og sosialismens sak og som er bestemt på å få i stand forandringer. Alle vi kommunister burde bli mennesker av dette slaget. Tidligere, i det gamle Kina, var det en forbrytelse å snakke om reformer, og de som gjorde det blei halshogd eller fengsla. Men likevel fantes det målbevisste reformatorer som ikke var redde. De ga ut bøker og aviser, skolerte og organiserte folket og førte ukuelige kamper under alle slags vansker. Staten, folkets demokratiske diktatur, har jevna vegen for den raske økonomiske og kulturelle utviklinga i landet vårt. Det er bare noen få år sia staten vår blei oppretta, og likevel kan folk allerede se ei enestående oppblomstring av økonomien, kulturen, utdanninga og vitenskapen. I oppbygginga av det nye Kina lar vi kommunister heller ikke noen vanskeligheter ta motet fra oss. Men vi kan ikke gjennomføre dette helt på egen hand. Vi trenger en god del partiløse mennesker med høye idealer som vil være trufaste mot den sosialistiske og kommunistiske kursen og som vil slåss uforferda sammen med oss for å omforme og bygge opp samfunnet vårt. Det er ei enorm oppgave å sikre et bedre liv for de flere hundre millioner mennesker i Kina og gjøre det økonomisk og kulturelt tilbakestående landet vårt til et velstående og sterkt land med et høyt kulturelt nivå. Og det er nettopp for å bli i stand til å ta bedre hand om denne oppgava og for å kunne arbeide bedre sammen med alle partiløse mennesker som har høye idealer og er fast bestemt på å gjennomføre reformer, at vi må drive korrigeringsbevegelser både nå og i framtida og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hele tida kvitte oss med alt som er galt. Folk som er helt gjennom materialister frykter ingenting. Vi håper at alle våre medkjempere vil være modige og ta på seg ansvaret sitt og overvinne alle vansker, at de ikke vil være redde for nederlag eller hån, at de ikke vil nøle med å kritisere oss kommunister eller komme med forslaga sine til oss. «Den som ikke er redd for å dø av tusen stikk tør rive keiseren ned av hesten» — dette er den modige holdninga som trengs i kampen for å bygge sosialismen og kommunismen. Vi kommunister bør for vår del legge forholda til rette slik at de blir til hjelp for dem som samarbeider med oss, få i stand gode kameratslige forhold til dem i det felles arbeidet vårt, og forene oss med dem i den felles kampen vår.

For det sjette, spørsmålet om ensidighet. Ensidighet betyr at en tenker i absolutter, det vil si at en har en metafysisk måte å gripe fatt i problemer på. Når vi vurderer arbeidet vårt, er det ensidig å godta alt eller forkaste alt. Det er fortsatt ikke så få mennesker innafor kommunistpartiet og mange utafor som gjør nettopp det. Å godta alt er å bare se det som er bra og ikke det som er dårlig, og det er å bare ta imot ros og ikke kritikk. Å snakke om at arbeidet vårt er bra på alle måter er i strid med de faktiske forholda. Det er ikke sant at alt er bra, det fins mangler og feil. Men det er heller ikke sant at alt er dårlig, det er også i strid med de faktiske forholda. Her er det nødvendig med analyse. Å forkaste alt uten å analysere først, det er å tru at ingenting er blitt gjort bra og at den store oppgava — å bygge sosialismen, den store kampen som hundrer av millioner mennesker deltar i — bare har ført til rot og at den ikke har noe ved seg som er verdt å rose. Sjøl om det er en forskjell mellom mange av dem som har slike synspunkter og dem som er fiendtlige til det sosialistiske systemet, så er slike synspunkter svært feilaktige og skadelige og kan bare ta motet fra folk. Det er galt å vurdere arbeidet vårt både ut fra synspunktet at alt er riktig og ut fra synspunktet at alt er galt. Vi burde kritisere de menneskene som griper fatt i problemene på en slik ensidig måte, men sjølsagt bør vi gjøre det med innstillinga «å lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten», og vi bør gi dem hjelp.

Noen sier: Ettersom det skal være en korrigeringsbevegelse, og ettersom alle blir bedt om å gi uttrykk for meningene sine, er det umulig å unngå ensidighet. Derfor virker det som om dere ved å rope opp om at ensidighet må vekk egentlig ikke ønsker at folk skal snakke ut. Er denne påstanden riktig? Det er sjølsagt vanskelig for alle å være fri for et hvert

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

spor av ensidighet. Folk vil alltid undersøke og takle problemer og uttrykke syna de har i lys av sine egne erfaringer, og da er det ikke til å unngå at de viser litt ensidighet noen ganger. Men burde vi ikke be dem om at de gradvis får bukt med den ensidigheten de har og ser på problemene på en forholdsvis allsidig måte? Etter mi mening burde vi det. Vi ville stagnere og vi ville godkjenne ensidighet og vi ville motarbeide hele formålet med korrigeringa hvis vi ikke forlanger at flere og flere mennesker fra dag til dag og fra år til år burde se på problemene på en forholdsvis allsidig måte. Ensidighet bryter med dialektikken. Vi ønsker å spre dialektikken gradvis og å be alle om å lære seg bruken av den vitenskapelige dialektiske metoden steg for steg. Noen av de artiklene som kommer ut i dag stiler svært høyt, men er tomme. De er uten analyser av problemene eller fornuftig grunngiving, og de er ikke noe overbevisende. Det burde bli færre og færre slike artikler. Når en skriver en artikkel, burde en ikke tenke hele tida, «så flink jeg er!», men en burde sette seg sjøl helt på like fot med leserne sine. Du kan ha vært med i revolusjonen lenge, men hvis du sier noe galt vil folk si imot deg uansett. Jo mer du bløffer, jo mindre vil folk finne seg i det, og jo mindre vil de bry seg om å lese artiklene dine. Vi burde gjøre arbeidet vårt ærlig, bruke en analytisk tilnærmingsmåte, skrive overbevisende og ikke skape oss for å overvelde folk.

Noen sier at ensidighet kan unngås i en lengre artikkel, mens det er uunngåelig i et kort essay. Må et kort essay nødvendigvis bli ensidig? Som jeg nettopp har sagt, så er det som regel vanskelig å unngå ensidighet, og det er ikke så farlig hvis det sniker seg inn til en viss grad. Vi ville hindra kritikk hvis det ble forlangt av alle at de skulle se på problemene på en absolutt allsidig måte. Likevel ber vi alle om å prøve å nærme seg problemene på en forholdsvis allsidig måte og prøve å unngå ensidighet ikke bare i lange artikler, men også i korte artikler, da rekner vi også med korte essay. Noen sier, hvordan er det mulig å foreta analyser i et essay på noen få hundre eller ett til to tusen ord? Hvorfor ikke, sier jeg. Gjorde ikke Lu Hsun det? Den analytiske metoden er dialektisk. Med analyse mener vi å analysere motsigelsene i ting. Og grundig analyse er umulig uten nært kjennskap til livet og uten virkelig forståelse for de vesentlige motsigelsene. De seinere essayene til Lu Hsun er så fulle av innsikt og kraft og ennå så fri for ensidighet nettopp fordi han da hadde fått grep om dialektikken. Noen av Lenins artikler kan også kalles korte essay. De er satiriske og skarpe, men uten en-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sidighet. Nesten alle essayene til Lu Hsun var retta mot fienden, noen av Lenins essay var retta mot fienden og andre til kameratene. Kan den typen essay som Lu Hsun har skrevet bli brukt mot mangler og feil innafor folkets rekker? Jeg trur den kan det. Sjølsagt må vi lage et skille mellom oss sjøl og fienden, og vi må ikke ta et antagonistisk standpunkt overfor kamerater og behandle dem som vi ville behandla fienden. En må snakke varmt og alvorlig med ønske om å beskytte folkets sak og heve den politiske bevisstheten deres, og en må ikke gi etter for å latterliggjøre eller gå til angrep.

Hva om en ikke tør skrive? Noen sier at de ikke tør skrive sjøl om de har noe å si, i tilfelle de skulle fornærme folk og bli kritisert. Jeg mener at slike bekymringer kan kastes til side. Staten vår er en folkets demokratiske stat, og den skaper et miljø som bidrar til skriving i folkets tjeneste. Politikken med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides gir enda større garantier for oppblomstringa av vitenskap og kunst. Hvis det dere sier er riktig, trenger dere ikke frykte kritikk, og gjennom diskusjoner kan dere forklare de riktige synspunktene deres videre. Hvis det dere sier er feil, da kan kritikk hjelpe dere til å rette opp feila deres, og det er ikke noe galt i det. I samfunnet vårt er militant revolusjonær kritikk og motkritikk den sunne metoden som blir brukt for å få fram og løse motsigelser, utvikle vitenskap og kunst og sikre at alt arbeidet vårt har framgang.

For det sjuende, spørsmålet om å «åpne på vidt gap» eller å «sette grenser». Dette er et spørsmål om politisk linje. «La hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides» er en langsiktig og grunnleggende politikk, det er ikke bare en foreløpig politikk. I diskusjonen uttrykte kamerater misnøye mot «å sette grenser», og jeg mener synet deres er det riktige. Sentralkomiteen i partiet mener at vi må «åpne på vidt gap», ikke «sette grenser».

Det er to alternative metoder som kan brukes når vi skal lede landet vårt, eller med andre ord to alternative politiske linjer, — enten å «åpne på vidt gap» eller å «sette grenser». Å «åpne på vidt gap» betyr å la alle mennesker få lov til å uttrykke meningene sine fritt, slik at de tør snakke, tør kritisere og tør diskutere. Det betyr at en ikke er redd for gale synspunkter eller det som er giftig, det betyr at en skal oppmuntre til diskusjon og kritikk blant folk som har forskjellige synspunkter, det betyr å tillate frihet både for kritikk og motkritikk. Det betyr at en ikke tvinger folk med gale synspunkter til å bli lydige, men at en overbeviser

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dem med fornuftig begrunnelse. Å «sette grenser» betyr at en forbyr mennesker å komme med forskjellige meninger og uttrykke gale ideer, og at en «tar knekken på dem med et eneste slag» hvis de gjør det. Det er en metode som skjerper motsigelsene heller enn å løse dem. Å «åpne på vidt gap» eller å «sette grenser»? Vi må velge den ene eller den andre av disse to politiske linjene. Vi velger den første, fordi det er den politikken som vil hjelpe til med å grunnfeste landet vårt og utvikle kulturen vår.

Vi har tenkt å bruke politikken med å «åpne på vidt gap» til å forene oss med de flere millionene intellektuelle og til å endre tankegangen de har nå. Som jeg har sagt tidligere ønsker det overveldende flertallet av de intellektuelle i landet vårt å gjøre framsteg og omdanne seg, og de er helt i stand til å bli omdanna. I den forbindelsen vil det spille en stor rolle hvilken politikk vi velger å bruke. Spørsmålet om de intellektuelle er framfor alt et spørsmål om ideologi, og det er ikke til hjelp, men til skade, å ty til grove og hardhendte metoder for å løse ideologiske spørsmål. Omdanninga av de intellektuelle, og særskilt endringa av verdensanskuelsen deres, er en prosess som krever lang tid. Kameratene våre må forstå at ideologisk omdanning betyr langsiktig, tålmodig og nøyaktig arbeid. De må ikke prøve å endre folks ideologi, som er blitt forma gjennom årtier av livet, ved å holde noen få foredrag eller ved å holde noen få møter. Overtalelse, ikke tvang, er den eneste måten å overbevise folk på. Tvang vil aldri føre til at folk blir overbevist. Å prøve å bruke makt for å få dem til å gi seg vil ganske enkelt ikke føre fram. Den slags metoder er det tillatt å bruke når en har med fienden å gjøre, men det er absolutt utillatelig når en har med kamerater og venner å gjøre. Hva så hvis vi ikke veit hvordan vi skal overbevise andre? Da må vi lære det. Vi må lære å overvinne gale tanker gjennom diskusjoner og forklaringer.

«La hundre blomster blomstre» er metoden vi bruker for å utvikle kunsten, og «la hundre tankeretninger strides» er metoden for å utvikle vitenskapen. Dette er ikke bare en god metode for å utvikle vitenskap og kunst. Når vi bruker den mer omfattende, så er det en god metode for alt arbeidet vårt. Den hjelper oss til å gjøre færre feil. Det er mange ting vi ikke forstår og derfor ikke er i stand til å takle, men gjennom diskusjon og kamp vil vi forstå dem og forstå hvordan vi skal takle dem. Sannheten utvikles gjennom diskusjon mellom ulike syn. Den samme metoden kan brukes når en har å gjøre med det som er giftig og antimarxistisk, fordi marxismen vil utvikle seg i kampen mot det. Dette er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

utvikling gjennom kampen mellom motsetninger, utvikling som er i samsvar med dialektikken.

Har ikke menneskene diskutert det sanne, det gode og det vakre opp gjennom alle tider? Motsetningene til disse tingene er det falske, det onde og det stygge. De første ville ikke ha eksistert uten de andre. Sannhet står i motsetning til falskhet. I samfunnet så vel som i naturen deler alt som er til, uten unntak, seg i forskjellige deler, men det er forskjeller i innhold og form under forskjellige konkrete vilkår. Det vil alltid være gale ting og stygge foreteelser. Det vil alltid være slike motsetninger som det riktige og det gale, det gode og det onde, det vakre og det stygge. Det samme er tilfelle med velluktende blomster og giftig ugras. Forholdet mellom dem er et forhold av enhet og kamp mellom motsetninger. Bare ved å sammenlikne kan en skille fra hverandre. Bare ved å trekke skiller og føre kamp kan det bli utvikling. Sannhet utvikles gjennom kampen mot falskhet. Slik utvikler marxismen seg. Marxismen utvikler seg i kampen mot borgerlig og småborgerlig ideologi, og det er bare gjennom kamp at den kan utvikle seg.

Vi er for politikken med å «åpne på vidt gap», fram til nå har det heller vært for lite av det enn for mye. Vi må ikke være redd for å «åpne på vidt gap», vi burde heller ikke være redd for kritikk og giftig ugras. Marxisme er vitenskapelig sannhet. Den frykter ikke kritikk og kan ikke bli slått ned av kritikk. Det samme gjelder for kommunistpartiet og folkeregjeringa. De frykter ikke kritikk, og de kan ikke bli velta av den. Det vil alltid være ting som er feil, og det er ingenting å være redd for. Nylig har spøkelser og uhyrer blitt vist fram på scenen. Noen kamerater har blitt svært bekymra av dette synet. Jeg mener at litt av dette ikke gjør så mye. Innen noen få tiår vil slike spøkelser og uhyrer forsvinne fullstendig fra scenen, og dere vil ikke bli i stand til å se dem sjøl om dere ønsker det. Vi må hjelpe fram det som er riktig og gå mot det som er galt, men vi trenger ikke bli redde hvis folk kommer i kontakt med gale ting. Det vil ikke løse noe problem å ganske enkelt sende ut administrative ordrer som forbyr folk å ha noen kontakt med forderva og stygge foreteelser og med gale ideer, eller forbyr dem å se spøkelser og uhyrer på scenen. Sjølsagt gjør jeg meg ikke til talsmann for at slike saker skal spres, jeg bare sier «litt av dette gjør ikke så mye». Det er slett ikke noe rart at slike gale ting eksisterer, det skulle heller ikke gi noen grunn til frykt. I virkeligheten hjelper det folk til å lære seg å kjempe bedre mot dem. Til og med store stormer behøver en ikke å frykte. Det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er under store stormer at det menneskelige samfunnet går framover.

I landet vårt vil borgerlig og småborgerlig ideologi og anti-marxistiske ideologier vare ved i lang tid. I det vesentlige er det sosialistiske systemet blitt gjennomført i landet vårt. Mens vi i det vesentlige har vunnet en seier i omforminga av eiendomsretten til produksjonsmidlene, er vi enda lenger fra en fullstendig seier på den politiske og ideologiske fronten. På det ideologiske området har ennå ikke spørsmålet om hvem som vil vinne til slutt, proletariatet eller borgerskapet, blitt virkelig avgjort. Vi må fortsatt føre en langvarig kamp mot borgerlig og småborgerlig ideologi. Det er galt å ikke forstå dette og gi opp den ideologiske kampen. Alle gale ideer, alt giftig ugras, alle spøkelser og uhyrer må bli kritisert, ikke under noen omstendighet bør en tillate at de blir spredd fritt. Men kritikken bør være fullstendig veloverveid, analytisk og overbevisende, og verken hard og byråkratisk eller metafysisk og dogmatisk.

Nå har folk retta mye kritikk mot dogmatismen i lang tid. Det er som det bør være. Men de forsømmer ofte å kritisere revisjonismen. Både dogmatismen og revisjonismen går mot marxismen. Marxismen må nødvendigvis gå framover. Den må utvikle seg sammen med praksis og kan ikke stå stille. Den ville bli livløs hvis den var stillestående og stereotyp. Likevel må aldri grunnprinsippene i marxismen bli brutt, ellers vil det bli gjort feil. Det er dogmatisme å nærme seg marxismen fra et metafysisk synspunkt og å se på den som noe helt stivt og fast. Det er revisjonisme å benekte grunnprinsippene i marxismen og benekte at den er en allmenngyldig sannhet. Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter forskjellene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de gjør seg til talsmenn for, er i virkeligheten ikke den sosialistiske linja, men den kapitalistiske linja. Som forholda er nå, er revisjonismen mer skadelig enn dogmatismen. Nå er det ei viktig oppgave for oss å utvikle kritikk av revisjonismen på den ideologiske fronten.

For det åttende og siste er det absolutt nødvendig for partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene å gi seg i kast med det ideologiske spørsmålet. Dette er et punkt som noen av kameratene som er til stede her ønsker at jeg skal komme inn på. På mange steder har partikomiteene ennå ikke gitt seg i kast med det ideologiske spørsmålet, eller de har gjort svært lite med det. Hovedsakelig fordi de har det travelt. Men de må gi seg i kast med det. Med «å gi seg i kast med det» mener jeg at det må settes på dagsordenen og bli

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

studert. I hovedsak er det slutt på massenes omfattende, stormende klassekamper, som er karakteristiske for revolusjonære tider i landet vårt. Men det fins fortsatt klassekamp — først og fremst på den politiske og ideologiske fronten — og den er svært skarp også. Det ideologiske spørsmålet har blitt veldig viktig nå. Førstesekretærene i partikomiteene i alle provinser, byprovinser og autonome områder bør personlig gi seg i kast med dette spørsmålet, som bare kan bli løst om en gir alvorlig akt på det og går nøye inn på det. Møter av samme slaget som det vi holder nå om propagandaarbeid må holdes på alle disse stedene for å diskutere det lokale ideologiske arbeidet og alle beslekta problemer. På slike møter bør ikke bare partikamerater delta, men også folk utafor partiet, og det bør tas med folk med forskjellige meninger. Dette vil bare være til det beste for disse møtene, og ikke noe galt kan komme ut av det, det har erfaringene fra den nåværende konferansen bevist.

NOTER

1. «Om hærens produksjon for sjølberging og om viktigheten av de store bevegelsene for korrigering og for produksjon», *Verker i utvalg av Mao Tsetung*, bind III.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

HOLD FAST PÅ ENKELT LIV OG HARD KAMP, OPPRETTHOLD NÆRE BAND TIL MASSENE

Mars 1957

1

Partiet vårt skal sette i gang en korrigeringsbevegelse. Dette er en måte å løse motsigelser innafor partiet på gjennom kritikk og sjølkritikk, og også en måte å løse motsigelser mellom partiet og folket på. Denne gangen vil bevegelsen bli retta mot tre dårlige stiler, byråkrati, sekterisme og subjektivisme. Gjennom korrigering må vi stri for å føre videre tradisjonen til partiet vårt med enkelt liv og hard kamp. Etter seieren i revolusjonen har den revolusjonære viljen til noen av kameratene våre blitt svakere, den revolusjonære begeistringa deres har avtatt, innstillinga deres om å tjene folket helhjerta er svekka, og det samme er den dødsforaktende innstillinga de viste på den tida vi kjempa mot fiendene våre. Samtidig krever de høylytt å få stillinger og å få komme fram i rampelyset, de er blitt kresne i matvegen og klesvegen, de konkurrerer om gasjer og slåss om ære og vinning. Alle disse tendensene øker. Jeg har hørt at noen folk brast i gråt og laga forferdelige scener under graderinga av kadrer i fjor. Folk har to øyne, ikke sant? Vanndråper som springer fram i dem, blir kalt tårer. Da graderinga ikke stemte overens med ønskene deres, begynte det å strømme tårer nedover kinna på dem. Under krigen mot Chiang Kai-shek felte de aldri ei eneste tåre, det gjor-

---

Del 1 er en del av en tale på en konferanse for partikadrer i Tsinan 18. mars 1957, og del 2 er en del av en tale på en konferanse for partikadrer i Nanking 19. mars samme år.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

de de heller ikke under bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, under jordbruksreformen eller undertrykkinga av kontrarevolusjonære. De har heller ikke felt ei tåre under bygginga av sosialismen, men med en gang egeninteressene deres blei rørt, begynte det å flyte elver av tårer. Jeg har til og med hørt om noen som nekta å spise i tre dager. Jeg skulle mene at det ikke spiller noen særlig rolle om en lar være å spise i tre dager, men det ville bli litt farlig om de holdt på ei hel uke. Kort sagt, det har oppstått en tendens til å konkurrere om berømmelse og stillinger, til å sammenlikne gasjer, mat, klær og bekvemmeligheter. Å gå til sultestreik og felle tårer på grunn av egeninteressene sine kan bli sett på som en slags motsigelse i folket. Det fins en operascene som kalles *Lin Chung flykter om natta*[1], der det er ei linje som lyder sånn: «En mann feller ikke så lett tårer før hjertet hans er knust.» Vi kan si om noen av kameratene våre at de er menn (og trulig også kvinner) som ikke har lett for å felle tårer, helt til det blir snakk om gradering. Slik oppførsel må også bli korrigert, ikke sant? Det er riktig at du ikke skal felle tårer lett, men når blir hjertet knust? Det er når skjebnen til arbeiderklassen og massene av det arbeidende folket står på spill. Da kan en felle noen få tårer. Uansett hvilken rang du får, burde du ta den sjøl om du blir feilgradert, og du må ikke slippe tårene fram, men holde dem tilbake. Det er mye som er urettferdig i denne verden. Kanskje du er blitt gradert feil, men til tross for det er det ikke noen grunn til å lage bråk, for det er uten betydning, og du burde være fornøyd så lenge du har nok å spise. Når alt kommer til alt, er vi et revolusjonært parti, og derfor gjør vi det til et prinsipp å ikke tillate at noen sulter i hjel. Så lenge en ikke sulter i hjel, bør en gjøre revolusjonært arbeid og anstrenge seg. Sjøl om ti tusen år fra nå må folk arbeide hardt. Det ventes av en kommunist at han skal arbeide hardt og tjene folket med hele sitt hjerte, ikke bare med halvparten eller to tredjedeler. De som har en revolusjonær vilje som har blitt svakere, de må få gjenoppliva innstillinga si gjennom korrigering.

2

Vi må opprettholde den samme energien, den samme revolusjonære begeistringa og den samme dødsforaktende innstillinga som vi viste i åra

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

med revolusjonære kriger, og gjennomføre det revolusjonære arbeidet vårt til siste slutt. Hva menes med dødsforaktende? I romanen *Ved vannkanten* fins det en figur som kalles Den dødsforaktende tredje bror Shih Hsiu. Det er nettopp innstillinga hans vi har i tankene. Det var med denne innstillinga vi gjorde revolusjon tidligere. En mann har bare ett liv å leve, og han kan leve til han blir seksti, sytti, åtti eller nitti — det kommer alt an på. Du må i hvert fall gjøre noe arbeid så lenge du kan. Og du må gjøre det med revolusjonær begeistring og ei dødsforaktende innstilling. Noen kamerater mangler denne begeistringa og innstillinga, og har slutta å gjøre framskritt. Dette er ikke sunt, og det må drives skolering blant dem.

Hele partiet må styrke det politiske og ideologiske arbeidet. Ganske mange av kameratene som er til stede på konferansen i dag kommer fra hæren. Hvordan er situasjonen i hæren? Fins det ikke noen forskjeller mellom politisk arbeid i fredstid og i krigstid? I krigstid må det bli smidd nære band til massene, befalet må integreres med soldatene og hæren med folket. I slike tider kan folk unnskylde oss dersom vi har noen mangler. Nå er det fredstid, vi har ikke noen slag vi må utkjempe, og alt vi har å gjøre er å øve oss. Dersom vi ikke fortsetter å opprettholde nære band til massene, vil de sjølsagt finne det vanskelig å unnskylde manglene våre. Sjøl om systemet med militære grader[2] og andre systemer er blitt innført, må de som har høyere grad fortsatt være ett med sine underordna og kadrene må være ett med soldatene. Og de underordna må fortsatt få lov til å kritisere sine overordna, og soldatene må ha lov til å kritisere kadrene. For eksempel kan det bli sammenkalt en partikonferanse for å gi høve til å utøve kritikk. Under bevegelsen mot «de tre ondene», formulerte kamerat Chen Yi det treffende da han sa: «Det var helt i orden for oss å sende ut ordrer i så mange år, ville det ikke være i orden nå at vi lot våre underordna kritisere oss ei stund, la oss si ei uke?» Det han mente var at det burde være i orden Jeg er enig men han, la våre underordna få ei uke til å kritisere oss. Gjør noen forberedelser før kritikken tar til. Legg så fram ei eller annen form for beretning og si noe om deres egne mangler. Det vil trulig ikke komme opp i mer enn ett, to, tre eller fire punkter. La så kameratene snakke, for å føye til noen punkter, og komme med kritikk. Massene er rettferdige, de kommer ikke til å avskrive rullebladet vårt. Kompani- og troppsbefal må også gi soldatene sine høve til å komme med kritikk, og det ville være best å gjøre dette en gang i året og holde kritikkmøter flere

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dager i trekk. Tidligere praktiserte vi denne forma for demokrati i hæren, og med gode resultater. Ikke la de nære forbindelsene mellom de høyere og lavere nivåene, mellom befal og menige, mellom hæren og folket og mellom de væpna styrkene og de lokale myndighetene bli svekka som et resultat av at systemet med militære grader og andre systemer er blitt tatt i bruk. Det sier seg sjøl at de høyere nivåene må opprettholde nære forbindelser med de lavere nivåene, og at disse forbindelsene må være kameratslige. Kadrene må smi nære band til soldatene, og smelte sammen med dem. De væpna styrkene må på samme vis opprettholde nære forbindelser med folket og med de lokale parti- og regjeringsorganisasjonene.

Kameratene våre må merke seg dette: Ikke lev på den makta som vervet ditt, den høye stillinga di eller ansienniteten din gir. Når en snakker om ansiennitet, så har vi gjort revolusjon i mange år, og sjøl om dette rullebladet vårt teller, må vi ikke leve på det. Det er sant at dere er veteraner som har arbeidd i flere tiår. Likevel vil ikke folket unnskylde dere dersom dere gjør noe dumt eller prater tull. Uansett hvor mange gode gjerninger dere har gjort før, og uansett hvor høy stilling dere har, kommer ikke folket til å tilgi dere dersom dere ikke gjør en god jobb i dag, ikke løser problemer riktig og på det viset skader folkets interesser. Derfor må kameratene våre ikke stole på ansiennitet, men på å løse problemene riktig. Det som teller her er at det blir gjort riktig, ikke ansiennitet. Fordi dere ikke kan stole på ansienniteten deres, kan dere like godt glømme den, som om dere aldri hadde vært tjenestemenn i det hele tatt, det vil si dere må slutte å ta på dere herreminene, eller ei byråkratmine. Dere må legge vekk minene deres og gå ut blant folket og blant de underordna. Dette er et punkt som kadrene våre, og særlig de gamle kadrene, må huske på. Allment sett er ikke nye kadrer så tynga, de er mindre belemra. Gamle kadrer må behandle nye kadrer på likefot. På mange vis er ikke gamle kadrer så gode som nye kadrer, og må lære av dem.

NOTER

1. *Lin Chung flykter om natta* er en scene i Kunchu-operaen *Historia om et sverd*, som blei komponert i Ming-dynastiet. Kunchu-operaen oppsto i Kunshan i Kiangsu.
2. Systemet med militære grader blei innført i september 1955 og avskaffa i mai 1965.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

FORHOLDA BEGYNNER Å ENDRE SEG

15. mai 1957

Enheten og kampen mellom motsetninger er en universell foreteelse i samfunnslivet. Kamp fører til at motsetninger går over i hverandre og at det blir danna en ny enhet. På dette viset går samfunnslivet ett skritt framover.

Korrigeringsbevegelsen i kommunistpartiet er en kamp mellom to stiler i en enkel helhet. Dette gjelder for kommunistpartiet som for folket som helhet.

Det fins forskjellige slags mennesker i kommunistpartiet. Det fins marxister, som utgjør flertallet. Også de har mangler, men ikke alvorlige. Det fins ei rekke mennesker som tenker dogmatisk. De fleste av dem er solide og stø, og trufaste mot partiet og landet, men innstillinga de har til problemer viser «venstre»-ensidighet. De kommer til å ta et stort steg framover når de har overvunnet denne ensidigheten. Det fins også ei rekke mennesker som gjør revisjonistiske eller høyreopportunistiske feil i tenkninga si. De utgjør en større fare, fordi ideene deres er ei gjenspeiling av borgerlig ideologi innafor partiet, og fordi de lengter etter borgerlig liberalisme, fornekter alt og er knytta til de borgerlige intellektuelle utafor partiet på hundre og en måter. De siste par månedene har folk kritisert dogmatismen, men har latt revisjonismen stå uimotsagt. Dogmatismen må kritiseres, ellers er det mange feil som ikke kan bli retta opp. Nå er tida inne til å rette oppmerksomheten mot å kritisere revisjonismen. Når dogmatismen går over i sin motsetning, blir den enten marxisme eller revisjonisme. Erfaringene til partiet vårt viser at det har vært mange tilfeller av at dogmatismen har gått over i marxisme, men svært få tilfeller av at dogmatismen har gått over i revisjonisme, for dogmatikerne står for ei proletær tankeretning som er

---

Artikkel skrevet av kamerat Mao Tsetung og spredt blant partikadrer.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

smitta av småborgerlig fanatisme. I noen tilfeller er det som blir angrepet som «dogmatisme» i virkeligheten feil i arbeidet. I andre tilfeller er det som blir angrepet som «dogmatisme» i virkeligheten marxismen sjøl, som visse mennesker tar for å være «dogmatisme» og angriper som det. Virkelige dogmatikere mener det er bedre å stå til «venstre» enn til høyre, og de har en grunn — de ønsker revolusjon. Men når det gjelder skadevirkninger på den revolusjonære saka er det ikke på noe vis bedre å stå til «venstre» enn til høyre, og det må derfor korrigeres besluttsomt. En del feil er en følge av at de politiske retningslinjene til sentralmyndighetene blir satt ut i livet, og folk på lavere plan må ikke få en urettmessig del av skylda. Det er svært mange nye medlemmer i partiet vårt (og enda flere i ungdomsforbundet) som er intellektuelle, og det er riktig at ei rekke av dem er temmelig alvorlig smitta av revisjonistiske ideer. De fornekter partiånden og klassekarakteren til pressa, de forveksler de prinsipielle forskjellene mellom proletarisk journalistikk og borgerlig journalistikk. De blander sammen journalistikk som gjenspeiler den kollektive økonomien til sosialistiske land med journalistikk som gjenspeiler økonomien til kapitalistiske land, som er kjennetegna av anarki og rivalisering blant monopolgrupper. De beundrer borgerlig liberalisme og er mot partiets ledelse. De er for demokrati og forkaster sentralisme. De er mot det som er avgjørende for å sette ut i livet en planøkonomi, det vil si ledelse, planlegging og kontroll på kultur- og utdanningsområdet (medrekna journalistikk), som er absolutt nødvendig og på samme tid ikke urimelig sentralisert. Disse menneskene og intellektuelle på høyrefløya utafor partiet står sammen og utgjør et fellesskap, de går i lag som svorne venner. Dogmatismen blir kritisert av ulike slags mennesker. Den blir kritisert av kommunister, det vil si marxister. Den blir kritisert av såkalte kommunister, det vil si høyrefolk i kommunistpartiet — revisjonister. Og utafor partiet blir dogmatismen kritisert av venstre, sentrum og høyre. Sentrum er stort i antall og utgjør om lag 70 prosent av alle de intellektuelle utafor partiet, mens venstre utgjør om lag 20 prosent og høyre om lag 1, 3, 5, eller opp til 10 prosent ettersom.

I den siste tida har høyreelementene i de demokratiske partiene og i de høyere utdanningsinstitusjonene vist seg å være svært besluttsomme og svært rabiate. De trur sentrumselementene er på deres side og at de ikke vil følge ledelsen til kommunistpartiet, men dette er i virkeligheten en ønskedrøm. Noen av sentrumselementene vakler. De kan svinge enten til venstre eller til høyre, og stilt overfor strømmen av ville angrep som

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kommer fra høyreelementene for tida, kan de ønske å tie stille og vente og se. I dag har høyreelementene ennå ikke nådd høydepunktet i angrepet sitt, og de driver på med full kraft. Høyreelementene, både i og utafor partiet, veit ikke noe om dialektikk — tingene går over i sin motsetning når de når ytterpunktet. Vi skal la høyreelementene gå amok ei stund og la dem nå høydepunktet sitt. Jo mer de går amok, desto bedre for oss. Noen sier at de er redde for å bli fanga som fisk, og andre sier de er redde for å bli lokka ut på djupet, omringa og tilintetgjort. Nå da store mengder fisk har kommet opp til overflata av seg sjøl, er det ikke nødvendig å sette agn på kroken. De er ikke vanlige fisker, men mer lik menneskeetende haier med skarpe tenner — disse haiene som folk spiser finnene på. Kampen vår mot høyreelementene konsentrerer seg om å vinne sentrumselementene, som kan bli vunnet over til vår side. Høyreelementenes løfte om å støtte folkets demokratiske diktatur, folkeregjeringa, sosialismen og ledelsen i kommunistpartiet er alt sammen bløff, og en må ikke tru på det under noen omstendigheter. Dette gjelder for alle høyreelementene, enten de er i de demokratiske partiene, på områdene for utdanning, litteratur og kunst, pressa, vitenskap og teknologi eller i industri og handelskretser. Det fins to slags mennesker som er svært besluttsomme — venstre og høyre. Begge prøver å vinne sentrumselementene til seg og få ledelsen over dem. Høyreelementene prøver å ta først en del og så alle. Til og begynne med er de ute etter å vinne ledelsen i pressa, utdanning, litteratur og kunst, og vitenskap og teknologi. De veit at kommunistene ikke er så sterke som de sjøl er på disse områdene, og det er virkelig tilfelle. De er «nasjonale skatter», som ikke må strykes mot håra. Bevegelsen mot «de tre ondene», utryddinga av kontrarevolusjonære og den ideologiske omdanninga de siste åra — for ei skam og for en frekkhet! De veit også at mange høyskolestudenter kommer fra godseier-, rikbonde- eller borgerfamilier, og trur at disse folka vil reise seg på oppfordring fra dem. Dette er sannsynlig for det sjiktet av studentmassen som har høyreavvikende ideer. Men å anta at det gjelder for studenter flest er rein fantasi. Det er også ting som tyder på at høyreelementene i pressekretsene egger massene av arbeidere og bønder til å gå mot regjeringa.

Noen mennesker er mot å bruke politiske merkelapper, men bare når kommunistpartiet setter merkelapper på dem. Men sjøl mener de at de har rett til å klaske merkelapper på kommunister og på venstre- og sentrumselementene i de demokratiske partiene og fra alle samfunnslag.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

For et dryss av merkelapper høyreelementene har slengt ut som har funnet vegen inn i pressa i de siste par månedene! Sentrumselementene er oppriktige motstandere av merkelapper. Alle de upassende merkelappene som vi satte på sentrumselementene før, må fjernes, og vi må unngå vilkårlig merking i framtida. Dersom det virkelig blei gjort urettferdige ting mot visse folk, uansett hvem, i bevegelsen mot «de tre ondene», i utryddinga av kontrarevolusjonære og i den ideologiske omdanninga, må de korrigeres offentlig. Men å sette merkelapper på høyreelementene er noe helt annet. Like fullt må lua passe, og bare inngrodde høyreelementer må bli merka som det. Med få unntak er det ikke nødvendig at høyreelementene blir nevnt ved navn offentlig. De må få et visst spillerom, sånn at det blir lettere for dem å gjøre kompromisser under passende omstendigheter. Det tallet på høyreelementer som jeg satte opp ovafor, på 1, 3, 5 og opp til 10 prosent, er bare et anslag, og det kan vise seg å være større eller mindre. Dessuten er forholda forskjellige innafor ulike enheter, og det er derfor avgjørende at en har fellende bevis, inntar ei objektiv holdning og unngår overdrivelser, for det er galt å overdrive.

Borgerskapet og mange av de intellektuelle som tidligere tjente det gamle samfunnet, er alltid stae med å hevde seg, de lengter alltid etter sin gamle verden og føler seg alltid litt utafor sitt rette element i den nye verden. Det vil ta nokså lang tid å omdanne dem, og en må ikke bruke grove metoder mens det foregår. På den andre sida må vi ta omsyn til at de fleste av dem har gjort betydelig framskritt sammenlikna med den første tida etter frigjøringa, og kritikken de legger fram av arbeidet vårt er for det meste riktig og må aksepteres. Bare en del av kritikken er gal, og i slike tilfeller må en få klargjort sakene. Det er i orden at de ber oss å stole på dem og la dem få myndighet i samsvar med stillingene de har. Vi må stole på dem og la dem få myndighet og ansvar. Til og med en del av kritikken fra høyreelementene er riktig, og må ikke bli kategorisk avvist. Kritikken deres må alltid bli akseptert når den er riktig. Høyreelementene er kjennetegna av den politiske høyreholdninga si. Den forma for samarbeid de holder i gang med oss, er ikke samarbeid i sitt vesen, bare tilsynelatende. De samarbeider i noen saker, men ikke i andre. De samarbeider under normale omstendigheter, men når det fins ei åpning de kan bruke, som i den spente situasjonen vi har for tida, ønsker de egentlig ikke samarbeid. De går tilbake på løftet sitt om å godta kommunistpartiets ledelse, og prøver å bli kvitt den. Men uten denne

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ledelsen ville det bli umulig å bygge sosialismen, og nasjonen vår ville bli styrta ut i fullstendig katastrofe.

I Kina teller de borgerlige elementene og de intellektuelle som tjente det gamle samfunnet flere millioner, og vi trenger dem til å arbeide for oss. Vi må fortsette å bedre forholda våre til dem, slik at vi kan sette dem i stand til å tjene sosialismens sak bedre, og slik at vi kan fortsette å omdanne dem og hjelpe dem til gradvis å bli en del av arbeiderklassen og på det viset forme dem om til det motsatte av det de er i dag. De fleste av dem kommer avgjort til å nå dette målet. Omdanning innebærer både enhet og kamp, med kamp som et middel til å oppnå enhet, som er målet. Kampen er gjensidig. Nå er det tida da mange mennesker fører kamp mot oss. Kritikken fra folk flest er riktig eller riktig i sin kjerne, også den skarpe kritikken fra professor Fu Ying på universitetet i Peking, som ikke er blitt trykt i pressa. De kritiserer i håp om å bedre forholda sine til oss. Kritikken deres er altså velment. Men kritikken fra høyreelementene er vanligvis ondskapsfull, fordi de er antagonistiske. Om hensiktene folk har er gode eller dårlige, er ikke et spørsmål om gjetninger, det kan en se.

Den nåværende kritikk- og korrigeringsbevegelsen er blitt satt i gang av kommunistpartiet. Som vi venta og håpa, har det vokst giftig ugras side om side med velluktende blomster, og det har dukka opp spøkelser og uhyrer sammen med enhjørningen og fugl Føniks. Nå vel, det er flere gode enn dårlige ting. Noen sier at vi prøver å fange storfisk, og vi sier at vi luker ut giftig ugras. Dette er bare to måter å si samme ting på. For å nå målet sitt gjør høyreelementene, som er anti-kommunister, et desperat forsøk på å piske opp en tyfon over styrke 7 i Kina, sterk nok til å rasere avlinger og hus. Jo skjendigere de oppfører seg, jo raskere vil de avsløre at de gjør det motsatte av å samarbeide med kommunistpartiet og godta kommunistpartiets ledelse, noe de lot som de gjorde før. Og folk kommer på det viset til å se at de bare er èn handfull spøkelser og uhyrer som er mot kommunistpartiet og folket. Da kommer de til å ende opp med å begrave seg sjøl. Er det noe ille ved det?

Høyreelementene har to alternativer. Det ene er å stikke halen mellom beina og forbedre seg. Det andre er å fortsette å stelle i stand bråk og lage ris til egen bak. Mine herrer høyrefolk, valget er deres, initiativet er i hendene på dere (ei kort stund).

I landet vårt fins det flere kritierier for å dømme om borgerskapet og de borgerlige intellektuelle er politisk ærlige eller uærlige, bra eller

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dårlige. Hovedsaka er å se om de virkelig godtar sosialismen og virkelig godtar kommunistpartiets ledelse. De sa de var villige til begge deler for lenge sia, men nå ønsker noen å gå tilbake på sitt ord, og dette holder ikke. Straks de trekker seg unna, fins det ikke noen plass for dem i Folkerepublikken Kina. Idealene deres er idealene til den vestlige verden (også kjent som den frie verden). Dere kan like godt dra dit.

Hvorfor lar vi en slik strøm av reaksjonære, ondsinna uttalelser komme fram i pressa? For å la folk få en forestilling om disse giftige ugrasplantene og skadelige dunstene slik at de kan rykke dem opp med rota eller jage dem bort.

«Hvorfor sa dere ikke alt dette tidligere?» Gjorde vi ikke det? Sa ikke vi for lenge sia at alle giftige ugrasplanter måtte bli rykka opp med rota?

«Dere deler folk inn i venstre, sentrum og høyre. Er ikke det stikk i strid med hvordan stoda er?» Overalt der det fins folkemasser — overalt unntatt i ørkener — deler de seg uunngåelig inn i venstre, sentrum og høyre, og slik vil det være om ti tusen år fra nå. Er dette stikk i strid med hvordan stoda er? Denne inndelinga tjener som ei rettesnor for massene for å ta mål av folk, og vil gjøre det lettere å vinne sentrumselementene og isolere høyreelementene.

«Hvorfor ikke vinne høyreelementene over til oss?» Vi skal prøve. Men det vil ikke bli mulig å vinne dem over til oss før de føler seg isolert. Hvordan kan de bli medgjørlige når de sitter på sin høye hest og er så oppsatte på å ødelegge kommunistpartiet? Isolasjon vil føre til en splittelse blant høyrefolka. Og vi må skape en splittelse blant dem. Vi har lenge hatt som praksis å dele folk inn i venstre, sentrum og høyre, eller med andre ord progressive, mellomliggende og tilbakeliggende. Det er ikke noe nytt, det er bare noen som har dårlig hukommelse.

Kommer dere til å «fikse» folk ettertrykkelig? Det avhenger av hvordan de herrer høyrefolk oppfører seg. Giftig ugras må rykkes opp med rota, og dette betyr å rykke de giftige ideologiske ugrasplantene opp med rota. Å «fikse» folk er et annet spørsmål. Ingen kommer til å bli «fiksa» med mindre de «krenker loven grovt». Hva menes så med «grov krenking av loven»? Det betyr å skade statens og folkets interesser alvorlig som et resultat av illgjerningsmenns egenrådige handlinger trass i gjentatte advarsler. Når det gjelder folk som har begått vanlige feil, er det desto større grunn til å bruke prinsippet om å helbrede sjukdommen for å redde pasienten. Dette er det riktige skillet som må bli overholdt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

både i og utafor partiet. Å «fikse» betyr også å helbrede sjukdommen for å redde pasienten.

Hvor lang tid vil det ta partiet å gjennomføre korrigeringsoppgava? Ting skjer nå svært raskt, og forholda mellom partiet og massene kommer til å bedre seg hurtig. Noen steder kommer oppgava opplagt til å ta noen uker, andre steder noen måneder og om lag ett år andre steder igjen (for eksempel på landsbygda). Men det kommer til å ta mye lenger tid å studere marxismen og høyne det ideologiske nivået.

Enheten og kampen vår med borgerskapet og de intellektuelle kommer til å fortsette lenge. Når korrigeringsbevegelsen innafor kommunistpartiet i hovedsak er over, vil vi foreslå at de demokratiske partiene og folk fra alle samfunnslag gjennomfører si egen korrigering. Det kommer til å få dem til å gjøre raskere framsteg og gjøre det lettere å isolere den lille gruppa av høyrefolk. Nå er det folk utafor partiet som hjelper oss i korrigeringa. Seinere skal vi hjelpe dem med korrigeringa deres. Denne hjelpa er gjensidig, og i løpet av korrigeringa kommer det som er ondt til å bli utrydda, det vil si vendt til sin motsetning, til det som er godt. Det er nettopp dette folk venter av oss, og vi bør oppfylle ønskene deres.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

DET KINESISKE KOMMUNISTPARTIET ER KJERNEN I LEDELSEN AV HELE DET KINESISKE FOLKET

25. mai 1957

Kongressen deres har vært svært framgangsrik. Jeg håper at dere vil forene dere og tjene som kjernen i ledelsen av ungdommen i Kina.

Det kinesiske kommunistparitet er kjernen i ledelsen av hele det kinesiske folket. Uten denne kjernen kan ikke sosialismens sak seire.

Kongressen deres er en kongress i enhetens tegn og vil øve en voldsom innflytelse på unge mennesker over hele Kina. Jeg gratulerer dere.

Foren dere, kamerater, og kjemp besluttsomt og modig for sosialismens store sak. Alle ord og handlinger i strid med sosialismen er fullstendig gale.

Kommentarer fra kamerat Mao Tsetung da han mottok hele delegatgruppa til den tredje nasjonale kongressen til Kinas Nydemokratiske Ungdomsforbund.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

LA OSS MØNSTRE STYRKENE VÅRE FOR Å SLÅ TILBAKE DE VILLE ANGREPA FRA HØYREELEMENTENE

8. juni 1957

Om lag femten dager vil være tilstrekkelig til å gi fritt utløp for de oppfatningene som fins i organisasjonene på provins- og byprovinsplan og på høyskoler og universiteter. Angrepa fra de reaksjonære elementene har vært ubeherska. Vaklerne blant medlemmene i partiet og ungdomsforbundet har allerede gått over til dem eller tenker på faneflukt. Aktivistene og sentrumselementene blant det veldige antallet medlemmer i partiet og ungdomsforbundet reiser seg for å gå til kamp. Begge sider vinner erfaringer og blir herda i kampen ved å bruke veggavisa som våpen. Vi trenger ikke engste oss, for de reaksjonære elementene teller ikke mer enn noen få prosent og de mest desperate teller bare en prosent. Bli ikke vettskremte bare fordi himmelen ser overskya ut for øyeblikket. De reaksjonære elementene kommer til å dra ut fra sine egne organisasjoner og høyskoler for å fortsette med virksomheten sin på fabrikker og andre høyskoler, og det må bli tatt forholdsregler for å holde dem ute. Innkall møter med de viktigste kadrene og veteranarbeiderne og forklar dem at en del dårlige kapitalister, dårlige intellektuelle og reaksjonære elementer i samfunnet retter ville angrep mot arbeiderklassen og kommunistpartiet for å forsøke å styrte statsmakta under ledelse av arbeiderklassen, og at de må sikre seg mot å bli lurt av disse personene. Stopp alle som prøver å egge opp folket. Mobiliser massene til å rive ned reaksjonære plakater fra husveggene. Fabrikkarbeiderne bør være klar over den allmenne situasjonen og de må ikke stifte noe bråk. I denne tida bør de ikke ta opp slike spørsmål som velferd og lønn, men samordne aksjonene sine mot de reaksjonære.

Internt partidirektiv utarbeidd for sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Vennligst vær på vakt mot de ville angrepa fra de reaksjonære elementene i de demokratiske partiene. Få hvert av disse partiene til å organisere møter der både venstre-, sentrums- og høyreelementene deltar, la både positive og negative oppfatninger komme til orde og send journalister for å dekke disse diskusjonene. Vi bør oppmuntre venstre- og sentrumselementene taktfullt til å snakke rett ut på møtene og tilbakevise høyrekreftene. Dette er svært virkningsfullt. Partiavisa på hvert sted må ha dusinvis av artikler ferdige og offentliggjøre dem dag for dag når angrepsbølga begynner å avta der. Legg vekt på å organisere venstre- og sentrumselementene til å skrive for pressa. Men før flodbølga avtar, bør partiavisene innskrenke tallet på artikler som gir uttrykk for positive oppfatninger (de kan offentliggjøre artikler skrevet av sentrumselementene). Gi massene frie hender til å gjendrive veggavisene til høyreelementene. Organiser møter på høyskoler og universiteter og la professorene si hva de mener om partiet. Prøv så langt det er råd å få høyreelementene til å spy ut all gifta si, og la det bli offentliggjort i avisene. La professorene holde taler og la studentene svare fritt. Det er best å la de reaksjonære professorene, foreleserne, assistentene og studentene spy ut gifta si og snakke uten noen hemninger. De er de beste lærerne. Ikke kast bort noe tid før dere organiserer særskilte møter med medlemmer fra partiet og ungdomsforbundet for å få oversikt over kritikken når det rette tidspunktet er der. Godta den kritikken som er konstruktiv og rett på feil og mangler, men gjendriv den kritikken som er nedbrytende. Organiser samtidig noen av de partiløse til å holde taler og gi uttrykk for de riktige oppfatningene. Få så en ansvarlig partikader som nyter respekt til å holde en oppsummeringstale som er både analytisk og overbevisende, for å skape et fullstendig skifte i stemninga. Dersom alt går bra trenger ikke hele prosessen ta mer enn om lag en måned, og da kan vi gå over til korrigering innad i partiet, som vil foregå som «en lett bris og et mildt regn».

Dette er en stor politisk og ideologisk kamp. Bare ved å føre den kan partiet vårt holde på initiativet, herde kadrene våre, skolere massene, isolere de reaksjonære og tvinge dem på defensiven. I de siste sju åra så det ut til at vi hadde initiativet, men dette var i beste fall bare halvvegs sant. Det var bare en bløff at de reaksjonære hadde overgitt seg, og mange av sentrumselementene ga seg motvillig. Nå har situasjonen begynt å endre seg. I virkeligheten er vi i ferd med å vinne initiativet sjøl om vi er på defensiven ytre sett. Årsaka er at vi gjennomfører korri-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

geringa i fullt alvor. Det bare virker som om de reaksjonære som har mista hodet og gått amok har initiativet, men de har gått for langt og derfor fjerner de seg fra massene og er på defensiven. Ettersom situasjonen skifter fra sted til sted, kan dere vise smidighet i taktikk og forholdsregler.

Dette er kort sagt et stort slag (med slagmarka både innafor og utafor partiet). Dersom vi ikke vinner dette slaget, vil det bli umulig å nå sosialismen og det kan tilmed være en viss fare for en «ungarsk episode». Ved å sette i gang korrigeringa på vår egen oppfordring har vi nå innbudt til en mulig «ungarsk episode» med vilje, og delt den opp i mange små «ungarske episoder» som utspiller seg i forskjellige organisasjoner og høyskoler og blir behandla enkeltvis. Dessuten er ikke partiet og regjeringa blitt brakt i uorden, med unntak av en svært liten del (det er bare bra at denne vesle delen har råtna opp, for det betyr at verken er blitt klemt ut). Alt dette er svært gunstig. Ettersom det fantes reaksjonære i samfunnet vårt, ettersom sentrumselementene aldri hadde fått den lærdommen de får nå og ettersom partiet aldri hadde gjennomgått slike prøver som denne, var det uunngåelig at det ville bli uro før eller seinere.

I dag er situasjonen i landet utmerka. Vi har arbeiderne, bøndene, partiet, regjeringa, hæren og flertallet av studentene fast på vår side. Den internasjonale situasjonen er utmerka og De forente stater står i en vanskelig stilling.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

WEN HUI PAOS BORGERLIGE INNRETTING BØR BLI KRITISERT

1. juli 1957

Etter 14. juni da redaksjonen vår offentliggjorde «den borgerlige innrettinga til Wen Hui Pao gjennom lengre tid», har både Wen Hui Pao og Kuangming Dagblad tatt en del sjølkritikk i dette spørsmålet.

Redaksjonen i Kuangming Dagblad holdt flere møter og retta hard kritikk mot direktøren sin, Chang Po-chun, og sjefsredaktøren sin, Chu An-ping, for den feilaktige innrettinga deres. Denne kritikken var utvetydig, og det har skjedd ei grunnleggende endring i standpunkt, ei endring til den revolusjonære sosialistiske linja, fra den borgerlige linja til Chang Po-chun og Chu An-ping, som gikk mot kommunistpartiet, folket og sosialismen. Som resultat av dette har Kuangming Dagblad vunnet tilbake lesernes tillit og skriver som ei sosialistisk avis. Bare layoutteknikken er fortsatt ikke så god som en skulle ønske. Layoutteknikk og det politiske preget på layouten er to forskjellige ting, og når det gjelder Kuangming Dagblad, er det ikke nok av det første, men fullt tilstrekkelig av det siste. Teknikk er noe som det er fullt mulig å bedre. Ei endring i layoutteknikken ville gi avisa et nytt utseende som leserne ville bli glade for å se. Ikke desto mindre er det vanskelig. Avisa vår har lenge vært innstilt på dette, men layouten svarer fortsatt ikke til forventningene, sjøl om det er bedra noe.

Wen Hui Pao har offentliggjort sjølkritikken sin, gitt inntrykk av at det har skjedd ei endring i innrettinga til avisa, og den har også trykt mange nyheter og artikler som gjenspeiler den positive linja — dette er sjølsagt vel og bra. Likevel er det noe som mangler. Det er akkurat som å opptre på en scene, der noen skuespillere er flinke til å spille skurker, men aldri virker ekte i helterollene sine, de er så tilgjorte og unaturlige.

Lederartikkel skrevet for Folkets Dagblad.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Det er virkelig vanskelig for dem å være annerledes. Enten har østavinden overtaket over vestavinden, eller så har vestavinden overtaket over østavinden. I spørsmålet om de to linjene er det ikke noe rom for kompromiss. Mange redaktører og journalister er vant til de gamle og opptråkka stiene, og det er langt fra lett for dem å forandre seg plutselig. Men de må forandre seg, uansett hvor motstrebende og smertefullt det måtte være, for den allmenne utviklinga krever det. Når folk sier at forandringa er enkel og behagelig, er det bare ut fra vanlig høflighet. Dette er bare menneskelig og bør unnskyldes. Når det gjelder redaksjonen i Wen Hui Pao, så er saka alvorlig fordi det var denne redaksjonen som førte kommandoen i den tida da avisa stelte i stand leven med den borgerlige innrettinga si. Derfor hviler det ei tung bør på skuldrene til denne redaksjonen, og det er ikke lett å kaste den av seg. Med omsyn til om det sitter en annen anfører høyere oppe, så sier de som setter fram denne anklagen «ja», mens forsvarerne sier «nei». Dessuten er denne anføreren blitt utpekt som Lo Lung-chi fra alliansen mellom Chang Po-chun og Lo Lung-chi. Midt imellom de to anførerne er det en tredje, Pu Hsi-hsiu, ei dyktig handlingens kvinne som leder Peking-kontoret til Wen Hui Pao. Folk sier at det er Lo Lung-chi — Po Hsi-hsiu — Wen Hui Pao-redaksjonen som representerer kommandokjeden til høyreelementene i Det demokratiske forbundet som leder Wen Hui Pao.

Det demokratiske forbundet har spilt ei særskilt skadelig rolle i striden mellom de hundre tankeretningene og i korrigeringsbevegelsen. Det går fram på en organisert måte, med alt som hører til, en plan, et program og ei linje som fjerner det fra folket og som er retta mot kommunistpartiet og sosialismen. Så har vi det demokratiske bonde- og arbeiderpartiet som har spilt nøyaktig den samme rolla. Disse to partiene har gjort seg særlig bemerka i disse stormfulle dagene. Det er alliansen mellom Chang og Lo som har reist stormen. Andre partier har spilt ei rolle, og noen av medlemmene deres er også svært ondskapsfulle. Men det er færre av dem, og kommandokjeden deres er ikke så åpenbar. Når det gjelder de menige medlemmene i Det demokratiske forbundet og Det demokratiske bonde- og arbeiderpartiet, så er ikke alle, og ikke engang flertallet av dem, innblanda. Når alt kommer til alt er det bare en handfull enkeltpersoner, nemlig de ledende borgerlige høyreelementene, som kaller på stormen og pisker opp bølgene, smir renker i hemmelighet og egger til misnøye blant massene, slutter forbindelser høyt og lavt, og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

søker oppslutning fjern og nær. Det er bare de som vurderer den aktuelle situasjonen slik at fullstendig forvirring overalt vil føre til at de overtar makta, og som har som endelig mål å fullføre den storslåtte planen sin skritt for skritt. Blant medlemmene i disse partiene er det noen som holder hodet kaldt, mange blir lurt og et lite antall utgjør kjernen av høyrefløya. Ettersom de er kjernen, har de betydelig makt til å manipulere, sjøl om det er få av dem. Hele denne våren blei himmelen plutselig overskya med bølgende mørke skyer, og kilden til bråket kan spores tilbake til forbundet mellom Chang og Lo.

Journalistforbundet innkalte til to møter, det første var en negasjon av det andre, en negasjon av negasjonen. Dette skjedde på litt over en måned, og det forteller om hvor raskt situasjonen endrer seg i Kina. Møtene var nyttige. På det første møtet «var byen tynga ned av mørke skyer som trua med å knuse den», som den borgerlige linja innafor journalistikken uttrykte seg. Men på det andre møtet som begynte her om dagen, har stemninga endra seg, og sjøl om høyreelementene fortsatt gjør hardnakka motstand, kan en si at de fleste har nådd fram til den riktige innstillinga.

Den 14. juni gjorde Wen Hui Pao sjølkritikk og innrømte at den hadde gjort en del feil. Det er vel og bra å gjøre sjølkritikk og vi hilser det velkommen. Men vi mener at sjølkritikken til Wen Hui Pao er utilstrekkelig. Og det som er utilstrekkelig her er av grunnleggende karakter. Det vil si at grunnleggende sett gjorde ikke avisa noen sjølkritikk. Tvert imot prøvde den å forsvare feila sine i lederartikkelen den 14. juni. «Vi har tolka partiets linje for å gi fritt utløp for synspunkter, ensidig og uriktig, ettersom vi trudde at uforbeholdne oppfordringer til å gi fritt utløp for synspunkter i seg sjøl ville hjelpe partiet i korrigeringsbevegelsen, og at mer spalteplass til positive synspunkter eller til kritikk som retta seg mot de uriktige synspunktene, ville hindre at synspunkter fikk fritt utløp.» Stemmer dette? Nei. I løpet av våren fulgte Wen Hui Pao linja til de sentrale myndighetene i Det demokratiske forbundet, som gikk mot kommunistpartiet, folket og sosialismen, og satte i verk voldsomme angrep mot proletariatet, stikk i strid med kommunistpartiets linje. Det var ei linje som var pønska ut for å velte kommunistpartiet og skape fullstendig forvirring overalt for å lette en maktovertakelse. Kan dette virkelig bli kalt «å hjelpe til i korrigeringsbevegelsen»? Nei det er ei løgn, en loddrett svindel. Var det galt å la være å trykke noen positive syn for ei tid, eller bare å trykke noen få og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

å la feilaktige synspunkter stå uimotsagt? Mellom 8. mai og 7. juni gjorde avisa vår og alle de andre partiavisene akkurat dette etter rettleiing fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Hensikten var å la demoner og djevler, spøkelser og uhyrer «få fritt utløp for synspunkter» og la giftig ugras spire og gro i overflod, slik at folket ville bli sjokkert over å oppdage at disse stygge tingene fortsatt fins i verden, og gå til aksjon for å utrydde dem. Med andre ord forutså kommunistpartiet denne uunngåelige klassekampen mellom borgerskapet og proletariatet. Borgerskapet og de borgerlige intellektuelle fikk lov til å starte denne krigen, og ei tid lot pressa være å offentliggjøre noen positive synspunkter, eller så trykte de bare noen få, og de gjorde ingen ting for å slå tilbake de ville angrepa fra de reaksjonære borgerlige høyreelementene. Det gjorde heller ikke partiorganisasjonene i noen av departementene og skolene der korrigeringsbevegelsen var i gang. Dermed kunne massene skille dem som la fram velment kritikk klart fra dem som la fram ondsinna såkalt kritikk, og dermed kunne vi mønstre krefter til motangrep da tida var moden. Noen mennesker sier at dette var en fordekt plan. Vi sier den var utilslørt. For vi gjorde det klart for fienden på forhånd: Spøkelser og uhyrer kan bare bli utsletta når de får lov til å komme fram i dagen, giftig ugras kan bare bli rykka opp med rota når det får lov til å vokse opp av jorda. Luker ikke bøndene flere ganger i året? Dessuten kan ugras som er rykka opp med rota brukes til gjødsel. Klassefiendene vil uunngåelig leite etter høve til å hevde seg. De vil ikke avfinne seg med å miste statsmakta og få eiendommene sine ekspropriert. Uansett hvor mye kommunistpartiet advarer fiendene sine på forhånd og gjør hovedstrategien sin kjent for dem, så vil de likevel sette i verk angrep. Klassekampen er en objektiv virkelighet, uavhengig av menneskets vilje. Det vil si at klassekampen er uunngåelig. Den kan ikke unngås sjøl om folk ønsker å unngå den. Det er bare en ting å gjøre, og det er å utnytte situasjonen best mulig og rettleie kampen til seier. Hvorfor biter de reaksjonære klassefiendene på kroken? Som reaksjonære samfunnsgrupper blinda av vinningsbegjær, tar de den absolutte overlegenheten til proletariatet for å være absolutt underlegenhet. Slik var det Chang Po-chun streka opp situasjonen for seks professorer i Peking den 6. juni — arbeiderne og bøndene ville bli egga opp etter som det blei pusta på flammene alle steder, studentenes veggaviser ville lette overtakinga av skoler, det frie utløpet for synspunkter ville utløse en eksplosiv situasjon, det ville bli kaos overalt på et øyeblikk og kommunistpartiet ville

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

falle fra hverandre med en gang. Er ikke dette et tilfelle av blindhet på grunn av vinningsbegjær? «Vinning» betyr overtaking av makt. De har en god del aviser, og ei av dem er Wen Hui Pao. Denne avisa gikk fram i pakt med den reaksjonære linja som er nevnt ovafor, men den 14. juni prøvde den å lure folket ved å late som om den hadde gjort det med gode hensikter. Avisa sa: «Og denne uriktige forståelsen skyldes restene av borgerlige ideer om journalistikk i tankegangen vår.» Nei, her bør det stå «overflod» istedenfor «rester». I flere måneder tjente avisa som talerør for de reaksjonære som gikk til uhemma angrep på proletariatet, og den endra innrettinga si til å gå mot kommunistpartiet, folket og sosialismen, det vil si til ei borgerlig innretting — kunne den klare alt dette bare med noen tilfeldige rester av borgerlige ideer? Hva slags logikk er dette? Ei særskilt forutsetning leder til ei allmenn slutning — dette er logikken til Wen Hui Pao. Til denne dag er Wen Hui Pao ennå ikke villig til å kritisere seg sjøl for å ha kommet med en drøss med reaksjonære meldinger stikk i strid med kjensgjerningene, for å ha trykt en flom av reaksjonære synspunkter og meninger, og for å ha klint avisa til med en reaksjonær layout og brukt det som et middel til å angripe proletariatet. Det er ei helt annen sak med Hsin Min Pao. Den har gjort mye sjølkritikk som er helt oppriktig ment. Feila til Hsin Min Pao var ikke så alvorlige som feila til Wen Hui Pao, og da den skjønte at den hadde gjort feil, begynte den å rette på dem for alvor. Dette viser at de som er i ledelsen for avisa og journalistene føler ansvar for folkets sak, og derfor har avisa begynt å komme seg ut av knipa i lesernes øyne. Hvor i all verden er ansvarsfølelsen til Wen Hui Pao? Akkurat når vil Wen Hui Pao begynne å følge Hsin Min Paos eksempel? Gjeld må betales, og når vil Wen Hui Pao begynne å betale gjelda si? Ved å gjøre sjølkritikk har Hsin Min Pao åpenbart reist ei rekke ubehagelige spørsmål for Wen Hui Pao, og leseren vil gjerne få spørre når Wen Hui Pao vil komme på høyde med Hsin Min Pao? Nå er Wen Hui Pao i ei lei knipe. Før Hsin Min Pao gjorde sjølkritikk, så det ut til at Wen Hui Pao ville kunne klare å holde det gående på et vis ei stund, men etter dette er det blitt vanskelig. Ei lei knipe kan gjøres om til ei god stilling, og det krever samvittighetsfull innsats for å kappes med Hsin Min Pao.

Nå tilbake til uttrykket «borgerlige høyreelementer». Borgerlige høyreelementer er de borgerlige reaksjonære som er nevnt ovafor som går mot kommunistpartiet, folket og sosialismen. Denne definisjonen er vitenskapelig og samsvarer med kjensgjerningene. Det er bare en hand-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

full av dem, og de fins i de demokratiske partiene, blant de intellektuelle, kapitalistene og studentene og også i kommunistpartiet og ungdomsforbundet. De har kommet opp til overflata under denne store stormen. Det er svært få av dem, men i de demokratiske partiene, og særlig i enkelte av disse partiene, veier de tungt, og en må ikke ta lett på dem. Denne gjengen har ikke bare uttrykt seg i ord, men har fulgt opp med handlinger også. De er skyldige, og prinsippet om å «ikke klandre taleren» passer ikke på dem. De er ikke bare talere, men handlingens menn. Skal de straffes etter loven? Det ser ikke ut til å være noe behov for det for tida. For folkets stat står veldig trygt, og dessuten er mange av dem framstående personer. De kan behandles mildt, uten straff. Vanligvis er det nok å kalle dem «høyreelementer», ikke reaksjonære. De eneste unntaka er de som nekter å rette på feila sine etter gjentatte advarsler og fortsetter med å drive sabotasje og bryter straffeloven. De må straffes. Lær av tidligere feil for å unngå feil i framtida, helbred sjukdommen for å redde pasienten, gjør negative faktorer om til positive — disse prinsippene gjelder fortsatt overfor høyreelementene. Så fins det høyreelementer av et annet slag som har uttrykt seg i ord, men ikke fulgt opp med handlinger. De har liknende synspunkter som de høyreelementene jeg nevnte først, men de har ikke drevet med nedbrytende virksomhet. Overfor dem må vi vise en større grad av mildhet. Feilaktige synspunkter må tilbakevises helt og holdent og uten nåde, men disse enkeltpersonene bør få lov til å beholde meningene sine. De forskjellige slags høyreelementer som er nevnt ovafor får beholde ytringsfriheten sin. Det er til liten skade for en mektig og trygg nasjon å ha et lite antall slike folk rundt omkring når massene kjenner til feila deres. Det må bli forstått at høyreelementer er mennesker som lærer oss ved negativt eksempel. På dette viset kan giftig ugras gjøre nytte. De gjør nytte nettopp fordi de er giftige og fordi folk før blei skadd av den gifta de spredde.

Kommunistpartiet fortsetter med korrigeringa si og de demokratiske partiene har også tatt fatt. Nå som de ville angrepa fra høyreelementene er blitt slått tilbake av folket, kan korrigeringsbevegelsen rolig fortsette.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

SLÅ TILBAKE ANGREPA FRA DE BORGERLIGE HØYREELEMENTENE

9. juli 1957

I mars talte jeg her til en del partikadrer. Ett hundre dager har gått sia da. I løpet av disse hundre dagene har det skjedd ei stor forandring i situasjonen. Vi har utkjempa et slag mot de borgerlige høyreelementene, og den politiske bevisstheten til folket er økt, og det virkelig i en betydelig grad. Vi venta oss dette den gangen. Jeg sa for eksempel her at når folk begynte å kritisere, eller med andre ord, når brannen begynte å brenne, ville ikke det gjøre vondt? Jeg la til at vi må herde skalpen vår og tåle det. Denne delen av kroppen blir kalt hode, og huden på det blir kalt skalp. Å herde skalpen og tåle det, betyr at når du kritiserer meg, herder jeg skalpen og lytter for ei stund. Etterpå vil jeg analysere det du sier og gi et svar, og godta det som er riktig og gå mot det som er galt.

Vi må ha tru på at i Kina, som overalt ellers i verden, er flertallet av menneskene bra. Med flertallet mener vi ikke 51 prosent, men over 90 prosent. Av de 600 millionene mennesker i vårt land er det arbeider- og bondemassene som er hovedstøtta vår. I kommunistpartiet, ungdomsforbundet og de demokratiske partiene, og blant studenter og intellektuelle, er flertallet bestandig bra folk. De er godhjerta og ærlige, de er ikke slu og har ikke skjulte motiver. Dette må vi forstå. Det er blitt bekrefta i alle politiske bevegelser. Ta studentene i bevegelsen som går for seg for tida. Det er mer enn sju tusen studenter på Peking-universitetet, men høyreelementene teller bare 1, 2 eller 3 prosent. Hva betyr egentlig disse 1, 2 eller 3 prosentene? Det betyr at de stokk konservative elementene som lager bråk fra tid til annen, har en kjerne som aldri er over

---

Tale på en konferanse for kadrer i Shanghai.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

femti personer eller noe sånt, eller mindre enn 1 prosent. De 1 eller 2 prosentene som er tilbake, utgjør den faste tilhengerskaren deres.

Det er ikke lett å tenne en brann og få den vendt mot seg sjøl. Nå får jeg høre at noen kamerater i denne byen er lei for at brannen ikke var sterk nok. Jeg mener at brannen i Shanghai var omtrent passelig, den var nesten, men ikke helt, sterk nok til å være tilfredsstillende. Ville dere ikke latt brannen rase hvis dere hadde forutsett den mirakuløse effekten den fikk? La giftig ugras gro opp og la spøkelser og uhyrer komme fram. Hvorfor være redd for dem? Jeg sa i mars at dere ikke skulle være redde. Likevel har noen kamerater i partiet vårt vært redde for at det skulle spre seg kaos rundt om i landet. Jeg sier at sjøl om disse kameratene er trufaste og lojale overfor partiet og landet, så ser de ikke situasjonen som helhet. De ser ikke at det store flertallet av folket, mer enn 90 prosent, er bra mennesker. Vær ikke redde for massene, de er med oss. De kan rase mot oss, men de vil aldri slå oss med knyttneven sin. Høyreelementene er bare en handfull, og på Peking-universitetet utgjør de bare 1, 2 eller 3 prosent, som jeg nettopp har sagt. Dette gjelder bare for studentene. Tilfellet er annerledes med professorene og dosentene, av dem er omtrent 10 prosent høyreelementer. Venstre er også på omtrent 10 prosent. De to sidene er på høyde med hverandre i styrke. Sentrum utgjør omtrent 80 prosent. Så hva er det å være redd for? Og enda er noen av kameratene våre grepet av frykt av et eller annet slag, redde for at det skal ramle sammen noen hus og at himmelen skal falle ned. Fra eldgammel tid av var det ingen annen enn «mannen fra Chi som var bekymra for at himmelen skulle falle ned»[1], det betyr at bare en mann fra Honan var redd for at det skulle skje. Bortsett fra denne mannen er det ingen annen som er kjent for å ha frykta dette. Når det gjelder hus, er jeg sikker på at dette ikke vil ramle sammen, etter som det blei bygd for ikke lang tid sia. Hvordan kan det ramle sammen så lett?

Kort sagt, mer enn 90 prosent av folket overalt er vennene og kameratene våre. Vær ikke redde. Hvorfor være redd for massene? Det er det ingen grunn til å være. Hva slags folk er ledende personer? Gruppeledere, lagledere, sekretærer i partiavdelingene, ledere for skoler og høyskoler og sekretærer i partikomiteene — alle disse er ledende personer, kamerat Ko Ching-shih teller med blant dem, og jeg også. I alle fall har vi en del politisk kapital alle sammen, det vil si at vi har gjort folket en del tjenester. Nå er brannen tent, og mer enn 90 prosent av folket håper at kameratene våre vil bli herda av brannen. Hver eneste av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

kameratene våre har sine svakheter. Hvem har ikke det? «Mennesker er ikke helgener, hvordan kan de være feilfrie?» På en eller annen måte sier eller gjør vi noe galt, for eksempel ved å være byråkratiske. Disse tingene blir som regel gjort av vanvare.

Det er nødvendig «å tenne en brann» med jamne mellomrom. Hvor ofte? En gang i året eller en gang hvert tredje år, hva foretrekker dere? Jeg syns vi bør gjøre det minst to ganger i løpet av hver femårsplan, på samme måte som skuddårsmåneden i et månefaseår dukker opp en gang i løpet av tre år og to ganger i løpet av fem. Apen Sun Wu-kung blir mye sterkere etter at han er blitt herda i den magiske smeltedigelen i det åttende diagrammet til den allmektige guden. Er ikke Sun Wu-kung et vesen med enorm magisk makt? Til og med Sun, som blir kalt «den store helgenen som er jamnbyrdig med himmelens hersker», trenger å bli herda i det åttende diagrammets smeltedigel. Snakker ikke vi om å bli herda? Herding betyr å bli smidd og foredla. Å smi er å forme ved å hamre, å foredle er å smelte jern i en smelteovn med høy temperatur eller å lage stål i en åpen smelteovn. Etter at stålet er laga må det smis, nå til dags blir dette gjort med en trykklufthammer. Den hamringa er forferdelig! Vi mennesker trenger å bli herda vi også. Når de blir spurt om å bli herda, vil noen kamerater gi inntrykk av at de er veldig glade for det og si: «Å ja, jeg har mangler. Jeg er ivrig etter å bli herda.» Alle sier de ønsker å bli det. Å snakke om det er veldig lett, men når det blir til virkelighet, når det betyr å bli «foredla» med en trykklufthammer, trekker de seg vettskremte tilbake. Vi har vært midt oppe i en herdingsprosess. For ei tid har det vært dystert over oss og mørkt under oss, og strålene fra sola og månen har vært stengt fullstendig ute. Da blåste det to vinder, en fra det overveldende flertallet, de bra menneskene, som satte opp veggaviser som sa at kommunistpartiet hadde mangler og burde overvinne dem, den andre fra en handfull høyreelementer som angrep oss. Disse to angrepa retta seg mot det samme målet. Angrepet fra flertallet var berettiga og riktig. Det var ei slags herding for oss. Angrepet fra høyreelementene var også ei slags herding. Vi må takke høyreelementene for at vi har fått ei ordentlig herding denne gangen. De har gitt ei svært lærerik lekse til partiet vårt, til massene, arbeiderklassen, bøndene, studentene og de demokratiske partiene. Det er høyreelementer i hver by, og de ønsker å velte oss. Vi holder nå på å omringe dem.

Vår revolusjon er en folkets revolusjon, en revolusjon av 600

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

millioner mennesker under ledelse av proletariatet. Den er folkets sak. Den demokratiske revolusjonen var folkets sak, den sosialistiske revolusjonen er folkets sak, og det er den sosialistiske oppbygginga også. Er den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga bra eller ikke? Har vi oppnådd noen bra resultater? Hva er det viktigste, de bra resultatene eller feila? Høyreelementene fornekter de bra resultatene som er oppnådd i folkets sak. Dette er det første punktet. For det andre, hvilken retning skal vi ta? Den ene vegen fører til sosialisme, den andre til kapitalisme. Høyreelementene ønsker å få oss til å snu og ta den kapitalistiske vegen. For det tredje, hvem skal lede bygginga av sosialismen? Proletariatet eller borgerskapet? Kommunistpartiet eller de borgerlige høyreelementene? Høyreelementene sier at de ikke ønsker å bli leda av kommunistpartiet. Jeg mener dette har vært et stort ordskifte med disse tre spørsmåla i brennpunktet. Det er bra å få et ordskifte. Før i tida var det ikke noe ordskifte om disse spørsmåla.

Det foregikk langvarige ordskifter under den demokratiske revolusjonen. I de siste åra av Ching-dynastiet fram til revolusjonen i 1911, i kampen mot Yuan Shih-kai, i nordekspedisjonen og i frigjøringskrigen mot Japan — i hver av disse periodene foregikk ordskifter. Motstand mot Japan eller ingen motstand? Ei retning førte fram teorien om at våpna bestemte alt. De sa at Kina hadde for lite våpen og derfor ikke kunne gjøre motstand mot Japan. Ei annen retning sa at det ikke var noe å være redd for, for når alt kom til alt var det menneskene som var det vesentlige, og sjøl om vi var underlegne i våpen, kunne vi likevel klare å kjempe. Foran frigjøringskrigen som kom etterpå hadde vi ordskifter. Chungking-forhandlingene, den gamle politiske rådgivende konferansen som blei holdt i Chungking, og Nanking-forhandlingene var ordskifter alle sammen. Chiang Kai-shek vendte det døve øret til meningene våre og til folkets meninger, det han ønska var krig. Utfallet av krigen var at han blei slått. Altså var det ordskifter, ei lang tid med mental forberedelse, i løpet av den demokratiske revolusjonen.

Den sosialistiske revolusjonen kom raskt. I løpet av seks eller sju år har den sosialistiske omforminga av kapitalistisk eiendom og av småprodusentenes enkelteiendom blitt fullført i det store og hele. Men i omforminga av mennesket er det fortsatt en lang veg igjen, sjøl om det har vært en del framgang. Sosialistisk omforming er ei dobbel oppgave, det ene er å omforme systemet, det andre er å omforme mennesket. Systemet omfatter ikke bare eiendomsforholda, også overbygninga,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

hovedsakelig statsapparatet og ideologien, må reknes med. For eksempel hører pressa til det ideologiske området. Noen mennesker sier at pressa ikke har noen klassekarakter og at den ikke er noe redskap i klassekampen. De tar feil. I det minste til imperialismen er utsletta, vil pressa og alt annet i ideologiens verden gjenspeile klasseforhold. Undervisning, litteratur og kunst faller også inn under det ideologiske området, de hører til overbygninga og har klassekarakter. Når det gjelder naturvitenskapene er det to sider. Naturvitenskapene i seg sjøl har ingen klassekarakter, men spørsmålet om hvem som studerer og gjør bruk av dem har det. På universitetene er for det første de kinesiske instituttene og for det andre de historiske instituttene svært alvorlig påvirka av idealisme. Det er også de menneskene som jobber i avisene. La ingen tro at idealismen bare florerer på samfunnsvitenskapenes område, det er også en god del av den på naturvitenskapenes område. Mange mennesker som arbeider med naturvitenskapene har en idealistisk verdensanskuelse. Når du spør dem om hva vann er sammensatt av, er de materialister og sier at det er sammensatt av to bestanddeler, og det stemmer overens med virkeligheten. Når det blir snakk om omforminga av samfunnet er de idealister. Mens vi sier at kommunistpartiet burde bli ytterligere styrka gjennom korrigering, sier noen av dem at det burde utslettes. Dette er det bevegelsen for tida har vist.

Da høyreelementene var på offensiven, besto politikken vår i å lytte og tie stille. I flere uker herda vi skalpen, spissa ørene for å lytte, og tidde stille. Dessuten informerte vi ikke medlemsmassen i ungdomsforbundet og partiet, og heller ikke sekretærene og komiteene i partiavdelingene. Vi bare lot det få lov til å rase en fritt-fram-kamp der enhver var overlatt til seg sjøl. Noen fiender hadde sneket seg inn i partikomiteene og de alminnelige partiavdelingene på universitetene. For eksempel var de i partikomiteen på Tsinghua-universitetet. Når det blei holdt møte, ville de opplyse fienden om hva som foregikk. Slike personer blei kalt «opprørere». Hadde det ikke vært opprørske generaler? Nå var det «opprørske lærde». Dette var både fienden og vi fornøyde med. Fienden var svært glad over å se «opprøret» fra noen medlemmer av kommunistpartiet og det overhengende «sammenbruddet» til kommunistpartiet. Hvor mange partimedlemmer har falt sammen denne gangen? Jeg er ikke sikker når det gjelder Shanghai. I Peking har trulig 5 prosent av partimedlemmene på universitetene falt sammen, og prosenten er høyere blant medlemmene i ungdomsforbundet, kanskje 10

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

prosent eller mer. Etter mitt syn, så er sammenbruddet deres akkurat som det burde være. Kort sagt, enten det var 10, 20, 30 eller 40 prosent, så er jeg svært glad for at de har falt sammen. Hodene deres er stappa fulle av borgerlige ideer og idealisme, og de har orma seg inn i kommunistpartiet eller i ungdomsforbundet. De er kommunister bare i navnet, egentlig er de anti-kommunister eller vaklere. Så vi var også glade over å se «opprøret» deres. Når har vi noen gang gjort et så grundig arbeid med å renske rekkene i partiet og i ungdomsforbundet? Disse menneskene rente av gårde av seg sjøl uten at vi renska dem ut. Men nå er situasjonen endra og rollene er bytta om. «Opprøret» stoppa da vi begynte å stramme nettet rundt høyreelementene, og da mange som ikke var høyreelementer sjøl, men hadde forbindelser med dem, kom fram for å avsløre dem. Høyreelementene har ei svært vanskelig tid, og noen av dem har gjort opprør. Jeg talte her i mars. Sånn som tingene har forandra seg på hundre dager!

Kampen som går for seg mot høyreelementene er i det vesentlige en politisk kamp. Klassekampen tar ulike former. Denne gangen er det i hovedsak en politisk kamp, ikke en militær eller økonomisk. Er det delvis en ideologisk kamp? Ja, det er det, men etter mitt syn er kampen i hovedsak politisk. Ideologisk kamp vil først og fremst komme i neste stadium, og den bør bli som lett bris og mildt regn. Korrigeringa i kommunistpartiet og i ungdomsforbundet er en ideologisk kamp. Vi må heve nivået vårt, og virkelig lære noe marxisme. Vi må virkelig hjelpe hverandre. Når det gjelder mangler, er vi da helt fri for subjektivisme og byråkrati? Vi må virkelig tenke hardt, ta notater og holde på med det noen måneder for å øke forståelsen vår av marxismen, og for å øke det politiske og ideologiske nivået vårt.

Motangrepet på høyreelementene kan ta noen få uker til, en måned eller noe sånt. Men det ville bli umulig hvis pressa fortsatte med å spre høyreelementenes synspunkter slik som den gjør nå, og fortsatte med det resten av året, til neste år, og året etter det. Det fins akkurat så mange høyreelementer, pressa har fått ut akkurat tilstrekkelig av deres synspunkter, det er ikke så mye mer å trykke. Fra nå av skal vi trykke litt til i ei eller annen form, men ingenting når det ikke er noe som er verdt å trykke. Etter mitt syn er juli fortsatt måneden for kraftig motangrep på høyreelementene. Høyreelementene liker sterk storm og voldsomt skybrudd best, lett bris og mildt regn minst. Vi går inn for lett bris og mildt regn, ikke sant? Men de sier: «Hva? Lett bris og mildt regn?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hvis det fortsetter å småregne i dagevis vil risplantene råtne og det vil bli hungersnød. Det er bedre med sterk storm og voldsomt skybrudd.» Har ikke dere en her i Shanghai som skreiv en artikkel med tittelen «Ei kråke skriker 'midt på dagen'»? Den «kråka» er den mannen som foreslo å ha sterk storm og voldsomt skybrudd. De sa også: «Dere kommunister er rett og slett urettferdige. Når dere ordna opp med oss før i tida, da foretrakk dere sterk storm og voldsomt skybrudd. Nå når det blir deres tur, ønsker dere lett bris og mildt regn.» Sannheten er at vi alltid har bedt om lett bris og mildt regn i de tidligere interne partidirektivene våre om ideologisk omdanning, og også i kritikken av Hu Shih og Liang Shuming. Alt her i verden utvikler seg i siksak. Når du går for eksempel, går du aldri i rett linje. Har dere noen gang vært på Mokan-fjellet? Det er atten hårnålssvinger på vegen opp. Samfunnet beveger seg alltid framover i spiral. Nå må kampen for å røyke ut høyreelementene fortsette uten noe opphold, og vi må holde den sterke stormen og det voldsomme skybruddet i gang. De starta alt sammen, og nettopp derfor kan det se ut som om vi prøver å hevne oss på dem. Det er først nå høyreelementene innser hvor bra det er med lett bris og mildt regn. Når de får øye på et halmstrå, prøver de å klynge seg til det fordi de synker fort, liksom en druknende mann i Whangpoo-elva griper etter et halmstrå. Jeg vil tru at kråka lengter sterkt etter lett bris og mildt regn nå. Men nå er det stormfullt vær. Når juli er slutt, vil det bli lett bris og mildt regn i august, for da vil det ikke være mye igjen å røyke ut.

Høyreelementene er svært gode lærere ved negativt eksempel. Kina har alltid hatt lærere ved både positivt og negativt eksempel. Folk trenger å bli lært opp både av negative og positive eksempler. Den japanske imperialismen var vår første lærer i toppklasse ved negativt eksempel. Tidligere var det Ching-regjeringa, Yuan Shih-kai og krigsherrene i nord, og så var det Chiang Kai-shek. De var alle sammen gode lærere ved negativt eksempel. Uten dem kunne aldri det kinesiske folket ha lært leksene sine. Kommunistpartiet tjente som lærer ved positivt eksempel, men dette aleine ville ikke vært nok. Dette holder stikk helt fram til i dag. Det fins mennesker som nekta å høre på mye av det vi sa. Hvem er de? Mange av sentrumselementene og spesielt høyreelementene. De første tok oss halvt alvorlig og var halvt mistruiske. Høyreelementene ville ikke høre på oss i det hele tatt. Vi fortalte dem hva vi mente om temmelig mange spørsmål, men de vendte det døve øret til og valgte en annen kurs. Vi gikk for eksempel inn for linja «en-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

het—kritikk—enhet», men de ville ikke høre på det. Vi sa at det gode som blei oppnådd var det viktigste under utrenskinga av kontrarevolusjonære, men de benekta det. Vi sa at det må være demokratisk sentralisme og folkets demokratiske diktatur under ledelse av proletariatet, men de benekta det. Vi sa at vi måtte forene oss med de sosialistiske landa og med fredselskende mennesker over hele verden, men de benekta det også. Kort sagt fortalte vi dem alt dette tidligere, men de ville ikke høre på det. Det var ei annen sak som de spesielt ikke ville høre på, nemlig det at giftig ugras må rykkes opp med rota. La spøkelser og uhyrer komme fram og vise seg, og etterpå vil folk si at disse spøkelsene og uhyrene ikke var noe bra og må fjernes. La giftig ugras vokse fram, rykk det opp med rota og pløy det ned som gjødsel. Har vi ikke sagt alt dette før? Sjølsagt har vi det. Uansett fortsetter giftig ugras å vokse fram. År ut og år inn forteller bøndene ugraset at de kommer til å spa det opp flere ganger i året, men ugraset vil ganske enkelt ikke høre på det, og fortsetter å vokse. Sjøl om en spar i ti tusen år vil ugraset fortsette å vokse. Det vil til og med fortsette å vokse i hundre millioner år framover. Når jeg talte om å luke, så blei ikke høyreelementene redde, fordi jeg bare talte, og den virkelige lukinga hadde ikke starta. Og hva mer er, høyreelementene rekna ikke seg sjøl som giftig ugras, men som velluktende blomster og det var vi, og ikke de, som skulle rykkes opp med rota. Det falt dem bare ikke inn at det var nettopp dem som skulle rykkes opp med rota.

Det utvikler seg nå et ordskifte om de tre spørsmåla som er omtalt tidligere. Den sosialistiske revolusjonen kom så raskt at partiets generallinje for overgangsperioden ikke er blitt fullstendig utdebattert verken innafor partiet eller i samfunnet som helhet. Dette kan sammenlignes med ei ku som spiser gras. Hun jafser i seg graset, lagrer det i magen, så gulper hun det opp og drøvtygger det sakte. Vi har gjennomført en sosialistisk revolusjon i systemet, for det første i eiendomsretten til produksjonsmidlene og for det andre i overbygninga i det politiske systemet, og på det ideologiske feltet, men det har aldri vært noe fullstendig ordskifte om spørsmålet. Og nå åpner vi for ordskiftet gjennom avisene, konferanser, massemøter og veggaviser.

Veggavisa er en bra ting, og jeg trur at den vil bli overlevert til seinere generasjoner. *Konfusianske læresetninger, Fem klassikere, Tretten klassikere,* og *Tjuefire dynastihistorier* er alle blitt overlevert til oss. Vil ikke veggavisa bli overlevert til ettertida? Jeg trur den vil det. Vil den bli

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

brukt i framtida når korrigeringa blir utvikla, for eksempel på fabrikker? Jeg trur det er en god ide å bruke den, jo mer jo bedre. På samme måte som språket har den ikke noen klassekarakter. Morsmålet vårt har ingen klassekarakter. Vi snakker morsmålet vårt alle sammen, og det samme gjør Chiang Kai-shek. Vi snakker ikke lenger litterært kinesisk som for eksempel i talemåter som: «Det gir stor glede å lære og stadig vende tilbake til det man har lært», og «å ønske venner fra det fjerne velkommen gir en stor glede». Morsmålet blir brukt både av proletariatet og av borgerskapet. Veggavisa kan bli brukt av borgerskapet liksåvel som av proletariatet. Vi trur at flertallet av folket er på proletariatets side. Derfor vil veggavisa være et redskap til fordel for proletariatet, ikke for borgerskapet. I en periode på omtrent to eller tre uker så det ut som om tingene utvikla seg til fordel for borgerskapet, det var dystert over oss og mørkt under oss og strålene fra sola og månen var stengt fullstendig ute. Da vi sa at vi måtte herde skalpen og tåle det, så mente vi å miste søvn og matlyst i disse to eller tre ukene. Sa dere ikke at dere ønska å bli herda? Det å miste søvn og matlyst i noen uker er en måte å bli herda på, og dette betyr ikke å bli dytta inn i en smelteovn for å bli smelta om.

Mange av sentrumselementene har vakla, og dette er også en bra ting. De vil lære av vaklinga si. Det er kjennetegnet på sentrumselementene, hvorfor skulle de ellers være kjent som det? Proletariatet er i den ene enden og borgerskapet i den andre, og et stort antall sentrumselementer ligger imellom. I dette tilfellet er begge endene små og midten stor. Men når alt kommer til alt er sentrumselementene bra mennesker, de er proletariatets allierte. Borgerskapet ønsker også å vinne dem som allierte, og på et tidspunkt så det ut som om de greide det. For disse sentrumselementene kritiserte oss også, men kritikken deres var godt ment. Da høyreelementene så at de kritiserte oss, dukka de opp og laga bråk. I Shanghai hadde dere høyreelementer som Wang Tsao-shih, Lu Yi, Chen Jen-ping og Peng Wen-ying og også Wu Yin som laga bråk. Med en gang høyreelementene begynte med det, blei sentrumselementene forvirra. Forfedrene til høyreelementene er Chang Po-chun, Lo Lung-chi og Chang Nai-chi, og Peking er det stedet høyreelementene har sin opprinnelse. Jo større kaoset er i Peking jo bedre, og jo grundigere det er jo bedre. Dette har blitt stadfesta av erfaringene våre.

Jeg talte nettopp nå om veggavisa. Det er et spørsmål om metode, et spørsmål om hvilken metode en skal bruke i kampen. Veggavisa er ett av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

de våpna som brukes i kampen, som små handvåpen som rifla, pistolen og maskingeværet. Kanskje Wen Hui Pao, Kuangming Dagblad og noen andre aviser er flyene og kanonene. I ei tid inneholdt også partiavisene høyreelementenes synspunkter. Vi sendte ut en ordre som skulle ha den virkninga at alle synspunktene til høyreelementene skulle offentliggjøres ordrett. Ved å bruke denne og andre metoder, hjalp vi de breie massene til å bli skolert ved både positive og negative eksempler. For eksempel har medarbeiderne i Kuangming Dagblad og Wen Hui Pao fått ei grundig skolering denne gangen. Fram til i dag har de ikke vært i stand til å se forskjell på ei proletær og ei borgerlig, ei sosialistisk og ei kapitalistisk avis. I ei tid dreiv de ledende høyreelementene disse to avisene som borgerlige aviser. Disse høyreelementene hata proletariatet og sosialismen. De førte ikke universitetene i retning av proletariatet, men i retning av borgerskapet.

Er det nødvendig for borgerskapet og for de intellektuelle fra det gamle samfunnet å omdanne seg? De er dødsens redde for omdanning, de sier at det gir opphav til et spesielt kompleks som blir kalt «mindreverdighetskomplekset», og jo mer omdanning en går igjennom, jo sterkere blir dette komplekset. Dette synspunktet er galt. Det riktige synspunktet er at jo mer omdanning en får, jo større blir sjølrespekten. Hvis det blir noe resultat, så må det være en følelse av sjølrespekt fordi en har fått øynene opp for at en trenger omdanning. Disse menneskene med den høye «klassebevisstheten» sin trur at de ikke trenger noe omdanning sjøl, tvert om ønsker de å omdanne proletariatet. De ønsker å omforme verden i borgerskapets bilde, mens proletariatet ønsker å omforme verden i sitt bilde. Jeg våger å påstå at flertallet, det vil si over 90 prosent av disse menneskene, etter hvert vil få seg til å akseptere omdanninga etter den del nøling, omvurdering, motstand og vakling. Jo mer omdanning en gjennomgår, jo mer føler en behov for det. Også kommunistpartiet gjennomgår omdanning. Korrigering betyr omdanning, og vi vil fortsette å drive korrigering i framtida. Trur dere at det ikke vil bli flere korrigeringsbevegelser etter denne? Vil byråkratiet forsvinne etter den korrigeringa som foregår nå? Etter bare to eller tre år vil en del mennesker ha gløymt alt, og da vil byråkratiet dukke opp igjen. Det er slik menneskene er, de gløymmer fort. Derfor trengs det korrigering fra tid til annen. Ettersom kommunistpartiet sjøl trenger korrigering, kan det være slik at borgerskapet og de intellektuelle fra det gamle samfunnet ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trenger noen korrigering? Ingen omdanning? Sjølsagt trenger de korrigering og omdanning, de trenger enda mer av det.

Er ikke de demokratiske partiene midt oppe i en korrigeringsbevegelse? Hele samfunnet burde gå gjennom en korrigeringsprosess. Hva er galt med det? Korrigeringa vil ikke dreie seg om likegyldige saker, men om viktige spørsmål, om spørsmål om den politiske linja. De demokratiske partiene legger nå vekta i korrigeringa på linjespørsmålet og på å tilbakevise den kontrarevolusjonære linja som de borgerlige høyreelementene følger. Jeg mener de har gjort rett i det. I si egen korrigering legger kommunistpartiet ikke mest vekt på linjespørsmålet, men på arbeidsstilen. Men for de demokratiske partiene er arbeidsstilen underordna, og hovedvekta bør legges på hvilken linje de følger. Bør de følge den kontrarevolusjonære linja til Chang Po-chun, Lo Lung-chi, Chang Nai-chi, Chen Jen-ping, Peng Wen-ying, Lu Yi og Sun Ta-yu, eller bør de følge ei annen linje? Først og fremst må de danne seg ei klar oppfatning om dette og om de tre spørsmåla jeg stiller her: Er det vi har oppnådd gjennom den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, det arbeidet som flere hundre millioner mennesker har utført, er det bra eller ikke? Hvilken veg bør vi følge, den sosialistiske eller den kapitalistiske vegen? Hvilket parti bør påta seg å lede bygginga av sosialismen, Chang-Lo-alliansen eller kommunistpartiet? La det bli et stort ordskifte som går til bunns i spørsmålet om linja.

Linjespørsmålet fins også innafor kommunistpartiet. Så lenge det gjelder disse «opprørerne», høyreelementene i kommunistpartiet og i ungdomsforbundet, så er det virkelig et linjespørsmål. For øyeblikket er ikke dogmatismen spørsmålet, for den har ikke utvikla seg til ei linje. I historia til partiet vårt blei dogmatismen et linjespørsmål ved flere anledninger, fordi den utvikla seg til et system, med en politikk og et program. Dogmatismen i dag har ikke utvikla seg i den grad, men den har en viss stivhet som nå blir noe myka opp ved å bli hamra og smidd. Er det ikke slik at de som sitter i ledende stillinger i departementer og organisasjoner, på universiteter og fabrikker «kommer ned trappene»[2]. De forkaster Kuomintangs arbeidsmetoder og storsnutete holdning, og de oppfører seg ikke lenger som byråkrater. Det har blitt mye mindre byråkrati nå da lederne for kooperativene arbeider sammen med bøndene ute på åkeren, og nå da lederne på fabrikkene og sekretærene i partikomiteene står sammen med arbeiderne på fabrikkgolvet. Denne typen korrigering vil fortsatt være nødvendig i framtida. Vi bør henge

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

opp veggaviser, holde konferanser og behandle det som bør rettes opp og det som bør kritiseres hver for seg. Det er en ting til. Vi bør heve nivået vårt og lære oss en del marxisme.

Jeg trur at storparten av menneskene våre er bra mennesker, og at den kinesiske nasjonen er en bra nasjon. Nasjonen vår er svært fornuftig, varmhjerta, intelligent og modig. Jeg håper at det vil bli skapt en situasjon der vi både har en enhetlig vilje og er fulle av liv, det vil si både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet. Det må være to sider, ikke bare ei, ikke bare disiplin aleine eller bare sentralisme aleine. Det ville være å sette munnkurv på folk og hindre dem i å snakke ut og kritisere det som faktisk er feil. Vi burde oppmuntre folk til å snakke ut, og det burde være en livlig atmosfære. Den som kritiserer oss i god tru er ikke klanderverdig. Uansett hvor skarp kritikken hans er, eller hvor streng dommen hans er, må han ikke bli bebreida eller straffa, eller få for trange sko å gå i. Det er svært ubehagelig å gå i trange sko. Hvem skal vi gi de trange skoene til? Til høyreelementene. Høyreelementene må vi få til å gå med dem.

Vi må ikke være redde for massene, men må være sammen med dem. Noen kamerater er redde for massene akkurat som de er redde for vannet. Kan dere svømme? Overalt hvor jeg kommer, oppmuntrer jeg folk til å svømme. Vann er en bra ting. Hvis dere setter av en time hver dag til å lære å svømme og gjennomfører det, tar en dukkert i dag og en i morgen, så vedder jeg på at dere vil lære det i løpet av hundre dager. For det første må dere ikke få dere noen svømmelærer. For det andre må dere ikke bruke noen badering, for dere vil ikke lære hvis dere bruker det. «Men jeg er redd for livet mitt, jeg kan ikke svømme ennå!» Vel, dere kan begynne på grunt vann først. La oss si at dere skal lære å svømme på hundre dager. Da plasker dere på grunt vann i tretti dager, og så får dere tak på det. Straks dere kan det spiller det ingen rolle om dere svømmer i Yangtse-elva eller i Stillehavet, det er akkurat det samme, det er bare vann. Noen sier at du ikke kan drukne i et svømmebasseng, fordi noen vil komme og redde deg hvis du synker. Men å svømme i Yangtse er skremmende, strømmen er så sterk der, vil du ikke bli borte for alltid når du går under? Dette er en påstand som noen bruker for å skremme folk. Jeg vil si at det er den måten nybegynnere snakker på. Ingen av våre beste svømmere, ingen av våre lærere og eksperter ved svømmebassengene turte å svømme i Yangtse i begynnelsen, men de gjør det nå. Svømmer ikke folk i Whangpoo-elva her nå for tida? Whangpoo og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Yangtse er svømmebassenger med gratis adgang. Billedlig talt: Folket er som vannet, og lederne på forskjellige nivåer er som svømmere som må holde seg i vannet og svømme med strømmen og ikke mot den. Ikke skjell ut massene! Ikke under noen omstendighet må dere gjøre det. Dere må ikke skjelle ut arbeider-, bonde- og studentmassene eller flertallet av medlemmene i de demokratiske partiene eller de intellektuelle. Dere må ikke sette dere sjøl opp mot massene, tvert om må dere alltid være sammen med dem. Massene kan gjøre feil. Når de gjør det, så snakk tålmodig og fornuftig ut om tingene med dem, og hvis de nekter å høre på dere, så vent på et nytt høve til å snakke med dem. Men ikke skill dere fra massene, på samme måte som en ikke forlater vannet når en svømmer. Da Liu Pei fikk Chukeh Liang til å hjelpe seg, sa han at han følte seg som «fisken i vannet». Det er helt sant. Fisk og vann-forholdet deres er ikke bare skildra i diktning, men også nedtegna i historia. Massene er Chukeh Liang'er, lederne er Liu Pei'er. Den ene leder, den andre blir leda.

All visdom kommer fra massene. Jeg har alltid sagt at det er de intellektuelle som er mest uvitende. Dette er kjernen i spørsmålet. Innbilske intellektuelle setter halene i været — de har lengre haler enn apen Sun Wu-kung. Sun Wu-kung kan forvandle seg til syttito forskjellige ting. En gang forvandla han halen sin til ei flaggstang — så lang. Det er rett og slett fryktelig når de intellektuelle setter halen i været. «Er ikke jeg nummer en i verden, så er jeg i hvert fall nummer to.» «Hvem trur arbeiderne og bøndene at de er ? De er bare idioter! De kan knapt lese og skrive.» Men situasjonen som helhet blir ikke avgjort av de intellektuelle, men til sjuende og sist av det arbeidende folket, av den mest framskredne delen av det, av proletariatet.

Hvem leder hvem — leder proletariatet borgerskapet, eller omvendt? Leder proletariatet de intellektuelle, eller omvendt? De intellektuelle må omforme seg til proletære intellektuelle. De har ingen annen utveg. «Når huden er borte, hva kan da håret feste seg i?»[3] Tidligere festa «håret», altså de intellektuelle, seg til fem «huder», det vil si, de var avhengige av dem for å ha noe å leve av. Den første huden var imperialistisk eiendom, den andre var føydal eiendom og den tredje var byråkratkapitalistisk eiendom. Var ikke hensikten med den demokratiske revolusjonen å velte de tre store fjella, imperialisme, føydalisme og byråkratkapitalisme? Nasjonal kapitalistisk eiendom var den fjerde huden, og den femte var eiendommen til småprodusentene, det vil si bøndenes og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

handverkernes enkelteiendom. Tidligere festa de intellektuelle seg enten til de tre første hudene eller til de to siste, og de var avhengige av dem for å ha noe å leve av. Eksisterer disse fem hudene fortsatt? «Hudene er borte.» Imperialismen er borte, og eiendommen den hadde er blitt overtatt. Føydaleiendommen blei tilintetgjort, og jorda blei gitt tilbake til bøndene. Nå har vi jordbrukskooperasjon. Byråkratkapitalistiske foretak blei nasjonalisert. Nasjonal kapitalistisk industri og handel er blitt omforma til statlige og private fellesforetak, og har i det store og hele blitt sosialistiske foretak, men ikke fullt ut. Enkelteiendommen til bøndene og handverkerne er gjort om til felleseiendom, sjøl om dette ennå ikke er grunnfesta og det vil ta noen år før det skjer. Disse fem hudene eksisterer ikke mer, men de har ei langvarig virkning på «håret», på kapitalistene og de intellektuelle. Disse menneskene kan ikke kvitte seg med disse hudene, og de dveler til og med ved dem i drømmene sine. De som kom fra det gamle samfunnet, fra de gamle banene, lengter etter de gamle vanene sine og etter den gamle levemåten. Derfor vil omforminga av mennesket ta mye lengre tid.

Hva slags type hud fester de intellektuelle seg til nå? På huden til den offentlige eiendommen til proletariatet. Hvem sørger for at de har noe å leve av? Arbeiderne og bøndene. Intellektuelle er lærere som er ansatt av arbeiderklassen og det arbeidende folket for at de skal undervise barna deres. Hvis de går mot de ønskene som arbeidsgiverne deres har og forlanger å få lære bort sine egne fagområder, lære bort den stereotype skrivemåten, konfusianske klassikere eller kapitalistisk sludder og skape en mengde kontrarevolusjonære, så vil ikke arbeiderklassen godta det, de vil gi dem sparken og ikke fornye kontrakten deres for neste år.

Som jeg sa her for hundre dager sia, så har ikke de intellektuelle fra det gamle samfunnet noe grunnlag nå, de har mista det sosiale og økonomiske grunnlaget de hadde før, det vil se de fem hudene. De har ikke noe valg, men må sette seg fast på et nytt grunnlag. En del intellektuelle er urolige nå. De svever i løse lufta, de har ikke noe å henge fast i, og de har ingen fast grunn å sette føttene på. Jeg mener at en kan kalle disse menneskene «herremenn i løse lufta». De flyr i løse lufta og ønsker å komme ned igjen, men de er ikke i stand til det fordi det gamle hjemmet deres, disse hudene, er forsvunnet. Sjøl om de er hjemløse nå, er de fortsatt uvillige til å feste seg til proletariatet. Hvis de skulle gjøre det, måtte de studere proletariatets tanker, føle noe for proletariatet og bli venner med arbeidere og bønder. Men nei, de vil ikke det. De drømmer

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fortsatt om det som de veit er borte. Det vi skal gjøre nå er å overtale dem til å våkne opp. Etter dette store ordskiftet, trur jeg de vil våkne opp på en eller annen måte.

De intellektuelle som står i ei mellomstilling bør våkne og ikke være for kjepphøye, for det er begrensa hva de kan. Jeg vil si at disse menneskene samtidig er intellektuelle og ikke intellektuelle, kanskje halvintellektuelle er et bedre ord. For de har bare en viss mengde kunnskap, og i prinsipielle saker kan de ikke åpne munnen sin uten å si noe feil. La oss holde høyreelementene blant de intellektuelle utafor, for de er reaksjonære. Problemet med de intellektuelle som står i ei mellomstilling er at de vakler, de følger ingen bestemt kurs, og noen ganger mister de til og med retningssansen. Hvis dere er så enormt lærde, hva kommer det da av at dere gjør feil? Hvis dere er så fantastiske og sjølsikre, hva kommer det da av at dere vakler? En grastust på toppen av vollen svinger til høyre og venstre i vinden. Alt sammen viser bare at dere ikke kan mye. I denne sammenhengen er det arbeiderne og halv-proletariatet blant bøndene som kan mye. Etter bare et øyekast kan de si at Sun Ta-yu og varene hans ikke er noe annet enn forfalskninger. Ser dere hvem som veit best? Det er uten tvil de som knapt kan lese og skrive som veit best. En må gå til proletariatet når det blir snakk om å ta den vanskelige avgjørelsen om helhetssituasjonen, hovedretninga. Jeg er av det slaget som rådfører meg med arbeiderne og bøndene før jeg gjør noe av betydning eller tar avgjørelser i viktige spørsmål. Jeg snakker om og diskuterer tingene med dem og med kadrene som står dem nær for å se om ideene mine er brukbare. Dette gjør det nødvendig å besøke forskjellige steder. Det kunne blitt skjebnesvangert hvis jeg hadde blitt sittende fast i Peking. Det er en ufruktbar plass hvor du ikke kan få tak i noe råmateriale. Alt råmateriale kommer fra arbeiderne og bøndene og fra lokalsamfunna. Sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet kan bli sammenlikna med en fabrikk som bruker råmateriale til å framstille produkter. De ferdige produktene må være bra, ellers er det gjort feil. Kunnskap kommer fra massene. Hva vil den riktige behandlinga av motsigelser i folket si? Det vil si å søke sannheten på grunnlag av kjensgjerninger og å følge masselinja. I siste omgang er det masselinja som teller. Vi må ikke fjerne oss fra massene. Forholdet vårt til massene er som fiskens forhold til vannet, eller svømmerens forhold til vannet.

Behøver vi å gjøre det av med høyreelementene i ett slag? Det er helt nødvendig å gi dem noen harde støt. Gjør vi ikke det, vil de bare ligge

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

lavt. Behøver vi ikke å rette angrep mot disse typene og være ute etter dem? Jo, det er nødvendig med angrep. Men målet er å tvinge dem til å endre kurs. Vi bør bruke alle midler i offensiven vår for å isolere dem fullstendig, bare på den måten kan vi vinne noen, om ikke alle, over til oss. De er intellektuelle og noen er store intellektuelle. Med en gang de er vunnet over til oss, kan de bli nyttige. Vinn dem over til oss og la dem gjøre noe arbeid. Dessuten har de gjort oss en stor tjeneste denne gangen. De har vært lærere som har skolert folket ved negativt eksempel. Vi skal ikke kaste dem i Whangpoo-elva, men holde fast ved innstillinga om å helbrede sjukdommen for å redde pasienten. Noen er kanskje ikke villige til å komme over til oss. Hvis mennesker som Sun Ta-yu er gjenstridige og nekter å forandre seg, så la det være med det. Vi har en masse å gjøre nå. Det er ganske enkelt umulig å fortsette med å lange ut etter disse typene dag ut og dag inn i de neste femti åra! Dette er mennesker som nekter å rette på feila sine, de kan ta dem med i kistene sine når de drar for å besøke helvetes konge. De kan si til han: «Jeg er en forsvarer av de fem hudene. Jeg er en 'rettskaffen' mann. Kommunistene og massene gikk hardt på meg, men jeg ga meg ikke og jeg har greid meg bra.» Men de må få dette inn i hodene sine. I dag har til og med helvete skifta eier. Det er Marx, Engels og Lenin som styrer der. Det er to helveter i dag. Herskerne i den kapitalistiske verdens helvete er antakelig fortsatt de samme, mens Marx, Engels og Lenin hersker i den sosialistiske verdens helvete. Jeg ser det slik at til og med om hundre år vil de seigliva høyreelementene få straffa si.

NOTER

1. Lieh Tzu: «Tien Jui».

2. «Kommer ned trappene» viser til forsøka fra de ledende kadrene som hadde gjort feil, på å ta sjølkritikk, som svar på kritikken fra massene. Og det viser til forsøka disse kadrene gjorde på å vinne massenes forståelse i løpet av korrigeringsbevegelsen.

3. Tso Chuan: «Det 14. året til markien Hsi».

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

SITUASJONEN SOMMEREN 1957

Juli 1957

Under perioden med sosialistisk revolusjon i landet vårt er motsigelsen mellom folket og de borgerlige høyreelementene som er mot kommunistpartiet, folket og sosialismen, en motsigelse mellom oss og fienden, det vil si en antagonistisk og uforsonlig motsigelse på liv og død.

De borgerlige høyreelementene som har satt i gang ville angrep på arbeiderklassen og kommunistpartiet, er reaksjonære eller kontrarevolusjonære. De får ikke denne merkelappen, men blir isteden kalt høyreelementer — for det første fordi dette vil gjøre det lettere å vinne sentrum, og for det andre vil det splitte høyreelementene og gjøre noen av dem i stand til å endre seg og komme over til oss.

De borgerlige høyreelementene som forblir uendra til det siste er stribukker, men også de vil få arbeid og ikke bli fratatt borgerrettene sine, med mindre de opptrer som hemmelige agenter eller fortsetter med sabotasje. Vi velger å handle etter denne linja, for en ytterliggående politikk fører til dårlige resultater etter mange hendinger i fortida å dømme. Vi må se tingene i et langt perspektiv, og når vi ser tilbake på hendingene i dag om mange tiår, vil vi se hvordan denne behandlinga av de borgerlige høyreelementene hadde ei djup innvirkning på den revolusjonære saka til proletariatet og var til stort gagn.

Målet vårt er å skape en politisk situasjon der vi både har sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhetlig vilje og personlig sinnsro og livlighet. På det viset fremmer vi den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga vår, gjør det lettere å overvinne

---

Artikkel skrevet under konferansen for sekretærer i provins- og byprovinskomiteene til partiet, som blei holdt i Tsingtao i juli 1957. Den blei trykt og spredt på konferansen. Den sirkulerte blant de ledende kadrene i partiet i august samme år.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vansker, bygge en moderne industri og et moderne jordbruk raskere og gjøre partiet og staten vår sikrere og bedre i stand til å tåle stormer og påkjenninger. Hovedemnet her er den riktige behandlinga av motsigelser i folket og mellom oss og fienden. Metoden er å søke sannheten på grunnlag av kjensgjerningene og følge masselinja. De metodene som kan avledes av det, er metodene med å holde møter der både partifolk og folk uten partitilknytning er til stede for å diskutere de viktigste politiske linjene, gjennomføre korrigeringsbevegelsen i offentlighet og å kritisere mange av manglene og feila til partiet og regjeringa i pressa. Korrigeringa og den sosialistiske skoleringsbevegelsen må utvikle seg i vendinger og skritt for skritt i de demokratiske partiene, i forskjellige kretser som omfatter utdanning, pressa, vitenskap og teknologi, litteratur og kunst, folkehelse, industri og handel og blant arbeiderklassen, de forskjellige laga blant bøndene, handverkerne og andre arbeidende mennesker i byene og på landsbygda. Når det gjelder borgerskapet og borgerlige intellektuelle, er problemet å få dem til å godta den sosialistiske omforminga, og det samme gjelder for småborgerskapet (medrekna bøndene og det arbeidende folket som arbeider for seg sjøl i byene og på landsbygda), og særlig de velstående mellombøndene. Men når det dreier seg om grunnstammen i arbeiderklassen og kommunistpartiet, er problemet å korrigere arbeidsstilen deres. Dette er problemer som gjelder to samfunnsgrupper som har ulik karakter. Hvorfor blir korrigeringa brukt som parole for begge dersom dette er tilfelle? Fordi folk flest er mottakelige for denne parolen. Vi kan si til folk: Trur dere dere kan greie dere uten korrigering når både kommunistpartiet og arbeiderklassen blir korrigert? På dette viset vil initiativet være helt og fullt i våre hender. Korrigeringsmetoden er å gjøre kritikk og sjølkritikk, legge fram kjensgjerningene og drøfte tingene igjennom. Målet med korrigeringa er å rettleie kampen på et slikt vis at den retter opp den politiske innrettinga, høyner det ideologiske nivået, overvinner mangler ved arbeidet, forener oss med de breie massene og isolerer og splitter de borgerlige høyreelementene og alle andre anti-sosialistiske elementer. De borgerlige høyreelementene som det siktes til her, omfatter dem som har sneket seg inn i partiet og ungdomsforbundet, og som har nøyaktig samme politiske farge som høyreelementene utafor. De har forrådt den revolusjonære saka til proletariatet og satt i gang ville angrep på partiet. Derfor må de bli avslørt fullstendig og kasta ut, for å holde rekkene i partiet og ungdomsforbundet reine.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Fast tru på flertallet av massene, og først og fremst på flertallet av den viktigste delen av massene, nemlig arbeiderne og bøndene — dette er det grunnleggende utgangspunktet vårt. Også når det gjelder industri- og handelsfolk og intellektuelle kom de fleste av dem til sans og samling igjen. De kan ha blitt lurt for ei tid og vakla mens de ville angrepa fra høyreelementene sto på, men de kom over til vår side noen få uker seinere da motangrepet mot høyreelementene begynte. Derfor er flertallet i disse kretsene pålitelige i det lange løp, de kan godta sosialistisk omforming. På et eller annet tidspunkt har temmelig mange kamerater gjort den feilen at de har undervurdert styrken til proletariatet og overvurdert styrken til de borgerlige høyreelementene. Det er fortsatt mange kadrer i prefekturer, fylker, distrikter, herred og fabrikker som gjør dette, og vi må overbevise dem tålmodig om at de ikke skal undervurdere vår egen styrke og overvurdere fiendens. På landsbygda blir godseierne og rikbøndene omdanna. Noen steller fortsatt i stand problemer, og vi må høyne årvåkenheten vår. Et stort antall av de velstående mellombøndene er villige til å bli i kooperativene. Et lite antall roper og skriker om å trekke seg ut og er ivrige etter å ta den kapitalistiske vegen. Vi må ta oss av hvert enkelt tilfelle på saklig grunnlag. På landsbygda er det absolutt nødvendig å gi akt på klasselinja og gjøre de tidligere fattigbøndene og gardsarbeiderne i stand til å innta den dominerende stillinga i de ledende organene, samtidig som vi må anstrenge oss for å forene oss med mellombøndene. Jeg er helt for at sentralkomiteen straks skal sende ut et direktiv om å starte en storstilt sosialistisk skoleringskampanje blant hele befolkninga på landsbygda for å kritisere høyreopportunistiske ideer innafor partiet, båstenkninga til visse kadrer og de kapitalistiske og individualistiske ideene til velstående mellombønder, og å slå mot den kontrarevolusjonære virksomheten til godseiere og rikbønder. Kritikken må i hovedsak bli retta mot de velstående mellombøndene som vakler, og de kapitalistiske ideene deres må bli bekjempa ved å bruke metoden med å diskutere sakene til bunns. Fra nå av må det besluttsomt bli gjennomført en slik kamp en gang i året i samordning med korrigeringsbevegelsen blant distrikts- og herredskadrene og med kontrollen av kooperativer av klasse III, slik at alle kooperativer kan bli gradvis grunnfesta. På landsbygda må vi også la bøndene «få fritt utløp for synspunktene sine». Det vil for det første si å komme med kritikk og kommentarer. Godta så det som er godt og kritiser det som er dårlig. Alt dette må foregå skritt for skritt i korrigeringsbevegelsen på landsbygda,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

som skal gjennomføres av de lokale kadrene med hjelp fra arbeidslag som er sendt ut av høyere organer. I områdene på landsbygda som i byene er kampen fortsatt en kamp mellom de to vegene — mellom sosialismen og kapitalismen. Det vil ta svært lang tid å vinne en fullstendig seier i denne kampen. Det er ei oppgave for hele overgangsperioden. På landsbygda må vi oppmuntre til flid og nøysomhet i drifta av både husholdningene og kooperativene, og vi må oppmuntre til kjærlighet til landet og kooperativet så vel som kjærlighet til familien. Når det gjelder å handtere problemet med nøysomhet i husholdningene må vi stole særskilt på virksomheten til kvinneorganisasjonene. I de neste par åra må vi få inn den årlige summen på 35 000 millioner kattier korn i skatt og på 50 000 millioner kattier i statsinnkjøp. Det kan likevel bli tale om en del justeringer, ettersom høsten er god eller dårlig. Ettersom produksjonen øker år for år og tallet på husstander som har underskudd på korn faller i samsvar med det, må kornsalget på landsbygda bli mindre hvert år. I byene må kornsalget også bli mindre de stedene der det er alt for stort. Bare på det viset kan staten øke kornreservene sine hvert år og møte mulige krisesituasjoner. Om vi ikke krever inn disse 85 000 millioner kattiene korn, vil det virke inn på markedsprisene, stanse den jamne oppfyllinga av den nasjonaløkonomiske planen som helhet og gjøre oss hjelpeløse overfor krisesituasjoner. Og det ville være svært farlig. Før høstinnhøstinga setter inn i år, er det absolutt nødvendig å føre en kamp på landsbygda mot individualisme og båstenkning. Begge deler ser bort fra interessene til staten og fellesskapet.

Kontrarevolusjonære må utryddes overalt der de fins. Drep få, men ikke opphev dødsstraffen eller innvilg noen alminnelig benådning under noen omstendigheter. Arrester og straff på nytt de personene som har begått nye forbrytelser etter å ha sont fengselsstraffene sine. Straff forbryterne, banditten, tjuvene, morderne, voldtektsforbryterne, underslagerne og andre storforbrytere i samfunnet vårt som undergraver offentlig orden og krenker loven grovt. Straff også dem som samfunnet ser på som dårlige elementer. For tida forsømmer visse funksjonærer i departementene for rettsvesen og offentlig sikkerhet pliktene sine, og lar personer som burde bli arrestert og straffa fortsatt være på frifot. Dette er galt. Akkurat som det er galt med for stor straff, er det også galt med for liten straff, og i disse dager ligger faren i det siste. Forby hasardspill. Gjennomfør forbudet mot reaksjonære hemmelige selskaper strengt.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Høyreorienterte studentledere må bli grundig kritisert. I de fleste tilfellene må en la dem bli hvor de er slik at de kan bli forbedra under tilsyn og kan tjene som «lærere». Punktene ovafor gjelder for overgangsperioden, og det er partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene som har ansvar for å sette dem ut i livet. Lokale departementer som står i spissen for rettsvesenet og offentlig sikkerhet og for kultur- og utdanningssaker er underlagt de politiske retningslinjene og lovene til de sentrale myndighetene. De må alltid handle under ledelse av partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene og folkeråda.

Hovedemnet vårt er den riktige behandlinga av motsigelser i folket. Fortsett med å snakke om det til dere behersker det, da vil ikke det som en gang så forvirrende ut være det lenger. Klar opp i spørsmålet om motsigelser i folket for dere sjøl, forklar det åpent og klart, ta dere av en del av disse motsigelsene på riktig måte. Når dere så har oppnådd resultater og vunnet erfaringer, vil dere ikke være redde for det mer.

La meg gjenta. Å behandle motsigelser i folket betyr å følge masselinja, slik partiet vårt understreker hele tida. Partimedlemmene må være flinke til å rådspørre massene i arbeidet sitt, og må ikke fjerne seg fra massene under noen omstendigheter. Forholdet mellom partiet og massene er som forholdet mellom fisk og vann. Uten gode forhold mellom partiet og massene kan ikke det sosialistiske systemet bli oppretta, eller bli grunnfesta når det først er oppretta.

De væpna styrkene har gjennomført korrigering ved mange høve. De tre hovedreglene for disiplin og de åtte påbuda er satt i verk. Det blir praktisert demokrati i militære, politiske og økonomiske saker, i krigstid blir det organisert grupper for gjensidig hjelp i avdelingene, offiserene blir integrert med de menige og hæren med folket. Og det er forbudt å slå eller skjelle ut folk, og det samme gjelder henretting av desertører. Følgen er at moralen er høy og hæren vår er uovervinnelig. Dersom dette kan gjøres blant soldater som bærer våpen, hvorfor kan en ikke praktisere demokrati på fabrikkene, i landsbyene, på kontora og skolene og løse problemene (motsigelsene) deres gjennom overtalelse og ikke ved tvang?

Hvorfor skal vi være redde for vårt eget folk når vi ikke er redde for imperialistene? Den som frykter vanlige folk og trur at massene ikke er mottakelige for fornuft og må bli tvunget snarere enn overbevist, er ikke noen sann kommunist.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Bortsett fra overløpere og personer som har krenka loven grovt, må vi beskytte alle medlemmer av partiet og ungdomsforbundet under korrigeringsbevegelsen, og gjøre en stor og oppriktig innsats for å hjelpe dem til å korrigere feila og manglene sine, bedre arbeidsmetoden sin, bli dyktigere og høyne det politiske og ideologiske nivået sitt. Et partimedlem må være full av kraft og ha en sterk revolusjonær vilje, være utrusta med pågangsmot til å trasse alle vansker og være utholdende når det gjelder å overvinne dem. Og han må være beslutta på å kvitte seg med individualisme, båstenkning, absolutt likhetsmakeri og liberalisme. Ellers er han ikke partimedlem i ordets virkelige betydning. De partimedlemmene som viser seg å stå tilbake når det gjelder kraft og revolusjonær vilje eller som fortsetter å gjøre feil, de må partikomiteene ta seg skikkelig av om de nekter å forbedre seg etter gjentatte advarsler, og i alvorlige tilfeller må de få disiplinærstraff.

I løpet av seks til tolv måneder må hver eneste førstesekretær (og de andre sekretærene også) i partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene gjennomføre et egenhendig studium av et særskilt kooperativ, en fabrikk, en butikk og en skole for å skaffe seg en viss kunnskap og skaffe seg «rett til å uttale seg», og på det viset gi dem bedre rettleiing i arbeidet deres i det store og hele. Sekretærene i partikomiteene for prefekturene, fylkene og distriktene må gjøre det samme.

Ikke undervurder betydninga av kritikken vi nå retter mot de borgerlige høyreelementene. Dette er en stor sosialistisk revolusjon på den politiske og ideologiske fronten. I seg sjøl er ikke den sosialistiske revolusjonen av 1956 på den økonomiske fronten (det vil si i eiendomsretten over produksjonsmidlene) nok, og den er heller ikke sikra. Dette har Ungarn-episoden bevist. Det må bli en gjennomgripende sosialistisk revolusjon på den politiske og den ideologiske fronten også. I de demokratiske partiene og i intellektuelle kretser og i industri- og handelskretser er det sjølsagt ikke tale om at kommunistpartiet kan utøve ledelsen over en del mennesker (høyreelementene), for de er våre fiender, og partiets ledelse over folk flest (sentrum) er ikke grunnfesta. I visse kultur- og utdanningsenheter er partiets ledelse overhodet ikke blitt oppretta. Det må opprettes fast ledelse over sentrum, og jo før jo bedre. Borgerskapet og de borgerlige intellektuelle underordner seg ikke kommunistpartiet med glede, og høyreelementene blant dem er beslutta på å prøve styrke med oss. Når de først blir slått i en styrkeprøve vil de skjønne at leiken er slutt og at stillinga deres er håpløs. Først da vil fler-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tallet (sentrum pluss ei rekke av høyreelementene) begynne å oppføre seg skikkelig, gradvis gi opp det borgerlige standpunktet sitt, komme over på proletariatets side og bestemme seg til å gjøre felles sak med det. Noen få vil nekte å forandre seg til det siste. Vi må bare la dem ta de reaksjonære syna sine med seg i grava. Men vi må bli mer årvåkne. Vi må innse at de kommer til å stelle til bry igjen ved første høve. Rekna fra i dag kommer denne kampen antakelig til å vare ti eller til og med så mye som femten år. Tida kan bli kortere dersom vi handterer sakene godt. Sjølsagt betyr ikke det at klassekampen vil opphøre om ti til femten år. Så lenge imperialismen og borgerskapet fins i denne verden, vil virksomheten til våre egne kontrarevolusjonære og borgerlige høyreelementer alltid ha klassekampkarakter, og hva mer er, den kommer uunngåelig til å være fletta sammen med virksomheten til de reaksjonære i utlandet. Etter at det har gått ei nødvendig tid, vil forma for kampen vi fører nå endre seg fra sterk storm og voldsomt skybrudd til lett bris og mildt regn, slik at kampen ideologisk sett kan bli djupere og mer gjennomgripende. Vi har vunnet det første avgjørende slaget de siste få månedene, i hovedsak de siste to månedene. Men for å vinne fullstendig seier, trengs det flere måneder til med djup graving, og vi må ikke avslutte kampen i all hast. En ting er helt sikkert, dersom vi ikke vinner denne kampen, er sosialismen umulig.

Dette store ordskiftet blant folket over hele landet har løst, eller er i ferd med å løse, spørsmål av avgjørende betydning, slike som om arbeidet vårt i revolusjonen og i oppbygginga er riktig (det vil si om hovedsaka er at vi har oppnådd mye bra i revolusjonen og oppbygginga), om vi skal ta den sosialistiske vegen, om kommunistpartiets ledelse, proletariatets diktatur og demokratisk sentralisme er nødvendig og om utenrikspolitikken vår er riktig. Det er naturlig at et slikt stort ordskifte har funnet sted. Det fant sted i Sovjetunionen i tjueåra (ordskiftet med Trotski og andre om sosialismen kunne bygges i ett land[1]), og den finner sted i landet vårt i år, i femtiåra. Dersom vi ikke greier å vinne full seier i dette ordskiftet, vil det bli umulig å fortsette marsjen vår framover. Straks vi seirer i dette ordskiftet, kommer den sosialistiske omforminga og den sosialistiske oppbygginga vår til å få et kraftig puff framover. Dette ordskiftet er en stor begivenhet av verdensomspennende betydning.

Vi må forstå at fra i dag av vil vi trenge ti til femten år for å legge grunnlaget for en moderne industri og et moderne jordbruk i Kina.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Først når produktivkreftene i samfunnet vårt er blitt utvikla noenlunde tilfredsstillende gjennom en periode på ti til femten år, vil det bli mulig å si at det sosialistiske, økonomiske og politiske systemet vårt har fått et noenlunde tilfredsstillende materielt grunnlag (nå er det langt fra tilfredsstillende). Og først da vil det bli mulig å si at staten vår (overbygninga) er fullt ut konsolidert og det sosialistiske samfunnet vårt i det vesentlige er bygd. Det er ikke bygd ennå, og det trengs ti til femten år til. For å bygge sosialismen må arbeiderklassen ha sin egen hær av tekniske kadrer og professorer, lærere, vitenskapsmenn, journalister, skribenter, kunstnere og marxistiske teoretikere. Det må være en veldig hær, det er ikke nok med noen få mennesker. Dette er ei oppgave som må bli fullført i det vesentlige på de neste ti til femten åra. Etter det vil oppgavene være å gjøre videre innsats for å utvikle produktivkreftene og utvide hæren av intellektuelle fra arbeiderklassen, skape forutsetningene for den gradvise overgangen fra sosialismen til kommunismen og forberede seg på å ta igjen og gå forbi De forente stater økonomisk i løpet av åtte til ti femårsplaner. Alle medlemmer av kommunistpartiet og ungdomsforbundet og nasjonen som helhet må være klar over denne oppgava, og alle må studere hardt. Overalt der det er mulig må de stri for å tilegne seg teknisk ferdighet og yrkeskunnskap og studere marxistisk teori, slik at det vil bli skapt en ny hær av intellektuelle fra arbeiderklassen (medrekna alle de intellektuelle fra det gamle samfunnet som tar arbeiderklassens standpunkt på en solid måte etter å ha blitt ordentlig omdanna). Dette er ei stor oppgave som historia stiller oss. Arbeiderklassens revolusjonære sak kommer ikke til å være konsolidert fullt ut før denne veldige nye hæren av intellektuelle fra arbeiderklassen blir skapt.

Det er en bragd av stor betydning at det er blitt vunnet erfaringer på sentralt plan og på provins- og byprovinsplan innafor de tre oppgavene med korrigering, kritikk av høyreelementene og å vinne sentrum av massene over til oss. Med disse erfaringene kommer det til å bli lettere. Oppgava for de neste par månedene er å lære folk på prefektur- og fylkesplan hvordan de skal få disse erfaringene. Fra nå av og til vinteren og våren som kommer er oppgava gradvis å lære folk på distrikts- og herredsplan å gjøre det samme. I byene er oppgava å lære opp folk på distriktsplan og i fabrikker og gruver på grunnplanet, så vel som i grannelagskomiteer. Som et resultat kommer mange mennesker til å bli opp-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

lyst, masselinja vil ikke lenger være bare en frase for dem, og det vil bli lettere å løse motsigelser i folket.

Førstesekretærene og alle andre medlemmer av partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene må ta ledelsen helt og fullt i denne store kampen. De må vinne full kontroll over arbeidet med politisk omforming og ideologisk omdanning i de demokratiske partiene (de politiske kretsene) og i kretsene for utdanning, presse (medrekna alle aviser og tidsskrifter), vitenskap og teknologi, litteratur og kunst, folkehelse og industri og handel. Hver provins, byprovins og autonomt område må ha sine egne marxistiske teoretikere, vitenskapsfolk og teknisk personell, skribenter, kunstnere og litteraturkritikere, og førsteklasses redaktører og reportere i sine egne aviser og tidsskrifter. Førstesekretærene (og de andre sekretærene også) må gi aviser og tidsskrifter særlig oppmerksomhet, og ikke ligge på latsida. Alle må lese i hvert fall fem aviser og fem tidsskrifter for å sammenlikne, slik at de kan forbedre det de sjøl gir ut.

Kritikken vår av høyreelementene har gitt alle i de demokratiske partiene og i intellektuelle kretser og industri- og handelskretser et stort sjokk. En bør merke seg at flertallet av dem (sentrum) er tilbøyelige til å godta den sosialistiske vegen og proletariatets ledelse. Det er gradsforskjeller her blant forskjellige grupper folk. Videre bør en merke seg at sjøl om de nå bare viser tilbøyelighet til å godta grunnprinsippene på ekte vis, nemlig den sosialistiske vegen og proletariatets ledelse, så betyr sjølve denne tilbøyeligheten det første steget på den lange reisa deres fra borgerskapets til arbeiderklassens standpunkt. Etter ett år med korrigering (fra mai i år til mai neste år), vil de bli i stand til å ta et stort steg framover. Før var de mentalt uforberedt på å ta del i den sosialistiske revolusjonen. For dem skjedde denne revolusjonen helt plutselig. Dette var også tilfellet med ei rekke medlemmer av kommunistpartiet. Kritikken av høyreelementene og korrigeringsbevegelsen kommer til å gi disse folka og de breie massene ei grunnleggende skolering i sosialisme.

En kan ta i bruk veggaviser overalt unntatt i salgslokalene i butikkene, på landsbygda (distrikter og herred), i grunnskolene og i bataljonene og kompaniene til de væpna styrkene. Under de vilkåra som rår i landet vårt, er det ei form for kamp som er gunstig for proletariatet og ugunstig for borgerskapet. Det er ingen grunn til å frykte veggavisene. Veggaviser, store møter og ordskifter er tre utmerka former for å avdekke og overvinne motsigelser og hjelpe folk til å gjøre framskritt i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

institusjoner for høyere utdanning, i departementer og organisasjoner på sentralt nivå og på provins- og byprovins-, prefektur- og fylkesnivået og i store foretak i byene.

Ikke på noe tidspunkt må produksjonen eller annet arbeid bli forsømt under korrigeringsbevegelsen. Myndighetene på forskjellige steder må ikke starte korrigeringa i alle enheter under seg samtidig, men la den gå i forskjellig takt og gjennomføre den i gruppe etter gruppe.

Ikke vær redd for voldsomt uvær. Herd dere og tål det. I hver enhet kommer høydepunktet i skybruddet til å gå over på to eller tre uker. Da kan enheten gå over til det nye stadiet med motangrep mot høyreelementene. I løpet av disse to eller tre ukene vil de ledende kadrene i forskjellige enheter stå overfor ville angrep fra høyreelementene. Da må de herde seg og la dem snakke ut uten å stanse dem. De må konsentrere seg om å analysere og studere situasjonen, mønstre styrke til motangrepet og forene seg med venstrekreftene, vinne sentrum og isolere høyreelementene — alt dette til sammen er en utmerka marxistisk taktikk.

Stadiet med å gi fritt utløp for synspunkter (samtidig som det gjennomføres reformer), stadiet med motangrep mot høyreelementene (samtidig som det gjennomføres reformer), stadiet med å legge vekta på reformer (med fritt utløp for synspunkter igjen) og det stadiet der alle studerer aktuelle dokumenter og øver kritikk og sjølkritikk for å høyne sin egen politiske bevissthet — dette er de fire uunnværlige stadiene i korrigeringsbevegelsen på sentralt nivå og provins- og byprovins-, prefektur- og fylkesnivå. I tillegg skal det gjennomføres korrigering på grunnplanet i byene og på landsbygda. Etter en slik bevegelse er det sikkert at hele partiet og hele folket vil se sunne og friske ut.

Førstesekretærene i partikomiteene for provinsene, byprovinsene og de autonome områdene og i partikomiteene for prefekturene blir bedt om å bruke en del tid i augsut til å studere kontrollen av kooperativer, produksjon, korn og andre spørsmål i områdene på landsbygda. Dette skal tjene som forberedelse til sentralkomiteens plenumsmøte som skal holdes i september. Vær så snill å studere de førti punktene i programmet for utvikling av jordbruket ett for ett og se om det er nødvendig med endringer.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

NOTER

1. *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, Kort framstilling,* kapittel 9, del 5.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

VÆR AKTIVISTER I Å FREMME REVOLUSJONEN

9. oktober 1957

Denne konferansen har vært vellykka. Med deltaking av kamerater fra partikomiteene for provinsene og prefekturene er et slikt utvida plenumsmøte i sentralkomiteen i virkeligheten en konferanse av kadrer fra tre plan, og er bra for å klargjøre de politiske retningslinjene, utveksle erfaringer og oppnå en enhetlig vilje.

Kanskje er det nødvendig å kalle sammen denne typen konferanser en gang i året. For arbeidet er svært komplisert i et stort land som vårt. Vi innkalte ikke noen slik konferanse i fjor. Det fikk vi svi for og det oppsto et høyreavvik. I forfjor var det oppgang, men i fjor var vi vitne til tilbakegang. I fjor holdt vi sjølsagt den åttende kongressen, og vi hadde ikke tid. Neste gang en slik konferanse blir sammenkalt, kan vi ta med noen få sekretærer for fylkespartikomiteer og distriktspartikomiteer i noen store byer. For eksempel ville det ha vært greitt å ha med om lag hundre i tillegg. Jeg foreslår at hver provins også skal sammenkalle en allprovinskonferanse av kadrer fra tre eller fire plan sammen med noen fra kooperativene, for å drøfte problemene til bunns. Dette er det første punktet.

For det andre, et par ord om korrigering. Vær dristig, grundig og besluttsom med å la folk få gi utløp for synspunktene sine og med å gjøre reformer. Vi må være besluttsomme. Er det så nødvendig å gjennomføre en kampanje til mot høyreelementene, en kraftig en til og med? Nei, det er det ikke. For kampanjen mot høyre er på rett spor og på noen steder er den alt avslutta. Nå må vi legge vekta på å gi utløp for

---

Tale på det utvida tredje plenumsmøtet til den åttende sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

synsmåter og gjennomføre reformer på grunnplanet, det vil si på de tre plana fylke, distrikt og herred. I noen departementer på sentralt plan og provins- og byprovinsplan må synspunktene fortsatt få utløp, men vekta må ligge på reformer.

I løpet av året har massene skapt ei form for å gjøre revolusjon, ei form for å føre massekamp, nemlig å snakke fritt ut, gi synspunktene fullt utløp, holde store ordskifter og skrive veggaviser. Revolusjonen vår har nå funnet ei form som passer godt til innholdet i den. Denne forma kunne ikke ha vokst fram tidligere. Fordi vi da var opptatt med kamp, i de fem viktigste bevegelsene[1] og de tre store omformingene[2], var det umulig at denne forma for rolig ordskifte kunne bli til. Det ville ha vært utillatelig å vie et helt år til rolig ordskifte, til å legge fram kjensgjerninger og drøfte tingene til bunns. Nå kan det bli gjort. Vi har funnet denne forma, ei form som passer til innholdet i massenes kamp nå, til innholdet i klassekampen nå og til den riktige behandlinga av motsigelser i folket. Om dere griper denne forma, vil dere fra nå av finne det mye lettere å hanskes med tingene. Større og mindre spørsmål om rett og galt og problemer i revolusjonen og oppbygginga kan løses ved å la synspunkter få utløp og holde ordskifter, raskere også. Venstre bør la synspunktene få fritt utløp og holde ordskifter, ikke bare med sentrum, men også åpent med høyreelementene, og — i landsbyene — med godseierne og rikbøndene. Fordi vi ikke er redde for «å miste ansikt» har vi latt avisene våre trykke slikt tull som at «kommunistpartiet monopoliserer alt», «kommunistpartiet bør gi fra seg makta» og «gå ned av bærestolen sin». Vi har nettopp steget «opp på» «bærestolen» vår, og alt nå vil høyreelementene at vi skal gå «ned». Å snakke fritt ut, gi synspunktene fullt utløp, holde store ordskifter og skrive veggaviser er den forma som passer best for å vekke initiativet til massene og å øke ansvarsfølelsen deres.

Partiet vårt har en demokratisk tradisjon. Uten denne tradisjonen ville det ha vært umulig å godta at synspunkter fikk fritt utløp på denne måten, godta store ordskifter og veggaviser. Under korrigeringsbevegelsen i Yenan tok folk notater, øvde sjølkritikk og hjalp hverandre, sju eller åtte i ei gruppe, og dette varte i flere måneder. Alle dem jeg har møtt, er takknemlige for den korrigeringa, de sier at det først var da de begynte å kvitte seg med subjektivismen sin. I jordbruksreformens dager rådspurte vi alltid massene når det oppsto problemer, for å rette opp gale ideer. I hærenhetene våre sørga kompanisjefene personlig for

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

at soldatene deres hadde skikkelig ly om natta, og de hadde vennskapelige samtaler med dem på likefot. Det var et vell av former for demokrati i korrigeringsbevegelsen i Yenan, i jordbruksreformen, i det demokratiske livet i hærenhetene, i de tre kontrollene og de tre forbedringene[3], og seinere i kampene mot «de tre ondene» og «de fem ondene», og i den ideologiske omdanninga av intellektuelle. Men å la synspunkter få fritt utløp og holde store ordskifter, som skal følges opp med rådspørring og overtalelse som er som «lett bris og mildt regn» av natur — det er først nå at alt dette kan komme i stand. Vi har funnet denne forma som vil gagne saka vår veldig mye og gjøre det lettere for oss å overvinne subjektivisme, byråkrati og kommandometoder (med kommandometoder mener vi å slå eller skjelle ut folk, eller tvinge dem til å utføre ordrer) og hjelpe ledende kadrer til å bli ett med massene.

I år har vi vært vitne til ei stor utvikling i den demokratiske tradisjonen vår, og denne forma med å snakke fritt ut, la synspunkter få fullt utløp, holde store ordskifter og skrive veggaviser må bli overlevert til framtidige generasjoner. Dette får hele det sosialistiske demokratiet til å utfolde seg. Demokrati av dette slaget er bare mulig i sosialistiske land, ikke i kapitalistiske land. På grunnlag av et slikt demokrati blir ikke sentralismen svekka, men ytterligere styrka. Dette er proletariatets diktatur. For proletariatet må stole på sine breie allierte for å utøve diktatur, det kan ikke gjøre det aleine. Proletariatet i Kina er lite i antall, bare om lag ti millioner, og det må stole på de flere hundre millionene fattigbønder og lavere mellombønder, de fattige i byene, de dårlig stilte handverkerne og de revolusjonære intellektuelle for å utøve diktatur — ellers kan det ikke gjøre det. Nå da vi har vekka entusiasmen deres, blir proletariatets diktatur konsolidert.

For det tredje, jordbruket. Førtipunktsprogrammet for utviklinga av jordbruket er blitt revidert, og vil snart bli sendt ut. Kamerater, vær så snill å gjøre en god jobb med å organisere ordskifter og diskusjoner om dette programmet i landsbyene. Jeg har spurt noen kamerater om prefekturene bør lage planer for jordbruket. De sa ja. Bør distriktene gjøre det samme? Igjen var svaret ja. Hva med herreda? Enda en gang sa de ja. Og kooperativene bør også lage slike planer. Da vil det bli seks nivåer i alt, provins, prefektur, fylke, distrikt, herred og kooperativ. Vennligst gi akt på dette, og mist ikke noe tid med å lage disse planene for jordbruket. En plan og et program er ett og det samme, og ettersom vi har hatt for vane å bruke ordet plan, så la oss kalle det det. Vi må holde

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fram med å lage omfattende planer, utøve mer effektiv ledelse, få partisekretærene til å ta fatt og alle partimedlemmer til å hjelpe til med å drive kooperativene. Det er tydelig at ikke alle partimedlemmer har hjulpet til med å drive kooperativene i andre halvdel av fjoråret, og partisekretærer tok sjelden fatt. I år må vi holde fram med å gjøre slik vi har gjort tidligere.

Når vil planene være klare? Jeg har spurt noen kamerater, og fått vite at de er klare noen steder og ikke helt klare andre steder. Tatt i betraktning at vi nå legger vekta på de tre nivåene provins, prefektur og fylke, kan planene deres være klare i vinter eller neste vår? Om ikke må de i alle fall være klare til neste år, og det på alle seks nivåer. For vi har flere års erfaring og det nasjonale førtipunktsprogrammet for utvikling av jordbruket er nesten ferdig. Dette programmet og planene på provins- og andre nivåer må alle sammen bli drøfta i landsbyene. Men det ville være alt for mye å drøfte alle sju planene samtidig. Derfor er det best å vente med å la massene få utløp for synspunktene sine og vente med ordskiftene. Her snakker vi om langsiktige planer. Hva må vi gjøre dersom en plan viser seg å være uskikka? Den vil måtte bli omarbeidd etter at vi har fått et par år til med erfaringer. For eksempel vil de førti punktene trenge ytterligere omarbeiding om et par år. Dette er uunngåelig. Jeg trur at de sannsynligvis vil trenge ei mindre omarbeiding hvert tredje år og ei større hvert femte år. Det er alltid bedre å ha en viss plan enn ingen. Programmet dekker en periode på tolv år. Nå er det gått to år, og det står bare ti igjen. Med mindre vi tar et fast grep om saka, vil det være en fare for at vi ikke greier å oppfylle de måla som er satt i de førti punktene for avkastning av korn pr. mou for de tre ulike områdene, nemlig fire, fem eller åtte hundre kattier. Ta et fast grep om saka, så kan disse måla bli oppfylt.

Etter mi mening må Kina stole på intensiv dyrking for å fø seg sjøl. En dag kommer Kina til å bli verdens fremste land når det gjelder størrelsen på avlingene. Noen av fylkene våre produserer alt ett tusen kattier pr. mou. Vil det være mulig å nå to tusen kattier pr. mou om et halvt hundre år? Vil området nord for Den gule floden i framtida kunne produsere åtte hundre kattier pr. mou, området nord for Huai-elva ett tusen kattier og området sønnafor to tusen? Det er ennå noen få tiår igjen før disse måla blir nådd i begynnelsen av det 21. hundreåret, eller kanskje det ikke vil ta så lang tid. Vi stoler på intensiv dyrking for å fø oss sjøl, og vi kommer fortsatt til å ha nok mat, sjøl med en temmelig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

stor folkemengde. Jeg mener at et gjennomsnitt på tre mou jord pr. person er mer enn nok, og at mindre enn en mou vil kaste av seg nok korn til å fø et individ i framtida. Fødselskontroll vil sjølsagt fortsatt være nødvendig, og jeg oppmuntrer ikke til flere fødsler.

Vær så snill og undersøk hvor mye korn bøndene faktisk forbruker. Vi må oppmuntre til flid og nøysomhet når det gjelder å drive husholdninga og sparsommelighet i bruken av korn, slik at vi har reserver. Når staten har en reserve og hvert kooperativ og hver familie også har det, vil vi være temmelig velstilte med disse tre typene reserver. Hva slags velstand kan en snakke om ellers, dersom alt kornet blir spist opp?

I år bør det bli litt større akkumulasjon overalt der høsten har vært god eller det ikke har vært naturkatastrofer. Det er helt nødvendig å veie opp mulige underskudd med overskudd. I kooperativene i noen provinser utgjør produksjonskostnadene — i tillegg til akkumulasjonsfondet (5 prosent), det offentlige velferdsfondet (5 prosent) og ledelsesutgiftene — 20 prosent av den samla produksjonsverdien. Og utgiftene til kapitalkonstruksjon utgjør i sin tur 20 prosent av produksjonskostnadene. Jeg har drøfta spørsmålet med kamerater fra andre provinser, som sa at disse utgiftene til kapitalkonstruksjon trulig var litt for høye. Det jeg sier i dag skal tas som forslag som dere kan gjennomføre dersom det er praktisk, og ellers ikke. Dessuten er det ikke nødvendig at alle provinser og fylker handler på nøyaktig samme vis, og jeg overlater til dere å vurdere spørsmålet. Ledelsesutgiftene for kooperativene har enkelte steder fått for stort omfang til nå, og de bør derfor bli minska til 1 prosent. De består av godtgjørelse til kooperativkadrer pluss administrasjonsutgifter. De må skjæres ned, og kapitalutgiftene til dyrkbar jord må bli økt.

Det kinesiske folket bør ha store forhåpninger. Vi må lære alle i byene og landsbyene i landet til å ha høye mål og store forhåpninger. Kan det å få hengi seg til eting og drikking, å ete og drikke opp alt sammen, bli sett på som store forhåpninger? Nei, det kan det ikke. Vi må være flittige og nøysomme når det gjelder å drive husholdningene våre, og vi må legge langsiktige planer. Når folk bærer rødt eller hvitt, det vil si i bryllup eller begravelser, kan vi godt klare oss uten skikken med å holde overdådige fester. Vi må praktisere sparsommelighet i disse sakene og unngå råflotthet. Dette er et spørsmål om å endre gamle skikker. For å oppnå dette er det nødvendig å drøfte tingene til bunns ved å la synspunktene få utløp i stor stil, eller kanskje i liten stil. Så har vi hasardspill. Før i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

tida var det umulig å forby denne skikken, som bare kan bli endra ved å la synspunktene få fritt utløp og ved ordskifte. Etter mi mening må også det å endre gamle skikker bli tatt med i de planene som skal lages.

Så har vi spørsmålet om å fjerne de fire skadedyra og å legge vekt på hygiene. Jeg er svært ivrig etter å få utsletta de fire skadedyra — rotter, spurver, fluer og moskitoer. Kan vi ikke gjøre noen forberedelser og gjennomføre propaganda i år og sette i gang arbeidet neste vår, ettersom det bare er ti år igjen? Våren er nemlig det tidspunktet da fluene dukker opp. Jeg mener fortsatt at vi skal utslette disse skadedyra, og at hele nasjonen må legge særlig vekt på hygiene. Dette er et spørsmål om sivilisasjon, sivilisasjonsnivået må bli høyna betraktelig. Det må bli kappestrid om det. All den innsats som er mulig må bli gjort for å utslette disse skadedyra og alle må legge særlig vekt på hygiene. Framskrittet vil sikkert bli ujamt i forskjellige provinser og fylker, men la oss i alle fall se hvem som er best. Kina må bli et land med «fire uten'er» — uten rotter, uten spurver, uten fluer og uten moskitoer.

Vi må også ha et tiårsprogram for familieplanlegging. Men det må ikke bli fremma i minoritetsnasjonalitetsområdene eller i tynt befolka områder. Sjøl i tett befolka områder er det nødvendig å prøve det på utvalgte steder, og så spre det steg for steg helt til familieplanlegging gradvis blir allment utbredt. Familieplanlegging krever åpen skolering, noe som rett og slett betyr å gi fritt utløp for synspunkter og holde store ordskifter. Når det gjelder forplantning, har menneskerasen vært i en tilstand av fullstendig anarki og har ikke greid å utøve kontroll. Det kan ikke komme på tale med en fullstendig gjennomføring av familieplanlegging i framtida uten at hele samfunnets tyngde ligger bak det, det vil si uten allmenn tilslutning og felles innsats.

Så er det også spørsmålet om omfattende planlegging. Jeg har nettopp talt om jordbruksplaner, men det fins også planer for industri, handel, kultur og utdanning. Det er absolutt nødvendig å lage en omfattende plan som samler industri, jordbruk, handel, kultur og utdanning, og samordner dem.

Dyrkinga av eksperiment-jordstykker er ei erfaring som er verdt å spre overalt. De ledende kadrene i fylker, distrikter, herred og kooperativer bør dyrke et lite jordstykke hver, og eksperimentere for å se om de kan få til ei stor avling og hvilke metoder som kan tjene det formålet.

Vi må få kjennskap til dyrkingsteknikker. Det er ikke lenger mulig å drive jordbruksarbeid uten å tilegne seg disse teknikkene. Politikk og

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

fag utgjør en enhet av motsetninger der politikken er framherskende og viktigst. Og samtidig som vi må kjempe mot tendensen til å overse politikken, holder det ikke å innskrenke seg til politikk og ikke ha noen teknisk eller faglig kunnskap. Uansett hvilket område kameratene våre er på, om det er industri, jordbruk, handel eller kultur og utdanning, må de alle sammen tilegne seg noe teknisk og faglig kunnskap. Også her må det bli laga en tiårsplan, mener jeg. Kadrene våre i alle bransjer og fag må arbeide hardt for å bli dyktige i teknisk og faglig arbeid, de må bli til eksperter og bli både rød og ekspert. Det er galt å snakke om å bli ekspert før en blir rød. Det er det samme som å være hvit før en blir rød. For i virkeligheten har de som snakker slik til hensikt å forbli hvite til det siste, og å bli rød seinere er bare tomt prat. Nå for tida er noen kadrer ikke røde lenger. For de har bukka under for rikbondetenkning. Noen mennesker er hvite, slik som høyreelementene i partiet, som politisk sett er hvite og teknisk sett er ukyndige. Andre er grå og atter andre lyserøde. Det er venstre som er virkelig rødt, brennende rødt, slik som fargen på det femstjerners røde flagget vårt. Men bare å være rød holder ikke, en må også ha faglig og teknisk kunnskap. Nå er mange kadrer bare røde, men ikke eksperter, og mangler faglig eller teknisk kunnskap. Høyreelementene sier at vi ikke har evnen til å lede, at «lekfolk ikke kan lede eksperter». Vi tilbakeviser dem ved å påstå at vi kan. Når vi påstår at vi kan, mener vi at vi kan politisk. Når det gjelder teknisk kunnskap har vi fortsatt en masse å lære, og vi kommer avgjort til å klare å lære det.

Proletariatet kan ikke bygge sosialismen uten at det sjøl har ei veldig gruppe teknikere og teoriarbeidere. Vi må danne ei gruppe med proletariske intellektuelle innen de neste ti åra (planene for utviklinga av vitenskapen dekker også tolv år, og det er fortsatt ti år igjen). Partimedlemmene våre og partiløse aktivister må alle sammen arbeide hardt for å bli proletariske intellektuelle. Det må bli utarbeidd planer for å skolere proletariske intellektuelle på alle plan, særlig på de tre plana provins, prefektur og fylke. Ellers vil tida gå uten at det blir skolert noen slike folk. Et gammelt kinesisk ordtak lyder: «Det tar ti år å dyrke trær, men hundre år å oppdra mennesker.» La oss trekke nitti år fra de hundre åra, og oppdra folk på ti år. Det er ikke sant at det tar ti år å dyrke trær, for det tar tjuefem år i sør og til og med lenger tid i nord. Men det er fullt ut mulig å fostre mennesker på ti år. Vi har hatt åtte år, og om vi legger til ti, vil vi ha hatt atten år. Vi kan vente at innen da vil en hær av

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

arbeiderklasseeksperter med marxistisk ideologi i hovedsak ha blitt danna. Etter det vil oppgava for enda ti år være å utvide denne hæren og heve nivået dens.

Når vi snakker om forholdet mellom jordbruk og industri må vi sjølsagt konsentrere oss om tungindustri og prioritere utviklinga av den. Dette er et prinsipp som det ikke kan stilles spørsmål ved eller vakles i. Men når denne forutsetninga er klar, må vi utvikle industri og jordbruk samtidig, og bygge opp en moderne industri og et moderne jordbruk steg for steg. Vi snakker ofte om å gjøre Kina til et industriland, noe som i virkeligheten innebærer modernisering av jordbruket. Hovedtyngden i propagandaen vår må nå legges på jordbruk. Kamerat Teng Hsiaoping har også snakka om dette.

For det fjerde, om de to metodene. Det fins i hvert fall to metoder for å gjøre ting, den ene gir seinere og dårligere resultater, den andre raskere og bedre resultater. Her dreier det seg både om hurtighet og kvalitet. Ikke vurder bare en metode, vurder alltid i det minste to. Ta for eksempel jernbanebygging. Det må finnes flere planer, slik at en kan velge en blant flere marsjruter. Det kan være flere, i det minste to, metoder til sammenlikning. Bør en for eksempel la synspunkter få utløp i stor eller liten stil? Bør en ha veggaviser eller ikke? Hvilken av de to er best? Det fins massevis av denne typen spørsmål, men på et eller annet vis har ikke synspunktene fått lov til å få fritt utløp. Ingen av myndighetene i de trettifire institusjonene for høyere utdanning i Peking har gitt lov til dette, eller gjort det villig og uten nøling. For dem er dette et spørsmål om å komme i ildlinja sjøl! Å få dem til å la folk gi fritt utløp for synspunkter krever mye overtalelse, og hva mer er, betraktelig press — det vil si å sende ut ei åpen oppfordring og holde mange møter slik at de ser at de er sjakk matt og «drevet til å slutte seg til opprørerne i Liangshan-fjellet».[4] Da vi gjorde revolusjon før i tida, oppsto det forskjellige meninger i partiet med omsyn til den eller den metoden og den eller den politikken, men da vi til slutt tok i bruk den politikken som passa best til de rådende forholda, gjorde vi større framgang i motstandskrigen mot Japan og frigjøringskrigen enn i periodene før det. På samme vis kan vi ha den eller den politikken for oppbygginga, og også her må vi ta i bruk den politikken som passer best for de virkelige vilkåra.

De sovjetiske erfaringene i oppbygging er temmelig fullstendige. Med fullstendige mener jeg at de også omfatter feiltakelser. Ingen erfaringer kan ses på som fullstendige med mindre de også omfatter feiltakelser. Å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

lære av Sovjetunionen betyr ikke å kopiere alt mekanisk, som nettopp er det dogmatismen gjør. Det var etter at vi hadde kritisert dogmatismen at vi oppmuntra folk til å lære av Sovjetunionen, derfor var det ingen fare. Etter korrigeringsbevegelsen i Yenan og den sjuende kongressen har vi lagt vekt på å lære av Sovjetunionen. Det har ikke bare vært uten skade for oss, det har vist seg å være til gagn. Vi har erfaring i revolusjon. Når det gjelder oppbygging har vi nettopp begynt, og har bare åtte års erfaring. I oppbygginga vår er det bra vi har oppnådd viktigst, men vi er ikke frie for feiltakelser. Vi kommer fortsatt til å gjøre feil i framtida, men vi håper det blir færre. Å lære av Sovjetunionen må også omfatte å studere de feila det har gjort. Når vi har studert dem, trenger vi å gjøre færre omveger. Kan vi unngå omvegene til Sovjetunionen og gjøre tingene raskere og bedre? Vi må sjølsagt stri for det. Kan vi for eksempel nå 20 000 000 tonn i stålproduksjonen i løpet av en periode på tre femårsplaner eller litt lenger? Vi kan det dersom vi anstrenger oss. Til dette formålet vil vi måtte opprette flere små stålverk. Jeg mener vi må drive flere stålverk som produserer 30 000 til 50 000 eller 70 000 til 80 000 tonn i året, fordi de er svært nyttige. Det er også nødvendig å opprette mellomstore verk med en årlig kapasitet på 300 000 til 400 000 tonn.

For det femte var det flere ting som blei feid unna i fjor. Det ene var prinsippet om å gjøre ting med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater. Kravet om større og raskere resultater blei oppgitt, og med det blei også kravet om bedre og mer økonomiske resultater feid unna. Jeg trur ikke at noen protesterer mot å gjøre ting bedre og mer økonomisk. Det er bare å gjøre ting med større og raskere resultater folk ikke liker, og noen kamerater kaller det «ubesindig». I virkeligheten skal «bedre» og «mer økonomisk» innskrenke «større» og «raskere». «Bedre» betyr bedre i kvalitet, «mer økonomisk» betyr å bruke mindre penger, «større» betyr å gjøre mer og «raskere» betyr også å gjøre mer. Denne parolen innskrenker seg sjøl fordi den oppfordrer til bedre og mer økonomiske resultater, det vil si til bedre kvalitet og lavere kostnader, noe som utelukker store og raske resultater som er urealistiske. Jeg er glad for at et par kamerater har talt om dette spørsmålet på dette møtet. Dessuten har jeg lest en artikkel om det i avisa. Kravet vårt om større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater er realistisk, i samsvar med de virkelige vilkåra, og ikke subjektivistisk. Vi må alltid gjøre vårt ytterste for å oppnå større og raskere resultater. Det vi går imot er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

bare det subjektivistiske kravet om større og raskere resultater. I den andre halvdelen av fjoråret feide et vindkast bort denne parolen, som jeg ønsker å reise igjen. Er dette mulig? Vær så snill og vurder saka.

Førtipunktsprogrammet for utvikling av jordbruket blei også feid vekk. Disse førti punktene gikk av moten i fjor, men gjør et «comeback» nå.

Komiteer for å fremme framsteg blei også feid vekk. En gang reiste jeg dette spørsmålet: Er sentralkomiteen i kommunistpartiet, partikomiteene på alle plan, statsrådet og folkeråda på alle plan — kort sagt, det mangfoldet av «komiteer» der partikomiteene er viktigst — er alle disse komiteene egentlig for å fremme framsteg eller for å fremme tilbakesteg? De burde være komiteer for å fremme framsteg. For meg er Kuomintang en komite for å fremme tilbakesteg og kommunistpartiet en komite for å fremme framsteg. Kan vi ikke nå gjenreise de komiteene for å fremme framsteg som blei feid vekk av vindkastet i fjor? Om alle dere taler mot at de skal bli gjenreist, og er oppsatt på å organisere komiteer for å fremme tilbakesteg, er det ingenting jeg kan gjøre med det, når så mange av dere er for tilbakesteg. Men etter dette møtet å dømme, ønsker alle å fremme framsteg, og det har ikke vært en eneste tale til fordel for tilbakesteg. Det var høyrealliansen mellom Chang og Lo som ønska at vi skulle gå bakover. I de tilfellene der det virkelig går for fort og ut over rimelighetens grenser, er midlertidig og delvis tilbakesteg tillatelig, det vil si, vi må ta et skritt tilbake eller slå av på farten. Men den allmenne politikken vår er alltid å fremme framskritt.

For det sjette er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen, uten tvil hovedmotsigelsen i dagens kinesiske samfunn. Oppgava vår nå er forskjellig fra oppgava i fortida. Tidligere var hovedoppgava til proletariatet å lede massene i kamper mot imperialismen og føydalismen, den oppgava er allerede gjennomført. Hva er hovedmotsigelsen nå? Vi gjennomfører nå den sosialistiske revolusjonen, og spydodden i den er retta mot borgerskapet. Samtidig tar denne revolusjonen sikte på å omforme systemet med enkeltproduksjon, det vil si på å få i stand kooperasjon. Følgelig går hovedmotsigelsen mellom sosialisme og kapitalisme, mellom kollektivisme og individualisme, eller i et nøtteskall, mellom den sosialistiske vegen og den kapitalistiske vegen. Resolusjonen til den åttende kongressen nevner ikke dette spørsmålet. Den inneholder et avsnitt som taler om at hovedmotsigelsen går mellom det framskredne sosialistiske systemet

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og de tilbakeliggende samfunnsmessige produktivkreftene. Denne formuleringa er ikke riktig. På det andre plenumsmøtet til den sjuende sentralkomiteen slo vi fast at etter den landsomfattende seieren ville hovedmotsigelsen innenlands være motsigelsen mellom arbeiderklassen og borgerskapet, og internasjonalt motsigelsen mellom Kina og imperialismen. Sjøl om vi ikke ga noe offentlig referat av denne uttalelsen etter møtet, har vi alltid handla i samsvar med den etterpå. For revolusjonen vår har utvikla seg til den sosialistiske revolusjonen, og det er det vi har drevet med. De tre store omformingene utgjør en sosialistisk revolusjon, i hovedsak en revolusjon av eiendomsretten til produksjonsmidlene. De er gjennomført i det vesentlige. De har alle sammen vært skarpe klassekamper.

I den andre halvdelen av fjoråret dabba klassekampen noe av, noe som blei gjort bevisst. Men straks vi tillot det, satte borgerskapet, de borgerlige intellektuelle, godseierne, rikbøndene og en del av de velstående mellombøndene i gang angrepet på oss. Det var det som skjedde i år. Vi tillot at klassekampen dabba av, og de satte i gang angrepet — det passa oss fint, vi vant initiativet. Som en leder i Folkets Dagblad sier det: «Treet kan ønske seg ro, men vinden vil ikke løye.»[5] De ønska å reise en storm, en tyfon med litt av en styrke! Vel, så begynte vi å bygge et «le-belte». Dette var kampen mot høyreelementene, korrigeringsbevegelsen.

Korrigering består av to oppgaver: Den ene er å kjempe mot høyreelementene, medrekna kampen mot borgerlig ideologi, og den andre er å gjennomføre reformer, som også medfører en kamp mellom de to linjene. Subjektivisme, byråkrati og sekterisme er alt sammen borgerlige foreteelser, og at de fins i partiet må borgerskapet få skylda for. Vil det fortsatt være mulig å gi borgerskapet skylda om et eller to hundreår fra nå av? Det ville være temmelig vanskelig, er jeg redd. Vil det fortsatt være byråkrati og subjektivisme da? Ja, det vil det, men skylda vil bli lagt på tilbakeliggenhet. I samfunnet vil det alltid være et venstre, et sentrum og et høyre, og det vil alltid være framskredne, mellomliggende og tilbakeliggende. På det tidspunktet vil dere være tilbakeliggende dersom dere er skyldige i byråkrati og subjektivisme.

Korrigeringsbevegelsen kommer til å fortsette til 1. mai neste år, det er den tida vi har. Kommer det til å dabbe av igjen etter 1. mai? Jeg trur det. Kan ei slik avdabbing bli kalt et høyreavvik? Jeg trur ikke det. Ta for eksempel et møte. Om det holder på og holder på, dag og natt seks

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

måneder i trekk, er jeg redd at mange mennesker rett og slett kommer til å forsvinne. Derfor må vi gjøre arbeidet vårt i samsvar med omstendighetene — først sette opp farta, så senke farta. I fjor vant vi en så stor seier at kapitalistene slo på trommer og gongonger for å vise hvor lydige de var. Om vi ikke hadde latt det dabbe av, ville vi ha fått vansker med å forsvare det. Det fantes nemlig ikke noen passende unnskyldning. Vi har sagt at eiendomsspørsmålet i det vesentlige er løst, men ikke fullstendig. Klassekampen har ikke dødd ut. Derfor er ikke avdabbing en prinsipiell innrømmelse, men noe omstendighetene krever.

Jeg trur at korrigeringa bør fortsette til 1. mai neste år, og at den bør stoppe i siste halvdel av året. Da vil vi se om det er noe behov for enda ei korrigering eller enda et ordskifte på landsbygda, og vi kommer til å drøfte spørsmålet neste år. I alle fall må det skje ei ny korrigering om to år. Om vi ikke setter i gang ei korrigering da, eller enda verre — på flere år, kommer de gamle og nye høyreelementene og de som nå dukker opp, til å begynne å røre på seg igjen. Dessuten fins det visse elementer til høyre for sentrum, visse mellomliggende elementer og til og med visse elementer til venstre som er tilbøyelige til å endre seg. Det fins visse merkelige figurer i verden som har høyreavvikende følelser som vil komme til overflata, og som vil stå fram med usunne kommentarer og høyresyn dersom dere slapper av i lang tid. Det er også nødvendig å gjennomføre skolering i hærenhetene våre i de tre hovedreglene for disiplin og de åtte påbuda hele tida. Dersom dere tar pause et par måneder, vil moralen synke. Moralen må bli stiva opp flere ganger i året. Det må gjennomføres skolering blant de nye rekruttene. Sjøl ideologien til veteraner og høytstående kadrer vil endre seg hvis det ikke blir gjennomført korrigering.

Et ord i forbifarten om meningsforskjellene våre med Sovjetunionen. For det første er det en motsigelse mellom oss og Khrusjtsjov i spørsmålet om Stalin. Han har tegna et svært svart bilde av Stalin, og vi er ikke enige med han. Han har gjort Stalin så forferdelig stygg! Derfor er ikke dette lenger ei sak som bare angår landet hans, det angår alle land. Vi har hengt opp bildet av Stalin på Tien An Men-plassen. Dette samsvarer med ønskene til det arbeidende folket verden over og peker på de grunnleggende uoverensstemmelsene våre med Khrusjtsjov. Når det gjelder Stalin sjøl, må en i det minste gi han ei 70—30 vurdering, 70 for fortjenestene hans og 30 for feila hans. Dette er kanskje ikke helt nøyaktig, for feila hans er kanskje bare 20 eller til og med 10, eller kan-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

skje litt mer enn 30. Alt i alt er Stalins fortjenester det viktigste, og manglene og feila hans er underordna. På dette punktet har vi et annet syn enn Khrusjtsjov.

Dernest er vi også uenige med Khrusjtsjov og kollegene hans i spørsmålet om fredelig overgang. Vi holder fast ved at det proletariske partiet i alle land må være forberedt på to muligheter, den ene er fred og den andre krig. I det første tilfellet krever kommunistpartiet fredelig overgang fra de herskende klassene, og følger Lenin i den parolen han satte fram under perioden mellom Februar- og Oktoberrevolusjonen. På samme vis foreslo vi fredsforhandlinger for Chiang Kai-shek. Dette er en defensiv parole mot borgerskapet, mot fienden som viser at vi ønsker fred, ikke krig, og det vil hjelpe oss til å vinne massene. Det er en parole som vil gi oss initiativet, det er en taktisk parole. Men borgerskapet kommer aldri til å overgi statsmakta frivillig, det kommer til å ty til vold. Så har vi den andre muligheten. Dersom de ønsker å kjempe og de avfyrer det første skuddet, kan vi ikke gjøre annet enn å slå igjen. Å gripe statsmakta med væpna makt — det er en strategisk parole. Dersom dere insisterer på fredelig overgang, vil det ikke være noen forskjell mellom dere og de sosialistiske partiene. Det japanske sosialistpartiet er akkurat slik, det er bare forberedt på én mulighet, det vil si at de aldri kommer til å bruke vold. Det samme gjelder for alle sosialistpartiene i verden. Allment sett er det best at de politiske partiene til proletariatet er forberedt på to muligheter: En — en herre bruker munnen, ikke nevene, men to — dersom en slamp bruker nevene, kommer jeg til å bruke mine. Å stille problemet slik tar vare på begge mulighetene, og lar ikke noe smutthull stå åpent. Noen andre måter holder ikke. Nå fremmer kommunistpartiene i ei rekke land, Det britiske kommunistpartiet for eksempel, bare parolen om fredelig overgang. Vi drøfta dette med lederen for det britiske partiet, men kunne ikke komme noen veg. Sjølsagt kan de godt føle seg stolte, for som lederen deres spurte: «Hvordan kan Khrusjtsjov gjøre krav på å ha innført fredelig overgang? Jeg satte det fram lenge før han gjorde det!»

Dessuten forstår ikke de sovjetiske kameratene politikken vår med å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. Det vi ønsker, er at hundre blomster skal blomstre og at hundre tankeretninger skal strides innafor ramma av sosialismen, innafor folkets rekker, de kontrarevolusjonære er holdt utafor. Sjølsagt kan det finne sted omgrupperinger blant folket sjøl, en del av det kan bli til fiender. Ta for

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

eksempel høyreelementene. Tidligere hørte de med blant folket, men nå synes det for meg som om en tredjedel av dem tilhører folket og to tredjedeler er kontrarevolusjonære. Skal vi ta fra dem stemmeretten? Alt i alt er det best å ikke gjøre det, bortsett fra når det gjelder de få som skal straffes av domstolene eller bli omdanna gjennom arbeid. Noen av dem kan til og med fortsette å sitte i nasjonalkomiteen til den politiske rådgivende konferansen, for i alle fall er det i orden at komiteen har om lag tusen mennesker. Tilsynelatende er høyreelementene fortsatt i folkets rekker, men i virkeligheten er de våre fiender. Vi erklærer åpent at de er våre fiender og at motsigelsen mellom oss og dem er en motsigelse mellom folket og fienden. For de er mot sosialismen, mot kommunistpartiets ledelse og mot proletariatets diktatur. Kort sagt, ordene og handlingene deres samsvarer ikke med de seks kriteriene[6]! De er giftig ugras. Det vil alltid dukke opp litt giftig ugras blant folket, til alle tider.

Til slutt må vi våkne til dåd og gjøre en energisk innsats i studiene våre. Merk dere disse tre orda: «gjøre», «energisk» og «innsats». Vi må våkne til dåd og gjøre en energisk innsats. Nå gjør mange av kameratene våre ikke noen energisk innsats, og noen kamerater bruker i hovedsak det de har igjen av krefter når de er ferdige med arbeidet til å spille kort og mahjong og til å danse, og dette mener jeg er ille. Vi må i hovedsak bruke det vi har igjen av krefter når vi er ferdige med arbeidet til å studere, og vi må gjøre studier til en vane. Hva bør vi så studere? For det første må vi studere marxismen-leninismen, for det andre teknologi og for det tredje naturvitenskap. Dessuten har vi litteratur, og særlig teoriene om litteratur, som ledende kadrer må kjenne litt til. De må også ha kunnskap om journalistikk og utdanning. Kort sagt fins det et svært breit felt av kunnskap som vi må få en allmenn forståelse av. For det er meninga at vi skal lede disse sakene! Hva slags spesialister kan folk som oss kalles? Vi kan bli kalt politiske spesialister. Hvordan kan vi fortsette uten å vite noe om disse sakene, og uten å utøve ledelse over dem? Alle provinsene har sine egne aviser, som blei forsømt tidligere, og de hadde sine egne tidsskrifter og organisasjoner for litteratur og kunst, som også blei forsømt, liksom enhetsfronten og de demokratiske partiene, og også utdanninga blei det. Alt dette blei forsømt, og derfor var det nettopp på disse feltene at opprøret brøt ut. Men straks dette blei gitt oppmerksomhet, endra hele situasjonen seg i løpet av noen få måneder. Lo Lung-chi spurte hvordan små proletariske intellektuelle kunne lede store

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

småborgerlige intellektuelle. Han tok feil der. Han sier han er en småborger, men i virkeligheten er han en borger. «De små intellektuelle» til proletariatet kommer til å gjøre nettopp det — utøve ledelse over de store borgerlige intellektuelle. Proletariatet har hatt ei gruppe intellektuelle i sin tjeneste. Den første av dem var Marx, så var det Engels, Lenin og Stalin, og nå er det folk som oss og mange andre. Proletariatet er den mest framskredne klassen, det vil lede revolusjonen over hele verden.

NOTER

1. De fem viktigste bevegelsene var jordbruksreformen, bevegelsen for å stå mot aggresjon fra USA og hjelpe Korea, utryddinga av kontrarevolusjonære, bevegelsen mot «de tre ondene» og «de fem ondene» og den ideologiske omdanninga.
2. Dette sikter til den sosialistiske omforminga av jordbruk, handverk og kapitalistisk industri og handel.
3. «Den demokratiske bevegelsen i hæren», note 1, *Verker i utvalg av Mao Tsetung,* eng. utg., bind IV.
4. Liangshan-fjellet i Shantung-provinsen var en base for bondeopprørere i Sung-dynastiet. De fleste av opprørslederne i den klassiske romann *Ved vannkanten* blei tvunget til å søke tilflukt i Liangshan-fjellet som en følge av undertrykking fra myndighetene eller despotiske godseiere. Uttrykket «drevet til å slutte seg til opprørerne i Liangshan-fjellet» har sia betydd at en blir tvunget til å gjøre noe under press.
5. Han Ying (Det vestlige han-dynastiet): *Kommentar til Sangenes bok,* kapittel 9.
6. Se s. 425 ovafor.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

HA FAST TILTRU TIL FLERTALLET AV FOLKET

13. oktober 1957

Nå er det blitt funnet fram til den forma korrigeringsbevegelsen skal ha, nemlig å snakke fritt ut, gi fullt utløp for synspunkter, holde store ordskifter og skrive veggaviser. Det er ei ny form som massene har skapt, og som er ulik andre former partiet vårt har brukt før. Sant nok, det var noen få veggaviser under korrigeringa i Yenan, men vi oppmuntra ikke til det. Denne forma blei heller ikke brukt etterpå i de tre kontrollene og de tre forbedringene. I tida for revolusjonskrigene fikk vi ikke lønn og hadde ingen våpenfabrikker. Partiet og hæren vår stolte på soldatene og folket på de forskjellige lokale stedene, vi stolte på massene. Og slik har det utvikla seg en demokratisk arbeidsstil opp gjennom åra. Men på den tida fantes det ikke ei slik form som nå med å snakke fritt ut, gi fullt utløp for synspunkter, holde store ordskifter og skrive veggaviser. Hvorfor? Fordi vi sto midt oppe i krigen den gangen og klassekampen var svært skjerpa, og dersom vi hadde sagt fritt fram til alt innafor våre egne rekker, ville det vært en dårlig ting. Nå er situasjonen annerledes. Krigen er over og hele landet unntatt Taiwan-provinsen er frigjort. Derfor denne nye forma. Nytt revolusjonært innhold må finne ei ny uttrykksform. Revolusjonen vår i dag er en sosialistisk revolusjon, målet med den er å bygge et sosialistisk land, og den har funnet denne nye forma. Denne forma kan bli spredd raskt. Folk kan lett lære seg den på et par måneder.

Det er hovedsakelig to ting noen mennesker er redde for når det gjelder å snakke fritt ut, gi fullt utløp for synspunkter, holde store ordskifter og skrive veggaviser. Den ene er frykten for uro. Er dere redde for

---

Tale på det trettende møtet i den øverste statskonferansen.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

uro? Jeg trur mange er det. Den andre er frykten for å ikke klare å komme seg ut av en vanskelig situasjon. Alle de som gjør tjeneste som direktører i fabrikker eller kooperativer, høyskolestyrere eller partikomitesekretærer er redde for at de ikke vil klare seg ut av situasjonen så snart synspunkter får utløp eller det begynner å brenne. Nå er det lett å overbevise folk om at de ikke trenger være redde, men det var ganske vanskelig i mai. I Pekings trettifire institusjoner for høyere utdanning blei det ikke tillatt å gi fritt utløp for synspunkter før det var blitt holdt mange møter. Hvorfor er det ikke noe å være redd for? Hvorfor er det til vår fordel at synspunkter får utløp? Hva er til fordel for oss — at en lar synspunktene få utløp i stort omfang, i lite omfang, eller ikke i det hele tatt? Det er ikke til vår fordel om synspunktene ikke får utløp. Å gi synspunktene utløp i lite omfang kan ikke løse noen problemer, derfor må synspunktene få utløp i stort omfang. For det første vil ikke dette føre til uro, og for det andre vil det ikke gjøre det umulig å klare seg ut av ei knipe. Sjølsagt er det ei annen sak med visse enkeltpersoner. For eksempel kan ikke Ting Ling klare seg unna, og det kan heller ikke Feng Hsueh-feng som har tent en brann for å svi av kommunistpartiet. Disse to hører til høyreelementene og det er bare ei handfull som dem. Andre mennesker trenger ikke engste seg, de burde kunne klare seg ut av situasjonen. De har i høyden slike feil som byråkrati, sekterisme og subjektivisme, og om de har det, trenger de bare å rette på feila, så det er ingen grunn til frykt. Hovedsaka er å ha tiltru til flertallet av folket, tiltru til den kjensgjerninga at flertallet er bra folk. Flertallet av arbeiderne er bra mennesker, og det er flertallet av bøndene også. Og det samme gjelder de fleste medlemmene i kommunistpartiet og ungdomsforbundet. Ingen av dem ønsker å kaste landet vårt ut i uro. De fleste av de borgerlige intellektuelle, kapitalistene og medlemmene i de demokratiske partiene kan bli omdanna. Derfor trenger vi ikke være redde, for det vil ikke og kan ikke bli uro. Vi må ha tiltru til flertallet, og med det mener vi 51 prosent? Nei, det gjør vi ikke, vi mener 90 til 98 prosent.

Den sosialistiske revolusjonen er ny for oss alle sammen. Den revolusjonen vi gjennomførte før var bare en demokratisk revolusjon, og den var av borgerlig karakter. Den knuste bare imperialistisk, føydal og byråkratkapitalistisk eiendom, men ikke enkelteiendom eller nasjonal kapitalistisk eiendom. Derfor kunne mange mennesker bestå prøven med den demokratiske revolusjonen. Mens noen ikke var virkelig oppsatte på en djuptgripende demokratisk revolusjon og bare kom seg så

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vidt gjennom, var andre villige til å arbeide hardt for revolusjonen og besto prøven godt. Nå er prøven sosialismen, og den er vanskelig for noen. Ta for eksempel det partimedlemmet i Hupeh-provinsen som opprinnelig var landarbeider. I tre generasjoner hadde slekta hans vært nødt til å tigge. Frigjøringa kom med et nytt liv for han, han blei velstående og blei kader på distriktsnivå. Men han klagde bittert over sosialismen og mislikte jordbrukskooperasjonen sterkt. Han krevde «frihet» og gikk mot statsmonopolet for kjøp og omsetning av korn. Nå er det blitt arrangert ei utstilling om livet til denne mannen, og den skal tjene til klassefostring. Han gråt bitre angertårer og sa at han ville forbedre seg. Hvorfor er det så vanskelig å bestå prøven med sosialismen? Fordi sosialisme innebærer å gjøre slutt på kapitalistisk eiendom og omforme den til hele folkets sosialistiske eiendom, å gjøre slutt på enkelteiendom og omforme det til sosialistisk felleseiendom. Sjølsagt kommer denne kampen til å vare i mange år, og det er vanskelig å si sikkert akkurat hvor lang overgangsperioden kommer til å bli. Dette året er kampen som en topp på bølgene. Vil det komme en slik bølgetopp hvert år, slik som bølgetoppene på Den gule floden? Jeg er redd det ikke vil gjøre det. Likevel vil det komme noen i åra framover.

Hvor mange mennesker er det i dag i hele landet som ikke syns om sosialismen? Jeg har laga et overslag sammen med mange kamerater fra de lokale stedene. Det viser at om lag 10 prosent av hele befolkninga vår misliker eller går mot sosialismen. Tallet omfatter godseierklassen, rikbøndene, en del av de velstående mellombøndene, en del av det nasjonale borgerskapet, en del av de borgerlige intellektuelle, en del av det øvre laget av småborgerskapet i byene og tilmed noen få arbeidere, fattigbønder og lavere mellombønder. Hvor mye er 10 prosent av ei befolkning på 600 millioner? Seksti millioner. Det er ikke noe lite tall, og det må ikke undervurderes.

Det er to årsaker som ligger til grunn for å si at vi må ha fast tiltru til flertallet av folket. For det første, 90 prosent av folket vårt er for sosialismen. Dette omfatter proletariatet, fattigbøndene som er halvproletariatet i områdene på landsbygda, de lavere mellombøndene og flertallet av det øvre laget av småborgerskapet, flertallet av de borgerlige intellektuelle og en del av det nasjonale borgerskapet. For det andre, hvor mange av dem som misliker eller går mot sosialismen hører til de verste stribukkene, det vil si, ultrahøyrefolk, kontrarevolusjonære, sabotører, og dem som ikke driver med sabotasje, men er mest stivsinna

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

og trulig vil ta med seg de forbeina hodene sine i grava? Sannsynligvis bare 2 prosent. Hvor mye er 2 prosent av hele befolkninga? Tolv millioner. Sammenslutta og utstyrt med geværer ville det bli en temmelig stor hær av disse tolv millionene. Men hvorfor kommer det ikke til å bli noen stor uorden i landet? Fordi de er spredd på forskjellige kooperativer, landsbyer, fabrikker, skoler og avdelinger i kommunistpartiet, ungdomsforbundet og de demokratiske partiene. Ettersom de er spredd vidt og breitt og ikke kan slutte seg sammen vil det ikke bli noen stor uorden.

Hva er omfanget av den sosialistiske revolusjonen, hvilke klasser er blanda inn i denne kampen? Den sosialistiske revolusjonen er en kamp som proletariatet i spissen for det arbeidende folket fører mot borgerskapet. Sjøl om det kinesiske proletariatet er forholdsvis lite tallmessig, har det et enormt antall forbundsfeller. De viktigste av dem er fattigbøndene og de lavere mellombøndene som utgjør 70 prosent eller vel så det av befolkninga på landsbygda. De velstående mellombøndene utgjør 20 prosent til. Våre dagers velstående mellombønder kan grovt sett deles inn i tre grupper: De som er for kooperasjon, 40 prosent. De som vakler, 40 prosent. Og de som er mot, 20 prosent. I løpet av de siste åra har skolering og omdanning ført til en splittelse blant godseierne og rikbøndene, og nå er det noen av dem som ikke er helt mot sosialismen lenger. Vi bør også ha ei analytisk holdning til borgerskapet og de borgerlige intellektuelle og ikke se på dem som om alle er mot sosialismen, for det er de ikke. Nitti prosent av hele befolkninga vår er for sosialismen. Vi må ha tiltru til dette flertallet. Ved hjelp av innsatsen vår og store ordskifter kan vi vinne 8 prosent i tillegg, og da blir flertallet på 98 prosent. Stribukkene som står steilt mot sosialismen er bare 2 prosent. Sjølsagt må vi være på vakt, for de er fortsatt ei betydelig kraft, som kamerat Teng Hsiao-ping nettopp uttrykte det.

Rikbøndene er borgerskapet på landsbygda der svært få mennesker hører på dem. Godseierne har enda dårligere omdømme. Kompradorborgerskapet er brakt i vanry for lenge sia. Når det gjelder borgerskapet og de borgerlige intellektuelle, det øvre laget av småborgerskapet på landsbygda (de velstående mellombøndene), det øvre laget av småborgerskapet i byene (de forholdsvis velstående småeierne) og de intellektuelle fra disse laga, så har de en viss innflytelse. De intellektuelle er særlig sterkt ettertrakta, de trengs på alle områder. Universitetene trenger professorer, grunnskolene og middelskolene trenger lærere, avisene

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

trenger journalister, teatrene trenger skuespillere, og det trengs vitenskapsmenn, ingeniører og teknikere i oppbyggingsarbeidet. Nå fins det fem millioner intellektuelle og sju hundre tusen kapitalister, eller nesten seks millioner til sammen. Dersom alle har en familie på fem, blir det fem ganger seks millioner — tretti millioner. Borgerskapet og de borgerlige intellektuelle har et forholdsvis høyt nivå i utdanning og teknisk sakkunnskap. Det er derfor høyreelementene er så kjepphøye. Sa ikke Lo Lung-chi at de små proletariske intellektuelle var uskikka til å lede en stor småborgerlig intellektuell som han? Han ville absolutt omtale seg sjøl som småborgerlig og ikke borgerlig, en stor småborgerlig intellektuell. Etter mi mening er ikke bare de små proletariske intellektuelle, men arbeiderne og bøndene som kanskje snautt nok kan et eneste skrifttegn, alle sammen en god del klokere en Lo Lung-chi.

Høyreelementene og sentrumselementene blant borgerskapet og de borgerlige intellektuelle og blant det øvre laget av småborgerskapet og de småborgerlige intellektuelle har ikke forsont seg med at kommunistpartiet og proletariatet har ledelsen. De sier at de støtter kommunistpartiet og grunnloven, på et vis mener de det og de rekker hendene sine i været for å gi sin tilslutning, men de har ikke virkelig forsont seg med det helhjerta. Her må en skille mellom høyreelementene som er fiendtlige og sentrumselementene som halvvegs er tilbøyelige til å forsone seg med det og halvvegs ikke. Fins det ikke personer som sier at kommunistpartiet er ute av stand til å lede det ene eller det andre? Dette synspunktet er ikke begrensa til høyreelementene, det deles av noen av sentrumselementene. Kort sagt, ifølge tankegangen deres er våre dager talte, kommunistpartiet har ikke noe annet valg enn å flytte til et annet land og proletariatet til en annen klode. Fordi dere ikke duger til noen ting! Høyreelementene sier, dere passer ikke til noe som helst yrke. Hovedformålet med det ordskiftet som pågår nå er å vinne halvhjerta sentrumselementer slik at de vil forstå hva loven om samfunnsutvikling dreier seg om og innse at de gjør best i å høre på proletariatet som ikke har et høyt utdanningsnivå og på fattigbøndene og de lavere mellombøndene på landsbygda. Når vi snakker om utdanningsnivå, er ikke proletariatet og fattigbøndene og de lavere mellombøndene like bra, men når det gjelder å gjøre revolusjon, da er det de som virkelig er flinke til det. Kan dette overbevise flertallet av folket? Ja, det kan det. Det kan overbevise flertallet av borgerskapet, av de borgerlige intellektuelle og av det øvre laget av småborgerskapet. Det kan også overbevise de fleste

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

av universitetsprofessorene, lærerne i grunnskolen og middelskolen,

Ettersom flertallet av folket støtter sosialismen, er det gunstig at den nye forma har dukka opp nå — å snakke ut, gi fritt utløp for synspunkter, holde store ordskifter og skrive veggaviser. Denne forma har ingen klassekarakter. Høyreelementene kan også bruke den. Vi skylder høyreelementene takk for å ha funnet opp uttrykket «i stort omfang». I talen min den 27. februar i år brukte jeg ikke dette uttrykket, jeg sa ingen ting om å snakke ut, gi utløp for synspunkter og holde diskusjoner i stort omfang. På et møte her i mai i fjor, da vi snakka om å la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides, viste vi til «å gi utløp for synspunkter» og «snakke ut», men uttrykket «i stort omfang» blei ikke brukt i noen av tilfellene. Dessuten var det meninga at å la hundre blomster blomstre bare skulle gjelde for litteraturen og kunsten og la hundre tankeretninger strides bare for akademiske spørsmål. Seinere krevde høyreelementene at det skulle bli utvida til å gjelde politiske spørsmål, med andre ord krevde de at synspunktene skulle få utløp i alle spørsmål, de krevde «en periode for å få utløp for synspunkter», og dessuten ville de gi dem utløp i stort omfang. Det er opplagt at dette slagordet kan brukes av borgerskapet så vel som av proletariatet. Det kan brukes av venstre, sentrum og høyre i samme grad. Hvilken klasse er det som virkelig tjener på dette slagordet om å snakke ut, gi utløp for synspunkter, og holde ordskifter i stort omfang og skrive veggaviser? Til sjuende og sist proletariatet, ikke de borgerlige høyreelementene. Årsaka er at 90 prosent av befolkninga ikke vil ha uorden i landet, de vil bygge sosialismen. Av de 10 gjenstående prosentene som misliker sosialismen eller er mot den, er det mange som vakler, og bare 2 prosent er vaskeekte anti-sosialistiske elementer. Hvordan kan det være mulig for dem å kaste landet ut i uorden? Til sjuende og sist er det derfor flertallet av folket som har gagn av slagordet om å snakke ut og gi utløp for synspunkter i stort omfang, forma eller metoden med å snakke rett ut, gi utløp for synspunkter og holde ordskifter i stort omfang og skrive veggaviser. Dette hjelper dem til å omforme seg sjøl. Det fins to veger — sosialismens veg og kapitalismens veg, og dette slagordet tjener sosialismen.

Vi må ikke være redde for uorden eller for at vi ikke skal klare oss ut av vanskene. På den andre sida vil det bli vanskelig for høyreelementene å klare seg ut av vanskene, sjøl om det fortsatt vil være mulig. I samsvar med dialektikken trur jeg høyrekreftene vil dele seg i to grupper. Trulig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

vil den allmenne utviklinga få en god del av dem til å klarne tankene sine, endre standpunkt, oppføre seg som folk og ikke være så sta. Når det skjer vil høyremerkelappen bli fjerna fra dem, de vil ikke bli kalt «høyreelementer» lenger og dessuten vil de få arbeid. En handfull av de verste stribukkene kan komme til å fortsette uten anger til siste stund og bære høyremerkelappen til de går i grava. Det spiller ikke særlig stor rolle, det vil alltid finnes slike enkeltpersoner.

Etter at høyreelementene stelte til bråk, har vi kunnet vurdere stillinga. På den ene sida er 90 prosent av befolkninga for sosialismen, og med litt innsats kan vi få det opp i 98 prosent. På den andre sida er det 10 prosent som misliker sosialismen eller er mot den, og de verste stribukkene blant dem som står steilt mot sosialismen teller bare 2 prosent. Etter at vi har gjort opp dette regnskapet, veit vi hvor vi står. Under ledelse av det politiske partiet til proletariatet og med et folkeflertall som støtter sosialismen, kan vi bruke metoden med å snakke fritt ut, gi fullt utløp for synspunkter, holde store ordskifter og skrive veggaviser for å unngå slike hendinger som i Ungarn og som det som skjer i Polen nå. Vi har ikke noe behov for å forby et tidsskrift slik det blei gjort i Polen,[1] alt vi trenger å gjøre er å trykke et par lederartikler i partiavisa. Vi skreiv to lederartikler som kritiserte Wen Hui Pao. Den første var ikke grundig og traff ikke spikeren på hodet, men etter den andre gikk Wen Hui Pao i gang med å rette på feila sine. Det gjorde Hsin Min Pao også. Dette kunne ikke skje i Polen, for de har ikke løst problemene med de kontrarevolusjonære og høyreelementene, og med hvilken veg de skal ta. De har heller ikke lagt vekt på kampen mot borgerlige ideer. Derfor blei det utløst en episode da de forbød et tidsskrift. Jeg trur det er lettere å holde styr på tingene i Kina og jeg har aldri vært pessimistisk. Sa jeg ikke at det ikke ville bli uorden og at vi ikke måtte være redde? Vi kan dra nytte av uorden. Alle steder der synspunktene får fullt utløp og de verste typene har hylt og skreket og stelt i stand stor uorden, vil det være mye lettere å holde styr på tingene.

Før frigjøringa hadde Kina bare fire millioner industriarbeidere og nå er det tolv millioner. Sjøl om den er tallmessig liten, har arbeiderklassen, og bare arbeiderklassen, ei stor framtid. Alle de andre klassene er klasser i overgang, alle må gjennomgå overgangen til arbeiderklassen. I det første steget av denne overgangen, blir bøndene kollektivbønder og i det andre steget arbeidere på statsbruk. Borgerskapet kommer til å bli utrydda, men ikke fysisk. Borgerskapet vil bli utrydda som klasse,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

men omdanna som enkeltpersoner. De borgerlige intellektuelle trenger å bli omdanna, og det gjør de småborgerlige intellektuelle også. De kan bli omdanna gradvis og omforma til proletariske intellektuelle til slutt. En gang siterte jeg ordtaket: «Hva kan håret feste seg til når huden er vekk?» Dersom de intellektuelle ikke knytter seg til proletariatet, står de i fare for «å sveve i løse lufta». Nå har mange mennesker gått inn i fagforeningene, og noen spør: «Er vi ikke medlemmer av arbeiderklassen nå som vi er med i fagforeningene?» Nei. Noen har gått inn i kommunistpartiet og likevel er de anti-kommunister. Er ikke Ting Ling og Feng Hsueh-feng kommunister som er anti-kommunister? En person blir ikke automatisk medlem av arbeiderklassen fordi om han går inn i ei fagforening, for han må gjennomgå en omdanningsprosess. Medlemmer i de demokratiske partiene, universitetsprofessorer, boklærde menn og forfattere har ingen venner blant arbeiderne og bøndene. Det er ei alvorlig ulempe. Fei Hsiao-tung har for sin del mer enn to hundre venner blant de høyere intellektuelle på steder som Peking, Shanghai, Chengtu, Wuhan og Wusih. Han kan rett og slett ikke bryte ut av gruppa, og dessuten har han gjort et bevisst forsøk på å organisere disse menneskene, og han har gitt utløp for synspunkter på vegne av dem. Det er kilden til ulykka hans. Jeg vil spørre, kan du ikke endre deg litt? Oppgi gruppa di på to hundre og leit etter to hundre andre blant arbeiderne og bøndene. Etter mi mening bør alle intellektuelle få seg venner blant arbeider- og bondemassene, der de kan finne sanne venner. Bli venner med gamle arbeidere. Blant bøndene bør dere ikke bli venner med de velstående mellombøndene alt for raskt, men søke vennskap blant fattigbøndene og de lavere mellombøndene. For de gamle arbeiderne har en skarp retningssans og det har fattigbøndene og de lavere mellombøndene også.

Korrigeringsbevegelsen omfatter fire steg — utløp for synspunkter, motangrep, reformer og studier. Dette betyr steget der synspunktene får fritt utløp, steget med motangrep mot høyreelementene, steget med kontroll og reformer og til slutt steget med å studere litt marxisme-leninisme og kritikk og sjølkritikk som «lett bris og mildt regn» på gruppemøter. Da «lett bris og mildt regn» blei foreslått første gang i et dokument om korrigeringa som sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet sendte ut 1. mai i år, var det en god del mennesker, hovedsakelig høyreelementer, som tok avstand fra ideen og ønska seg «en sterk storm og voldsomt skybrudd». Det har vist seg at dette var til vår fordel, og det

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

var dette vi hadde venta oss. For det samme hendte under korrigeringsbevegelsen i Yenan. Istedenfor den lette brisen som vi hadde foreslått, oppsto det en sterk storm, men til slutt var det den lette brisen som fikk overtaket. Da det dukka opp tusenvis av veggaviser på fabrikkene, hadde folk i ledende stillinger ei vanskelig tid. I om lag ti dager var det noen som ville si opp eller trekke seg ut. De sa de ikke orka mer, kunne ikke spise og fikk ikke sove. Slik var det fatt med sekretærene i partikomiteene på universitetet i Peking, de mista matlysta og fikk ikke sove. Høyreelementene sa de måtte få uinnskrenka utløp for synspunkter, og ikke noe motmæle. Vi sa også at vi ville la dem bruke munn og ikke svare. Derfor lot vi dem drive på i mai, og vi kom ikke med noen tilbakevisning før 8. juni, og på dette viset blei alle synspunkter lufta fritt. Grovt sett var mer enn 90 prosent av de synspunktene som fikk utløp holdbare, og de høyreorienterte syna var bare en ørliten del. Vi måtte bare holde ut og høre alt de hadde å si før vi slo tilbake. Alle organisasjoner må gå gjennom dette steget. Korrigeringa må gjennomføres i alle fabrikker og jordbrukskooperativer. Nå blir den gjennomført i hæren. Dette er absolutt nødvendig. Dersom dere hopper over dette steget, vil det «frie markedet» bli utvida. Det er en rar verden, for om vi lar korrigeringa falle bort i tre år, vil det dukke opp mange underlige argumenter og det vil oppstå borgerlige ideer på ny i kommunistpartiet, ungdomsforbundet og de demokratiske partiene, og blant universitetsprofessorer, lærere i grunnskolen og middelskolen, journalister, ingeniører og vitenskapsmenn. Jeg mener at korrigering bør bli gjennomført stort sett en gang i året og vare om lag en måned, akkurat som en må rydde opp i huset sitt og vaske seg i ansiktet hver dag. Det vil kanskje komme nye bølgetopper. Vi er ikke ansvarlige for den vi er inne i nå, det er det høyreelementene som er. Sa vi ikke at vi hadde Kao Kang sjøl i kommunistpartiet? Kan det være mulig at det ikke var en eneste Kao Kang i de demokratiske partiene? Det trur jeg rett og slett ikke på. Videre har vi funnet slike typer som Ting Ling, Feng Hsueh-feng og Chiang Feng i kommunistpartiet. Er ikke deres likemenn allerede blitt funnet i de demokratiske partiene også?

Borgerskapet og de borgerlige intellektuelle bør innse at det er nødvendig for dem å omdanne seg. Høyreelementene nekter, og på grunn av innflytelsen deres er det noen andre som er motvillige til å godta omdanning, de hevder at de allerede er omdanna. Chang Nai-chi sier at omdanning er grusomt, like ille som å få trukket ut senene sine og bli flådd.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Vi sier at en bør kaste av seg det gamle jeget sitt og han sier at det betyr å få trukket ut senene og få huden revet av. Hør her, hvem er det som har tenkt å trekke ut senene på denne herre og flå han? Mange har glemt hva målet vårt er, hvorfor vi vil gjøre alt dette og hva som er bra ved sosialismen. Hvorfor er ideologisk omdanning nødvendig? Fordi vi vil at de borgerlige intellektuelle skal tilegne seg den proletariske verdensanskuelsen og omdanne seg til proletariske intellektuelle. De gamle intellektuelle kommer til å bli nødt til å gjennomføre forandringa fordi det kommer nye intellektuelle fram på scenen. Når det gjelder kunnskap kan en si at de nye intellektuelle ikke har kommet på høyden ennå, men det kommer de til å gjøre til slutt. Framveksten av disse nye kreftene vil være ei utfordring og en spore til innsats for de gamle vitenskapsmennene, ingeniørene, professorene og lærerne. Vi antar at de fleste kan gjøre framskritt, og noen kan omdanne seg til proletariske intellektuelle.

Proletariatet må bygge opp sin egen hær av intellektuelle akkurat slik som borgerskapet gjør. En bestemt klasse kan ikke styre uten sine egne intellektuelle. Hvordan kunne borgerskapets diktatur være mulig i De forente stater uten de borgerlige intellektuelle? Vårt diktatur er proletariatets diktatur, og proletariatet må bygge sin egen hær av intellektuelle, medrekna alle de intellektuelle fra det gamle samfunnet som virkelig tar et fast standpunkt for arbeiderklassen etter at de er omdanna. Chang Nai-chi kan trulig reknes blant de høyreelementene som nekter å endre seg. Når han blir bedt innstendig om å endre seg til en proletarisk intellektuell, nekter han og sier at han gjennomgikk den forandringa for lenge sia, og at han er en «rød borger» nå. Nå vel, la oss følge metoden med sjølvurdering og offentlig diskusjon. Du kan vurdere deg sjøl, men det må bli lagt fram til offentlig diskusjon. Vi sier at du ikke holder mål, Chang Nai-chi, du er en hvit borger. Noen mennesker argumenterer for å bli ekspert først og rød seinere. Å bli ekspert først og rød seinere betyr å bli hvit først og rød seinere. Ikke rød nå, men rød i framtida — om de ikke er røde nå, hvilken farge har de da? Sjølsagt hvit. Intellektuelle bør bli eksperter og røde på samme tid. For å bli røde, må de bestemme seg grundig for å omforme den borgerlige verdensanskuelsen sin. De trenger ikke lese en mengde bøker, men de må få en sann forståelse av de følgende spørsmåla. Hva er proletariatet? Hva er proletariatets diktatur? Hvorfor er det slik at bare proletariatet har ei stor framtid og at alle de andre klassene er klasser i overgang?

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Hvorfor må landet vårt ta den sosialistiske vegen og ikke den kapitalistiske? Hvorfor er ledelsen til kommunistpartiet uunnværlig?

Mange mennesker tar avstand fra det jeg sa den 30. april:[2] «Hva kan håret feste seg til når huden er vekk?» Jeg sa at det var fem huder i Kina før. Tre av dem var de gamle, nemlig imperialistisk eiendom, føydaleiendom og byråkratkapitalistisk eiendom. Før var de intellektuelle avhengige av disse hudene for å ha noe å leve av. De var også avhengige av nasjonal kapitalistisk eiendom og av småprodusenteiendom, det vil si småborgerlig eiendom. Den demokratiske revolusjonen vår var retta inn på å fjerne de tre første hudene, og den varte i mer enn et hundreår, rekna fra Lin Tse-hsus tid.[3] De to siste hudene, nemlig nasjonal kapitalistisk eiendom og småprodusenteiendom, var skyteskiver for den sosialistiske revolusjonen. Nå hører alle disse fem hudene fortida til. De tre eldste hudene forsvant for lenge sia og nå er de to siste borte. Hva slags hud fins det nå? Den huden som er sosialistisk offentlig eiendom. Sjølsagt er denne huden delt i to deler, hele folkets eiendom og fellesseiendom. Hvem er de intellektuelle avhengige av for å ha et levebrød? Enten de er medlemmer av de demokratiske partiene, professorer, vitenskapsmenn eller journalister, så er de alle sammen avhengige av arbeiderklassen, av kollektivbøndene, av hele folkets eiendom og av fellesseiendom, kort sagt, de lever på sosialistisk offentlig eiendom. Nå da de fem hudene er vekk, flyr håret i løse lufta og det vil ikke holde seg på plass når det kommer ned. De intellektuelle ser fortsatt på denne nye huden med forakt, de har svært lave tanker om proletariatet og fattigbøndene og de lavere mellombøndene, som har like lite greie på astronomi som på geografi, ifølge dem. De mener at folk fra alle «tre religioner og ni tankeretninger»[4] ikke er verdige til å holde et lys for dem. De intellektuelle er motvillige mot å godta marxismen-leninismen. Det var mange mennesker som gikk mot marxismen-leninismen før. Imperialistene gikk mot den. Chiang Kai-shek gikk mot den dag ut og dag inn, og sa: «Kommunismen passer ikke til forholda i Kina», og han fikk folk til å bli redde for den. Det krever både tid og en sosialistisk ideologisk revolusjonær bevegelse for at intellektuelle skal slutte seg til marxismen-leninismen og omforme den borgerlige verdensanskuelsen sin til den proletariske verdensanskuelsen sin til den proletariske verdensanskuelsen. Det er meninga at bevegelsen i år skal rydde vegen.

Nå er alt rolig i noen departementer, organisasjoner og høyskoler, etter motangrepet på høyreelementene. De som sitter i ledende stillinger

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

har ei makelig tid og er uvillige til å gjennomføre de reformene som blei krevd gjennom mye av den riktige kritikken som blei lagt fram. Slik er situasjonen i noen departementer, organisasjoner og høyskoler i Peking. Etter mi mening bør det bli ei ny flodbølge av å gi utløp for synspunkter på dette trinnet i reformen. Sett opp veggaviser og spør: «Hvorfor gjennomfører dere ikke reformer?» Gi dem ei utfordring! Denne utfordringa kan bli svært nyttig. Trinnet med reformer bør få litt tid, la oss si et par måneder. Etter det må det komme en periode med studier, studier av marxismen-leninismen og kritikk og sjølkritikk som «lett bris og mildt regn». Det vil bli det fjerde trinnet. Det er sjølsagt ikke bare spørsmål om et par måneder når det gjelder slike studier. Jeg mener at vi må vekke folkets interesse for studier når bevegelsen nærmer seg slutten.

Motangrepet på høyreelementene er nødt til å ta slutt. Noen av høyreelementene har forutsett dette. Stormen er nødt til å løye før eller seinere sa de. Det er helt sant. Dere kan ikke angripe høyreelementene hele tida, dag etter dag og år etter år. I Peking er for eksempel lufta ikke så full av støvet fra slaget mot høyreelementene som den var før, fordi motangrepet nesten er over. Men det er ikke helt over og vi må ikke slappe av på innsatsen vår. Helt fram til i dag er det noen blant høyreelementene som nekter hardnakka å gi seg, for eksempel Lo Lung-chi og Chang Nai-chi. Jeg syns vi bør prøve å drøfte tingene med dem et par ganger til, og hva kan vi gjøre om de fortsatt nekter å la seg overbevise — innkalle dem til møter hver dag? En del stribukker kommer aldri til å forbedre seg, og vi blir bare nødt til å gi dem opp. Det er bare en handfull av dem, vi lar dem seile sin egen sjø og legger dem på hylla i flere tiår. Uansett vil flertallet marsjere framover.

Kommer vi til å hive høyreelementene på sjøen? Nei, ikke en eneste en. Høyreelementene er en fiendtlig styrke fordi de går mot kommunistpartiet, folket og sosialismen. Men nå behandler vi dem ikke på samme vis som vi behandler godseierne og de kontrarevolusjonære, og det viktigste tegnet på forskjellen er at vi ikke tar fra dem stemmeretten. Vi må kanskje nekte noen få av dem denne retten og få dem til å bedre seg gjennom kroppsarbeid. Det er ikke vår skikk å arrestere folk, og heller ikke ta fra dem stemmeretten, men heller å gi dem et visst spillerom, og dette vil hjelpe til å splitte dem. Sa jeg ikke for ei stund sia at det er to slags høyreelementer? Det første slaget er de som vil få høyremerkelappen fjerna når de har bedra seg og som kan få vende tilbake til folkets rekker. Det andre slaget er de som vil være uforbederlige til den

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dagen de melder seg for helvetes konge. De kommer til å si: «Deres majestet, vi er ikke den typen som overgir seg, se så 'rettskafne' vi er!» De er borgerskapets trufaste tjenere. Høyreelementene opprettholder band og knytter seg til de føydale restene og de kontrarevolusjonære og handler i samråd med dem. Godseierne hoppa i været av glede over avisa Wen Hui Pao og kjøpte den for å lese for bøndene og skremme dem. «Se her,» kunne de si, «alt dette står i avisa!» De ville hevne seg. Så er det imperialistene og Chiang Kai-shek som også identifiserer seg med høyreelementene. De reaksjonære i Taiwan og Hongkong støtter for eksempel uten omsvøp beskyldninga til Chu An-ping om at «kommunistpartiet har monopol på alt mulig». De støtter Chang Po-chuns krav om et «politisk planleggingskammer» og Lo Lung-chis krav om en «politisk oppreisningskomite». USA-imperialismen er også svært velvillig stemt overfor høyreelementene. En gang spurte jeg dere: «Hva kommer dere til å gjøre dersom amerikanerne inntar Peking? Hvilken holdning kommer dere til å ta? Hvilke tiltak kommer dere til å treffe? Kommer dere til å gå sammen med De forente stater om å opprette et marionette-styre, eller blir dere med oss opp i fjella?» Jeg sa den gangen at jeg ville komme til å dra opp i fjella, dra til Changchiakou først og deretter til Yenan. Jeg satte tingene helt på spissen og tenkte på det verste som kan skje — vi er ikke redde for uorden. Sjøl om De forente stater okkuperte halve Kina ville det ikke skremme oss. Hadde ikke Japan storparten av Kina under sin okkupasjon? Og slo ikke vi igjen og skapte et nytt Kina? I samtaler med noen japanere sa jeg at vi bør takke den japanske imperialismen for angrepet på Kina, fordi det gjorde god nytte for oss ved å vekke motstanden fra hele nasjonen vår og ved å hjelpe folket vårt til å våkne.

Høyreelementene er løgnere, de er uærlige og gjør fæle ting bak ryggen på oss. Hvem ville ha trudd at Chang Po-chun ville gjøre så mye fælt? Jeg trur at forræderiet til disse typene er større jo høyere stilling de har. Forbundet mellom Chang og Lo blei fyr og flamme over de to slagorda, langsiktig sameksistens og gjensidig tilsyn, og la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides. De brukte disse to slagorda til å gå mot oss. Vi sa vi var for langsiktig sameksistens, men de prøvde å vende det til en kortsiktig eksistens for oss. Vi sa vi var for gjensidig tilsyn og de avviste tilsyn helt og holdent. Ei stund gikk de berserk og til slutt fikk de det motsatte av det de ønska seg, de vendte langsiktig sameksistens til kortsiktig eksistens for seg sjøl. Hva med ministervervet til

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Chang Po-chun? Jeg er redd han ikke kan få beholde det lenger. Folket vil helt sikkert ikke gå med på at en høyremann leder et ministerium! Så er det noen velkjente høyreelementer som er utsendinger til den nasjonale folkekongressen. Hva må gjøres med dem? Jeg er redd det er vanskelig å la dem beholde disse stillingene. Ting Ling, for eksempel, kan ikke være utsending lenger. I noen tilfeller er det kanskje ikke bra om de ikke får noen stillinger eller noen jobber. Chien Wei-chang kan for eksempel kanskje beholde stillinga si som professor fortsatt, men ikke vervet som prorektor. Når det gjelder enkelte andre professorer, bør de kanskje ikke fortsette som professorer nå fordi studentene ikke vil gå på forelesningene deres. Hva slags arbeid kan de gjøre da? Vi kan gi dem noen andre jobber på universitetet, la dem forbedre seg i mellomtida og begynne å undervise igjen etter et par år. Vi må tenke over alle disse spørsmåla, det er ei innfløkt sak. Sjølve revolusjonen er ei innfløkt sak. Derfor vil jeg at dere skal drøfte spørsmålet om hvordan høyreelementene skal behandles, og hva slags ordninger vi skal finne for dem.

Hvordan er situasjonen i de ulike demokratiske partiene og på grasrota? Jeg er redd dere som sitter i ansvarlige stillinger ikke har et klart bilde av dette. Ei stund har kanskje stribukkene blant høyreelementene grumsa til vannet i noen organisasjoner slik at vi ikke kunne se til bunns. Undersøkelser avslører at de i virkeligheten bare utgjør 1 eller 2 prosent. Slipp litt alun i vannet så kan dere se til bunns. Denne korrigeringa er som en dose alun. Etter at det er gitt utløp for synspunkter og holdt ordskifter i stort omfang, kan vi se til bunns. Vi har klart å se til bunns i ting i fabrikker, landsbyer og høyskoler, og komme til bunns i ting i kommunistpartiet, ungdomsforbundet og de demokratiske partiene.

Nå vil jeg si noen ord om førtipunktsprogrammet for utvikling av jordbruket. Etter to års erfaringer er hovedmåla fortsatt fire, fem og åtte, det vil si ei årlig avkastning på fire hundre kattier korn pr. mou nord for Den gule floden, fem hundre kattier nord for Huai-elva og åtte hundre kattier sør for Huai-elva. Dette målet bør nås på tolv år, dette er det viktigste poenget. Det er stort sett ikke gjort noen endringer i programmet som helhet, med unntak for et par punkter. Noen spørsmål er blitt løst, for eksempel er spørsmålet om den kooperative omforminga i det vesentlige avgjort og de aktuelle programpunktene er blitt retta i samsvar med det. Tidligere var noen punkter ikke framheva, slik som landbruksmaskiner og kunstgjødsel, og ettersom det kommer til å bli gjort en stor innsats på disse områdene, er det nå blitt lagt vekt på disse

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

sakene i de aktuelle punktene. Det er blitt gjort noen endringer i rekkefølgen av punktene. Dette retta programutkastet for utvikling av jordbruket kommer til å bli sendt ut til drøfting over hele landsbygda, på samme måten som den forrige utgava av programmet, etter moden overveielse på fellesmøtet for de stående komiteene i den nasjonale folkekongressen og i nasjonalkomiteen til den politiske rådgivende konferansen. Det kan også drøftes i fabrikker, i forskjellige kretser og i de demokratiske partiene. Dette programutkastet som det kinesiske kommunistpartiet har lagt fram, er utarbeidd av det politiske planleggingskammeret vårt, det vil si av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet, og ikke av det «politiske planleggingskammeret» som Chang Po-chun forestilte seg.

Det er vesentlig å få hele bondebefolkninga til å drøfte dette programmet. Vi må styrke kampkrafta og gløden i folket. Gløden tapte seg i løpet av det siste halvåret i fjor og det første halvåret i år, og så sank den enda mer på grunn av det bråket som høyreelementene stelte til i byene og på landsbygda. Korrigeringa og bevegelsen mot høyre har gitt denne begeistringa en kraftig dytt i ryggen. Etter mi mening er førtipunktsprogrammet for utvikling av jordbruket tilpassa godt til forholda i Kina og det er ikke et produkt av subjektivisme. Det var noe subjektivisme i programmet, men den har vi fjerna. Alt sett under ett, er det godt håp for dette programmet. Kina kan bli forandra, uvitenhet kan bli gjort om til kunnskap og sløvhet til livskraft.

Det er et punkt i programmet om å feie vekk de fire skadedyra, det vil si utrydde rotter, spurver, fluer og moskitomygg. Jeg er svært interessert i denne saka. Jeg veit ikke hva dere mener om det. Men jeg antar at dere også er interesserte. Å feie vekk de fire skadedyra er en stor kampanje for folkehelsa og en kampanje for å ta knekken på overtru. Det er ikke lett å utrydde dem. Å utslette de fire skadedyra krever også at synspunkter får fritt utløp, at det blir holdt store ordskifter og skrevet veggaviser. Dersom hele nasjonen blir mobilisert til å gjøre dette og oppnår en viss framgang, trur jeg det vil komme ei endring i tankegangen til folket og kampmoralen til den kinesiske nasjonen vil øke sterkt. Vi må styrke nasjonen vår.

Det er gode utsikter for framgang i familieplanlegginga. Det bør komme et stort ordskifte om denne saka også, og det bør bli perioder med prøving, utvidelse og popularisering, som varer flere år hver.

Vi har mange ting å ta fatt på. Mange av de tingene som er fastsatt i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

førtipunktsprogrammet for utvikling av jordbruket må settes ut i livet. Det er bare en plan for jordbruket. Det fins også planer for industrien, og for kultur- og utdanningsarbeid. Når de tre første femårsplanene er fullførte, vil landet vårt forandre utseende.

Vi rekner med at den årlige stålproduksjonen kan nå 20 000 000 tonn på slutten av den tredje femårsplanen. Med en produksjon på 5 200 000 tonn i år, vil målet trulig bli nådd på ti år. India produserte 1 600 000 tonn stål i 1952, og nå er den indiske årsproduksjonen litt over 1 700 000 tonn, ei økning på bare om lag 100 000 tonn på fem år. Hva med oss? I 1949 var produksjonen vår bare 190 000 tonn, etter den treårige gjenoppbyggingsperioden var den over 1 000 000 tonn, og nå, fem år seinere, har den nådd 5 200 000 tonn, ei økning på mer enn 3 000 000 tonn på fem år. Etter fem år til kan produksjonen vår komme over timillionersmerket eller litt mer og nå 11 500 000 tonn. Kan vi da klare 20 000 000 tonn når den tredje femårsplanen er fullført? Ja, det kan vi.

Jeg sier at dette landet vårt er fullt av håp. Høyreelementene sier det er håpløst, de tar fullstendig feil. De mangler tiltru. Sjølsagt har ikke de noen tiltru, ettersom de er mot sosialismen. Vi holder fast på sosialismen, og vi flommer over av tiltru.

NOTER

1. I oktober 1957 forbød den polske regjeringa uketidsskriftet Po Prostu. Dette førte til studentopptøyer.

2. Dette viser til kamerat Mao Tsetungs tale den 30. april 1957 på et møte av ledende medlemmer i de demokratiske partiene og demokrater uten partitilknytning om korrigeringsbevegelsen og den ideologiske omdanninga av intellektuelle.

3. Lin Tse-hsu (1785—1850), visekonge for Ching-dynastiet i provinsene Kwangtung og Kwangsi under den første opiumskrigen, sto for besluttsom motstand mot britisk aggresjon.

4. I oldtidas Kina var de tre religionene konfusianismen, taoismen og buddhismen, og de ni tankeretningene var den konfusianske, den taoistiske, Yin-Yang, den legalistiske, den logiske, den mohistiske, den politisk strategiske, den eklektiske og den agrikulturistiske. Seinere fikk «tre religioner og ni tankeretninger» breiere betydning og viste til de ulike religiøse sektene og akademiske skolene. I det gamle samfunnet blei uttrykket også brukt i betydninga folk som driver tvilsomme forretninger.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

EI DIALEKTISK HOLDNING TIL INDRE ENHET I PARTIET

18. november 1957

Når det gjelder spørsmålet om enhet, har jeg lyst til å si noe om holdninga til den. Jeg mener vi må ha ei holdning retta inn mot enhet med hver enkelt kamerat, uansett hvem det er, så lenge han ikke er et fiendtlig element eller en sabotør. Vi må ha ei dialektisk, ikke ei metafysisk holdning til han. Hva betyr ei dialektisk holdning? Det betyr å analysere alle ting, anerkjenne at alle mennesker gjør feil og ikke forkaste en person fullstendig bare fordi han har gjort feil. Lenin sa en gang at det ikke fins en eneste person på jorda som ikke gjør feil. Alle trenger støtte. En dyktig fyr trenger hjelp fra tre andre mennesker, et gjerde trenger støtte fra tre stolper. Med all sin skjønnhet trenger lotusblomsten de grønne bladene sine for å bli framheva. Dette er kinesiske ordtak. Enda et kinesisk ordtak sier at tre lappeskomakere som legger sammen forstanden sin er jambyrdige med geniet Chukeh Liang. Chukeh Liang aleine kan aldri bli feilfri, han har sine begrensninger. Se på denne erklæringa fra de tolv landa våre. Vi har gått gjennom et første, andre, tredje og fjerde utkast, og enda er vi ikke ferdige med å pusse på det. Jeg mener det ville være overmodig av hvem som helst å gjøre krav på å ha guddommelig allvitenhet og allmakt. Så hva slags holdning bør vi ha til en kamerat som har gjort feil? Vi bør være analytiske og ha ei dialektisk, heller enn ei metafysisk holdning. En gang kjørte partiet vårt seg fast i metafysikk, i dogmatisme, som ødela fullstendig alle som ikke falt i smak. Seinere forkasta vi dogmatismen og lærte litt mer dialektikk. Motsetningenes enhet er grunnbegrepet i dialektikken. I samsvar med

Utdrag fra en tale på Moskva-møtet for utsendinger fra kommunist- og arbeiderpartiene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

dette begrepet — hva bør vi gjøre med en kamerat som har gjort feil? Først bør vi føre kamp for å plukke av han de feilaktige ideene hans. For det andre bør vi også hjelpe han. Punkt en, kamp, og punkt to, hjelp. Vi må ta utgangspunkt i gode hensikter og hjelpe han til å rette på feila sine slik at han kan finne en utveg.

Men det er annerledes når en har å gjøre med personer av en annen type. Overfor personer som Trotski og som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao og Kao Kang i Kina var det umulig å ha ei hjelpsom holdning, for de var uforbederlige. Og det fantes enkeltpersoner som Hitler, Chiang Kai-shek og tsaren som også var uforbederlige og måtte styrtes fordi vi og de utelukka hverandre fullstendig. Når vi ser det sånn, er det bare ei side ved karakteren deres, ikke to. Til sjuende og sist gjelder dette også for det imperialistiske og kapitalistiske systemet, som nødvendigvis må bli erstatta av det sosialistiske systemet til slutt. Det samme gjelder ideologi, idealisme vil bli erstatta av materialisme, og gudstru av ateisme. Her snakker vi om det strategiske målet. Men det er ei annen sak med taktiske stadier, der en kan gjøre kompromisser. Inngikk vi ikke kompromiss med amerikanerne om den 38. breddegraden i Korea? Blei det ikke et kompromiss med franskmennene i Vietnam?

På hvert taktisk stadium er det nødvendig å være flink til å inngå kompromisser, likså vel som til å føre kamper. La oss nå vende tilbake til forholda mellom kamerater. Jeg vil foreslå at det blir holdt samtaler mellom kamerater når det har vært litt uenighet mellom dem. Det ser ut til at noen mener at folk blir helgener uten uoverensstemmelser eller uenighet så snart de går inn i kommunistpartiet, og at partiet ikke kan analyseres, det vil si at det er monolittisk og ensarta, og at det derfor ikke er behov for samtaler. Det ser ut som om folk må være 100 prosent marxister så snart de er med i partiet. I virkeligheten fins det marxister på alle ulike trinn, de som er 100 prosent, 90, 80, 70, 60 eller 50 prosent marxister, og noen som bare er 10 eller 20 prosent marxister. Kan ikke to eller flere av oss snakke sammen i et lite rom? Kan vi ikke gå ut fra ønsket om enhet og ha samtaler i en hjelpsom ånd? Sjølsagt viser jeg til samtaler innafor kommunistenes rekker, og ikke samtaler med imperialistene (sjøl om vi har samtaler med dem også). La meg gi et eksempel. Har ikke de tolv landa våre samtaler ved dette høvet? Har ikke de mer enn seksti partiene også samtaler? Det er nettopp det de har. Med andre ord godtar vi visse synspunkter fra andre som kan godtas og gir avkall på noen av våre egne synspunkter som kan oppgis, forutsatt at det ikke

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

er til skade for prinsippene i marxismen-leninismen. Vi har altså to hender som kan behandle en kamerat som har gjort feil, ei hand til å kjempe med han og den andre til å forene oss med han. Målet med kampen er å holde fast på prinsippene i marxismen, det betyr å være prinsippfast. Det er den ene handa. Den andre handa er til å forene seg med han. Målet med enheten er å skaffe han en utveg, å inngå kompromiss med han, det betyr å være smidig. Samordninga av prinsippfasthet og smidighet er et marxist-leninistisk prinsipp, og det er en enhet mellom motsetninger.

Alle slags verdener, og sjølsagt særskilt klassesamfunn, vrimler av motsigelser. Noen sier at det «fins» motsigelser i det sosialistiske samfunnet, men jeg mener det er en gal måte å si det på. Poenget er ikke at det fins motsigelser, men at det vrimler av motsigelser. Det fins ikke noe sted der det ikke er motsigelser, og det fins heller ikke noen person som ikke kan analyseres. Å tru at en ikke kan analyseres er å være metafysisk. Dere forstår, et atom er ei samling av enheter mellom motsetninger. Det er en enhet mellom de to motsetningene, kjernen og elektronene. I en kjerne er det igjen en enhet mellom motsetninger, protonene og nøytronene. Når vi snakker om protoner, fins det protoner og antiprotoner, og med omsyn til nøytroner, fins det nøytroner og antinøytroner. Kort sagt er enheten mellom motsetninger til stede overalt. Begrepet om motsetningenes enhet, dialektikken, må bli vidt utbredt. Jeg hevder at dialektikken bør bevege seg fra den lille kretsen av filosofer til de breie folkemassene. Jeg foreslår at dette spørsmålet blir diskutert på møter i de politiske byråene og på plenumsmøtene i sentralkomiteene til de ulike partiene og også på møter i partikomiteene deres på alle plan. Sekretærene i partiavdelingene våre forstår virkelig dialektikk, for når de forbereder rapporter til avdelingsmøter, skriver de vanligvis opp to poster i notisbøkene sine, for det første, det bra som er oppnådd, og for det andre, manglene. Ett deler seg i to — dette er en universell foreteelse, og dette er dialektikk.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRER

18. november 1957

Da Chiang Kai-shek starta offensiven sin mot oss i 1946, var mange av kameratene våre og folket i landet svært bekymra for om vi kunne vinne krigen. Jeg var bekymra sjøl. Men vi var trygge på en ting. På den tida kom det en amerikansk korrespondent, Anna Louise Strong, til Yenan. I et intervju drøfta jeg mange spørsmål med henne, medrekna Chiang Kai-shek, Hitler, Japan, De forente stater og atombomba. Jeg sa at alle påstått mektige reaksjonære bare er papirtigrer. Årsaka er at de er skilt fra folket. Se! Var ikke Hitler en papirtiger? Blei han ikke styrta? Jeg sa også at den russiske tsaren var en papirtiger, på samme måte som keiseren av Kina og den japanske imperialismen var det, og se, de blei styrta alle sammen. USA-imperialismen er ikke blitt styrta ennå, og den har atombomba, men jeg trur at den også er en papirtiger og at den vil bli styrta. Chiang Kai-shek var svært mektig, for han hadde en stående hær på mer enn fire millioner. Den gangen var vi i Yenan. Hva var folketallet i Yenan? Sju tusen. Hvor store hærstyrker hadde vi? Vi hadde 900 000 geriljasoldater, som alle var isolert av Chiang Kai-shek i massevis av baseområder. Men vi sa at Chiang Kai-shek bare var en papirtiger, og at vi helt sikkert kunne slå han. Gjennom lang tid har vi utvikla ei oppfatning for kampen mot fienden, nemlig, vi må forakte alle fiendene våre strategisk, men vi må ta dem helt alvorlig taktisk. Med andre ord, vi må forakte fienden når det gjelder helheten, men vi må ta han alvorlig når det gjelder hvert særskilt problem. Om vi ikke forakter han når det gjelder helheten, kommer vi til å gjøre opportunistiske feil. Marx og Engels var bare to enkeltpersoner, og likevel erklærte de alle-

---

Utdrag fra en tale på Moskva-møtet for utsendinger fra kommunist- og arbeiderpartiene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

rede på si tid at kapitalismen ville bli styrta over hele verden. Men om vi ikke tar de særskilte problemene og de særskilte fiendene alvorlig, kommer vi til å gjøre eventyrpolitiske feil. I krig kan slaga bare utkjempes ett for ett, og fiendestyrkene kan bare knuses en av gangen. Fabrikker kan bare bygges en for en. Bøndene kan bare pløye jorda teig for teig. Det samme gjelder til og med når vi spiser et måltid. Strategisk tar vi lett på å ete et måltid, vi er sikre på at vi kan klare det. Men når det kommer til stykket, må vi ete en munnfull av gangen, du kan ikke svelge en hel festmiddag i en bit. Dette kalles stykkevis løsning og i militærskrifter er det kjent som å knuse fiendestyrkene en for en.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017

«Det kinesiske folket har reist seg!» — Slik er tittelen på den første artikkelen i dette 5. bindet av Mao Tsetungs Verker i utvalg. Den er skrevet noen få dager før Folkerepublikken Kina blei erklært oppretta 1. oktober 1949. Boka inneholder 70 viktige skrifter fra de første 8 åra av den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga av Kina. Her setter Mao Tsetung for første gang fram den vitenskapelige tesen om at kampen mellom borgerskapet og proletariatet fortsetter lenge etter at sosialismen har seira. Han forklarer hvorfor det er nødvendig å skille mellom to slags motsigelser i det sosialistiske samfunnet: motsigelsene mellom folket og fienden og motsigelsene i folket sjøl. Han legger fram hovedlinjene for å bygge sosialismen i Kina.

Boka inneholder også Maos kommentarer til de internasjonale hendingene de dramatiske åra fra 1949 til 1957: Korea-krigen, krigen i Midt-Østen i 1956, Ungarn-episoden samme år, den 20. partikongressen i Sovjet i 1956, da Khrusjtsjov fordømte Stalin og forkasta lærdommene fra Oktober-revolusjonen.

Oktober

ISBN 82-7094-192-1 (ib.) kr. 60,— (ib.)
ISBN 82-7094-958-2 (h.) kr. 49,— (h.)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2017